

Tom CLANCY

Pericol iminent

Tom CLANCY

Pericol iminent

**Traducere din limba engleză FLORENTINA
CONSTANTINESCU și DANIELA TRUȚIA**

V.2.0
V.2.0

ISBN:
973-98627-6-4

TOM CLANCY
Clear and Present Danger
1990
Editura RAO București
Iunie 1998

Tom Clancy a urcat dezinvolt în clasamentele literare americane cu fiecare din cele opt romane publicate până în prezent – *Red Storm Rising*, *The Cardinal of Kremlin*, *The Sum of All Fears*, *Without Remorse*, *OP-Center*, *The Hunt for Red October*, *Clear and Present Danger* și *Patriot Games* – ultimele trei cunoscând ecranizări cu distribuții de ținută și box-office pe măsură. Care ar fi posibilele explicații ale popularității scriitorului în ochii unui public care nu acordă bilete de favoare?

De la bun început, se impune sublinierea că primul său roman, *The Hunt for Red October*, a marcat nașterea unui nou gen literar și anume *techno-thriller-ul*, respectiv un amestec de literatură de război tradițională cu elemente de tehnică din arsenalul literaturii de anticipație, la care se adaugă, ca ingrediente, elemente specifice romanelor de spionaj, precum și o mare doză de realism social.

În al doilea rând, în romanele sale Tom Clancy reabilitează complexul militaro-industrial, după ce, o lungă perioadă, în producțiile literare și cinematografice americane nu invadatorii străini erau dușmanii, ci americanii însăși – prin instituții precum CIA, FBI, Pentagonul, guvernul sau chiar președintele SUA.

În al treilea și nu în ultimul rând, popularitatea lui Tom Clancy se datorează remarcabilului său talent narativ, capacității de a construi personaje puternice, confruntate cu întâmplări perfect verosimile. Forța romanelor sale și influența exercitată de acestea au fost atât de mari, încât în anii '80 Clancy ajunsese să fie considerat de unii reprezentanți ai mass-media drept purtător de cuvânt al administrației Reagan.

*În amintirea lui John Ball,
prieten și dascăl,
profesionistul care a dispărut
cu ultimul avion.*

„Decanul tehn thrillerului își demonstrează o dată în plus măiestria... neobișnuit, provocator, se citește pe nerăsuflate... până acum, cea mai bună carte a autorului.”

Publishers Weekly

„Fanii domnului Clancy nu vor fi dezamăgiți – aveți încredere în el, autorul are cel mai bun nas pentru ceea ce urmează să se întâmple... PERICOL IMINENT ar trebui să fie lectură obligatorie.”

Wall Street Journal

Cuvânt de mulțumire

Ca de fiecare dată, se cer adresate mulțumiri multor oameni. „Marelui Geraldo” pentru prietenie, lui Russ pentru a doua tranșă de sfaturi înțelepte și orizontul extrem de larg, lui Carol și Colin, cărora nici nu le-a trecut prin cap ce au declanșat, ca de altfel nici mie, lui Bill pentru sfătoșenie, lui Rich pentru modul cum a știut să pună degetul pe rană, lui Tim, alias Ninja-Six, pentru ponturile despre deplasarea în terenul inamic, lui Ed, comandantul războinicilor și Pat, care a născocit denumirea de „varză peticită”, pentru ospitalitate, lui Pete, fost director al celei mai palpitante școli din lume (al cărei certificat de absolvire ți-l dă viața), lui Pat, care predă aceleași cursuri la altă școală, lui Harry, pentru seriozitatea glumelor, lui W.H. care face tot ce poate în limitele unei meserii pentru care nu aude în viața lui o vorbă bună și, firește, celor zece subofițeri care i-ar mai putea învăța și pe astronauți câteva chestii, precum și multor altora – tuturor le doresc ca America să se poarte cu ei la fel de frumos cum s-au purtat ei cu ea și să le arate aceeași statornicie.

Legea fără forță este neputincioasă.

PASCAL

Rolul poliției este acela de-a exercita forță sau de a amenința cu forța, în executarea scopurilor de stat, pe plan intern și în condiții normale. Rolul forțelor armate este de-a exercita forță, sau amenințarea ei, pe plan extern în mod normal și pe plan intern numai în condiții excepționale.

Intensitatea forței pe care un stat este pregătit să o exercite în aplicarea scopului său... este atât de mare pe cât consideră guvernul în exercițiu că este necesară sau eficientă în a o folosi pentru a evita o criză în activitatea sa sau o abandonare a propriilor responsabilități.

GENERAL SIR JOHN HACKETT

PROLOG

Situația

Încăperea era încă pustie. Biroul Oval se afla în colțul sud-estic al Aripii de Vest a Casei Albe. Existau trei uși care duceau la el, una din birourile secretariatului personal al președintelui, alta de la o mică bucătărie care corespundea, de partea cealaltă, biroului președintelui, iar cea de-a treia care dădea într-un coridor, față în față cu intrarea în Camera Roosevelt. Camera propriu-zisă era de mărime medie pentru un membru marcant al executivului, iar vizitatorii sfârșeau întotdeauna prin a observa că părea mai mică decât se așteptau. Biroul președintelui, așezat exact în fața ferestrelor groase din policarbonat blindat care distorsionau priveliștea gazonului Casei Albe, era făcut din lemnul provenit de la HMS *Resolute*, o navă britanică scufundată în apele americane în perioada anilor 1850. Americanii o salvaseră și o trimiseseră înapoi în Anglia, iar regina Victoria, recunoscătoare, ordonase un birou confecționat din lemnul său de stejar ca expresie a mulțumirilor oficiale. Construit într-o epocă în care oamenii erau mai scunzi decât astăzi, fusese întrucâtva înălțat în timpul președintelui Reagan. Biroul președintelui era încărcat cu dosare și hărți, acoperite cu o listă a întrevederilor, plus un interfon, un telefon obișnuit cu mai multe linii și încă un aparat în aparență banal, dar ultrasofisticat, care asigura securitatea convorbirilor secrete.

Fotoliul președintelui era comandat pentru a se potrivi stăpânului său, iar spătarul înalt era capitonat cu un material dur, mai ușor decât oțelul – ca protecție suplimentară împotriva gloanțelor pe care vreun nebun le-ar fi putut trage prin ferestrele grele. Existau, firește, aproape o duzină de angajați din Serviciul Secret la datorie în această parte a reședinței prezidențiale în timpul programului de lucru. Pentru a ajunge acolo, majoritatea oamenilor trebuiau să treacă printr-un detector de metale, iar lumea trebuia să înfrunte vigilența cu adevărat serioasă a agenților Serviciului Secret, a căror identitate era evidentă din căștile de culoarea pielii care ieșeau încolăcindu-se din sacourile lor și a căror atitudine politicoasă era doar un atribut secundar al adevăratei lor misiuni de a-l menține în viață pe președinte.

Sub sacoul fiecăruia se afla un pistol foarte puternic, iar toți acești agenți erau instruiți să privească pe oricine și orice ca o potențială amenințare pentru Wrangler, care era obișnuitul nume de cod al președintelui. Nu avea alt înțeles în afară de acela că era ușor de pronunțat și se putea recunoaște cu ușurință într-o transmisie radio.

Viceamiralul James Cutter din USN se găsea într-un birou situat de partea cealaltă, în colțul nord-vestic al Aripiei de Vest și se afla acolo de la ora 6.15 a acelei dimineți. Postul de asistent special al președintelui pe problemele de securitate națională cerea un om care să se scoale devreme. La opt fără un sfert își termină cea de-a doua ceașcă de cafea din dimineața aceea – aici cafeaua era bună – și își puse teancul de hârtii într-o mapă de piele. Trecu prin biroul gol al secretarului său care lipsea, făcu dreapta pe coridor, pe lângă biroul, de asemenea pustiu, al vicepreședintelui, care în acel moment se afla la Seul și coti la stânga ajungând la biroul șefului de personal al președintelui. Cutter făcea parte dintre puținii oameni considerați „de-ai casei” la Washington – vicepreședintele nu se număra printre ei – căruia nu-i trebuia permisiunea șefului de personal pentru a intra în Biroul Oval când avea nevoie; totuși, suna în general înainte, pentru a le da de știre secretarilor. Șefului de personal nu-i plăcea ca cineva să aibă acest privilegiu, dar acest lucru îi făcea lui Cutter accesul nelimitat cu atât mai plăcut. De-a lungul drumului, patru paznici din garda de securitate îl salutară cu o înclinare a capului pe amiral, care le întoarse gestul cum ar fi salutat orice servitor priceput.

Numele de cod al lui Cutter era Lumberjack și, chiar dacă știa că agenții Serviciului Secret îl porecleau altfel între ei, lui Cutter nu-i păsa ce gândeau oamenii mărunți despre el. Secretariatul era deja la post și își începuse activitatea cu cele trei secretare și un agent din Serviciul Secret, așezați fiecare la locul stabilit.

— Șeful e punctual? întrebă el.

— Wrangler coboară acum, domnule, spune agentul special Connor.

Avea patruzeci de ani, era șeful gărzii prezidențiale și nu-i păsa deloc cum era Cutter și cu atât mai puțin ce credea despre el. Președinții și consilierii veneau și plecau, unii plăcuți, alții detestați, dar profesioniștii Serviciului Secret îi serveau și protejau pe toți. Ochii lui exersați alunecară peste mapa de piele și sacoul lui Cutter. Astăzi nu se ascundea nici o armă acolo. Nu

era un paranoic. Un rege din Arabia Saudită fusese omorât de un membru al familiei, iar un fost prim-ministru al Italiei fusese trădat de propria fiică și dat pe mâna unor teroriști care sfârșiseră prin a-l ucide. Nu trebuia să se teamă doar de țičniți. Oricine putea să fie o amenințare pentru președinte. Connor era norocos, firește, că trebuia să se ocupe doar de securitatea fizică. Mai erau însă și alte probleme; acelea țineau de alții, mai puțin profesioniști decât el.

Toată lumea se ridică în picioare când intră președintele, urmat, bineînțeles, de garda de corp, o femeie suplă, în jur de treizeci de ani, ale cărei trese negre anunțau limpede faptul că era una dintre cele mai bune țintașe aflate în serviciul Guvernului. „Daga”, porecla ei de serviciu, îi zâmbi în semn de bună dimineața lui Pete. Avea să fie o zi ușoară. Președintele nu pleca nicăieri. Lista de întâlniri fusese verificată cu atenție – numerele de Asistență Socială ale oaspeților neobișnuiți erau verificate de computerele secției Criminalistică din F.B.I. — iar vizitatorii erau supuși celor mai minuțioase verificări ce puteau fi făcute în afara unui control corporal. Președintele îi făcu semn amiralului Cutter să-l urmeze înăuntru. Cei doi agenți trecură din nou în revistă lista cu întâlniri. Era o chestiune de rutină, iar pe agentul mai în vârstă nu-l deranja că slujba unui bărbat fusese preluată de o femeie. Daga își câștigase slujba pe stradă. Dacă ar fi fost bărbat, toată lumea era de acord că ar fi fost deja colonel, iar dacă un potențial ucigaș ar fi judecat-o greșit după aspectul ei de secretară, ar fi fost ghinionul lui. La fiecare câteva minute, până la plecarea lui Cutter, unul sau altul dintre agenți aveau să privească prin vizorul aflat în ușa vopsită în alb, pentru a se convinge că nu se întâmpla nimic neobișnuit. Președintele ocupa biroul de mai bine de trei ani și era obișnuit cu supravegherea permanentă. Cu greu le-ar fi trecut prin minte agenților că unui om normal i s-ar fi părut oprimantă. Treaba lor eră să știe tot ce era de știut despre președinte, începând cu cât de des mergea la toaletă până la femeile cu care se culca. Nu degeaba agenția se numea Serviciul Secret. Antecedentele lor ascundeau tot felul de mici păcate. Prima Doamnă nu era îndreptățită să știe ce făcea soțul ei oră cu oră – cel puțin așa hotărâseră anumiți președinți – dar garda lui era la curent.

În spatele ușii închise, președintele se așează pe locul lui. Dintr-o ușă laterală, apăru un steward filipinez aducând o tavă cu cafea și cornuri și care luă poziția de dreptți înainte de a pleca. Cu

asta, rutina preliminară zilnică era completată, iar Cutter își începu raportul privind serviciile secrete. Acesta fusese trimis de la CIA pe adresa lui din Ford Myer, Virginia, înainte de ivirea zorilor, ceea ce îi permisesse amiralului să-l citeze. Raportul nu dură mult. Primăvara era pe sfârșite, iar lumea era un tărâm relativ liniștit. Acele războaie care se desfășurau în Africa și în alte părți nu prezentau o importanță deosebită pentru interesele americane, iar Orientul Mijlociu era mai liniștit ca niciodată. Asta lăsa loc altor chestiuni.

— Ce poți să-mi spui despre SHOWBOAT? întrebă președintele în timp ce-și ungea un corn cu unt.

— Se află în plină desfășurare, domnule. Oamenii lui Ritter sunt deja la treabă, răspunse Cutter.

— Sunt încă îngrijorat de siguranța operațiunii.

— Domnule președinte, este pusă la punct cât se poate de rezonabil. Riscuri există - nu le poți elimina pe toate - dar menținem numărul de oameni implicați la un minimum posibil, iar acei oameni au fost selecționați și recrutați cu atenție.

Aceasta îi aduse consilierului pe probleme de securitate națională un mormăit. Președintele era prins în capcană și, așa cum se întâmpla cu aproape toți președinții, aceasta era de fapt capcana propriilor cuvinte. Promisiuni și declarații prezidențiale - poporul are acest enervant obicei de-a i le aduce aminte. Și chiar dacă n-o făcea, existau ziariști și adversari politici care nu pierdeau niciodată ocazia de-a se deda evocărilor necesare. Foarte multe lucruri merseseră bine în timpul acestui mandat. Dar multe dintre ele erau secrete și, spre surprinderea lui Cutter, aceste secrete izbutiseră într-un fel sau altul să fie păstrate. Ei bine, fusese obligatoriu, firește. Exceptând doar faptul că în arena politică nici un secret nu era cu adevărat sacru, mai ales într-un an electoral. Cutter n-ar fi trebuit să se preocupe de asta. El era ofițer de carieră în marină și în consecință presupus a fi apolitic în viziunea celor din interiorul și exteriorul securității naționale, dar oricine formulase această regulă specială probabil că fusese călugăr. Membrii marcanți ai executivului nu jurau austeritate și castitate - iar supunerea era, de asemenea, un lucru rar.

— Am promis poporului american că vom face ceva în legătură cu această problemă, observă președintele îmbufnat. Iar noi n-am făcut un pas.

— Domnule, nu puteți rezolva amenințările la adresa

securității naționale prin intermediul secțiilor de poliție. Ori este siguranța națională în joc, ori nu.

Cutter insista pe problema asta de mulți ani. Acum avea, în sfârșit, un auditoriu receptiv.

Un nou mormăit.

— Mda, ei bine, ți-am spus și asta, nu-i așa?

— Da, domnule președinte. E timpul să le dăm o lecție despre cum joacă băieții mari.

Asta fusese, de la bun început, poziția lui Cutter, de pe vremea când era adjunctul lui Jeff Pelt, iar acum, când Pelt dispăruse, punctul lui de vedere învinsese în sfârșit.

— Bine, James. E treaba ta. Descurcă-te. Dar ține minte că avem nevoie de rezultate.

— O să le aveți, domnule. Puteți conta pe asta.

— E timpul să le dăm o lecție nenorociților ăloră, gândi cu voce tare președintele.

Era convins că lecțiile vor fi dure. În privința asta avea dreptate. Amândoi bărbații se aflau într-o încăpere în care se concentra și de unde se răspândea forța supremă a celei mai puternice națiuni din istoria civilizației. Oamenii care îl aleseseră pe bărbatul care ocupa această cameră o făcuseră în primul rând pentru propria protecție. Protecție împotriva capriciilor puterilor străine și a tâlharilor obișnuiți, împotriva tuturor felurilor de dușmani. Acești dușmani se manifestau în multe forme, iar pe unele dintre ele strămoșii nici măcar nu le bănuiseră. Dar una dintre forme, pe care o anticipaseră, exista acolo, în fiecare încăpere, chiar dacă nu era cea pe care o avea în minte președintele.

O oră mai târziu soarele răsărea pe coasta Caraibelor și, spre deosebire de confortul controlat de climatizator al Casei Albe, acolo aerul, îmbâcsit și greu de umezeală, era al unei zile ce se anunța deja înăbușitoare și apăsată de un sistem de presiune atmosferică înaltă. Colinele împădurite din vest domoleau vânturile locale până la o șoaptă abia simțită, iar proprietarul lui *Empire Builder* era aproape gata de plecare în larg, unde aerul era răcoros, iar brizele nezăgăzuite.

Oamenii din echipaj ajunseră târziu. Nu-i plăceau figurile lor, dar nici nu trebuia. Cel puțin atâta timp cât se purtau cum se cuvenea. La urma urmei, familia lui se afla la bord.

— Bună dimineața, domnule. Eu sunt Ramon. Acesta este

Jesus, spuse cel mai înalt.

Ce-l deranja pe proprietar era că indivizii erau atât de limpede niște versiuni spilcuite ale... ale cui? Sau doreau, mai degrabă, să arate prezentabil?

— Crezi că poți să manevrați asta?

— *Si*. Avem experiență în ambarcațiunile mari cu motor.

Bărbatul zâmbi. Dinții lui erau egali și curați. Era un om care avea grijă în permanență de aspectul său, își zise proprietarul. Probabil că era excesiv de grijuliu.

— Iar Jesus, o să vedeți, e un bucătar grozav.

Ticălos fermecător.

— E-n regulă, cabinele echipajului sunt în față. I-am făcut plinul, iar motoarele sunt deja încălzite. Hai să ieșim în larg, la răcoare.

— *Bueno, mi căpitan.*

Ramon și Jesus își descărcară echipamentul din Jeep. Le trebuia mai multe drumuri ca să încarce tot, dar până la ora nouă dimineața, *MY Empire Builder* aluneca dincolo de locul de acostare și ieșea în larg, depășind câteva ambarcațiuni de agrement pline cu turiști yankei și bărcile lor de pescuit. Odată ieșit din apele teritoriale, iahtul coti spre nord. Avea să dureze trei zile.

Ramon se afla deja la cârmă. Asta însemna că ședea într-un scaun înalt și larg, în vreme ce pilotul automat - „George” - manevra cârma. Era ușor de condus. Rhodes avea stabilizoare bune. Aproape singura dezamăgire era legată de cabinele echipajului, pe care proprietarul le neglijase. Atât de caracteristic, își zise Ramon. Iahtul unui multimilionar, înzestrat cu radar și toate facilitățile posibile, dar echipajul care-l deservea nu avea nici măcar televizor și video ca să se amuze în timpul liber.

Se aplecă înainte în scaun, întinzându-și gâtul ca să privească spre provă. Proprietarul era acolo, adormit și sforăind de parcă efortul de a fi scos iahtul în larg îl extenuase. Sau poate că îl extenuase nevastă-sa? Era lângă soțul ei, lungită cu fața pe prosopul ei. Șnurul sutienului de la costumul de baie era desfăcut pentru ca spatele să i se bronzeze uniform. Ramon zâmbi. Un bărbat se poate amuza în multe feluri. Dar mai bine să aștepte. Anticiparea îmbunătățește lucrurile. Auzi sunetul unui film înregistrat, din salonul principal, pe puntea pupa, unde copiii lor priveau un film sau altceva. Nici nu se gândise vreodată să-i fie

milă de vreunul dintre cei patru. Dar nu era complet lipsit de inimă. Jesus era un bucătar bun. Căzuseră amândoi de acord să le ofere condamnaților o masă îmbelșugată.

Se luminase destul cât să poți vedea fără ochelarii cu infraroșii; era un semiîntuneric pe care piloții elicopterului îl urau, fiindcă ochiul trebuia să se adapteze cerului luminos și pământului aflat încă în penumbră. Oamenii din echipa sergentului Chavez ședeau pe locurile lor, ținându-și centuri de siguranță, iar între genunchii fiecăruia se găsea câte-o armă. Elicopterul UH-60 A Blackhawk, se înalță deasupra unei coline și apoi coborî brusc, îndată ce trecu de culme.

— Treizeci de secunde, îl informă pilotul pe Chavez prin interfon.

Trebuia să fie o pătrundere secretă, ceea ce însemna că elicopterele urcau și coborau de-a lungul norilor, în așa fel încât planul operațional să deruteze orice posibil observator. Blackhawk-ul plană deasupra solului și se ridică rapid, pe măsură ce pilotul trăgea de manșa de control circulară, ceea ce făcea ca elicopterul să pară „cu nasul pe sus”, semnalând șefului de echipaj să deschidă ușa din dreapta, iar soldaților să răsucescă butonul și să se elibereze din strânsoarea centurilor de siguranță. Blackhawk-ul putu, preț de o clipă, chiar să atingă pământul.

— Start!

Chavez ieși primul, înaintând probabil trei metri de la ușă înainte de-a se face una cu pământul. Echipa îi urmă exemplul, permițând Blackhawk-ului să se ridice imediat și să-și recompenseze foștii pasageri cu un scrâșnet, în timp ce-și croia drum înapoi în văzduh. Reapăru în partea sudică a colinei, ca și cum nu s-ar fi oprit nici o clipă. În urma lui, echipa se regrupă și dispăru în spatele lizierei. Misiunea abia începea. Sergentul dădu ordine, făcând semn cu mâna și îndemnându-i să alerge în șir indian. Era ultima lui misiune, după care se putea odihni.

La baza marină de testare și îmbunătățire a armamentului din China Lake, California, o echipă de tehnicieni civili și câțiva experți aparținând Marinei puneau la punct o nouă bombă. Construită exact la aceleași dimensiuni ca vechile bombe de o mie de kilograme, cântărea cu aproape trei sute de kilograme mai puțin. Asta datorită construcției. În locul unei carcase de oțel, carapacea bombei era construită din celuloză armată cu

kevlar - o idee împrumutată de la francezi, care fabricau carcasele proiectilelor din fibre naturale - având doar atâtea accesorii metalice cât să i se poată atașa ghidaje sau dispozitive mai complicate care ar fi transformat-o într-o „LGB”, capabilă să urmărească și să lovească o țintă anume. Era puțin cunoscut faptul că o bombă inteligentă era în general o simplă bombă metalică, având în interior un sistem de ghidare.

— La naiba, din asta n-o să găsim nici un fragment, obiectă unul dintre civili.

— Ce rost are să ai un bombardier Stealth, întrebă un alt tehnician, dacă băieții răi dispun de radar și detectează armamentul?

— Hm, observă primul. Ce rost mai are o bombă, dacă celălalt poate face ceva pe ea?

— Aruncă-i bomba pe ușa din față și n-o să mai trăiască destul ca să facă ceva pe ea, nu-i așa?

— Hm.

Dar cel puțin el știa pentru ce era de fapt bomba. La un semn dat i se va alătura ATA, Advanced Tactical Aircraft, un avion purtător de rachete, prevăzut cu tehnologie secretă. Cât de curând. Pentru moment totuși, la ordinea zilei era să vadă dacă această bombă cu altă greutate și centru de greutate diferit va nimeri o țintă, fiind prevăzută doar cu un sistem standard de ghidaj LGB.

Tehnicienii și ofițerii porniră spre elicopterul care urma să-i ducă la poligonul de încercare. Nu era nici o grabă. O oră mai târziu, adăpostiți în siguranță într-un buncăr foarte clar delimitat, unul dintre civili reglă un dispozitiv cu aspect ciudat către o țintă aflată la patru mile distanță. Ținta era un camion vechi, de cinci tone, la care renunțaseră cei de la Marină și care acum, dacă totul se desfășura conform planului, urma să aibă parte de o moarte violentă și spectaculoasă.

— Aparatul de zbor este pregătit pe linia de foc. Să-nceapă muzica.

— Recepție, replică civilul, apăsând pe trăgaciul GLD. Orientat pe țintă.

— Aparatul de zbor raportează reperarea - așteptați... rosti operatorul.

La celălalt capăt al buncărului, un ofițer privea o cameră video fixată pe structura Intruder.

— Dă-i drumul! Avem un sistem de decuplare minunat și curat

al suportului de ejector.

Va verifica mai târziu înregistrarea făcută cu ajutorul unui bombardier de luptă Skyhawk A4, care urmărea din zbor un A6. Puțini oameni își dădeau seama că un simplu act de a arunca o bombă dintr-un avion însemna un exercițiu complet și potențial periculos. O a treia cameră urmărea bomba în cădere.

— Ghidajele se mișcă foarte bine. Pornim.

Camera de pe camion era una de mare viteză. Așa și trebuia să fie. Bomba cădea prea repede ca cineva s-o poată urmări la prima vedere, dar, până când zgomotul exploziei să ajungă în buncăr, operatorul începuse deja să deruleze caseta. Reluarea era dată cadru cu cadru.

— O.K., iată bomba. Botul ei a apărut la patruzeci de picioare deasupra camionului. Cum a fost detonată?

— TV, răspunse unul dintre ofițeri. TV.

TV însemna timp variabil. Bomba era prevăzută cu un mini-radar plasat în botul ei și programată să explodeze într-un interval fix de distanța de la pământ, în acest caz aproximativ 1,70 metri, sau aproape în momentul coliziunii cu camionul.

— Unghiul pare foarte bun.

— Mă gândeam eu că o să meargă, observă în șoaptă unul dintre ingineri.

Voia să spună că, din moment ce bomba cântărea cinci sute de kilograme, echipamentul de ghidaj putea fi programat pentru o greutate mai mică. Chiar dacă ar fi fost mai ușoară decât atât, densitatea redusă a carcasei din celuloză a bombei era capabilă de performanțe balistice similare.

— Detonați!

Asemenea tuturor ocaziilor când se fotografiau cu o viteză mare asemenea evenimente, ecranul deveni alb, galben, roșu, iar apoi negru, pe măsură ce gazele provenite de la încărcătura explozivă se risipeau în aer. Exact în fața gazului se afla unda explozivă: aerul era comprimat până la punctul la care devenea mai dens ca oțelul, mișcându-se mai rapid ca orice glonț. Nici o presă n-ar fi reușit să repete efectul.

— Tocmai am ucis încă un camion.

Era o observație complet inutilă. Un sfert din masa camionului era pulverizată exact în fundul unui crater superficial, adânc de mai puțin de un metru și larg de aproape douăzeci. Resturile erau azvârlite lateral ca șrapnelele. De fapt, efectul general nu era prea deosebit de cel al mașinilor-capcană de tipul celor

folosite de teroriști, dar era ceva mult mai sigur pentru utilizator, își zise unul dintre civili.

— Fir-ar să fie, n-am crezut că va fi atât de ușor. Ai avut dreptate, Ernie, nici măcar nu-i nevoia să reprogramăm dispozitivul de căutare, constată un comandant din Marină. Au făcut Marinei o economie de peste un milion de dolari.

Dar se înșela amarnic.

Și astfel începea ceva care nu se punea în mișcare chiar acum și nu avea să se sfârșească prea curând, cu mulți oameni în multe locuri, acționând în direcții și misiuni pe care cu toții aveau impresia că le înțelegeau. Cu atât mai bine. Viitorul era prea înspăimântător pentru a fi contemplat, iar iluzoriile obiective finale erau lucruri bătute în cuie de hotărârile luate în dimineața asta. Odată hotărâte, era mai bine să rămână nevăzute.

1

Regele MCS

Nu puteai s-o privești și să nu fii mândru, își zise în sinea lui Red Wegener. Cutterul *Panache* aparținând Pazei de Coastă era unul obișnuit, cu defecte de construcție, dar era al lui. Carena era vopsită în același alb strălucitor pe care-l întâlnești la un aisberg, cu excepția dungii portocalii de la prova care arăta că nava făcea parte din Paza de Coastă a Statelor Unite. Lungă de nouăzeci de metri, *Panache* nu era o navă mare, dar era a lui, cea mai mare pe care o comandase vreodată și, cu siguranță, ultima. Wegener era cel mai bătrân locotenent-comandant în Paza de Coastă, dar era Maestrul. Regele Misiunilor de Căutare și Salvare.

Cariera lui începuse la fel ca multe altele în Paza de Coastă. Un tânăr de la o fermă din Kansas, care nu văzuse niciodată marea, intrase într-un centru de recrutare al Pazei de Coastă la o zi după absolvirea liceului. Nu voia să-și trăiască viața conducând tractoare și combine și căutase locul cel mai diferit de Kansas pe care-l putuse găsi. Subofițerul din Paza de Coastă îl declarase admis fără mari probleme, iar o săptămână mai târziu își începea cariera cu o călătorie cu mașina, care avea să ia sfârșit la Cap May, New Jersey. Și-l amintea încă pe subofițerul șef care-i spusese în dimineața aceea, de ziua Pazei de Coastă: „Ești obligat să ieși în larg. Nu ești obligat să te întorci”.

Ceea ce găsisese Wegener la Cap May era ultima și cea mai bună școală pentru marinarii din Vest. Învățase cum să manevreze parâme și să facă noduri marinărești, cum să stingă focuri, cum să se arunce în apă după un barcagiu aflat în pericol sau în panică, cum s-o facă de fiecare dată la fel ca prima oară – sau să riște să nu se mai întoarcă. La absolvire fusese repartizat pe Coasta Pacificului. În mai puțin de un an dobândise gradul de șef de echipaj de rangul trei.

Foarte devreme fusese recunoscut faptul că Wegener avea acel rar talent înnăscut care era ochiul marinarului. Un termen generic care însemna că mâinile, ochii și creierul lui puteau acționa la unison pentru a-și face ambarcațiunea deosebit de performantă. Îndrumat de un șef înțelept, dobândise în scurt

timp „comanda” propriei lui ambarcațiuni de patrulare portuară. Pentru misiunile într-adevăr dificile, comandantul venea să-l supravegheze îndeaproape pe tânărul subofițer de 19 ani. Din capul locului, Wegener promitea să fie o persoană căreia îi era suficient să-i explice o singură dată. Primii săi cinci ani în uniformă păreau acum să fi trecut la fel de repede cum își învățase ambarcațiunea. Nimic cu adevărat dramatic, doar o succesiune de îndatoriri pe care le executase ca la carte, repede și cu calm. În clipa în care se gândise și hotărâse să-și prelungească serviciul, era evident că, atunci când trebuia îndeplinită o sarcină dificilă, numele lui apărea primul. Deja la sfârșitul celui de-al doilea ciclu ofițerii îi cereau în mod obișnuit părerea în anumite privințe. Când împlinise treizeci de ani, era unul dintre cei mai tineri ofițeri comandanți în serviciu și avea mai multe perspective, una dintre ele sfârșind cu comanda lui *Invincible*, o ambarcațiune de treizeci de metri lungime care își câștigase deja un renume pentru rezistență și încrederea pe care o inspira. Coasta bântuită de furtuni a Californiei era căminul ei, iar în acel loc numele lui Wegener începuse să fie auzit și în afara serviciului. Dacă un pescar sau proprietar de iaht se aflau în primejdie, *Invincible* părea întotdeauna acolo, navigând adeseori de-a lungul coastei, prin apele adânci de peste cincisprezece metri, cu echipajul ținut în centuri de siguranță – dar fiind pe fază, gata să intervină, cu un căpitan roșcat la cărmă, care avea o pipă stinsă între dinți. În acel prim an salvase viețile a cel puțin cincisprezece oameni.

Numărul crescuse la cincizeci până la terminarea ciclului de serviciu, la baza izolată. După câțiva km, se afla la comanda propriei baze și era posesorul unui titlu râvnit de toți marinarii – cel de comandant – chiar dacă gradul său real era inferior. Stabilit pe malul unui mic râu care se vărsa în cel mai mare ocean al lumii, el își conducea baza la fel de bine ca pe orice altă navă, iar ofițerii sosiți în inspecție veneau acolo nu atât ca să-l controleze pe Wegener, cât să vadă cum ar trebui conduse treburile.

Spre binele său sau nu, traiectoria carierei lui Wegener se schimbase cu prilejul unei furtuni de iarnă îngrozitoare de pe coasta Oregonului. Ajuns acum la comanda unei baze de salvare mai mari, situată la gura de vărsare a fluviului Columbia, recepționase un apel radio disperat de la o ambarcațiune de pescuit în larg, pe nume *Mary-Kat*: aceasta avea motoarele și

cârmelile stricate și era târâtă către țărm în bătaia vânturilor care devorau vasele. Nava lui amiral, *Point Gabriel*, lungă de douăzeci și cinci de metri, părăsise docul în nouăzeci de secunde cu echipajul său format din veterani și elevi legându-și centurile de siguranță, în vreme ce Wegener coordona eforturile de salvare pe propriile canale radio.

Fusese o bătălie epopeică. După un chin de șase ore, Wegener îi salvase pe cei șase pescari de pe *Mary-Kat*, dar cu mare greutate, propria navă fiind asaltată de vânt și de apele dezlănțuite. Exact în clipa în care era adus la bord ultimul om, *Mary-Kat* eșuase pe o stâncă de sub apă și se despicase în jumătate.

Spre norocul lui, Wegener, avea la bord în ziua aceea un reporter, un tânăr scriitor talentat de la *Portland Oregonian*, care era totodată expert în iahturi, care credea că știa tot ce era de știut despre mare. În timp ce cuterul străbătea talazurile uriașe din apropierea țărmului, reporterul vomitase pe carnețel, apoi îl ștersese de sacoul Mustang și continuase să scrie. Seria de articole care urmasă fusese intitulată *Îngerul limanului*, iar ziaristul câștigase Premiul Pulitzer pentru articol.

Luna următoare, în Washington, senatorul american pentru Oregon, al cărui nepot făcuse parte din echipajul de pe *Mary-Kat*, se mirase cu voce tare de ce cineva atât de capabil ca Red Wegener nu era ofițer superior și, din moment ce comandantul Pazei de Coastă se afla în încăperea aceea pentru a discuta bugetul de serviciu, era o observație căreia un amiral de patru stele se hotărâse să-i acorde atenție. Până la sfârșitul săptămânii, Red Wegener fusese numit locotenent. Senatorul mai constatasese că era prea bătrân ca să fie subofițer. Trei ani mai târziu, fusese recomandat pentru a lua în primire următoarea comandă disponibilă.

Exista o singură problemă în această privință, se gândise Comandamentul. El avea deja o comandă disponibilă, *Panache*, care putea să pară atât un noroc, cât și un ghinion. Cuterul era aproape complet. Ar fi trebuit să fie nava de comandă a unei noi clase, dar fondurile fuseseră tăiate, șantierul naval dăduse faliment, iar căpitanul numit fusese eliberat din funcție pe motiv că-și făcuse treaba de mântuială. Asta lăsase Pazei de Coastă o navă neterminată, ale cărei motoare nu funcționau, într-un șantier naval dezafectat. Wegener trebuia să fie un lucrător miraculos, hotărâse comandantul de la biroul său. Pentru a-i

acorda o șansă onorabilă, el se asigurase să aibă câțiva lucrători buni, care să-i susțină personalul lipsit de experiență.

Sosirea sa la poarta șantierului naval fusese întârziată de pichetul muncitorilor nemulțumiți și, până să treacă dincolo de ei, fusese convins că lucrurile nu puteau să meargă mai rău decât. Apoi văzuse ceea ce ar fi trebuit să fie o navă. Era un obiect din oțel, ascuțit la un capăt și teșit la celălalt, vopsit pe jumătate, acoperit de cabluri, înțesat de lăzi și arătând în general ca un pacient care murise pe masa de operație și fusese lăsat acolo să putrezească. Și, ca și cum toate acestea nu ar fi fost suficient de rele, *Panache* nici nu putea fi clintită din dană – ultimul lucru pe care-l făcuse unul dintre muncitori fusese să strice motorul unei macarale, care bloca drumul.

Fostul căpitan plecase deja, căzut în dizgrație. Echipajul care fusese repartizat, strâns pe puntea de aterizare a elicopterului pentru a-l întâmpina, arăta ca o adunătură de copii obligați să asiste la sosirea unui unchi pe care nu-l puteau suferi, iar când Wegener încercase să li se adreseze, microfonul nu funcționase. Într-un fel, asta spărsese ghinionul. Zâmbind, el le făcuse semn să se apropie și scoase un chicotit.

— Oamenii buni, rostise el. Mă numesc Red Wegener. În șase luni asta va fi cea mai bună navă din Paza de Coastă. În șase luni veți fi cel mai bun echipaj din Paza de Coastă a Statelor Unite. Nu eu sunt cel care va face asta, ci voi, iar eu doar o să vă ajut puțin. Deocamdată vă dau liber tuturor, până când mă lămuresc ce avem de făcut. Distracție plăcută. Când vă întoarceți, trecem cu toții la treabă. Sunteți liberi.

Din mulțimea adunată se auzise un „oh”, fiindcă se așteptau la țipete și urlete. Ofițerii secunzi, nou angajați, se priviseră ridicând din sprâncene, iar tinerii ofițeri care-și vedeau cariera încheiată și sfârșind la bucătărie fuseseră șocați de uimire. Înainte de-a vorbi cu ei, Wegener îi chemase alături pe cei trei secunzi.

— Întâi motoarele, spuse el.

— Pot să scot cincisprezece la sută din capacitate toată ziua, dar când încerc să folosesc turboalimentatorul, totul se duce dracului într-un sfert de oră, zisese secundul Owens. Și nu-ș de ce.

Mark Owens lucra cu motoarele Diesel ale Marinei de șaisprezece ani.

— Ne poți duce la Curtis Bay?

— Dacă nu vă supără să dureze încă o zi, domnule căpitan.

Wegener lansase prima bombă.

— Bun, fiindcă plecăm în două săptămâni și terminăm acolo tot ce avem de montat.

— Da' o să dureze o lună până-i gata motorul nou pentru macara, domnule, observase șeful echipajului, Bob Riley.

— Macaraua nu se poate întoarce?

— E ars motorul, domnule căpitan.

— La momentul potrivit o să încolăcim o parâmbă de prova de partea din spate a macaralei. Avem în fața noastră douăzeci și cinci de metri de apă. Prindem cârligul de macara și tragem ușurel înainte, întoarcem macaraua, după care ieșim cu spatele, zisese căpitanul.

— S-ar putea rupe, comentase Riley după un moment.

— N-o fi macaraua mea, dar, pentru numele lui Dumnezeu, nava e a mea.

Riley scosese un hohot de râs.

— La naiba, ce bine-mi pare să te revăd, Red - scuză-mă, domnule căpitan Wegener!

— Misiunea numărul unu este s-o ducem la Baltimore ca s-o aranjeze cei de-acolo. Să punem la punct ce avem de făcut și să le luăm pe rând. Mai faci cafeaua aia bună, Navlositorule?

— Vă fac praf, domnule, răspunse Oreza. Aduc un ibric.

Iar Oreza avusese dreptate. Douăsprezece zile mai târziu *Panache* era într-adevăr gata să iasă în larg, chiar dacă nu mai mult de-atât, fiind încărcată cu lăzi și utilaje pe punte. Macaraua fusese îndepărtată din drum până la ivirea zorilor, așa că nu observase aproape nimeni, iar când pichetul de lucrători își făcuse apariția în ziua aceea, le trebuiseră câteva minute să-și dea seama că nava nu mai era. Imposibil, își ziseră ei. Nici măcar nu fusese vopsită toată.

Cu vopsitul se rezolvase în Strâmtoarea Florida, ca de altfel și altceva, mult mai important. Wegener se afla pe punte, moțând în scaunul său de piele în timpul cartului dinaintea prânzului când telefonul sunase strident, iar secundul Owens îl invitase în camera motoarelor. Wegener ajunsese acolo găsind singura masă de lucru acoperită cu planuri, iar un maestru aplecat deasupra lor, asistat de șeful lui.

— N-o să vă vină a crede, zisese Owens. Spune-i, băiete.

— Marinar Obrecki, domnule. Motorul nu este montat corect, rostise băiețandru.

— Ce te face să crezi asta? întrebuse Wegener.

Motoarele Diesel mari folosite în marină, erau de tip nou, construite pentru a fi operate și întreținute foarte ușor. În plus, existau manuale de folosire pentru fiecare lucrător din camera mașinilor, iar în fiecare manual se găsea o schemă care se utiliza mult mai ușor decât planurile fabricantului. O versiune mărită a schemei manualului fusese furnizată de fabricant și acum constituia suprafața laminată a mesei de lucru.

— Domnule, motorul acesta seamănă tare mult cu cel de la tractorul lui taică-meu, e mai mare, dar...

— Te cred pe cuvânt, Obrecki.

— Turboalimentatorul nu este instalat corect. Se potrivește cu planurile acestea, dar pompa de ulei împinge uleiul în sens invers prin turboalimentator. Schemele sunt greșite, domnule. Câțiva proiectanți au zbârcit-o. Vedeți? Conducta de ulei trebuia să intre aici, dar proiectantul a pus-o pe partea cealaltă a îmbinării, nimeni n-a băgat de seamă și...

Wegener râsese și privise spre secundul Owens.

— Cât durează s-o dregem?

— Obrecki zice că poate să-l pornească mâine pe vremea asta, domnule căpitan.

— Domnule.

Era locotenentul Nicholson, maistrul mecanic.

— E numai vina mea. Ar fi trebuit...

Locotenentul aștepta să se prăbușească cerul.

— Lecția, domnule Nicholson, este că nu poți avea încredere nici măcar în manual. Ai învățat lecția asta?

— Da, domnule!

— Corect Obrecki, tu ești marinar de gradul unu, nu-i așa?

— Da, domnule!

— Greșit. Ești mecanic de gradul trei.

— Domnule, dar trebuia să trec un examen scris...

— Domnule Nicholson, tu ce zici, a trecut Obrecki examenul ăla?

— Sunt absolut convins, domnule.

— Așa vă vreau. Mâine pe vremea asta vreau să mergem cu douăzeci și trei de noduri.

Și de-atunci totul mersese ca pe roate. Motoarele sunt inima mecanică a oricărei nave și nici un marinar în lume nu preferă o navă înceată uneia rapide. Când *Panache* atinsese douăzeci și trei de noduri și își menținuse viteza timp de trei ore, vopsitorii

vopseau mai bine, bucătarii găteau mesele mai repede, iar tehnicienii strângeau șuruburile puțin mai mult. Nava lor nu mai era o ruină, iar mândria răsărise printre membrii echipajului aidoma curcubeului după o ploaie de vară – cu atât mai mult cu cât problema o rezolvase unul dintre ei. În zorii uneia din zile, *Panache* intrase victorios în Portul Curtis Bay al Pazei de Coastă. Wegener preluase comanda la cârmă și își împinsese dincolo de limită întreaga pricepere pentru a-și face intrarea în forță spre dană.

— Bătrânul, comentase unul dintre cei care manevrau parâmele pe puntea de la prova, știe într-adevăr cum să-și conducă blestemata aia de barcă!

În ziua următoare apăruse un afiș pe panoul de la bordul navei: PANACHE: SUPER ELEGANȚA MANIEREI SAU STILULUI. Șapte săptămâni mai târziu, cuterul primise numirea oficială și plecase în sud la Mobile, Alabama, pentru a începe lucrul. Avea deja o reputație ce se potrivea cu numele său.

Dimineața aceea era cețoasă, iar asta era în avantajul căpitanului, chiar dacă nu și al misiunii. Regele MCS era acum polițist. Misiunea Pazei de Coastă se schimbaseră la mai mult de jumătatea drumului în cursul carierei lui, dar ăsta nu era un lucru pe care să-l poți observa prea bine la malul râului Columbia, unde dușmanul însemna încă vânt și valuri. Aceiași dușmani viețuiau și în Golful Mexic, dar apăruse unul în plus: drogurile. Drogurile erau un lucru la care Wegener nu se gândise prea mult. Pentru el erau niște lucruri pe care le prescria doctorul și pe care le luai așa cum scria pe sticlă, până se terminau, după care aruncai sticla. Când Wegener voia să se amețească, o făcea în străvechiul stil marinăresc – cu bere sau tărie – deși o făcea din ce în ce mai rar, dat fiind că se apropia de cincizeci de ani. Îi fusese întotdeauna frică de ace – fiecare om își are propria spaimă ascunsă – iar ideea că oamenii își înfingeau de bunăvoie ace în mână îl uimise mereu. Ideea de-a sufla praf alb în nasul cuiva – ei bine, era imposibil de crezut. Atitudinea sa nu mai părea atât de naivă dacă o priveai prin prisma perioadei în care crescuse. Știa că problema era reală. Ca toți acei care purtau uniformă, o dată la câteva luni trebuia să dea o probă de urină pentru a dovedi că nu folosea „substanțe controlate”. Un lucru pe care tinerii membri ai echipajului îl acceptau ca pe ceva firesc, dar un motiv de enervare și jignire la cei din generația lui.

Traficanții de droguri reprezentau interesul său imediat, însă prioritatea numărul unu era o sclipire pe ecranul radarului.

Se aflau la o sută de mile de coasta mexicană, departe de casă. Iar Rhodes întârzia. Proprietarul sunase cu câteva zile în urmă, spunând că rămâne în larg câteva zile în plus... dar asociatului său i se păruse foarte ciudat și telefonase la biroul Pazei de Coastă. Investigațiile ulterioare scosese la iveală faptul că proprietarul, un afacerist bogat, se îndepărta rareori la mai mult de trei ore de mers în larg. Rhodes naviga cu cincisprezece noduri.

Iahtul măsura aproape douăzeci de metri lungime, era destul de mare ca să ai nevoie de câțiva oameni care să te ajute să-l conduci, dar destul de mic pentru ca legea să nu te oblighe să ai atestat. În iahtul mare, prevăzut cu motor, încăpeau cincisprezece oameni, plus doi din echipaj și costase câteva milioane de dolari. Proprietarul, un constructor de imobile care-și avea propriul imperiu dincolo de Mobile, era începător pe mare și un navigator prudent. Asta îl făcea inteligent, își zise Wegener. Prea inteligent ca să se aventureze atât de departe în larg. Își cunoștea limitele, lucru rar printre pasionații de iahting, mai ales cei din pătura bogată. Pornise spre sud cu două săptămâni în urmă, de-a lungul coastei făcuse câteva opriri, dar întârziase să se întoarcă și lipsise de la o întâlnire de afaceri. Asociatul său spusese că n-ar fi lipsit fără motiv. O patrulă aeriană obișnuită localizase iahtul cu o zi în urmă, dar nu încercase să ia legătura cu el. Comandantul districtului hotărâse că ceva nu-i mirosea a bine în legătură cu asta. *Panache* era cel mai apropiat cuter, iar Wegener primise telefonul.

— Șaisprezece mii de iarzi. Ruta zero-șapte-unu, raportă secundul Oreza de la pupitrul radarului. Viteză doisprezece. Nu se îndreaptă spre Mobile, domnule căpitan.

— Ceața o să se ridice într-o oră, poate o oră jumate, hotărî Wegener. Acum hai să ne apropiem. Înainte cu toată viteza, domnule O'Neil. Ai interceptat: ruta, secundule?

— Unu-șase-cinci, domnule.

— Asta e ruta ta. Dacă mai ține ceața, când ne apropiem la două-trei mile, ne-așezăm exact la pupa lor.

O'Neil dădu ordinele necesare. Wegener se îndreaptă spre masa hărților.

— Unde crezi că se îndreaptă, Navlositorule?

Timonierul-șef trasă ruta care nu părea să ducă undeva în

mod special.

— Merge cu viteza cea mai economică... și pariez că nu spre un anume port din golf.

Căpitanul luă un compas și începu să-l plimbe de-a lungul hărții.

— Iahtul mai are combustibil pentru... se încruntă Wegener. Să zicem că a făcut plinul în ultimul port. Poate să ajungă destul de ușor în Bahamas. Alimentează acolo și după aia poate să meargă oriunde pe Coasta de Est.

— Vitezoman, fu de părere O'Neil. Primul pe care-l întâlnesc de-o bucată bună de vreme.

— De ce crezi asta?

— Domnule, dacă aş avea o barcă așa de mare, cu siguranță n-aș merge cu ea prin ceață, fără radar. Al lui nu funcționează.

— Sper să te-nșeli, băiete, rosti căpitanul. De când n-ai mai întâlnit unul ca el, secundule?

— Cinci ani, poate chiar mai mult. Credeam că a trecut vremea lor.

— O să aflăm peste o oră.

Wegener se întoarse să privească din nou ceața. Vizibilitatea se situa sub două sute de iarzi. Se uită apoi la ecranul radarului. Iahtul era cea mai apropiată țintă. Se gândi un minut, apoi mută sistemul în poziție de așteptare. Rapoartele contraspionajului spuneau că traficanții de droguri aveau aparate ESM care detectau transmisiile radar.

— Îl punem din nou în funcțiune când ne-apropiem, să zicem la patru mile sau așa ceva.

— 'Nțeles, domnule căpitan, încuviință băiețandru.

Wegener se așează în scaunul lui de piele și își scoase pipa din buzunarul cămășii. Se trezea umplând-o din ce în ce mai puțin în ultima vreme, dar făcea parte din imaginea pe care și-o construise. Câteva minute mai târziu, cartul de punte intrase în normal. Conform obiceiului, căpitanul urca pe punte pentru a supraveghea două ore din cartul de dimineață – cel asigurat de cel mai tânăr din echipaj – dar O'Neil era un puști strălucit și nu avea nevoie de atâta supraveghere, cel puțin nu atunci când Oreza se afla în preajmă. Navlositorul Oreza, fiul unui pescar din Gloucester, avea o reputație pe măsura celei avute de căpitanul său. Cu trei cicluri petrecute la Academia Pazei de Coastă, el ajutase la pregătirea unei întregi generații de subofițeri, așa cum se specializase odinioară Wegener în instruirea recruților.

Oreza era, de asemenea, un om care înțelegea importanța unei cești de cafea bună și de un lucru puteai fi sigur când soseai pe punte în prezența Navlositorului. Anume, că vei primi o ceașcă din băutura lui personală. Sosea exact la timp, servită în cești speciale, folosite de Paza de Coastă, arătând mai curând a vase, cu fundul larg, acoperit cu cauciuc, înguste și răstrânte la partea de sus, formă ce le împiedica să se răstoarne sau să se verse. Făcute pentru a fi întrebuințate pe ambarcațiunile mici de patrulare, erau folositoare și *pe Panache*, care naviga destul de rapid. Wegener abia dacă observase.

— Mulțumesc, secundule, zise căpitanul luând ceașca.

— Aș zice că mai avem vreo oră.

— Cam așa, încuviință Wegener. Ajungem la locul bătăliei la zero-șapte-cinci. Cine-i de serviciu?

— Domnul Wilcox, Kramer, Abel, Dowd și Obrecki.

— Obrecki a mai făcut asta vreodată?

— E băiat de fermier. Știe să țină pușca în mână. Riley l-a verificat.

— Riley să-l înlocuiască pe Kramer.

— S-a întâmplat ceva, domnule?

— E ceva ciudat în legătură cu el, zise Wegener.

— N-am mai avut așa ceva de când - Doamne, nici nu mai țin minte când a fost, dar bine. Îl chem pe Riley?

Căpitanul încuviință din cap, Oreza îl chemă, iar Riley apărură două minute mai târziu. Cei doi secunzi și căpitanul se strânseseră pe aripa punții. Tânărul subofițer găsi foarte ciudat că Wegener părea să aibă mai multă încredere în secunzi decât în popotă, dar ofițerii bătrâni aveau metodele lor.

Panache tăia valurile cu toată viteza. Fusesse reglată la douăzeci și trei de noduri, dar se părea că depășise de câteva ori și douăzeci și cinci, ceea ce se întâmpla doar când nava era ușoară, cu un fund proaspăt vopsit și pe o mare liniștită. Chiar dacă turboalimentatoarele trimiteau aer în motoarele Diesel, viteza maximă era acum doar cu puțin peste douăzeci și două de noduri. Asta făcea ca tangajul să fie destul de puternic. Echipajul de pe punte căuta să-l compenseze stând cu picioarele depărtate sau, ca în cazul lui O'Neil, plimbându-se cât mai mult posibil. Condensul aburise ferestrele punții. Tânărul subofițer dădu drumul la ștergătoare. Întors afară, pe aripa punții, el privea undeva în ceață. Nu-i plăcea să călătorească fără radar. O'Neil ascultă, dar nu auzi decât hurea înfundată al motoarelor lui

Panache.

Ceața făcea asta. Ca un giulgiu umed înghițea vizibilitatea și absorbea zgomotul. Mai ascultă un minut, dar, în afară de motoarele Diesel, era numai murmurul scos de carena navei alunecând pe apă. Înainte de a se întoarce în cabina cârmaciului, privi spre pupa. Vopseaua albă a cuterului îl ajuta să treacă neobservat.

— Nu mai avem nevoie de sirena de ceață. Acolo răzbate soarele, anunță el.

Căpitanul încuviință din cap.

— Se risipește în mai puțin de o oră. O să fie o zi călduroasă. Buletinul meteo a sosit?

— Au fost furtuni azi-noapte, domnule. În zona Dallasului, pe la miezul nopții. A făcut ceva pagube. Câteva tornade au distrus o colonie de locuințe pentru muncitori.

Wegener clătină din cap.

— Știi, trebuie să fie ceva în legătură cu coloniile astea de atrag blestemele...

Se ridică în picioare, îndreptându-se către radar.

— Gata, secundule?

— Da, domnule.

Wegener comută butonul de pe poziția de așteptare pe pornit, apoi coborî privirea sub streășina de cauciuc a ecranului radar.

— Ne-am apropiat, secundule. Direcția de contact unu-șase-zero, distanța de tragere șase mii. Domnule O'Neil, vine exact la unu-opt-cinci. Oreza, spune-ne în cât timp ajungem în spatele lui, din stânga.

— 'Nțeles, domnule căpitan. Într-un minut.

Wegener opri radarul și se ridică.

— Ocupați pozițiile de luptă.

Așa cum era prevăzut, alarma îi surprinse pe oameni după ce fiecare apucase să mănânce micul dejun. Bineînțeles că deja se vorbea. Exista undeva în ceață un posibil traficant de droguri. Echipa care era de serviciu la bărci asambla Zodiacul de cauciuc. Fiecare avea câte-o armă; unul o armă automată M-16, altul o pușcă de vânătoare, iar restul pistoale Beretta calibrul 9 mm automat. În față, un marinar încărca arma de calibrul 40 mm de la prova. Era un Befors de fabricație suedeză care aparținuse pe vremuri unei nave de război și era mai bătrân decât toți cei aflați la bord, cu excepția căpitanului.

La pupa, un marinar scotea husa de plastic de pe o mitralieră

M-2, de calibrul 50, care era aproape la fel de veche.

— Aș zice să facem stânga acum, domnule, zise Oreza.

Căpitanul deschise din nou radarul.

— Stânga până la zero-șapte-zero. Distanța până la țintă este acum trei-cinci-zero-zero. O să ne apropiem de babordul țintei.

Ceața se risipea. Vizibilitatea era acum de aproximativ cinci sute de iarzi, mai mult sau mai puțin, pe măsură ce aburul se risipea. Oreza consultă radarul în timp ce puntea se umplea cu dispozitivul de luptă. Exista o nouă țintă, la douăzeci de mile distanță, probabil un petrolier în drum spre Galveston. Poziția sa fu înregistrată ca un lucru firesc.

— Distanța până la prietenii noștri este acum de două sute de iarzi. Direcția constantă la zero-șapte-zero. Ruta și viteza țintei sunt neschimbate.

— Foarte bine. O să-l vedem peste aproximativ cinci minute.

Wegener se uită de jur împrejurul cabinei cârmaciului.

Secunzii săi foloseau binocurile. Era o pierdere de energie, dar ei n-o știau încă. Ieși pe puntea de la tribord și privi spre pupa, la dispozitivul bărcii. Locotenentul Wilcox îi făcu un gest cu degetul mare ridicat. În spatele lui, ajutorul șefului de echipaj, Riley, încuviință cu o înclinare a capului. Un subofițer cu experiență controla macaraua. Lansarea la apă a Zodiacului în asemenea condiții de navigație nu era mare lucru, dar marea avea metodele ei de a te lua prin surprindere. Mitraliera de calibrul 50 era orientată prudent, cu țeava în sus, iar un încărcător se afla în partea stângă. Auzi din față un zgomot metalic, ca și cum s-ar fi încărcat mitraliera de calibrul 40 mm.

În mod normal ar fi trebuit să fim prin preajmă ca să acordăm asistentă. Acum ne încărcăm armele, își zise Wegener. Blestematele astea de droguri...

— Îi văd, zise un marinar aflat de cart.

Wegener privi înainte. Iahtul vopsit în alb era greu de observat în ceață, dar un moment mai târziu oglinda de la pupa se vedea perfect. Acum își puse ochelarii ca să citească numele. *Empire Builder*. Asta era. Nu exista pavilion, dar nu era ceva neobișnuit. Deocamdată nu se vedeau oameni, iar iahtul înainta ca și până acum. De-asta alesese să se apropie dinspre pupa. Încă de când ieșise primul om în larg, își zise el, nimeni nu se obosea să privească spre pupa.

— O să aibă o surpriză, zise O'Neil ieșind și alăturându-se căpitanului. Legea mării.

Wegener se simți un moment iritat, dar își reveni.

— Radarul nu se mișcă. Bineînțeles, poate că l-a stricat.

— Iată fotografia proprietarului, domnule.

Căpitanul nu se uitase la ea până atunci. Proprietarul avea în jur de patruzeci și cinci de ani. Era evident că se căsătorise târziu, fiindcă i se raportase că avea la bord doi copii de opt și treisprezece ani, în afara soției. Un bărbat înalt, cam de un metru nouăzeci, chel și supraponderal, care stătea pe ceva care semăna cu un ponton, alături de un pește-sabie destul de mare. Probabil că avusese mult de furcă cu el, își zise Wegener, judecând după pielea arsă de soare din jurul ochilor și de la marginea șortului. Căpitanul își scoase ochelarii.

— Te apropii prea mult, observă el. Mai spre babord.

— 'Nțeles, domnule.

O'Neil se întoarse în cabina cârmaciului.

Idioților, își zise Wegener. *Ar fi trebuit să ne auziți până acum.* Ei bine, avea o metodă ca să fie sigur de asta. Băgă capul în cabina cârmaciului.

— Dă-le deșteptarea.

La jumătatea catargului, *Panache* avea o sirenă de tipul celor folosite la mașinile de poliție și ambulanțe, dar ceva mai mare.

O clipă mai târziu sunetul ei șuierător aproape că-l făcu pe căpitan să tresară. Avu într-adevăr efectul scontat. Înainte ca Wegener să numere până la trei, din cabina cârmaciului aflată pe iaht, își făcu apariția cineva. Nu era proprietarul. Iahtul începu să se întoarcă în scurt, spre dreapta.

— Idioții! mârâi căpitanul. Ține aproape, ordonă el imediat.

Cuterul coti și el spre dreapta. Iahtul se stabilizează puțin la pupa pe măsură ce viteza creștea, dar vasul Rhodes n-avea idee de rapiditatea lui *Panache*. Peste alte două minute cuterul se afla la travers de iahtul care încerca în continuare să se răsucescă. Erau prea aproape să se folosească de Befors. Wegener ordonă ca mitraliera să tragă peste prova lui *Empire Builder*.

Mitraliera de calibrul 50 trimise cinci rafale. Chiar dacă nu văzuseră cartușele împrôșcând apa, zgomotul era inconfundabil. Wegener intra ca să-și aducă portavocea.

— Aici Paza de Coastă a Statelor Unite. Aruncați ancora și pregătiți-vă de abordaj.

Aproape că le puteai vedea nehotărârea. Iahtul se răsuci din nou, spre stânga, dar viteza rămase neschimbată un minut sau două. Apoi la pupa apără un bărbat care flutura un steag -

steagul panamez, observă Wegener amuzat. Următoarea mișcare va fi să-i anunțe prin radio că nu aveau dreptul să urce la bord. Amuzamentul se opri imediat.

— *Empire Builder*, aici Paza de Coastă a Statelor Unite. Sunteți navă sub pavilion american și vom urca la bord. Opriți-vă – ACUM!

Iahtul se opri. Pupa lui se ridică pe măsură ce motoarele se opreau. Cuterul trebui să se retragă brusc pentru a evita să treacă peste nava din clasa Rhodes. Wegener se întoarse afară și făcu semn echipajului bărcii. Când le captă atenția, mimă gestul de a trage cadrul unui pistol mitralieră. Era felul lui de a transmite echipajului să fie prudent. Riley bătu de două ori cu palma în tocul pistolului pentru a-l anunța pe căpitan că membrii echipajului nu erau proști. Zodiacul fu lansat. Următoarea comandă în megafon cerea echipajului iahtului să iasă pe punte. Apărură doi oameni. Din nou, nici unul dintre ei nu semăna cu proprietarul. Mitraliera cuterului fu îndreptată spre ei cât de stabil permitea tangajul. Asta era partea cea mai tensionată. Singurul mod în care cei de pe *Panache* puteau să protejeze echipajul bărcii era să deschidă primii focul, dar asta era imposibil.

Paza de Coastă nu pierduse încă pe nimeni în felul ăsta, dar era doar o chestiune de timp, iar așteptarea înrăutățea lucrurile.

Pe măsură ce Zodiacul înainta, Wegener nu-i scăpa din ochi pe cei doi bărbați. Același lucru îl făcea și locotenentul care stătea lângă mitralieră. Deși nu se vedea mei o armă, un pistol nu era prea greu de ascuns sub o cămașă largă. Cineva ar fi fost nebun să tragă în asemenea condiții, dar căpitanul știa că lumea era plină de oameni nebuni – petrecuse treizeci de ani salvând asemenea oameni. Acum îi aresta pe aceia a căror nebunie era mult mai periculoasă decât simpla prostie.

O'Neil veni din nou lângă el. *Panache* stătea pe loc, cu motoarele mergând în gol și, din cauza valurilor la travers, avea un tangaj pronunțat, dar lent. Wegener privi din nou mitraliera de la pupa. Marinarul țintea aproape bine, iar degetele lui erau încheștate pe trăgaci exact așa cum trebuiau să fie. Parcă auzea aievea cele cinci încărcătoare goale rostogolindu-se pe punte. Wegener se încruntă o clipă. Încărcătoarele goale erau un factor de risc. Cineva ar fi trebuit să ia un sac și să le strângă. Puștiul de la mitralieră putea să alunece pe unul și să tragă din greșeală...

Se întoarse. Zodiacul se afla la pupa iahtului. Foarte bine, urcau la bord pe acolo. Îl privi pe locotenentul Wilcox urcând primul și așteptându-i apoi pe ceilalți. Cărmaciul se retrase după urcarea ultimului om, apoi se deplasă repede înainte pentru a le acoperi avansarea.

Wilcox se îndrepta spre babord urmat de Obrecki care-i acoperea spatele, cu arma îndreptată spre cer. Riley pătrunse în interior, urmat de cel care-i proteja spatele. Locotenentul ajunse la cei doi bărbați în mai puțin de-un minut. Era ciudat să-i vezi vorbind, dar să nu auzi ce anume comunicau.

Cineva spunea ceva. Capul lui Wilcox se răsuci repede într-o parte, apoi în cealaltă. Obrecki pași alături și coborî arma. Amândoi bărbații se culcară pe burtă, dispărând din raza vizuală.

— Pare să fi fost o explozie, domnule, observă sublocotenentul O'Neil.

Wegener făcu un pas în cabina cărmaciului.

— Radio!

Unul dintre membrii echipajului îi aruncă un Motorola portabil. Wegener ascultă, fără să apeleze. Orice ar fi descoperit oamenii săi, nu voia să le distragă atenția. Obrecki rămase cu cei doi bărbați, în timp ce Wilcox pătrunse în interiorul iahtului. Un lucru era clar ca lumina zilei, Riley găsisese ceva. Arma era îndreptată spre ei, iar încordarea din brațele băiatului răzbătea pe deasupra apei, până la cuter. Căpitanul se întoarse către mitraliorul a cărui armă era ațintită spre iaht.

— Asigură arma aia!

— 'Nțeles, răspunse marinarul într-o clipă și își coborî mâinile îndreptând arma în sus.

Subofițerul de lângă el tresări jenat. Încă o lecție învățată. Peste-o oră sau două îi vor urma câteva cuvinte. Făcuseră o greșeală cu arma.

După o clipă Wilcox apăra din nou, urmat de Riley. Șeful echipajului întinse două perechi de cătușe subofițerului, care se aplecă să le pună. Trebuie să fi fost numai cei doi la bord; Riley își puse pistolul în toc după câteva clipe, iar arma lui Obrecki țintea din nou cerul. Lui Wegener i se păru că-l vede pe băiat privind din nou siguranța. Fermierul își cunoștea armele și învățase să tragă la fel cum învățase să tragă și comandantul lui. Atunci de ce scosese siguranța...? Radioul se auzi exact în clipa când mintea lui Wegener își punea întrebarea.

— Domnule căpitan, aici este Wilcox.

Locotenentul se opri și amândoi bărbații ajunseră față în față, la o distanță de o sută de iarzi.

— Sunt aici.

— Situația e gravă, domnule... e sânge peste tot. Unul dintre ei curăța salonul de jos, dar – este un adevărat dezastru aici.

— Sunt doar ei doi?

— Da. Doar doi oameni la bord. Le-am pus cătușele.

— Mai verifică o dată, ordonă Wegener.

Wilcox îi citise gândurile căpitanului: rămase cu prizonierii, lăsându-l pe Riley să caute. Șeful echipajului apăru trei minute mai târziu, clătînând din cap. Văzută prin binoclu, fața lui părea palidă, observă Wegener. Ce-l făcuse pe Bob Riley să pălească?

— Doar ăștia doi, domnule. N-au acte. Nu cred că mai avem ce căuta...

— Bine, îți mai trimit un om și ți-l las pe Obrecki. Poți să conduci iahtul până în port?

— Sigur, domnule căpitan. Avem combustibil din belșug.

— La noapte o să fie cam vânticel, îl avertiză Wegener.

— Am verificat buletinul azi-dimineață. Nici o grijă, domnule.

— În regulă, stai să-l chem la ordine și să organizez lucrurile. Rămâi pe recepție.

— Am înțeles. Domnule, vă recomand să trimiteți o cameră video aici, ca să facă o înregistrare care să dubleze fotografiile.

— O.K., o să sosească peste câteva minute.

Baza Pazei de Coastă avu nevoie de jumătate de oră ca să obțină acordul F.B.I. și D.E.A. Așteptând confirmarea, Zodiacul transportă un alt membru al echipajului cu o cameră portabilă și un casetofon. Unul dintre cei aflați la bord trase șaiszeci de cadre cu un aparat Polaroid, în timp ce camera video înregistra totul pe bandă. Oamenii Pazei de Coastă repuseră în funcțiune motoarele de pe *Empire Builder*, orientându-l în direcția nord-vest, spre Mobile și având cuterul la babord. Se hotărâse în sfârșit că Wilcox și Obrecki puteau duce iahtul înapoi la Mobile și că un elicopter urma să-i ridice pe cei doi „pasionați de iahting” în acea după-amiază – dacă vremea o permitea. Era drum lung până la baza aeriană. *Panache* ar fi trebuit să aibă propriul elicopter, dar Paza de Coastă nu avusese fonduri. Un al treilea marinar fusese trimis pe iaht și sosise timpul să aducă prizonierii pe *Panache*.

Secundul Riley îi duse la pupa. Wegener îl urmări pe șeful echipajului cum îi transbordează pe Zodiac. Cinci minute mai târziu barca era deja la bord. Iahtul se îndreptă spre nord-vest,

iar cuterul se întoarse să-și continue patrularea. Primul cane urcă pe punte din echipajul care fusese pe iaht era marinarul care lucrase cu Polaroidul. Îi întinse câteva cadre color.

— Secundul a cules câte ceva ca să vă arate, domnule căpitan. E mai rău decât se vede aici. Așteptați până vedeți caseta. Am trimis-o deja la copiat.

Wegener îi dădu fotografiile înapoi.

— O.K., totul merge în seiful cu probe. Pune-le lângă celelalte. Spune-i lui Meyers să pună o casetă nouă în camera video și-aș vrea să povestiți în fața camerei ce-ați văzut. Știți cum e treaba. Să fim siguri că totul e-n regulă.

— Da, domnule.

Riley apăru imediat. Robert Timothy Riley era un bărbat care reprezenta tipul clasic de ajutor de șef de echipaj. Un metru optzeci și peste nouăzeci de kilograme, cu brațele păroase ca ale unei gorile, curajul unui bărbat care nu ducea sticla la ureche și o voce tunătoare, care putea acoperi vuietul unei furtuni. Mâna sa dreaptă uriașă strângea câteva pungi de plastic cu mâncare. Figura sa lăsa să se vadă că furia luase locul stării de șoc.

— E un abator blestemat, domnule. De parcă cineva a făcut să explodeze niște cutii cu vopsea maronie – doar că n-a vopsit. Iisuse. Ala mai mic tocmai curăța când i-am scos de-acolo. În salon e o ladă de gunoi cu o jumătate de duzină de tuburi de cartușe. Pe astea două le-am cules de pe covor așa cum ne-au învățat, domnule căpitan. Le-am ridicat cu pixul și le-am rostogolit în pungă. Am lăsat la bord două arme, le-am băgat și pe ele în pungi. Dar ăsta nu-i lucrul cel mai rău.

Următoarea pungă conținea o fotografie mică, înrămată. Trebuia să fi fost a proprietarului și familiei lui. Venea la rând punga ce conținea...

— Am găsit-o sub o masă. A fost și violată. Probabil îi venise ciclul, dar asta nu i-a oprit. Poate doar nevasta. Poate și fetița. În bucătărie sunt câteva cuțite de măcelărie, toate pline de sânge. Cred că au ciopârțit cadavrele și le-au aruncat peste bord. Țtia patru sunt deja hrană pentru pești.

— Droguri?

— Cam douăzeci de doze de pudră albă depozitate în cabinele echipajului. Și niște marijuana, dar seamănă mai degrabă cu o provizie personală. Nici măcar nu m-am obosit să folosesc trusa de analiză, domnule. Nu mai contează. Asta-i curată crimă și piraterie. Am văzut o gaură de glonț în punte. Red, n-am văzut

așa ceva în viața mea. Ceva ca în filme, da' mai rău. Trebuia să fi fost acolo, domnule.

— Ce știm despre prizonieri?

— Nimic. N-au scos decât niște mormăieli, cel puțin cât am fost eu prin preajmă. N-au nici un act la ei și n-am vrut să cotrobăi pe-acolo după pașapoarte sau altceva. Am zis să las asta pe seama polițiștilor adevărați. Cabina cârmaciului e curată. La fel și una dintre cabinele de comandă. Wilcox n-o să aibă prea mult de furcă să ducă nava înapoi și l-am auzit spunându-le lui Obrecki și lui Brown să nu atingă nimic. Au combustibil destul la bord, pot să meargă cu toată viteza. Ajung cu ea în Mobile înainte de miezul nopții, dacă vremea ține tot așa. Frumoasă barcă.

Ridică din nou din umeri.

— Adu-i aici, zise Wegener după un moment.

— Înțeles.

Riley plecă la pupa.

Wegener își umplu pipa, apoi trebui să-și aducă aminte unde pusese chibriturile. Lumea se schimbaseră în timp ce era ocupat cu altceva, iar lui Wegener nu-i plăcea asta. Era destul de periculos aici. Vântul și valurile erau un posibil dușman al omului. Marea își așteaptă întotdeauna șansa. Nu conta cât de bun credeai că ești; o singură dată trebuia să uiți, doar o dată, că nu trebuia să ai încredere în ea. Wegener era un om care nu uitase niciodată și își dedicase viața protejându-i pe cei care uitau.

Faptul că-și amintea permanent de acest risc și că-i proteja pe cei care-l uitau îi adusese o viață completă și plină de satisfacții. Îi plăcea să fie îngerul păzitor din barca albă ca neaua. Niciodată nu erai pierdut dacă Red Wegener se afla în preajmă. Aveai întotdeauna o șansă; ca el să ajungă până în mormântul ud și bântuit de furtuni și să te scoată de-acolo cu mâinile goale... dar rechinii se delectau acum cu patru oameni. Wegener iubea marea pentru toate capriciile ei, dar rechinii erau ceva respingător, iar el se gândea că acum mâncau niște oameni pe care i-ar fi putut salva... patru oameni care uitaseră că nu toți rechinii trăiau în mare, își spuse Wegener. Asta era schimbarea. Pirateria. Clătină din cap. Așa i se spunea pe mare. Piraterie. Ceva despre care Errol Flynn făcea filme în copilăria lui Wegener. Ceva care luase sfârșit cu două secole în urmă. Piraterie și crimă, partea care se omitea, de obicei, în filme. Piraterie, crimă și viol, fiecare un delict capital pe vremuri.

— Drepti, mârâi Riley.

Îi ducea pe amândoi de brațe. Erau încă încătușați, iar mâinile lui Riley îi țineau să nu se îndepărteze. Își făcu apariția și Oreza, pentru a supraveghea mișcările.

Amândoi aveau în jur de douăzeci și cinci de ani și erau slabi. Unul era înalt, peste unu optzeci, arogant și îi făcuse o impresie ciudată căpitanului; era conștient de buclucul în care intrase, nu-i așa? Ochii lui întunecați îl priveau arzător pe Wegener care-l studia pe tânăr tacticos, din spatele pipei. Era ceva ciudat în legătură cu ochii lui, dar Wegener nu-și dădu seama ce.

— Cum te cheamă? întrebă căpitanul.

Nu primi nici un răspuns.

— Trebuie să-mi spui cum te cheamă, insistă Wegener calm.

Apoi se petrecu ceva complet neobișnuit. Bărbatul înalt scuipe pe cămașa lui Wegener. Urmă o perioadă lungă de timp în care căpitanul refuză să creadă ceea ce se întâmplase, fără ca pe figura lui să se citească măcar surpriza. Riley fu primul care reacționează.

— Nenorocitul!

Șeful echipajului îl ridică pe prizonier ca pe o păpușă de cârpă, răsucindu-l în aer și izbindu-l de balustrada punții. Tânărul ateriză pe burtă și pentru un moment păru să se fi rupt în două. Aerul ieși șuierând din gura lui, iar picioarele se bălăbăniră încercând să găsească puntea, înainte de-a cădea în apă.

— Iisuse, Bob, reuși să rostească Wegener în vreme ce Riley îl ridica înapoi.

Șeful echipajului îl răsuci și mâna sa stângă se încleștă pe gâtul bărbatului, ridicându-l de pe punte cu un singur braț.

Dacă nu reușise mai mult, cel puțin Riley dinamitase aroganța prizonierului. Pentru o clipă existase o frică autentică în ochii aceia, atunci când prizonierul se luptase să respire. Oreza îl adusese deja pe celălalt pe punte. Riley îl trânti pe bărbat lângă el. Piratul - Wegener se gândea deja la el în acești termeni - se aplecă înainte până când fruntea lui atinse puntea. Icnea și se lupta să respire, în vreme ce Riley, cel puțin la fel de palid, încerca să-și recapete stăpânirea de sine.

— Scuză-mă, domnule căpitan. Cred că mi-am pierdut firea o secundă.

Șeful echipajului sugerase clar că își cerea scuze doar pentru jena provocată comandantului său.

— Închide-i, rosti el, iar Riley îi duse pe amândoi la pupa.

— Drace, observă Oreza calm, după care își pescui batista și șterse cămașa căpitanului. Iisuse, Red, ce se întâmplă?

— Nu știu, Navlositorule. Cred că suntem amândoi prea bătrâni ca să răspundem la întrebarea asta.

Wegener își găsi în sfârșit chibriturile și reuși să-și aprindă pipa. Privi în largul mării câteva secunde, până găsi cuvintele potrivite.

— Când m-am înrolat m-a surprins un bucătar bătrân care spunea povești despre Prohibiție. Dar nimic nu era atât de dezgustător, povestea în așa fel încât părea un joc grozav.

— Poate că oamenii erau mai civilizați pe vremuri, mormăi Oreza.

— Mai mult ca sigur că nu puteai să cari băutură de zece milioane de dolari într-o barcă cu motor. Nu te-ai uitat niciodată la *Incoruptibili*. Conflictele dintre bandele de atunci erau la fel de respingătoare ca cele despre care citim acum. Poate chiar mai rău. Drace, nu știu. Nu m-am înrolat aici ca să fiu polițai, șefule.

— Nici eu, mormăi Oreza. Noi îmbătrânim, iar lumea merge mai departe și ne trage pe sfoară. Totuși, un lucru aș fi vrut să nu se schimbe.

— Care-i ăla, Navlositorule?

Timonierul-șef se întoarse să-și fixeze cu privirea comandantul:

— Ceva ce-am învățat la New London, acum câțiva ani. Obişnuiam să asist la niște cursuri când n-aveam altceva mai bun de făcut. Pe vremuri, când prindeau un grup de pirați puteau să aleagă varianta curții marțiale și să rezolve lucrurile pe loc – și știi ceva? A mers. Cred că de-asta a și renunțat la metoda asta.

— Fă-le o judecată dreaptă și dup-aia spânzură-i?

— La dracu, de ce nu, domnule?

— Lucrurile nu mai merg așa. Acum suntem civilizați.

— Mda, civilizați.

Oreza deschise ușa de la cabina timonierului.

— Eu știu ce-nseamnă. Am văzut fotografiile.

Wegener zâmbi, apoi se întrebă de ce. Pipa i se stinsese. În timp ce-și căuta din nou chibriturile, se întrebă de ce nu renunța pur și simplu, dar pipa făcea parte din imagine. Bătrânul lup de mare. Îmbătrânea, își zise Wegener. O pală de vânt zbură chibritul pe care încercase să-l azvârle, aruncându-l pe punte. Cum ai putut să uiți să verifici direcția vântului? se întrebă în sinea lui, aplecându-se să-l ridice.

La jumătatea jgheabului de scurgere al punții se afla un pachet de țigări. Wegener era fanatic în privința curățeniei pe navă și era gata să se burzuluiască la oricine-ar fi aruncat pachetul gol, când își dădu seama că el nu provenea de la cei noi din echipajul său. Pachetul era de „Calverts”, iar asta, își aminti el vag, era o marcă de țigări latino-americane de la o fabrică de țigări din Statele Unite. Era un pachet cartonat, cu capac și, din simplă curiozitate, îl deschise. Nu erau țigări. Cel puțin nu erau țigări din tutun. Wegener pescui una. Nu erau răsucite manual, dar nici nu erau atât de minuțios fabricate la fel cu cele scoase de o adevărată fabrică de cancer americană. Căpitanul zâmbi fără să vrea. Un fabricant inteligent inventase un mod ingenios de disimulare – nu-i așa? Arătau ca niște țigări adevărate sau poate erau mai ușor de transportat așa. Probabil căzuseră din buzunarul bărbatului când Riley îl răsturnase, își dădu seama Wegener într-un târziu. Închise pachetul și îl băgă în buzunar. Îl va pune în seiful cu probe când va avea ocazia. Oreza se întoarse.

— Știrile meteo. Frontul furtunii ne va ajunge nu mai târziu de 21.00. Vânturile au crescut puțin în intensitate. Așteptăm rafale până la patruzeci de noduri. O să fie ceva vânt, domnule.

— E vreo problemă pentru Wilcox și iaht?

Mai aveau timp să-l întoarcă.

— N-ar trebui să fie, domnule. A luat-o spre sud. Dinspre Tennessee vine un sistem de presiune ridicată. Domnul Wilcox ar trebui să meargă ca-n palmă, domnule căpitan, dar ar putea să fie puțin riscant pentru elicopter. N-am plănuir să vi-l trimită mai devreme de 18.00 și asta a apropiat destul de mult. O să traverseze zona frontală la întoarcere.

— Dar mâine?

— Ar trebui să se însenineze înainte de răsărit, după care să se instaleze sistemul de presiune ridicată. O să ne cam zgâlțâie la noapte, dar după aia o să avem patru zile de vreme bună.

Oreza nici nu dădu glas sfatului său. Nu era nevoie. Cei doi se înțelegeau din priviri.

Wegener încuviință cu o înclinare a capului.

— Spune-le celor din Mobile să amâne preluarea până mâine după-amiază.

— 'Nțeles, domnule căpitan. N-are rost să riște un elicopter ca să remorcheze niște gunoaie.

— Corect, Navlositorule. Asigură-te că Wilcox va primi

buletinul meteo dacă sistemul își schimbă direcția.

Wegener își privi ceasul.

— Este timpul să-mi pun ordine în acte.

— Deja ai avut o zi plină, Red.

— Într-adevăr.

Cabina lui Wegener era firește cea mai încăpătoare de pe vas și singura încăpere personală de la bord, de vreme ce intimitatea și singurătatea erau luxul tradițional acordat unui căpitan. Dar *Panache* nu era un vas de croazieră, iar camera lui Wegener abia dacă depășea treizeci de metri pătrați, dar avea baie proprie, ceea ce pe orice vas era un lucru pentru care merita să lupti. De-a lungul întregii sale cariere în Paza de Coastă, actele fuseseră un lucru pe care Wegener îl evitase de câte ori fusese posibil. Avea un ofițer intendent, un tânăr locotenent inteligent căruia îi dădea de lucru atât cât putea să justifice în fața propriei conștiințe. Asta-i lăsa însă două-trei ore de lucru pe zi. Căpitanul atacă treaba cu entuziasmul unui om în drum spre spânzurătoare. Jumătate de oră mai târziu își dădu seamă că era mai greu ca de obicei. Asasinii îi distrăgeau atenția. Crimă pe mare, își zise el, privind bibeloul din cloasonul de la tribord. Bineînțeles, nu era ceva neobișnuit. Auzise de câteva cazuri în decursul celor treizeci de ani, chiar dacă nu fusese direct implicat în nici unul. Existase un caz, pe coasta Oregonului, când un membru al echipajului își ieșise din minți și aproape că-și omorâse un coleg – se aflase apoi că bietul băiat suferea de-o tumoare pe creier și că mai târziu murise din cauza asta, își aminti Red. *Point Gabriel* ieșise în larg, îl preluase pe individ, deja în cămașa de forță și apoi îl predase. Aceasta fusese suprema formă de violență experimentată de Wegener pe mare. Cel puțin cea generată de mâna omului. Marea este suficient de periculoasă și fără să aibă nevoie de asemenea lucruri. Gândul îi revenea ca laitmotivul unei melodii. Încercă să-și reia lucru, dar nu reuși.

Wegener se încruntă în fața propriei nehotărâri. Chiar dacă îi plăcea, chiar dacă nu, actele intrau în atribuțiile lui. Reaprinse pipa în speranța că-l va ajuta să se concentreze. Dar nici asta nu-l ajută. Căpitanul mormăi o înjurătură la adresa lui, jumătate de distracție, jumătate de supărare și trecu în baie să bea apă. Actele îl chemau însă înapoi. Se privi în oglindă și constată că avea nevoie să se radă.

Iar actele nu se rezolvau singure.

— Ești bătrân, Red, spuse el chipului din oglindă. Bătrân și senil.

Se hotărî că trebuia să se bărbierească. O făcu în felul său, demodat, cu castron și pământuf, singura concesie făcută modernului fiind aparatul cu lamă mobilă. Avea fața plină de spumă și pe jumătate bărbierită când cineva bătu la ușă.

— Intră!

Ușa se deschise, dându-l la iveală pe secundul Riley.

— Scuză-mă, domnule căpitan, n-am știut că...

— Nici o problemă, Bob, ce s-a întâmplat?

— Am prima versiune a raportului de bord, domnule. M-am gândit că vreți s-aruncați o privire. Avem declarațiile tuturor pe bandă audio și video. Myers a făcut o copie a înregistrării de pe iaht. Originalul este pus la probe într-o cutie încuiată în seiful cu documente secrete, așa cum ați ordonat. Am copia dacă vreți s-o vedeți.

— E-n regulă, las-o aici. Vreo veste de la musafirii noștri?

— Nu, domnule. Afară s-a făcut o zi tare frumoasă.

— Iar eu sunt îngropat în actele astea blestemate.

— Secundul poate lucra din zori și până-n seară, dar treaba comandantului nu se termină niciodată, constată Riley.

— Nu ești obligat să-ți lingusești căpitanul.

Wegener reuși să-și oprească râsul numai pentru că se afla cu lama pe gât.

— Cu umilință cer iertare căpitanului. Și, cu permisiunea dumneavoastră și eu mai am treabă.

— Puștiul care a fost dimineață la mitralieră face parte din divizia de punte. Are nevoie de-o lecție despre siguranță. A întârziat să abată țeava din direcția iahtului. Totuși, nu-i tăia capul, rosti Wegener, sfârșind bărbieritul. O să vorbesc personal cu Peterson.

— În mod sigur n-avea nevoie de oameni care se joacă cu lucruri din astea. O să vorbesc cu flăcăul imediat ce-mi termin rondul.

— O să fac și eu unul după prânz - o să avem de furcă cu vremea diseară.

— Mi-a spus Navlositorul. Totul o să fie legat cum trebuie.

— Ne vedem mai târziu, Bob.

— 'Nțeles, spuse Riley și se retrase.

Wegener își strânse sculele de bărbierit și se întoarse la masa

de lucru. Versiunea preliminară a abordajului și raportul arestării se aflau deasupra teancului de hârtii. Versiunea definitivă era în curs de dactilografiere, dar lui îi plăcea întotdeauna să citească prima versiune. În general, era cea mai exactă. Wegener o răsfoi în timp ce sorbea niște cafea rece. Fotografii Polaroid erau bătute în buzunarele unui film de plastic. Nu găsiseră ceva mai bun. Nici pentru acte. Se hotărî să bage caseta video în aparatul său personal și s-o vadă înainte de prânz.

Calitatea înregistrării era cu câteva clase mai jos decât orice se putea numi profesional. Să ții camera nemișcată pe un vas în tangaj era aproape imposibil și nu fusese suficientă lumină pentru o calitate decentă a imaginii. Din aceste cauze, ea era neclară. Sunetul prinsese fragmente de conversație, iar ecranul se lumina brusc când declanșa blițul Polaroidului.

Era limpede că cei patru oameni muriseră la bordul lui *Empire Builder* și că tot ce rămăsese în urma lor erau niște pete de sânge. Nu rămăsese mare lucru, dar imaginația putea completa restul. Patul de campanie din ceea ce fusese probabil cabina fiului era îmbibat cu mult sânge – în partea sa de sus. O împușcătură în cap. Alte trei grupuri de pete însângerate decorau salonul principal. Era încăperea cea mai spațioasă a iahtului, locul unde se petrecuse distracția. Distracția, își zise Wegener. Trei grupuri de pete însângerate. Două apropiate, unul mai distanțat. Bărbatul avea o nevastă atrăgătoare și o fiică de treisprezece ani... îl obligaseră să privească, nu-i așa?

— Iisuse, oftă Wegener Asta fusese, nu-i așa?

Îl obligaseră să privească, apoi îi omorâseră pe toți... măcelăriseră cadavrele și le aruncaseră peste bord.

— Blestemații!

2

Creaturi ale nopții

Numele de pe pașaport era J.T. Williams, dar omul schimbuse mai multe pașapoarte. Acoperirea obișnuită era ca reprezentant al unei firme americane cu profil farmaceutic și era în stare să țină un lung discurs pe tema diferitelor antibiotice sintetice. Putea să discute, de asemenea, probleme legate de echipament greu ca reprezentant zonal pentru Caterpillar Tractor și mai avea alte două „legende” pe care le schimba la fel de ușor cum își schimba hainele. Numele lui nu era Williams. Era cunoscut în Conducerea Operativă a CIA sub numele de Clark, dar nici acesta nu era numele real, chiar dacă sub acesta locuise și își crescuse familia. În principal era instructor la școala de ofițeri superiori CIA, cunoscută ca „Ferma”, dar lucra ca instructor pentru că era foarte bun în ceea ce făcea, iar din același motiv se întorcea adeseori pe teren.

Clark era un bărbat cu o constituție robustă, peste un metru optzeci, cu o claie de păr negru și obraji supti care-i trădau originea alături de niște ochi albaștri care scânteiau atunci când o dorea și ardeau atunci când nu. Trecut bine de patruzeci de ani, Clark nu avea acea linie lăbărțată a taliei care însoțește munca de birou, iar umerii săi vorbeau prin anvergură despre programul de gimnastică. Din această cauză, într-o epocă ce acorda atenție pregătirii fizice era destul de greu de remarcat, în afara unui singur semn distinctiv. Pe antebraț avea tatuat un sigiliu roșu. Ar fi trebuit să și-l scoată, dar valoarea lui sentimentală îl împiedicase. Sigiliul făcea parte dintr-o moștenire pe care o alesese pe vremuri pentru el. Când fusese întrebat despre tatuaj, în timpul unui zbor, răspunsese sincer că fusese pe vremuri în Marină, iar apoi continuase mințind despre cum îi finanțase Marina studiile la colegiul de farmacie, inginerie mecanică sau alt domeniu. De fapt, Clark nu avea facultate sau o altă atestare superioară, deși acumulase suficiente cunoștințe pe drum ca să se specializeze în cel puțin câteva domenii. Lipsa licenței l-ar fi făcut – ar fi trebuit să-l facă – nepotrivit pentru poziția pe care-o deținea în Agenție, dar Clark avea un talent care era curios de rar la majoritatea agenților de spionaj din

Vest. Faptul că se transformase într-un ofițer superior foarte capabil - mai ales pentru misiuni speciale scurte - era cu atât mai oportun pentru Agenție. Clark reprezenta un fel de legendă, chiar dacă numai o mână de oameni de la Langley cunoșteau motivul. Exista un singur maior Clark.

— Ce vă aduce în țara noastră, senor Williams? întrebă funcționarul oficial de la imigrări.

— Afacerile. Și sper să pot pescui înainte de-a mă întoarce acasă, răspunse Clark în spaniolă.

Vorbea fluent șase limbi și putea trece drept originar în trei dintre ele.

— Vorbiți excelent spaniola.

— Mulțumesc. Am crescut în Costa Rica, minți Clark, care era deosebit de bun și la asta. Tatăl meu a lucrat acolo câțiva ani.

— Da. Mi-am dat seama. Bun venit în Columbia.

Clark se îndepărtă să-și recupereze bagajele. Atmosfera era rarefiată, observă el. Deprinderea zilnică de a alege îl ajuta, dar își aminti în sinea lui să aștepte câteva zile înainte să încerce ceva cu adevărat obositor. Se afla pentru prima dată în țara asta, dar ceva îi spunea că nu va fi și ultima. Toate operațiunile importante începeau cu recunoașterea. Asta era misiunea lui curentă. Obiectul recunoașterii furniza informații despre care va fi adevărata lui misiune. Mai făcuse asemenea lucruri și înainte, își spuse Clark în sinea lui. De fapt, o asemenea misiune fusese motivul pentru care CIA îl racolase, îi schimbase identitatea și-i oferise viața pe care-o ducea de aproape douăzeci de ani.

Unul dintre lucrurile deosebite în Columbia era că autoritățile dădeau permisiunea oamenilor să introducă arme de foc în țară fără să întâmpine prea multe piedici. Clark nu se obosise de data asta. Se întrebă dacă data viitoare va fi puțin diferit. Știa că nu putea să rezolve problema prin șeful bazei. La urma urmei, șeful bazei nici nu știa măcar că el se afla aici. Clark se întrebă de ce, dar ridică din umeri nepăsător. Nu asta-l interesa pe el. Ci misiunea.

Forțele Armate ale Statelor Unite reintroduseseră doar cu câțiva ani în urmă ideea Diviziei de Infanterie (Ușoară). Unitățile nu erau prea greu de constituit. Trebuia doar să se aleagă o Divizie de Infanterie (Mecanizată) căreia i se lua tot echipamentul (Mecanizat). Ce rămânea în urmă era o organizație a Comandamentului Forțelor Aeriene Militare, de cel puțin o mie

cinci sute de oameni, al căror TOE (Tabel de Organizare și Echipament) era chiar mai sumar decât cel al unei divizii aeropurtate, de obicei cu cel mai puțin echipament dintre toate și în consecință putând fi transportat în cel mult cinci sute de zboruri. Dar diviziile infanteriei ușoare, sau LID, cum ajunseseră să fie cunoscute, nu erau atât de folositoare cum și-ar putea imagina un observator întâmplător. Nici pe departe.

Pentru crearea „luptătorilor ușori”, armata hotărâse să se întoarcă la timpurile imemorabile ale istoriei. Orice luptător înzestrat cu gândire putea confirma că existau două feluri de luptători: infanteristul și cei care, într-un fel sau altul, sprijineau infanteria. Mai mult ca orice, LID-urile erau instituții superioare pentru cei mai talentați membri ai infanteriei. Acesta era locul în care Forțele Armate își educau sergenții cu metodele de pe timpuri. Ca dovadă de recunoaștere, Forțele Armate desemnaseră cu multă grijă pe câțiva dintre cei mai capabili ofițeri la conducerea ei. Coloneii care comandau brigăzile și generalii aflați la comanda diviziilor erau veterani ai războiului din Vietnam, ale căror amintiri despre conflictul amar includeau admirația pentru inamicii lor – mai ales pentru felul în care Viet Cong și NVA transformaseră lipsa lor de echipament și armament într-un avantaj. Nu exista nici un motiv, hotărâseră creierile Forțelor Armate, pentru care soldații americani să nu aibă aceeași pricepere în lupta de teren pe care-o dobândiseră soldații lui Vo Nguyen Giap; și încă mult mai mult mai bine-ar fi fost dacă aceste însușiri ar fi fost însoțite de fascinația tipic americană în privința echipamentului și a armamentului. Ceea ce rezultase erau patru divizii de elită, a 7-a din Fort Ord, California, a 10-a la Fort Drum, New York, a 25-a la Schofield Barracks, Hawaii și a 6-a la Fort Wainwright, Alaska. Ciudat, fiecare dintre ele avea probleme în a-și stăpâni sergenții și ofițerii comandanți de companii, dar asta făcea parte din planul general. Luptătorii infanteriei ușoare duceau o viață foarte încordată și, apropiindu-se de treizeci de ani, chiar și cei mai buni dintre ei ajungeau să tânjească să poată porni la luptă într-un elicopter sau într-un transportor-blindat, eventual să reușească să-și petreacă o perioadă de timp rezonabilă împreună cu nevestele tinere și copiii lor, în loc să se cațäre pe dealuri. Astfel, cei mai buni dintre ei, cei care rămăseseră să urmeze cursurile dificile ale NCO, organizate în fiecare divizie, învățaseră că sergentul trebuia să acționeze uneori fără ordinul locotenentului, alăturându-se

formațiunilor grele care cuprindeau restul armatei și aducând cu ei deprinderi pe care n-aveau să le uite vreodată. LID erau pe scurt instituții - uzine în care Forțele Aeriene fabricau sergenți cu extraordinare calități de conducători și îndrumători în privința adevărilor implacabile ale războiului - iar asta se reducea întotdeauna la o mână de oameni cu bocanci plini de noroi și uniforme urât mirositoare, care erau în stare să folosească terenul și întunericul ca aliați pentru a semăna moarte printre semenii lor.

Sergent Domingo Chavez era unul dintre ei. Cunoscut sub porecla „Ding” de către cei din grupa lui, avea douăzeci și șase de ani. Deja veteran cu nouă ani vechime, începuse într-o bandă din Los Angeles, iar bunul simț înăscut compensase educația lui precară - hotărâse că n-avea nici un viitor în lumea interlopă când un prieten bun de-al său murise într-un schimb de focuri al cărui scop nu reușise niciodată să-l descifreze. Lunea următoare, dimineață, luase autobuzul spre cel mai apropiat birou de recrutare, după ce fusese respins de cei de la Marină. În ciuda faptului că era aproape analfabet, sergentul de la recrutări îl înregistrase imediat - acțiunea fusese scurtă, iar puștiul își exprimase dorința să meargă la infanterie, așa că avusese grijă să completeze două rubrici goale pe raportul lunar al sergentului.

Mai mult, tânărul dorea să înceapă imediat. Nici nu putea fi mai convenabil pentru sergentul de la recrutări.

Chavez nu avusese prea multe idei despre cum va fi serviciul militar, iar majoritatea lor se dovediseră a fi greșite. După ce își pierduse părul și barba care-l făceau să semene cu un șoarece, învățase că inteligența nu făcea doi bani fără disciplină și că Armata nu tolera obrăznicia. Lecția o primise în spatele unor barăci vopsite în alb, din mâinile unui sergent-instructor cu fața neagră ca întunericul junglei. Descoperind că Armata însemna, de asemenea, o ierarhie cu reguli stricte, rămăsese în limitele lor și treptat se transformase într-un recrut „peste medie”. Ca fost component al unei bande de stradă, știa deja ce însemnau camaraderia și spiritul de echipă și îi fusese destul de ușor să redirectioneze aceste trăsături în direcții pozitive. Până la sfârșitul perioadei de instrucție, constituția sa firavă devenise zveltă și puternică asemenea unui cablu de oțel, aspectul său fizic fiind un lucru de care era foarte mândru și se descurca deja bine cu toate armele din dotarea infanteriei. Unde în altă parte, se întrebase în sinea lui într-o bună zi, îți mai dau o mitralieră și

te plătesc să tragi?

Dar soldații se instruiesc, nu se nasc. Primul dispozitiv al lui Chavez a fost Coreea, unde-a învățat despre dealuri și cât de mortale pot să fie bandele inamice, de vreme ce serviciul pe DMZ nu putea fi numit nici pe departe sigur. Disciplina, a învățat el acolo odată pentru totdeauna, avea un scop real. Te ținea în viață. Un grup mic de iscoade nord-coreene aleseseră o noapte ploioasă ca să străpungă liniile ocupate de unitatea lui, în scopuri cunoscute doar de comandanții lor. În drum, dăduseră peste un post de ascultare nemarcat ai cărui ocupanți americani se hotărâseră să doarmă noaptea și să nu se mai trezească niciodată. Unitățile ROK i-au interceptat și ucis mai târziu pe invadatori, dar Chavez fusese cel care-i descoperise pe bărbații din plutonul lui cu gâturile tăiate în același stil cum văzuse în cartierul în care crescuse. Armata, realizase el imediat, era o afacere serioasă, o afacere pe care dorea s-o stăpânească perfect. Sergentul de pluton observase primul, apoi și locotenentul. Chavez era interesat de lectură, încercând chiar să ia notițe. Realizând greutatea lui de-a citi și scrie lucrurile pe care le memorase înainte, conducătorul de pluton primise ajutorul PFC.

Străduindu-se din greu în timpul liber, înainte de sfârșitul anului Chavez reușea să treacă cu bine un test echivalent cu absolvirea liceului – din prima încercare! O spusese tuturor celor care-l ascultau în seara aceea și devenise specialist clasa a patra, ceea ce-i aducea un venit suplimentar de cincizeci și opt de dolari și cincizeci de cenți pe lună. Locotenentul său nu a înțeles în întregime, spre deosebire de sergentul de pluton, că Chavez a fost schimbat complet de acele evenimente. Deși avusese întotdeauna mândria tipică latino-americanilor, o anumită parte din soldatul de optsprezece ani înțelesese acum că făcuse într-adevăr un lucru de care să fie mândru. Din această cauză se simțea îndatorat Forțelor Armate și, datorită adâncului său simț al onoarei, ce făcea parte din moștenirea sa culturală, era o datorie pe care avea s-o plătească muncind toată viața.

Anumite lucruri nu dispar niciodată. Ding cultivă pregătirea fizică. Aceasta se datora într-o oarecare măsură staturii sale mici – doar un metru șaptezeci – dar ajunse să înțeleagă, de asemenea, că lumea înconjurătoare nu era un teren de fotbal: cei mai rezistenți care duceau greul erau cel mai adesea luptătorii agili și zvelți. Chavez ajunsese să adore alergarea și să

știe să se bucure de o transpirație bună. Din cauza asta, numirea sa în divizia a 7-a Infanterie (Ușoară) a fost aproape inevitabilă. Deși încartiruită la Ford Ord, lângă Monterey, pe coasta Californiei, diviziei a 7-a se antrena departe, în josul coastei, la Hunter-Liggett Military Reservation, pe vremuri un domeniu întins al familiei Hearst. Un loc cu o vegetație minunată în iernile umede. Hunter-Liggett devenea un peisaj selenar sub soarele verii din California, un ținut cu dealuri abrupte și sterpe, copaci diformi și noduroși și iarbă care se pulveriza sub bocanci. Chavez se simțea ca acasă. Sosise ca proaspăt sergent E-5, fiind trimis imediat la cursul de comandanți de două săptămâni, organizat de divizie, o școală ce pregătea sergenți de grupă și care, de asemenea, netezea drumul spre admiterea la Ranger School din Ford Benning, Georgia. Întors de la cel mai riguros curs de pregătire al armatei, Chavez era mai puternic și mai stăpân pe sine ca oricând. Întoarcerea la Fort Ord a coincis cu sosirea unui nou „contingent” de recruți în batalionul său. Ding Chavez a fost desemnat să comande o grupă de absolvenți spilcuiți, proaspăt ieșiți de la pregătirea superioară de infanterie. Sosise prima scadență pentru tânărul sergent. Forțele Armate investiseră mult timp și pregătire în el, iar acum sosise timpul să pregătească la rândul său nouă proaspăt recruți și, de asemenea, sosise timpul ca Armata să se convingă dacă Chavez avea stofă de conducător. Preluă comanda grupei asemenea unui tată adoptiv al unei familii numeroase și nesupuse care-și întâmpina copiii proaspăt sosiți. Voia să se scoată ceva bun din ei fiindcă erau ai lui și, pentru că erau ai lui, era al naibii de sigur că așa va face.

Învățase de asemenea la Fort Ord adevărata artă de-a fi soldat, deoarece tacticile de luptă ale infanteriei constituiau pentru un soldat o expresie a artei. Repartizat la compania Bravo, batalionul 3 din Regimentul 17 Infanterie al cărui oarecum ambițios moto era „Ninja! Noi suntem stăpânii Noptii!”, Chavez ieșea în teren cu fața acoperită cu vopsea de camuflaj – în divizia a 7-a Infanterie Ușoară chiar și piloții elicopterelor foloseau vopsea de camuflaj – și își învățase meseria foarte bine în timp ce-și instruia oamenii. Dar cel mai mult, ajunsese să îndrăgească noaptea. Chavez învățase să se deplaseze pe sine și echipa lui la fel de silențios ca o briză ușoară. Obiectivul acestor misiuni era în general același. Neavând posibilitatea să facă față dușmanului din punct de vedere numeric, Chavez era antrenat să ducă la bun sfârșit treaba cea mai grea, caracteristică luptătorului de

gherilă: raiduri și ambuscade, infiltrări și spionaj. Metoda lor era camuflajul, iar surpriza arma lor – să apară acolo unde ești așteptat mai puțin, să lovești cu maximă violență, apoi să dispari în întineric înainte ca tabăra dușmană să poată reacționa. Asemenea lucruri fuseseră încercate pe vremuri pe americani și era cel puțin corect ca americanii să-nvețe să întoarcă favorurile. Într-un cuvânt, Domingo Chavez era un bărbat pe care apașii sau Viet Cong-ul l-ar fi recunoscut ca pe unul de-al lor – sau ca pe unul dintre cei mai periculoși inamici ai lor.

— Hei, Ding! strigă sergentul de pluton. Te cheamă 'lentu.

Fusese o zi grea la Hunter-Liggett, care se sfârșise la două ore după răsărit. Exercițiul durase aproape nouă zile și până și Chavez îl resimțea. Nu mai avea șaptesprezece ani, îl anunțau picioarele cu oarecare amuzament. Cel puțin era ultima asemenea misiune cu Ninja. Ciclul se terminase, iar următoarea repartiție era de subofițer la școala de pregătire de la Fort Benning, Georgia. Chavez era extraordinar de mândru de asta.

Armata îl învățase multe lucruri pentru ca acum să fie un exemplu pentru tinerii recruți. Sergentul se ridică în picioare, dar, înainte de-a porni în direcția locotenentului, se scotoci în buzunar și scoase o stea zburătoare. Încă de pe vremea când colonelul căpătase obiceiul de a-și numi luptătorii Ninja, micile proiectile ucigașe de oțel deveniseră nelipsite din arsenalul oamenilor săi – oarecum spre îngrijorarea mai-marilor zilei. Dar exista întotdeauna o porțiță pentru cei buni, iar Chavez era unul dintre ei. Aruncă steaua cu o zvâcnire puternică a încheieturii mâinii și o înfipse un centimetru într-un copac aflat la cinci metri distanță. O recuperă în drum spre șeful său.

— Da, domnule! rosti Chavez, luând poziție de drepti.

— Pe loc repaus, sergent, spuse locotenentul Jackson.

Stătea rezemat de-un copac pentru a-și risipi încordarea din picioarele pline de bășici. Absolvent al West Point în vârstă de douăzeci și trei de ani, învăța acum cât de greu era să ții pasul cu soldații pe care trebuia să-i conducă.

— Am primit un telefon. Vor să te întorci la cartierul general. Ceva legat de hârtiile tale de transfer. Poți să pleci cu un zbor de aprovizionare. Elicopterul va fi aici într-o oră. Apropo, ați făcut treabă bună azi-noapte. O să-mi pară rău că te pierd, Ding.

— Mulțumesc, domnule.

Jackson nu era rău pentru un tânăr ofițer. Crud, firește, dar se străduia din greu și învăța repede. Îi adresă bărbatului mai tânăr

un salut morocănos.

— Ai grijă de tine, sergent, spuse Jackson și se ridică pentru a-i întoarce salutul regulamentar.

— Noi suntem stăpânii nopții, domnule, răspunse Chavez în stilul luptătorilor Ninja din batalionul 3, Divizia 14 Infanterie.

Douăzeci și cinci de minute mai târziu se urca la bordul unui elicopter Blackhawk Sikorsky UH-60 A pentru drumul de întoarcere de cincizeci de minute, spre Ord. Tocmai când urca la bord, sergentul major al batalionului îi înmână un mesaj. Chavez avea la dispoziție o oră ca să se aranjeze înainte de a apărea în biroul G-1 al diviziei sau în biroul șefului de personal.

Făcu un duș prelungit ca să îndepărteze sarea și „culorile războiului”, dar reuși să ajungă mai devreme, îmbrăcat în cel mai bun costum de camuflaj BDU pe care-l avea.

— Hei, Ding, spuse un alt sergent instructor care lucra la G-1 până i se vindeca piciorul rupt. Tipul te-așteaptă în sala de ședințe, la capătul coridorului de la etajul doi.

— Despre ce-i vorba, Charlie?

— Să fiu al naibii dacă am idee. Tot ce știu e că un colonel a vrut să te vadă.

— Drace, trebuia să mă și tund, mormăi Chavez, urcând cu zgomot scările de lemn.

Bocancii lui ar fi avut, de asemenea, nevoie de mai multă atenție. Nepotrivită ținută în care să apară în fața unui colonel scortșos, dar Chavez merita să fie totuși avertizat. Țasta era unul din lucrurile cele mai amuzante în Armată, își zise sergentul. Regulile erau valabile pentru toți. La urma urmei, nu mai rămânea multă vreme acolo. Actele pentru Fort Benning erau deja întocmite și se întrebă cum arătau țărănuțele grase din Georgia. Tocmai rupsesse legătura cu o prietenă stabilă. Poate că felul de viață mai stabil al unui ofițer instructor îi va permite să...

— Intră, tună o voce în replică la bătaia lui în ușă.

Colonelul ședea în spatele unui birou ieftin de lemn. Purta un sacou negru deasupra unei cămăși de culoarea lămâii verzi și avea un ecuson pe care era scris SMITH. Ding luă poziția de drepti.

— Sergent Domingo Chavez, la ordinele dumneavoastră, domnule.

— O.K., repaus și ia loc, sergent. Știu că ai avut o perioadă destul de agitată. E niște cafea în colțul ăla, dacă vrei.

— Nu, mulțumesc, domnule.

Chavez se așează și aproape că se relaxă puțin, până observă dosarul său cu date personale așezat pe birou. „Colonelul Smith” îl ridică, deschizându-l. Faptul că cineva îți răsfoia dosarul personal era, de obicei, un motiv de îngrijorare, dar colonelul își ridică privirea și zâmbi relaxat. Chavez observă că acest „colonel Smith” nu avea însemnele unității deasupra ecusonului de identificare, nici măcar simbolul clepsidrei cu baionetă al Diviziei a 7-a Infanterie Ușoară. De unde venea? Cine era tipul ăsta?

— Arată al dracului de bine, sergent. Aș zice că peste doi sau trei ani vei fi un pariu câștigat pentru E-7. Văd că ai fost și-n sud. De trei ori, nu-i așa?

— Da, domnule. Am fost de două ori în Honduras și o dată în Panama.

— Te-ai descurcat bine de fiecare dată. Scrie aici că vorbești excelent spaniola.

— Așa am crescut, domnule.

Era un lucru pe care-l dezvăluia tuturor accentul său. Voia să afle despre ce era vorba, dar sergenții nu puneau asemenea întrebări coloneilor. Oricum, dorința i se îndeplini.

— Sergent, noi adunăm o echipă specială și vrem să faci parte din ea.

— Domnule, am primit ordine noi și...

— Știu asta. Căutăm oameni care să aibă și înclinații pentru limbi străine și - drace, căutăm cei mai buni luptători de gherilă. Din recomandările pe care le văd, se pare că ești unul dintre cei mai buni din divizie.

Erau și alte criterii pe care „colonelul Smith” nu voia să le aprofundeze. Chavez era necăsătorit. Părinții lui muriseră amândoi. Nu avea rude apropiate sau cel puțin nu scria și nu suna frecvent pe cineva. Nu se potrivea perfect tiparului - mai existau câteva lucruri pe care ar fi trebuit să le aibă - dar tot ce văzuseră era promițător.

— E o însărcinare specială. Ar putea fi puțin cam periculoasă, dar cel mai probabil nu. Încă nu știm sigur. O să dureze câteva luni, șase cel mult. La sfârșit vei obține un E-7 și-ți vei alege repartiția.

— Ce presupune această însărcinare specială, domnule? Întrebă Chavez radios.

Șansa de-a obține un E-7 cu un an sau doi mai devreme îi captase imediat întreaga atenție.

— Asta nu-ți pot spune, sergent. Nu-mi place să-mi recrutez

oamenii legați la ochi, minți „colonelul Smith”, dar am primit și eu niște ordine. Pot să-ți spun că vei fi trimis undeva la est de locul ăsta, pentru o pregătire intensivă. Poate că se va opri la asta, poate că nu. Dacă se oprește aici, promovarea și repartițiile rămân valabile. În cazul că va continua, o să fii trimis probabil undeva pentru a-ți pune în practică însușirile tale speciale. O.K., îți pot spune că este vorba de o echipă cu o misiune secretă. N-o să te trimitem în Nicaragua sau undeva în genul ăsta. N-o să fii trimis să duci un război secret.

Această declarație nu era, din punct de vedere tehnic, o minciună. „Smith” nu știa exact ce presupunea misiunea și nu fusese împuternicit să facă speculații. El primise lista problemelor necesare acestei misiuni, iar sarcina lui, aproape finalizată, era să găsească oamenii care o puteau duce la îndeplinire – oricare ar fi fost.

— Oricum, asta-i tot ce pot să-ți spun. Ceea ce-am discutat până acum trebuie să rămână între noi – asta înseamnă că n-ai voie să discuți cu nimeni fără acordul meu, ai înțeles? spuse bărbatul pe un ton hotărât.

— Am înțeles, domnule.

— Sergent, am investit mult timp și mulți bani în tine. A sosit scadența. Țara are nevoie de tine. Avem nevoie de ceea ce știi. Avem nevoie de ceea ce știi să faci.

Problema fiind pusă în felul ăsta, Chavez știa că nu prea avea de ales. De asemenea, o știa și „Smith”. Tânărul așteptă aproape cinci secunde înainte de-a răspunde, ceea ce era mai puțin decât se aștepta colonelul.

— Când trebuie să plec, domnule?

„Smith” trecu direct la afaceri. Din sertarul din mijloc al biroului scoase un plic de hârtie. Pe el era scris „CHAVEZ” cu un marker.

— Sergent, mi-am permis să fac câteva lucruri în locul tău. Ai înăuntru fișa medicală și pe aceea cu situația ta financiară. Am aranjat deja să-ți scot foaia matricolă într-o formă cât de cât legală pentru ca să administreze cineva fondurile pentru tine – îți arunci o privire?

Chavez încuviință, deși capul său se înclină ușor. Oricine-ar fi fost acest colonel Smith, avea ceva influență ca să manevreze atât de repede actele prin birocrăția legendară a Armatei americane. Foaia matricolă însemna de obicei cinci zile de așteptare. Luă plicul din mâna colonelului.

— Împachetează-ți echipamentul, iar la 18.00 să fii aici. Nu te obosi să te tunzi sau chestii de genul ăsta. O să-ți lași părul să crească o vreme. Eu o să aranjez lucrurile cu cei de la parter. Și tine minte: nu discuta asta cu nimeni. Dacă te întreabă cineva, trebuie să raportezi ceva la Fort Benning cu câteva zile mai devreme. Asta-i misiunea ta și așa vrea s-o respecti întocmai.

„Colonelul Smith” se ridică în picioare și îi întinse mâna în timp ce rostea o nouă minciună, amestecată cu o urmă de adevăr.

— Ai făcut ceea ce trebuia. Am știut că ne putem baza pe tine, Chavez.

— Noi suntem stăpânii, domnule.

— Ești liber.

„Colonelul Smith” repuse dosarul cu date personale în servanță. Și cu asta, basta. Majoritatea oamenilor se aflau deja în drum spre Colorado. Chavez era printre ultimii. „Smith” se întreabă cum se vor rezolva lucrurile. Numele lui adevărat era Edgar Jeffries și fusese pe vremuri ofițer în Armată, dar trecuse multă vreme de când ieșise; apoi fusese angajat de Agenția Centrală de Informații. Se trezi dorindu-și ca lucrurile să se desfășoare conform planului, dar lucra de prea mult timp pentru Agenție ca să-și mai facă asemenea iluzii. Nu era la prima misiune de recrutare. Nu toate se desfășuraseră bine și conform planului. Pe de altă parte, Chavez și ceilalți se înrolaseră voluntar în armata țării, își prelungiseră voluntar termenul și tot voluntar se hotărâseră să accepte propunerea lui de-a face ceva nou și diferit. Lumea era un loc periculos, iar acești patruzeci de oameni luaseră o decizie conștientă de-a exercita una dintre cele mai periculoase meserii. Pentru el era un fel de consolare și, dat fiind că Edgar Jeffries avea o conștiință, avea nevoie de consolare.

— Mult noroc, sergent, rosti el în șoaptă, ca pentru sine.

Chavez avu o zi grea. După ce se schimbă în haine civile, își spală uniforma de instrucție și echipamentul, apoi își împachetă tot echipamentul pe care nu-l lua cu el. Echipamentul trebuia spălat pentru că erai obligat să-l predai în stare mai bună decât îl luaseși, așa cum pretindea sergentul Mitchell. Până când sosi de la Hunter-Liggett la 13.00 și restul plutonului, treaba lui era terminată. Activitatea fu consemnată de ofițerul de serviciu și curând apăru sergentul comandant de pluton.

— De ce ți-ai strâns lucrurile, Ding? întreabă Mitchell.

— M-au chemat mai devreme de la Benning, ăă... de asta m-au adus dimineața cu elicopterul.

— Locotenentul știe?

— Probabil că i-au spus - cred c-au anunțat la cancelaria companiei, nu?

Chavez era puțin jenat. Îl deranja că trebuia să-l mintă pe comandantul de pluton. Bob Mitchell îi fusese prieten și profesor în cei aproape patru ani petrecuți la Fort Ord. Dar primise ordin de la un colonel.

— Ding, mai trebuie să afli ceva în legătură cu actele. Vino. Locotenentul este la el în birou.

Locotenentul Timothy Washington Jackson, de la Infanterie, nu terminase încă de făcut ordine, dar era aproape gata de plecare la biroul său din cartierul general al ofițerilor superiori, numit BOQ sau cel mai adesea Q. Își ridică privirea ca să-i întâmpine pe doi dintre tineri.

— Domnule locotenent, Chavez aici de față a primit ordin să plece la Fort Benning. Vin să-l ia în seara asta.

— Am auzit. Tocmai am primit un telefon de la sergentul major al batalionului. Ce dracu' este asta? Noi nu lucrăm în felul ăsta, mârâi Jackson. Când?

— 18.00, domnule.

— E târziu. Trebuie să plec și să mă aranjez înainte de-a intra la S-3. Sergent Mitchell, poți să iei în primire echipamentul?

— Da, domnule.

— E-n regulă, mă întorc la 17.00 ca să termin treaba. Chavez, să nu pleci înainte să vin.

Restul după-amiezii trecu repede. Mitchell voia să-și termine treaba - nu era prea mult de făcut - așa că îi povesti tânărului câte ceva despre cele mai bune metode de expediere a documentelor. Locotenentul Jackson se întoarse la timp și îi invită pe cei doi bărbați în biroul lui. Era liniște. Majoritatea soldaților din pluton plecaseră deja pentru o binemeritată noapte în oraș.

— Ding, nu sunt încă pregătit să-ți dau drumul. N-am hotărât cine ia comanda grupei tale. Tu îl propuseși pe Ozkanian, sergent Mitchell?

— Da, domnule. Tu ce părere ai, Chavez?

— Știe aproape tot ce trebuie, aprecie Chavez.

— E-n regulă, o să-l punem la încercare pe caporalul Ozkanian. Ești norocos, Chavez, urmă locotenentul Jackson. Mi-am completat fișele exact înainte de ultimul exercițiu în teren. Vrei

aruncăm o privire peste caracterizarea ta?

— Ar fi bine dacă ne-am uita măcar peste aspectele pozitive, domnule, rânji Chavez.

— O.K., părerea mea este că ești al naibii de bun și chiar ești. Îmi pare rău că te pierd atât de repede. Ai nevoie de-o mașină? Întrebă Jackson.

— Nimic care să nu poată aștepta până luni, domnule. Aș zice că merităm cu toții un weekend liniștit.

— Judecata ta este, ca de obicei, impecabilă. A sosit în vizită fratele meu, așa că mă întorc luni dimineață la 6.00.

— Va să zică, petreceți. Distracție plăcută, domnule.

Chavez nu avea prea mult echipament personal și, lucru neobișnuit, nu avea mașină. De fapt, își strângea bani ca să-și cumpere un Chevrolet Corvette, mașina care-l fascinase încă din copilărie și îi trebuiau cel puțin cinci mii de dolari ca s-o cumpere cu banii jos. Când locotenentul apărură din baracă, bagajul lui era deja încărcat în portbagajul Hondai CVCC a lui Jackson. Chavez îi aruncă înapoi cheile.

— De unde te iau?

— De la divizia G-1, așa mi-a spus bărbatul ăla, domnule.

— De ce acolo? De ce nu de la Martinez Hall? Întrebă Jackson, pornind motorul.

Martinez Hall era locul obișnuit de plecare.

— Eu doar execut ce mi se spune, domnule locotenent. Jackson râse auzindu-l.

— Nu facem cu toții același lucru?

Nu avură nevoie decât de câteva minute. Jackson îl lăsă pe Chavez, nu înainte de a-i strânge mâna. Acolo mai erau încă cinci soldați, observă locotenentul. Sergenți cu toții, ceea ce era surprinzător. Leon făcea parte din plutonul lui Ben Tucker, divizia cinci, compania 17-a, iar Munoz era de la divizia de recunoaștere: Și ceilalți doi erau foarte buni. Locotenentul Jackson ridică din umeri în timp ce demara.

3

Procedura Panache

Wegener făcu inspecția înainte de prânz și nu după, cum avea obiceiul. N-avea prea multe motive să se plângă. Secundul Riley trecuse pe-acolo înaintea lui. În afara câtorva cutii de vopsea și pensule cu care, de altfel, se lucra curent – vopsirea unei nave este o activitate care nu începe și nu se termină vreodată; pur și simplu, se desfășoară – nu existau alte materiale împrăștiate. Mitrăliera vasului era pregătită și asigurată ca la carte, la fel și lanțurile ancorei. Parâmele de siguranță era legate, iar tambuchiul închis în așteptarea furtunii de seară. Câțiva marinari care-și terminaseră serviciul era lungiți ici și colo, citind sau făcând plajă. Aceștia țâșniră în picioare la comanda lui Riley.

— Toată lumea pe punte!

Un marinar de rangul trei citea un exemplar din *Playboy*. Wegener îl informă nonșalant că va trebui să fie atent la următoare cursă, deoarece urmau să sosească trei femei în echipaj peste mai puțin de două săptămâni și nu se făcea să atenteze la pudoarea lor. Faptul că *Panache* nu avea nici o femeie la bord era o anomalie statistică, iar această schimbare nu-l deranja prea mult pe căpitan, deși secunzii lui erau mai sceptici. Exista, de asemenea, problema legată de folosirea dușurilor, de vreme ce apariția femeilor în echipaj nu fusese prevăzută de proiectanții cuterului. Era pentru prima oară în ziua aceea când Red Wegener avusese motiv să zâmbescă. Problemele legate de luarea femeilor pe mare... zâmbetul muri din nou pe măsură ce-i reveneau în minte imaginile de pe caseta video. Cele două femei – nu, o femeie și o fetiță – plecaseră și ele pe mare, nu-i așa...?

Pur și simplu nu reușea să le uite.

Wegener privi în jur și observă întrebarea conturându-se pe chipurile oamenilor adunați acolo. Ceva îl înfuriase pe căpitan. Nu știa ce, dar știa că nu era bine să te afli prin preajmă când căpitanul era nervos; îi văzuseră chipul schimbându-se. Căpitanul și-a pus o întrebare, își ziseră.

— Totul mi se pare în ordine, oameni buni. Așa vreau să și rămână.

Clătină din cap apoi porni spre cabina lui. Ajuns acolo, îl chemă pe Oreza.

Timonierul-șef sosi în mai puțin de un minut. *Panache* nu era destul de mare ca să permită o plimbare mai îndelungată.

— M-ai chemat, domnule căpitan?

— Închide ușa, Navlositorule și ia-ți un scaun.

Timonierul-șef, era de origine portugheză, dar avea un accent din Noua Anglie. La fel ca Bob Riley, era un marinar desăvârșit și, asemenea căpitanului său, un instructor talentat. O întreagă generație de subofițeri ai Pazei de Coastă învățase să folosească sextantul de la acest profesionist grăsuț, cu pielea oacheșă. Oamenii ca Manuel Oreza erau cei care conduceau cu adevărat Paza de Coastă, iar Wegener regreta uneori că părăsise branșa lor pentru funcția de ofițer. Dar nu-i părăsise complet, iar în particular Wegener și Oreza își spunea încă pe nume.

— Am văzut caseta cu înregistrarea de pe iaht, Red, rosti Oreza, citindu-i gândurile celui alt. Ar trebui să-l lași pe Riley să-l facă bucăți pe nenorocitul ăla.

— Nu așa trebuie să rezolvăm treburile, zise Wegener slab.

— Piraterie, crimă și viol – trafic de droguri, pentru variație. Eu știu ce-ar trebui să facem cu oamenii ăștia. Problema este că nimeni nu o face.

Wegener știa la ce se referea. Deși intrase în vigoare o nouă lege federală care prevedea pedeapsa cu moartea atunci când era vorba de crime legate de droguri, ea fusese rareori aplicată. Problema era simplă, anume că fiecare plasator de droguri pe care-l arestau cunoștea pe cineva mai mare, care era o țintă mult mai tentantă – adevărații barosani nu se plasau niciodată într-o poziție în care puteau fi ajunși de brațul lung al legii. Agențiile juridice federale ar fi trebuit să fie între granițele Statelor Unite, iar Paza de Coastă ar fi trebuit să aibă puteri plenipotențiare pe mare – chiar până la punctul în care le era permis să urce la bord și să verifice navele sub pavilion străin – dar exista întotdeauna plevușcă din belșug, dispusă să-și încerce norocul în treburile periculoase – mai ales că erau plătiți mult mai bine decât în orice armată a lumii. Acești spioni erau suficient de periculoși și deștepți ca să îngreuneze întrecerea, dar chiar și când erau prinși erau întotdeauna capabili să-și vândă informațiile pentru imunitate parțială.

Rezultatul era că nimeni nu părea să fie pedepsit suficient în afară de victime, bineînțeles. Șirul gândurilor lui Wegener fu

Întrerupt de ceva mult mai grav.

— Știi ceva, Red? Țștia doi s-ar putea să scape de tot.

— Stai puțin, Navlositorule, nu pot...

— Fiica mea cea mare urmează dreptul, domnule căpitan. Vrei să afli veștile cu adevărat proaste? Întrebă timonierul-șef cu năduf.

— Continuă.

— Noi ducem cele două persoane în port - adică elicopterul îi va duce mâine - și vor cere un avocat, corect? Oricine se uită la televiziunea americană știe măcar atâta lucru. Să zicem că tipii își țin gura până s-au urcat la bord. Ambarcațiunea pe care se aflau s-a întors de oriunde venise, iar ei s-au hotărât s-o aducă la mal și ca să ceară drepturile de salvare. N-au folosit radioul fiindcă n-au știut cum să umble la el - l-ai văzut pe casetă? Era un aparat din ăla caraghios, cu scală computerizată și cu manual de folosire de o sută de pagini, iar prietenii noștri nu prea citesc englezește bine. Cineva de pe pescador va confirma o parte a poveștii. Totul este o eroare regretabilă, nu? Deci, Procuratura Statelor Unite din Mobile decide că în acest caz nu există suficiente probe, iar prietenii noștri scapă cu o acuzație mai ușoară. Cam așa stau lucrurile.

— E greu de crezut.

— N-avem cadavre. N-avem martori. Avem arme la bord, dar cine poate spune cine-a tras cu ele? Numai dovezi indirecte. Fiica mea mi-a explicat luna trecută cum merg lucrurile astea. O să cheme pe cineva care să susțină versiunea lor despre cum au urcat la bord - cineva curat, fără cazier - și deodată adevărații martori se află în cealaltă tabără, iar noi ne alegem cu un rahat, Red. Primesc o amărâtă de condamnare și cu asta basta.

— Dar dacă sunt nevinovați, de ce n-au...

— N-au vorbit? Ah, drace, asta-i partea cea mai simplă. O navă de război sub pavilion străin îi acostează și le oferă o distracție armată la bord. Băieții de la petrecere ațintesc o mulțime de arme spre ei, îi scutură puțin, iar ei sunt atât de speriați, încât nu scot o vorbă - asta o să spună avocatul. Pariez. A, probabil că nu vor coopera, dar procurorul se va teme atât de mult să nu piardă cazul, încât va căuta o rezolvare ușoară. Prietenii noștri vor primi un an sau poate doi, după care un bilet de avion gratuit spre casă.

— Dar sunt criminali.

— Asta-i sigur, încuviință Navlositorul. Dar nu trebuie să fie

decât niște criminali mici ca să scape. Și mai pot spune și alte lucruri. Ceea ce mi-a spus fiica mea, Red, este că lucrurile nu sunt atât de simple cum par. Cum ți-am spus, trebuia să-l lași pe Bob să rezolve treaba. Puștii te-ar fi sprijinit, domnule căpitan. Ar trebui să auzi ce spun despre chestia asta.

Căpitanul Wegener rămăsese tăcut un moment. Lucrurile erau logice, nu? Marinarii nu se schimbaseră prea mult de-a lungul anilor, nu? Pe plajă se străduiau din răspuțeri să ajungă între picioarele fiecărei femei pe care-o vedeau, dar, când era vorba de crimă și viol, „puștii” simțeau la fel ca pe vremuri. Vremurile totuși nu se schimbaseră prea mult. Bărbații erau încă bărbați. Știau ce înșenina dreptatea; tribunalele și avocații, dimpotrivă.

Red se gândi la asta câteva secunde. Se ridică apoi, îndreptându-se către raftul său de cărți. Alături de ultima ediție din *Codul de Reguli al Dreptului Militar și Manualul Curții Marțiale*, se afla o carte mult mai veche, cunoscută mai degrabă după titlul prescurtat: *Stânci și bancuri de nisip*. Era un manual vechi de reguli, a cărui origine data din secolul optsprezece și care fusese înlocuit de UCMY imediat după cel de-al doilea război mondial. Exemplarul lui Wegener era o piesă de muzeu, îl găsisese zăcând acoperit de praf într-o cutie de carton cu cincisprezece ani în urmă, la o veche bază navală de pe coasta Californiei. Acesta fusese publicat în 1879, când regulamentele erau foarte diferite. Pe vremuri lumea era mai sigură, își zise în sinea lui căpitanul. Nu era greu de înțeles de ce. Nu trebuia decât să citești regulile care fuseseră pe vremuri.

— Mulțumesc, Navlositorule. Am ceva de lucru. Vreau ca tu și Riley să veniți aici la 15.00.

Oreza se ridică.

— Înțeles.

Timonierul-șef se întrebă o clipă pentru ce îi mulțumise căpitanul. Era destul de priceput în a citi gândurile căpitanului, dar de data asta nu-i mersese. Știa că se petrecea ceva acolo. Dar nu știa ce. Oricum, putea să aștepte.

Câteva minute mai târziu, Wegener lua prânzul cu ofițerii săi. Ședea tăcut în capul mesei, răsfoind buletinul de trafic. Meniul era proaspăt și frugal. Conversația era animată, ca de obicei. Discuția se învârtea în jurul subiectului zilei, iar Wegener o lăsa să curgă în vreme ce răsfoia paginile galbene scoase de imprimanta navei. Gândul care-i venise-n minte în cabină prindea contur. Cântărea în liniște argumentele pro și contra. Ce

puteau să-i facă? Nu prea mult, își zise în gând. Oare oamenii lui ar fi alături de el?

— L-am auzit pe Oreza zicând că pe vremuri știau cum să procedeze cu nenorociții de teapa ăstora, observă un sublocotenent aflat în capătul îndepărtat al mesei.

Se auziră mormăieli afirmative de jur împrejurul mesei.

— Și nu-i „progresul” o târfă? rosti un altul.

Ofițerul de douăzeci și patru de ani nu știa că tocmai îl făcuse pe comandantul său să ia o hotărâre.

Va merge, hotărî Wegener. Își ridică privirea din paginile buletinului pentru a cerceta chipurile ofițerilor săi. Îi instruisese bine, își zise căpitanul. Se împliniseră zece luni de când îi avea sub comandă, iar instruirea lor corespundea aproape în întregime exigențelor căpitanului. Când sosiseră în port, erau un grup trist și descurajat, dar acum debordau de entuziasm. Doi dintre ei își lăsaseră mustață pentru a semăna mai bine cu marinarii care-și doreau să devină. Sprijiniți de spătarele de lemn ale scaunelor, radiau competență. Erau mândri de vasul și de căpitanul lor. L-ar fi sprijinit. Red se alătură conversației doar ca să se convingă, doar ca să le testeze spiritul.

Își termină prânzul și se întoarse în cabina lui. Actele erau încă acolo, iar el le parcurse cât putu de repede, apoi deschise *Stânci și bancuri de nisip*. La ora 15 sosiră Oreza și Riley, iar el își schiță planul. Cei doi secunzi se arătară surprinși la început, dar i se alăturară repede.

— Riley, aș vrea să duci ăsta jos oaspeților noștri. Unul dintre ei l-a pierdut pe punte.

Wegener pescui pachetul de țigări din buzunar.

— Există ventilator în închisoarea vasului, nu-i așa?

— Bineînțeles, domnule căpitan, răspunse șeful echipajului oarecum surprins. El nu știa despre „Calverts”.

— Începem la ora 21, zise căpitanul.

— Cam când începe furtuna, observă Oreza. Mi se pare corect, Red. Știi că trebuie să fii foarte atent cum...

— Știu, Navlositorule. Dar ce-nseamnă viața fără puțin risc? întrebă el zâmbind.

Riley plecă primul. Porni spre scară, coborî apoi două niveluri și se îndreptă spre pupa înainte de-a ajunge la închisoare. Cei doi se aflau în interiorul curții de treizeci de metri pătrați.

Amândoi stăteau întinși pe paturile de campanie. Probabil că vorbiseră până atunci și se considera că ar fi trebuit pus un

microfon în închisoarea vasului, dar avocatul le explicase pe vremuri că un asemenea lucru ar fi o violare a drepturilor constituționale, o violare a imunității sau un alt rahat legal.

— Hei, Gomez, rosti el.

Cel care stătea pe patul de jos – cel pe care-i aruncase peste parapetul punții – privi în jur să vadă cine era. Ochii i se măriră.

— Voi ați mâncat, băieți? întrebă șeful echipajului.

— Da.

Vorbea cu accent, dar cu unul ciudat, își zise șeful echipajului.

— Ți-ai pierdut țigările pe punte mai devreme.

Riley aruncă pachetul printre gratii. Țigările căzură pe podea, iar „Pablo” – șeful echipajului găsi că semăna cu un Pablo – le ridică iute cu o expresie mirată pe chip.

— Mulțumesc, zise bărbatul.

— Cu plăcere. Băieți, să nu plecați undeva fără să mă anunțați, se aude? chicoti Riley, îndepărtându-se.

Era o închisoare adevărată. Proiectanții lucraseră bine la partea asta, își zise șeful de echipaj. Avea până și baie proprie. Asta-l jignea pe Riley. Dar însemna cel puțin că nu trebuia să aduci niște oameni ca să-i păzească. Cel puțin nu acum, zâmbi Riley în sinea lui. *Băieți, vă așteaptă o mare surpriză.*

Vremea urâtă pe mare este întotdeauna impresionantă. Poate din cauză că ploaia cade pe-o suprafață uniformă sau probabil cuminte omenească știe, pur și simplu, că vremea urâtă are pe mare o forță care-i lipsește pe uscat. Vântul bătea acolo cu peste douăzeci și cinci de noduri, iar rafalele aproape îi dublau forța. Știa din experiență că valurile blânde de aproape un metru și jumătate pe care le tăia acum *Panache* aveau să se transforme în curând într-o rafală dementă de talazuri ucigașe și biciuitoare. Nu prea periculoase, dar suficient cât să imprime cuterului o alunecare rapidă. Unii dintre tinerii membri ai echipajului aveau să regrete masa de seară. Ei bine, era un lucru pe care trebuiau să-l învețe despre mare. Nu-i plăceau oamenii care mâncau prea mult.

Wegener se bucura de sosirea furtunii. În afară de faptul că îi oferea atmosfera de care avea nevoie, îi dădea și o scuză ca să sară peste orele de serviciu. Secundul O’Neil nu condusese până atunci vasul pe timp de furtună, iar în noaptea asta avea ocazia.

— Vreo problemă? îl întrebă căpitanul pe sublocotenent.

— Nu, domnule.

— E-n regulă, ține minte că dacă apare ceva, mă găsești în

sufragerie.

Una dintre regulile instituite de Wegener suna astfel: *Nici un ofițer de serviciu nu va fi sancționat dacă își cheamă căpitanul pe punte. Chiar dacă doriți numai să verificați ora exactă: CHEMAȚI-MĂ!* Era o metaforă obișnuită. Trebuia să spui astfel de lucruri, altfel subofițerii ar fi fost atât de speriați, încât mai degrabă s-ar fi ciocnit cu un petrolier decât să strice somnul căpitanului – și să-și sfârșească astfel cariera. Caracteristica unui bun ofițer, le spunea mereu Wegener ofițerilor tineri, era disponibilitatea de-a recunoaște că întotdeauna mai avea ceva de învățat.

O'Neil confirmă din cap. Amândoi bărbații știau că n-aveau motive de îngrijorare. Atâta doar că puștiul nu învățase că o navă se manevrează puțin diferit când are valuri la travers. În plus, secundul Owens era cu el. Wegener se îndreptă spre pupa, iar ajutorul șefului de echipaj, care era de serviciu, anunță: „Căpitanul părăsește puntea”.

În cabina echipajului, cei care-și terminaseră serviciul se uitau la un film. Era o casetă nouă, cu însemnul „Hard R” pe învelitoarea de plastic. Riley se ocupase de asta. Suficiente filme erotice ca să le capteze atenția. Același film se putea viziona și în sufragerie; tinerii ofițeri aveau aceleași porniri hormonale, dar n-aveau să și le exercite în noaptea asta.

Furtuna care creștea urma să-i țină pe oameni departe de punte, iar zgomotul era de asemenea în folosul lor. Wegener zâmbea în sinea lui când deschise ușa sufrageriei. Nici nu se putea mai bine.

— Sunteți gata? Întrebă căpitanul.

Entuziasmul inițial cu care primiseră planul dispăruse. Realitatea lucrurilor îi copleșise puțin. Era de așteptat, își zise Wegener. Tinerii erau sobri, dar nici nu dădeau înapoi. Aveau nevoie de un imbold și îl primiră.

— Gata, domnule, zise Oreza de la locul său aflat la celălalt capăt al mesei.

Toți ofițerii încuviințară cu o înclinare a capului. Red se îndreptă spre locul său din mijlocul mesei. Privi spre Riley.

— Adu-i aici.

— Înțeles, domnule căpitan.

Șeful echipajului părăsi camera și coborî spre celulă. Când deschise din nou ușa, simți duhoarea acră care-l duse cu gândul la un incendiu, dar o clipă mai târziu intui adevărul.

— Drace! mârâi el scârbit. *Pe vasul meu!* În picioare, idioților! tună vocea lui, adăugând apoi: „Amândoi!”

Cel de pe patul de jos aruncă chiștocul în toaletă cu un bobârnac și se ridică încet, cu un zâmbet arogant pe figură. Riley îi răspunse scoțând cheia din buzunar. Asta-i mai șterse zâmbetul lui „Pablo”, dar nu de tot.

— Facem o mică plimbare, copii.

Șeful de echipaj dădu la iveală și o pereche de cătușe. Putea să se descurce ușor cu amândoi chiar dacă n-ar fi fost legați, dar căpitanul dăduse instrucțiuni clare în privința asta. Riley întinse mâna printre gratii, făcând semn unuia dintre ei să se apropie. La un ordin scurt, bărbatul se supuse și se lăsă încătușat. La fel și celălalt. Lipsa de rezistență îl surprinse pe șeful de echipaj. Apoi Riley descuie ușa celulei și le făcu semn să iasă. Când, „Pablo” ieși, își scoase pachetul din buzunar și, în lipsă de altceva, îl aruncă înapoi pe pat.

— Hai.

Riley îi apucă pe amândoi de braț și îi împinse înainte. Mergeau șovăitor - tangajul crescând al vasului nu le era favorabil, dar era mai mult de-atât. Se scurseră trei sau patru minute până ajunseră.

— Curtea s-a întrunit.

Cei doi înghețară auzind asta, fiindcă bănuiau ce se petrecea. Imediat Riley îi împinse către locurile lor la masa apărării. E greu pentru cineva să suporte privirile camaradului său în tăcere, mai ales când simte că se întâmplă ceva, dar nu știe sigur ce anume. După un minut, bărbatul solid rupse tăcerea.

— Ce se întâmplă?

— Domnule, răspunse Wegener calm, am întrunit Curtea Marțială.

Asta îi atrase doar o privire curioasă din partea lui, așa că urmă.

— Procurorul Curții Marțiale va da citire acuzațiilor.

— Domnule președinte, inculpații sunt acuzați de piraterie, viol și crimă sub prevederile articolului 11 din Codul de război. Fiecare dintre ele reprezintă o acuzație capitală. Sunt acuzați că pe data sau în jurul datei de 14 ale lunii inculpații au urcat la bordul iahtului *Empire Builder*; odată aflați la bord, au ucis pe proprietar și căpitan, pe soția lui și pe cei doi copii minori; mai mult, în cursul acestor evenimente, inculpații le-au violat pe soția și fiica proprietarului și căpitanului; în plus, ei au dezmembrat

cadavrele și le-au aruncat peste bord înaintea sosirii noastre pe iaht în dimineața de 15 ale lunii. Acuzarea va demonstra că toate astea s-au petrecut în cursul unei acțiuni de trafic de droguri. Crima legată de traficul de droguri reprezintă un delict capital după Codul Penal al Statelor Unite. În plus, crima și violul înfăptuite în cursul acțiunii de piraterie constituie delict capital după prevederile Codului de Război. După cum prea bine cunoaște curtea, pirateria constituie un delict grav sub doctrina *jus gentium* și intră sub jurisdicția oricărei nave de război constituită ca parte interesată. Mai mult, crima asociată cu pirateria, după cum am mai spus, reprezintă un delict capital. Deși, ca navă a Pazei de Coastă a Statelor Unite, avem drepturi *de jure* să abordăm orice navă sub pavilion american, această autoritate nu este strict necesară în cazuri de acest fel. În concluzie, acest tribunal are drepturi depline de-a judeca și, dacă este necesar, de-a executa prizonierii. Acuzarea își anunță astfel intenția de-a cere pedeapsa cu moartea în acest caz.

— Mulțumesc, rosti Wegener, întorcându-se către masa apărării. Ați înțeles acuzațiile?

— Poftim?

— Procurorul Curții Marțiale a spus că sunteți judecați pentru piraterie, viol și crimă. Dacă veți fi găsiți vinovați, tribunalul va hotărî dacă o să fiți sau nu executați. Aveți dreptul legal la apărare. Locotenentul Alison, aflat la aceeași masă cu voi, este ofițerul care vă apără, înțelegeți?

Trecură câteva secunde până cuvintele să-și facă efectul, dar inculpații le înțeleseseră.

— Apărarea a luat cunoștință de toate acuzațiile și explicațiile?

— Da, domnule președinte. Domnule, apărarea cere judecarea individuală a cazurilor și cere permisiunea curții de-a se consulta cu clienții.

— Domnule președinte, acuzarea se opune judecării separate a cauzelor.

— Motivul? Întrebă căpitanul. Întâi apărarea.

— Domnule președinte, așa cum ne-a spus Procurorul Curții Marțiale, acesta este un caz în care se cere pedeapsa capitală. Solicit încuviințarea curții să-mi dea voie să-mi apăr clienții cât pot de bine în aceste condiții și...

Wegener îi făcu semn să se oprească.

— Apărarea a subliniat corect că, din moment ce acesta este un caz în care se pretinde pedeapsa cu moartea, este o practică

obișnuită să i se dea toate posibilitățile de apărare. Curtea sugerează apărării să-și sfătuiască clienții să colaboreze cu completul de judecată.

Locotenentul îi duse, cu cătușele la mâini, într-un colț al camerei și începu să le vorbească în șoaptă.

— Ascultați-mă, sunt locotenentul Alison și am fost însărcinat să vă mențin în viață. Pentru început, ați face bine să-mi spuneți cine dracu' sunteți.

— Ce e rahatul ăsta? Întrebă cel mai înalt.

— Rahatul ăsta este o curte marțială. Te afli pe mare, domnule și, în caz că nu ți-a spus nimeni, căpitanul unei nave de război americane poate să facă ce vrea. N-ar fi trebuit să-l superi.

— Și?

— Și acesta este un *proces*, idiotule! Adică un judecător, un juriu. Pot să te condamne la moarte și să te execute aici, la bordul navei.

— Rahat!

— Pentru numele lui Dumnezeu cum te cheamă?

— Soarbe zeamă, rosti lunganul sfidător.

Celălalt părea mai puțin sigur pe sine. Locotenentul se scărpină în creștet. Cinci metri mai încolo, căpitanul Wegener îi observă gestul.

— Ce dracu' ați făcut pe iahtul ăla?

— Aduceți-mi un avocat adevărat.

— Domnule, eu sunt singurul avocat pe care-l ai, zise locotenentul. Încă n-ai priceput lucrul ăsta?

Bărbatul nu-l credea, lucru la care se aștepta toată lumea. Avocatul apărării își conduse clienții înapoi la locurile lor.

— Curtea își reia lucrările, anunță Wegener. Apărarea are de făcut vreo declarație?

— Curtea va fi probabil bucuroasă să afle că nici unul dintre inculpați nu a dorit să-și declare identitatea.

— Acest lucru nu bucură curtea, dar trebuie privit la adevărata sa valoare. Pentru buna desfășurare a acestui proces îi vom numi pe clienți John Doe și James Doe.

Wegener îi arătă cu degetul pe fiecare.

— Curtea alege să-l judece pe John Doe. Există obiecții? Foarte bine, Procurorul Curții Marțiale va începe prezentarea cazului său.

Ceea ce și făcu în următoarele douăzeci de minute, chemând doar un singur martor, șeful de echipaj Riley, care reconstitui

abordajul și făcu un comentariu colorat al înregistrării video de la bordul iahtului.

— Inculpatul a declarat ceva?

— Nu, domnule.

— Puteți descrie conținutul pungii cu probe? Întrebă apoi procurorul.

— Domnule, cred că acesta se numește tampon. Pare a fi folosit, roști Riley cu oarecare jenă. L-am găsit sub măsuta de cafea, în salonul principal al iahtului, aproape de-o pată de sânge; de fapt, de aceste două pete de sânge din fotografie. Eu personal nu folosesc asemenea lucruri, înțelegeți, dar, din experiența mea, femeile nu le lasă pe jos, la tot pasul. Pe de altă parte, dacă cineva ar fi vrut să violeze o doamnă și ăsta i-ar fi stat în cale, într-un fel și l-ar fi scos și aruncat ca să-și termine treaba. Dacă observați locul de unde l-am luat și locul în care sunt petele de sânge, atunci e limpede ce s-a-nântâmpat acolo.

— Nu mai avem întrebări. Acuzarea se retrage.

— Foarte bine. Înainte de-a lua cuvântul apărarea, curtea dorește să întrebe dacă apărarea vrea să cheme și alți martori în afara inculpatului.

— Nu, domnule președinte.

— Foarte bine. Acum curtea se va adresa direct inculpatului.

Wegener își mută privirea și se înclină înainte, în scaunul său.

— În apărarea dumneavoastră, domnule, aveți dreptul să alegeți una dintre următoarele trei variante. În primul rând, puteți să nu faceți nici o declarație, în care caz curtea nu va interpreta negativ acțiunea dumneavoastră. În al doilea rând, aveți dreptul să faceți declarații fără prestare de jurământ și fără să fiți supus unui interogatoriu. În al treilea rând, aveți dreptul să faceți declarații sub prestare de jurământ și să fiți supus unui interogatoriu de către Procurorul Curții Marțiale. Înțelegeți aceste drepturi, domnule?

John Doe, care asista de mai bine de-o oră în tăcere și cu o expresie amuzată pe chip, se ridică nesigur pe picioare. Cu mâinile prinse în cătușe la spate, se înclină ușor înainte și, de vreme ce cuterul se mișca acum ca un buștean dus de torent, avea mari probleme ca să-și mențină echilibrul.

— Ce-i porcăria asta? strigă el, făcându-i din nou pe cei prezenți să se întrebe de unde venea accentul. Vreau să fiu dus înapoi în camera mea și lăsat în pace până când o să capăt un nenorocit de avocat.

— Domnule Doe, răspunse Wegener, în caz că nu ți-ai dat încă seama, ești judecat pentru piraterie, viol și crimă. Această carte – căpitanul ridică *Stânci și bancuri de nisip* – arată că am dreptul să te judec aici și acum și spune că, dacă te găsim vinovat, avem dreptul să hotărâm să fii spânzurat de catarg. E drept că Paza de Coastă n-a mai făcut asta de cincizeci de ani încoace, dar ai face bine să crezi că pot să fac asta foarte bine, dacă vreau! Nimeni nu s-a oboșit să schimbe legea. Lucrurile stau puțin diferit de cum te așteptai, nu-i așa? Dorești avocat – îl ai pe domnul Alison lângă tine. Vrei să te aperi singur? Ai ocazia. Dar, domnule Doe, acest tribunal nu este o instituție de caritate și ai face bine să reflectezi la asta adânc și rapid.

— Cred că nu-i decât un rahat. Duceți-vă dracului!

— Curtea nu va lua în considerare declarația inculpatului, rosti Wegener, străduindu-se să-și păstreze expresia feței nemișcată și sobră, așa cum trebuia să fie cea a unui președinte, în cazul unui delict capital.

Apărarea pledă cincisprezece minute, făcând o încercare temerară, dar aproape inutilă, de-a diminua greutatea probelor prezentate de Procurorul Curții Marțiale.

Prezentarea cazurilor dură cinci minute pentru fiecare. Apoi veni momentul ca Wegener să ia din nou cuvântul.

— După audierea probelor, membrii completului de judecată vor da verdictul. Modalitatea va fi prin vot scris și secret. Procurorul Curții Marțiale va înmâna buletinele de vot și apoi le va aduna.

Asta dură mai puțin de un minut. Toți membrii completului de judecată priviră spre inculpat înainte și după ce-și dădură votul. Procurorul strânse apoi buletinele de vot și, după ce le amestecă cu aceeași îndemânare cu care amestecă un copil de cinci ani cărțile de Păcălici, le așează pe masă în fața lui. Înainte de-a vorbi, își notă ceva în carnetelul său galben.

— Acuzatul să se ridice în picioare, cu fața spre completul de judecată. Domnule Doe, ai ceva de spus înainte de-a se rosti verdictul?

Bărbatul nu rosti nimic și privi amuzat, cu o expresie neîncrezătoare pe față.

— În regulă. După ce s-a efectuat votul, două treimi din membri l-au găsit pe acuzat vinovat și l-au condamnat la moarte prin spânzurătoare. Sentința va fi executată în minimum o oră de la pronunțare. Dumnezeu să aibă grijă de sufletul tău. Curtea

este liberă.

— Regret, domnule, rosti apărătorul către clientul său. Nu mi-ai dat ocazia să mă împotrivesc.

— Aduceți-mi un avocat, răzni domnul Doe.

— Acum nu mai ai nevoie de avocat, domnule. Ci de un preot.

Ca pentru a sublinia faptul, Riley îl apucă de braț.

— Haide, iubitele. Ai întâlnire cu un ștreang.

Șeful echipajului îl conduse afară din cameră.

Celălalt prizonier, denumit James Doe, urmărise întreaga procedură cu o neîncredere fascinantă. Neîncrederea exista încă, observau cu toți, dar era mai degrabă genul de neîncredere pe care te așteptai să-l vezi pe chipul unui om aflat înaintea trenului.

— Înțelegi ce se petrece aici? întrebă locotenentul.

— Nu poate fi adevărat, omule, zise prizonierul, dar în vocea lui se citea mult mai puțină siguranță decât cu o oră sau două mai devreme.

— Ascultă, omule, de ce nu ești atent? N-ați fost anunțați că sunteți o specie pe cale de dispariție în zonă? Facem asta de aproape șase luni. Toate pușcăriile sunt pline, iar judecătorii nu vor să fie deranjați. Dacă prindem pe cineva și dacă avem probele necesare, ne dau voie să ne descurcăm la fața locului. Nu v-a zis nimeni că regulile s-au schimbat puțin?

— Nu puteți face asta! replică el aproape strigând.

— Știi ceva? În zece minute o să te duc pe punte și-o să vezi. Te previn, dacă nu cooperezi, noi n-o să jucăm cum vrei tu, amice. De-asta suntem sătui. Mai bine stai cuminte, reflectează și, când o veni vremea, o să vezi cât de serioasă e treaba.

Locotenentul se servi cu o ceașcă de cafea, ca să treacă timpul, fără să-i vorbească clientului său. Când aproape că terminase de băut, ușa se deschise din nou.

— Toată lumea pe punte ca să asiste la execuție, anunță Oreza.

— Haide, domnule Doe. Ai face bine să privești.

Locotenentul îl apucă de braț, conducându-l înainte. Imediat lângă ușa sufrageriei se afla o scară care ducea pe punte. La capătul ei, se deschidea un culoar îngust, iar amândoi bărbații se îndreptară spre pupa, către puntea cuterului unde trebuia să aterizeze elicopterul, dar care era liberă.

Locotenentul se numea Rick Alison. Un puști de culoare din Albany, New York, care era specialistul în navigație al vasului și

care mulțumea lui Dumnezeu în fiecare seară că activa sub comanda lui Red Wegener, care era de departe cel mai bun comandant pe care-l întâlnise în viața lui. Se gândise, nu o dată, să părăsească serviciul în Marină, dar acum avea de gând să rămână cât putea de mult îl conduse pe domnul Doe spre pupa, la aproximativ zece metri depărtare de locul execuției.

Acum marea era într-adevăr agitată, observă Alison. Aprecie vântul la peste treizeci de noduri și valurile la aproape patru metri înălțime. *Panache* avea un ruliu stânga dreapta de aproape douăzeci și cinci de grade, legănându-se înainte și înapoi ca un leagăn de copil. Alison își aminti că O'Neil pilota nava și speră că secundul Owens îl supraveghea pe băiat. Proaspătul numit era un puști destul de priceput, dar mai avea multe de învățat despre cum se manevrează o navă, își zise navigatorul, care el însuși n-avea decât cu opt ani mai mult. Din când în când fulgera la tribord luminând pentru o fracțiune de secundă marea. Ploaia cădea în rafale puternice, iar picăturile piezișe loveau puntea. Una peste alta, era o noapte care l-ar fi făcut pe Edgar Allan Poe să saliveze la gândul posibilităților ce i se ofereau. Nu se vedeau lumini, deși vopsea cuterului le oferea un contur fantomatic cu reper vizual. Alison se întrebă dacă Wegener se hotărâse să facă asta datorită vremii sau fusese o coincidență fericită?

Căpitane, ai făcut destule lucruri nebunești de când ai venit la bord, dar asta le întrece pe toate.

Văzu și frânghia. Cineva o încolăcise de capătul catargului care susținea antena radio și radarul. Trebuie să fi fost distractiv, își zise Alison. Fusese cu siguranță mâna secundului Riley. Cine altul ar fi fost atât de nesăbuit ca să încerce?

Apoi apăru prizonierul. Avea încă mâinile la spate. Căpitanul și subofițerii se aflau și ei acolo. Wegener rostea ceva oficial, dar ei nu-l puteau auzi. Vântul șuiera deasupra punții și scutura catargul și fungile de semnalizare – aha, deci asta făcuse Riley, pricepu Alison. Se folosisse de-o fungă ca să trimită ștreangul în capătul catargului. Nici măcar Riley nu era atât de nebun ca să se cațăre în vârful catargului pe o asemenea vreme.

Apoi se aprinseră câteva lumini. Erau reflectoarele de pe punte, folosite la orientarea elicopterelor. Nu făceau decât să lumineze perdeaua de ploaie, dar reușeau totuși să dea o oarecare claritate scenei care tocmai avea loc. Wegener mai rosti ceva prizonierului pe a cărei figură era întipărită încă o expresie arogantă. Tot nu-i venea să creadă, își zise Alison,

întrebându-se dacă atitudinea lui avea să se schimbe. Căpitanul clătină din cap și făcu un pas înapoi. Riley îi trecu apoi ștreangul de gât prizonierului.

Imediat expresia feței lui John Doe se schimbă. Nu-i venea încă să creadă, dar dintr-odată lucrurile deveneau puțin mai serioase. Cinci oameni erau adunați la celălalt capăt al frânghiei. Alison aproape că izbucni în răs. Știa că așa urmau să se desfășoare lucrurile, dar nu se așteptase din partea căpitanului să meargă atât de departe.

Ultima mișcare fu gluga neagră. Riley întoarse prizonierul cu fața la pupa, spre Alison și prietenul lui – mai exista și un alt motiv – înainte de a-l lua prin surprindere. Apoi sosi sfârșitul pentru domnul Doe.

— NUUUUU!

Urletul fu perfect, un țipăt lugubru, care se potrivea cu vremea și vântul mai bine decât ar fi sperat cineva. Genunchii i se îndoiră, așa cum era de așteptat, iar bărbatul aflat la celălalt capăt al funiei se îndreptă în fugă spre pupa. Picioarele prizonierului se ridicară de pe puntea neagră și nealunecoasă, iar trupul îi țâșni în aer. Picioarele se mai mișcară de câteva ori, apoi, înainte ca frânghia să fie legată de-un stâlp, rămaseră înțepenite.

— Ei bine, asta-i tot, rosti Alison.

Îl apucă pe celălalt domn Doe de braț silindu-l să înainteze.

— Acum e rândul tău, amice.

Când ajunseră la ușa ce ducea înapoi la cabinele de jos, fulgeră foarte aproape de navă. Prizonierul se opri înlemnit, privind în sus pentru ultima oară. Acolo, în ploaie, atârnat de catarg, se bălângănea ca un pendul prietenul său mort.

— Acum mă crezi? îl întreabă marinarul, împingându-l înăuntru.

Pantalonii domnului Doe erau uzi learcă de la ploaie, dar și din alt motiv.

Prioritatea numărul unu era ca toată lumea să scape de hainele ude. Când membrii completului de judecată își făcură din nou apariția erau cu toții îmbrăcați în haine uscate. James Doe purta acum o uniformă albastră a Pazei de Coastă. Cătușele îi fuseseră scoase, iar pe masa apărării îl aștepta o ceașcă de cafea fierbinte. Nu observă că Oreza nu se mai afla la masa completului și nici că secundul Riley nu se găsea în acel moment în sufragerie. Întreaga atmosferă era mai destinsă decât înainte, dar prizonierul abia dacă băgase de seamă. James Doe nu era

nici pe departe calm.

— Domnule Alison, glăsui căpitanul, ți-aș sugera să te consulți cu clientul dumitale.

— Treaba este simplă, amice, zise Alison. Ori vorbești, ori atârni. Căpitanului nu-i pasă câtuși de puțin ce-ți alegi. Pentru început, cum te numești?

Jesus începu să vorbească. Unul dintre subofițerii completului luă o cameră videoportabilă, de fapt aceeași pe care o folosiseră la abordaj și începu să-l întrebe din nou.

— Bine, înțelegi că ai dreptul să nu spui nimic? întrebă cineva.

Prizonierul abia dacă îl observase, așa că bărbatul repetă întrebarea.

— Mda, bine, am înțeles, O.K.? răspunse el fără să întoarcă fața. Ei bine, ce vreți să știți?

Întrebările erau, bineînțeles, deja scrise. Alison, care era și subofițerul consultant juridic al navei, parcurse lista cât mai încet, în fața camerei video. Urmărea prin asta să-l determine să dea răspunsuri cât mai inteligibile. Interogatoriul dură patruzeci de minute. Prizonierul vorbi repede, dar foarte degajat și nu observă privirile aruncate de membrii completului de judecată.

— Mulțumim pentru cooperare, rosti Wegener la sfârșit. O să ne străduim să-ți ușurăm situația, având în vedere că ai o atitudine cooperantă. Pentru colegul tău nu vom putea face prea multe. Înțelegi asta, nu-i așa?

— Cu atât mai rău pentru el, răspunse bărbatul, iar toți cei aflați în încăpere răsuflară ușurați.

— Vom discuta cu Procuratura Statelor Unite, promise căpitanul. Locotenent, poți duce prizonierul în celulă.

— Înțeles.

Alison scoase prizonierul din încăpere, în vreme ce camera video îi urmărea. Totuși, până să ajungă la scara ce-i conducea jos, prizonierul căzu. El nu observă mâna care-l împiedicase și nici nu avu timp să vadă cealaltă mână care-i încolăci gâtul. Apoi secundul Riley rupse antebrațul bărbatului încă inconștient, în timp ce Oreza îi presa un tampon îmbibat cu eter peste gură. Cei doi secunzi îl transportară la infirmerie, unde asistentul medical al cuterului îi imobiliză brațul cu o atelă. Era o fractură simplă, care nu necesita îngrijiri deosebite. Brațul îi era legat de patul infirmeriei, așa că fu lăsat acolo.

Prizonierul se trezi târziu. I se aduse micul dejun de la bucătărie și i se dădu permisiunea să se spele înainte de sosirea

elicopterului. Oreza sosi și îl duse din nou pe punte, iar de-acolo la pupa, pe pista de aterizare a elicopterului, unde secundul Riley îl ducea pe celălalt prizonier. Ceea ce-l uimi pe James Doe – adevăratul său nume se dovedise a fi Jesus Castillo – fu faptul că John Doe – Ramon Jose Capati – era în viață. Un cuplu de agenți DEA plasă prizonierii cât mai departe unul de altul, conform instrucțiunilor primite. Unul dintre ei mărturisise, le explicase căpitanul, iar celălalt n-ar fi fost prea încântat de asta. Castillo nu-și putea lua privirea de la Capati, iar uluirea din ochii lui aducea prea mult a groază pentru ca agenții – care agreau ideea mărturisirii în delictelor capitale – să nu se străduiască să mențină prizonierii cât de departe le îngăduiau condițiile. Toate probele materiale și înregistrările video plecară o dată cu ei. Wegener urmări decolarea elicopterului Pazei de Coastă și se întrebă cum vor reacționa cei aflați la țarm. Se simți cuprins de acea stare de gravitate care urmează întotdeauna acțiunilor puțin nebunești, dar Wegener anticipase asta. De fapt, își închipuia că anticipase totul. Numai opt membri ai echipajului cunoșteau ce se întâmplase, iar aceștia știau ce trebuiau să spună. Marinarul de cart apăru lângă Wegener.

— Nimic nu este ceea ce pare, nu-i așa?

— Cred că nu, dar au murit trei oameni nevinovați. În loc de patru. *Sigur că proprietarul nu era ușă de biserică*, reflectă căpitanul. *Dar oare trebuiau să ucidă și nevasta și copiii?*

Wegener rămase privind marea neschimbată, fără să știe ce declanșase, sau câți oameni aveau să moară din cauza asta.

4

Pregătiri

Primul indiciu despre cât de neobișnuită era misiunea lui, Chavez îl primi la aeroportul San Jose. Aduși acolo într-o camionetă închiriată, fără număr de înmatriculare, se treziră în zona interzisă publicului, unde îi aștepta un avion cu reacție particular. Asta chiar că era ceva nemaipomenit. „Colonelul Smith” nu urcă la bord După ce dădu mâna cu fiecare și le spuse că vor fi așteptați, se întoarse în camionetă. La bord, sergenții observară că era mai puțin o aeronavă de pasageri și mai degrabă un miniavion de pasageri. Exista chiar și o stewardesă care servea băuturi. După ce își aranjară echipamentul, fiecare dintre ei își permise câte un pahar cu băutură, în afară de Chavez, care se simțea prea obosit fie și s-o privească pe tânăra femeie. Abia dacă simți decolarea avionului și adormi înainte ca aeronava să atingă altitudinea de zbor. Ceva anume îi spunea că trebuia să doarmă cât avea timp. Era un instinct propriu soldaților și cel mai adesea se dovedise corect.

Locotenentul Jackson nu mai fusese la baza Monterey, dar, urmând instrucțiunile fratelui său, găsi fără greutate clubul ofițerilor. Se simți brusc singur. În timp ce înclua portiera Hondei, își dădu seama că era singurul individ din zonă care purta uniformă militară. Cel puțin nu-i era greu să-și dea seama pe cine trebuia să salute. Ca sublocotenent, era obligat să salute pe aproape toată lumea.

— Hei, Timmy! strigă fratele său din apropierea intrării.

— Salut, Rob.

Cei doi se îmbrățișară. Deși familia lor era foarte unită, Timmy nu-și mai văzuse fratele mai mare, comandantul Robert Jefferson Jackson, din Marina Statelor Unite, de aproape un an. Mama lui Robby murise cu mulți ani în urmă. La numai treizeci și nouă de ani se plânsese de dureri de cap, se hotărâse să se întindă câteva minute și nu se mai ridicase niciodată, căzând victimă unui infarct fulgerător. Se descoperise mai târziu că fusese un caz nediagnosticat de hipertensiune, unul dintre multele cazuri de negri africani suferinzi de acea maladie lipsită de simptome.

Soțul ei, reverendul Hosias Jackson, ținuse doliu alături de comunitatea în care amândoi își crescuseră familia. Dar în afară de faptul că reverendul Jackson era un bărbat pios, era și un tată ai căruia copii aveau nevoie de o mamă. Patru ani mai târziu el se recăsătorea cu o enoriașă de douăzeci și trei de ani, luând totul de la capăt. Timothy era primul copil din a doua căsătorie. Cel de-al doilea copil călcase pe urmele primului. Licențiat la Annapolis, Robby Jackson devenise pilot pe avioanele de luptă ale Marinei. Timmy obținuse numirea la West Point și își dorea o carieră în infanterie. Un alt frate era fizician, iar al patrulea avocat cu ambiții politice. Vremurile se schimbaseră în Mississippi.

Pentru cineva din afară era greu să-și dea seama care dintre frați era mai mândru de celălalt. Robby, cu trei trese aurii pe epoleți, purta pe buzunarul de la piept steaua aurie care-l desemna fost comandant navigant - în cazul lui, VF-41, un escadron de luptă compus din avioane F-14 Tomcat. Acum, lucrând la Pentagon, Robby se afla în ascensiune către comanda unui sector de portavion și apoi, probabil, către comanda propriului portavion. Pe de altă parte, Timothy fusese vreme de câțiva ani cel mai firav din familie, dar viața la West Point îl schimbase complet. Era cu cinci centimetri mai înalt decât fratele său mai mare și avea cel puțin cinci kilograme de mușchi în plus. Încă un băiat care devenise bărbat după metodele vechi.

— Arăți bine, băiete, observă Robby. Bei ceva?

— Nu prea mult. N-am dormit în ultima vreme.

— Ai avut, cum se spune, o zi lungă.

— De fapt, o săptămână lungă, răspunse Tim, dar ieri am ațipit puțin.

— Frumos din partea lor, constată cel mai vârstnic cu un fel de îngrijorare fraternă.

— Ei lasă, dacă aș fi vrut o viață ușoară nu mă înrolam în armată.

Cei doi frați râseră din toată inima, îndreptându-se spre bar. Robby ceru John Jameson, băutură pe care i-o recomandase un prieten. Tim luă o bere. Conversația începu, firește, cu noutățile despre familie, apoi se îndreptă către problemele profesionale.

— Nu-i mare diferență față de ceea ce faci tu, explică Timmy. Încerci să te apropii și să lovești un tip cu un proiectil înainte ca el să-și dea seama că te afli acolo. Noi încercăm să ne apropiem și să-i împușcăm în cap, înainte să-și dea seama unde suntem.

Știi despre ce e vorba, nu-i așa, frățioare? Întrebă Timmy, zâmbind nu fără o urmă de invidie.

Robby fusese acolo o dată.

— Este suficient o dată, rosti Robby grav. Las rahatul ăsta de luptă corp la corp în seama idioților ca tine.

— Mda, ei bine, noaptea trecută am fost avangarda batalionului. Conducătorul meu de grupă a atacat superb. FORIN – scuză-mă, Forțele Inamice – erau un grup al Pazei din California, în majoritate tancuri. Nu s-au ocupat așa cum trebuia de așezarea taberei, iar sergentul Chavez a pătruns în lagăr înainte ca ei să-și dea seama. Ar trebui să-l vezi pe tipul ăsta la treabă. Pe cinstea mea, Rob, devine aproape invizibil atunci când vrea. O să fie foarte greu de înlocuit.

— Poftim?

— A fost transferat azi după-amiază. Oricum îl pierdeam în câteva săptămâni, dar l-au ridicat mai devreme și l-au trimis la Fort Benning. Astăzi au transferat un grup întreg de sergenți buni.

Tim se opri un moment.

— Toți de origine spaniolă. Ce coincidență.

Se opri din nou.

— E ciudat, dar nu trebuia și Leon să plece spre Fort Benning?

— Cine-i Leon?

— Un sergent din plutonul lui Ben Tucker. Ben și cu mine am bătut mingea împreună la Point. Mda, trebuia să plece la Ranger School ca instructor peste câteva săptămâni. Mă întreb de ce el și Chavez au plecat împreună. Ei, dar așa-i armata. Ia zi, cum îți place la Pentagon?

— Se putea și mai rău, recunosc Robby. Încă douăzeci și cinci de luni și, mulțumită lui Dumnezeu Atotputernicul, voi fi în sfârșit liber. Sunt în cursă pentru un post mai tare, explică fratele mai mare.

Se afla într-un moment dificil al carierei sale. Existau mai mulți oameni capabili decât posturi vacante. Ca și în cazul operațiunilor de luptă, unul dintre factorii decisivi era acum norocul. Observă că Timmy nu știa încă acest lucru.

Avionul cu reacție ateriză după un zbor de aproape trei ore. Odată aflat la sol, se îndreaptă spre terminalul de marfă al micului aeroport. Chavez nu știa care anume. Abia se trezise din somn când ușa avionului se deschise larg. Prima lui impresie fu că nu

prea era aer. Părea o constatare ciudată, așa că o puse pe seama buimăcelii care urma oricărui somn scurt.

— Unde dracu' suntem? întrebă un alt sergent.

— O să vă spună afară, răspunse însoțitorul. O să vă distrați bine aici.

Zâmbetul ce însoți răspunsul era prea fermecător e să merite o replică usturătoare.

După ce își strânseseră bagajele și coborâră din aeronavă, o camionetă îi aștepta în imediata apropiere. Chavez avu un răspuns la întrebarea sa încă înainte de a urca în mașină. Aerul era extrem de rarefiat acolo și, privind spre vest, își dădu seama de ce. Ultimele licăriri ale apusului luminau conturul crestat al munților, își dădu seama că se aflau undeva în Munții Stâncoși, chiar dacă nu fusese niciodată acolo. Din camioneta care se îndepărta, văzu pentru ultima oară avionul și o cisternă de alimentare care se îndrepta spre el. Chavez nu se putu împiedica să nu facă legătura. Avionul urma să plece peste mai puțin de treizeci de minute. Puțini oameni remarcaseră că fusese acolo și chiar mai puțini se oboseau să întrebe de ce.

Camera de hotel în care locuia Clark era cochetă și foarte potrivită pentru o ascunzătoare. Simțea în ceafă o durere care-i amintea că încă nu se adaptase complet altitudinii, dar cele câteva tablete de Tylenol se luptau deja cu asta, iar el știa că misiunea lui nu presupunea prea mult efort fizic. Ceru micul dejun în cameră și execută câteva mișcări de înviorare pentru a-și risipi încordarea din mușchi. Totuși, alergarea de dimineață era exclusă definitiv. După ce termină făcu un duș și se bărbieri. Aici servirea era bună. Imediat după ce termină de îmbrăcat sosi micul dejun și, puțin înainte de ora nouă, era gata de lucru. Coborî cu liftul în hol, apoi ieși din clădire. Mașina aștepta. Se așeză în față.

— *Buenos días*, rosti șoferul. S-ar putea să plouă după-amiază.

— Dacă plouă, am o jachetă.

— O ploaie, rece, probabil.

— Jacheta e căptușită, zise Clark, sfârșind parola.

— După cât de tare strălucește soarele, n-ai zice, rosti bărbatul. La buletinul meteo au anunțat ploaie. Numele meu este Larson.

— Clark.

Nu-și strânseseră mâinile. Pur și simplu nu se făcea. Larson, care

probabil că nu era numele său adevărat, își zise Clark, avea în jur de treizeci de ani și un păr negru care contrasta cu numele ce părea de origine nordică. Carlos Larson era cunoscut în zonă ca fiu al unui tată danez și al unei mame din Venezuela și conducea o școală de pilotaj, serviciu ce se bucura de o largă audiență. Era un pilot priceput, care își predă cunoștințele fără să pună prea multe întrebări, lucru care era pe placul clientelei. De fapt, nici nu avea nevoie să pună întrebări – piloții, în special elevii școlii de pilotaj, vorbeau mult – iar el avea o memorie bună pentru fiecare detaliu mărunț, plus genul de experiență care te determina să-i ceri sfatul. De asemenea, toată lumea credea că își finanțase afacerea făcând câteva zboruri ilegale și retrăgându-se apoi pe jumătate din activitate pentru a duce o viață îndestulată.

Această legendă îi crease o reputație în rândul oamenilor de care avea nevoie, dar fără să-și facă dușmani. Era genul de om care nu se dăduse în lături de la nimic pentru a obține ceea ce voia, iar acum trăia așa cum își dorise. Așa se explicau mașina – cel mai puternic model de BMW fabricat vreodată – apartamentul scump și amanta, o stewardesă de la Avianca, a cărei ocupație adevărată era de curier CIA. Larson considera situația minunată, cu atât mai mult cu cât femeia era cu adevărat iubita lui, avantaj care nu era, probabil, pe placul conducerii Agenției.

Singurul lucru care îl nemulțumea era faptul că repartizarea lui în Columbia nu era cunoscută de șeful bazei. Agent relativ lipsit de experiență, Larson – Clark ar fi fost surprins să afle că acesta era într-adevăr numele lui – știa suficiente lucruri despre modul de operare al Agenției ca să-și dea seama că segmentele comandate separat însemnau, de obicei, un fel de operațiune specială. Acoperirea lui se făcuse în decursul a optsprezece luni, timp în care nu i se ceruseră în schimb prea multe. Sosirea lui Clark constituia, probabil, indiciul că lucrurile aveau să se schimbe. Venise momentul să-și merite banii.

— Care-i programul zilei? Întrebă Clark.

— Zburăm puțin. O să ne întoarcem înainte de a se înrăutăți vremea, adăugă Larson.

— Sunt sigur că ai evaluat situația.

— O s-o iau ca pe un vot de încredere, zâmbi pilotul, conducând spre aeroport. Te-ai uitat, desigur, pe fotografii.

— Mda, le-am studiat vreme de trei zile. Dar sunt suficient de conservator ca să vreau să văd cu ochii mei. Hărțile și fotografiile

nu-ți spun tot.

— Mi s-a spus că specificul misiunii este să survolez zona la altitudine constantă, în linie dreaptă, fără zgomot sau viraje care să înnebunească oamenii.

Cel mai amuzant lucru atunci când aveai o școală de pilotaj era că te așteptai să întâlnești avioane peste tot, dar dacă unul dintre ele arăta un interes deosebit pentru anumiți oameni, era posibil ca ei să-ți rețină numărul de înmatriculare și să vină la aeroport să-ți ceară socoteală. Cei care locuiau la Medellin nu erau cunoscuți ca niște oameni care cereau socoteală într-un mod prea politic. Larson nu se temea de ei. Atâta timp cât își păstra acoperirea, știa că nu trebuia să-și facă griji. În același timp, era un profesionist, iar profesioniștii erau prudenți, mai ales dacă voiau să trăiască.

— Îmi convine.

Clark știa, la rândul lui, aceleași lucruri. Îmbătrânise într-o meserie periculoasă, asumându-și numai riscurile strict necesare. Iar acestea erau destul de serioase. Nu era mare diferență față de jocul de la loterie. Chiar dacă sortii se arătau potrivnici, dacă jucai suficient de mult timp, numărul – corect sau incorect – urma să apară indiferent de cât de prudent erai. Doar că la loteria asta nu banii erau premiul. Ci un mormânt mic, anonim și pe care îl căpătaai doar dacă inamicul își aducea aminte că mai exista religie.

Nu putea să spună dacă îi plăcea sau nu misiunea. Pe de o parte, obiectivul era destul de important. Pe de altă parte... Dar Clark nu era plătit ca să facă asemenea aprecieri. Era plătit să execute misiunea, nu să se gândească preia mult la ea. Asta era principala problemă în operațiunile speciale. Trebuia să-ți riști viața pe judecata altora. Era interesant de aflat de ce, mai ales că factorii de decizie reușeau să facă adeseori misiunile cât se poate de periculoase. Cei care acționau în teren nu erau întotdeauna încrezători. Clark se confrunta chiar acum cu această problemă.

Avionul Twin Beech era garat în zona obișnuită de zbor a Aeroportului Internațional El Dorado. Nu trebuia să fii prea inteligent pentru a-ți face o părere exactă asupra destinației aeronavelor. Erau prea multe mașini scumpe și mult prea multe avioane scumpe ce trebuiau justificate de columbienii bogați. Erau jucării pentru cei îmbogățiți. Privirea lui Clark alunecă peste ele, figura sa afișând un interes neutru.

— Simbria păcătosului nu-i chiar așa de rea, nu? chicoti Larson.

— Dar cum rămâne cu bieții nenorociți care plătesc simbriile astea?

— Știu. Spuneam doar că sunt niște avioane grozave. Acele Gulfstream – am zburat cu ele – sunt niște păsări pe care ți-e mai mare dragul să le pilotezi.

— Cât costă? întrebă Clark.

— Un înțelept spunea odată că, dacă trebuie să întrebi prețul, nu ți-l poți permite.

— Mda.

Buzele lui Clark schițară un zâmbet.

Dar unele lucruri au un preț care nu se măsoară în dolari. Începuse să intre deja în starea de spirit potrivită pentru misiune.

Larson pregăti, timp de cincisprezece minute, avionul pentru zbor. Îl pilotase ultima oară cu nouăzeci de minute în urmă și puțini piloți particulari s-ar fi obosit să facă o verificare completă; dar Larson era un pilot bun, ceea ce însemna că era, înainte de toate, un pilot prudent Clark ocupă locul din dreapta și își legă centura de siguranță ca un elev al școlii de pilotaj aflat la primul zbor. Traficul de marfă era destul de slab la ora aceea, așa că puteau rula ușor pe pistă, înainte de decolare. Singurele surprize le constituiau trepidațiile din timpul decolării.

— E din cauza altitudinii, explică Larson în cască, în timp ce decupla trenul de aterizare. Și comenzile sunt cam nesigure la viteză mică. Dar nu e nici o problemă. E ca și cum ai conduce mașina prin zăpadă, trebuie doar să fii atent.

Trăgând de manșă pentru a ridica aeronava, o lăsă să capete cât mai repede altitudine și să zboare la întreaga capacitate. Clark privi indicatoarele de bord și nu observă nimic neobișnuit, deși părea într-adevăr ciudat să înregistrezi trei mii de metri altitudine și să poți distinge încă siluetele oamenilor de la sol.

Avionul făcu un viraj spre stânga, îndreptându-se în direcția nord-vest. Larson decuplă frâna, explicând că trebuia să urmărești și temperatura motoarelor, chiar dacă sistemele de răcire ale celor două motoare Continental erau în funcțiune. Se îndreptau către culmea muntoasă a ținutului. Cerul era senin, iar soarele strălucitor.

— Frumos, nu-i așa?

— Într-adevăr, recunosc Clark.

Munții erau acoperiți cu copaci de un verde smarald, iar

frunzele lor străluceau umezite de ploaia care căzuse peste noapte. Dar ochii experimentați ai lui Clark văzură altceva. Ascensiunea acestor dealuri ar fi fost o încercare cumplită. Aproape singurul lucru bun care se putea spune era că zona constituia un adăpost ideal pentru cei care doreau să se ascundă. Combinația de dealuri abrupte și aer rarefiat făceau locurile foarte greu accesibile. Nu fusese informat despre ce anume trebuia să se întâmple, dar știa destule lucruri ca să se bucure că partea cea mai grea a misiunii nu-i revenea lui.

Lanțurile muntoase ale Columbiei se întind pe o axă de la sud-vest la nord-est. Deși Larson alesese un regim de zbor lejer, curenții din vecinătatea Oceanului Pacific făceau traversarea plină de hopuri.

— Obişnuiește-te cu asta. Astăzi curenții sunt puternici din cauza frontului atmosferic care se apropie. Clocotesc pur și simplu în jurul dealurilor ăstora. Ar trebui să vezi ce înseamnă aici adevărata vreme rea.

— Mulțumesc, nu sunt curios! Locuri de aterizare nu prea sunt, în caz că lucrurile...

— Merg prost? Întrebă Larson. De-asta am atâta grijă la verificarea tehnică. În plus, acolo jos există mai multe piste decât îți poți închipui. Bineînțeles, nu întotdeauna ești întâmpinat cu brațele deschise când te hotărăști să folosești una dintre ele. Dar nu-ți face griji. Acum două luni am pus motoare noi pe pasărea asta. Pe celelalte le-am vândut unui elev de-al meu care are un King Air vechi. Acum aparține Biroului de închirieri, explică Larson.

— Ai și tu o parte din afacerea asta?

— Nu! Ascultă, ei așteaptă de la mine să aflu motivul pentru care toți puștii ăștia iau lecții de zbor. Eu nu trebuie să mă comport că un idiot, nu-i așa? Deci îi învăț în plus câteva tactici standard de evitare. Astea le poți citi în orice carte cumsecade, iar ei așteaptă de la mine să fac asta. Pablo nu era prea citit. Totuși era un pilot al dracului de bun. Păcat, într-adevăr, pentru că era un puști destul de simpatic. L-au prins cu cincizeci de doze. Am înțeles că n-a vorbit prea mult. Nu mă surprinde. Curajos, nemernicul.

— Cât de puternică este motivația acestor tipi?

Clark văzuse pe vremuri multe confruntări și știa că adevărata iscusință a dușmanului nu stătea în numărul armelor lui.

Larson se încruntă, privind cerul.

— Depinde ce vrei să spui. Dacă schimbi denumirea din „motivată” în „dur”, poate că ar fi mai bine. Știi, cultul bărbăției, lucruri de genul ăsta. Pe undeva sunt chiar de admirat. Acești oameni au un ciudat simț al onoarei. De pildă, cei pe care-i cunosc eu m-au tratat foarte bine. Ospitalitatea lor este impresionantă, mai ales dacă le arăți puțin respect, lucru pe care-l face toată lumea. În plus, eu nu le sunt rival în afaceri. Vreau să spun că îi cunosc pe oamenii aceștia. Pe mulți i-am învățat să piloteze. Dacă aș avea o problemă financiară, aș putea, probabil, să le cer ajutorul și să-l obțin. Când spun asta, mă gândesc la jumătate de milion bani gheață, numai pentru o strângere de mână – și aș pleca din hacienda cu banii în servietă. Ar trebui, bineînțeles, să fac câteva transporturi în schimb. Și n-ar trebui să dau banii înapoi. Pe de altă parte, dacă i-aș zgândări, ei bine, să fii sigur că aș plăti. Ei au niște reguli stricte. Dacă ții seama de ele, atunci ești în siguranță. Dacă nu, mai bine îți iei catrafusele și te duci.

— Le cunosc cruzimea. Cum stau cu mansarda?

— Sunt deștepți atât cât le trebuie. Iar deșteptăciunea pe care nu o au o cumpără. Pot cumpăra orice și pe oricine. Nu-i subestima. Sistemele lor de securitate sunt de ultimul tip, ca acelea folosite de noi la hangarele de ICBM-uri – poate chiar mai bune. Sunt protejați mai bine decât îi protejăm noi pe președinte, numai că trăgătorii lor sunt mai puțin îngrădiți de clauzele contractelor de angajare. Cred că cea mai bună dovadă a inteligenței lor este faptul că s-au adunat și au format Cartelul. Sunt suficient de inteligenți ca să realizeze că răfuielele dintre bande costă pe toată lumea, așa că au format un fel de alianță. Nu-i perfectă, dar funcționează. Indivizii care încearcă să dea buzna în branșă sfârșesc aproape întotdeauna morți. Medellin este un oraș în care se moare ușor.

— Poliția? Instanțele judecătorești?

— Autoritățile locale au încercat. O mulțime de polițiști au murit, la fel ca majoritatea judecătorilor care au încercat să dovedească ceva, zise Larson, clătînând din cap. Nu-i prea ușor pentru cineva să meargă înainte când nu ajunge la nici un rezultat. Apoi privește lucrurile și din punctul de vedere al banilor. De câte ori poate cineva să facă abstracție de o servietă plină cu bancnote de o sută de dolari? Mai ales când alternativa înseamnă moarte pentru el și familia lui. Cartelul este inteligent, amice, are răbdare și toate resursele necesare, plus suficientă

cruzime ca să înfricoșeze până și un veteran nazist. Una peste alta, este un inamic extraordinar.

Larson indică un loc aflat la o oarecare distanță.

— Iată Medellinul. Droguri, sex și crimă, toate în acel mic orașel din vale. O focoașă nucleară ar putea rezolva lucrurile, să zicem cu vreo două megatone, adică un nor de praf de aproape o mie trei sute de metri. Mă întreb dacă restul țării s-ar sinchisi...

Asta îi atrase lui Larson o privire scurtă din partea pasagerului său. Larson trăia acolo, îi cunoștea pe mulți dintre oamenii aceia, chiar îi simpatiza pe unii, din câte îi spusese mai devreme. Dar uneori, de sub detașarea sa profesională ieșea la suprafață ura pe care le-o purta. Duplicitatea ideală. Puștiul avea un viitor minunat în Agenție, conchise Clark. Minte și pasiune la un loc. Dacă știa cum să le mențină în echilibru, putea ajunge departe.

Clark scotoci în geantă după un aparat de fotografiat și un binoclu. Dar nu orașul în sine îl interesa.

— Frumoase locuri, nu-i așa?

Baronii drogurilor își consolidau din ce în ce mai mult securitatea. Culmile, dealurilor care înconjurau orașul fuseseră defrișate. Clark numără peste zece locuințe noi. Locuințe, își zise el cu cinism. Erau mai degrabă niște castele. Adevărate fortărețe. Structuri uriașe, împrejmuite cu ziduri joase, înconjurate la rândul lor de kilometri întregi de pante abrupte. Ceea ce oamenii considerau pitoresc la satele italiene și la castelele bavareze era, întotdeauna, așezarea lor. Întotdeauna pe o culme de deal sau de munte. Îți puteai imagina cu ușurință cu câtă muncă se amenaja un asemenea loc - începând cu defrișatul copacilor sau transportul blocurilor de piatră de-a lungul pantelor și terminând cu priveliștea, care se întindea pe multe mile. Dar construcția caselor și a satelor nu se făcuse în asemenea locuri din capriciu, ca de altfel nici ridicarea acestor locuințe. Înălțimea însemna siguranța că nimeni nu se putea apropia neobservat. Terenul viran care înconjura aceste locuințe era cunoscut în termeni militari ca zona ucigașă, un teren deschis armelor automate. Fiecare reședință avea un singur drum de acces către o singură poartă și o pistă de elicopter pentru evacuare rapidă. Zidurile care înconjurau locuințele erau ridicate din piatră și puteau opri orice glonț până la calibrul 15. Binoclul îi dezvălui lui Clark în spatele fiecărui zid câte o cărare de pietriș sau ciment pe care patrulau gărzile. Asaltul unei asemenea hacienda nu era ușor nici pentru o companie de

infanteriști bine instruiți. *Poate un asalt cu elicoptere, sprijinit de lansatoare de proiectile și arme grele... Iisuse, își zise Clark în sinea lui, la ce mă gândesc?*

— Ce poți să-mi spui despre planurile caselor?

— Nici o problemă. Planurile acestor case au fost întocmite de trei firme de arhitectură. Acolo securitatea nu mai este atât de bine ticluită. În plus, acum două săptămâni am fost la o petrecere organizată într-una dintre ele – asta ca fapt divers. Aș zice că în privința asta nu sunt prea iscusiți. Le place să-și etaleze luxul. Pot să-ți furnizez planuri ale ansamblului. Imaginile luate din satelit arată amplasarea paznicilor, a garajelor și toate cele.

— Într-adevăr, zâmbi Clark.

— Poți să-mi spui motivul pentru care te afli aici?

— Ei bine, vor o recunoaștere a caracteristicilor fizice ale terenului.

— Asta am observat. La dracu', treaba asta puteam s-o fac și eu foarte ușor din memorie.

Vocea lui Larson trăda nu atât curiozitate, cât o oarecare iritare de a nu i se fi cerut lui să ducă la bun sfârșit misiunea.

— Știi doar cum merg lucrurile la Langley, veni răspunsul lui Clark cu scopul de-a preîntâmpina orice observație.

Tu ești pilot, se abținu să continue Clark. Tu nu știi ce înseamnă să parcurgi un teren târâș și cu echipamentul pe tine. Eu știu. Dacă Larson i-ar fi cunoscut trecutul și-ar fi format o părere mai exactă, dar ceea ce făcuse Clark pentru Agenție și activitatea lui înainte de angajare nu erau lucruri cunoscute de toată lumea. De fapt, abia dacă erau cunoscute de o mână de oameni.

— Minimum de informații, domnule Larson, zise Clark prin interfon.

— M-am prins, veni răspunsul pilotului.

— Hai să facem un zbor de recunoaștere.

— Ar bate la ochi, mai ales pentru cei de la aeroport. Și nu vrem asta.

— Ai dreptate.

— Ce poți să-mi spui despre locurile de prelucrare? întrebă Clark după ce aterizaseră înapoi la El Dorado.

— Majoritatea funcționează într-o regiune aflată la sud-vest de aici, răspunse Larson, întorcând avionul de pe direcția văii. N-am văzut nici unul cu ochii mei – nu lucrez în branșă, iar ei știu asta.

Dacă vrei să le observi, dă o raită noaptea, echipat cu un sistem de infraroșii, dar sunt greu de localizat. La dracu', sunt unități mobile, ușor de instalat și de deplasat întregul ansamblu se poate încărca într-un camion de capacitate medie pentru a se monta a doua zi la zece mile distanță.

— Nu sunt atât de multe șosele...

— Și ce-o să faci, o să controlezi toate camioanele care trec? Întrebă Larson. În plus și oamenii le pot transporta. Mâna de lucru este ieftină în zonă. Inamicul este inteligent și se adaptează imediat.

— Cât de mult s-a implicat armata locală?

Clark fusese firește excelent informat, dar știa de asemenea că situația din teren putea foarte bine să nu coincidă cu situația de la Washington - sau să nu fie corectă.

— Au încercat cea mai mare problemă a lor este să-și susțină forțele - elicopterele lor nu-și petrec decât douăzeci la sută din timpul de zbor. Asta înseamnă că nu fac prea multe operațiuni militare. Cu alte cuvinte, dacă cineva este rănit, s-ar putea să nu primească asistența medicală la timp - ceea ce scade considerabil performanțele din timpul operațiunilor. Și încă ceva - îți poți imagina cu cât plătește guvernul un căpitan. Acum închipuiește-ți că cineva îl întâlnește pe căpitan într-un bar din oraș, îi face cinste și stă de vorbă cu el. Îi spune că în noaptea următoare s-ar putea să se afle în colțul sud-vestic al sectorului său de patrulare - ei bine, oriunde, numai în sectorul nord-vestic nu, bine? Dacă se hotărăște să patruleze numai într-o parte a sectorului său, nu și în cealaltă, primește o sută de mii de dolari. Bun, cei aflați de partea cealaltă au destui bani ca să-l plătească numai să vadă cum colaborează. Bani de sămânță sau ceva de genul ăsta. Imediat ce observă că poate fi cumpărat, îi asigură un venit mai mic, dar regulat. De asemenea, partea cealaltă are destulă marfă ca să-l lase să captureze, din când în când, câte ceva, de vreme ce știu că e omul lor și au tot interesul să fie bine văzut. Într-o zi acel căpitan este promovat și ajunge colonel, controlând o zonă mult mai mare... Asta nu pentru că ar fi oameni răi, doar că lucrurile sunt al naibii de lipsite de speranță. Instituțiile statului sunt extrem de neputincioase în zonă - la dracu', uite cum merg treburile acasă, pentru numele lui Dumnezeu. Eu...

— Eu nu judec pe nimeni, Larson, rosti Clark. Nu oricine este în stare să ia o misiune lipsită de perspective și s-o ducă la capăt

Întoarce capul privind pe geamul lateral, zâmbind ca pentru sine.
— Îți trebuie o doză de nebunie ca să faci asta.

5

Începuturi

Chavez se trezi cu migrena care însoțește de obicei primul contact cu atmosfera rarefiată, acea durere care începe imediat în spatele ochilor și radiază pe întreaga circumferință a capului. Cu toate acestea era recunoscător. De-a lungul întregii sale cariere în armată reușise întotdeauna să se trezească cu câteva minute înainte de-a suna deșteptarea. Asta îi oferea o trecere ordonată de la starea de somn la trezie, făcând deșteptarea mai ușor de suportat. Își răsuci capul spre dreapta și spre stânga, inspectând încăperea în care se afla, în lumina portocalie a zorilor care pătrundea prin fereastra fără draperii.

Clădirea putea fi numită baracă de către cineva neobișnuit să locuiască în așa ceva. Lui Chavez i se păru că semăna mai degrabă cu o tabără de vânătoare – o impresie total îndreptățită. Dormitorul măsoara în jur de șaiszeci de metri pătrați, apreciasse el și numărase în total patruzeci de paturi de campanie cu rame metalice, fiecare având câte o saltea subțire, cazonă și câte o pătură maro. Totuși, cearșafurile erau aranjate cu elastice la colțuri; trase concluzia că nu avea de-a face cu o cazarmă împutită, ceea ce îi convenea de minune. Podeaua era din lemn de brad cernit, iar tavanul boltit se sprijinea pe bârne lustruite. Îl surprindea faptul că în sezonul de vânătoare oamenii – oamenii bogați – plăteau ca să locuiască în asemenea condiții, semn că banii nu confereau în mod automat mai multă minte. Lui Chavez nu-i plăcea chiar atât de mult viața în barăci, iar singurul motiv pentru care nu opta pentru un apartament privat în Fort Ord sau în apropiere era dorința de-a face economii pentru automobilul Corvette. Pentru a completa iluzia, la picioarele fiecărui pat se afla o cutie suplimentară pentru muniție.

Se gândi să se ridice în coate ca să privească pe fereastră, dar știa bine că foarte curând va sosi timpul să facă și asta. Călătoria de la aeroport durase două ore cu mașina, iar când ajunseseră, fiecăruia i se atribuisse câte un pat de campanie în interiorul clădirii. Restul paturilor fuseseră deja completate cu bărbați care dormeau și sforăiau. Soldați, firește. Numai soldații sforăiau așa. La început i se păruse de rău augur. Motivul pentru care tinerii

puteau să doarmă și să sforăie imediat după ora zece seara nu putea să fie unul bun. Aici nu era o tabără de vacanță. Ei da, nici asta nu i se mai părea surprinzător.

Deșteptarea veni sub forma unui bâzâit electric, genul care semăna cu alarma unui deșteptător ieftin. Asta era o veste bună. Nici urmă de goarnă – ura sunetul goarnei dimineața. Ca majoritatea soldaților profesioniști, Chavez cunoștea valoarea somnului, iar deșteptarea nu era un motiv de sărbătoare. Trupurile din jurul lui se răsuciră la unison, însoțite de obișnuitele mormăieli și înjurături. Aruncă pătura de pe el și fu surprins să constate cât de rece era pardoseala.

— Tu cine ești? rosti bărbatul care ocupa patul de alături, privind fix podeaua.

— Chavez, sergent-major, Brano 3-17.

— Vega. Același grad. Compania 1-22. Ai venit aseară?

— Îhî. Cum e pe-aici?

— Ei, nu prea știu, dar sunt sigur că au alergat ca nebunii ieri, zise sergent-major Vega și îi întinse mâna. Julio.

— Domingo. Spune-mi Ding.

— De unde ești?

— Los Angeles.

— Eu din Chicago. Vino. Un lucru bun aici este că ai apă caldă și nu există nici un Mickey Mouse la bucătărie. Dacă ar porni și blestemata aia de căldură noaptea...

— Unde dracu' suntem?

— Colorado. Asta-i tot ce știu. Nu prea mult.

Cei doi sergenți se alăturară unui lung șir de bărbați care se îndreptau spre dușuri.

Chavez privi în jur. Nimeni nu purta ochelari. Păreau cu toții foarte bine antrenați, chiar și pentru niște soldați. Câțiva erau într-adevăr foarte robuști, dar majoritatea, asemenea lui Chavez, aveau silueta zveltă și bine legată a alergătorilor de cursă lungă. Un alt lucru îi fu atât de limpede, încât îl observă în mai puțin de jumătate de minut. Erau cu toții de origine hispanică.

Dușul îi făcu bine. Exista un teanc înalt de prosoape noi și suficiente chiuvete, încât să aibă cu toții loc să se bărbierească. Iar toaletele aveau chiar și uși. În afara atmosferei rarefiate, hotărî Chavez, locul ăsta oferea condiții bune. Comandantul, oricine ar fi fost, le oferise douăzeci și cinci de minute libere până la adunare. Era aproape civilizată.

Civilizația se sfârși brusc la 6.30. Bărbații îmbrăcară

uniformele care aveau bocanci rezistenți și ieșiră. Acolo, Chavez observă patru bărbați aliniați. Erau cu siguranță ofițeri. Îți dădeai seama după ținută și expresie. În spatele celor patru se afla un altul, mai în vârstă, care arăta și se purta tot ca un ofițer, dar... nu chiar, își spuse Chavez în sinea lui.

— Eu unde merg? îl întrebă Ding pe Vega.

— Tu trebuie să rămâi lângă mine. Grupa a treia, căpitanul Ramirez. Isteț, homosexual, dar băiat bun. Sper să-ți placă să alergi, amice.

— O să-ncerc să nu mă fac de râs, replică Chavez.

Vega se întoarse rânjind.

— Asta ziceam și eu.

— Bună dimineața, oameni buni! tună vocea celui mai în vârstă. Pentru cei dintre voi care nu mă cunosc, sunt colonelul Brown. Pentru cei proaspăt sosiți, bine ați venit în mica noastră ascunzătoare din munți. Ați fost deja repartizați în grupele voastre și, pentru informarea tuturor, echipele sunt acum complete.

Pe Chavez nu-l surprinse faptul că Brown era singurul bărbat cu o origine nonhispanică evidentă. Alți patru bărbați înaintau spre cei adunați. Erau instructori de educație fizică. Îi recunoșteai imediat după tricourile de un alb imaculat și după aerul încrezător, datorat faptului că puteau trimite pe oricine la podea.

— Sper că toată lumea a dormit bine, urmă Brown. Vom începe ziua cu puțin antrenament.

— Sigur, mormăi Vega, am putea foarte bine să murim înainte de micul dejun.

— De când ești aici? întrebă Ding în șoaptă.

— Astăzi e a doua zi. Iisuse, sper să fie mai ușor. Ofițerii probabil că sunt aici de cel puțin o săptămână - nu vomită după ce mănâncă.

— ... și o alergare scurtă și ușoară de cinci kilometri pe dealuri, încheie Brown.

— Astă nu-i mare lucru, observă Chavez.

— Așa am zis și eu ieri, răspunse Vega. Mulțumesc cerului că m-am lăsat de fumat.

Ding nu știu cum să reacționeze. Vega era, la rândul său, luptător în infanteria a 10-a ușoară, Mountain și, ca și el, presupunea că era în stare să se antreneze o zi întreagă cu mai mult de douăzeci și trei de kilograme de echipament în spate. Dar aerul era rarefiat, atât de rarefiat, încât Chavez se întrebă la

ce altitudine se aflau.

Începură exercițiile zilnice și nu fu nevoie de prea multe repetiții, conchise Chavez, care se surprinse transpirând ușor. Era alergarea care îl avertiza pe Chavez cât de dificile erau exercițiile. Pe măsură ce soarele se ridica deasupra munților, el începu să-și dea seama ce fel de ținut era. Tabăra era adăpostită pe fundul unei văi și se întindea pe aproape două sute de kilometri pătrați de teren aproape plan. Tot restul părea vertical, dar la recunoaștere se dovedi a fi plin de pante cu mai puțin de patruzeci și cinci grade înclinație, presărate cu hățișuri pline de pini care n-ar fi crescut nici măcar cât pomii de Crăciun. Cele patru grupe, fiecare condusă de un instructor și un căpitan, se deplasară în direcții diferite, urcând pe niște cărări înguste practicate în coasta muntelui. Primii doi kilometri, își aminti Chavez, urcaseră peste o sută cincizeci de metri, croindu-și drum anevoie de-a lungul numeroaselor serpentine ce duceau către o culme pietroasă. Instructorul nu se osteni să comande cântecul ce însoțea de obicei deplasarea în formație. Oricum nu putea fi vorba de-o formație, ci mai degrabă de o mână de oameni care se chinuiau să țină pasul cu un robot fără chip, al cărui tricou alb îi mâna înainte către distrugere. Deși în ultimii doi ani nu alergase mai puțin de trei mile zilnic, Chavez găfâia deja după prima milă. Ar fi vrut să spună ceva de genul „Ce mă-sa, nu-i pic de aer aici!” Dar nu dorea să risipească și așa puținul oxigen. Avea nevoie de fiecare moleculă pentru circuitul său sanguin. Instructorul se opri pe creastă pentru a se convinge că toată lumea era acolo, iar Chavez, alergând cu încăpățănare pe loc, avu ocazia să vadă o priveliște demnă de o fotografie a lui Ansei Adams – tot ce putea fi mai frumos în lumina unui răsărit de soare. Dar singurul lucru la care se putea gândi acum, când avea priveliștea acestor patruzeci de mile în față, era groaza că va trebui să le parcurgă în întregime.

Dumnezeule, credeam că sunt în formă!

La dracu', chiar sunt în formă.

Următoarea milă o parcurseră în linie dreaptă spre est, iar soarele le biciuia ochii care trebuiau să rămână atenți. Era o potecă abruptă, iar dacă s-ar fi abătut de la ea ar fi însemnat o cădere dureroasă. Instructorul încetini gradat ritmul, sau cel puțin așa păru, până când se opri din nou pe o culme.

— Mișcă picioarele! le urlă el celor rămași în urmă.

Erau doi soldați veniți de curând, își zise Chavez și se aflau la

mai puțin de douăzeci de metri în urmă. Puteai citi pe chipurile lor rușinea și hotărârea de-a recupera distanța.

— O.K., oameni buni, de-aici se coboară.

Și în mare parte era adevărat, dar cu atât mai periculos. Picioarele obosite și chinuite de lipsa oxigenului trebuiau să cadă la învoială cu o pantă povârnită, pe care alternau zone mai line cu porțiuni abrupte presărate cu pietre. Aici instructorul slăbi ritmul, credeau ei, pentru siguranță. Căpitanul își lăsă oamenii să-l depășească, rămânând în urmă ca să obțină o imagine de ansamblu. Acum puteau să vadă tabăra. Cinci clădiri. Dintr-un horn se ridica fumul care promitea micul dejun. Chavez observă un elicopter, șase vehicule - toate cu tracțiune pe patru roți - și ceva ce nu putea să fie decât un poligon de tragere. Alt semn de așezare omenească nu exista în raza lor vizuală, iar sergentul își dădu seama că nici mai devreme, când privise întreaga zonă de la înălțime, nu observase vreo clădire mai apropiată de zece kilometri. Nu era greu să-ți dai seama de ce zona era atât de puțin locuită. Dar el nu avea acum nici timpul, nici energia necesară pentru a analiza problema. Privirea lui urmărea cărarea, iar Ding Chavez se concentra la ritmul și cadența pașilor. Își stabili poziția alături de unul dintre cei doi soldați care rămăseseră în urmă și începuseră să-l observe. Chavez îi considera deja grupa lui și era normal ca soldații să-și poarte de grijă unul altuia. Dar bărbatul își revenise. Acum ținea capul sus, mâinile încheștate cu pumnii strânși, iar pieptul lui puternic radia încredere în sine, în vreme ce cărarea se netezea în sfârșit și se apropia de tabără. Un alt grup se apropia din partea opusă.

— Adunarea! strigă căpitanul Ramirez pentru prima oară.

Trecu pe lângă oamenii săi și luă locul instructorului care-i privea. Chavez observi că afurisitul nici măcar nu transpirase. Grupa a treia se încolonează pe două rânduri în spatele ofițerului ei.

— În cadență marș! Ritmul slăbi până la pasul regulamentar de marș. Asta le risipi încordarea din plămâni și picioare, vestindu-le că se aflau în grija căpitanului, reamintindu-le că făceau totuși parte din armată. Ramirez îi repartiză în fața barăcilor. Cu toate astea, căpitanul nu le ordonase să cânte în marș. Asta însemna că era inteligent, își zise Chavez, destul de inteligent ca să-și dea seama că nimeni nu mai avea suflu pentru asta. Probabil că Julio avusese dreptate. Era posibil ca Ramirez să fie un bun conducător.

— Formație, stai!

Ramirez se întoarse.

— Pe loc repaus. Ei, n-a fost chiar așa de rău, nu?

— *Madre de dios!* observă o voce în șoaptă.

Un bărbat din primul rând încercă să vomite, dar nu avu ce.

— O.K., zâmbi Ramirez. Alitudinea e o adevărată târfă. Dar eu sunt aici de două săptămâni. O să vă obișnuiți repede cu ea. Peste două săptămâni o să alergați cinci mile pe zi, cu echipamentul pe voi și o să vă simțiți foarte bine.

Rahat! Chavez gândi același lucru ca și Julio și Vega, convinși că, firește, căpitanul avea dreptate. Prima zi de cazarmă fusese mai grea decât asta... nu?

— O să începem într-un ritm mai lejer. Aveți o oră să vă reveniți și să mâncați ceva. Luați-o ușor cu mâncarea: o să mai alergăm puțin după-amiază. La opt ne întâlnim aici pentru puțină gimnastică. Sunteți liberi.

— Ei bine? întrebă Ritter.

Stăteau pe veranda umbrită a casei unui fost plantator, pe insula St Kitts. Clark se întrebă ce plantaseră acolo pe vremuri. Probabil că trestie de zahăr, de vreme ce nu mai exista nimic. Ceea ce fusese pe vremuri reședința unui plantator trebuia fără îndoială să arate ca un refugiu insular pentru un capitalist bogat și amantele lui. Acum era, de fapt, proprietatea CIA, care o folosea ca loc de întâlnire, o proprietate sigură, unde personalitățile nu puteau fi găsite, sau pentru scopuri mult mai banale.

— Cum ar fi un refugiu de vacanță pentru directorii executivi.

— Raportul inițial a fost foarte exact, dar a subapreciat dificultățile terenului. Nu-i critic pe cei care l-au întocmit. Crezi numai când vezi cu ochii tăi. E un ținut foarte dur.

Clark se îndreptă în scaunul de răchită și întinse mâna după pahar. Statutul său în Agenție se afla cu câteva niveluri sub cel al lui Ritter, dar Clark era unul dintre puținii angajați ai CIA a căror poziție era unică. Asta, plus faptul că lucrase adeseori personal pentru directorul direcției de Operațiuni, îi dădeau dreptul de-a se relaxa în prezenta acestuia. Sentimentul pe care-l încerca Ritter pentru bărbatul mai tânăr nu se putea numi stimă; totuși îi purta lui Clark un considerabil respect.

— Ce mai face amiralul Greer? întrebă Clark.

James Greer era cel care îl recrutase cu mulți ani în urmă.

— Nu arăta prea bine. Cel puțin acum câteva luni, răspunse

Ritter.

— La dracu'!

Clark rămase fixând cu privirea paharul cu băutură, apoi ridică ochii.

— Îi datorez foarte mult acestui om. Întreaga mea viață. Chiar nu se mai poate face nimic?

— Nu, boala a avansat prea mult. Tot ce pot face este să-l mențină în starea asta. Îmi pare rău. Este și prietenul meu.

— Da, domnule, știu.

Clark își termină băutura și se întoarse la lucru.

— Încă nu știu exact ce aveți de gând, dar în nici un caz nu-i puteți ridica din reședințele lor.

— Așa crezi?

Clark confirmă printr-o mișcare a capului.

— Așa cred. Treaba este de competența infanteriei grele, dar chiar și atunci vă asumați un mare risc. Din câte mi-a spus Larson, trupele pe care le au acești indivizi sunt foarte bine pregătite. Presupun că ai putea încerca să-i cumperi pe câțiva, dar probabil că sunt deja foarte bine plătiți, așa că situația ar deveni o armă cu două tăișuri.

Ofițerul activ nu întrebase în ce consta exact misiunea, dar bănuia că era vorba de capturarea unor indivizi care trebuiau alungați dincolo de granița statului, de unde urmau să ajungă în pachet în fața unui birou FBI sau chiar a tribunalului Statelor Unite. Dar, ca toți ceilalți, făcuse o presupunere greșită.

— E același lucru cu a infiltra pe cineva își iau măsurile de precauție obișnuite – planuri diferite, rute diferite și escorte înarmate peste tot. Deci, ca să bagi pe cineva pe fir, trebuie să ai pe altcineva printre ei. Larson este mai implicat decât oricine până acum și totuși nu este suficient de aproape. Dacă am încerca să-l băgăm mai mult, ar însemna să-l ucidem. Ne-a furnizat informații foarte bune – Larson este un tip al naibii de bun – iar riscurile sunt deja prea mari. Presupun că localnicii au încercat deja să...

— Au încercat. Șase dintre ei sunt morți sau dispăruți. La fel și informatorii. Au dispărut o mulțime. Localnicii sunt greu de abordat. N-au cum să întreprindă vreo operațiune fără să-și riște viața. Se face asta de multă vreme, iar oamenii nu se mai oferă voluntari.

Clark ridică din umeri și privi în largul mării. La orizont se vedea o navă de croazieră vopsită în alb.

— Presupun că n-ar trebui să mă surprindă duritatea acestor nenorociți. Larson avea dreptate, creierele pe care nu le aveau puteau să le cumpere. De unde își recrutează consilierii?

— De pe piața liberă, în principal din Europa și...

— Mă refer la anchetatori. Trebuie să fie niște adevărate sperietori.

— Ei bine, este vorba de Felix Cortez. E doar un zvon, dar numele lui s-a repetat de multe ori în ultimele câteva luni.

— Colonelul DGI care a dispărut, observă Clark.

DGI era serviciul de spionaj cubanez, structurat după modelul KGB-ului sovietic. Se aflase că de fapt Cortez lucra pentru Macheteros, un grup terorist portorică, pe care FBI îl deconspirase în mare parte în ultimii câțiva ani. Un alt colonel DGI pe nume Filiberto Ojeda, fusese arestat de Birou, după care Cortez dispăruse. Așadar, se hotărâse să rămână în afara granițelor țării sale. Următoarea întrebare era: se decisese Cortez să lucreze în această puternică branșă a afacerilor pe cont propriu, sau lucra încă sub control cubanez? Oricum, DGI lucra încă după sistemul rusesc. Conducătorii săi erau absolvenți ai academiilor KGB-ului. Reprezentau niște inamici vrednici de tot respectul. Cel puțin Cortez, în mod sigur. Dosarul său de la Agenție îl prezenta ca pe un geniu în compromiterea unor indivizi pentru obținerea de informații.

— Larson știe despre asta?

— Mda. Aprins numele la o petrecere. Bineînțeles, ne-ar fi ajutat să știm cum dracu' arată Cortez, dar tot ce avem este o descriere care se potrivește pentru jumătate din populația aflată la sud de Rio Grande. Nu-ți face griji. Larson știe să se păzească, iar dacă ceva nu merge, are propriul avion cu care poate să iasă de-acolo. Ordinele sunt foarte exacte în privința asta. Nu vreau să pierd un ofițer operativ bine pregătit ca să facă muncă de polițist.

Ritter adăugă după o pauză:

— Te-am trimis într-o recunoaștere la fața locului. Știi care este obiectivul general. Spune-mi ce crezi că se poate face.

— Bine. Ai, probabil, dreptate să-ți concentrezi atenția către aeroporturi și să aduni informații strategice. Ținând cont de sistemele de supraveghere existente, am putea să punem mâna destul de ușor pe centrele de prelucrare, dar sunt foarte multe, iar faptul că sunt mobile necesită un timp de reacție foarte scurt. Presupun că această tactică ar merge numai în câteva cazuri,

până când să se deștepte adversarul. După aceea, ne asumăm riscuri, iar dacă băieții răi au noroc, s-ar putea să pierdem întreaga forță de asalt, dacă ați gândit operațiunea în asemenea termeni. Să urmărim produsul finit dincolo de punctele de prelucrare este aproape imposibil fără a avea o mulțime de oameni în teren – prea mulți pentru a reuși să-i acoperim multă vreme – și oricum n-am obține mare lucru. Există o mulțime de locuri de aterizare în partea de nord a țării pe care le-am putea supraveghea, dar am cădea victimă propriului succes. Au reușit să cumpere o parte atât de însemnată din armată și poliție, încât echipele infiltrate ar izbuti să acționeze două luni – iar asta cu multă generozitate – înainte de a trebui să le schimbăm. Trebuie să văd despre ce echipe este vorba, să mă conving cât de buni sunt oamenii.

— Pot să aranjez asta, zise Ritter.

Se hotărâse deja să-l trimită pe Clark în Colorado. Clark erai omul cel mai potrivit ca să le evalueze performanțele.

— Continuă.

— Ceea ce plănuim va merge bine o lună sau două. Putem să le urmărim avionul când decolează și să-l capturăm împreună cu cei implicați.

Era singura parte a operațiunii cu care era la curent Clark.

— Până aici i-am putea încolți, dar n-aș spera mai mult.

— Nu-mi zugrăvești un tablou prea vesel, Clark.

Clark se aplecă spre el.

— Domnule, dacă dorești să conduci o operațiune de strângere a informațiilor strategico-tactice împotriva unui inamic atât de descentralizat în desfășurarea propriilor operații – ei bine, acest lucru este posibil, dar numai pentru o perioadă scurtă de timp și cu un câștig limitat. Dacă mărești numărul dotărilor și încerci să le faci eficiente, sunt al naibii de sigur că o să dai greș. O asemenea operațiune se poate întreprinde, dar nu pentru mult timp. Nici nu știi de ce ne mai obosim măcar.

Asta era foarte adevărat. Clark intuise corect că motivul era că se aflau într-un an electoral, dar nu era genul de observație care să i se permită unui ofițer operativ, mai ales dacă se număra printre cei buni.

— Motivul pentru care ne obosim nu prea te privește, accentuă Ritter.

Nu ridicase glasul. Nu avea nevoie, iar Clark nu era genul de om care să fie intimidat.

— E-n regulă, dar asta nu este o abordare serioasă a problemei. Există o vorbă veche, domnule. Dă-ne o misiune pe care o putem îndeplini, nu una imposibilă. Vorbim serios, sau nu?

— Ce ai de gând? Întrebă Ritter.

Clark începu să-i explice. Ascultându-l, Ritter nu păru deloc emoționat. Unul din lucrurile care-i plăceau lui Clark, își zise în sinea lui, era că bărbatul era singurul din Agenție capabil să discute aceste lucruri calm și fără să se aprindă – și în plus, să vorbească serios. Existau foarte puțini oameni pentru care o asemenea discuție reprezenta un exercițiu intelectual interesant, o speculație extraprofesională, provenită conștient sau inconștient din lectura romanelor de spionaj. *Dumnezeule, n-ar fi grozav dacă am putea...* Marele public avea în general impresia că CIA angaja un mare număr de experți în acest domeniu. Dar lucrurile nu stăteau așa. Până și KGB-ul renunțase la așa ceva, încredințând această sarcină bulgarilor – considerați de propriii lor colaboratori ca niște barbari necivilizați – sau celor aflați în afara legii, ca grupările teroriste din Europa sau Orientul Mijlociu. Prețul politic al unor asemenea operațiuni era prea mare și, în ciuda maniei privind păstrarea secretului, cultivată de toate agențiile de spionaj din lume, aceste lucruri ieșeau până la urmă la suprafață. Lumea devenise mult mai civilizată de când Ritter plecase de la ferma de pe râul York și, chiar dacă aprecia în mod sincer acest lucru, existau momente în care o întoarcere la vremurile bune aducea soluții pentru problemele care nu dispăruseră încă.

— Cât de dificil ar fi? Întrebă Ritter cu interes.

— Dispunând de sprijinul necesar și de câteva dispozitive adiționale – o lovitură.

Clark porni să explice dispozitivele adiționale de care avea nevoie.

— Îi avem la mână cu tot ce au făcut. Asta este singura lor greșală. Dețin un sistem defensiv standard. De fapt, același ca pe vremuri. Problema este numai cine face regulile jocului. După cum stau lucrurile acum, amândoi jucăm după aceleași reguli, iar acele reguli, așa cum sunt aplicate acolo, îi avantajează pe ei. Se pare că niciodată nu reușim să învățăm lucrul ăsta. Îi lăsăm întotdeauna pe cei aflați de cealaltă parte a baricadei să stabilească regulile. Putem să-i luăm prin surprindere, să le facem greutăți, să le limităm profiturile, dar, la dracu', având în vedere tot ce au făcut deja, este o pierdere minoră. Nu văd decât

o singură cale de-a schimba situația asta.

— Care este?

— Cum ți-ar plăcea să locuiești într-o casă ca asta? Întrebă Clark, întinzându-i una dintre fotografiile sale.

— Ce arhitectură opulentă și de prost gust, observă Ritter chicotind.

— Tipul care și-a făcut o asemenea casă trebuie să se creadă centrul universului. Au manipulat toate instituțiile guvernamentale. Toată lumea susține că ei sunt un guvern. Același lucru se spunea și la Chicago pe vremea Prohibiției despre Capone, că guverna într-adevăr orașul un singur oraș, corect? Ei bine, acești indivizi sunt pe cale să-și conducă propria țară și să administreze și-altele. Deci, să zicem că ei dețin *de facto* puterea unui guvern. Îți trebuie destulă încredere în tine ca să gândești așa. Mai devreme sau mai târziu, vor începe să acționeze ca un guvern. Știu că noi nu vom desființa regulile. Dar nu m-ar mira ca ei să pășească și în afara teritoriului lor, o dată sau de două ori, numai ca să vadă ce li se întâmplă. Înțelegi ce vreau să spun? Își extind încontinuu limitele și încă nu s-au lovit de zid, de acel zid care să le spună unde să se oprească.

— John, te transformi într-un psiholog, observă Ritter cu un început de zâmbet.

— Poate. Indivizii ăștia vând droguri, nu? Majoritatea nu-și consumă marfa, dar cred că sunt totuși dependenți de cel mai puternic narcotic care există.

— Puterea.

Clark încuviință.

— Mai devreme sau mai târziu, vor depăși doza. În acel moment, cineva va trebui să se gândească serios la propunerea pe care ți-am făcut-o acum. Când ajungi sus, regulile se schimbă puțin. Este, bineînțeles, o decizie politică.

Stăpânea tot ce vedea cu ochii. Cel puțin asta era fraza care-i venea în minte, împreună cu toate acele afirmații care puteau fi în același timp adevărate și false. Valea spre care privea nu-i aparținea în întregime; parcela de pământ pe care stătea măsura mai puțin de o mie de hectare, iar perspectiva ei includea milioane. Dar nici o persoană care trăia în raza privirii lui nu putea continua să trăiască dacă el hotăra altfel. Asta era singura categorie de putere care conta și pe care o exersase cu diferite ocazii, prea multe pentru a mai putea fi numărate. O mișcare a

mâinii, o aluzie aruncată în treacăt unui asociat și treaba era făcută. Nimic din ceea ce întreprindea în această privință nu era întâmplător – moartea era o afacere serioasă – dar era conștient că avea posibilitatea. Era conștient că deținea acel fel de putere capabilă să înnebunească un om. Văzuse asemenea cazuri chiar și printre partenerii săi de afaceri, în majoritatea ocaziilor spre regretul lor. Dar era un cunoscător al lumii și al istoriei. Un lucru neobișnuit pentru cineva din branșa lui, se bucura de o educație solidă, făcută cu forța de regretatul său tată, care se numărase printre pionieri. Datorită acestei educații, înțelegea fenomenele economice la fel de bine ca orice profesor universitar. Înțelegea orientările pieței. Și înțelegea forțele istorice care le generaseră. Era un cunoscător al marxismului; deși respingea doctrina marxistă pentru o multitudine de motive, știa că ea conținea un sâmbure de adevăr, amestecat cu o grămadă de flecăreală politică. Restul educației lui profesionale fusese ceea ce americanii numesc „pregătire practică”. În timp ce tatăl său reușise să inventeze un mod cu totul nou de a derula afacerile, el privise, sfătuisese și acționase. Explorase piețe noi, sub îndrumarea tatălui său și își construise o reputație de om care-și plănuiește perfect acțiunile, căutat deseori, dar niciodată prins. Fusese arestat o singură dată, dar, după ce doi dintre martori muriseră, ceilalți uitaseră totul, punând capăt confruntării sale directe cu poliția și tribunalul.

Se considera o rămășiță a vremurilor vechi – un haiduc al capitalismului. În urmă cu o sută de ani, cei ai dădă lui construiau căi ferate pe toată suprafața Statelor Unite – el însuși era specialist și cunoștea perfect acel teritoriu – zdrobind tot ce le stătea în cale. Triburile de indieni erau considerate versiunea bipedă a taurilor și date la o parte. Sindicatele – neutralizate cu ucigași plătiți. Guvernele – mituite și răsturnate. Presa – lăsată să urle... până când cei care-o ascultau deveneau prea mulți. El învățase din acest exemplu. Presa locală nu mai urla atât de tare de când descoperise că și oamenii săi erau muritori. Baronii căilor ferate își construiseră palate – cele de iarnă în New York și căsuțe de vară la Newport. Bineînțeles, orice model istoric se năruie dacă este împins prea departe. Prefera, de asemenea, să ignore că cei ca Gould și Harriman construiseră ceva util, nu distrugător pentru societățile lor. O altă lecție pe care o învățase de la secolul trecut era inutilitatea competițiilor crimei. Își convinsese tatăl să-și studieze cu atenție rivalii. Încă de pe

atunci, puterea lui de convingere era impresionantă. Făcuse acest lucru în mod inteligent, într-un moment în care pericolul forțelor din afară făcea de preferat cooperarea. Mai bine să colaboreze, suna argumentul, decât să irosească timp, bani, energie și sânge – și în plus să-și sporească vulnerabilitatea. Iar argumentul funcționase.

Se numea Ernesto Escobedo. Era unul dintre numeroșii membri ai Cartelului, dar majoritatea acoliților săi erau de acord că părerea lui erau ascultate. Poate nu toți le aprobau, nu se supuneau toți voinței lui, dar ideile sale se bucurau întotdeauna de atenția cuvenită, pentru că se dovediseră eficiente. Cartelul nu avea un singur conducător, de vreme ce nu era o întreprindere singulară, ci mai degrabă o adunare de conducători care acționau în strânsă colaborare – ceva asemănător unui comitet, dar nu chiar; aproape prieteni, însă nu tocmai. Comparația cu Mafia americană era suficient de sugestivă, dar Cartelul era mai civilizat și mai crud decât ea. Escobedo considera Cartelul mai eficient organizat și mult mai puternic, o organizație tânără și energică în comparație cu cealaltă, învechită și feudală.

El știa că fiii baronilor din trecut folosiseră averea strânsă de înaintașii lor pentru a crea o elită a puterii care avea să conducă națiunea cu ajutorul lor. Totuși, nu era dispus să lase o asemenea moștenire fiilor săi. În plus, el însuși făcea parte din a doua generație. Acum lucrurile evoluau mai repede. Deja nu mai era nevoie de o viață întreagă pentru a strânge o avere considerabilă și de aceea Ernesto își spunea că nu trebuia să lase asta pe seama fiilor săi. Putea să se bucure el de tot. Primul pas în atingerea unui scop era să-l crezi posibil. El ajunsese demult la această concluzie.

Iar el era un om care dorea să-și atingă țelul. Escobedo avea patruzeci de ani și era un bărbat deosebit de viguros și încrezător în propriile forțe. Nu consumase niciodată produsul pe care îl oferea altora ci numai rareori se amețea ușor cu vin. Un pahar sau două la masă; eventual o băutură tare la întâlnirile cu partenerii de afaceri, dar cel mai adesea Perrier. Acest comportament îi sporea respectul de care se bucura printre asociați. Escobedo era un bărbat sobru și serios, lucru știut de toți. Făcea cu regularitate sport și acorda mare importanță aspectului exterior. Fumător în tinerețe, renunțase demult la acest obicei. Își supraveghea regimul alimentar. Mama lui avea

șaptezeci și trei de ani și era încă energică și viguroasă; mama ei la fel, la cei nouăzeci și unu de ani. Cu o săptămână în urmă, tatăl lui ar fi împlinit șaptezeci și cinci de ani, dacă nu... dar oamenii care puseseră capăt vieții tatălui său plătiseră, împreună cu familiile lor, un preț crâncen pentru această crimă. Era un lucru de care-și amintea cu mândrie filială. Îi omorâse pe soția și copiii unuia dintre ei, sub ochii lui, închiși pentru ultima oară. Bineînțeles că nu-i plăcea să omoare femeii și copii, dar asemenea lucruri era necesare. El demonstrase cine era cel mai puternic și, din momentul în care se împrăștiase vestea, era puțin probabil ca familia lui să mai fie deranjată din nou. Nu-i făcuse plăcere, dar istoria îl învățase că lecțiile aspre lăsau amintiri adânci. Învățase de asemenea că aceia care ezitau să dea asemenea lecții nu erau respectați. Iar Escobedo pretindea în primul rând respect. Faptul că se implicase personal în reglarea acelor conturi, în loc să apeleze la mercenari, îi conferise un prestigiu considerabil în cadrul organizației. Ernesto era un creier, spuneau partenerii lui, dar știa să-și ducă lucrurile la bun sfârșit.

Averea lui era atât de mare, încât nu avea sens să o evalueze. Deținea puterea divină asupra vieții și morții. Avea o soție frumoasă și trei fii grozavi. Când patul conjugal își pierdea din atracție, avea o mulțime de amante. Dispunea de tot luxul care putea fi cumpărat cu bani. Poseda reședințe în orașul de la picioarele lui, această fortăreață din vârful colinei și ferma de la malul mării – la ambele mări, din moment ce Columbia se învecina cu două oceane. La ferme existau grajduri pline cu cai arabi. Câțiva dintre asociații săi aveau arene de coridă, dar acest sport nu-l interesase niciodată.

În ciuda a tot ce obținuse, viața lui se scurgea în anumite limite – și ce era mai rău, aceste limite fuseseră trasate de oameni mai puțin puternici decât ei. Cu douăzeci de ani în urmă alesese această cale spre mărire și, în ciuda evidentului său succes, opțiunea pe care o făcuse îi refuza anumite drepturi doar pentru că oamenii mai prejos ca el nu erau de acord.

Nu fusese întotdeauna așa „Legea”? spusese cândva unul dintre cei mai mari industriași feroviari. „Ce-mi pasă mie de lege?” Și ieșise basma curată chiar și când nu o urmase, fiind recunoscut ca un om puternic.

Și-atunci, eu de ce nu? se întrebă Escobedo. O parte din el știa răspunsul, dar cealaltă parte, mult mai puternică, îl respingea.

Nu era idiot, cu atât mai puțin fraier, dar nu ajunsese atât de departe, încât să accepte ca alții să-i stabilească regulile în viață. De fapt, Ernesto încalcăse toate regulile care le dorise și trăsesese numai foloase din asta. Ajunsese aici stabilindu-și propriile reguli, conchise omul de afaceri din el. Trebuia să învețe să-și construiască altele noi. Iar ei trebuiau să-nvețe să trateze cu el în termenii pe care-i impunea. Se săturase să se supună termenilor altora. Odată luată hotărârea, începu să exploreze metodele.

Ce anume folosiseră alții cu rezultate bune?

Răspunsul cel mai limpede era – succesul. Ceea ce nu puteai să înfrânghi trebuia să recunoști. Politica internațională avea tot atât de puține reguli ca orice întreprindere mare, cu excepția singurului lucru pentru care merita să lupti – succesul. Până la urmă, nu exista țară în lume care să nu fi făcut afaceri cu asasini: numai că acei asasini trebuiau să fie eficienți. Ucideau câteva milioane de oameni pentru ca cineva să ajungă conducător. Oare nu se ploconeau toate națiunile în fața Chinei – iar China nu omorâse milioane de chinezi? Oare America nu încerca să cadă la înțelegere cu rușii – iar ei omorâseră milioane de oameni de-ai lor. Sub Carter, americanii sprijiniseră regimul lui Pol Pot, care omorâse milioane de oameni de-ai săi. Sub Reagan, America încercase să atingă un *modus vivendi* identic cu cel al iranienilor care omorâseră atâția dintre oamenii lor, inclusiv mulți dintre cei care priveau America cu prietenie și care fuseseră abandonați de ea. America menținuse relații de prietenie cu dictatori care aveau mâinile pătate de sânge – unii de dreapta, alții de stânga, în numele unei politici realiste, în timp ce refuza să-i sprijine pe moderați, de stânga sau de dreapta, pe motiv că nu erau suficienți de moderați. Orice țară atât de lipsită de principii putea ajunge să-l recunoască pe el și asociații lui, nu? Acesta era, în viziunea lui Ernesto, adevărul esențial în legătură cu America. În vreme ce el avea principii de la care nu se abătea, America nu avea.

Ernesto cunoștea corupția americană. Până la urmă o alimentase și el. De mulți ani, forțe de pe cele mai importante piețe se uniseră pentru a legaliza afacerea de care se ocupa și el. Din fericire, eșuaseră. Pentru Cartel asta ar fi însemnat dezastrul, dar fusese încă o dovadă despre cât de lipsit de inteligență putea fi un guvern pentru a nu acționa în propriul interes. Guvernul american ar fi putut câștiga miliarde dintr-o asemenea afacere – așa cum câștigau el și asociații lui – dar îi lipseau clarviziunea și

bunul simț ca s-o facă. Și se mai și autointitulau o mare putere. Cu toată presupusa lor tărie, yankeilor le lipseau voința și bărbăția. El era capabil să coordoneze evenimentele în țara lui, ei nu. Ei puteau să se întindă peste oceane, să umple văzduhul cu avioane de luptă – dar să le folosească pentru a-și proteja propriile interese?

Clătină din cap amuzat.

Nu, nu aveai motive să-i respecti pe americani.

6

Descurajarea

Felix Cortez călătorea cu un pașaport costarican. Dacă i-ar fi sesizat cineva accentul cubanez, i-ar fi explicat respectivului că familia lui plecase din țară când el era doar un copil, însă oricum, o alegere atentă a punctului de intrare în țară l-ar fi scutit de această grijă. În plus, se străduia în permanentă să-și îmbunătățească accentul. Cortez vorbea foarte bine trei limbi – spaniola nativă, la care se adăugau engleza și rusa. Era un bărbat frumos, cu trăsături puternic conturate, iar figura lui tropicală nu-l deosebea prea mult de un turist aflat în vacanță. Mustața tăiată cu grijă și costumul de comandă trădau omul de afaceri venit să încheie un târg important, în timp ce dinții albi și strălucitori nu făceau decât să accentueze o primă impresie extrem de favorabilă. Se așeză la rând la unul dintre ghișeele Aeroportului Internațional Dulles și discută degajat cu femeia din spatele lui până când ajunse în fața ofițerului care se ocupa cu verificarea actelor, afișând atitudinea resemnată a tuturor călătorilor care știau că răbdarea era o virtute.

— Bună ziua, domnule, spuse ofițerul, fără să-și ridice ochii de pe pașaportul străinului. Ce vă aduce în America?

— Afacerile, răspunse Cortez.

— Aha, îngână ofițerul.

Frunzări pașaportul și văzu o sumedenie de vize de intrare. Tipul călătorea foarte mult și cam jumătate dintre deplasările precedente în decursul ultimilor... patru ani avuseseră loc în Statele Unite. Vizele fuseseră emise în mod aproximativ egal în Miami, Washington și Los Angeles.

— Cât timp o să rămâneți?

— Cinci zile.

— Aveți ceva de declarat?

— Hainele și documentele de lucru, atâta tot, rosti Cortez, ridicându-și servieta cu un gest sigur.

— Bine ați venit în America, domnule Diaz, îi spuse ofițerul, aplicându-i călătorului viza pe pașaport.

— Mulțumesc.

Odată încheiate formalitățile, Cortez se duse să-și recupereze

bagajul care consta într-un geamantan foarte încăpător și destul de uzat încerca de fiecare dată să ajungă în aeroporturile americane când nu era oră de vârf. Făcea acest lucru nu din comoditate, ci în primul rând fiindcă ar fi fost neobișnuit pentru cineva care avea ceva de ascuns să nu profite de perioadele de flux maxim al pasagerilor. În așa-zisii timpi morți, vameșii aveau ocazia să-i enerveze și să-i agaseze pe călători după bunul plac, iar câinii special dresați nu erau plimbați mereu de-a lungul benzii rulante pentru bagaje. Pe de altă parte, era mult mai ușor să depistezi filajul când aeroportul era descongestionat, iar Cortez/Diaz era expert în contraspionaj și în metodele de păcălire a Siajului.

Ajunse imediat după aceea la ghișeul Hertz, unde închirie un Chevrolet încăpător și funcțional. Lui Cortez nu-i plăceau defel americanii, dar avea toată stima pentru mașinile lor mari și sigure. Ca să plătească, folosi o carte de credit Visa. Tânăra de la ghișeu îi formulă clasică ofertă de înscriere în Hertz Number One Club și îi înmână o broșură în fața căreia Cortez simulează interesul cuvenit. Singurul motiv pentru care era obligat să nu folosească o singură dată una sau alta dintre agențiile de închirieri auto era acela că nu erau destul de multe pentru a evita repetiția. Ce-i drept, nu folosea același pașaport sau aceleași cărți de credit de două ori. Avea un loc, în imediata apropiere a domiciliului personal, unde dispunea de rezerve nelimitate din ambele. Venise la Washington tocmai ca să se vadă cu unul dintre oamenii care făceau posibil acest lucru.

În timp ce se ducea în curte ca să-și preia mașina închiriată, simți că-i ampuțaseră picioarele. Ar fi putut să se deplaseze cu ajutorul limuzinei de protocol, dar stătuse prea mult și avea nevoie de mișcare. Căldura umedă a acestei zile de primăvară târzie îi aminti de locurile natale. Asta nu însemna că amintirile lui despre Cuba erau din cale-afară de drăgăstoase, însă fostul lui guvern îi oferise, în fond, toată pregătirea de care avea nevoie pentru ceea ce făcea în momentul de față. Parcă vedea cu ochii minții toate orele acelea de marxism-leninism de la școală, când li se spunea unor oameni care n-aveau ce pune pe masă că trăiau în plin paradis. În cazul lui Cortez, orele acelea avuseseră darul de a-i arăta exact ce anume trebuia să dorească de la viață. Instrucția și avansările ierarhice din DGI îl familiarizaseră cu gustul dulce al privilegiilor, iar îndoctrinarea politică nesfârșită îl ajutasem să privească guvernul cubanez cu

alți ochi și să vadă cât era de grotesc în tot ceea ce susținea. Însă se conformase regulilor jocului. Învățase ce era de învățat, se deprinsese cu muncă de teren și aflase cum funcționau societățile capitaliste, care le erau punctele tari și punctele slabe și cum puteau fi penetrate și expuse actelor subversive. Contrastul dintre cele două tipuri de societate i se părea aproape distractiv fostului colonel. Relativa sărăcie din Porto Rico îi apăruse drept raiul pe pământ, chiar și atunci când colaborase cu camaradul lui, colonelul Ojeda și cu sălbaticii Macheteros pentru a-l răsturna și a-l înlocui cu versiunea cubaneză a realismului socialist. Cortez clătină din cap și fu cât pe-acți să-l bufnească râsul în timp ce se îndrepta spre parcare unde se aflau mașinile de închiriat.

Zborul înseamnă două ore de plictiseală tradițională și o gustare rece. Daniel E. Murray, directorul-adjunct al Biroului Federal de Investigații, fu întâmpinat la poarta de acces al pasagerilor de agentul special Mark Bright.

— Mai aveți și alte bagaje, domnule Murray?

— Doar asta, iar de chemat mă cheamă Dan, spuse Murray. A stat cineva de vorbă cu ei?

— Încă nu. Cel puțin, nu cred, răspunse Bright, privindu-și ceasul. Trebuiau să ajungă la zece, dar au avut o urgență aseară. Cică ar fi sărit în aer o ambarcațiune de pescuit, așa că s-au dus să salveze echipajul. I-au dat de dimineață la televizor, la știri. Excelent lucrat, ca de obicei.

— La fix, rosti Murray. Nici n-apucăm să-l proclamăm erou că ne trezim cu un bis.

— Ai aflat câte ceva despre trecutul individului? întrebă Bright. N-am prea avut timp să...

— Mi s-a prezentat dosarul. E un erou, fără nici un fel de exagerare. Când spui Wegener, spui legendă vie. I se mai zice Red Wegener, regele SAR-ului. Dacă e să te iei după statistici, cred că jumătate dintre cei care au ieșit în larg au fost salvați la un moment dat de tipul ăsta. Cel puțin așa se zice. Bașca amicii barosani pe care-i are acolo sus.

— Ca de pildă?

— Senatorul Billings din Oregon, spuse Murray, explicând pe scurt și motivul.

— Președintele Comisiei Juridice. De ce Dumnezeu nu s-o fi mulțumit cu cei din transporturi? întrebă retoric Bright,

ridicându-și ochii spre tavan și știind prea bine că FBI-ul intra sub autoritatea Comisiei Juridice a Senatului.

— Cât de nou ești pe problemă?

— Am venit doar fiindcă asta mi-e funcția, om de legătură. Am văzut dosarul abia înainte de prânz. În ultimele două zile n-am fost la sediu, spuse Bright, în timp ce ieșea pe ușă. Mi-a născut nevasta.

— A, făcu Murray, dându-și seama că asta nu mai era vina agentului. Felicitări. Toată lumea se simte bine?

— Azi-dimineață am adus-o acasă pe Marianne, iar Sandra e cel mai frumos bebeluș din lume. Mă rog, cam scandalagioaică, dar asta e.

Murray râse. Trecuse destul de multă vreme de când fusese nevoit să țină în brațe un nou-născut. Mașina lui Bright era un Ford al cărui motor torcea aidoma unui tigru după o masă copioasă. Pe locul de lângă șofer se aflau câteva rapoarte referitoare la căpitanul Wegener. Murray le frunzări în vreme ce Bright reuși să iasă din parcare aeroportului. Rapoartele nu făceau decât să confirme ceea ce auzise la Washington.

— Da' știu că nu se-ncurcă.

— Asta ziceam și eu, spuse Bright, dând din cap. Chiar crezi că sunt adevărate toate chestiile alea?

— La viața mea am auzit tot felul de grozăvii, ce-i drept, dar zău că asta le întrece pe toate, spuse Murray, adăugând după o scurtă pauză: Partea ciudată e că...

— Mda, îl întrerupse agentul. Și eu am auzit. Colegii noștri sunt dispuși să creadă, dar, dacă scormonim rahatul... Vreau să spun că și dacă facem abstracție de anumite probleme, până la urmă tot ne trezim că...

— Exact, interveni Murray, conștient că acesta era al doilea motiv al implicării lui directe în acest caz. Cât de importantă era victima?

— Legături politice cu o mulțime de granguri, cu directori de bănci, cu grupuri civice, tot tacâmul. Plus că a absolvit la University of Alabama. Individul nu era doar un membru al comunității, era unul dintre stâlpzii de rezistență. De familie bună, nu mai știu care strămoș a fost general în Războiul Civil, iar bunicu-său a fost guvernator.

— Bani?

— Berechet. Eu, unul, nici n-aș ști ce să fac cu ei. Are o ditamai proprietatea undeva în nord, care la ora asta e un fel de

fermă cu un știu ce plantații. Toți banii familiei i-a băgat în afacerile imobiliare. Din câte știm, i-a mers din plin. Și-a clădit un mic imperiu compus dintr-un labirint de mici corporații - procedeul obișnuit. Am numit o echipă care să se ocupe de toate astea, dar o să fie nevoie de timp. Cu toate acestea, unele corporații sunt mai greu de urmărit, fiindcă depășesc granițele țării. S-ar putea chiar să nu le dăm niciodată de capăt. Știi foarte bine cum merg lucrurile în asemenea cazuri. Abia am început verificările.

— Un prosper om de afaceri în cârdășie cu baronii drogurilor. Dumnezeu, dar știu că ne-a dus cu preșul până acum. N-a prizat niciodată?

— Nici vorbă, recunosc Bright. Nu l-a văzut nimeni, nici noi, nici poliția din oraș.

Murray închise dosarul. Era doar începutul unei afaceri pentru care era foarte posibil să fie nevoie de ani întregi de muncă. *Drace, deocamdată nici nu știm exact ce căutăm*, își zise directorul-adjunct. *Știm doar că la bordul lui Empire Builder a existat un milion de dolari în bancnote uzate de douăzeci și de cincizeci*. O sumă de bani gheață atât de mare nu putea însemna decât un lucru - dar nu era adevărat. *De fapt, putea însemna o grămadă de lucruri*, își zise Murray.

— Am ajuns.

Era destul de ușor să ajungi la bază, iar Bright știa drumul până la chei cu ochii închiși. Văzut din mașină, *Panache* arăta destul de mare. Murray își dădea seama că nu era o ambarcațiune impresionantă ca dimensiuni, însă știa de asemenea că avea nevoie de imensitatea înconjurătoare a unui ocean ca s-o poată aprecia mai exact. Când ieși din mașină împreună cu Bright, cineva apăru la telefonul din capătul pasarelei, iar după doar câteva secunde se ivi un al doilea bărbat, pe care Murray îl recunoscuse după fotografiile din dosar ca fiind Wegener.

Bărbatul avea un păr despre care abia dacă îți mai dădeai seama că fusese cândva roșcat și care ajunsese suficient de încăruntit ca să facă imposibilă o descriere precisă. Agentului FBI i se păru că omul din fața lui avea o condiție fizică de invidiat, lucru sugerat de carura athletică și de talia subțire. Ochii lui erau reci și nemișcați, comunicându-i eventualului interlocutor că nu-l amuzau defel interogatoriile și că nu era obișnuit să răspundă la prea multe întrebări.

— Bine-ați venit la bord. Mă numesc Red Wegener, rosti bărbatul cu un zâmbet schițat în limitele unei politeți neutre.

— Mulțumim, domnule căpitan. Sunt Dan Murray, iar el este Mark Bright.

— Mi s-a spus că sunteți de la FBI, spuse căpitanul.

— Eu sunt directorul-adjunct și am venit chiar acum de la Washington. Mark e agent special și se ocupă de coordonarea echipei de teren de aici.

Murray își dădu seama imediat că expresia lui Wegener se modificase ușor, pe nesimțite.

— Mă rog, știu de ce ați venit. Haideți la mine în cabină ca să stăm de vorbă.

— Care-i treaba cu pârjolul? întrebă Dan, în timp ce căpitanul o luă înainte, ca să le arate drumul.

În modul cum formulase întrebarea se insinuase o notă aparte. O notă oarecum... bizară.

— O ambarcațiune de pescuit a avut necazuri cu motorul care i-a luat foc. Asta a fost azi-noapte, la cinci mile de noi, când tocmai ne pregăteam să ieșim la mal. Am făcut cale întoarsă și, pe când ne apropiam de ea, rezervorul de combustibil a sărit în aer. Am avut baftă. N-a murit nimeni, doar unul dintre mateloți s-a ales cu niște arsuri.

— Și barca? întrebă Bright.

— N-am avut cum s-o salvăm. Partea cu adevărat nasoală a fost recuperarea echipajului, recunoscui Wegener, deschizându-le ușa pasajerilor și poftindu-i înăuntru. Câteodată pur și simplu nu poți, face mai mult. Vreți o cafea, domnilor?

Murray refuză. Ochii lui se fixaseră asupra căpitanului și treceau prin el ca un sfredel. *În primul și-n primul rând, pare jenat*, își zise el. *E o emoție nefirească într-o asemenea situație*. Wegener așteptă ca oaspeții lui să se așeze, după care își ocupă locul din spatele mesei de lucru.

— Știu de ce-ați venit, îi anunță el. A fost din vina mea.

— Înainte de a continua, domnule căpitan... încercă să intervină Bright.

— Am făcut bazaconii și-alte dăți, dar de data asta chiar că am zbârcit-o, continuă Wegener, aprinzându-și pipa. Nu vă deranjează dacă fumez, nu?

— Nu, câtuși de puțin, minți Murray.

Nu știa ce avea să urmeze, însă era sigur că era departe de ceea ce aștepta Bright. În plus, era la curent cu câteva lucruri

despre care agentul special nu avea nici cea mai vagă idee.

— Ce-ar fi să ne povestiți toată tărășenia?

Wegener caută într-unul dintre sertarele mesei de lucru și dădu la iveală un obiect pe care i-l aruncă lui Murray. Era un pachet de țigări.

— Unuia dintre amicii noștri i-a căzut chestia asta pe punte și l-am pus pe unul dintre oamenii mei să i-o dea înapoi. Mi-am zis că era un pachet de țigări și nimic altceva. Așa arată, nu? Uitați-vă și voi. Iar legea zice că, dacă reții pe cineva, trebuie să te porți frumos cu el, nu? Așa că i-am lăsat să fumeze. Bineînțeles că sunt țigări de-alelalte, de hașiș. Prin urmare, când i-am luat la întrebări, mai ales cel care până la urmă a vorbit era dus cu pluta rău de tot. Asta înseamnă că am dat-o în bară, așa-i?

— A mai fost ceva, domnule căpitan, nu? Întrebă Murray pe un ton nevinovat.

— Riley l-a bumbăcit pe unul dintre ei. A fost răspunderea mea. Am și vorbit cu el despre asta. Cum să zic, ăla... am uitat cum îl cheamă... ăla care a făcut pe nebunul m-a scuipat, Riley s-a nimerit pe-acolo, a văzut faza și l-a luat la încins. N-ar fi trebuit s-o facă, numai că facem parte dintr-o organizație militară, iar când îl ia cineva la flegme pe comandant, s-ar putea ca soldaților să nu le placă. Așa că lui Riley i-a cam fugit mâna. Dar totul s-a întâmplat pe ambarcațiunea mea, iar asta înseamnă că eu sunt singurul vinovat.

Murray și Bright avură un schimb scurt de priviri. Suspecții nu suflaseră o vorbă despre asta.

— Domnule căpitan, nu de asta ne aflăm aici, spuse Murray după câteva clipe.

— Nu? făcu Wegener. Atunci de ce?

— Am fost informați că l-ați fi executat pe unul dintre ei, rosti Bright.

În cabina căpitanului se lăsă o liniște de catedrală. Undeva pe punte cineva bătea niște cuie, însă zgomotul cel mai pronunțat era cel al instalației de aer condiționat.

— Trăiesc amândoi, nu? Au fost doar doi din capul locului și amândoi sunt în viață. Am trimis caseta cu elicopterul, când am percheziționat iahtul. Și-atunci, dacă trăiesc amândoi, pe cine am împușcat?

— Spânzurat, îl corectă Murray. Cică l-ați fi spânzurat pe unul dintre ei.

— Stați puțin, spuse Wegener, ridicând din furcă receptorul

telefonului și apăsând pe un buton. Puntea, sunt căpitanul. Trimite-l pe secund la mine. Mulțumesc.

Wegener puse receptorul în furcă și-și ridică privirea spre cei doi musafiri.

— Dacă n-aveți nimic împotrivă, aș vrea să fie de față și secundul.

Murray reuși să arboreze o mână impasibilă. Ar fi trebuit să-ți dai seama, Danny, băiete, își spuse el. Au avut timp berechet să se pună de acord pentru toate amănuntele, iar domnul Wegener e oricum, numai prost nu. Se poate piti la orice oră în spatele unui senator american și ne-a dat pe tavă doi ucigași cu sânge-rece. Chiar și fără o mărturisire oficială, există suficiente probe pentru o acuzație de crimă cu premeditare, iar dacă-l iei la puricat pe Wegener, riști să rămâi cu buza umflată. Cât despre prestața victimei – n-avea grijă, procurorul n-o să insiste pe ea. Nu exista nicăieri în America un procuror care să nu aibă ambiții politice, iar executarea celor doi ucigași pe scaunul electric ar fi adus oricui o jumătate de milion de voturi. N-avea voie să riște și să piardă. Jacob, directorul FBI-ului, fusese la rândul lui procuror și avea să înțeleagă în mod sigur. Murray decise în sinea lui că această atitudine ar fi făcut viața mai ușoară tuturor.

Secundul își făcu apariția după câteva secunde și, după prezentările de rigoare, Bright continuă să expună versiunea celor doi prizonieri despre mersul lucrurilor, așa cum fusese ea consemnată la secție. Totul mai dură cinci minute, timp în care Wegener pufăi din pipă și făcu de câteva ori ochii mari.

— Domnule, îi spuse secundul lui Bright după ce acesta își încheie relatarea, am mai auzit povești marinărești la viața mea, dar asta chiar că e cea mai gogonată.

— A fost vina mea, bombăni Wegener, clătinând din cap. Nu trebuia să le dau pachetul înapoi.

— Cum de nu s-a prins nimeni ce fumau? întrebă Murray, interesat nu atât de conținutul răspunsului, cât de dibăcia celui întreat.

Spre surprinderea lui, cel care luă cuvântul fu din nou secundul.

— Există niște reguli care trebuie respectate. În primul rând, nu stăm toată ziua cu ochii pe prizonieri – că tot veni vorba, țineți cont că erau primii – fiindcă s-ar putea interpreta drept tentativă de timorare sau cum i s-o fi spunând. Mă rog, așa scrie la regulament, așa facem. În al doilea rând, nu avem chiar atât

de mulți oameni la bord ca să ne putem permite o gardă permanentă. În al treilea rând, există un sistem de ventilație care elimină fumul, așa că nici nu ne-am dat seama de miros până noaptea trecută. Însă atunci era deja prea târziu. Când i-am adus înăuntru pentru interogatoriu – câte unul, cum scrie la carte – am văzut că amândoi aveau niște priviri sticloase. Primul nici n-a deschis gura. Al doilea a vorbit, ce-i drept. Doar aveți caseta, nu?

— Da, am și văzut-o, răspunse Bright.

— Atunci înseamnă că ați văzut și că le-am citit drepturile, conform legilor în vigoare, tocmai ca să nu existe probleme. Dar de aici până la spânzurat... e cale lungă, zău așa. Ce Dumnezeu, chiar credeți asemenea aiureli? Fiindcă efectiv e o aberație. Cum să spânzurăm un... Nu obișnuim – de fapt, nici nu poate fi vorba. Habar n-am când a fost permis ultima oară un asemenea procedeu.

— Din câte știu eu, interveni căpitanul, ultima dată s-a întâmplat în 1843. Motivul pentru care există la ora asta o Academie Navală la Annapolis e că au fost câțiva oameni care s-au înfierbântat mai mult decât era cazul la bordul lui *Somers*, cu foarte mult timp în urmă. Unul dintre ei a fost chiar fiul ministrului de război de atunci. Cică ar fi fost vorba de o încercare de revoltă, însă lumea zice că ar fi fost de fapt cu totul altceva. Oricum, nu se mai pune problema să spânzurăm pe cineva la bord, conchise Wegener pe un ton cât se poate de sec. E drept că sunt în funcție de multă vreme, dar nici chiar eu n-am mai prins perioada aceea.

— Nu putem nici măcar să organizăm o curte marțială improvizată, adăugă secundul. Nu pe cont propriu. Țin minte că regulamentul de ordine interioară cântărește aproape cinci kile și e plin de restricții de care trebuie să ținem cont. Pe cîntea mea, ai nevoie de judecător, de avocați adevărați, un circ întreg. Lucrez de nouă ani pe mare și n-am văzut încă un caz de genul ăsta – în afară de ceea ce te învață la Academie când ți se vorbește despre dreptul și legile mării. Singurele forme de pedeapsă la bord sunt cele în careu și există mai mult cu numele.

— Dar nu-i rea ideea. Nu m-ar fi deranjat defel să-i spânzur pe ticăloșii ăia doi, rosti Wegener.

Murray pricepu imediat că observația căpitanului fusese pe cât de promptă, pe atât de inteligentă. Îi păru rău pentru Bright, care probabil că nu mai avusese de-a face cu ceva asemănător. Din

acest punct de vedere, Murray era recunoscător celui care-l numise la un moment dat consilier juridic la Londra. Avea o înțelegere mult mai bună a politicii decât majoritatea agenților.

— Zău?

— Când eram copil, ucigașii erau de obicei spânzurați. Am crescut în Kansas. Și dați-mi voie să vă spun că au fost din ce în ce mai puține crime. Sigur, acum suntem prea civilizați ca să mai procedăm așa, iar rezultatul este că nu e zi de la Dumnezeu fără să auzim de cel puțin o crimă. Civilizați, pufni Wegener. Ia spune, domnule secund, pirații au fost vreodată spânzurați în felul ăsta?

— Nu cred. Trupa lui Barbă Neagră a fost judecată la Williamsburg – ați fost vreodată acolo? – în tribunalul vechi, transformat acum în punct de atracție turistică. Țin minte că am auzit că ar fi fost ridicați în ștreang într-un loc unde după aceea s-a construit un Holiday Inn. Cât despre Kidd, l-au dus înapoi în Anglia și l-au spânzurat acolo, nu? Da, exact, aveau un loc special căruia îi spuneau „Furcile”, sau ceva de soiul ăsta. Una peste alta, nu, nici chiar în zilele de demult nu cred că le puneau gâtul în laț la bord. Noi în nici un caz n-am făcut-o. Dumnezeule mare, ce bazaconie.

— Deci, nu s-a întâmplat nimic de felul ăsta, conchise Murray cu o ușoară inflexiune interogativă în glas.

— Nu, domnule, sub nici o formă, răspunse Wegener.

Secundul confirmă cu un gest aprobator din cap.

— Și bănuiesc că sunteți dispuși să afirmați acest lucru și sub prestare de jurământ.

— Sigur. De ce nu?

— Dacă n-aveți nimic împotrivă, aș dori să stau de vorbă și cu unul dintre șefi, cu șeful de echipaj, de pildă. El e cel care l-a „agresat” pe...

— Riley e la bord? îl întrebă Wegener pe secund.

— Da, știu că meșterea la ceva în cămară împreună cu Navlositorul.

— În regulă, să mergem să vorbim cu ei.

Wegener se ridică și-și invită musafirii să-l urmeze.

— De mine mai aveți nevoie, domnule? Aș avea ceva de lucru.

— Liber, domnule secund. Mulțumesc.

— Să trăiți. Ne vedem mai târziu, domnilor, spuse locotenentul și se făcu nevăzut după un colț.

Deplasarea dură mai mult decât s-ar fi așteptat Murray. Fură nevoiți să ocolească două ateliere de lucru improvizate, în care

câțiva oameni se străduiau să repare și să revopsească diverse părți ale ambarcațiunii. „Cămara”, care era de fapt cabina șefului de echipaj și a celui din sala mașinilor, primise această denumire din motive obscure, pierdute în negura vremurilor și se afla în partea opusă celei în care se găsea cabina căpitanului. Riley și Oreza împărțeau o cabină situată în imediata apropiere a unei încăperi mici, în care ofițerii și gradații luau masa în condiții de relativă intimitate. Wegener ajunsese la ușa deschisă și fu întâmpinat de un nor de fum. Șeful de echipaj avea un trabuc între dinți, în timp ce mâinile lui uriașe încercau să manevreze o șurubelniță ridicol de mică. Ambii bărbați țâșniră în poziție de drepti când îl văzură pe căpitan.

— Repaus. Ce naiba aveți acolo?

— L-a găsit Navlositorul, spuse Riley și-i înmână obiectul. E foarte vechi și ne chinuim să-l facem să meargă.

— Ce-ați zice dacă v-aș spune că e din anul 1778, domnule? întrebă Oreza. Este un sextant fabricat de Henry Edgworth. L-am găsit într-un magazin de vechituri. S-ar putea să luăm ceva bani pe el dacă-l facem să funcționeze.

Wegener cercetă atent obiectul cu pricina.

— Ai zis 1778?

— Da, domnule. Este unul dintre cele mai vechi sextante din câte există. Sticla e făcută zob, dar asta n-ar fi o problemă, se poate îndrepta. Știu un muzeu dispus să plătească bani grei pentru așa ceva - asta, bineînțeles, dacă n-o să prefer să-l păstrez pentru mine.

— Avem musafiri, rosti Wegener, trecând la subiectul care-l interesa. Dânșii vor să stea de vorbă cu voi despre cei doi oameni pe care i-am recuperat.

Murray și Bright își prezentară legitimațiile. Dan observă că în încăperea exista un telefon și își dădu seama că secundul ar fi avut tot timpul din lume să-i prevină în legătură cu ceea ce avea să urmeze. Din trabucul lui Riley încă nu căzuse nici un fir de scrum.

— Nici o problemă, spuse Oreza. Ce aveți de gând să faceți cu ticăloșii?

— Asta depinde de procurorul general, replică Bright. Obligația noastră se leagă de asistența pentru instrumentarea cazului, ceea ce înseamnă că e neapărată nevoie să stabilim exact ce ați făcut după ce ați pus mâna pe ei.

— Mă rog, pentru asta va trebui să stați de vorbă cu domnul

Wilcox, domnule. Dânsul a condus echipa de intervenție pe iaht, spuse Riley. Noi n-am făcut decât să-i îndeplinim ordinele.

— Locotenentul Wilcox e în permisie, interveni căpitanul.

— Ce-ar fi să vorbim despre ce s-a întâmplat după ce i-ați adus la bord? sugeră Bright.

— Aha, făcu Riley. Mda, ce să zic, am greșit și eu, dar muistul ăla... cum să vă spun, l-a scuipat pe căpitan, domnule și nimeni nu-i obligat să-nghită rahaturi de-astea, corect? Așa că l-am căpăcit nițel. Poate că n-ar fi trebuit să mă dau la el, dar și el trebuia să știe să se poarte, ce mama dracului.

— Nu de asta am venit, zise Murray după câteva clipe de gândire. Omul zice că l-ați spânzurat.

— L-am spânzurat? De ce, mă rog? întrebă Oreza.

— Cred că de chestia aia căreia i se zice catarg.

— A, adică spânzurat cu ștreangul de gât, asta ați vrut să spuneți? se interesă afabil Riley.

— Întocmai.

Râsul șefului de echipaj se auzi ca un tunet din înalturi.

— Domnul meu, dacă ar fi să spânzur pe cineva, fiți sigur că respectivul n-ar mai stă să facă scandal a doua zi.

Murray îi repetă aproape cuvânt cu cuvânt povestea, așa cum o auzise la rândul lui. Riley clătină din cap.

— Nu așa se procedează, domnule.

— Cum adică?

— Parcă ați zis că ăla micu' v-a spus că ultimul lucru pe care l-a văzut a fost amicul lui legănându-se ca trestia în vânt, nu? Ei bine, nu așa se face.

— Tot nu pricep.

— Când spânzuri pe cineva la bord, întâi îi legi picioarele la glezne și pe urmă ai grijă să-l fixezi pe respectiv de ceva, o balustradă sau altceva de genul ăsta, ca să nu se bălăngăne înapoi și-ncolo. E un lucru obligatoriu, domnule. Altminteri, dacă lași o asemenea greutate neancorată, la un moment dat începe să distrugă mai știu eu ce prin jur. Ori îl legi bine ca să știi că nu mai există riscuri, ori te lași de meserie. Altminteri nu se poate. Ce naiba, e o chestie pe care-o știe toată lumea.

— Dumneata de unde știi? întrebă Bright, încercând din răspuțuri să-și mascheze exasperarea.

— Domnule, din când în când e nevoie să lași bărcile la apă sau să încerci tot felul de chestii și întâmplător cu asta-mi câștig pâinea. Are și marea meseria ei, să știți. Ia spuneți-mi, dacă ați

avea o instalație sau o piesă care cântărește cât un om, ce-ai face? Ai lăsa-o așa, ca pe o frunză-n vânt, ca pe un candelabru susținut doar de o funie? Păi, în cazul ăsta v-ai trezi că vă bubuie radarul sau vă paradește catargul, Doamne iartă-mă. Unde mai pui că în seara aceea am avut și furtună. Ce ziceți dumneavoastră se făcea pe vremuri, când îl luai pe mușteriu, îl propteai cu gâtu-n laț și-i atârnai o ghiulea de picioare ca să nu-ți alunece în apă. Astăzi, dacă mi-ar face vreunul pe punte așa ceva și mi-ar lăsa vreo sculă neasigurată, i-aș mai face o gaură a curului de rezervă. Aparatele astea costă, nu jucărie și nu-i arde nimănui să le lase la voia întâmplării și să fie bun de plată. Tu ce zici, Navlositorule?

— Are dreptate. Țin minte că în seara aia am avut un vânt de-am zis că ne ia pe sus – nu v-a povestit căpitanul? – iar vremea era atât de căinoasă, că nu i-a mai venit nimănui cheful să huzurească pe punte. Și nici nu cred c-am avut vreo echipă de întreținere în funcțiune, nu?

— Da' de unde, spuse Riley. Numai noi știm cum am scos-o la capăt în seara aia. Cu alte cuvinte, domnule, dacă trebuie neapărat să lucrăm pe punte când e vreme proastă, o facem și pe asta, dar dacă nu ești obligat să ieși, trebuie să fii tâmpit sau să nu-ți placă viața ca să apari pe punte de bunăvoie. Mai ales când bate vântul într-un așa hal. E periculos. Iar riscul e că poți să rămâi fără oameni.

— Cât de rău a fost în noaptea aceea? întrebă Murray.

— Mare parte din puștii ăștia cu caș la gură au stat cu capul în cutie și le-a fost frică și să se uite afară. Plus că a trebuit să mâncăm hrană rece, fiindcă nu i-a mai ars bucătarului să umble cu oalele și tigăile. De fapt, abia atunci ne-am dat seama cât era de rău, spuse Oreza și pufni în răs. Așa e, Bob?

— Absolut, încuviință Riley.

— Și-atunci să-nțeleg că n-a existat nici o curte marțială improvizată?

— Poftim?

Preț de o clipă Riley păru sincer nedumerit, după care se lămuri și fața i se însenină.

— A, adică un proces cinstit, o judecată corectă și o spânzurare cu dichis, ca-n reclama aia de la bere, pentru amândoi?

— Doar pentru unul, preciză Murray, vrând să fie de folos.

— De ce nu pentru amândoi? Și unul și ălălalt sunt niște

criminali afurisiți, nu? Uitați ce e, domnule, eu am fost la bordul iahtului, da? Am văzut exact ce-au făcut. Nu știu, dumneavoastră ați avut ocazia să aruncați vreun ochi? Nu? Atunci dați-mi voie să vă spun că a fost o porcărie fără pereche. Habar n-am, poate că unii dau peste așa ceva zi de zi. Eu, unul, n-am avut ocazia până acum, domnule și pot să vă zic că abia mi-am ținut mațele-n burtă. Iar dacă-i vorba de spânzurătoare, puteam bine mersi să-i ridic în ștreang pe loc și n-ar mai fi umblat nici unul să bată câmpii a doua zi. Mă rog, poate că nici eu n-ar fi trebuit să-mi ies din pepeni și să-l bușesc pe puchinosul ăla - m-am pierdut cu firea, iar asta a fost greșeala mea. Îmi cer iertare că s-a întâmplat. Dar jigodiile alea au omorât o familie întreagă și tare mi-e că au tras și-un viol mic înainte de asta. Acuma, am și eu familie, pricepeți? Am și eu fete, la fel ca Navlositorul, aici de față. Așa că dacă vă așteptați să dăm apă la șoareci pentru nenorociții ăia doi ați greșit adresa, domnule. Proptiți-i dumneavoastră în scaunul electric și împing eu maneta cu dragă inimă.

— În concluzie, nu l-ați spânzurat? Întrebă Murray.

— Rău îmi pare că nu mi-a trecut prin cap s-o fac, domnule, răspunse Riley.

La drept vorbind, cel căruia îi trecuse prin cap toată povestea fusese Oreza.

Murray îi aruncă o privire lui Bright, care între timp se îmbujorase ușor. Lucrurile merseseră chiar mai bine decât se așteptase. De fapt, i se spusese că Red Wegener era un căpitan extrem de isteț. Era normal. Doar nu te apuca să încredințezi comanda unei ambarcațiuni unui idiot - sau cel puțin încercai să n-o faci.

— Bine, domnilor. Cred că am primit răspunsuri la toate întrebările pe care le avem la ora asta. Vă mulțumim pentru colaborare.

Leșiră din cabină și Wegener îi conduse până pe pasarelă, unde cei trei bărbați se opriră pentru câteva clipe. Murray îi făcu semn lui Bright să se ducă la mașină, după care se întoarse spre căpitan.

— De pe puntea aceea decolează elicopterele?

— În permanență. Tare mult aș vrea să avem și noi unul numai al nostru.

— Pot să arunc și eu o privire înainte de plecare? N-am mai văzut așa ceva până acum.

— Urmați-mă.

Nu trecu nici un minut și Murray ajunse în centrul punții, stând chiar pe una dintre liniile trasate cu galben care delimitau spațiul de decolare acoperit cu un înveliș antiderapant. Wegener îi explică modul de acționare a farurilor din punctul de control, dar Murray își fixă privirea asupra catargului, calculând în gând distanța până la punte. Mda, își zise el în gând, era posibil fără nici un fel de probleme.

— Domnule căpitan, pentru binele dumneavoastră sper să nu mai faceți niciodată o asemenea nebunie.

Wegener se întoarse spre el pradă mirării.

— Ce vreți să spuneți?

— Știm amândoi perfect ce am vrut să spun.

— Credeți cumva că acei doi...

— Da, sunt convins. Probabil că ar fi mult mai greu de sensibilizat un juriu, deși Dumnezeu singur știe cum funcționează mintea unui jurat însă ați făcut-o, ce mai încolo și-ncoace. Știu, nu puteți spune nimic.

— Ce vă face să credeți...

— Domnule căpitan, lucrez în FBI de douăzeci și șase de ani. Am auzit o grămadă de povești ciudate - unele adevărate, altele scornite. Treptat, începi să ai un al șaselea simț prin care faci diferența între ce s-a întâmplat și ce nu. Din câte văd, era foarte ușor să faci ceea ce cred eu că s-a întâmplat, fără să distrugi antena de radar pentru care își făcea atâtea griji domnul Riley. Cum am spus, nu repetați figura. De data asta ați scăpat fiindcă putem să mergem în instanță și fără probele pe care le-ați strâns pentru noi, ba chiar ne vine ceva mai ușor. Dar nu vă forțați norocul. Mă rog, sunt sigur că n-o s-o faceți. V-ați dat și dumneavoastră seama că în spatele aparențelor se afla ceva mult mai serios, nu?

— M-am mirat că victima era...

— Exact. Ați deschis o cutie a Pandorei fără să vă mânjiți prea mult pe mâini. Ați avut baftă. Însă nu vă forțați mâna, îi repetă Murray.

— Vă mulțumesc, domnule.

Un minut mai târziu, Murray se întoarse în mașină. Agentul Bright era în continuare nefericit.

— Demult, când tocmai ieșisem de la Quantico, mi s-a încredințat o misiune în Mississippi, îi spuse Murray. Dispăruseră trei funcționari publici, iar eu eram cel mai tânăr membru al

echipei care s-a ocupat de elucidarea misterului. N-am făcut mare lucru. De fapt, singurul lucru pe care l-am făcut a fost să-i țin haina inspectorului Fitzgerald. Ai auzit vreodată de Big Joe?

— Taică-meu a lucrat pentru el, răspunse Bright.

— Înseamnă că știi că Joe era o figură, un adevărat polițist de pe vremuri. Oricum, cert este că ne-au ajuns la ureche zvonuri despre ce-și propuneau să le facă membrii din zonă ai Clanului câtorva agenți – ai auzit de poveștile acelea, despre modul cum îi hărțuiau familia și așa mai departe. Ei bine, Joe și-a ieșit din fire. Țin minte că l-am dus cu mașina la o întâlnire cu... am uitat cum îi chema, era șeful local al Clanului și în orice caz avea gura cea mai mare dintre toți. Când am ajuns noi, stătea la umbră sub un copac, pe pajiștea din fața casei. Alături de el se afla o pușcă încărcată iar individul era deja pe jumătate beat. Joe s-a apropiat de el, iar amicul a dat să pună mâna pe pușcă. Joe l-a sfredelit cu privirea ca pe o rămă inofensivă, așa cum făcuse de atâtea ori cu alții care călcaseră pe bec înaintea ăstuia. Am intrat nițel în panică și am pus la rândul meu mâna pe tocul pistolului, însă Joe n-a făcut altceva decât să se uite la el și să-i spună că, dacă mai auzea vorbe despre lichidarea vreunui agent sau despre telefoanele de intimidare pe adresa familiei, venea personal și-i lua gâtul, chiar acolo, în curtea din fața casei. N-a urlat la el, nu s-a zborșit, ci pur și simplu i-a vorbit pe un ton neutru și potolit, de parcă ar fi comandat micul dejun într-un restaurant. Liderul local al Clanului l-a crezut, ca și mine, de altfel. Ceea ce a făcut Joe a fost cu totul ilegal, conchise Murray. Însă câteodată e nevoie să modifizi puțin regulile. Am făcut-o și eu la viața mea, iar acum ai făcut-o și tu.

— Eu niciodată n-am...

— Nu te-aprinde, Mark. Am spus „să modifichi”, nu „să încalci”. Regulile, așa cum sunt consfințite, nu pot anticipa toate situațiile concrete. De aceea este de așteptat ca agentul în misiune să facă apel la propria capacitate de a judeca. Așa funcționează întreaga societate. În cazul ăsta, amicii din Paza de Coastă ne-au procurat câteva informații neprețuite și singurul mod în care le putem folosi e uitând cum au făcut rost de ele. Nu s-a produs nici un rău în adevăratul sens al cuvântului, întrucât respectivii vor fi tratați ca niște criminali, iar dovezile de care avem nevoie sunt palpabile. Ori îi punem la prăjit, ori își recunosc crimele, colaborează și ne cripesc totul, așa cum i-a învățat preabunul căpitan Wegener. Oricum, tot asta s-a decis și la Washington. Ar

fi prea incomod pentru toată lumea dacă am face caz pe marginea a ceea ce s-a discutat la bordul cuterului. Chiar crezi că un juriu local ar...

— Nu, recunosc imediat Bright. Până și un avocat mediocru ar avea câștig de cauză și chiar dacă n-ar face-o el...

— Exact. N-am face decât să ne învârtim în jurul cozii. Trăim într-o lume imperfectă, dar sunt convins că Wegener n-o să mai comită încă o dată o asemenea greșeală.

— În regulă.

Lui Bright nu-i convenea soluția, dar asta deja nu prea mai avea mare importanță.

— Așadar, ceea ce trebuie să facem acum este să aflăm exact care au fost motivele pentru care nenorocitul ăsta și familia lui au fost lichidați de un *sicario* și de mâna lui dreaptă. Știi o chestie? Pe vremea când mă țineam după fundul bandiților din New York, nimeni nu amesteca familiile în asemenea afaceri. Nici măcar nu te apucau să ucizi pe cineva de față cu ai lui, în afară de cazurile în care voiai să trimiți un anumit tip de mesaj.

— N-aș zice că traficanții de droguri se dau în vânt după asemenea reguli, observă Bright.

— Mda. Și când te gândești că eu, ca un naiv, credeam că teroriștii sunt ăia răi.

Era mult mai ușor decât lucrul cu așa-numiții Macheteros, își zise Cortez. Iată-l aici, într-un separeu din colțul unui restaurant elegant și scump, cu o listă de vinuri lungă de zece pagini în mâini – Cortez se declara un expert în vinuri – în loc să fi fost într-o baracă dărăpănată, plină de șobolani, mâncând fasole și îndrugând sloganuri revoluționare împreună cu niște oameni care credeau că marxismul însemna să jefuiască bănci și să înregistreze previziuni eroice pe care stația locală de radio le difuza între cântece rock și reclame. Probabil că America este singurul loc din lume, se gândi el, unde săracii vin la demonstrații cu mașinile personale și unde cea mai lungă coadă la care stau este cea de la casa supermagazinului.

Își alege pentru cină un soi obscur de vin de pe valea Loirei. Venind să ia lista, chelnerul își închise cu zgomot pixul cu care lua comenzile, în semn de aprobare.

Cortez crescuse într-un loc în care săracii – categorie din care făceau parte aproape cu toții – se târau după pâine și încălțăminte. Locurile în care trăiau săracii erau, în America, cele

În care oamenii se drogau, obiceiuri care reclamau sute de dolari pe săptămână, bani gheață. Pentru fostul colonel, asta era cel puțin ciudat. În America, drogurile se răspândeau din mahalale către suburbii, făcându-i prosperi pe cei care aveau ceea ce își doreau alții.

Ceea ce reprezenta, desigur și ceea ce se întâmplase la scară internațională. Yankeii, niciodată generoși cu vecinii lor mai puțin prosperi, îi înecau acum în bani, dar folosind ceea ce americanilor le plăcea să numească principiul de la om la om. Îl făcea să râdă. Nu știa și nici nu-i păsa câți bani dădea guvernul yankeu prietenilor lui, dar era sigur că cetățenii de rând – atât de plictisiți de viețile lor, încât aveau nevoie de stimulente chimice – dădeau cu mult mai mult și-asta fără să facă atâta caz de „drepturile omului”. Își petrecuse mulți ani ca ofițer de informații, încercând să găsească o modalitate prin care să slăbească America, să-i micșoreze puterea și să-i reducă influența. Dar Felix își dăduse seama că mersese în direcția greșită. Încercase să folosească marxismul pentru a lupta împotriva capitalismului, în ciuda evidenței care arăta ce anume era viabil și ce nu. Ar fi putut, totuși, să întrebuițeze capitalismul împotriva lui însuși și să-și îndeplinească astfel misiunea originală, în timp ce beneficia de toate avantajele date de chiar sistemul pe care-l distrugea. Cea mai ciudată parte dintre toate era că foștii lui șefi îl etichetaseră trădător pentru că găsise un sistem care funcționa...

Tipul care stătea în fața lui era un american destul de tipic, își zise Cortez. Prea gras de la mâncarea prea multă și prea bună, își pierduse grija pentru curățenia scumpei lui îmbrăcămînți. Probabil că nici pantofii nu și-i lustruia. Cortez își aminti cum mersese desculț o mare parte din tinerețe și se considerase norocos să aibă trei cămăși pe care să le poată numi ale lui. Omul acesta conducea o mașină scumpă, locuia într-un apartament confortabil, avea o slujbă pentru care primea cât zece colonei din DGI – și nu-i ajungea. În fața lui stătea însăși America – oricât ar fi avut, nu era niciodată de ajuns.

— Să aud, cu ce mă poți ajuta?

— Am patru posibilități. Toate informațiile sunt la mine în geantă.

— Cât de bune sunt? întrebă Cortez.

— Toate îți îndeplinesc cerințele, răspunse omul. Știi doar că întotdeauna...

— Da, ești un om de încredere. De aceea te și plătim atât de mult.

— Îmi pare bine că sunt apreciat, Sam, zise omul cu o umbră de împăunare.

Felix - pe care partenerul îl cunoștea drept Sam - îi aprecia întotdeauna pe oamenii cu care lucra. Aprecia ceea ce puteau face aceștia. Aprecia informațiile pe care i le aduceau. Dar îi disprețuia pentru slăbiciunea lor. Însă un ofițer de informații - și asta rămăsese - nu putea fi prea exigent. America era plină de oameni ca acesta. Cortez nu se gândea că și el fusese, de fapt, cumpărat. Se gândea la sine însuși ca la un profesionist îndemânatic, poate un fel de mercenar, dar asta era în spiritul unei vechi tradiții, nu-i așa? În plus, făcea ceea ce foștii lui șefi doriseră întotdeauna să facă, cu mai mult succes decât ar fi fost vreodată posibil dacă ar fi lucrat pentru DGI și altcineva ar fi plătit facturile. De fapt, în ultimă instanță chiar americanii îi onorau salariul.

Cina trecu fără vreun incident. Vinul era excelent, așa cum presupusese, dar carnea fusese arsă și verdețurile sub orice critică. Washingtonul era pe nedrept socotit orașul restaurantelor, își spuse el. La ieșire, luă pur și simplu servieta partenerului și porni către mașină. Drumul înapoi către hotel îi luă douăzeci de minute de mers lejer. După aceea studie documentele timp de câteva ore. Omul era de încredere, își zise Cortez și merita aprecierile lui. Fiecare dintre cele patru proiecte era extrem de solid.

A doua zi avea să își înceapă munca de recrutare.

Ce se știe și ce nu se știe

Așa cum promisese Julio, se obișnuiseră cu altitudinea într-o săptămână. Chavez ieși din hamurile rucsacului. Încă nu era plin, avea doar douăsprezece kilograme, dar lucrurile erau abordate cu măsură, oamenii erau conduși treptat prin programul de pregătire fizică, fără a se forța. Asta îi plăcea sergentului, care încă mai găfâia ușor după cele opt mile de alergare. Îl dureau puțin umerii, iar picioarele îi erau obosite, dar în jurul lui nu se auzeau gemete și nimeni nu rămăsese în urmă de data asta. Erau doar obișnuitele mormăituri și blesteme.

— N-a fost chiar atât de rău, spuse Julio fără să ofteze. Dar continuu să susțin că statul culcat este cel mai bun exercițiu.

— Aici ai nimerit-o, râse Chavez aprobator. Toate grupurile alea de mușchi nefolosiți, cum spun culturiiști.

Cel mai bun lucru din tabăra de antrenament era mâncarea. Atunci când mâncau pe câmp trebuiau să care pachete MGP – „Mâncare Gata Pregătită”, adică tot atâtea minciuni câte cuvinte – dar micul dejun și cina erau întotdeauna bine pregătite în uriașa bucătărie a taberei. Invariabil, Chavez își alegea cea mai mare porție de fructe proaspete cu puțință, stropite din belșug cu glucoză energizantă și obișnuita cafea tip armată, al cărei conținut de cofeină părea crescut pentru a-ți da acel imbold suplimentar necesar trezirii. În timp ce comesenii își devorau porțiile de ouă cu șuncă înecate în grăsime, el se cufundă în castronul plin cu bucăți de portocale și grepfrut și aproape nimic altceva nu mai conta. Se întoarse la teighea pentru a-și lua o porție de cartofi cu ceapă. Auzise că hidrații de carbon produceau energie și acum, când deja se obișnuise cu altitudinea, gândul grăsimii la micul dejun nu-l mai deranja atât de mult.

Lucrurile mergeau bine. Antrenamentul era greu, dar deloc de felul lasă-mă să te las. Cu toții erau profesioniști cu experiență și erau tratați ca atare. Nu se irosea energie cu făcutul paturilor,

sergenții își cunoșteau meseria, iar dacă un colț de pătură nu era la locul lui, atitudinea colegilor punea lucrurile la punct fără să fie nevoie de țipetele unui ofițer superior. Cu toții erau tineri și luau lucrurile pe cât de serios puteau fi luate, dar exista acel spirit de aventură și distracție. Încă nu aflaseră exact pentru ce se antrenau. Inevitabilele speculații și șoapte printre paturi se transformau treptat într-o simfonie de sforăituri în noapte, după ce cădeau de acord asupra vreunei idei îndrăznețe.

Chavez, deși needucat, nu era prost. Își dăduse cumva seama că toate teoriile erau greșite. În Afganistan se terminase totul; n-aveau cum să fie trimiși acolo. În plus, toți cei de aici vorbeau curent spaniola. Mai reflectă o dată, în timp ce mesteca cu poftă un kiwi – fruct de existența căruia nici nu auzise până în urmă cu o săptămână. Alitudinea – nu îi antrenau aici doar pentru distracție. Asta elimina Cuba și Panama. Poate că era Nicaragua. Cât de înalți erau munții acolo? Mexicul și celelalte țări central-americane aveau și ele munți. Toți cei de aici erau sergenți. Cu toții comandaseră un pluton și făcuseră antrenamente la un nivel mai ridicat sau mai scăzut. Fiecare dintre ei era infanterist.

Probabil că urmau să fie trimiși în vreo misiune de antrenament, adică să pregătească alți infanteriști. Asta însemna contrarevoluție. Desigur, fiecare țară de la sud de Rio Grande își avea propria sa problemă cu forțele de gherilă. Era rezultată din inechitățile specifice fiecărui guvern și fiecărei economii, dar pentru Chavez explicația era mai simplă și mai la obiect – acele țări erau cu fundul în sus. Văzuse suficient în călătoriile cu batalionul lui în Honduras și Panama. Orașele erau murdare – prin comparație, cocioaba lui de acasă părea raiul pe pământ. Poliția – deh, niciodată n-ar fi crezut că va ajunge să admire poliția din Los Angeles. Însă cele care își câștigaseră profundul lui dispreț erau în mod special armatele locale. Niște cete de idioți leneși și incompetenți. Nu foarte diferite de găștile de cartier, cu excepția faptului că toate erau înarmate la fel (găștile din Los Angeles tindeau către individualism aici). Cât despre priceperea în ale armelor, erau egali. Un soldat nu trebuia să fie prea îndemânatic pentru a-l pocni pe vreun nefericit cu arma peste fund. Ofițerii – ei bine, nu întâlnise nici unul care să semene cu locotenentul Jackson, căruia îi plăcea să alerge cot la cot cu oamenii lui și nu se supăra dacă se murdărea și putea ca un adevărat soldat. Inevitabil însă, sergenții de acolo își câștigaseră

disprețul lui cel mai acut. Acel sergent McDevitt din Coreea îi arătase lui Ding Chavez adevărata lumină - îndemânarea și profesionalismul erau egale cu mândria. Și, dacă era să ajungem la esență, singurul lucru care conta pentru un bărbat era mândria câștigată cu adevărat. Mândria era cea care te împingea înainte și nu te lăsa să cedezi în timpul blestematelor alergări pe coasta muntelui. N-ai putea să-ți dezamăgești prietenii. N-ai putea să-i lași să vadă în tine mai puțin decât vrei tu să fii. Asta era versiunea prescurtată a tot ceea ce învățase în armată și știa că același lucru se putea spune despre toți oamenii din acea cameră. De aceea se pregăteau pentru a-i antrena pe alții să facă același lucru. Deci, misiunea lor era o destul de obișnuită misiune pentru armată. Dintr-un motiv sau altul - probabil unul politic, dar lui Chavez nu-i păsa de problemele politice; erau lipsite de sens oricum - era o misiune secretă. Era suficient de inteligent pentru a-și da seama că genul ăsta de pregătire sub acoperire însemna prezența celor din CIA. Aici avea dreptate. În privința misiunii însă, se înșela.

Micul dejun se sfârși la timp. Oamenii se ridicară de la mese, luându-și farfuriile și depunându-le la spălat înainte de a părăsi încăperea. Cei mai mulți se opriră la toaletă și unii, inclusiv Chavez, îmbrăcară tricouri curate. Sergentul nu era extrem de exigent, dar prefera mirosul special al unui tricou proaspăt spălat. Spălătoria de aici era fără cusur. Chavez decise că-i va fi dor de tabără, de altitudine și de tot restul. Aerul, chiar dacă rarefiat, era uscat și curat în fiecare zi se auzea vaietul singuratic al locomotivelor Diesel care intrau în tunelul Moffat, a cărui gură o zăriseră în alergările pe care le făceau de două ori pe zi. Adeseori, seara, vedeau în depărtare vagoanele etajate ale trenului Amtrak care se îndrepta către est, spre Denver. Se întreba cum era oare vânătoarea pe acolo. Și ce se vâna? Văzuseră o ceată de cerbi mari, dar și siluetele ciudate, albe, ale caprelor care se cățarau pe creste abrupte la apropierea soldaților. Animalele astea erau cu adevărat în formă, observase Julio cu o zi în urmă. Dar Chavez nu se mai gândi la asta. Animalele pe care le vâna el aveau doar două picioare. Și te împușcau dacă nu erai atent.

Cele patru plutoane se aliniară la timp. Căpitanul Ramirez preluă comanda și le duse în marș până la locul de antrenament,

cam la opt sute de metri est de tabăra principală, la capătul îndepărtat al platoului situat la mare altitudine. Acolo îi aștepta un negru îmbrăcat în tricou și pantaloni scurți de culoare închisă, haine care se străduiau să facă față mușchilor de dedesubt.

— Bună dimineața, spuse bărbatul. Sunt maiorul Johnson. Azi vom începe un antrenament orientat mai mult către scopul real al misiunii voastre. Cu toții v-ați antrenat în lupta corp la corp. Treaba mea este să văd cât de buni sunteți și să vă mai învăț unele trucuri pe care antrenamentele anterioare este posibil să le fi scăpat din vedere. Nu-i chiar atât de greu să omori pe cineva în liniște. Cea mai grea parte este să te apropii suficient pentru a putea s-o faci. Cu toții știm asta.

În timp ce vorbea, mâinile lui Johnson dispărură pentru un moment la spate.

— Acesta este un alt mod de a ucide pe cineva în liniște.

Mâinile lui apărură de la spate, ținând un pistol care avea atașat în față un dispozitiv mare, cilindric. Înainte ca Chavez să-și spună că era vorba de un amortizor, Johnson ținti cu ambele mâini și trase de trei ori. Ding își dădu imediat seama că era un foarte bun amortizor. Abia dacă se desluși clinchetul metalic al încărcătorului automat - era, de fapt, mai silențios decât zgomotul de sticlă spartă al celor trei sticle care se dezintegrară zece metri mai încolo - iar zgomotul împușcăturii nu se auzi deloc. Impresionant.

Johnson rânji către ei cu subînțeles.

— Și nici nu-ți murdărești mâinile. Cum spuneam, cu toții știți lupta corp la corp și asta o să exersăm. Dar eu nu sunt de azi de ieri pe-aici și nici voi, așa că hai să n-o mai lungim. Lupta armată este întotdeauna mai eficientă decât cea fără arme. Așa încât o să învățăm un stil cu totul nou de luptă: lupta armată în liniște.

Se aplecă și dădu la o parte pătura de pe o mitralieră. Și aceasta părea să aibă atașat de țeavă un dispozitiv amortizor. Chavez își reproșă speculația de mai înainte. Oricare ar fi fost misiunea, nu era una de antrenament.

Viceamiralul James Cutter din Marina Statelor Unite era un aristocrat. Cel puțin așa arăta, își zise Ryan, înalt și slab, cu părul de un argintiu regal și cu un zâmbet încrezător pe fața de un roz șters. Desigur că se purta ca un aristocrat - sau așa credea, se corectă Jack. În opinia lui Ryan, oamenii cu adevărat importanți nu-și băteau capul să se poarte pe măsură. Totuși, nu însemna

că a fi asistentul special al președintelui pe problemele de securitate națională era totuna cu a fi un nimeni. Ryan nu cunoștea decât câțiva oameni care erau cu adevărat aristocrați. Cutter se trăgea dintr-una dintre acele vechi familii de yankei care, timp de generații, cultivaseră pietre prețioase la fermele lor din Noua Anglie, după care trecuseră la comerț și, cel puțin în cazul lui Cutter, își trimiseră pe mare fiii în plus. Dar Cutter era genul de marinar pentru care marea reprezenta doar mijlocul de a atinge un țel. Își petrecuse mai mult de jumătate din carieră în Pentagon, iar asta, își spuse Ryan, nu era un loc pentru un adevărat marinar. Jack știa că trecuse prin toate stadiile de comandă necesare. Mai întâi un distrugător, apoi un crucișător. De fiecare dată își făcuse treaba bine – cel puțin pe cât de bine era necesar ca să fie remarcat, ceea ce trebuia să fi fost partea importantă. Carierele multora dintre ofițerii dotați se opreau la gradul de căpitan pentru că nu se făceau remarcați de către un superior suficient de bine situat. Oare ce făcuse Cutter pentru a ieși în evidență din mulțime...?

Poate că îl unsese zdravăn pe protector...? se întrebă Jack în timp ce-și termina informarea.

Nu că ar mai fi contat acum. Președintele îl remarcase în echipa lui Jeff Pelt și, la întoarcerea lui Pelt la Universitate – catedra de relații internaționale de la Universitatea din Virginia – Cutter intrase în pâine la fel de ușor ca un distrugător care se lipește de chei. Își luase locul la birou, îmbrăcat într-un costum elegant, tunându-și cafeaua într-o cană cu inscripția *USS Belknap*, cea mai bună modalitate de a le aminti oamenilor că odată comandase acel crucișător. În cazul în care vizitatorului de ocazie i-ar fi scăpat acel amănunt – și erau puțini vizitatori de ocazie în biroul consilierului pe problemele de securitate națională – peretele din stânga fusese în mod deliberat acoperit cu fotografii ale navelor pe care comandase și cu tot atâtea autografe cât pentru un impresar de la Hollywood. Ofițerii de marină denuneau fenomenul Zidul „Eu mă iubesc pe mine!” și, deși cei mai mulți dintre ei aveau unul, de obicei îl aveau acasă.

Ryan nu-l plăcea prea mult pe Cutter. Nici pe Pelt nu-l plăcuse, însă Pelt era aproape la fel de deștept cum îl crezuse. Cutter nu era nici pe departe. Amiralul cu trei stele era vârat într-o slujbă cu mult peste capul lui, dar nu putea să-și dea seama de asta. Partea proastă era că, deși și Ryan era consilier special, nu era consilier special al președintelui. Asta însemna că era nevoit să-i

raporteze lui Cutter, indiferent dacă îi plăcea sau nu. Câtă vreme șeful lui era în spital, treaba asta devenea frecventă.

— Ce mai face Greer? întrebă bărbatul.

Vorbea cu un accent nazal de Noua Anglie care ar fi trebuit să moară de moarte bună cu mult timp în urmă, dar lucrul ăsta era singurul de care lui Ryan nu-i păsa. Îi amintea de zilele lui de studii la Boston College.

— Încă îi fac teste.

Vocea lui Ryan îi trădă îngrijorarea. Părea să fie vorba de cancer la pancreas, boală care lăsa șanse de supraviețuire practic nule. Discutase despre asta cu Cathy și încercase să-l ducă pe șeful lui la Spitalul Johns Hopkins, dar Greer era în Marină, iar asta însemna Spitalul Bethesda. Deși Centrul Medical al Marinei Bethesda era cel mai bun spital al Marinei, nu era la înălțimea lui Johns Hopkins.

— Și ai de gând să-i iei locul? întrebă Cutter.

— Este o remarcă ușor deplasată, domnule amiral, răspunse Bob Ritter în locul colegului său. În absența amiralului Greer, doctorul Ryan îl va reprezenta din când în când.

— Dacă o să te descurci la fel de bine cum ai făcut-o la informarea asta, o să ne înțelegem bine. Îmi pare rău de Greer. Sper să scape.

Din vocea lui răzbătea tot atâta îngrijorare cât din vocea cuiva care întreba pe unde se ajungea la gară.

Ești o persoană caldă, nu-i așa? își zise Ryan în timp ce-și închidea servieta. *Pariez că echipajul de pe Belknap te-a iubit mult.* Dar Cutter nu era plătit pentru a fi cald. Era plătit pentru a-l consilia pe președinte. Iar Ryan era plătit pentru a-l informa, nu pentru a-l iubi.

Cutter nu era un prost. Ryan trebuia să admită și asta. Nu era un expert în zona de lucru a lui Ryan și nici nu avea instinctul ascuțit al lui Pelt în materie de intrigi politice și jocuri în spatele scenei – dar, spre deosebire de Pelt, lui Cutter îi plăcea să acționeze fără a informa Departamentul de Stat. Mai mult ca sigur că habar n-avea cum funcționa Uniunea Sovietică. Motivul pentru care stătea în acel scaun cu spătar înalt, în spatele celui birou întunecat de stejar, era că existau anumite domenii în care avea o reputație de expert și, evident, tocmai acele domenii erau cele care îl interesau în perioada asta pe președinte. Aici Ryan se opri. În loc să-și urmeze ideea până la concluzia ei logică, el se întoarse la informarea despre ce pune la cale KGB-ul în Europa

Centrală. Dar cealaltă greșeală a lui Jack era mai gravă.

Cutter știa că nu se compara cu Jeff Pelt și avea de gând să schimbe toate astea.

— Îmi pare bine că te văd din nou, domnule doctor Ryan. Bună informare. Am să aduc subiectul la cunoștința președintelui. Acum scuză-ne, directorul și cu mine avem ceva de discutat.

— Ne vedem la Langley, Jack, spuse Ritter.

Ryan salută din cap și plecă. Ceilalți doi așteptară să se închidă ușa în urma lui. Apoi directorul prezentă propria lui informare asupra Operațiunii SHOWBOAT. Aceasta dură douăzeci de minute.

— Ia spune, cum coordonăm afacerea? îl întrebă amiralul pe Ritter.

— Ca de obicei. Aproape singurul lucru bun cu care ne-am ales din fiasco-ul Desert One a fost confirmarea siguranței comunicațiilor prin satelit. Ai văzut vreodată modelul portabil? Întrebă directorul. Intră în echipamentul standard al forțelor ușoare.

— Nu, le-am văzut doar pe cele de la bordul navelor. Nu sunt cu adevărat portabile.

— Păi are două piese, o antenă în formă de X și o mică încălceală de sârme care arată ca și cum ar fi făcută din două cuiere uzate. Noua versiune are propria raniță, cântărește opt kilograme, inclusiv receptorul și are chiar și un aparat Morse pentru cazul în care operatorul nu dorește să vorbească prea tare. Bandă laterală unică, ultraînaltă, frecvență supercodificată. Mai sigure de atât nu vor ajunge niciodată comunicațiile.

— Dar cum păstrăm acoperirea? se arătă Cutter îngrijorat.

— Dacă regiunea ar fi avut o populație densă, explică Ritter cu un aer obosit, opoziția n-ar fi folosit-o. Mai mult, din motive evidente ei operează în principal noaptea. Așa că oamenii noștri se vor da la fiind în timpul zilei și nu se vor mișca decât noaptea. Sunt antrenați și echipați pentru asta. Uite ce e, ne gândim la treaba asta de mulțisor. Oamenii ăștia sunt deja bine antrenați, iar noi...

— Aprovizionarea?

— Cu elicopterul, spuse Ritter. În Florida avem oameni însărcinați cu operațiunile speciale.

— Rămân la părerea că ar trebui să folosim Marina.

— Marina are altă misiune. Am mai discutat asta, domnule amiral. Băieții ăștia sunt mai bine pregătiți, au echipament mai

bun, cei mai mulți au fost în zone asemănătoare și este dracului mai ușor să-i introducem în program fără ca cineva să observe, explică Ritter pentru probabil a douăzecea oară.

Cutter nu era omul care să asculte ceea ce spuneau alții. Opiniile lui personale erau evident mai bune. Directorul se întreabă cum se descurca președintele, dar la acest lucru nu mai trebuia răspuns. O șoptă prezidențială cântărea mai greu decât orice strigăt al altcuiva. Problema era că președintele depindea prea des de idiști pentru a-și pune în aplicare dorințele. Ritter n-ar fi fost surprins să afle că opinia lui despre consilierul pentru securitatea națională era aceeași cu cea a lui Jack Ryan; doar că Ryan n-ar fi putut spune de ce.

— Mă rog, e operațiunea ta, spuse Cutter după câteva clipe. Când începe?

— Peste trei săptămâni. Am primit raportul noaptea trecută. Lucrurile merg cât se poate de bine. Băieții au deja îndemânarea care ne trebuie. E doar nevoie să dezvoltăm câteva calități în plus și să adăugăm câteva rafinamente. Până acum am avut noroc. Nu s-a întâmplat nici măcar o accidentare la locul de antrenament.

— De cât timp aveți locul ăla?

— De treizeci de ani. Ar fi trebuit să devină o instalație radar a apărării aeriene, dar, dintr-un motiv sau altul, fondurile au fost suspendate. Forțele Aeriene ni l-au făcut cadou nouă și de atunci îl folosim ca să ne antrenăm agenții. Nu apare pe nici una din listele OMB. Aparține unei corporații fantomă pe care o folosim în diverse scopuri. Toamna îl închiriem uneori ca teren de vânatoare, de necrezut, așa-i? Ne aduce chiar profit, ceea ce reprezintă un alt motiv să nu apară pe listele OMB. Ți-am spus destule? S-a dovedit cu adevărat folositor totuși în timpul luptelor din Afganistan, când l-am utilizat la fel ca și acum și nimeni n-a aflat vreodată.

— Trei săptămâni.

Ritter dădu din cap.

— Poate o idee mai mult. Mai avem încă de lucru la coordonarea spionajului prin satelit cu instalațiile noastre de la sol.

— Oare chiar o să meargă? întrebă retoric Cutter.

— Uitați ce este, domnule amiral, v-am mai spus-o. Dacă aveți nevoie de vreo soluție magică pentru ca s-o prezentați președintelui, nu v-o putem da. Ceea ce putem face este să-i

zgândărim puțin. Rezultatele vor arăta bine în ziare și, la naiba, poate chiar vom ajunge să salvăm câteva vieți. Eu personal cred că merită s-o facem, chiar dacă nu primim mare lucru în schimb.

Partea bună a lui Ritter era că nu susținea lucruri evidente, își zise Cutter. Aveau să primească ceva în schimb. Toată lumea știa despre ce era vorba. Misiunea nu era o demonstrație de cinism, deși unii ar fi putut-o eticheta ca atare.

— Și urmărirea prin radar?

— Vor fi implicate doar două avioane. Testează un nou sistem numit PMI - Probabilitate Mică de Intercepție. Nu cunosc toate detaliile, dar, datorită unei combinații de mobilitate în frecvență, de emisii unidirecționale cu pierderi laterale reduse și de putere de ieșire relativ scăzută, este un aparat ale cărui emisii sunt al naibii de greu de detectat. Asta o să facă ineficace echipamentele ESM pe care a început să le folosească opoziția. Așa încât ne vom putea folosi echipamentele de la sol pentru a da alarma la unul dintre cele patru sau cinci aeroporturi mascate și pentru a ne anunța când un transport este pe drum. Avioanele E-2 echipate special vor stabili contactul la sud de Cuba și îl vor însoți pe tot parcursul până ce va fi interceptat de pilotul aparatului F-15 de care v-am povestit. E un puști negru - se spune că este al naibii de bun. Vine din New York. Maică-sa s-a trezit spintecată de un narcoman din zonă. Destul de rău. Au încercat s-o salveze, dar în final a murit. A fost una dintre poveștile alea de reușită în viața din ghetou de care n-ai să auzi niciodată. Avea trei băieți, toți s-au descurcat destul de bine. Pilotul este un puști destul de supărat în perioada asta. O să lucreze pentru noi și n-o să vorbească.

— Bine, zise Cutter cu scepticism. Dar dacă ceva mai târziu i se trezește conștiința și...

— Puștiul mi-a spus că, dacă vrem, îi doboară pe toți nenorociții. Un drogat a omorât-o pe maică-sa. Vrea să se răzbune și vede în asta o modalitate bună s-o facă. La Eglin sunt în desfășurare o mulțime de proiecte rezonabile. Avionul lui este separat de celelalte fiindcă face parte din proiectul radarului PMI. Radarul este cărat de două avioane ale Marinei, iar noi am pus mâna pe echipajele lor - e în mare parte aceeași poveste și vă dați seama, după ce avionul F-15 își fixează rachetele pe țintă, aparatul radar închide prăvălia și pleacă. Așa că dacă Bronco - asta e numele puștiului - e nevoit să-i facă pilaf pe drogații dinăuntru, nimeni nu va afla de asta. Odată întoarse la sol,

echipajele avioanelor radar vor fi speriate de moarte. Eu însumi am pus la punct detaliile acestei acțiuni. Dacă e necesar ca unii oameni să dispară - nu mă aștept la asta - se poate aranja. Cei din Marină sunt tipul de oameni antrenați pentru operațiuni speciale. Unul dintre oamenii mei va pretinde că este agent federal și judecătorul la care îi va duce este cel pe care președintele...

— Cunosc partea asta.

Era ciudat cum se înfiripau ideile, își zise Cutter. Mai întâi președintele făcuse o remarcă furioasă după ce aflase că vărul unui prieten apropiat murise din cauza unei supradoze de droguri. El îi vorbise lui Ritter despre asta, avusese o idee și i-o spusese președintelui. O lună mai târziu, planul începuse să prindă aripi. Încă două luni și era terminat. Fuseseră scrise și dosarele prezidențiale secrete - doar patru copii, care erau încuiate bine. Acum lucrurile începeau să se miște. Cutter își spusese fără elan că trecuse vremea când s-ar mai fi putut răzgândi. Fusesse implicat în toate discuțiile cu privire la plan și totuși, operațiunea înflorise cumva pe neașteptate...

— Ce ar putea să nu meargă cum trebuie? îl întrebă el pe Ritter.

— Uitați ce este, în operațiunile de genul ăsta orice ar putea să nu meargă cum trebuie. Chiar acum câteva luni o operațiune asemănătoare a ieșit prost datorită unei întorsături ilegale...

— Aia a fost în legătură cu KGB-ul, spuse Cutter. Jeff Pelt mi-a povestit ce s-a întâmplat.

— Nu suntem infailibili. Așa cum se spune, se poate întâmpla orice. Ceea ce puteam face am făcut. Am compartimentat fiecare aspect al operațiunii. În partea aeriană, de exemplu, pilotul de vânătoare nu cunoaște avioanele radar sau piloții lor - din ambele părți se aud doar semnale codificate și voci. Oamenii de la sol nu știu ce avioane sunt implicate. Oamenii pe care-i infiltrăm vor primi instrucțiuni radio prin satelit - nici măcar nu vor ști de unde. Oamenii care îi vor infiltra nu vor ști de ce se duc acolo sau de unde vin ordinele. Doar câțiva oameni vor cunoaște totul. Numărul total de persoane care știu extrem de puține lucruri, este mai mic de o sută și doar zece știu întreaga poveste. Nu pot să fac operațiunea mai secretă decât atât. Acum rămâne de văzut dacă are undă verde sau nu. Asta este decizia dumneavoastră, domnule amiral Cutter. Presupun, adăugă Ritter pentru efect, că l-ați informat detaliat pe președinte.

Cutter trebui să zâmbească. Chiar și la Washington erau rare ocaziile când un om putea să spună adevărul și să mintă în același timp.

— Bineînțeles, domnule Ritter.

— În scris, continuă Ritter.

— Nu.

— Atunci anulez operațiunea, spuse directorul liniștit. N-am să mă las prins în capcană.

— Să mă las eu? întrebă Cutter.

Vocea nu-i trăda furia, însă expresia fetei purta mesajul suficient de clar. Ritter apelă la o manevră evidentă.

— Judecătorul Moore cere acest lucru. Ați dori să-l întrebe el personal pe președinte?

Cutter fu prins pe picior greșit. De fapt, treaba lui era să-l izoleze pe președinte. Încercase să arunce sarcina asta pe umerii lui Ritter sau/și a judecătorului Moore, dar se trezise manevrat în propriul lui birou. Cineva trebuia să-și asume responsabilitatea pentru fiecare treabă; cu sau fără birocrație, întotdeauna se ajungea la o singură persoană. Era mai degrabă asemenea jocului muzical cu scaunele. Cineva rămâne întotdeauna în picioare. Respectiva persoană era ghinionistă. Viceamiralul Cutter, în ciuda întregii sale priceperi, se văzuse rămas fără scaun în ultima rundă. Desigur că experiența lui în Marină îl învățase să-și asume responsabilități, dar, deși lui Cutter îi plăcea să se numească ofițer de Marină și era convins că așa și era – fără uniformă, bineînțeles – reușise de ani buni să scape de responsabilitate. Slujba la Pentagon fusese bună din acest punct de vedere, iar cea de la Casa Albă era și mai bună. Acum responsabilitatea cădea din nou pe umerii lui. Nu mai fusese atât de vulnerabil de când crucișătorul lui aproape că acroșase un petrolier în timpul unei manevre de alimentare – secundul lui îl salvase, dând rapid cărmaciului o comandă, își aminti Cutter. Ce păcat că secundul își încheiase cariera la rangul de căpitan; pur și simplu Ed nu fusese croit să meargă mai sus...

Cutter deschise un sertar al biroului și extrase o foaie de hârtie pe al cărei antet se putea citi „Casa Albă”. Își scoase din buzunar un stilou Cross din aur și îi scrisese lui Ritter o autorizație clară cu cea mai bună caligrafie după metoda Palmer. *Sunteți autorizat de președinte...* Amiralul îndoi hârtia, o introduse într-un plic și o întinse peste birou.

— Mulțumesc, domnule amiral, spuse. Ritter își îndesă plicul în

buzunarul hainei. Am să vă țin la curent.

— Ai grijă cui îi arăți hârtia aia, spuse Cutter cu răceală.

— Știu să țin un secret, domnule. Doar e meseria mea, nu?

Ritter se ridică și părăsi încăperea, simțind în sfârșit o undă de căldură de-a lungul șirei spinării. Era acoperit. La Washington, acest sentiment era dorit de mulți oameni. Era un sentiment pe care consilierul pentru securitate națională al președintelui nu-l împărtășea, dar Ritter se gândi că nu era vina lui dacă lui Cutter nu-i trecuse prin cap să se gândească serios la treaba asta.

Lui Ryan, aflat la cinci mile mai încolo, biroul celui alt director i se părea un loc rece și singuratic. Într-un colț se aflau servanta și mașina de cafea unde James Greer își pregătea băutura sa de marină, mai încolo era scaunul de judecător cu spătar înalt în care bătrânul se lăsa pe spate înainte de a-și expune teoriile și demonstrațiile profesionale sau înainte de a face câte o glumă, își aminti Jack. Șeful lui avea un simț al umorului al naibii de dezvoltat. Ar fi fost un profesor excelent – dar, de fapt, pentru Jack chiar asta și fusese. Cum se întâmplase? Trecuseră doar șase ani de când lucra pentru Agenție. Îl cunoștea pe Greer de mai puțin de șapte ani, iar amiralul îi devenise în mare măsură tatăl pierdut în acel accident de avion la Chicago. La el venea să ceară sfaturi și îndrumări. De câte ori oare?

Afară, pe geamurile de la etajul șapte, se vedeau copacii acoperiți de verdele frunzelor de vară, obturând priveliștea văii fluviului Potomac. Ciudat. Cele mai nebunești lucruri se întâmplaseră atunci când nu erau frunze, își zise Ryan. Își aminti cum pășea de colo-colo pe covorul moale și privea peticele de zăpadă lăsate în urmă de pluguri, în timp ce încerca să găsească răspunsuri la întrebările grele, uneori reușind, alteori nu.

Viceamiralul James Greer nu avea să mai apuce încă o iarnă. Văzuse pentru ultima oară zăpada și Crăciunul. Șeful lui Ryan zăcea într-o rezervă luxoasă la Centrul Medical al Marinei Bethesda, încă vioi, încă în stare să gândească și să spună bancuri. Însă în ultimele trei săptămâni slăbise opt kilograme și singurul fel de mâncare pe care avea voie să-l primească din cauza chimioterapiei era glucoza ce-i picura prin tuburi în vene. În plus, durerea. Nimic nu era mai rău decât să privești durerea altora, Ryan o știa. Le văzuse pe soția și fiica lui și fusese mult mai rău decât propriile lui șederi în spital. Îi venea greu să-l viziteze pe amiral, să-i vadă fața schimonosită și tremurul

ocazional al membrelor datorat spasmelor, unele provocate de cancer, altele de medicamente. Iar Greer făcea parte din familia lui tot atât cât... Dumnezeu, își dădu Ryan seama, mă gândesc la el ca la propriul meu tată. Și așa avea să fie până la sfârșit.

— La dracu' spuse Jack încet, fără să-și dea seama.

— Știu ce vreți să spuneți, domnule doctor Ryan.

— Poftim?

Jack se întoarse. Șoferul amiralului (și garda lui de corp) stătea la ușă fără zgomot, în timp ce Jack căuta niște documente. Chiar dacă Ryan era asistentul special al directorului și, de *fapt*, adjunctul lui, trebuia să fie supravegheat atunci când se uita peste documente secrete, la care avea acces numai directorul. Regulile de securitate ale CIA erau aspre, logice și inviolabile.

— Știu ce vreți să spuneți, domnule. L-am servit timp de unsprezece ani. Mi-a fost și șef și prieten. La fiecare Crăciun venea cu daruri pentru copii. Niciodată nu uita vreo aniversare. Credeți că mai există vreo speranță?

— Cathy l-a chemat pe unul dintre prietenii ei. Profesorul Goldman. Russ este cel mai bun dintre toți, profesor de oncologie la Hopkins, consultant al NIH și alte câteva lucruri pe deasupra. A spus că există o șansă la treizeci. S-a întins prea mult și prea repede, Mickey. Cel mult două luni. Pentru mai mult ar trebui un miracol.

Ryan aproape că zâmbi.

— Am vorbit cu un preot pentru partea asta.

Murdock dădu din cap.

— Știu că este apropiat de părintele Tim din Georgetown. A fost aseară la spital și au jucat șah. Amiralul l-a bătut la mutarea patruzeci și opt. Ați jucat vreodată șah cu el?

— Nu sunt de nivelul lui. Probabil că n-am să ajung niciodată.

— Ba da, domnule, sunteți, spuse Murdock după câteva clipe. Cel puțin el așa spune.

— Probabil. Ryan clătină din cap. Fir-ar să fie, Greer n-ar fi vrut ca unul dintre ei să vorbească astfel. Aveau destule lucruri de făcut. Jack luă cheia și descuie sertarul cu dosare al biroului. Puse cheia pe sugativa de pe birou ca să-i fie la îndemână lui Mickey și se aplecă să tragă sertarul, dar ezită. În loc de asta trase planșa mobilă care, în mod normal, servea ca suprafață pentru scris, dar care avea pe ea pete maronii circulare lăsate de cana de cafea a directorului. Aproape de marginea dinăuntru a planșei Ryan văzu o bucată de hârtie lipită pe lemn. Pe ea erau

notate, cu scrisul lui Greer, două cifruri de seif. Greer avea un seif special la birou, la fel ca Bob Ritter. Jack își aminti că șeful lui avusese întotdeauna probleme cu cifrurile și probabil că le notase pentru a nu le uita. I se păru ciudat că amiralul avea atât cifrul seifului lui, cât și pe cel al seifului lui Ritter, dar după câteva clipe decise că era logic. Dacă cineva trebuia să se uite în seiful celui alt director în grabă – de pildă, dacă Ritter ar fi fost răpit și cineva trebuia să afle ce informații secrete s-ar fi aflat în dosarul operațiunii curente – era necesar să fie cineva de rang foarte înalt, cum ar fi Greer. Probabil că și Ritter știa combinația de la seiful personal al acestuia. Jack se întrebă cine o mai cunoștea. Își alungă însă gândul, împinse planșa la loc și trase sertarul. Înăuntru se aflau șase dosare. Toate se refereau la operațiuni de evaluare pe termen lung și amiralul ceruse să le vadă. Nici unul nu era strict secret. De fapt, erau chiar destul de nevinovate, dar i-ar fi dat amiralului ceva de făcut. Camera lui era păzită prin rotație de o echipă de agenți ai CIA, întotdeauna doi și el se putea ocupa de probleme de serviciu în timpul care-i mai rămăsese.

La dracu'! spuse Jack printre dinți. Ia-ți gândul de la treaba asta. Pe naiba, avea totuși o șansă. O șansă era mai mult decât nici una.

Chavez nu ținuse niciodată în mână un pistol-mitralieră. Arma lui personală fusese întotdeauna pușca M-16, adeseori cu un aruncător de grenade M-203 montat sub țeavă, în fața încărcătorului. Mai știa să folosească așa-numitul SAW – acea armă automată de fabricație belgiană care fusese recent introdusă în inventarul armatei – și o dată trăsesese cu pistolul de nota zece. Dar pistoalele mitralieră nu se mai foloseau de mult în armată. Pur și simplu nu erau genul de armă serioasă cum îi trebuia unui soldat.

Ceea ce nu însemna că nu-i plăcea. Era o armă germană, un MP-5 SD-2 fabricat de Heckler & Koch. În mod cert arăta neplăcut. Finisajul de un negru mai era ușor zgrunțuros la pipăit și îi lipsea acea soliditate sexy a unui Uzi israelian. Pe de altă parte, își zise el, nu era făcut să arate bine, era făcut să tragă bine. Era făcut să fie sigur. Era făcut să fie precis. Oricine ar fi proiectat arma asta, decise Chavez în timp ce o pune la umăr pentru prima dată, știa totul despre arme și folosirea lor. Lucru rar la o armă germană, nu avea un număr uriaș de mici părți

componente. Se demonta pentru întreținere repede și ușor, iar asamblarea dura mai puțin de un minut. Arma se cuibări ferm în umărul lui, iar capul i se culcă automat în poziția necesară ca ochiul să poată privi prin cuiul cătării.

— Deschideți focul, comandă maiorul Johnson.

Chavez avea pistolul mitralieră în poziția foc cu foc. Trase primul cartuș doar ca să se familiarizeze cu trăgaciul. Arma se descărcă ușor și, la o presiune pe trăgaci de vreo două kilograme, reculul îl împinse ușor drept în spate, iar pistolul nu sări de pe țintă așa cum făceau alte arme. Bineînțeles că glonțul trecu fix prin centrul capului țintei în formă de siluetă. Mai trase un cartuș cu același rezultat, apoi descărcă pistolul de cinci ori în succesiune rapidă. Focurile repetate îl împinseră pe spate cu câțiva centimetri, dar arcul încărcătorului absorbi în cea mai mare parte reculul. Se uită la țintă și văzu șapte găuri grupate strâns, frumos, precum ochii și nasul unui dovleac de Halloween. În regulă, împinse maneta selectorului în poziția foc automat – era vremea să înceapă dansul. Trase trei salve în pieptul țintei. Găurile erau ceva mai răsfirate, dar oricare dintre salve ar fi fost fatală. După încă o salvă, Chavez decise că putea trage trei runde fără ca pistolul să se miște de pe țintă. N-avea nevoie de foc continuu. Să tragă mai mult de trei salve ar fi însemnat risipă de muniție. Atitudinea lui putea părea ciudată pentru un soldat, dar, ca orice infanterist, el știa că muniția era un lucru ce trebuia cărat. Ca să-și golească încărcătorul de treizeci de cartușe, mai trase salve pe care le ținti către diverse porțiuni ale țintei și fu răsplătit cu găuri exact acolo unde țintise.

— Unde mi-ai fost până acum, puiule?

Și cel mai bun lucru era că nu era cu mult mai zgomotoasă decât foșnetul frunzelor uscate. Nu avea un amortizor, țeava însăși era amortizorul. Se auzea clinchetul surd al percutorului și fâșâitul glonțului. Instructorul le spuse că foloseau o muniție subsonică. Chavez luă un cartuș din cutie. Glonțul era proiectat cu un cap uriaș; arăta ca și cum l-ai fi putut folosi ca shaker de băuturi și probabil că la impactul cu un om se întindea cât suprafața unei monezi. O lovitură în cap însemna moartea instantanee și aproape la fel de repede se murea și dintr-o lovitură în piept – dar, dacă îl antrenau pentru folosirea unui amortizor de zgomot, era de așteptat să țintească în cap. Se gândi că putea să tragă în cap fără greș de la douăzeci de metri, poate chiar mai de departe în circumstanțe ideale, dar un soldat

nu se aștepta să le și aibă. Pe scurt, ar fi trebuit să se târască până la cincisprezece sau douăzeci de metri de țintă și să o doboare fără vreun zgomot în mod sigur, își spuse el din nou, nu era defel o misiune de antrenament cea pentru care se pregăteau.

— Frumoasă grupare, Chavez, observă instructorul.

Pe linia de tragere mai erau doar alți trei oameni. Un pluton urma să aibă două pistoale-mitralieră. Mai erau două SAW – Julio avea una dintre ele – iar restul purtau puști M-16, două cu aruncătoare de grenade atașate. În plus, fiecare avea pistol. Asta părea ciudat, dar pe Chavez, în afară de greutatea sporită la cărat, faptul nu-l deranja.

— Chestia asta chiar trage, domnule.

— E a ta. Cum te descurci cu un pistol?

— Suficient. Nu obișnuiesc...

— Da, știu. Păi, o să vă antrenați cu toții. Un pistol nu-i cu adevărat folositor la mare lucru, dar sunt cazuri în care e bine să-l ai la îndemână.

Johnson se întoarce să vorbească întregului pluton.

— În regulă, voi patru treceți pe linia de tragere. Vrem ca toți să știți cum funcționează toate armele astea. Fiecare dintre voi trebuie să fie un expert.

Chavez îi înmână arma unui coleg de pluton și se îndepărtă de linia de tragere. Încă încerca să-și dea seama despre ce era vorba. Lupta de infanterie este îndeletnicirea morții la nivel individual, în care poți vedea, de obicei, ce faci și cui. Faptul că Chavez nu o făcuse încă era irelevant; era slujba lui, iar organizarea unității din care făcea parte îi dădea indicii despre forma pe care avea s-o ia misiunea. Operațiuni speciale. Despre asta trebuia să fie vorba. La Bragg cunoscuse un tip care făcea parte din Delta Force. Operațiunile speciale erau mai mult operațiuni de infanterie ușor modificate. Trebuia să te apropii foarte mult, de obicei ciopârțind santinelele și apoi loveai dur și repede, precum o lovitură de trăsnet Dacă nu se termina în zece secunde sau mai puțin – ei bine, atunci lucrurile deveneau un pic prea interesante. Lui Chavez partea cea mai drăguță i se părea asemănarea cu tactica găștilor de cartier. Treaba unui soldat excludea fairplay-ul. Te furișai și înjunghiai oamenii în spate fără avertisment. Nu le dădeai nici o șansă să se apere – nici una. Dar ceea ce într-o gașcă de cartier se chema lașitate era pur și simplu o tactică bună pentru un soldat Chavez își zâmbi. Când

priveai lucrurile dintr-un astfel de unghi, nu prea părea drept. Armata era doar mai bine organizată decât găștile. Și, bineînțeles, țințele erau alese de alții. Probabil că tot ceea ce se putea spune despre armată era că existența ei avea sens pentru cineva. Asta era adevărat și pentru găști, dar activitatea armatei trebuia să aibă sens pentru cineva important, pentru cineva care știa cu adevărat ce făcea. Chiar dacă ce făcea el nu avea prea mult sens în propriii lui ochi – ceea ce se întâmpla frecvent la soldați – pentru cineva avea.

Chavez nu era suficient de bătrân ca să-și amintească de Vietnam.

Cea mai tristă parte a meseriei era seducția. Cortez fusese antrenat să fie rece, obiectiv și profesionist cu această parte, ca și cu celelalte ale profesiei lui, dar nu exista vreun mod în care să fie rece și intim – cel puțin nu dacă voiai să realizezi ceva. Chiar și Academia KGB-ului recunoscuse asta. Avusese parte de ore întregi de cursuri despre capcane, își aminti el cu un zâmbet ironic – rușii încercând să-i spună unui latin cu ce se mânca romantismul. Probabil că ei aveau clima împotrivă. Îți adaptezi schema pentru ciudățeniile individuale ale subiectului țintă, în cazul nostru o văduvă care arată surprinzător de bine la patruzeci și șase de ani, care mai are în ea suficientă tinerețe pentru a avea nevoie de companie după ce copiii se retrag la culcare sau pleacă la propriile lor întâlniri și al cărei pat este un loc singuratic, plin de amintiri reci. Nu era la primul caz și întotdeauna găsea ceva eroic și totodată jalnic la ele. Ar fi trebuit să se gândească – astfel fusese antrenat – că problemele lor erau treaba lor și o oportunitate pentru el. Dar cum să devină un bărbat intim cu o astfel de femeie fără să-i simtă durerea? Instructorii KGB nu avuseseră un răspuns la întrebarea asta, cu toate că îl învățaseră tehnica potrivită. Și el trebuia să fi suferit o pierdere recentă.

„Soția” lui murise și ea – de cancer, avea să-i spună. S-ar fi căsătorit târziu urma povestea, după ce ar fi pus pe roate afacerea familiei – și în tot timpul ăsta ar fi muncit, ar fi zburat de colo-colo să consolideze afacerea la care tatăl lui muncise o viață întreagă – iar apoi s-ar fi căsătorit cu Maria numai cu trei ani înainte. Ea ar fi rămas gravidă, dar, atunci când s-ar fi dus la doctor pentru a fi sigură de vestea bună, testele de rutină... doar șase luni. Copilul nu ar fi avut nici o șansă, iar lui Cortez nu i-ar

mai fi rămas nimic de la Maria. Poate, i-ar fi spus el paharului plin cu vin, poate că era pedeapsa lui Dumnezeu pentru că se însurase cu o fată atât de tânără, sau pentru multele lui escapade în stil de Casanova.

În acel moment, mâna Moirei se întinse peste masă și i-o atinse pe a lui. Bineînțeles că nu era vina lui, îi spuse femeia. El se uită la ea și văzu simpatia din ochii cuiva care-și pusese întrebări similare cu cele pe care tocmai pretinsese el că și le-ar fi pus. Oamenii erau atât de previzibili. Tot ceea ce aveai de făcut era să apeși pe butoanele potrivite – și să ai sentimentele potrivite. Când mâna ei o atinsese pe a lui, seducția era completă. Simțise un val de căldură în acea atingere, sentimentul omeniei simple. Dar dacă el s-ar fi gândit la ea ca la o simplă țintă, cum ar fi putut să-i răspundă cu aceleași sentimente – și cum și-ar mai fi putut îndeplini misiunea? Îi simțise durerea, singurătatea. Avea să fie bun cu ea.

Așa și era deja de două zile. Dacă n-ar fi fost emoționant, ar fi fost de-a dreptul comic felul în care se pregătea ca o adolescentă înaintea unei întâlniri – ceva ce nu mai făcuse de aproape douăzeci de ani; în mod sigur, copiii ei găseau treaba asta amuzantă, dar trecuse destul timp de la moartea tatălui lor pentru a nu mai avea resentimente față de nevoile mamei și pentru a-i trimite zâmbete încurajatoare în timp ce ea mergea spre mașină. O cină scurtă, încordată, apoi scurtul drum până la hotel. Puțin vin pentru a trece peste emoțiile pe care le simțeau amândoi cu adevărat, ea ceva mai tare însă. Așteptarea se dovedise fructuoasă. Ei îi lipsea antrenamentul, dar avea reacții mult mai normale decât obișnuitele lui parteneri de pat. Cortez era foarte bun în pat. Era mândru de potentă sa și îi dăruise ceva mai mult decât de obicei: o oră de sex, în care o ațâțase încet, pentru a sfârși cât de tandru era în stare.

Acum stăteau unul lângă altul, capul ei se odihnea pe umărul lui și, în liniște, lacrimile îi curgeau încet din ochi. Era o femeie de clasă. Soțul ei, chiar dacă murise tânăr, fusese norocos să aibă o femeie care știa că, dintre toate, tăcerea putea arăta cea mai mare pasiune. El se uită la ceasul de pe noptieră. Se scurseră zece minute de liniște înainte de a vorbi.

— Mulțumesc, Moira... N-am știut... A fost... E prima oară de când... de când...

De fapt, trecuse doar o săptămână de la ultima partidă, care îl costase treizeci de mii de pesos. Fusese tânără și îndemnatică.

Dar...

Forța femeii îl luă prin surprindere. Îmbrățișarea ei fu atât de puternică, încât abia mai putu să respire. O parte din ceea ce odată fusese conștiința lui îi spuse că ar fi trebuit să-i fie rușine, dar partea mai mare îl înștiință că dăduse mai mult decât luase. Era mai bine decât sexul cumpărat. Existau, totuși, sentimente pe care banii nu le puteau cumpăra; gândul ăsta era pentru Cortez și încurajator și enervant, era un gând care îi amplifică sentimentul vinovăției. Se gândi din nou că nu s-ar fi simțit rușinat dacă ea nu l-ar fi îmbrățișat tare, iar îmbrățișarea nu ar fi venit dacă ei nu i-ar fi plăcut foarte mult.

Se întinse în spate până la cealaltă noptieră și-și luă pachetul de țigări.

— N-ar trebui să fumezi, îi spuse Moira Wolfe.

El zâmbi.

— Știu. Trebuie să mă las. Dar, după ce mi-ai făcut, continuă el clipind din ochi, trebuie să mă adun.

Tăcere.

— *Madre de dios*, spuse el după încă un minut.

— Ce s-a întâmplat?

Alt zâmbet răutăcios.

— Iată cum m-am dăruit ție și nici măcar nu știu cine ești!

— Ce vrei să știi?

Un chicotit. O ridicare din umeri.

— Nimic important - vreau să spun, ce ar putea fi mai important decât ceea ce ai făcut deja?

Un sărut. O îmbrățișare. Altă tăcere. Își stinse țigara la jumătate, ca să-i arate că opinia ei era importantă pentru el.

— Nu mă pricep la asta.

— Într-adevăr?

Fu rândul ei să chicotească și al lui să roșească.

— E altfel, Moira. Eu - când eram tânăr, era de la sine înțeles că atunci... era de la sine înțeles că n-avea nici o importanță, dar, acum sunt adult și nu mai pot fi așa... Aș vrea să știu mai multe despre tine, Moira, dacă îmi dai voie. Vin des la Washington și vreau... M-am săturat de singurătate. M-am săturat. Vreau să te cunosc, spuse el cu convingere.

Apoi, ezitant, plin de speranță, dar temător, adăugă:

— Dacă îmi dai voie.

Ea îl sărută cu tandrețe pe obraz.

— Îți dau voie.

În loc să o îmbrățișeze la fel de tare, Cortez își lăasă corpul în voia sentimentului de ușurare care nu era în totalitate prefăcut înainte de a vorbi din nou, se mai lăasă un moment de liniște.

— Trebuie să știi câteva lucruri despre mine. Sunt bogat. În afaceri mă ocup de mașini-unelte și piese de schimb. Am două fabrici, una în Costa Rica, cealaltă în Venezuela. Afacerile sunt complicate și... nu sunt periculoase, dar... e complicat să ai de-a face cu marii fabricanți. Am doi frați mai mici, care sunt și ei implicați în afacere. Tu cu ce te ocupi?

— Păi, sunt secretară. De douăzeci de ani fac munca asta.

— Da? Și eu am o secretară.

— Și fugi după ea în jurul biroului...

— Consuela e suficient de în vârstă pentru a-mi fi mamă. A lucrat pentru tatăl meu. Așa stau lucrurile în America. Șeful tău te aleargă?

O urmă de indignare geloasă. Un alt chicotit.

— Nu chiar. Eu lucrez pentru Emil Jacobs. E directorul FBI.

— Nu cunosc numele ăsta.

O minciună.

— FBI, ăștia sunt federalii voștri, știu. Și tu ești deci secretara șefă pentru toți?

— Nu chiar. Treaba mea este în principal să am grijă de buna organizare din biroul domnului Jacobs. Nu poți să-ți imaginezi programul lui - o grămadă de conferințe și întâlniri care trebuiesc ținute în frâu. E ca și cum ai fi un jongler.

— Da, la fel e și cu Consuela. Dacă n-ar fi ea să mă supravegheze...

Cortez râse.

— Dacă aș avea de ales între ea și unul dintre frații mei, aș alege-o pe ea. Aș putea oricând să angajez un director de fabrică. Ce fel de om este acest - cum spuneați, Jacobs? Știi, când eram copil voiam să mă fac polițist, să am pistol și să conduc mașina. Să fii șeful tuturor polițiștilor, probabil că e un lucru deosebit.

— Treaba lui este, în principal, să învârtă hârtii - am mult de lucru cu completatul formularelor și cu scrisul după dictare. Când ești șeful, treaba ta este să te ocupi de buget și să ai diverse întâlniri.

— Dar sigur că trebuie să știe... lucrurile bune, nu? Cea mai frumoasă parte din meseria de polițist... trebuie să fie cea mai bună, să știi lucruri pe care alții nu le știu. Să știi cine sunt

criminalii și să-i vânezei.

— Și alte lucruri. Nu e numai muncă de poliție. Ei se ocupă și cu contraspionajul. Vânează spioni, adăugă ea.

— Asta e CIA, nu?

— Nu. Bineînțeles că nu pot vorbi despre asta, dar este una dintre atribuțiile Biroului. De fapt este același lucru și nu seamănă deloc cu ce se vede la televizor. E mult mai plictisitor. Citesc tot timpul rapoartele.

— De mirare, spuse Cortez în largul său. Cu toate talentele de femeie și în plus mă și educă.

El zâmbi încurajator, dându-i timp de gândire. Își aminti că idiotul care îi ordonase misiunea sugerase că ar fi putut trebui să folosească bani. Cortez se gândi că ofițerii KGB care îl antrenaseră ar fi fost mândri de tehnica lui. KGB-ul era foarte parcimonios cu fondurile.

— Te muncește mult? Întrebă Cortez un minut mai târziu.

— În unele zile poate dura mai mult, dar șeful este foarte bun în funcția lui.

— Dacă te muncește prea mult, va trebui să stăm de vorbă, eu și domnul Jacobs. Dacă se întâmplă să vin la Washington și să nu te pot vedea din cauză că ești la serviciu?

— Chiar vrei...

— Moira.

Vocea lui își schimbă timbrul. Cortez știa că mersese prea departe pentru o primă oară. Fusese prea ușor și pusese prea multe întrebări. În fond, văduvă singuratică sau nu, avea de-a face cu o femeie matură și responsabilă – deci o intelectuală. Dar ea era și o femeie a simțurilor și a pasiunii. El își mișcă mâinile și capul. Îi văzu întrebarea zugrăvită pe față: Iar? El rosti mesajul printr-un zâmbet: Iar.

De data asta fu mai puțin răbdător, nu mai semăna cu un bărbat care explora necunoscutul. Acum exista familiaritate. Deja știa ce îi făcea ei plăcere, așa că mângâierile aveau acum o direcție precisă. În zece minute avea să uite toate întrebările lui. Avea să-și amintească doar mirosul și atingerile. Avea să se lase în voia tinereții reîntoarce. Avea să se întrebe încotro urmau să se îndrepte lucrurile, dar nu și cum începuseră.

Întâlnirile de dragoste sunt conspirative prin natura lor. Imediat după miezul nopții, o conduse până la locul unde își parcase mașina. Din nou, ea îl copleși prin tăcere. Îi ținea mâna ca o școlăriță și totuși atingerea ei conținea ceva mult mai

complex. Un ultim sărut înainte de a ieși din mașină - ea nu-i dăduse voie să coboare.

— Mulțumesc, Juan, spuse ea încet.

Cortez vorbi din inimă.

— Moira, datorită ție sunt bărbat din nou. Ai făcut mult pentru mine. Când mai vin la Washington, trebuie...

— Ne vom întâlni.

El o urmări cea mai mare parte a drumului către casă, pentru a-i arăta că dorea să o protejeze și se despărți înainte de a ajunge atât de aproape, încât copiii ei - în mod sigur erau treji - să-l fi putut observa. Cortez se întoarse la apartamentul lui cu un zâmbet pe față, doar parțial datorat misiunii.

Colegii ei de birou știură dintr-o privire. După doar puțin mai mult de șase ore de somn, Moira intră valvârtej în birou, purtând o rochie pe care nu o mai atinsese de un an. În ochii ei exista o strălucire pe care n-ar fi putut să o ascundă. Observă chiar și directorul Jacobs, dar nimeni nu suflă o vorbă. Jacobs înțelegea. Își îngropase el însuși soția doar cu câteva luni înainte de pierderea suferită de Moira și știa că astfel de goluri din viața unui om nu prea puteau fi vreodată umplute cu muncă. E bine pentru ea, își zise el. Ea mai avea copiii acasă. Va trebui să-i mai ușureze programul. Merita încă o șansă pentru o viață adevărată.

8

Desfășurare

Era ciudat cât de ușor se desfășuraseră lucrurile, își zise Chavez. Sigur că toți erau sergenți, dar cel care pusese la cale operațiunea fusese un om inteligent, pentru că evitase nesiguranța legată de funcția fiecărui om. În plutonul lui exista un sergent de operațiuni care să-l asiste pe căpitanul Ramirez la planificare. Mai era și un doctor, un tip bun din forțele speciale, care-și terminase deja antrenamentul cu arme. Julio Vega și Juan Piscador fuseseră cândva mitraliori, așa că li se încredințaseră cele două SAW-uri. Aceeași poveste era și cu cel care avea în primire stația radio. Fiecare dintre membrii echipei se potrivea exact pentru misiunea lui, cu toții erau antrenați suficient ca să respecte părerea celui alt, iar antrenamentele încrucișate nu făceau decât să adâncească acel respect. Regimul dur de exerciții amplificase mândria cu care fiecare dintre ei se prezentase în tabără, iar la capătul a două săptămâni echipa se sudase la fel de bine ca o mașinărie de excelentă calitate. Chavez, absolvent al școlii de comando, era cercetașul echipei. Misiunea lui era să o ia înaintea plutonului, mișcându-se în liniște de la un ascunziș la altul, să asculte și să privească, pentru a-i raporta apoi căpitanului Ramirez ceea ce observase.

— În regulă, unde sunt? întrebă căpitanul.

— La două sute de metri, imediat după colț, replică Chavez în șoaptă. Sunt cinci. Trei dorm, doi sunt treji. Unul stă lângă foc. Celălalt are un SMG și se plimbă de colo-colo.

Chiar și pe timpul verii, noaptea în munți era răcoroasă. Undeva în depărtare, un coiot urlă la lună. Din când în când se auzea foșnetul unui cerb trecând printre copaci și singurul zgomot asociat cu prezența umană era sunetul foarte îndepărtat al avioanelor cu reacție. Chiar și fără ochelarii speciali pentru noapte cu care erau în mod normal echipați, vizibilitatea era surprinzător de bună. Stelele de deasupra capetelor lor nu străluceau în aerul rarefiat de munte, ci luminau constant, ca niște discrete puncte de lumină. Chavez ar fi remarcat, în mod normal, frumusețea nopții, dar aceasta era o noapte de muncă.

Ramirez și restul plutonului purtau haine de camuflaj în patru

culori, de fabricație belgiană. Fețele lor erau colorate în tonuri asemănătoare cu ajutorul unor truse de machiaj (bineînțeles că armata nu le numea așa), astfel încât se pierdeau în umbrele nopții la fel de bine ca omul invizibil al lui Wells. Dar cel mai important lucru era că se simțeau perfect de bine pe întuneric. Noaptea era cel mai bun și mai puternic prieten al lor. Omul era un vânător de zi. Toate simțurile, toate instinctele și toate invențiile lui funcționau cel mai bine la lumină. Ritmurile primordiale îl făcuseră să fie mai puțin eficient în timpul nopții – dacă nu muncise din greu să le învingă, așa cum făcuseră acești oameni. Chiar și triburile de indieni americani care trăiau în mijlocul naturii se temeau de noapte, aproape niciodată nu se luptau noaptea, nici măcar nu-și păzeau taberele în timpul nopții – dându-i astfel armatei americane prima doctrină folosită în privința operațiunilor de noapte. Noaptea, omul aprindea focuri pentru a vedea mai bine și pentru a avea căldură, dar, procedând astfel, el își reducea vizibilitatea la câțiva metri, pe când ochiul uman, antrenat corespunzător, putea vedea destul de bine pe întuneric.

— Doar cinci?

— Atâția am numărat, domnule.

Ramirez dădu din cap și făcu semn la încă doi oameni să se apropie. Se dădură câteva ordine în liniște. El plecă împreună cu cei doi, luând-o spre dreapta pentru a ieși deasupra locului de popas. Chavez se duse din nou înainte. Misiunea lui era să doboare santinela și pe cel de lângă foc. Era mai greu să te miști în liniște în întuneric decât să vezi în întuneric. Ochiului omenesc îi era mai ușor să vadă mișcarea pe întuneric decât să identifice obiecte staționare. Își puse fiecare picior cu încetineală, căutând orice ar fi putut aluneca sau s-ar fi putut rupe cu zgomot – urechea umană era extrem de subestimată. Pe lumină, metoda lui de a se mișca ar fi fost comică, dar furișarea avea prețul ei. Cel mai rău lucru era că se mișca încet, iar Ding nu era mai răbdător decât orice om mai tânăr de treizeci de ani. Era o slăbiciune împotriva căreia se autoantrenase. Mergea foarte aplecat. Arma îi era pregătită împotriva oricărei surprize și, pe măsură ce se apropia momentul, simțurile îi erau din ce în ce mai treze, ca și cum un curent electric i-ar fi trecut prin piele. Capul i se întorcea ușor către dreapta și către stânga, fără a privi vreun obiect anume, pentru că atunci când te uitală la ceva în întuneric, după câteva secunde obiectul respectiv avea tendința să

dispară.

Pe Chavez îl deranja ceva, dar nu știa ce anume. Se opri pentru un moment, se uită împrejur și cercetă pentru treizeci de secunde, cu toate simțurile, partea din stânga lui. Nimic. Era pentru prima oară în noaptea asta când își dorea să fi avut ochelarii de noapte. Ding își reveni. Poate că era vreo veveriță sau alt animal care se hrănea noaptea. În mod sigur nu un om. Nimeni nu s-ar fi putut mișca în întuneric la fel de bine ca un Ninja, își zâmbi el și trecu din nou la treabă. Câteva minute mai târziu își atinse poziția, în spatele unui pin pipernicit și se lăsă în genunchi. Chavez dădu la o parte capacul de pe cadranul verzei al ceasului digital, urmărind cum cifrele se apropiau cu încetineală de momentul stabilit. Santinela era acolo, mișcându-se în cerc în jurul focului, niciodată mai departe de zece metri de acesta, încercând să-și țină ochii în direcția opusă focului pentru a-și proteja vederea de noapte, dar lumina reflectată de pietre și brazi îi distrugea suficient de puternic percepția – se uită de două ori direct la Chavez, însă nu văzu nimic.

Era timpul.

Chavez își ridică arma MP-5 și trase o singură rafală în pieptul țintei. Omul se clătină sub impact, își acoperi locul unde fusese lovit și se prăbuși cu un icnet de surpriză. Pistolul MP-5 scosese doar un ușor sunet metalic, ca o piatră care se lovea de altă, dar era ceva ieșit din comun în liniștea nopții de munte. Individul somnoros de lângă foc se întoarse, dar nu apucă să ajungă decât la jumătate când glonțul îl atinse și pe el. Chavez se imaginează în toiul unei rostogoliri, țintindu-l pe unul dintre cei adormiți când răpăitul distinct al mitralierei lui Julio îi trezi din ațipeală. Toți trei săriră în picioare și fură morți înainte de a ajunge în poziție verticală.

— De unde naibii ai apărut? întrebă santinela „moartă”.

Locul de pe pieptul lui unde îl lovise glonțul de ceară era extrem de iritat, iar surprinderea lui era și mai și. Până când se ridică în picioare, Ramirez și ceilalți ajunseseră în lumină.

— Băiete, ești foarte bun, spuse o voce în spatele lui Chavez și o mână i se așeză pe umăr.

Sergentul aproape că-și ieși din piele în timp ce omul trecea pe lângă el spre lumină.

— Vino.

Un Chavez șocat îl urmă pe bărbat până la foc. Pe drum își goli pistolul – gloanțele de ceară puteau lăsa un adevărat dezastru pe

fața unui om.

— Putem numi asta un succes, spuse bărbatul. Cinci morți și nici o reacție din partea inamicului. Domnule căpitan, mitraliorul dumitale a cam fost luat de val. Eu aş mai reduce din tăărăboi; sunetul unei arme automate se aude pe o distanță al naibii de mare. Aş încerca să mă apropii ceva mai mult, dar – cred că stânca de colo a fost cea mai potrivită alegere. În regulă, nu contează asta. Greșeala mea. Nu putem alege întotdeauna terenul. Mi-a plăcut disciplina de care ați dat dovadă în timpul marșului de apropiere, iar mișcarea în jurul obiectivului a fost excelentă. Cercetașul ăsta pe care îl ai e fantastic. Aproape că m-a descoperit.

Ultima remarcă îl atinse pe Chavez ca o apreciere slabă.

— Cine dracu' mai ești și tu? întrebă Ding încet.

— Băiete, eu făceam asta de-adevăratelea pe vremea când tu te jucai cu mitraliere de jucărie. În afară de asta, am trișat.

Clark își arată ochelarii de noapte.

— Mi-am ales drumul cu atenție și-am înghețat ori de câte ori ți-ai întors capul. Ceea ce ai auzit era respirația mea. Aproape că m-ai descoperit. Credeam că am stricat exercițiul. Îmi pare rău. Apropo, eu sunt Clark.

Întinse o mână.

— Chavez.

Sergentul i-o strânse.

— Ești destul de bun, Chavez. Cel mai bun din câți am văzut de la o vreme încoace. Mi-a plăcut mai ales jocul de picioare. Nu au mulți răbdarea ta. Ne-ai fost de folos în al treilea SOG.

Era cea mai înaltă apreciere a lui Clark, pe care o spunea rareori.

— Ce e aia?

O încruntare și o ridicare din umeri.

— Ceva ce n-a existat niciodată, nu-ți face griji din pricina asta. Clark se apropie să arunce o privire asupra celor doi oameni împușcați de Chavez. Amândoi își frecau locuri identice pe jachetele lor antiglonț, chiar deasupra inimii.

— Știi și cum să tragi.

— Oricine ar nimeri cu asta.

Clark se întoarse și îl privi pe tânăr.

— Ia aminte, când e de-adevăratelea nu e chiar același lucru.

Chavez recunoscuse o inflexiune de seriozitate în vocea bărbatului.

— Ce ar trebui să fac altfel, domnule?

— Asta e partea mai grea, admise Clark, în timp ce restul plutonului se apropia de foc.

Vorbi așa cum îi vorbește un profesor unui elev talentat.

— O parte din tine va trebui să susțină că este același lucru ca la un antrenament. Cealaltă parte va trebui să știe că nu mai poți face multe greșeli. Va trebui să știi pe care parte să o asculți, pentru că se vor schimba de la o secundă la alta. Ai instincte bune, băiete. Ai încredere în ele. Ele te vor ține în viață. Dacă lucrurile nu par în regulă, probabil că nici nu sunt. Nu confunda asta cu frica.

— Poftim?

— O să-ți fie frică acolo, Chavez. Mie îmi era întotdeauna. Obişnuiește-te cu ideea asta și poate să te ajute în loc să-ți pună bețe în roate. Pentru Dumnezeu, nu-ți fie rușine de asta. Problema unei jumătăți dintre oamenii din ținutul indienilor este că se tem să le fie frică.

— Domnule, pentru ce Dumnezeu ne antrenăm?

— Nu știu încă. Nu e treaba mea.

Clark reuși să-și ascundă sentimentele despre treaba asta. Antrenamentul nu era chiar potrivit pentru ce credea el că ar fi trebuit să fie misiunea. Ritter ar fi putut face iar pe deșteptul. Nimic nu-l îngrijora mai mult pe Clark decât un superior deștept.

— Totuși, o să lucrați pentru noi.

Era o observație excesiv de dură, se gândi Clark. Bineînțeles că el ceruse să vină la fața locului, dar își dăduse seama că Ritter îl manevrase în așa fel încât să o ceară. Clark era cel mai priceput om din agenție la treburi de genul ăsta. Nicăieri în serviciul guvernului nu mai erau mulți oameni cu experiență similară, iar cei mai mulți dintre ei, ca și Clark, deveneau prea bătrâni pentru o acțiune adevărată. Asta era tot? Clark nu știa. Ceea ce știa era că lui Ritter îi plăcea să țină lucrurile în mână, în special atunci când se credea deștept. Oamenii inteligenți se supraestimau, își zise Clark, iar Ritter nu era imun la asta.

— Poate, admise el cu reticență. Nu însemna că nu-i plăcea să fie asociat cu oamenii ăștia, dar Clark era îngrijorat de circumstanțele care ar fi putut să facă acest lucru necesar mai târziu. Încă mai poți s-o scoți la capăt, Johnny, băiete?

— Deci? Întrebă directorul Jacobs.

Și Bill Shaw era acolo.

— Deci, a făcut-o, mai mult ca sigur, răspunse Murray în timp ce se întindea după cafea. Dar n-ar fi deloc simplu să mergem în instanță. E un tip deștept, iar echipajul l-a susținut. Dacă-i citești dosarul, vei vedea de ce. E un ofițer foarte bun. În ziua în care am fost acolo salvase echipajul unei bărci de pescuit în flăcări - e vorba de o sincronizare perfectă. S-a apropiat atât de tare, încât pe marginea bărcii erau arsuri. Desigur că am putea să-i luăm pe toți separat și să-i interogăm, dar va fi tare greu numai să ne dăm seama cine a fost implicat. Nu-mi place să spun asta, dar probabil că nu merită efortul, mai ales că senatorul ni se uită peste umăr, iar procurorul local probabil că nu se va lăsa nici el păcălit. Lui Bright nu prea i-a plăcut asta, dar l-am calmat. Apropo, e un băiat bun.

— Cum a rămas cu apărarea pentru cei doi implicați? întrebă Jacobs.

— Subțire. Dacă privim lucrurile în față, împotriva lor cazul este al dracului de solid. Cei de la balistică au spus că glonțul extras de cei de la brigada mobilă de pe punte se potrivește la pistolul găsit pe vas, pistol care poartă pe el amprente amândurora - ăsta a fost un adevărat noroc. Sângele găsit în apropierea locului de unde s-a extras glonțul este AB pozitiv, ceea ce se potrivește cu soția. O pată de pe covor, la treizeci de centimetri mai încolo, confirmă faptul că se afla la ciclu, ceea ce, coroborat cu câteva pete de spermă, sugerează ideea violului. Chiar acum, jos se lucrează la expertiza ADN asupra spermei recuperate de pe preș - vrea cineva de aici să pună pariu că o să se potrivească? Avem un set de amprente însângerate care sunt la fel cu ale subiecților în zece și chiar mai multe puncte. Există o mulțime de dovezi palpabile bune. E mai mult decât suficient să-i condamnăm deja, spuse Murray încrezător, iar băieții de la laborator n-au lucrat încă decât jumătate din probe. Procurorul va cere pedeapsa capitală. Eu cred c-are s-o obțină. Singura problemă este dacă o să le permitem sau nu să ne dea informații în schimbul unei pedepse mai ușoare. Dar ăsta nu e chiar stilul meu.

Remarca smulse pentru Murray un zâmbet din partea directorului.

— Prefă-te că este, ordonă Jacobs.

— Cam într-o săptămână vom ști dacă avem nevoie de vreo informație pe care ne-o pot da ei. Instinctele îmi spun că nu vom avea nevoie. Ar trebui să fim în stare să ne dăm seama pentru

cine lucra victima și cine a fost cel care a ordonat lovitura – ce nu știm încă este *de ce*. Dar este puțin probabil ca și subiecții să știe de ce. Cred că avem de-a face cu doi *sicarios* care sperau să-și transforme lovitura într-o intrare triumfală în partea de marketing a afacerii. Cred că sunt doi cai de bătaie. Dacă ăsta e adevărul, nu știu nimic în plus față de ceea ce putem afla și noi. Cred că trebuie să le dăm o șansă, dar aș recomanda să nu fie contra unei micșorări a sentinței. Avem patru crime – dintre cele mai rele. Avem o pedeapsă cu moartea și, mai ales pentru agentul nostru, cred că scaunul electric li s-ar potrivi de minune.

— Te faci al naibii pe măsură ce îmbătrânești? întrebă Shaw.

Era încă una dintre acele glume de serviciu. Bill Shaw era unul dintre intelectualii de frunte ai Biroului. Își câștigase laurii distrugând bandele locale de teroriști și reușise asta reconstruind cu grijă sistemul de achiziționare de informații și de analiză al FBI. Jucător de șah prin excelență, într-o manieră liniștită și organizată, acest bărbat înalt și distins era un fost agent care susținuse pedeapsa capitală în mod organizat, liniștit și bine motivat. Era un punct asupra căruia opinia poliției era aproape universală. Tot ceea ce trebuia să faci ca să înțelegi pedeapsa capitală era să vezi scena unei crime cu tot spectacolul ei dezgustător.

— Procurorul e de acord, Dan, spuse directorul Jacobs. Drogații ăștia doi sunt ieșiți din combinație și intrați la răcoare.

De parcă ar conta, își zise Murray. Ceea ce conta pentru el era că doi criminali aveau să-și primească pedeapsa. Guvernul putea invoca legea care permitea pedeapsa cu moartea în cazul asasinatelor aflate în legătură cu drogurile pentru că pe iaht se găsisse o cantitate suficient de mare de stupefiante. În cazul ăsta, legătura era probabil aproape inexistentă, dar acest lucru nu conta pentru cei trei bărbați aflați în încăpere. Asasinatul – brutal și premeditat – era suficient. Trebuie spus însă că era o minciună sfruntată ceea ce aveau să declare atât ei, cât și procurorul districtului sudic din Alabama în fața camerelor de televiziune și anume că aceasta era o luptă împotriva comerțului cu droguri.

Cu treizeci de ani în urmă, Murray își terminase educația de tip clasic la colegiul din Boston. Încă mai putea recita în latină pasaje din *Eneida* lui Virgiliu sau începutul tiradei lui Cicero împotriva lui *Catilina*. Studiase greaca doar în traducere – pentru Murray una era o limbă străină și alta un alfabet diferit – dar își amintea legenda Hidrei, monstrul cu șapte sau mai multe capete.

De fiecare dată când îi retezai unul, creșteau două în loc. La fel era și cu comerțul de droguri. Pur și simplu erau prea mulți bani implicați. Bani dincolo de limita lăcomiei. Bani care permiteau achiziționarea a orice își dorea un om simplu – mulți dintre traficanți asta și erau. O singură afacere putea îmbogăți un om pe viață și erau mulți cei care doreau în mod conștient să-și riște viețile pentru acea afacere. Însă hotărând să-și joace viețile la ruletă – ce valoare ar fi putut avea pentru ei viețile altora? Răspunsul era evident. Așa că ucideau la fel de firesc și de brutal cum un copil ar strivi sub talpă un mușuroi de furnici. Ucideau în întregime familiile rivalilor lor pentru că nu voiau ca peste cinci, zece sau douăzeci de ani să apară vreun fiu mândru și pornit pe răzbunare; dar și pentru că, la fel cum statele lumii se jucau cu armele nucleare, aici intervenea principiul descurajării. Chiar și cineva care-și risca propria viață ar fi putut ezita înainte de a risca și viețile copiilor lui.

Așa că, în cazul ăsta, aveau să rețeze două capete ale Hidrei. Cei doi acuzați aveau să ajungă în fața Tribunalului Federal Districtual. Procesul avea să dureze probabil o săptămână. Apărarea avea să se străduiască din răputeri, dar, atâta vreme cât federalii urmau să scoată cu grijă dovezile, ei aveau să învingă. Apărarea urma să încerce să discrediteze Paza de Coastă, numai că nu era greu să vezi ceea ce procurorul știa deja: că juriul se va uita la căpitanul Wegener ca la un erou, iar la cei doi acuzați ca la niște gunoarie. Singura tactică pe care era probabil s-o folosească apărarea, avea să se dovedească aproape sigur contraproductivă. Apoi era necesar ca judecătorul să dea sentința potrivită, dar ăsta era Sudul și aici chiar și judecătorii federali ar fi trebuit să aibă idei simple și clare despre justiție. După ce acuzații urmau să fie găsiți vinovați, procesul avea să continue cu stabilirea pedepsei și, din nou, ăsta era Sudul, unde oamenii citeau Biblia. Jurații aveau să asculte circumstanțele agravante: măcelărirea unei întregi familii, posibilitatea violului, uciderea copiilor și drogurile. Apărarea ar fi contraatacat: era un milion de dolari la bord. Principala victimă fusese implicată în comerțul cu droguri. Există vreo dovadă? ar fi întrebat liniștit procurorul. Și cum rămâne cu nevasta și copiii? Jurații aveau să asculte în liniște, cu sobrietate, aproape cu pioșenie și aveau să-și primească instrucțiunile de la același judecător care le spusese la început cum să-i găsească vinovați pe acuzați. Ei urmau să delibereze o perioadă de timp rezonabilă,

gândindu-se din nou bine la o decizie luată cu multe zile înainte și aveau să se pronunțe: moartea. Acuzații, deveniți acum criminali, aveau să fie trecuți în arest federal. Urma în mod automat un apel, dar o schimbare de sentință era puțin probabilă atâta vreme cât judecătorul n-avea să facă vreo greșală gravă de procedură, lucru improbabil, date fiind dovezile concrete. Aveau să urmeze ani întregi de apeluri. Oamenii urmau să conteste sentința pe baze filosofice – Murray nu era de acord cu asta, dar îi respecta pentru opiniile lor. Mai devreme sau mai târziu cazul avea să ajungă la Curtea Supremă, dar Supremii, cum îi numea poliția, știau că în Constituție era clar lăsat loc pentru pedeapsa capitală, în ciuda unor decizii contrare mai vechi și că voința poporului, exprimată prin Congres, ceruse expres pedeapsa cu moartea în anumite cazuri legate de droguri, ceea ce opinia majorității avea să și spună clar, fără ocolișuri. Așa că, după vreo cinci ani și după ce toate apelurile aveau să fi fost înaintate și respinse, cei doi bărbați urmau să fie fixați într-un scaun de lemn și un buton avea să fie apăsat.

Asta era suficient pentru Murray. Cu toată experiența și rafinamentul lui, rămânea în primul rând un polițist. Ajunsese la maturitate după ce absolvise Academia FBI, pe când gândea că el și colegii lui – cei mai mulți ajunși acum la pensie – aveau să schimbe cu adevărat lumea. Statisticile spuneau că o schimbaseră în multe feluri, dar statisticile erau prea reci, prea îndepărtate, prea inumane. Războiul împotriva crimei era, pentru Murray, un șir nesfârșit de mici bătălii. Victimele erau jefuite singure, răpite sau ucise, iar preoții-războinici ai FBI trebuiau să-i salveze sau să-i răzbune individual. Și aici viziunea lui era modelată de valorile educației lui catolice, iar Biroul rămânea un bastion al Americii catolice de tip irlandez. Poate că nu schimbaseră lumea, dar salvaseră vieți și răzbunaseră morți. Ca întotdeauna, aveau să apară noi criminali, dar toate bătăliile lui se terminaseră cu victorii, iar el avea nevoie să creadă că în final societatea lui va fi diferită, iar această diferență avea să fie pozitivă. La fel de tare cum credea în Dumnezeu, credea că fiecare criminal prins însemna o viață salvată undeva în viitor.

În cazul ăsta, pusese umărul la încă o victorie.

Dar pentru afacerile cu droguri n-avea să însemne absolut nimic. Noul său post îl obliga să privească lucrurile mai în ansamblu decât o făceau agenții obișnuiți, după închiderea birourilor, la un pahar. În locul celor doi scoși din circulație,

Murray știa că Hidrei îi crescuseră deja alte două capete, poate chiar mai multe. El greșea pentru că nu urmărea mitul până la sfârșit, așa cum făceau deja alții. Hercule ucisese Hydra printr-o tactică diferită. În cameră se afla un om care își amintise acest lucru. Murray încă nu învățase că, la nivelul luării deciziilor, perspectiva îți schimba încet convingerile.

Și lui Cortez îi plăcea priveliștea, în ciuda aerului cam rarefiat al acestui cuib înalt și inaccesibil. Proaspătul lui șef cunoștea modurile de a-și arăta ostentativ puterea. Biroul lui era cu spatele la uriașa fereastră, iar celui care stătea de cealaltă parte a structurii masive îi era greu să-i citească expresia feței. Vorbea cu vocea calmă și liniștită a omului puternic. Făcea gesturi puține și folosea, în general, cuvinte blânde. Cortez știa că, de fapt, era un om brutal și, în ciuda educației, un bărbat mai puțin sofisticat decât se credea el însuși, iar tocmai asta, Felix o știa, era motivul pentru care îl angajase. Așa că fostul colonel antrenat la Centrul din Moscova își miji ochii pentru a examina priveliștea verde ar văii. Îl lăsa pe Escobedo să se joace de-a puterea aparentă. Se jucase așa cu oameni mult mai periculoși decât asta.

— S-auzim.

— Am recrutat doi oameni, răspunse Cortez. Unul dintre ei ne va da informații contra unor recompense bănești. Celălalt va face la fel din alte motive. Am mai avut în vedere doi potențiali colaboratori, dar i-am respins pentru că nu erau potriviți.

— Cine sunt cei pe care-i vei folosi?

— Nu, clătină Cortez din cap. Ți-am spus că identitatea agenților mei trebuie să rămână secretă. Asta este un principiu al operațiunilor de spionaj. În organizația ta există informatori și a vorbi deschis înseamnă a ne compromite șansele de a strânge informațiile pe care le vrei, *jefe*, spuse el măgulitor.

Omul asta avea nevoie de așa ceva.

— *Jefe*, m-ai angajat pentru priceperea și experiența mea. Trebuie să mă lași să-mi fac treaba cum trebuie. Vei vedea calitatea surselor mele din informațiile pe care ți le dau. Îți înțeleg simțămintele. E normal. Însuși Castro mi-a pus aceeași întrebare și i-am dat același răspuns. Trebuie să fie așa.

Remarca îi aduse lui Cortez un mormăit de dispreț. Lui Escobedo îi plăcea să fie comparat cu un șef de stat, în special cu unul care îi sfida pe yankei cu succes de o generație. Pe fața lui atrăgătoare își făcuse apariția un zâmbet satisfăcut, Felix o

știa fără să se mai obosească să verifice. Răspunsul lui fusese o minciună din două motive: Castro nu întrebasese niciodată așa ceva și nici Felix, nici altcineva de pe insulă nu ar fi îndrăznit vreodată să nu-i dea informațiile cerute.

— Și ce-ai aflat?

— Se pregătește ceva, spuse el cu o voce atotștiutoare, care era aproape batjocoritoare.

Trebuia, totuși, să-și justifice salariul.

— Guvernul american lucrează la un nou program proiectat să intensifice eforturile lor de interdicție. Sursele mele nu au încă nimic concret, deși ceea ce au aflat vine din mai multe locuri și este probabil adevărat. Cealaltă sursă va fi în stare să-mi confirme informațiile pe care le primesc de la prima.

Felix știa că era o lecție care n-avea să se prindă de Escobedo. Recrutarea a două surse complementare într-o singură misiune i-ar fi adus o elogioasă scrisoare de recomandare din partea oricărui serviciu de spionaj.

— Cât ne vor costa informațiile?

Bani. Întotdeauna ajunge la bani, își spuse Cortez cu un suspin înăbușit. Nu era de mirare că avea nevoie de un profesionist pentru a-i asigura securitatea operațiunilor. Doar un prost credea că putea cumpăra orice. Pe de altă parte, existau situații în care banii erau de ajutor și, deși nu știa, Escobedo plătea mai mult legăturilor și trădătorilor lui americani decât întreaga rețea comunistă de spionaj.

— E mai bine să plătești mult unei singure persoane aflate la nivel înalt decât să-ți împrăștii aceeași sumă la un număr mare de funcționari minori. Un sfert de milion de dolari va fi suficient pentru informațiile pe care le vrem.

Bineînțeles, Cortez avea să-și păstreze o bună parte din sumă. Avea și el cheltuielile lui.

— Asta-i tot? întrebă Escobedo. Plătesc mai mult ca să...

— Asta pentru că oamenii tăi n-au folosit niciodată tactica potrivită, *jeffe*. Pentru că tu plătești oamenii în funcție de locurile lor și nu în funcție de ceea ce știu. Niciodată n-ai folosit un program sistematic pentru a-ți înfrunța dușmanii. Având informațiile potrivite, îți poți utiliza fondurile mult mai eficient. Poți acționa strategic în loc să acționezi tactic, încheie Cortez, apăsând butonul corect.

— Da. Trebuie să afle că suntem o forță care contează!

Felix se gândi, nu pentru prima dată, că obiectivul lui principal

era să ia banii și să fugă... poate o casă în Spania... sau, poate, pentru a-i lua locul acestui bufon egocentrist. Țsta era un gând... Dar nu acum. Escobedo era un egocentrist, dar unul viclean, capabil de acțiune rapidă. O diferență între omul ăsta și cei care conduceau fosta lui agenție era că Escobedo nu se temea să ia o decizie și o lua rapid. Aici nu era birocrație, nu erau mai multe birouri pe la care să treacă mesaje. Pentru asta îl respecta pe *el jefe*. Cel puțin știa cum să ia o decizie. Probabil KGB-ul fusese așa odată, poate chiar și agențiile americane de informații. Dar nu mai erau.

— Încă o săptămână, îi spuse Ritter consilierului pentru securitate națională.

— Îmi place să aud că lucrurile se mișcă, remarcă amiralul. Și pe urmă?

— De ce nu-mi spui tu? Doar ca să clarificăm lucrurile, sugeră directorul. Oricum, a fost ideea ta de la început.

— Păi, am vândut ideea directorului Jacobs, răspunse Cutter, zâmbindu-și propriei istețimi. Când suntem gata de start – adică într-adevăr pregătiți să apăsăm pe buton – Jacobs va zbura până acolo ca să-l întâlnească pe procurorul general. Columbienii, spune ambasadorul, vor accepta aproape orice. Sunt chiar mai disperați decât noi și...

— Doar n-ai...

— Nu, Bob, ambasadorul nu știe. Nu sunt atât de idiot pe cât mă crezi, îi spuse el din ochi directorului CIA. Dacă Jacobs le poate vinde ideea, pornim imediat acțiunea. Vreau să fac doar o schimbare.

— Care anume?

— Partea aeriană a chestiunii. Raportul tău spune că antrenamentele de urmărire aeriană au ajuns deja la partea de identificare a țintei.

— Câteva, aprobă Ritter. Două sau trei pe săptămână...

— Avem deja resursele necesare pentru a coordona acțiunea. De ce să nu activăm partea asta a operațiunii? Vreau să spun că ne-ar ajuta cu adevărat dacă am putea identifica zonele unde vrem să trimitem echipele, să organizăm spionajul operațional, chestii de genul ăsta.

— Aș prefera să așteptăm, spuse Ritter cu precauție.

— De ce? Dacă putem identifica zonele cele mai folosite, băieții vor avea mai puțin de băjbăit în teritoriu. Țsta e cel mai

mare risc al operațiunii, nu-i așa? În felul ăsta putem aduna informații care îmbunătățesc întreg conceptul operațional.

Problema cu Cutter, își zise Ritter, era că nenorocitul știa suficient de mult despre operațiuni pentru a deveni periculos. Mai rău, avea puterea de a-și impune voința – și istoria recentă a Directoratului pentru Operațiuni în memorie. Ce spunea cu câteva luni în urmă? *Cele mai bune operațiuni din ultimii câțiva ani au fost de fapt organizate de departamentul lui Greer...* Asta însemna Jack Ryan, steaua strălucitoare a lui James – posibil noul director, după felul cum se prezentau lucrurile. Asta era foarte rău. Ritter îl îndrăgea cu adevărat pe omologul lui din fruntea Directoratului de Spionaj, ceea ce nu se putea spune și despre favoritul și protejatul lui Greer. Era cu atât mai adevărat că două dintre cele mai bune lovituri ale agenției din ultimii ani începuseră în alt departament și era timpul ca Operațiunile să-și restaureze supremația. Ritter se întreabă dacă acest lucru era folosit de către Cutter în mod conștient pentru a-l împinge la acțiune. Probabil că nu, decise el. Cutter nu știa încă suficient despre lupta din interior. Asta nu însemna că n-avea să învețe, desigur.

— Atacul prematur este o greșeală clasică în operațiunile pe teren, pară slab directorul.

— Dar nu atacăm. În esență avem două operațiuni, nu-i așa? întreabă Cutter. Partea aeriană poate opera independent de cea terestră. Recunosc că va fi mai puțin eficient, dar încă funcționează. Nu ne dă asta o șansă să revedem partea mai puțin periculoasă a planului înainte de a trece la executarea celei periculoase? Nu ne aduce asta ceva pe care să-l arătăm columbienilor pentru a-i convinge cu adevărat că vorbim serios?

Prea devreme, spuse vocea lăuntrică a lui Ritter, dar pe fața lui se citea nehotărârea.

— Uite ce e, vrei să mă duc la președinte? întreabă Cutter.

— Unde e azi – în California?

— Într-o călătorie politică. Aș prefera să nu-l deranjez cu tipul ăsta de lucruri, dar...

Era o situație curioasă, își zise directorul. Îl subestimase pe Cutter, în timp ce consilierul pentru securitatea națională părea destul de priceput în a se supraestima.

— În regulă, ați câștigat. Operațiunea EAGLE EYE începe poimâine. Atât va dura să-i adunăm și să-i pregătim pe toți.

— Și SHOWBOAT?

— Pregătirea echipelor mai durează o săptămână. Încă patru zile să le ducem în Panama și să facem joncțiunea cu forțele aeriene, să verificăm comunicațiile și tot restul.

Cutter se întinse după cana de cafea și se încruntă. Era vremea să îndrepte niște lucruri, își zise el.

— La naiba, e bine să lucrezi cu un profesionist adevărat. Privește partea bună a lucrurilor, Bob. O să avem două săptămâni întregi ca să tragem de limbă pe oricine am pune mâna în raidul aerian, iar trupele terestre vor ști mult mai bine unde e nevoie de ele.

Ai câștigat deja, nenorocitul. Chiar trebuie să și răsucești cuțitul în rană? ar fi vrut să-l întrebe Ritter. Se gândea ce s-ar fi întâmplat dacă ar fi mers pe mâna lui Cutter. Ce-ar fi zis președintele? Poziția lui Ritter era vulnerabilă. Trâmbițase în lung și în lat prin comunitatea spionajului că CIA nu mai întreprinsese nici o operațiune serioasă în teren de... cincisprezece ani? Dar depinde ce se înțelegea prin „serioasă”, nu-i așa? Acum i se dăduse șansa, iar ceea ce fusese un subiect frumos de conversație la cafea, în timpul conferințelor guvernamentale la nivel înalt, devenise o realitate ce putea avea urmări defavorabile. Operațiunile în teren ca aceasta erau periculoase. Periculoase pentru participanți. Periculoase pentru cei care dădeau ordinele. Periculoase pentru guvernânții care le susțineau. Îi spusese lui Cutter acest lucru de suficient de multe ori, dar, ca mulți alții, consilierul pentru securitatea națională era hipnotizat de farmecul operațiunilor de teren. Acesta era cunoscut în cercurile lor drept sindromul misiunii imposibile. Chiar și un profesionist putea confunda un film de televiziune cu realitatea, iar oamenii din guvern aveau tendința să audă doar ceea ce doreau să audă și să ignore părțile neplăcute. Numai că era cam târziu pentru Ritter să mai dea vreun avertisment. De altfel, de ani întregi el susținuse că o astfel de misiune era posibilă, ba uneori chiar o mișcare potrivită în politica internațională. Și spusese suficient de des că departamentul lui încă era în stare să o organizeze. Scăpase neobservat faptul că trebuia să recruteze agenți din armată și forțele aeriene. Pe timpuri, agenția își folosea propria ei armată și propriile ei forțe aeriene... iar dacă misiunea asta reușea, poate că acele timpuri se vor întoarce. Erau forțe de care agenția și țara aveau nevoie, își zise Ritter. Poate că asta era șansa ca totul să devină realitate. Și dacă prețul era să-i facă față unui vânzător de putere

amator precum Cutter, atunci trebuia să-l plătească.

— În regulă, am să pun lucrurile în mișcare.

— Îl voi informa pe șef. Cât de repede estimezi că vom avea rezultate...?

— Imposibil de spus.

— Dar înainte de noiembrie, sugerează ușor Cutter.

— Mda, probabil că înainte.

Prima Divizie pentru Operațiuni Speciale se afla la Hurlburt Field, la capătul de vest al complexului Bazei Aeriene Eglin din Florida. Era o unitate unică, dar orice unitate militară care avea cuvântul „special” în nume era unică prin însăși natura ei. Adjectivul era folosit cu diverse sensuri. „Arme speciale” însemna de cele mai multe ori arme nucleare și se folosea pentru a evita ofensarea celor pentru care „nuclear” era legat de norii în formă de ciupercă; era ca și cum schimbarea termenului ar fi putut cauza o schimbare de substanță, totuși, era o altă caracteristică a guvernelor din întreaga lume. Pe de altă parte, „operațiuni speciale” însemna altceva. În general denota misiuni de acoperire, oameni trimiși acolo unde n-ar fi trebuit să se afle, ajutați în timp ce erau acolo și retrași după ce și-ar fi încheiat misiunea pe care n-ar fi trebuit s-o îndeplinească de la început. Asta era, printre alte lucruri, destinația diviziei 1.

Colonelul Paul Johns - „PJ” - nu știa toate ocupațiile diviziei. D1 era mai degrabă o grupare ciudată, unde autoritatea nu coincidea întotdeauna cu gradul, unde soldații asigurau avioanele și echipajele fără să știe mereu de ce făceau asta, unde avioanele veneau și plecau după orare neregulate și unde oamenii nu erau încurajați să asculte zvonuri sau să pună întrebări. Divizia era împărțită în companii care lucrau împreună *ad-hoc*, după cum cereau împrejurările. Compania lui PJ includea șase elicoptere MH-53J „Pave Low III”. Johns era de mult timp acolo și reușise cumva să-și petreacă aproape toată cariera din Forțele Aeriene în aer. Era un drum care îi garanta atât o carieră interesantă și plină de împliniri, cât și exact zero șanse de a purta vreodată stelele de general. Dar nu dădea doi bani pe chestia asta. Intrase în Forțele Aeriene pentru a zbura; era un lucru pe care generalii nu aveau prea des șansa să-l facă. Își respectase partea de îndatoriri, iar serviciul și-o respectase pe a lui, ceea ce nu era exact tipul normal de aranjament pe care și l-ar putea închipui cineva. Mai demult, Johns evitase avioanele cu

aripi fixe, acele rapide bombardiere și avioane de vânătoare. Johns, toată viața un om de echipă, debutase pe giganții Jolly Green, elicopterele de salvare HH-3 din Vietnam, apoi trecuse pe Super Jolly HH-53, în Serviciul de Salvare Aeriană. Zburase, pe vremea când era un căpitan tânăr și imprudent, în raidul de la Song Tay, fiind copilot al avionului care se prăbușise în mod voit peste lagărul aflat la peste treizeci de kilometri vest de Hanoi, în încercarea de a salva oameni care, așa cum se dovedise, fuseseră mutați doar cu puțină vreme în urmă. Acela fusese unul dintre puținile lui eșecuri din viață. Colonelul Johns nu era obișnuit cu asemeni lucruri. Dacă erai luat prizonier, PJ venea să te aducă înapoi. Era al treilea specialist în salvare, ca grad, din Forțele Aeriene. Actualul șef de stat-major și alți doi generali fuseseră scutiți de un sejur la Hiltonul din Hanoi datorită lui și echipajelor lui. PJ era un om care foarte rar trebuia să-și cumpere ceva de băut. Tot el era un om pe care generalii îl salutau primii. Asta făcea parte din tradiția medaliei de onoare.

Ca mulți eroi, nu era deloc ieșit din comun. La doar un metru șaptezeci și șaiszeci și cinci de kilograme, arăta ca orice alt bărbat între două vârste în timp ce-și lua gustarea la popotă. Ochelarii pentru citit pe care de acum trebuia să-i poarte îl făceau să arate mai degrabă ca un bancher de provincie și rareori își ridica glasul. Când avea timp tunde singur iarba, iar când nu avea o făcea soția lui. Mașina lui era un Plymouth Horizon care consuma puțin. Fiul lui studia ingineria în Georgia, iar fiica își câștigase o bursă la Princeton, lăsându-i pe el și pe soția lui într-o casă prea mare și prea liniștită, ca să se gândească la pensia care-i aștepta peste câțiva ani.

Dar nu acum. Stătea în scaunul din stânga al elicopterului Pave Low, supraveghind un căpitan tânăr și priceput care, așa cum se gândea toată lumea, era gata să preia un post de comandă. Elicopterul de multe milioane de dolari trecea razant peste vârfurile copacilor, cu trei sute de kilometri pe oră. Deasupra Peninsulei Florida era o noapte noroasă și întunecoasă, iar partea complexului Eglin nu era prea luminată, dar nu conta. Și el și căpitanul purtau căști speciale prevăzute cu ochelari de noapte, nu foarte diferite de ceea ce purta Darth Vader în *Războiul Stelelor*. Dar aceștia funcționau, transformând întunericul vag din față într-o imagine gri cu verde pe un ecran. PJ își rotea întruna capul și se asigură că și căpitanul făcea același lucru. Una dintre problemele echipamentelor pentru

vederea de noapte era că estimarea distanțelor – o chestiune de viață și de moarte pentru un zburător la joasă altitudine – era îngreunată datorită imaginilor artificiale generate de măști. Johns se gândi că aproape o treime din pierderile operaționale ale companiei puteau fi puse pe seama acestei probleme, căreia tehnicienii specialiști nu-i găsiseră încă o rezolvare decentă. Pierderile operaționale și la antrenamente ale companiilor de elicoptere Pave Low erau relativ mari. Ăsta era un preț al misiunii pentru care se antrenau, iar altă rezolvare în afară de și mai mult antrenament nu exista.

Deasupra capetelor lor elicea cu șase pale se învârtea, propulsată de cele două motoare turboreactoare. Pave Low era cât de mare putea fi un elicopter, cu un echipaj de șase oameni și având loc pentru încă patruzeci de pasageri echipați de luptă. În diverse locuri, echipamente radar, infraroșii și alte instrumente îi străpungeau botul – efectul general era al unei insecte de pe altă planetă. La uși, de fiecare parte a corpului, ca și la ușa din spate, se aflau suporturi pentru mitralierele mobile, pentru că misiunea lor primordială, transportul sub acoperire și ajutorarea forțelor pentru operațiuni speciale, era o treabă periculoasă – ca și rolul secundar pentru care se antrenau în seara asta, căutarea și salvarea din luptă. PJ zburase în Asia de Sud-Est pe bombardierele de asalt A-1 Skyraider, ultimul avion de atac cu elice al Forțelor Aeriene, numit SPAD sau Sandy. Cine anume urma să le asigure acoperirea astăzi rămânea încă o problemă deschisă. Pentru a se proteja, aparatul căra, în afară de mitraliere, foițe metalice pentru păcălirea radarului, încărcături de combustibili și echipamente de bruiaj în infraroșu... plus echipajul lui de nebuni.

Johns își zâmbi în spatele căștii: nu mai era mult, dar era un zbor adevărat. Avuseseră posibilitatea să zboare cu ajutorul unui sistem radar-pilot automat controlat de computer, care compensa automat altitudinea, dar în seara asta simulaseră o defecțiune a aparatului. Cu sau fără pilot automat, pilotul avea sarcina să conducă aparatul, iar Willis își dădea toată silința să mențină elicopterul la rasul copacilor. Din când în când, Johns își înăbușea câte o tresărire ori de câte ori vreo ramură rebelă părea gata-gata să se lovească de burta elicopterului, însă căpitanul Willis era un tânăr competent și ținea aparatul jos, dar nu *prea* jos. În afară de asta, așa cum PJ știa dintr-o lungă experiență, ramurile de sus ale copacilor erau subțiri și fragile și

nu făceau altceva decât să păteze vopseaua. De mai multe ori se întorsese cu elicoptere pe ale căror burți erau pete verzi precum cele de pe blugii unui puști.

— Distanța? întrebă Willis.

Colonelul Johns privi ecranul de navigație. Avea de ales între sistemele Doppler, inerțial sau prin satelit, plus demodata planșetă pe care o folosea încă și insista ca și oamenii lui să învețe să o folosească.

— Două mile; zero-patru-opt.

— Recepționat, spuse Willis și reduse accelerația.

Un pilot autentic se oferise „voluntar” în misiunea asta, pentru a fi transportat cu un camion în pustietate, acolo unde un alt elicopter lansase o parașută peste un copac pentru a simula un pilot doborât, care la rândul său activase un emițător-radio de salvare autentic. Una dintre noile găselnițe era că parașuta fusese impregnată cu o substanță care strălucea în lumina ultravioletă. Johns îndeplini misiunea copilotului, activând un laser de putere redusă, în ultraviolet, care își trimitea fasciculul înainte pentru a căuta parașuta. Oricui îi venise ideea asta merita o medalie, își zise PJ. Identificarea vizuală a victimei era cea mai rea, cea mai înfricoșătoare și aparent cea mai lungă parte a oricărei misiuni de salvare. Asta se întâmpla atunci când echipele de la sol, aflate și ele la vânătoare, auzeau zgomotul elicei și se gândeau că ar putea, la urma urmei, să curețe două aparate în aceeași zi... El își primise medalia de onoare după o astfel de misiune în vestul Laosului, atunci când un pluton NVA fusese atras de echipajul unui F-105 Wild Weasel. Piloții doborâți nu îndrăzniseră să-și dezvăluie poziția, în ciuda agresivității combative a echipei de pe Sandy. Cu răceală, Johns decisese să nu se întoarcă cu mâna goală, iar aparatul lui încasase două sute de rafale într-un schimb furios de focuri înainte de a-i recupera pe ambii piloți. Johns se întreba adeseori dacă ar mai avea vreodată curajul – sau nebunia – de a repeta povestea.

— Parașută la ora două.

— X-Ray, doi-șase, aici Papa Lima; ți-am văzut parașuta. Poți să-ți marchezi poziția?

— Afirmativ, lansez fum, lansez fum verde.

Cel salvat respecta procedura obișnuită, comunicându-i echipajului elicopterului ce fel de grenadă fumigenă folosea, deși în întineric nu se putea distinge. Pe de altă parte, căldura emanată de dispozitivul pirotehnic strălucea cu putere pe

ecranul detectorului cu infraroșii, iar omul devenea vizibil.

— L-ai văzut?

— Da, răspunse Willis și i se adresă șefului de echipaj. Pregățiți-vă, am descoperit victima.

— Suntem gata, domnule.

În spate, inginerul de zbor, sergentul Buck Zimmer, care lucra de multă vreme împreună cu colonelul, își activă panoul de control al troluiului. La capătul cablului de oțel se afla un dispozitiv greu de oțel numit infiltrator. Suficient de greu pentru a pătrunde prin frunzișul oricărei păduri, infiltratorul se deschidea precum petalele unei flori pentru a face loc victimei, care urma apoi să fie trasă în sus printre crengi și frunziș, o experiență ce nu ucisese încă, în mod surprinzător, pe nimeni. În cazul în care victima era rănită, sergentul Zimmer sau un doctor coborau cu infiltratorul, legau victima de dispozitiv și urcau la loc împreună cu ea. Treaba asta includea uneori și căutarea victimei, de multe ori sub focul inamicului. Asta era motivul pentru care oamenii de pe elicopterele de salvare își tratau colegii cu un respect considerabil. Nimic nu-l îngrozește mai tare pe un pilot decât ideea de a se afla pe pământ și de a fi țintă pentru niște mitraliere.

Nu și de data asta însă. Salvarea se făcu dintr-un mic luminiș, pentru că era vreme de pace și se aplicau regulile de siguranță, indiferent dacă era vorba sau nu de un antrenament. Zimmer apăsă pe butoanele troluiului. Victima deschise petalele infiltratorului, se urcă în el și se legă bine, știind ce avea să urmeze. Inginerul de zbor începu să înfășoare cablul, se asigură că victima era bine legată și anunță echipajul.

Pe puntea de zbor din față, căpitanul Willis împinse imediat manșa la puterea maximă, ridicând elicopterul. În cincisprezece secunde, pilotul „salvat” se afla la trei sute de metri înălțime, atârnat de un cablu de șapte centimetri și întrebându-se de ce dracu’ fusese atât de idiot încât să se ofere voluntar pentru misiunea asta. Cinci secunde mai târziu, mâna puternică a sergentului Zimmer îl înșfăcă și îl trase în elicopter.

— Recuperare completă, raportă Zimmer.

Căpitanul Willis își împinse manșa rotativă către înainte, îndreptând elicopterul spre pământ. Știa că la ieșire urcase prea mult și încerca, în compensație, să-i arate colonelului Johns că putea să se întoarcă foarte repede la siguranță trecând peste vârfurile copacilor. Reuși asta, dar simțea ochii comandantului

arzându-l dintr-o parte. Făcuse o greșeală. Johns nu tolera greșelile. Oamenii mureau din cauza greșelilor, colonelul le repetă asta în fiecare blestemată de zi și obosise să tot vadă oameni murind.

— Puteți prelua câteva minute? Întrebă Willis.

— Preia copilotul, aprobă Johns, apucând manșa și coborând aparatul Sikorsky cu încă vreo douăzeci de centimetri. Nu e necesar să urci atât demult în timp ce-l tragi pe individ, mai ales că prin zonă se pot afla rachete SAM.

— Noaptea m-aș aștepta mai mult la puști decât la rachete.

Willis avea, într-un fel, dreptate. Era o încercare sortită eșecului. Și știa răspunsul care avea să vină.

— Suntem protejați împotriva puștilor de calibru mic. Cele mari sunt la fel de periculoase ca și SAM-urile. Ține-te mai aproape de sol data viitoare, domnule căpitan.

— Da, domnule.

— În afară de asta, n-a fost rău. Ți-a amortit puțin mâna?

— Da, domnule.

— Poate fi de la mânuși. Dacă degetele nu se potrivesc exact, ajungi să tragi prea tare, iar asta se transmite în încheietură și în antebraț după o vreme. Te trezești cu o mână amortită, faci mișcări bruște de manșă și pilotezi prost. Fă-ți rost de niște mânuși bune. Nevastă-mea le croiește special pe ale mele. Nu întotdeauna ai un copilot la dispoziție care să preia comanda, iar chestia asta e suficient de gravă și n-ai nevoie de mai multe complicații decât e absolut necesar.

— Da, domnule.

— Apropo, ai trecut.

Căpitanul Willis știa că n-ar fi fost indicat să-i mulțumească colonelului. După ce-și flexă mâna câteva minute făcu cel mai bun lucru pe care-l putea face.

— Preiau comanda.

PJ își luă mâna de pe manșă.

— Preia pilotul, aprobă el. Apropo...

— Domnule?

— Am o misiune specială peste vreo săptămână. Ești interesat?

— Ce e de făcut?

— N-ar trebui să întrebi asta, îi spuse colonelul. Puțină MTAU. Nu prea departe. O să zburăm cu pasărea asta. Poți s-o numești operațiune specială.

— Bine, spuse Willis. Puteți conta pe mine. Cine are aprobare să...

— Oficial, nimeni. Vor merge Zimmer, Childs, Bean și o echipă de sprijin. Ceea ce știe toată lumea este că suntem voluntari pentru niște misiuni de antrenament pe coasta californiană. Asta e tot ce trebuie să știi deocamdată.

Una dintre sprâncenele lui Willis se ridică în spatele căștii. Zimmer lucrase împreună cu PJ din vremurile Thailandei și era unul din puținii rămași care aveau o experiență adevărată de luptă. Sergentul Bean era cel mai bun țințaș din batalion. Childs îl secunda de aproape. Orice ar fi însemnat această MTAU – misiune temporară în afara unității – nu era un exercițiu. Mai însemna și că Willis avea să rămână copilot mai mult timp, dar asta nu conta, întotdeauna era o cinste să zbori cu campionul forțelor de căutare și salvare în luptă. De acolo își luase colonelul pseudonimul. Combat Search And Rescue, C-SAR, pe limba lui PJ, însemna „CAESAR”.

Chavez schimbă o privire cu Julio Vega: *Jesus Cristo!*

— Întrebări? spuse instructorul.

— Da, domnule, zise un operator radio. Ce se întâmplă după ce îl identificăm?

— Avionul va fi interceptat.

— De-adevăratelea, domnule?

— Asta depinde de echipajul interceptorului. Dacă nu fac ceea ce li se spune, ajung hrană pentru pești. Asta e tot ce pot să vă spun. Domnilor, tot ceea ce ați auzit este absolut secret. Nimeni – repet, *nimeni!* – nu a auzit vreodată ceea ce am spus. Dacă află despre asta cine nu trebuie, vor muri oameni. Obiectul acestei misiuni este să taie una dintre căile prin care drogurile ajung în Statele Unite. Poate să devină un pic cam dură.

— Era și timpul să ne-o spuneți, rosti o voce liniștită.

— Ei bine, acum o știți. Repet, domnilor, această misiune va fi periculoasă. Vă vom da fiecăruia dintre voi timp de gândire. Dacă vreți să renunțați, o să înțelegem. Avem de-a face cu niște oameni destul de răi. Desigur, zâmbi instructorul și continua după câteva momente și aici avem niște oameni destul de răi.

— Al dracului de răi, sări o altă voce.

— Oricum, aveți toată noaptea să vă hotărâți. Plecarea e mâine la optsprezece. Dincolo de acest punct nu mai există cale de întoarcere. Ați priceput cu toții? Bine. Asta-i tot deocamdată.

— Drepti! Iătră căpitanul Ramirez.

Toți săriră în picioare, în timp ce instructorul părăsea camera. Fu rândul căpitanului:

— În regulă, l-ați auzit cu toții. Gândiți-vă bine la asta, oameni buni. Vreau să participați – la dracu', am nevoie de voi toți – dar nu vă vreau dacă nu vă place ideea. Aveți vreo întrebare pentru mine?

Nu erau întrebări.

— Bun. Unii dintre voi cunosc oameni care s-au distrus din cauza drogurilor. Poate din familie, poate prieteni, nu știu. Acum avem o șansă să ne răzbunăm. Nenorociții ăia își bat joc de țara noastră și a venit timpul să le dăm o mică lecție. Gândiți-vă. Dacă cineva are vreo problemă, anunțați-mă imediat. Dacă cineva vrea să iasă din combinație, e în regulă.

Fața și tonul lui spuneau cu totul altceva. Comandantul avea să nu-l mai considere bărbat pe oricine ar fi părăsit echipa, iar decepția ar fi fost dublă, din moment de Ramirez îi condusesese și participase la fiecare antrenament, asudând cot la cot cu ei. Căpitanul se întoarse și ieși.

— La dracu', zise în sfârșit Chavez. Îmi dădusem seama că era o misiune ciudată, dar... la dracu'.

— Am avut un prieten care-a mierlit-o dintr-o supradoză, spuse Vega. Era un tip de viață, nu era dependent, dar cred că a luat o chestie nasoală. M-a speriat de moarte. N-am mai pus gura pe așa ceva de atunci. Mi-a părut al dracului de rău când s-a întâmplat. Tomas îmi era prieten, omule. Nenorocitul i-a vândut o porcărie și nu mi-ar părea deloc rău să-i fac cunoștință cu drujba mea.

Chavez aprobă din cap, reflectând pe cât de mult îi permitea vârsta și educația. Își aminti de găștile suficient de dezmățate din copilăria lui, dar acum acele activități i se păreau aproape o joacă. Acum nu se mai duceau lupte simbolice pentru poziția de conducător în cartier. Acum se luptau pentru piețe de desfacere. Erau implicați bani serioși, mai mult decât suficienți pentru a ucide. Asta era ceea ce transformase vechiul lui cartier dintr-o zonă a sărăciei într-una de lupte fâțișe. Unora dintre oamenii pe care îi cunoștea le era frică să meargă pe propriile lor străzi din cauza altor oameni cu pistoale și droguri. Rafale rătăcite intrau pe ferestre și omorau oameni în fața televizorului, iar polițiștilor le era de multe ori teamă să se aventureze prin cartier dacă nu erau suficient de mulți și echipați ca o armată de ocupație... iar

toate astea din cauza drogurilor. Și oamenii care erau în spatele întregii afaceri trăiau liniștiți și în belșug, la două mii de kilometri distanță...

Chavez încă nu începuse să realizeze cu câtă îndemânare fuseseră manipulați el și colegii lui – chiar și căpitanul Ramirez. Cu toții erau soldați care se antrenau încontinuu pentru a-și proteja țara împotriva dușmanilor, erau produși de un sistem care le direcționase tinerețea și entuziasmul; de un sistem care recompensa străduința cu mândrie și realizări; care, mai presus de toate, dădea un scop energiei lor nelimitate și care, în schimb, nu cerea decât loialitate. Cum cei mai mulți dintre soldați proveneau din pătura mai săracă a societății, cu toții învățaseră că nu conta statutul de minoritate – armata recompensa performanța fără a ține cont de culoarea sau accentul soldatului. Toți acești oameni știau bine problemele sociale cauzate de droguri și făceau parte dintr-o subcultură în care drogurile nu erau tolerate – eforturile armatei de a-i expulza din rândurile ei pe consumatorii de droguri fuseseră dureroase, dar încununate de succes. Cei care rămăseseră în rândurile armatei erau oameni pentru care consumul de droguri nu putea intra în discuție. Erau oamenii din cartier care reușiseră în viață. Erau exemple de succes. Erau curajoși, aventuroși și disciplinați, pentru care obstacolele erau făcute pentru a fi doborâte și cărora instinctul le dicta să-i ajute pe ceilalți să facă la fel.

Iar asta era misiunea care îi aștepta. Era o șansă de a-și apăra nu numai țara, ci și Cartierele din care proveneau. Deja remarcați ca foarte buni în rândurile unităților militare de elită, antrenați pentru a-i face și mai mândri, nu puteau să renunțe la a mai participa la misiune la fel cum nu puteau renunța la a se numi bărbați. Aici nu exista vreun om care să nu-și fi dorit măcar o dată în viață să distrugă un vânzător de droguri. Iar armata le dădea voie chiar să facă ceva mai mult. Sigur că aveau să o facă.

— Să-i facă zob pe nenorociți în plin aer! zise operatorul radar al plutonului. Să-i trimită o rachetă Sidewinder fix în fund! Ai dreptul să fii mort, ticălosule!

— Mda, fu de acord Vega. Nu mi-ar părea rău să asist la așa ceva. La dracu', nu mi-ar părea rău nici dacă ar trebui să ne băgăm nasurile prin locurile alea bine păzite în care trăiesc nenorociții ăștia. Crezi că am reuși, Ding?

Chavez rânji.

— Râzi de mine, Julio? Ce crezi că au ăia acolo, soldați? Pe

dracu'. Niște golani cu mitraliere – probabil nici nu și le curăță cum trebuie. Împotriva noastră? Pe dracu'. Poate împotriva ălor de acolo din zonă, dar împotriva noastră? Nici o șansă, omule. Sunt ca și morți cu toții. Doar mă apropii, le fac felul santinelor frumos și încet cu H&K-ul ăsta și pe urmă vă las pe voi să rezolvați partea mai simplă.

— Alte porcării gen Ninja, spuse încet un pușcaș.

Ding își scoase din buzunarul cămășii una dintre acele stele de oțel și o aruncă înfigând-o în tocul ușii, șapte metri mai încolo.

— Zâmbește când spui așa ceva, băiete, râse Chavez.

— Hei, Ding, ai putea să mă înveți și pe mine să fac așa ceva? Întrebă pușcașul.

Discuțiile care urmară nu mai erau despre pericolele misiunii, ci doar despre oportunitățile ei.

I se spunea Bronco. Numele lui adevărat era Jeff Winters și era un căpitan proaspăt promovat în Forțele Aeriene ale Statelor Unite, dar, din cauză că trebuia să piloteze un avion de vânătoare, avea nevoie și de o poreclă, de un nume de cod. I se trăgea de la o petrecere aproape uitată din Colorado – absolvise Academia Forțelor Aeriene ale Statelor Unite – la care căzuse de pe un cal atât de blând, încât bietul animal aproape că murise din sperietură. Cele șase beri Coors contribuiseră la căzătură, ca și hohotul auditoriului din care un coleg – ticălosul care pilotează acum bombardiere, își spuse Winters cu un zâmbet subțire – îl botezase pe loc. Tipul știa să călărească, zise Bronco în noapte, dar nu ajunsese să piloteze un F-15 Charles. Nu era dreptate chiar peste tot în lume, dar ici-colo se mai putea găsi câte ceva.

Ceea ce era exact întregul scop al misiunii lui speciale.

Winters era un tânăr scund. La douăzeci și șapte de ani, mai exact, avea deja șapte sute de ore de zbor pe McDonnell-Douglas-ul lui. Așa cum unii se nășteau pentru a juca baseball, pentru a fi actori sau pentru a conduce mașini de curse, Bronco Winters venise pe lume cu singurul scop de a pilota avioane de vânătoare. Avea o vedere care l-ar fi dus la disperare pe un oftalmolog, o coordonare în mișcări care aduna tot ceea ce era mai bun la un pianist și la un zburător la trapez și o foarte rară calitate care în mica lui comunitate se numea SS – simțul situației. Winters știa întotdeauna ce se întâmpla în jurul lui. Avionul i se potrivea tânărului la fel de natural ca mușchiul propriului său braț. Voința lui se transmitea aparatului și F-15C-ul

se supunea îndată, transformând în fapt, cu precizie, imaginea din mintea pilotului. Oriunde ar fi mers mintea lui, avionul o urma.

Pentru moment, se învârtea la două sute de mile în largul coastei Peninsulei Florida. Decolase cu patruzeci de minute mai devreme de la Baza Aeriană Eglin, se alimentase cu combustibil dintr-un tanc KE-135 și acum avea la bord suficient kerosen JP-5 pentru a zbura timp de cinci ore dacă nu forța, ceea ce avea intenția să facă. Tancurile celulare aerodinamice de combustibil FAST-pack erau atârinate de-a lungul fuzelajului. În mod normal acolo era și locul rachetelor – un F-15 putea căra până la opt bucăți – dar pentru misiunea din seara asta singura muniție era cea pentru tunul automat de douăzeci de milimetri, care se afla la bord, pentru că greutatea ei contribuia la menținerea ținutei de zbor a aparatului.

Bronco zbura în cerc, cu motoarele reduse la strictul necesar. Ochii lui întunecați și cu privirea ascuțită se roteau încontinuu către dreapta și către stânga, căutând luminile vreunui alt avion, găsind însă doar lumina stelelor. Nu era câtuși de puțin plictisit. Mai degrabă era un bărbat liniștit și încântat de naivitatea contribuabililor din țara lui, care îl plăteau cu mai mult de treizeci de mii de dolari pe an ca să facă un lucru pentru care el însuși ar fi fost dispus chiar să plătească. Ei bine, își spuse el, cred că asta fac și în seara asta.

— Doi-șase Alfa, aici opt-trei. Quebec, mă recepționezi? Terminat, cârâi radioul lui.

Bronco apăsă pe butonul de pe manșă.

— Opt-trei Quebec, aici doi-șase Alfa, te aud excelent, terminat.

Canalul radio era codat. Codul unic era folosit în seara asta doar de cele două avioane; oricine altcineva ar fi încercat să asculte n-ar fi auzit decât fâșâitul plin de paraziți al zgomotului de fond.

— Avem o țintă la orizont, direcția unu-nouă-șase, distanța doi-unu-zero față de poziția ta. Îngeri doi. Curs zero-unu-opt. Viteza doi-șase-cinci. Terminat.

Informațiile nu erau însoțite de nici un ordin. În ciuda canalului radio codat, comunicațiile erau reduse la minimum.

— Afirmativ, recepționat încheiat.

Căpitanul Winters înclină manșa spre stânga. Instantaneu, mintea lui calculă cursul și viteza corecte pentru interceptare.

Aparatul își schimbă direcția către sud. Winters coborî puțin botul avionului în timp ce-l aducea pe cursul de o sută optzeci de grade și crescuse ușor puterea pentru a-și mări viteza. Părea că forțează avionul să zboare atât de încet, dar era de fapt altceva.

Căpitanul Winters văzu că era un Beech cu două motoare, avionul cel mai des folosit de traficanții de droguri. Asta însemna că duceau cocaină și nu marijuana care era mai voluminoasă, ceea ce îi convenea, pentru că probabil la manșă era un cap aburit de cocaină. Își duse aparatul F-15 în spate, la aceeași altitudine și la vreo opt sute de metri distanță.

Era a opta oară când intercepta un avion cu droguri, dar pentru prima oară când avea voie să ia măsuri. În celelalte dăți nu i se permisese nici măcar să-i informeze pe băieții de la vamă. Bronco controlează cursul țintei – pentru piloții de vânătoare, orice nu era avion amic era țintă – și își controlează sistemele de bord. Emițătorul radio direcțional care atârna în cutia aerodinamică de sub burta aparatului se orientă după radarul care urmărea avionul Beech. Făcu prima transmisie radio și semnaliză din luminile de aterizare în noapte, spre stupefacția micului avion de transport. Avionul Beech coborî imediat către mare, cu Eagle-ul pe urmele lui. Bronco transmise din nou ordinele și nu primi nici un răspuns. Își mută butonul din capătul manșei pentru poziția tun automat. Următorul apel fu însoțit de o rafală. Aeronava Beech începu o serie de viraje ample. Winters decise că ținta nu avea să facă ceea ce i se ordonase.

Bine.

Un pilot normal ar fi putut fi surprins de lumini și ar fi putut vira pentru a evita o coliziune, dar un pilot normal n-ar fi făcut ceea ce făcuse drogatul. Avionul Beech coborâse până la suprafața mării, redusese puterea și își scosese flapsurile, încetinind aparatul până la viteza de aterizare, ceea ce era cu mult mai încet decât putea zbura un F-15 fără să cadă. Manevra asta forța deseori avioanele Agenției de Luptă contra Drogurilor (ALD) și ale Pazei de Coastă să piardă contactul cu ținta. Dar misiunea lui Bronco nu era să se țină după țintă. Când avionul Beech viră spre vest pentru a se apropia de coasta mexicană, căpitanul Winters își stinse luminile, accelerează și urcă până la cinci mii de metri. Acolo execută un viraj inteligent, tip ciocan și se postă cu botul în jos, cu radarul Eagle-ului scrutând suprafața mării. Iată-l: curs direct către vest, viteza optzeci și cinci de noduri, altitudine câțiva metri deasupra apei. Un pilot curajos, se

gândi Bronco, capabil să țină aparatul aproape de prăbușire și atât de jos. Nu că ar fi contat.

Winters își scoase flapsurile și frânele aerodinamice, ducându-și avionul în jos. Pipăi ca să se asigure că selectorul rămăsese pe poziția tun automat și urmări afișajul de ochire, aducând ținta drept în mijlocul cercului și fixând-o acolo. Ar fi putut deveni mai greu dacă avionul Beech și-ar fi menținut o viteză decentă și ar fi încercat să manevreze, dar ar fi contat cu adevărat. Bronco era mult prea bun și în Eagle-ul său era aproape invincibil. Când se apropie la mai puțin de patru sute de metri, degetul lui apăsă pe buton pentru o fracțiune de secundă.

O salvă de trasoare verzi se înșiră pe cer.

Câteva gloanțe părură să treacă pe lângă avionul Beech. Văzu doar o scurtă fulgerare luminoasă, urmată de o învolburare de spumă albă fosforescentă când avionul se scufundă în mare.

Winters reflectă scurt că tocmai ucisese un om, poate doi. Era în regulă. Nu avea să le fie simțită lipsa.

9

Întâlnirea

— Ei?

Escobedo îl privi pe Larson cam cum ar fi privit un profesor de biologie un cobai închis în cușcă. Nu avea nici un motiv particular pentru a-l suspecta pe Larson de ceva, dar era furios, iar Larson era cea mai apropiată persoană pe care-și putea vărsa furia.

Dar Larson era obișnuit cu asta.

— Nu știu, *jefe*.

Ernesto era un pilot bun și un student bun. La fel ca și celălalt, Cruz. Motoarele avionului erau practic noi – numai două sute de ore de zbor fiecare. Fuzelajul avea șase ani, dar asta nu era ceva neobișnuit; avionul era bine întreținut. Vremea era bună pe tot parcursul drumului spre nord, doar câțiva nori împrăștiați la mare înălțime deasupra Canalului Yucatan; nimic serios. Pilotul ridică din umeri.

— Avionul dispare, *jefe*. Nu se poate ști întotdeauna de ce.

— Este vărul meu! Ce-o să-i spun mamei sale?

— Ai verificat aeroporturile din Mexic?

— Da. Și Cuba și Honduras și Nicaragua.

— Nici un semnal S.O.S.? Nici un raport de la navele sau avioanele din apropiere?

— Nu, nimic.

Escobedo se mai liniști puțin în timp ce Larson enumera posibilitățile, profesional ca întotdeauna.

— Dacă a fost vreo pană de curent electric, ar putea fi undeva la sol, dar... eu, unul, n-aș conta pe asta, *jefe*. Dacă ar fi aterizat cu bine, acum deja am fi știut. Îmi pare rău de ele. Probabil că l-am pierdut. S-a mai întâmplat și înainte. Se va mai întâmpla și de-acum încolo.

O altă posibilitate era că Ernesto și Cruz își făcuseră propriile aranjamente, aterizaseră în altă parte decât la destinația stabilită, își vânduseră încărcătura de patruzeci de kilograme și decisese să dispară, dar această posibilitate nu putea fi luată în serios. Chestiunea drogurilor nu fusese nici măcar amintită, pentru că Larson nu participa de fapt la operațiune, era doar un consultant tehnic care ceruse să nu fie implicat în acea parte a

afacerii. Escobedo avea încredere în cinstea și obiectivitatea lui Larson, pentru că acesta așa fusese până atunci. Își lua banii, își făcea bine treaba și mai ales nu era prost – cunoștea consecințele minciunii și jocului dublu.

Se aflau în apartamentul luxos al lui Escobedo din Medellin. Acesta ocupa în întregime ultimul etaj al clădirii. Etajul imediat inferior era ocupat de subordonații acestuia. Ascensorul era controlat de oameni care știau perfect cine trebuia să treacă și cine nu. Strada din vecinătatea clădirii era supravegheată. Larson se gândi că cel puțin nu avea motive să se teamă că îi vor fi furate capacele roților mașinii. Se întrebă ce dracu' se întâmplase cu Ernesto. Fusese pur și simplu un accident oarecare? Asemenea lucruri se întâmplau destul de des. Unul dintre motivele cărora le datora poziția sa de instructor de zbor era că, în misiunile de contrabandă din trecut, pierduse destul de puține avioane, adeseori din motivele cele mai prozaice. Dar Larson nu era prost. Rememora ultimii vizitatori și ultimele ordine de la Langley; antrenamentul de la Fermă nu-i încuraja pe oameni să creadă în coincidențe. O operațiune era pe cale să se desfășoare. Să fi fost asta mișcarea de deschidere?

Larson nu credea asta. CIA trecuse de mult de asemenea lucruri, ceea ce era păcat, își zise el.

— Era un pilot bun? Întrebă din nou Escobedo.

— Chiar eu l-am instruit, *jefe*. Avea patru sute de ore, cunoștințe mecanice bune, iar la mânuirea instrumentelor era atât de bun pe cât *putea* fi un pilot tânăr. Singurul lucru care mă îngrijora în privința lui era că îi plăcea să zboare la mică altitudine.

— Da?

— Zborul la mică altitudine deasupra apei e primejdios, mai ales noaptea. Te dezorientează repede. Uiți unde e orizontul, iar dacă te uiți pe fereastră în loc să te uiți la indicatoarele de bord... Piloți experimentați și-au condus avioanele drept în apă în felul acesta. Din nefericire, zborul la foarte mică altitudine e distractiv, iar mulți piloți, mai ales dintre cei tineri, consideră că este o dovadă a bărbăției. Asta e o prostie și își dau seama cu timpul.

— Un pilot bun este un pilot precaut? Întrebă Escobedo.

— Asta spun și eu fiecărui student, replică serios Larson. Nu toți mă cred. Este adevărat oriunde. Poți întreba instructorii oricărei forțe aeriene din întreaga lume. Piloții tineri pot greși

prostește pentru că sunt tineri și neexperimentați. Judecata vine o dată cu experiența mai ales cu experiențele terifiante. Cei care supraviețuiesc învață, dar unii nu supraviețuiesc.

Escobedo se gândi la această afirmație timp de câteva secunde.

— Era orgolios, Ernesto.

Lui Larson acesta îi sună ca un epitaf.

— Voi reverifica registrul întreținerii avionului, se oferi pilotul. Și voi revedea de asemenea și previziunile meteo.

— Mulțumesc, senor Larson.

— La ordinele dumneavoastră, *jefe*. Dacă aflu ceva, vă comunic de îndată.

Escobedo îl conduse la ușă, apoi se întoarse la biroul său. Cortez intră în cameră pe o ușă laterală.

— Ei?

— Îmi place Larson, zise Cortez. Spune adevărul. Are orgoliu, dar nu prea mult.

Escobedo dădu din cap.

— Un mercenar, dar unul bun.

...*la fel ca tine*. Cortez nu reacționează la mesajul subînțeles.

— Câte avioane s-au pierdut de-a lungul anilor?

— Nu am ținut registre până acum optsprezece luni. De atunci, nouă. Acesta e singurul motiv pentru care l-am angajat pe Larson. Am simțit că pierderile se datorează erorilor de pilotaj și proastei întrețineri. Carlos s-a dovedit a fi un bun instructor.

— Dar nu și-a dorit niciodată să se implice direct?

— Nu. Un om simplu. Duce o viață confortabilă, făcând numai ceea ce îi place. Sunt multe de spus despre asta.

Escobedo întreabă:

— L-ai investigat trecutul?

— *Sí*. Totul se potrivește, dar...

— Dar?

— Dar dacă ar fi cu totul altceva decât ceea ce pare a fi, lucrurile s-ar potrivi de asemenea.

Acesta era punctul la care un om obișnuit ar fi spus ceva de genul: *Dar nu poți suspecta pe oricine*. Escobedo n-o spusese dar Cortez observă că asta era o măsură a sofisticării sale. Șeful său avea o bogată experiență în materie de conspirații și știa că trebuie să suspectezi pe oricine. Nu era tocmai profesionist, dar nici fraier.

— Crezi...

— Nu. Nu s-a aflat în apropierea locului de decolare și nici nu avea de unde ști că se va întâmpla în noaptea aceea. Am verificat; a fost în Bogota cu prietena lui. Au luat masa singuri și s-au retras devreme. Poate că a fost un accident de zbor, dar venind la atât de puțin timp după ce am aflat că *norteamericanos* plănuiesc ceva, nu cred că ar trebui să-l numim așa. Cred că ar trebui să mă întorc la Washington.

— Și ce-o să afli?

— Voi încerca să descopăr câte ceva din ce plănuiesc.

— Vei încerca?

— Senor, culegerea de informații secrete e o artă...

— Poți cumpăra orice ai nevoie!

— Aici greșești, spuse Cortez cu o privire fixă. Cele mai bune surse de informații nu se pot cumpăra cu bani. E periculos – chiar prostesc – să crezi că loialitatea poate fi cumpărată.

— Și tu?

— Asta e o chestiune pe care trebuie s-o iei în considerare, dar sunt sigur că ai făcut-o deja.

Cea mai bună cale de a câștiga încrederea acestui om era să spui întotdeauna că nu exista încredere. Escobedo credea că loialitatea care nu se putea cumpăra cu bani se putea în schimb întreține prin frică. În acest sens, angajatul său era un nepriceput. El presupunea că reputația sa de om violent putea înspăimânta pe oricine și numai rareori considera că existau oameni care-i puteau da lecții de violență aplicată. Erau multe lucruri de admirat la acest om, dar și multe de disprețuit în fond, era un amator – deși unul talentat – care învăța destul de repede din propriile greșeli, dar îi lipsea antrenamentul care l-ar fi putut face capabil să învețe din greșelile altora – și ce era antrenamentul în spionaj, dacă nu memoria lecțiilor din greșelile altora? Nu prea avea la fel de mare nevoie de un consilier în probleme de spionaj și securitate ca de unul pentru operațiunile sub acoperire, dar aceasta era o arie. În care nici unul dintre acești oameni nu ar fi solicitat sau acceptat sfaturi. Aveau în spate generații întregi de contrabandiști, iar experiența lor în corupție și mituire era o realitate. Numai că nu știau cum se juca jocul împotriva unui adversar formidabil și într-adevăr bine organizat – columbienii nu contau. Că *Yanquis* încă nu descoperiseră în ei înșiși curajul de a acționa în acord cu puterea pe care o dețineau nu era decât un noroc chior. Iar dacă era un singur lucru pe care KGB-ul i-l fixase lui Cortez, acesta era că nu

exista noroc chior.

Căpitanul Winters își viziona caseta cu oamenii de la Washington. Erau într-un birou dintr-o clădire a Operațiunilor Speciale - Eglin avea destul de puține - și ceilalți doi purtau uniforme ale Forțelor Aeriene, amândoi având gradul de locotenent-colonel.

— Frumoasă lovitură, fiule, observă unul.

— Ar fi putut-o face mai dură, replică Bronco fără pic de emoție, dar n-a făcut-o.

— Cum a fost traficul de suprafață?

— Nimic pe o rază de treizeci de mile.

— Pune caseta cu Hawkeye, ordonă șeful. Foloseau o bandă specială, preferată de militari pentru capacitatea mare. Caseta era deja derulată. Arăta Beechcraft-ul venind, marcat XXI pe afișajul alfanumeric, unul dintre multele contacte, majoritatea acestora fiind clar marcate ca aparținând liniilor aeriene și zburând mult deasupra zonei atacului. Erau de asemenea multe contacte de suprafață, dar toate se aflau la mare distanță de zona atacului, iar caseta aceasta se termina înainte de atac. Echipa Hawkeye, conform planului, nu știa nimic în mod direct despre ce „transpirase” după predarea contactului către avionul de vânătoare. Indicațiile pentru această misiune erau clare, iar aria de interceptare fusese calculată anume pentru a evita rutele de transport cu trafic mare. Fusese de ajutor și ruta de altitudine joasă aleasă de către traficanții de droguri, în măsura în care se limitase aria în care ar fi putut fi vizibilă o explozie, ceea ce nu se întâmplase.

— O.K., spuse șeful. Se pare că totul a decurs conform parametrilor misiunii.

Schimbară din nou caseta.

— Câte cartușe ați consumat? îl întreabă pe Winters.

— O sută opt, răspunse căpitanul. Cu o armă ca Vulcan e cam greu să faci economie. Chestia aia trage al naibii de repede.

— Avionul ăla arăta ca un ciur.

— Asta e ideea, domnule. Aș fi putut apăsa mai rapid pe trăgaci, dar ați dorit să încerc să evit rezervoarele de combustibil, nu?

— Corect.

Varianta de acoperire, în caz că cineva ar fi văzut o explozie luminoasă suspectă, era că avuseseră loc exerciții de tragere la

Eglin - exercițiile de doborâre a țintelor false nu erau deloc neobișnuite acolo - dar cu atât mai bine că nu observase nimeni.

Lui Bronco nu-i plăcea deloc secretomania asta. În ceea ce-l privea, era ceva perfect normal să-i doboare pe nenorociții ăia. În faza de recrutare i se spusese că justificarea misiunii era că traficul de droguri constituia o amenințare la adresa securității naționale a Statelor Unite. Această frază făcea ca totul să fie legitim. Ca pilot de vânătoare, fusese antrenat să trateze amenințările la adresa securității naționale în acest mod specific - să le doboare de pe cer cam cu aceeași emoție cu care un trăgător de tir împușcă talere. În plus, își zise Bronco, dacă într-adevăr era o amenințare la adresa securității naționale, de ce oamenii nu trebuiau să știe despre asta? Dar asta deja nu mai era în departamentul lui. El era doar un căpitan, iar căpitanii acționează, nu gândesc. Cineva din vârful ierarhiei decisese că așa era bine și asta era tot ceea ce avea nevoie să știe. Execuția acestui Twin-Beech fusese doar o crimă printre altele, dar era o descriere la fel de bună pentru o operațiune de luptă ca și oricare alta. La urma urmei, numai la Olimpiadă au toți șanse egale, nu și atunci când în joc e propria ta viață. Dacă cineva era suficient de imbecil încât să se lase omorât, asta nu era problema lui Bronco, mai ales dacă respectivul tocmai comitea un act ostil față de țara lui. Iar asta însemna „amenințare la adresa securității naționale” nu?

În plus, el totuși îl avertizase cinstit pe Juan, sau care o fi fost numele nenorocitului, nu-i așa? Dacă imbecilul își închipuise că putea scăpa de cel mai al naibii de bun avion de vânătoare din întreaga lume, ei bine, se convinsese că nu era posibil. Pe pielea lui.

— Ai vreo problemă până aici, domnule căpitan? Întrebă șeful.

— Ce problemă, domnule? *Ce întrebare tâmpită!*

Pista pe care aterizară nu era suficient de mare pentru un transport militar. Cei patruzeci și patru de oameni ai Operațiunii SHOWBOAT călătoriră cu autobuzul până la Baza Forțelor Aeriene Peterson, la câteva mile către est de Academia Forțelor Aeriene din Colorado Springs. Era întuneric, desigur. Autobuzul era condus de unul dintre „consilierii de tabără”, cum se obișnuiseră oamenii să-i numească, iar înăuntru era liniște, mulți dintre soldați dormind, obosiți după ultima zi de antrenament. Restul erau singuri cu propriile gânduri. Chavez urmărea munții defilând

prin fața ferestrei autobuzului ce cobora pe serpentine. Oamenii erau pregătiți.

— Frumoși munți, observă somnoros Julio Verga.

— Mai ales văzuți dintr-un autobuz care se îndreaptă în jos.

— La dracu' cu armata asta, chicoti Vega. Știi, într-o bună zi o să mă întorc aici să schiez.

Apoi mânuitorul armelor automate se așează mai bine pe scaun și adormi.

Fură treziți treizeci și cinci de minute mai târziu, după ce trecură de poarta bazei Peterson. Autobuzul parcase chiar lângă rampa din spate a avionului de transport Air Force C-141 Starlifter. Soldații se ridicară și își așezară efectele în ordine, astfel încât comandanții de grupă să poată verifica dacă avea fiecare tot ce-i trebuia. Câțiva cercetară cu privirea împrejurimile pe drumul către avion. Plecarea nu avea nimic neobișnuit, nu erau paznici suplimentari, doar echipa de la sol alimentând avionul și pregătindu-l de decolare. Ceva mai departe decola un avion de alimentare KE-135 și deși nimeni nu-i acordă nici o atenție, în scurt timp urmau să-l întâlnească. Sergentul forțelor aeriene responsabil cu încărcarea avionului îi conduse la bord și îi așează cât mai confortabil cu putință, respectând cu strictețe regulile - aceasta implica în principal distribuirea căștilor protectoare pentru toată lumea.

Echipa de zbor execută procedurile obișnuite de pornire, iar Starlifter-ul începu să se miște. Zgomotul era iritant în ciuda căștilor protectoare, dar avionul era pilotat de o echipă din rezerva forțelor aeriene, care le oferă un zbor decent, cu excepția alimentării din mers. Imediat ce C-141 luă altitudine, se cuplă cu KE-135 pentru a înlocui combustibilul consumat la decolare. Aceasta implică niște manevre ceva mai violente, care, amplificate de totala absență a ferestrelor, cauză revolta câtorva stomacuri, dar oamenii erau obișnuiți cu asta. Jumătate de oră după decolare, C-141 intră pe ruta stabilită spre sud, iar soldații, datorită unui amestec de oboseală și plictiseală, adormiră din nou pentru tot restul călătoriei.

Elicopterul MH-53J părăsi Baza Forțelor Aeriene Eglin cam în același timp, cu toate rezervoarele de combustibil umplute până la refuz după încălzirea motoarelor. Colonelul Johns îl aduse la o mie de picioare altitudine și pe cursul doi-unu-cinci spre Canalul Yucatan. După trei ore, un ME-130E Combat Talon de alimentare

ajunse din urmă Pave Low-ul, iar John decise să-l lase pe căpitan să se ocupe de alimentarea cu combustibil. Vor mai avea de făcut trei alimentări, iar avionul de alimentare îi va însoți pe tot parcursul drumului, purtând cu el un echipaj de întreținere și piese de schimb.

— Gata de cuplare, spuse PJ către comandantul aeronavei de alimentare.

— Recepționat, răspuse căpitanul Montaigne din ME-130E, menținându-și avionul la o altitudine și viteză constante.

Johns îl urmări pe Willis coborând sonda în rezervor.

— O.K., am efectuat cuplarea.

În carlinga avionului 130E, căpitanul Montaigne observă semnalul de pe indicatorul luminos și activă microfonul.

— *Ohhh*, șopti ea cu o voce groasă. Nimeni nu o face ca tine, domnule colonel!

Johns izbucni într-un hohot de râs și emise un dublu clic din contactul microfonului său, ceea ce însemna un răspuns afirmativ. Comută pe canalul de comunicație internă.

— De ce să-i stricăm plăcerea? îl întreabă el pe Willis, care de-abia se abținu să nu râdă.

Alimentarea cu combustibil dură șase minute.

— Cât timp o să stăm acolo jos? întreabă căpitanul Willis după ce alimentarea luă sfârșit.

— Nu mi s-a spus, dar, dacă durează prea mult, au spus că primim întăriri.

— Drăguț din partea lor, observă căpitanul.

Privirea sa oscila între instrumentele de zbor și priveliștea din afara cabinei blindate. Avionul purta la bord armament de luptă peste capacitatea sa normală - Johns era un adept convins al armelor de foc - iar dispozitivele electronice de acoperire dispăruseră. Oricare le-ar fi fost destinația, nu aveau a se teme de radarele inamice iar asta însemna că misiunea, oricare ar fi fost, nu avea nimic de-a face cu Cuba. De asemenea, în elicopter se făcuse mai mult loc pentru pasageri, iar al doilea inginer de zbor fusese șters de pe lista echipajului.

— Ai avut dreptate cu mânușile. Nevastă-mea mi-a făcut o pereche și se simte diferența.

— Unii zboară fără mânuși, dar mie nu-mi place să-mi transpire mâinile pe manșă.

— O să fie chiar așa de cald?

— Sunt călduri și călduri, indică Johns. Nu-ți transpiră mâinile

doar la temperatura de afară.

— Aha. Am înțeles, domnule. Hei, oare și el se teme ca și noi?

— După cum le spun tot timpul oamenilor, cu cât te gândești mai mult înainte ca evenimentele să devină palpitate, cu atât vor fi mai puțin palpitate. Și-așa vor fi suficient de captivante.

O altă voce se auzi din circuitul intercom.

— Dacă mai vorbiți așa, domnule, s-ar putea să ne speriem.

— Sergent Zimmer, cum stau lucrurile acolo, în spate? Întrebă Johns.

Locul obișnuit al lui Zimmer era în spatele celor doi piloți, tronând deasupra unui arsenal impresionant de instrumente.

— Cafea, ceai sau lapte, domnule? Mesele din timpul zborului înseamnă pui de Kiev cu orez, friptură de vită în sânge cu cartofi prăjiți și pentru cei care vor să-și mențină silueta, rață cu portocale și garnitură de legume fierte – iar dacă cumva credeți toate astea, domnule, înseamnă că v-ați uitat prea mult la panoul cu instrumentele de zbor. De ce naiba nu ne-au dat și o stewardesă?

— Pentru că atât tu, cât și eu, Zimmer, suntem prea bătrâni pentru așa ceva, râse PJ.

— Nu e rău într-un elicopter, domnule. Cu toate vibrațiile alea...

— De când tot încerc să-l convertesc, îi explică Johns căpitanului Willis. Câți ani au puștii tăi, Buck?

— Șaptesprezece, cincisprezece, nouă, șase, cinci și trei, domnule.

— Iisuse, remarcă Willis. Ai o nevastă pe cinste, sergent.

— Îi e fiică că umblu după fuste și îmi consumă toată energia, explică Zimmer. Trebuie să zbor ca să scap de ea. E singurul lucru care mă ține în viață.

— Înseamnă că gătește foarte bine, judecând după uniforma ta.

— Cumva colonelul își ironizează din nou sergentul? Întrebă Zimmer.

— Nu chiar, doar că aș vrea să arăți la fel de bine cum arată Carol.

— Nici o șansă, domnule.

— Așa e. Ar fi bună niște cafea.

— Vine, domnule colonel.

Zimmer apăru pe puntea de pilotaj în mai puțin de un minut. Consola de instrumente a elicopterului Pave Low era mare și

complexă, dar Zimmer instalase demult suporturi cu suspensii pentru ceștile de cafea preferate ale colonelului Johns. PJ luă o înghițitură rapidă.

— Face cafea bună, Buck.

— E ciudat cum decurg lucrurile, nu?

Carol Zimmer știa că soțul ei va împărți cafeaua cu colonelul. Carol nu era numele ei adevărat. Născută în Laos cu treizeci și șase de ani în urmă, era fiica unui războinic Hmong care luptase îndelung pentru o țară care nu mai era a lui. Ea era unica supraviețuitoare dintr-o familie cu zece membri. PJ și Buck îi capturasera pe ea și încă pe câțiva pe vârful unui deal, în faza finală a asaltului Vietnamului de Nord în 1972. America dezamăgise familia acelui om, dar cel puțin nu-i dezamăgise fiica. Zimmer se îndrăgostise de ea din primul moment și toată lumea era de acord că aveau cei mai dragălași șapte copii din Florida.

— Mda.

Era târziu în Mobile, undeva între cele două aeronave îndreptate spre sud, iar închisorile – mai ales închisorile din sud – erau locuri unde regulile se aplicau drastic. Pentru avocați, totuși, regulile erau adeseori mai degrabă îngăduitoare și, paradoxal, erau într-adevăr foarte îngăduitoare pentru aceștia doi. Ei aveau o întâlnire încă nedeterminată cu „Old Sparky”, scaunul electric de la închisoarea Admore. Gardienii de la Mobile, prin urmare, nu voiau să facă nimic care să le prejudicieze drepturile constituționale, accesul la consultanță juridică sau confortul general. Avocatul, al cărui nume era Edward Stuart, fusese pus la curent înainte de a intra și vorbea spaniola curent.

— Cum au făcut?

— Nu știu.

— Ai țipat și ai făcut scandal, Ramon, spuse Jesus.

— Știu. Și tu ai cântat ca un canar.

— Nu contează, le spuse avocatul. Nu vă acuză de nimic în afară de implicare în afacerile cu stupefiante și piraterie. Informațiile pe care le-a dat Jesus nu sunt deloc folosite în proces.

— Atunci fă-ți treaba de avocat și scoate-ne de aici!

Privirea pe care o aruncă Stuart constituia un răspuns la fel de elocvent pentru ambii indivizi.

— Să le spui prietenilor noștri că, dacă nu scăpăm de aici, o să

Începem să vorbim.

Gardienii le povestiseră deja celor doi în cel mai mic detaliu despre ceea ce-i aștepta. Unul dintre ei chiar îi arătase lui Ramon un poster care înfățișa scaunul, cu mențiunea „Normal sau extracrocant”. Deși era un om dur și brutal, ideea de a sta legat într-un scaun de lemn, cu un spătar solid, cu o bandă de cupru fixată de piciorul stâng și cu un capșon de metal pe cap, în locul ras de către frizer în ziua precedentă și cu un burete înmuiat în apă sărată pentru a facilita conductivitatea electrică, o mască de piele pentru a-i împiedica ochii să-i zboare din cap... Ramon era un om curajos atunci când avea mâinile libere și când ținea în ele o armă sau un cuțit îndreptat spre o persoană neînarmată sau legată. Atunci era curajos. Nu i-a dat niciodată prin cap că, într-o bună zi, el va fi cel neajutorat. Ramon pierduse trei kilograme în ultima săptămână. Pofta sa de mâncare încetase să existe și căpătase un interes exagerat pentru becuri și prize. Îi era frică, dar mai mult era furios pe frica sa și pe gardienii și polițiștii care-l făcuseră să-i fie frică, precum și pe foștii asociați care nu-l scoteau de acolo.

— Știu multe lucruri, multe lucruri folositoare.

— Nu contează. Am vorbit cu *federales* și puțin le pasă de ce știi tu. Procurorul din Statele Unite pretinde că nu-l interesează ce ai putea să-i spui.

— E ridicol. Întotdeauna negociază pentru informații, întotdeauna.

— Și ce ai să ne spui?

— O să fac tot ce pot pentru voi.

Stuart nu putu să spună *sunt aici să vă spun să muriți bărbătește*.

Se pot întâmpla multe lucruri în următoarele săptămâni.

Avocatul fu răsplătit cu două mutre sceptice din care speranța încă nu dispăruse. El însuși nu avea nici o speranță. Procurorul Statelor Unite urma să se ocupe el însuși de treaba asta, pentru a-și afișa mutra în emisiunile de știri despre martorii oculari de la 5.30 și 11.00. Acesta va fi un proces foarte rapid, iar un scaun în Senat va fi disponibil numai peste doi ani. Astfel încât acuzarea nu putea să piardă încă o înregistrare la dosarul său de lege-și-ordine. Prăjirea unor pirați-drogați-violatori-criminali în mod sigur va face impresie în raidurile cetățenilor statului suveran Alabama. Stuart știa asta. Avocatul apărării pleda împotriva pedepsei capitale din principiu și-și cheltuise mult timp și bani

luptând împotriva acesteia. Reușise să aducă un caz în atenția Curții Supreme și să-i obțină un nou proces, în care condamnarea la moarte fusese comutată în închisoare pe viață plus nouăzeci și nouă de ani. Pentru Stuart, asta fusese o victorie, deși clientul său supraviețuise exact patru luni în mijlocul populației din închisoare, până când cineva căruia nu-i plăceau ucigașii de copii îi băgase o șurubelniță în coloana vertebrală. Lui Stuart nu trebuia să-i placă de clienții săi – și cel mai adesea nu-i plăceau. Uneori chiar se temea de ei, mai ales de traficanții de droguri. Aceștia se așteptau pur și simplu ca în schimbul unei sume de bani oricât de mare – în general, bani gheață – să-și redobândească libertatea. Nu înțelegeau că legea nu cuprindea garanții, mai ales pentru vinovați. Iar ăștia doi erau vinovați. Dar nu meritau să moară. Stuart era convins că societatea nu-și putea permite să se coboare la nivelul... clienților săi. Nu era o concepție populară în sud, dar Stuart nu avea ambiția să candideze la vreo funcție publică.

În orice caz, era avocatul lor și treaba lui era să le ofere cea mai bună apărare posibilă. Deja explorase posibilitățile târgului în care le ofereau informații în schimbul închisorii pe viață. Examinase deja cazul acușării. Era în întregime circumstanțial – nu existau martori, în afară de clienții săi, desigur – dar dovezile materiale erau formidabile, iar echipajul Pazei de Coastă lăsase cu scrupulozitate locul crimei exact așa cum îl găsisese. Oricine îi antrenase pe acești oameni o făcuse așa cum trebuia. În privința asta nu existau speranțe. Singura speranță reală, prin urmare, era să le submineze credibilitatea. Era o speranță cam hazardată, dar singura pe care o avea la dispoziție.

Agentul special de supraveghere Mark Bright lucra de asemenea peste program. Echipajul fusese ocupat. Pentru început fuseseră de percheziționat un birou și un domiciliu, o procedură care durase mult și acesta era doar începutul unui proces care va dura luni întregi, probabil, din moment ce toate documentele găsite, toate numerele de telefon, toate fotografiile birourilor și pereților, absolut tot ceea ce se găsisese, urma să fie investigat. Fiecare partener de afaceri al decedatului urma să fie interogat, ca și vecinii de la birou și de casă, membrii clubului pe care-l frecventa și chiar și cei care mergeau la aceeași biserică. Pentru toate astea, descoperirea majoră avusese loc în a doua oră a celei de-a patra percheziții a domiciliului, la o lună după

deschiderea cazului. Toți simțeau că trebuia să mai existe și altceva. În camera sa, decedatul avea, un seif în podea – fără nici o dovadă a cumpărării sau instalării – abil mascat de o porțiune a covorului. Descoperirea acestuia durase treizeci și două de zile. Deschiderea lui a durat aproape nouăzeci de minute, dar un agent experimentat o făcuse încercând întâi cu datele de naștere ale fiecărui membru al familiei decedatului, apoi cu variațiuni pe această temă. Până la urmă combinația de trei numere se descoperise. Aceasta era formată din luna nașterii sale la care se adăugase unu, ziua nașterii la care se adăugase doi și anul la care se adăugase trei. Ușa Mosler-ului scump se deschisese fără zgomot. Înăuntru nu erau bani, nici bijuterii, nici scrisori către avocatul său. Doar cinci dischete de computer compatibile cu computerul personal IBM al decedatului. Asta era tot ce voiau agenții. Bright duse imediat dischetele și computerul decedatului în biroul său, echipat de asemenea cu computere IBM. Mark Bright era un bun investigator, ceea ce însemna că era răbdător. Prima sa mutare fu să cheme un expert în computere care ajuta din când în când FBI-ul. Un consultant de software independent, care întâi protestase că era ocupat, dar pentru a înlătura această obiecție fusese de ajuns să i se spună că era vorba de o investigație majoră în legătură cu o crimă. Ca și mulți alții dintre cei care asistau FBI-ul, găsea munca de poliție interesantă, dar nu suficient de interesantă încât să-și ia o slujbă cu program întreg în laboratoarele FBI. Cu serviciul în cadrul guvernului nu ar fi câștigat atât cât câștiga acum din alte părți. Bright anticipase primele instrucțiuni: să aducă propriul computer al decedatului, cu hard disk cu tot.

După ce făcu copii exacte ale celor cinci dischete folosind un program numit Centura de Castitate, expertul puse deoparte originalele și se apucă de lucru cu copiile. Dischetele erau criptate, desigur. Existau multe moduri de a le decripta, iar consultantul le cunoștea pe toate. După cum anticipaseră, algoritmul de criptare se găsea pe hard-disk-ul din computerul decedatului. Din acest moment, întrebarea era ce opțiune și cheie personală de criptare folosisse decedatul. Aceasta luă nouă ore, cu Bright hrănindu-și prietenul cu sandvișuri și cafea și întrebându-se de ce făcea asta pe gratis.

— Asta e!

O mână obosită apăsă pe comanda Print, iar imprimanta laser a biroului începu să scoată foi de hârtie. Toate cele cinci dischete

erau pline de date, totalizând șapte sute de pagini de text. Consultantul plecă în timp ce se tipărea a treia dischetă. Bright citi tot, într-o perioadă de trei zile. Apoi făcu șase copii xerox pentru șefii implicați în acest caz. În acest moment, ei tocmai răsfoiau paginile, în jurul mesei de conferințe.

— La naiba, Mark, chestia asta e fantastică!

— Asta spuneam și eu.

— Trei sute de milioane de dolari! exclamă altul. Iisuse, acolo îmi fac și eu cumpărăturile...

— Care este suma totală? întrebă un al treilea, mai reținut.

— Abia am răsfoit chestia, asta răspunse Bright, dar am calculat cam șapte sute de milioane. Opt supermarket-uri, răspândite de la Fort Worth la Atlanta. Investițiile trec prin unsprezece corporații diferite, douăzeci și trei de bănci și...

— Asigurarea mea pe viață este făcută la compania asta...

După cum a plănit-o, probabil că era singurul care știa.

Vorbind de artiști, tipul ăsta a fost un Leonardo...

— Fraierul a fost lacom, totuși. Dacă am înțeles bine chestia asta, a vămuit cam treizeci de milioane... Dumnezeuule atotputernic...

Planul, ca toate planurile mari, era elegant și simplu. Erau opt proiecte de dezvoltare de proprietate, în fiecare caz, decedatul juca rolul unui partener general cu bani de la investitori străini - descriși invariabil ca bani din petrolul Golfului Persic sau din industria japoneză, cu fonduri plimbate printr-un labirint incredibil de bănci non-americane. Partenerul general folosea „petrodolari” - termen aproape generic în terminologia capitalului - pentru a cumpăra pământ și a pune proiectul pe picioare, apoi solicita fonduri de dezvoltare de la parteneri cu participare limitată care nu aveau nimic de spus în consiliile de administrație ale proiectelor individuale, dar ale căror profituri erau aproape garantate de performanțele precedente. Chiar și cel din Fort Worth produsese bani, în ciuda scăderii recente în industria locală a petrolului. În timp ce fiecare proiect avansa, patronatul adevărat era mascat de investiții majore ale băncilor, companiilor de asigurări și investitorilor particulari bogați, în urma cărora mare parte din investiția străină originală era recuperată și trimisă înapoi la Banca din Dubai și multe altele - dar cu rata dobânzii rămânând alocată proiectului. În acest fel, investitorii străini își recuperau rapid investițiile inițiale cu un profit bunicel și continuau să primească profituri din operațiunile

proiectului, cu perspective de a vinde proiectul intereselor locale pentru un profit și mai mare. Brighton estima că pentru fiecare sută de milioane de dolari investită erau extrași o sută cincizeci de milioane de dolari spălați impecabil. Și asta era partea importantă. Cei o sută de milioane investiți, plus profitul de cincizeci de milioane dobândiți erau curați ca marmura de la Washington Memorial.

Cu excepția acestor dischete de computer.

— Fiecare din proiectele astea și fiecare bănuț din investiții și profituri au trecut prin fisc și prin destui avocați cât să umpli Pentagonul, dar nimeni n-a bănuț niciodată nimic. El păstra dischetele acestea în caz că cineva l-ar fi turnat – dar probabil că se aștepta să negocieze informațiile astea în schimbul unui loc în Programul de Protecție a Martorilor...

— Și ar fi fost cel mai bogat individ din Cody, Wyoming, observă Mike Schratz. Dar se pare că nu s-au sesizat cei care trebuiau, ci cu totul altcineva. Mă întreb cum și-au dat seama? Ce spun prietenii noștri?

— Nu știu. Ei doar s-au angajat să-i omoare pe toți și să aranjeze astfel încât să pară o dispariție. Șefii au anticipat pierderea lor și au compartimentat informațiile. Cât de greu poate fi să convingi un asemenea imbecil să semneze un contract? Cam ca umplerea carnetului de dans al unei domnișoare la cadril.

— Am priceput. Cartierul general a aflat despre asta?

— Nu, Mike, am vrut s-o vedeți voi întâi, spuse Bright. Păreri, domnilor?

— Dacă ne mișcăm repede, putem să punem mâna pe un purcoi de bani... asta dacă banii n-au fost mutați, gândi Schratz cu voce tare. Mă întreb dacă i-au mutat. Dacă sunt la fel de deștepți precum chestia asta... Totuși, pariez pe un dolar că nu i-au mutat. Mai pariază cineva?

— Eu nu, anunță un alt agent, care era contabil autorizat și avocat. De ce s-ar fi oboșit? Chestia asta e cea mai reușită încercare pe care am văzut-o până acum – la naiba, este un plan perfect. Presupun că ar trebui să arătăm puțină apreciere, pentru ajutorul acordat problemei balanței noastre de plăți. În orice caz, banii sunt expuși. Putem să-i luăm pe toți.

— Bugetul Biroului pe următorii doi ani.

— Și un escadron de avioane de vânătoare pentru Forțele Aeriene. Ajunge chiar și pentru asta. Mark, cred că trebuie să-l

suni pe Director, conchise Schratz.

Toată lumea fu de acord.

— Unde e Pete astăzi?

Pete Mariano era agentul special însărcinat cu Biroul Mobil.

— Probabil la Veneția, spuse un agent. În mod sigur va fi foarte supărat când va afla ce-a pierdut.

Bright își închise agenda. Își rezervase deja un loc pentru un zbor de dimineață de pe Aeroportul Internațional Dulles.

C-141 ateriză cu zece minute mai devreme la Howard Field. După aerul curat și uscat din Colorado Rockies și aerul mai curat și uscat din timpul zborului, impactul cu aerul fierbinte și umed de pe Istmul Panama era ca impactul cu un zid. Soldații își strânseră echipamentul și fură debarcați de responsabilul cu încărcătura. Erau tăcuți și serioși. Schimbarea climatului era un semn fizic că joaca se terminase. Începuse misiunea. Urcară imediat la bordul unui alt autobuz verde, care-i conduse la niște barăci de la Fort Kobbe.

Elicopterul MH-53J ateriză câteva ore mai târziu pe același aeroport și fu vârat într-un mod foarte neceremonios într-un hangar înconjurat de paznici înarmați. Colonelul Johns și echipajul de zbor fură conduși la facilitățile apropiate de cazare și li se spuse să rămână în alertă.

Un alt elicopter, un CH-53E Super Stallion al Marinei, decolă de pe puntea lui USS *Guadalcanal* chiar înainte de răsărit. Zbură spre vest, deasupra Golfului Panama, către Corezal, o așezare militară lângă Gaillard Cut, cel mai dificil segment al proiectului original de construcție a Canalului Panama. Pe când elicopterul se îndrepta șovăielnic către țărm, echipajul îi atașă un obiectiv masiv de cablu solid care atârna agățat de podeaua elicopterului.

După un zbor de douăzeci de minute, elicopterul ajunse la destinația prestabilită. Pilotul reduse viteza de înaintare și se îndreptă ușor spre pământ, urmând indicațiile șefului de echipaj, până când vehiculul de comunicații ateriză încet pe o platformă de beton. Cablul fu detașat, iar elicopterul se îndepărtă imediat, pentru a face loc unei alte aeronave, un transportor de trupe C-64, mai mic, care lăsa patru oameni înainte de a se întoarce la nava sa. Oamenii se apucară imediat de lucru la vehiculul de comunicații.

Acesta era destul de obișnuit, semănând cu un container pe roți, deși era vopsit în culori de camuflaj. Aspectul său însă se

schimbă rapid atunci când tehnicienii începură să extindă diverse antene radio, inclusiv o antenă parabolică de un metru și jumătate. Fură conectate cabluri de alimentare de la un alt vehicul special, gata pregătit, iar sistemul de aer condiționat fu pornit, pentru a proteja mai degrabă echipamentul de comunicații decât tehnicienii. Aceștia purtau echipament militar, deși nu erau soldați. Totul era pregătit.

Sau cel puțin aproape tot. La Cape Canaveral, o rachetă Titan-111D își începea numărătoarea inversă finală. Trei ofițeri superiori din Forțele Aeriene și șase civili urmăreau echipa de aproape o sută de tehnicieni executând procedurile. Aceștia erau nemulțumiți. Încărcătura inițială fusese schimbată în ultimul moment cu aceasta, mai puțin importantă, credeau ei. Explicația schimbării nu fusese satisfăcătoare și nu erau destule rachete gata de lansat pentru a juca genul ăsta de joc. Dar nimeni nu se obosise să le spună ce joc jucau de fapt.

— Ținta se află în raza mea vizuală, raportă Bronco.

Avionul Eagle coborî cam jumătate de milă, pentru a ajunge în urma țintei și puțin sub aceasta. Părea a fi un Douglas cu patru motoare. Un DC-4, 6 sau 7, unul imens - cel mai mare pe care-l interceptase vreodată. Patru motoare cu piston și o singură cârmă erau caracteristicile unui produs Douglas, cu siguranță mai vechi decât omul care era în momentul de față pe urmele lui. Winters vedea flăcările albastre ieșind din dispozitivele de evacuare ale motoarelor, precum și lumina tremurătoare din dreptul sistemului de propulsie. Restul se putea numai ghici.

Zborul deveni mai greu. Se apropie de țintă și trebui să încetinească pentru a nu o depăși. Reduse alimentarea motoarelor sale Pratt & Whitney și activă flapsurile pentru a se ridica, în timp ce indicatorul de bord arăta viteza scăzând la două sute patruzeci de noduri.

La o sută de iarzi în spatele țintei, își potrivește viteza după acesta. Avionul greu de vânătoare se balansa ușor - un lucru pe care doar pilotul său l-ar fi putut observa - din cauza turbulenței generate de avionul mai mare. Era timpul. Inspiră adânc și își flexă degetele pe manșă. Căpitanul Winters își aprinse luminile puternice de aterizare. Văzu că și ceilalți erau în alertă. Vârfurile aripilor se mișcă la o secundă după ce fostul avion de pasageri fu fixat în lumina puternică.

— Aeronava din raza vizuală, identifică-te, spuse el pe frecvența de gardă.

Începu să se întoarcă - era un DC-7B, remarcă el, ultimul din seria avioanelor de pasageri cu motoare cu piston, repede înlăturat din cauza evoluției motoarelor cu jet din anii '50. Gazele de eșapament se intensificară, ceea ce însemna că pilotul accelera.

— Aeronava din raza vizuală, te afli într-un spațiu aerian interzis. Identifică-te imediat, spuse Bronco.

Imediat era un cuvânt care avea o semnificație specială pentru piloți.

DC-7B coborî, îndreptându-se spre valuri. Eagle îl urmă imediat.

— Aeronava din raza vizuală, repet, ești într-un spațiu aerian interzis. Identifică-te *acum!*

Aparatul se întoarce, îndreptându-se spre Peninsula Florida. Căpitanul Winters apucă manșa mai bine și încarcă sistemul de arme. Verifică suprafața oceanului pentru a se asigura că dedesubt nu se afla nici o navă.

— Aeronava din raza vizuală, dacă nu te identifici, deschid focul.

Nici o reacție.

Partea cea mai grea era că sistemul de arme al avionului Eagle, odată armat, făcea tot posibilul pentru a facilita sarcina pilotului de a lovi ținta. Dar el trebuia să-i captureze vii, așa că fu nevoit să se concentreze bine pentru a rata ținta, iar apoi apăsă trăgaciul pentru o fracțiune de secundă.

Jumătate din cartușele din încărcător erau trasoare, iar tunul cu șase țevi le scuiă cu o frecvență de aproape o sută pe secundă. Rezultatul fu o dâră de lumină verde-gălbuie care arăta ca o rază laser din filmele SF și care trecu la numai zece iarzi de cabina DC-7B-ului.

— Aeronava din raza vizuală, treci la nivel și identifică-te, sau următorul foc va fi în plin. Terminat.

— Cine ești? Ce dracu' faci?

DC-7B veni la nivel.

— Identifică-te! comandă Winters inexpressiv.

— Carib Cargo, suntem un zbor special, venim din Honduras.

— Ești într-un spațiu aerian interzis. Virează stânga pe cursul nou trei-patru-șapte.

— Ascultă, n-am știut despre interdicție. Spune-ne încotro să o

luăm și plecăm de aici, bine? Terminat.

— Virează la stânga pe trei-patru-șapte. Te vom urmări. O să ai o grămadă de explicații de dat, Carib. Ți-ai ales un loc foarte prost să zbori fără lumini. Sper că ai o explicație bună pentru că deja l-ai enervat pe colonel. Virează-ți hardughia la stânga – acum!

Pentru moment, nu se întâmplă nimic. Bronco era ușor ofuscat că nu fusese luat destul de în serios. Se lăsă ușor spre dreapta și mai dădu drumul unei serii de cartușe, pentru a „încuraja” ținta.

Iar aceasta viră la stânga pe cursul trei-patru-șapte și își aprinse luminile anticolidiune.

— Okay, Carib, menține cursul și altitudinea. Nu te atinge de radio. Repet, nu te atinge de radio până la următoarele instrucțiuni. Nu-ți face situația mai rea decât este deja. Rămân aici să te supraveghez. Terminat.

Avu nevoie de aproape o oră – fiecare secundă semănând cu condusul unui Ferrari în Manhattan, la o oră de vârf. Pe când se apropiau de coastă, văzu nori venind dinspre nord. Cu fulgere cu tot. Winters decise ca ei să aterizeze primii. În față se aprinseră luminile unei piste de aterizare.

— Carib, vreau să aterizezi pe pista din față ta. Vei face exact așa cum îți spun. Terminat.

Bronco își verifică combustibilul. Destul încă pentru câteva ore de zbor. Se relaxă accelerând și ridicându-se la douăzeci de mii de picioare, urmărind DC-7-ul intrând pe pista de aterizare.

— OK, e al nostru, se auzi din radioul pilotului de vânătoare.

Bronco nu confirmă. Își îndreptă avionul spre Eglin AFB, în ideea că va învinge vremea rea. Încă o noapte de muncă se terminase.

Aeronava DC-7B se opri la capătul pistei. Imediat cum se opri, pe pistă se aprinseră alte lumini. Un Jeep veni la cincizeci de iarde de botul avionului. În spatele Jeepului se afla o pușcă automată M-2 de calibrul 0.50, în stânga căreia se odihnea o cutie mare cu muniție. Arma era îndreptată direct spre carlingă.

— Afară din afurisitul de avion, *amigo!* comandă o voce nervoasă din difuzoare.

Ușa din față se deschise pe partea stângă a avionului. Omul care privea în jos era un alb la vreo patruzeci de ani. Orbit de luminile îndreptate spre el, era încă dezorientat. Ceea ce făcea parte din plan, desigur.

— Jos pe pava, *amigo*, spuse o voce din spatele luminilor.

— Stați, eu...

— *Jos pe afurisitul de pavaj, imediat!*

Nu erau scări. Pilotului i se alătură încă un individ. Amândoi se lăsară deodată în jos, se agățară de pragul ușii și își dădură drumul pe asfalt. Aterizarea le fu ușurată de câteva brațe puternice, în costume de camuflaj.

— *Fața pe ciment, spion comunist nenorocit!* zbieră la ei o voce tânără.

— Drace, am prins în sfârșit unul, spuse o altă voce. Ne-am făcut cu un afurisit de avion-spion cubanez!

— Ce dracu'... începu unul din oamenii de pe ciment.

Se opri imediat, când țeava unei puști M-16 i se așează pe ceafă. Apoi simți o răsuflare fierbinte pe obraz.

— Vreau tot de la tine, *amigo* și, dacă nu-mi spui singur tot, o să scot cu forța! spuse o altă voce, care suna mai în vârstă decât prima. Mai e cineva în avion, *amigo*?

— Nu. Ascultă, noi...

— Verifică. Cu grijă, adăugă sergentul de artilerie.

— Înțeleș, răspunse caporalul de marină. Mai dă-mi ceva lumină pe ușă.

— Ai un nume? Întrebă sergentul de artilerie și își accentuă întrebarea înfigând țeava armei mai adânc în ceafa pilotului.

— Bert Russo. Eu...

— Ți-ai ales un moment prost să spionezi exercițiul, Roberto. Vă așteptam de mult! Mă întreb dacă Fidel vă va vrea înapoi...?

— Nu prea arată a cubanez, observă o voce tânără. Crezi că ar putea fi rus?

— Hei, nu știu despre ce vorbești, obiectă Russo.

— Desigur, Roberto. Aici, domnule căpitan!

Un zgomot de pași apropiindu-se. O nouă voce începu să vorbească.

— Scuze de întârziere, Black.

— Avem situația sub control, domnule. Acum punem oamenii în avion. În sfârșit, am capturat spionul cubanez. E cel de aici, Roberto. Cu celălalt nu am vorbit încă.

— Întoarce-l.

O mână aspră îl întoarse pe pilot cu fața în sus ca pe o păpușă, iar acesta văzu de unde venea răsuflarea fierbinte. De la o distanță de zece centimetri îl privea cel mai mare ciobănesc german pe care-l văzuse vreodată. Când se uită la el, acesta începu să mârâi.

— Să nu-mi sperii câinele, Roberto, îl avertiză inutil sergentul Black.

— Ai un nume?

Bert Russo nu putu vedea nici o față. Toți erau ascunși în spatele surselor de lumină. Putea vedea doar armele și câinii, unul dintre ei stătea lângă copilul lui. Când începu să vorbească, câinele de deasupra sa se mișcă, iar asta-i îngheță răsuflarea-n gâtleej.

— Voi, cubanezii, ar trebui să știți asta. V-am avertizat data trecută să nu vă mai băgați nasul în exercițiile noastre, dar a trebuit să ne deranjați din nou, nu-i așa? observă căpitanul.

— Nu sunt cubanez, sunt american și nu știu despre ce vorbiți, reuși în sfârșit să spună pilotul.

— Ai vreun act de identitate? întrebă căpitanul.

Bert Russo încercă să-și miște mâna spre portofel, dar câinele scoase un lătrat gros.

— Nu speria câinele, îl avertiză căpitanul. Sunt cam sperioși, știți?

— Spioni cubanezi nenorociți, rosti Black. Am putea să-i omorâm, domnule. Serios, cui i-ar păsa?

— Hei, Black! țipă o voce din avion. Țsta nu e avion de spionaj. E plin de droguri! Ne-am ales cu un traficant!

— Nenorocitu' dracului!

Sergentul fu dezamăgit pe moment.

— Doar un amărât de traficant? Rahat!

Căpitanul râse.

— Domnule, chiar ți-ai ales un loc nepotrivit pentru a conduce avionul în seara asta. Cât, caporale?

— E plin până la refuz, domnule. Hașiș și cocaină cât cuprinde.

— Traficant nenorocit, observă sergentul, adăugând după ce tăcu un moment: Domnule căpitan?

— Mda?

— Domnule, avioanele astea aterizează tot timpul, iar echipajul se cară pur și simplu și nimeni nu-l găsește niciodată.

Atunci auziră toți un sunet gutural dinspre mlaștina care înconjura pista de aterizare. Albert Russo era din Florida și știa ce însemna acel sunet.

— Vreau să spun, cine și-ar da seama diferență? Avionul a aterizat, iar echipajul a fugit fără să-i putem prinde, au nimerit în mlaștină, iar noi am auzit niște țipete și gata...

Făcu o pauză.

— Adică, ăștia doi sunt doar niște traficanți de droguri. Cui o să-i pese de ei, domnule? Putem face lumea un loc mai bun, știți? Plus că hrănim și aligatorii. Și mie personal mi se pare că le e cam foame.

— Nici o urmă... murmură căpitanul.

— Nimănui n-o să-i pese câtuși de puțin, domnule, insistă sergentul. Nimeni în afară de noi nu va ști nimic.

— Nu! urlă copilotul, care vorbea pentru prima oară, făcând să tresară câinele de deasupra sa.

— Liniște, discutăm afaceri aici, spuse sergentul.

— Domnilor, găsesc că sergentul are dreptate, afirmă căpitanul după un moment de gândire. Iar aligatorii chiar par înfometaji. Omoară-i întâi, sergent. N-are nici un rost să fim cruzi, iar aligatorilor nu le pasă dacă-i mănâncă vii sau morți. Oricum, ia-le orice document de identificare pe care-l au la ei.

— Am înțeles, domnule căpitan, replică sergentul.

El împreună cu ce mai rămăsese din echipa de gardă - aceștia erau doar opt - veneau de la Centrul de Operațiuni Speciale MacDill. Erau pușcași marini pentru care activitățile neobișnuite constituiau mai degrabă o regulă decât o excepție. Elicopterul lor se afla la o jumătate de milă depărtare.

— O.K, domnilor, spuse Black și se aplecă spre prizonieri.

Îl ridică pe Russo în picioare cu o smucitură brutală.

— Băiete, ți-ai ales cam prost momentul pentru transportul de droguri.

— Așteaptă! strigă celălalt Noi nu... adică, vă putem spune...

— Poți vorbi cât vrei, băiete. Eu am niște ordine de îndeplinit. Haideți. Dacă vreți să vă rugați, faceți-o acum.

— Noi am venit din Columbia...

— Asta e chiar o surpriză, nu? observă ironic Black, în timp ce-i forța pe cei doi să mășăluiască spre copaci. Mai bine ți-ai îndrepta discursul spre Dumnezeu, băiete. El cel puțin ar putea să te asculte. Sau cine știe, poate că nici el nu te-ar asculta...

— Pot să-ți spun orice, spuse Russo.

— Nu mă interesează!

— Dar nu poți...

— Sigur că pot. Tu cum crezi că îmi câștig existența, băiete? spuse Black amuzat. Nu vă temeți, o să fie ușor și repede. Eu nu fac oamenii să sufere, cum faceți voi ăștia cu drogurile. Eu doar îi omor rapid.

— Am o familie... scânci Russo.

— Majoritatea oamenilor au familii, aprobă Black. Se descurcă ei. Presupun că ai o asigurare. Ia uite-aici!

Un alt pușcaș marin îndreptă lanterna spre tufișuri. Acolo se odihnea cel mai mare aligator pe care îl văzuse Russo vreodată, lung de peste trei-patru metri. Ochii acestuia străluceau gălbui în întuneric, iar restul trupului creaturii semăna cu un buștean verde. Un buștean dotat cu o gură cât toate zilele.

— E destul de departe, judecă Black. Ține dracului câinii ăia să nu sară!

Aligatorul – pe care îl numeau Nicodemus – deschise gura și suieră. Era un sunet care-ți făcea pielea ca de găină.

— Vă rog... spuse Russo.

— Pot să vă spun tot! se oferă din nou copilul.

— Ce poți să ne spui? întrebă disprețuitor căpitanul.

După tonul pe care-l folosisese, părea că spune mai degrabă *Ce naiba, nu poți să mori ca un bărbat!*

— De unde venim. Cine ne-a dat încercătura. Încotro mergeam. Codurile radio. Cu cine trebuia să ne întâlnim. Tot!

— Cum să nu, aprobă din cap căpitanul. Luați-le actele. Și mărunțișul din buzunare, cheile de la mașină, tot. Știți ce? Mai bine dezbrăcați-i de tot înainte să-i împușcați. Măcar să știm că am făcut o treabă ca lumea.

— Știu tot! țipă Russo.

— Țta știe tot, spuse Black. Nu-i așa că-i drăguț? Dezbrăcate, băiete.

— Stai o clipă, sergent.

Căpitanul înaintă și îndreptă lanterna spre fața lui Russo.

— Ce anume știi din ceea ce ne-ar putea interesa?

Era o voce pe care nu o mai auziseră. Deși îmbrăcat în costum de camuflaj, nu era un pușcaș marin.

Zece minute mai târziu aveau totul înregistrat pe bandă. Desigur, majoritatea numelor le știau deja. Totuși, erau și informații noi, cum ar fi localizarea pistei de aterizare și codurile transmisiilor radio.

— Renunțați la dreptul la consultanță? întrebă civilul.

— Da.

— Vreți să cooperați?

— Da.

— Bun.

Russo și copilul, pe nume Bennet, fură legați la ochi și conduși spre un elicopter. Până în ziua următoare la prânz vor fi

duși în fața unui magistrat al Statelor Unite, apoi în fața unui judecător al Tribunalului Federal; iar până la apusul soarelui, vor fi deja duși într-o dependență a Bazei Forțelor Aeriene Eglin, o structură nou construită, cu un gard înalt. Era păzită de oameni în uniformă, cu priviri dure.

Prizonierii nici măcar nu știau cât de norocoși fuseseră. Conform regulamentului, cinci avioane doborâte însemnau pentru un pilot acordarea titlului de as. Iar Bronco avea de gând să-l obțină.

10

Picioare uscate

Din politețe, Mark Bright intră la directorul adjunct Muray, înainte de a ajunge la director.

— Ai ajuns devreme, îl întâmpină acesta. Cum merge cazul?

— Cazul Piraților - așa-i spun ziarele - merge bine. Am venit aici datorită unor implicații de ultimă oră. Victima era mai „murdară” decât ne-am așteptat.

Bright explică timp de câteva minute, învârtind unul dintre inelele copertei dosarului.

— Cât?

— Nu suntem siguri încă. Va fi nevoie de o analiză atentă din partea experților financiari, dar... oricum e vorba de aproximativ șapte sute de milioane de dolari.

Murray reuși să-și depună ceașca de cafea pe birou fără să o verse.

— Cât?

— Ai auzit bine. Nici eu n-am știut până alaltăieri și am terminat de citit dosarul abia acum douăzeci și patru de ore. Iisuse, de-abia am reușit să-l descifrez. Oricum, mi-am imaginat că directorul va vrea să vadă chestia asta imediat.

— Nemaivorbind de procurorul general și de președinte. La ce oră intri la Emil?

— Peste o jumătate de oră. Vrei să vezi și tu? Te pricepi mai bine decât mine la ghiveciul ăsta internațional.

Biroul avea o mulțime de directori-adjuncți, iar postul lui Murray avea o definiție vagă pe care acesta o interpreta în glumă ca „rezervă utilitară”. Murray nu era numai autoritatea recunoscută în materie de terorism a Biroului, ci și expertul intern al agenției în privința transporturilor de oameni, arme și bani efectuate de grupurile internaționale. La aceasta se adăuga vasta sa experiență ca agent de stradă și împreună aceste calități îi dădeau privilegiul de a supraveghea anumite cazuri importante pentru director sau Bill Shaw, directorul executiv adjunct de la investigații. Bright nu se afla din întâmplare în acest birou.

— Cât de solide sunt informațiile tale?

— După cum am spus, nu sunt încă organizate, dar am destule numere de cont, date de tranzacții, sume și o urmă solidă până în punctul de origine.

— Și toate astea pentru că Paza de Coastă...

— N-aș zice, ezită Bright. Sau, cine știe, poate. Știind că victima era „murdară”, i-am investigat antecedentele ceva mai atent. Probabil că oricum am fi pus mâna pe materialul ăsta. De aceea m-am întors să-i cercetez domiciliul de mai multe ori. Știi cum este...

— Mda, aprobă Murray.

O caracteristică a unui agent bun era tenacitatea. Alta era instinctul. Bright continuase să se întoarcă la domiciliile victimelor atâta timp cât instinctul îi spusese că trebuia să găsească ceva acolo.

— Cum ai găsit seiful?

— Tipul avea o carpetă Rubbermaid pe care era balansoarul. Știi că, atunci când te miști înainte și înapoi, covorul tinde să alunece. Ei bine, am stat la biroul lui cam vreo oră și am observat că alunecase. Am dat la o parte scaunul, ca să pot așeza la loc carpa și atunci am realizat – ce loc perfect pentru o ascunzătoare. Am avut dreptate.

Bright rânji. Avea tot dreptul să facă asta.

— Ar trebui să scrii asta și să o trimiți la *The Investigator* – foaia internă a Departamentului Justiției – ca să știe toată lumea ce să caute.

— Avem în birou un expert în seifuri. După asta, n-a mai rămas decât să spargem codurile dischetelor. Avem un outsider care ne ajută la chestiile astea – nu, nu știe ce era pe dischete. Știe să nu fie atent atunci când nu trebuie și oricum nu-l interesa. Mi-am imaginat că afacerea trebuie să rămână cât mai secretă până când pornim să capturăm fondurile.

— Știi, nu cred că am avut vreodată un centru comercial. Totuși, îmi amintesc că am capturat un bar cu numere de striptease.

Murray ridică râzând receptorul și formă numărul directorului.

— 'Neața, Moira, aici Dan Murray. Spune-i șefului că avem ceva „fierbinte” pentru el. Ar fi bine să vină și Bill Shaw. Sosim în două minute.

Murray închise telefonul.

— Haide, agent Bright. Nu se întâmplă prea des să prinzi peștele ăl mare. L-ai întâlnit vreodată pe director?

— Doar ne-am salutat de vreo două ori, pe la recepții.
— E un tip de treabă, îl asigură Murray, ieșind din birou.
În drum spre biroul șefului, li se alătură Bill Shaw.
— Salut Mark. Ce mai face tatăl tău?
— Prinde o groază de pește.
— Acum locuiește în Keys, nu?
— Da, domnule.
— O să-ți placă enorm chestia asta, Bill, remarcă Murray, deschizând ușa.

Intră în birou și înțepeni brusc la vederea secretarei directorului.

— Doamne, Moira, ce frumoasă ești!

— Aveți grijă, domnule Murray, altfel vă părăsc soției.

Dar nu avea cum să nege. Costumul pe care-l purta era adorabil, machiajul era perfect, iar pe figură avea acea strălucire pe care nimic nu ți-o putea da în afară de o nouă dragoste.

— Îmi cer umil iertare, doamnă, spuse Murray galant. Acest tânăr chipeș este Mark Bright.

— Ai venit mai devreme cu cinci minute, agent Bright, observă doamna Wolfe fără să-și consulte agenda. Cafea?

— Nu, mulțumesc, doamnă.

— Bun.

Verifică dacă directorul vorbea la telefon.

— Puteți intra.

Biroul directorului era suficient de spațios pentru a putea ține înăuntru o conferință. Emil Jacobs ajunsese în Birou după o carieră distinsă ca procuror general în Chicago, iar pentru acest post renunțase la un fotoliu în Curtea de Apel a Statelor Unite, nemaivorbind de faptul că putea deține un fotoliu de partener în cadrul oricărei firme de avocatură din America. Dar, din ziua în care-și luase ultimul examen, Emil Jacobs își dedicase viața prinderii și închiderii criminalilor. Aceasta se datora în parte faptului că tatăl său avusese de suferit în războiul berii din timpul Prohibiției. Jacobs nu uitase niciodată cicatricile pe care tatăl său le căpătase pentru că îndrăznise să răspundă unui zbiri al Bandei din Sud. Jacobs, un om scund, ca și tatăl său, își alesese în viață misiunea de a-i proteja de rău pe cei slabi. Și își îndeplinea această misiune cu o fervoare religioasă camuflată în spatele unei strălucitoare minți analitice. Numărându-se printre foarte pușinii evrei dintr-o agenție catolică-irlandeză, fusese numit membru de onoare în șaptesprezece loje irlandeze. În timp ce J.

Edgar Hoover era cunoscut pe teren ca „directorul Hoover”, pentru echipa curentă de agenți, directorul Jacobs era „Emil”.

— Tatăl tău a lucrat pentru mine o vreme, spuse Jacobs și-i întinse mâna agentului Bright. Acum locuiește în Marathon Key, nu? Tot mai pescuiește?

— Da, domnule. De unde știți?

— În fiecare an îmi trimite o felicitare de Chanukah, râse Jacobs. E o poveste lungă. Mă mir că nu ți-a spus-o și ție. Ia zi, care-i treaba?

Bright se așează și își deschise servieta, scoțând copiile legate ale documentelor. Începu să vorbească, la început cam nesigur, dar după zece minute deja se încălzise. Jacobs răsfoi rapid dosarul, dar nu pierdu o vorbă.

— E vorba despre mai mult de o jumătate de miliard de dolari, conchise Bright.

— E chiar mai mult decât atât din ceea ce văd aici, fiule.

— Nu am avut timp să fac o analiză detaliată, domnule. M-am gândit că veți vrea să vedeți dosarul imediat.

— Te-ai gândit bine, replică Jacobs fără să-și ridice privirea. Bill, cine e cel mai potrivit din Departamentul Justiției ca să se ocupe de povestea asta?

— Îl ții minte pe tipul ăla care s-a ocupat de afacerea cu împrumuturile? E maestru la urmărit banii. Marty Nu-știu-cum, spuse Shaw. E tânăr și are un real talent pentru asta. Cred că și Dan ar trebui implicat.

Jacobs își ridică privirea.

— Ei, bine?

— Eu sunt de acord. Păcat că nu luăm un comision din suma pe care vom pune mâna. Va trebui să ne mișcăm repede. Țștia la prima bănuială...

— Asta poate să nu conteze, murmură Jacobs, dar nu e un motiv să o lăsăm mai moale. Genul ăsta de pierdere îi va înfuria rău. Și cu celelalte lucruri suntem... scuzați-mă. Așa e, Dan, trebuie să acționăm foarte repede. Au apărut ceva complicații în cazul de piraterie?

— Nu, domnule. Probele materiale sunt suficiente pentru o condamnare. Procurorul general a aruncat imediat declarația când avocatul apărării a început să povestească despre cum a fost obținută. Am auzit că a zâmbit chiar în timp ce a făcut-o. I-a spus avocatului că nici nu discută despre negocieri, că are suficiente probe ca să-i înfunde, ceea ce intenționează să și facă.

Insistă pe un termen de judecare apropiat și vrea să preia chiar el cazul.

— Se pare că avem aici o potențială carieră politică, remarcă Jacobs. Cât a fost spectacol și cât substanță?

— S-a purtat bine cu noi, cei din Brigada Mobilă, domnule, spuse Bright.

— Niciodată nu poți avea prea mulți prieteni acolo, sus, aprobă Jacobs. Ești satisfăcut de cum merge cazul?

— Da, domnule. E solid.

— De ce erau atâtea bani în ambarcațiune, dacă tot plănuiau să-l omoare? întrebă Murray.

— Momeală, răspuse agentul Bright. Conform declarației pe care am obținut-o, de fapt trebuiau să livreze marfa cuiva în Bahamas. După cum reiese din documentul acesta, uneori victima în persoană efectua tranzacții de sume importante. Probabil că acesta a fost motivul principal pentru care a cumpărat iahtul.

Jacobs aprobă din cap.

— Corect Dan, spuneai de căpitan...

— Da, domnule. Și-a învățat lecția.

— Bun. Să ne întoarcem la bani. Dan, păstrează legătura cu Departamentul Justiției și ține-mă la curent prin Bill. Stabiliți data precisă la care vom demara acțiunea de capturare, aveți la dispoziție trei zile pentru asta. Agentul Bright împreună cu Brigada Mobilă vor coordona operațiunea - dar operațiunea asta trebuie să rămână sub nume de cod până când suntem pe deplin pregătiți de acțiune.

Numele de cod însemna că operațiunea va fi la fel de secretă ca și operațiunile CIA. Nu era ceva neobișnuit pentru Birou, care totuși conducea majoritatea operațiunilor de contraspijonaj din America.

— Mark, alege un nume de cod.

— Tarpon. Tatălui meu întotdeauna i-a plăcut să-i vâneze, iar aceștia sunt buni luptători.

— Va trebui să dau și eu o raită pe acolo să văd. În viața mea n-am prins ceva mai mare decât o știucă.

Jacobs tăcu brusc. Murray se întrebă la ce se gândea. Orice ar fi fost, îi dădu lui Emil o expresie șireată.

— Nici că se putea o sincronizare mai bună. Păcat că nu vă pot spune de ce. Mark, salută-l pe tatăl tău din partea mea.

Directorul se ridică, punând capăt ședinței.

Doamna Wolfe observă că toți zâmbeau când părăsiră încăperea. Shaw chiar îi făcu cu ochiul. Zece minute mai târziu, ea depozita un nou dosar în dulapul documentelor secrete, un dosar gol, cu numele TARPON bătut la mașină pe eticheta de hârtie. Acesta fu plasat în cadrul secțiunii Droguri, iar Jacobs o anunță că va primi documentația pentru el în câteva zile.

Murray și Shaw îl conduseră la mașină pe agentul Bright.

— Ce-i cu Moira? întrebă Dan după ce mașina lui Bright demară.

— Se spune că are un prieten.

— Era și timpul.

La 4.45, Moira Wolfe așeză o apărătoare de plastic pe tastatura, computerului și o alta pe cea a mașinii de scris. Înainte de a părăsi biroul, își verifică machiajul încă o dată, apoi ieși din birou cu pași vioi. Cel mai ciudat lucru era că nu își dădu seama că toată lumea din birou o privea cu coada ochiului. Dar nimeni nu-i spunea nimic, de teamă să n-o supere. Un lucru era clar pentru toată lumea: în seara asta Moira avea o întâlnire. Semnele erau indiscutabile, deși Moira își închipuia că le disimula foarte bine.

Ca secretară a șefului, doamna Wolfe avea un loc de parcare rezervat, unul dintre multele lucruri care-i făceau viața mai ușoară. Câteva minute mai târziu conducea pe 10 th Street, după care viră pe Constitution Avenue. În loc să-și urmeze traseul obișnuit, spre Alexandria și apoi acasă, se îndreptă spre vest, traversând Podul Theodore Roosevelt și intrând în Arlington. Părea că aglomerările de trafic dispăreau în fața ei și, douăzeci și cinci de minute mai târziu, oprea în fața unui mic restaurant italian din Seven Comers. Înainte de a intra își verifică din nou machiajul în oglinda retrovizoare. Copiii săi își luau astăzi cina la MacDonald's, dar nu se supăraseră. Le spusese că va lucra până târziu și era convinsă că o crezuseră, deși ar fi trebuit să știe că minciunile ei erau la fel de transparente pentru copii pe cât erau ale lor pentru ea, până nu demult.

— Nu vă supărați, i se adresă ea chelneriței care o întâmpină la intrare.

— Probabil că sunteți doamna Wolfe, replică imediat tânăra chelneriță. Vă rog să mă urmați. Domnul Diaz vă așteaptă.

Felix Cortez - Juan Diaz - stătea într-un separeu dintr-un colț, la capătul din spate al restaurantului. Moira era sigură că alesese

locul cel mai întunecat pentru discreție și că se așezase cu spatele la perete pentru a o putea vedea venind. Avea dreptate doar parțial, pentru ambele ipoteze. Cartierul general al CIA era la mai puțin de cinci mile depărtare, mii de angajați FBI locuiau în zonă și cine putea ști dacă restaurantul nu era de asemenea pe placul vreunui ofițer superior de contrainformații. Avea motive să creadă că nimeni din acel restaurant nu știa cine era cu adevărat, dar ofițerii de contraspionaj, dacă voiau să se vadă la pensie, nu trebuiau să se bazeze pe simple presupuneri. Emoția sa nu era în totalitate simulată. Pe de altă parte, nu era înarmat. Cortez se ocupa de genul de afaceri în care armele de foc cauzau mai multe probleme decât rezolvau.

Felix se ridică s-o întâmpine. Chelnerița plecă imediat ce pricepu adevărata natură a acestei „întâlniri de afaceri”, lăsându-i pe cei doi îndrăgostiți să-și dea mâinile și să schimbe niște sărutări neobișnuit de pasionate pentru localul public în care se aflau. Cortez îi turnă Moirei un pahar de vin alb și se așează. Apoi îi mărturisi jenat acesteia:

— Mi-era teamă că n-o să vii.

— De cât timp aștepți? Întrebă Moira.

În scrumieră zăceau o jumătate de duzină de țigări stinse.

— Aproape o oră, răspunse el cu o privire amuzată.

E clar că se autoironizează, își zise Moira.

— Dar am venit mai devreme decât stabilisem.

— Știu.

De data asta el râse de-a binelea.

— Mă faci să mă comport ca un fraier, Moira. Acasă nu mă comport așa.

Ea înțelese greșit ceea ce încerca el să spună.

— Îmi pare rău, Juan. N-aș vrea să...

Un răspuns perfect, deduse mintea lui Cortez. Foarte corect, întinse mâna peste masă și o luă pe a ei, iar ochii îi străluciră.

— Nu-ți face probleme. Uneori e bine pentru un bărbat să fie puțin fraier. Iartă-mă că te-am chemat așa, pe nepregătite. O mică problemă de afaceri. Am fost anunțat că trebuie să zbor către Detroit și, cum tot eram prin împrejurimi, după cum spui tu, am vrut să te văd înainte să plec acasă.

— Probleme...?

— O schimbare în designul unui carburator. Ceva în legătură cu economia de combustibil. Trebuie să modific câteva utilaje în fabricile mele. Oricum, problema e rezolvată. Chestiile astea nu

sunt neobișnuite – și chiar mi-au oferit un motiv excelent să vin aici. Poate că ar trebui să mulțumesc agenției guvernamentale care se ocupă cu prevenirea poluării.

— Îți scriu o scrisoare de mulțumire, dacă vrei.

Vocea lui se schimbă.

— E atât de bine să te revăd, Moira.

— Mă temeam că...

Emoția deveni evidentă pe fața lui.

— Nu, Moira, eu mă temeam. *Eu* sunt un străin. Vin aici destul de rar și în mod sigur sunt mulți bărbați care...

— Juan, unde stai? Întrebă doamna Wolfe.

— La Sheraton.

— Au și room service?

— Da, dar de ce...

— Nu-mi va fi foame în următoarele două ore, spuse ea și își termină vinul. Putem pleca acum?

Felix lăsa pe masă două bancnote de douăzeci și o conduse afară. Ajunseră în holul de la Sheraton în mai puțin de șase minute. Amândoi se îndreptau rapid spre lifturi, amândoi se uitau îngrijorați în toate părțile, amândoi sperau să nu-i observe nimeni, dar din motive diferite. Camera sa de la etajul zece era de fapt un apartament scump, observă Moira la intrare, în trecere, dar apoi singurul lucru care-i mai rămase în minte era un bărbat pe care ea credea că-l chema Juan Diaz.

— Minunat, spuse el la sfârșit.

— Ce e minunat?

— E minunat că a fost o problemă cu carburatorul nou.

— Juan!

— De-acum încolo, trebuie să creez probleme controlului de calitate, ca să mă trimită la Detroit în fiecare săptămână, sugeră el, mângâindu-i brațul.

— De ce nu construiești o fabrică aici?

— Costul forței de muncă e prea mare, spuse el serios. Desigur, drogurile vor fi o problemă mai puțin.

— Cum și acolo e o problemă cu drogurile?

— Da. Ei o numesc *basuco*, marfă murdară, nu suficient de bună pentru export și prea mulți dintre muncitorii mei i-au căzut pradă.

Se opri pentru un moment.

— Moira, eu încerc să fac o glumă, iar tu mă obligi să vorbesc despre afaceri. Nu-ți mai plac îndeajuns?

— Tu ce crezi?

— Cred că trebuie să mă întorc în Venezuela, cât timp mai sunt în stare să merg pe propriile picioare.

Degetele ei se mișcă.

— Cred că te vei restabili repede.

— Îmi pare bine să aflu.

Întoarse capul să o sărute și-și lăsă ochii să-i privească trupul în lumina razelor apusului de soare care pătrundeau pe ferestre. Ea îi observă privirea și întinse mâna după cearșafuri. El se opri.

— Nu mai sunt tânără, spuse ea.

— Fiecare copil din întreaga lume se uită la mama sa și o vede drept cea mai frumoasă femeie din lume, chiar dacă foarte multe mame nu mai sunt frumoase. Știi de ce? Deoarece copilul se uită cu dragoste și vede cum dragostea îi e împărtășită. Dragostea este cea care generează frumusețe, Moira. Și pentru mine ești frumoasă.

Gata. Cuvântul fusese pronunțat. El îi urmări ochii dilatându-se ușor, gura fremătând și respirația accelerându-i-se. Pentru a doua oară, lui Cortez îi fu rușine. Se debarasă de acest sentiment, sau cel puțin încercă. Mai făcuse asta înainte, desigur. Dar întotdeauna cu femei tinere, singure, cu gust pentru aventură și distracție. Aceasta era atât de diferită. Diferită sau nu, își reaminti el, avea o treabă de făcut.

— Iartă-mă. Sper că nu te-am făcut să te simți prost.

— Nu, răspunse ea încet. Nu acum...

El îi zâmbi.

— Și acum, ești gata pentru cină?

— Da.

— Asta-i bine.

Cortez se ridică și luă halatele de baie agățate de ușa toaletei. Serviciul era de calitate. Jumătate de oră mai târziu, Moira stătea în dormitor, în timp ce căruciorul cu cina era introdus în camera de zi. El deschise ușa dintre camere de îndată ce chelnerul plecă.

— Din cauza ta am mințit. Să fi văzut ce priviri mi-a aruncat chelnerul!

— Știi cât timp a trecut de când am fost nevoită ultima dată să mă ascund în cealaltă cameră? râse ea.

— Și nici n-ai comandat destul. Cum poți să trăiești doar cu o salată atât de mică?

— Dacă mă îngraș, n-o să te mai întorci la mine.

— În locul de unde vin eu, nu se numără coastele femeilor,

spuse Cortez. Când văd că cineva slăbește din cale-afară, îmi închipui că s-a apucat de *basuco*. Acolo unde locuiesc eu, aceștia uită chiar și să mănânce.

— E chiar atât de rău?

— Știi ce e *basuco*!

— Cocaină, conform rapoartelor pe care le văd.

— De calitate foarte proastă, pe care criminalii nu-și pot permite s-o trimită către *norteamericanos* și amestecată cu chimicale care omoară creierul. A devenit blestemul ținutului meu natal.

— Înseamnă că e rău, spuse Moira.

Își dădea seama că era într-adevăr ceva care îl îngrijora pe iubitul său. Exact cum se întâmplă cu directorul, își zise ea.

— Am vorbit cu poliția din orașul meu. Cum pot muncitorii mei să-și facă treaba când au creierul otrăvit de chestia aia? Și ce face poliția în sensul ăsta? Ei dau din umeri și murmură scuze – iar oamenii mor. Mor din cauza acestui *basuco*. Mor din cauza armelor traficantilor. Și nimeni nu face nimic să oprească asta.

Cortez făcu un gest de frustrare, apoi continuă:

— Știi, Moira, eu nu sunt numai un capitalist pur și simplu. Fabricile mele oferă locuri de muncă, aduc bani pentru țara mea, bani cu care oamenii pot să-și construiască case și să-și educe copiii. Da, sunt bogat, dar ajut la construcția țării – cu mâinile astea o fac. Muncitorii vin la mine și-mi spun despre copiii lor – ah! Nu pot să fac nimic. Într-o zi, traficantii vor veni la mine și vor încerca să-mi ia fabrica, continuă el. Eu voi apela la poliție, iar poliția nu va face nimic. Voi apela la armată și armata nu va face nici ea nimic. Tu lucrezi pentru *federales*, da? Nu poate face nimeni nimic acolo?

Cortez aproape că-și ținu răsuflarea, așteptând răspunsul.

— Ar trebui să vezi rapoartele pe care le dactilografiez pentru director.

— Rapoarte, mârâi el disprețuitor. Oricine poate scrie rapoarte. La mine în țară, poliția scrie o grămadă de rapoarte, procurorii își fac investigațiile – și nu se întâmplă nimic. Dacă mi-aș conduce așa fabrica, în scurt timp aș trăi într-o cutie de carton și aș cerși bani pe stradă! *Federales* ai voștri fac într-adevăr ceva?

— Mai mult decât îți închipui. Chiar în momentul de față se află în curs de desfășurare niște operațiuni despre care nu pot să vorbesc. Prin birouri se zvonește că regulile se vor schimba. Dar

nu știu ce înseamnă asta. Directorul zboară în Columbia pentru a se întâlni cu procurorul lor general și - aoleu! Nu trebuie să vorbesc cu nimeni despre asta. E secret.

— Nu voi spune nimănui, o asigură Cortez.

— Oricum, nici măcar nu știu mare lucru, continuă ea cu grijă. Trebuie să înceapă ceva nou. Nu știu ce anume. Dar orice ar fi, directorului nu-i prea place.

— Dacă e ceva care să-i distrugă pe criminali, de ce să nu-i placă? Întrebă Cortez cu o voce mirată. Ar trebui să-i împuște pur și simplu pe stradă. Le-aș face cinste la toți pentru asta.

Moira zâmbi.

— O să trec peste asta. Asta spun toate scrisorile - primim scrisori de la tot felul de oameni.

— Directorul tău ar trebui să asculte ce au de spus oamenii.

— Asta ar trebui să facă și președintele.

— Poate chiar va începe să asculte, sugerează Cortez. *Suntem în anul alegerilor...*

— Poate chiar ascultă. Schimbarea de care-ți vorbeam vine din biroul președintelui!

— Dar directorului tău nu-i place? Întrebă el nedumerit. Oricum, eu nu înțeleg guvernul țării mele, așa că n-are nici un rost să încerc să-l înțeleg pe al vostru.

— Totuși, e ciudat. Asta e prima oară când nu știu - mă rog, oricum nu ți-aș putea spune.

Moira își termină salata și privi paharul gol. Felix Juan i-l umplu cu vin.

— Măcar un lucru poți face?

— Ce anume?

— Sună-mă când pleacă directorul tău în Columbia, spuse el.

— De ce?

Moira fu prea surprinsă ca să spună nu.

— În asemenea vizite, musafirul petrece mai multe zile, nu?

— Da, cred că da. Nu știu precis.

— Și dacă directorul este plecat, tu, secretara lui, nu ai prea multe de făcut, nu?

— Nu, nu prea.

— Atunci o să zbor spre Washington, desigur.

Cortez se ridică de pe fotoliu și făcu câțiva pași în jurul mesei. Halatul de baie al Moirei atârna pe ea descheiat, iar el profită de asta.

— Trebuie să zbor spre casă mâine dimineață, devreme. Doar

o zi cu tine nu e deloc destul, dragostea mea. Hmmm, ești gata, presupun.

— Tu ești?

— Vom vedea. Un singur lucru nu înțeleg, spuse el, în timp ce o ajuta să se ridice.

— Ce anume?

— De ce ar prefera cineva să folosească „pudră” pentru a obține plăcere când există femeile?

De fapt, era un lucru pe care Cortez nu-l va înțelege niciodată. Dar oricum, nu era treaba lui să-l înțeleagă.

— Orice femeie? întrebă ea, îndreptându-se spre ușă.

Cortez o dezbracă de halat dintr-o singură mișcare.

— Nu, nu orice femeie.

— Dumnezeu, spuse Moira, o jumătate de oră mai târziu.

Pieptul ei strălucea de transpirație, a lui și a ei.

— Am greșit, oftă el, întins lângă ea, cu fața în jos.

— Cu ce?

— Când directorul tău zboară spre Columbia, nu mă suna.

El râse, pentru a arăta că glumise.

— Moira, nu știu dacă pot să fac asta mai des de o dată pe lună.

Moira chicoti.

— Poate ar trebui să nu mai muncești așa de mult, Juan.

— Cum aş putea?

Se întoarse spre ea.

— Nu m-am mai simțit așa de când eram doar un băiat. Dar nu mai sunt tânăr. Cum pot femeile să se mențină tinere, iar bărbații nu?

Ea zâmbi amuzată de minciuna lui evidentă. Dar minciuna asta îi făcuse o mare plăcere.

— Nu pot să te sun.

— Cum?

— Nu am numărul tău, râse ea.

Cortez sări din pat și își scoase portofelul din buzunarul hainei, apoi murmură ceva care aducea a înjurătură.

— Nu mai am cărți de vizită - of.

Luă carnețelul de pe noptieră și scrisese numărul.

— Acesta e numărul de la birou. De obicei nu mă găsești acolo, îmi petrec timpul mai mult la magazin, mormăi el. Noptile stau la fabrică. Îmi petrec weekend-urile tot la fabrică. Câteodată dorm la fabrică. Dar Consuela va da de mine, oriunde m-aș afla.

- Trebuie să plec, spuse Moira.
- Spune-i directorului tău să plece în timpul weekendului. Vom petrece două zile la țară. Știu un locșor retras la munte, doar la câteva ore de aici.
- Crezi că vei rezista? întrebă ea, îmbrățișându-l.
- Voi avea grijă să mănânc bine și să mă pregătesc, promise el.

Încă un sărut și ea plecă.

Cortez închise ușa și intră în baie. Nu aflase prea multe, dar ceea ce aflase s-ar fi putut dovedi de o importanță crucială. „Regulile se schimbă”. Orice ar fi însemnat această schimbare, directorului Jacobs nu-i plăcea, totuși se conforma. Pleca în Columbia să discute despre asta cu procurorul general. Jacobs, își aminti el, îl cunoștea destul de bine pe procurorul general. Fuseseră colegi de clasă în liceu, cu mai mult de treizeci de ani în urmă. Procurorul general participase în America la funeraliile doamnei Jacobs. De asemenea, era vorba de ceva cu sigiliu prezidențial. Bun. Doi dintre asociații lui Cortez se aflau în New Orleans pentru a discuta cu procurorul despre cei doi nepricepuți care bramburiseră asasinatul de pe iaht. FBI în mod sigur avusese un amestec în acel asasinat, iar ceea ce se întâmplase acolo îi putea furniza un indiciu.

Cortez își ridică privirile spre oglindă pentru a-l vedea pe omul care obținuse aceste informații și decise că acesta nu-i plăcea. Dădu din umeri pentru a alunga sentimentul. Nu era pentru prima oară și în mod sigur nici pentru ultima.

Lansarea avu loc la ora 23:41. Cele două acceleratoare masive ale lui Titan-111D se aprinseră simultan la momentul stabilit, fu generată o forță echivalentă cu peste un milion de tone și întregul ansamblu se desprinse de pe platformă într-o strălucire care ar fi putut fi văzută de la o distanță egală cu cea dintre Savannah și Miami. Acceleratoarele cu combustibil solid arseră timp de 120 de secunde înainte să fie detașate. În acel moment porniră motoarele cu combustibil lichid din secțiunea centrală a acceleratorului, împingând restul rachetei mai sus, mai repede și mai departe pe traseu. În acest timp, instrumentele de bord transmiteau date de la accelerator către stația de la sol, din Cape. De fapt, în același timp transmiteau date către un post de ascultare sovietic localizat în nordul Cubei și către un „trauler de pescuit” care staționa lângă Cape Canaveral și care arbora de

asemenea steagul roșu. Titan-111D era o „pasăre” folosită exclusiv pentru lansări militare, iar interesul sovietic pentru această lansare rezultase în urma unui raport GRU neconfirmat, cum că satelitul de pe lansator fusese modificat special pentru a intercepta semnalele electronice foarte slabe - nu se specifica în raport ce fel de semnale.

Mai repede și mai sus. Jumătate din rachetă fu detașată, combustibilul pentru al doilea stagiu explodează, iar cel pentru al treilea stagi se aprinse cam la o mie de mile distanță de traseu. În buncărele de control din Cape, inginerii și tehnicienii constatau că totul încă decurgea conform planului, așa cum se cuvenea de altfel pentru un vehicul a cărui proiectare începuse încă din anii '50. Combustibilul pentru al treilea stagi se consumă în timpul prevăzut. Al patrulea stagi își aștepta acum desfășurarea, în urma căreia încărcătura avea să fie propulsată la înălțimea geosincronă prevăzută, de unde avea să plutească deasupra unei anumite porțiuni a ecuatorului terestru. Echipajul din camera de control profită de acest moment de liniște pentru a sorbi din cafele și a revedea datele lansării, care, fură cu toții de acord, erau exact cum se aștepta toată lumea.

Necazurile începură să apară o jumătate de oră mai târziu. Transstagiul se aprinse mai devreme de la sine, împingând încărcătura la înălțimea dorită, dar nu în locul dorit; de asemenea, în loc să fie plasată într-o poziție perfect staționară, încărcătura fu aruncată pe un traseu excentric și nesigur de-a lungul Ecuatorului. Chiar dacă ar fi fost deasupra longitudinii corecte, traseul nu i-ar fi permis să acopere tot timpul latitudinea. Deși totul decursese cum trebuia și toate subansamblele funcționaseră exact așa cum fuseseră proiectate, lansarea fusese un eșec. Inginerii care asiguraseră stagiile inițiale clătinau din capete a nedumerire împreună cu cei care răspundeau de transstagiul și care supravegheau dezamăgiți echipamentele de control. Lansarea fusese un eșec.

Dar încărcătura nu știa asta. La momentul stabilit, ea se detașă de transstagiul și începu să funcționeze după cum fusese programată. Brațele metalice de zece metri lungime se extinseră. Forța gravitațională a Pământului acționa asupra lor de la peste douăzeci de mii de mile distanță, făcând ca satelitul să rămână îndreptat în jos. Apoi se extinseră panourile solare care converteau energia solară în electricitate, încărcând bateriile aflate la bord. În sfârșit, începu să se formeze o antenă

parabolică de dimensiuni gigantice. Construit dintr-un material special compus din metal, ceramică și plastic, scheletul său „memorase” configurația corectă și, sub căldura soarelui, continuă să se extindă pe o perioadă de trei ore până când formă o „farfurie” parabolică având un diametru de aproape treizeci de metri. Dacă cineva s-ar fi aflat suficient de aproape de desfășurarea evenimentului, ar fi observat emblema constructorului pe una dintre părțile satelitului. Existența acestei embleme era ea însăși un anacronism, din moment ce nimeni nu s-ar fi putut afla vreodată suficient de aproape pentru a o observa, dar așa era obiceiul. Emblema, din folie de aur, desemna primul contractant al TRW, iar numele satelitului era „RHYOLITE-J”. Ultimul din această serie demodată de sateliți fusese construit în 1981 și zăcuse în depozit – la un preț de peste o sută de mii de dolari pe an – așteptând o lansare care nu fusese niciodată stabilită, din moment ce CIA și NASA elaboraseră „păsări” electronice de spionaj mai noi și mai compacte, folosind un echipament mai avansat de captare a semnalelor. De fapt, o parte dintre noile echipamente fusese atașată acestui vechi satelit și urma să funcționeze chiar mai eficient datorită antenei parabolice imense. Rhyolite fusese proiectat inițial pentru a spiona emisiunile electronice sovietice, telemetrie de la testele de rachete, semnale de la radarele de apărare aeriană, rămășițe de semnal de la turnurile de microunde și chiar semnale de la echipamentele de spionaj plantate de ofițerii și agenții CIA în locații-cheie.

Asta n-avea importanță pentru populația din Cape. Un ofițer de relații cu publicul din Forțele Aeriene dăduse o declarație cum că lansarea (secretă) nu ajunsese pe orbita calculată. Acest lucru fu verificat de sovietici, care așteptau ca satelitul să se plaseze undeva deasupra Oceanului Indian, când de fapt acesta oscila acum deasupra graniței Braziliei cu Peru, locație din care nu putea „vedea” Uniunea Sovietică. Curios, gândeau aceștia, cum îl lăsaseră totuși americanii să intre în funcțiune și cum interceptau în continuare de la un alt „trauler de pescuit” de lângă coasta californiană fragmente de transmisii codificate de la satelit către vreo stație terestră. În orice caz, ceea ce satelitul transmitea în momentul de față nu prezenta interes pentru Uniunea Sovietică.

Acele semnale erau recepționate la Fort Huachuca, Arizona, unde o echipă de tehnicieni într-o camionetă de comunicații, cu o

antena parabolică montată pe capotă, începeau să-și calibreze instrumentele. Nu știau că lansarea fusese un eșec. Știau doar că era vorba de ceva secret.

Jungla, își zise Chavez. Avea un miros puternic, dar pe el nu-l deranja atât mirosul, cât șerpii. Nu știa de ce – și îl îngrijora faptul că șerpii erau asociați cu femeile, nu cu bărbații – dar numai la gândul acelor creaturi reci, umede și alunecoase, șopârle fără picioare și cu ochi fără pleoape, pielea i se încrețea. Atârnau agățați de crengi și se ascundeau sub copaci căzuți, unde îl așteptau să treacă pentru a-i ataca oricare parte a corpului s-ar fi nimerit. Știa că ar face asta, dacă li s-ar oferi ocazia. Și era sigur că ar fi murit. Așa că era foarte atent. Atâta timp cât era atent, nu-l putea mușca nici un șarpe. Cel puțin avea o armă cu surdină. Astfel îi putea ucide fără zgomot. Șerpi afurisiți.

Ajunse în sfârșit la șosea și ar fi trebuit să rămână în mocirlă, dar voia să se întindă pe un loc uscat, pe care îl cercetase în prealabil cu echipamentul său special pentru vedere pe timp de noapte AN/PVS-7. Nu erau șerpi acolo. Inspiră adânc, apoi își scoase din raniță cutia de plastic cu hrană. Merseseră timp de șase ore, în care parcurseseră cam cinci mile – ceea ce era destul de mult – dar trebuiau să ajungă la șosea înaintea zorilor și să evite să fie observați de FOROP, forța de opoziție – care fusese avertizată de prezența lor. Chavez îi observase de la distanță de două ori, de fiecare dată o pereche de americani din poliția militară, care nu erau cu adevărat soldați, nu după criteriile sale. Chavez își condusesse echipa ocolindu-i, mișcându-se prin mlaștină fără zgomot, ca un șarpe, își spuse el ironic. I-ar fi putut ucide pe toți patru destul de ușor, dar nu asta era misiunea.

— Bine lucrat, Ding.

Căpitanul Ramirez se așeză lângă el și continuă discuția în șoaptă.

— Pe dracu', ăia erau niște adormiți.

Căpitanul rânji în întuneric.

— Urăsc jungla asta nenorocită. Toți gândacii ăștia...

— Gândacii nu sunt așa răi, domnule. Mie șerpii nu-mi plac.

Amândoi cercetară șoseaua în ambele direcții. Nimic.

Ramirez îl bătu pe umăr pe sergent și continuă inspecția echipei. De-abia plecase, când o siluetă apăru din pâlcul de

copaci aflat la trei sute de metri distanță. Se îndrepta direct spre Chavez.

Ding se retrase la adăpostul unui tufiș și își lăsă în jos pistolul automat. Oricum nu era încărcat, nici măcar cu gloanțe de antrenament, de ceară. Urmă o a doua siluetă, care însă se îndreptă în direcție opusă. Proastă tactică, își zise Chavez. Într-o pereche, unul trebuia să-l sprijine pe celălalt. Ei bine, asta era cu atât mai rău pentru ei. Ultima rază de lumină a lunii dispăru după pădurea deasă, iar Chavez avu avantajul echipamentului pentru vedere pe timp de noapte, în timp ce silueta continua să se îndrepte spre el. Omul mergea fără zgomot – bine că măcar atâta lucru știa să facă – și încet, nedezipindu-și ochii de marginea șoselei și ascultând concentrat. Chavez așteptă, oprind funcționarea echipamentului și punându-l deoparte. Apoi își scoase din teacă cuțitul de luptă. Distanța dintre ei scăzuse cam la cincizeci de metri. Sergentul se ghemui cu genunchii la piept. La zece metri, încetă să mai respire. Dacă și-ar fi putut opri inima să bată, ar fi făcut-o și pe asta, pentru a nu emite nici un zgomot. Asta era o distracție. Dacă ar fi fost serios, omul acela ar fi avut acum în cap un glonț de 9 mm.

Santinela trecu chiar pe lângă locul unde se afla Ding, neobservând silueta de sub tufiș. Mai apucă să facă un pas și auzi un şuierat, dar era deja prea târziu. Până să-și dea seama ce se petrece, zăcea cu fața în jos pe pavaj și cu lama cuțitului lipită de gât.

— Noaptea e a lui Ninja, băiete! Gata, ești deja istorie.

— La dracu', m-ai avut, șopti omul în replică.

Chavez îl întoarse cu fața în sus. Era maior, iar pe cap purta o beretă. Cine știe, poate că FOROP nu era constituită doar din cei din Poliția Militară.

— Cine ești? întrebă victima.

— Sergent Domingo Chavez, domnule.

— Ei bine, tocmai ai omorât un instructor de luptă în junglă, Chavez. Bună treabă. Te superi dacă beau ceva? A fost o noapte lungă.

Chavez îi dădu voie să se rostogolească în tufișuri, unde luă și el câteva înghițituri din rezerva sa.

— Din ce unitate ești? Așteaptă, ești din 3 sau din 17, nu-i așa?

— A noastră e noaptea, domnule, aprobă Chavez. Ați fost acolo?

— Chiar acolo merg, pentru o misiune cu un batalion.

Maiorul își șterse puțin sânge care i se prelingea pe față. În cădere se lovise cam tare.

— Îmi pare rău pentru lovitură, domnule.

— A fost vina mea, sergent, nu a ta. Avem douăzeci de oameni în zonă. N-am crezut că veți ajunge atât de departe fără să fiți observați.

Dinspre șosea se auzi zgomotul motorului unui vehicul. Un minut mai târziu, apărură farurile puternice ale unui Hummer – varianta mai nouă și mai mare a venerabilului Jeep – anunțând că exercițiul se terminase. Maiorul „mort” plecă să-și strângă oamenii. La fel procedă și căpitanul Ramirez.

— Țsta a fost examenul final, băieți, comunică acesta echipei lui. Mergeți la culcare și odihniți-vă bine. La noapte plecăm.

— Nu-mi vine să cred, zise Cortez.

Luase primul avion de la Dulles la Atlanta. Apoi se întâlnise cu un asociat într-o mașină închiriată, iar acum își discutau informațiile în anonimatul unei mașini rulând pe șoseaua de centură a Atlantei.

— Spune-i război psihologic, răspunse omul. Fără nici o negociere, nimic. Se va desfășura ca oricare alt proces de crimă. Ramon și Jesus nu vor beneficia de nici un avantaj.

Cortez urmărea cu privirea traficul. Nu-i păsa câtuși de puțin de cei doi *sicarios*, care erau la fel de perisabili ca oricare alți teroriști care nu știau nimic despre motivele asasinatelor. Se gândea la o serie de fragmente de informații aparent dispartate și fără legătură între ele despre operațiunile americane de interdicție. Dispăruse un număr neobișnuit de aeronave-curier. Americanii tratau acest proces într-un mod neobișnuit. Directorul FBI făcea ceva care nu-i plăcea și despre care secretara sa personală nu știa nimic. „Regulile se schimbă.” Asta putea însemna orice.

Ceva fundamental. Trebuia să fie ceva fundamental. Dar ce anume?

Dintre toți informatorii de încredere și bine plătiți, care erau infiltrați în guvernul american, DEA și Paza de Coastă, nici unul nu raportase nimic. Comunitatea celor care aplicau legea era în ceață – cu excepția directorului FBI, căruia nu-i plăcea și care pleca în curând spre Columbia...

Vreo operațiune de spionaj? Nu. Măsuri active? Expresia

fusesse lansată în interiorul KGB-ului și putea însemna mai multe lucruri, mai ales plasarea informațiilor false către reporteri. Ar face americanii așa ceva? Nu o făcuseră niciodată. Își lăsă privirea să rătăcească prin peisajul care i se derula în fața ochilor. Era un ofițer de spionaj cu experiență și profesia sa era să determine ce anume făceau oamenii, reconstituind fragmente de informații disperate. Că lucra pentru un om pe care-l detesta, era o altă poveste. Era o chestiune de orgoliu și oricum pe americani îi detesta mai mult.

Ce făceau americanii acum?

Cortez trebuia să admită că nu știa, dar într-o oră va fi la bordul unui avion, iar în șase ore va trebui să-i spună șefului său că nu știa. Asta nu-l ajuta prea mult.

Ceva fundamental. Regulile se schimbau. Directorului FBI nu-i plăceau. Secretara sa nu știa. Excursia în Columbia era clandestină.

Cortez se relaxă. Orice ar fi fost, nu constituia o amenințare imediată. Cartelul era bine asigurat. Vor avea timp să analizeze și să răspundă. Mulți oameni din lanțul traficului puteau fi sacrificați; de fapt, vor lupta pentru o șansă. Și după un timp, Cartelul își va adapta operațiile la condițiile schimbate, așa cum făcuse întotdeauna. Tot ce avea el de făcut era să-și convingă șeful de acest lucru simplu. De fapt, ce-i păsa lui *el jefe* de Ramon, de Jesus sau de oricare trepăduș care căra droguri sau omora oameni după necesitate? Ceea ce conta era continuitatea aprovizionării clienților cu droguri.

Gândurile sale reveniră la avioanele dispărute. În trecut, americanii reușeau să intercepteze unul sau două pe lună, foarte puțin comparativ cu numărul lor de avioane și radare, dar de curând – patru în ultimele două săptămâni, nu? – numărul lor crescuse. Ce însemna asta? Fără ca americanii să știe, întotdeauna fuseseră pierderi „operaționale”, un termen militar care însemna pur și simplu accidente de zbor. Unul din motivele pentru care șeful său îl angajase pe Carlos Larson era să diminueze acea pierdere de resurse și până nu demult dăduse rezultate. De ce această creștere bruscă a pierderilor? Dacă americanii le-ar fi interceptat, echipajele ar fi apărut în tribunale și închisori, nu? Cortez renunță la acest gând.

Sabotaj, poate? Dacă cineva plasa explozibili în avioane, ca teroriștii arabi...? Nu suna prea plauzibil... sau poate că da? Verificase cineva asta? Nici n-ar fi durat mult. Pentru un avion

care zbura la joasă înălțime, chiar și o defecțiune minoră l-ar confrunta pe pilot cu o problemă care i-ar cere mai mult timp decât ar avea acesta la dispoziție la acea altitudine... va trebui să verifice personal. Dar, în acest caz, cine să fie autorul? Americanii? Dar dacă la un moment dat s-ar afla că americanii puneau bombe în avioane? Ar accepta ei un astfel de risc politic? Probabil că nu. Atunci, cine altcineva? Poate columbienii. Vreun șef militar columbian, operând în totalitate pe cont propriu... sau plătit de *Yanquis*? Posibil. Nu putea fi o operațiune guvernamentală, Cortez era sigur de asta. Și în orice caz, erau prea mulți informatori în guvern ca el să nu fi aflat încă.

Dar trebuia neapărat să fie o bombă? De ce nu benzină contaminată? De ce nu mici „ajustări” la motor, un cablu întrerupt, sau un instrument de zbor? Ce spunea Larson despre necesitatea urmăririi permanente a instrumentelor la joasă altitudine? Dacă vreun mecanic alterase poziționarea orizontului artificial...? Sau pur și simplu îl scosese din funcțiune... poate ceva la sistemul electric? Cât de greu era să faci un avion mic să se oprească în zbor? Pe cine să întrebe? Larson?

Cortez mormăi nemulțumit. Asta nu era decât o speculație fără țință, într-un stil foarte neprofesionist. Posibilitățile erau fără număr. Știa că era foarte probabil să se fi întâmplat ceva, dar nu știa ce anume. Și doar probabil, admise el în gând. Numărul neobișnuit de mare de avioane dispărute putea fi pur și simplu o anomalie statistică – nu credea într-adevăr asta, dar trebuia să admită posibilitatea. O serie de coincidențe – nici o academie de spionaj din lume nu-și încuraja studenții să creadă în coincidențe; totuși, câte coincidențe stranii întâlnise de-a lungul carierei sale profesionale?

— Regulile se schimbă, murmură el pentru sine.

— Poftim? întrebă șoferul.

— Înapoi la aeroport. Avionul pentru Caracas decolează în mai puțin de o oră.

— *Sí, jefe.*

Cortez ajunsese la timp. Trebuia să meargă în Venezuela din motivele evidente. Moira putea deveni curioasă, îi putea cere biletul de avion, numărul zborului; și apoi, americanii erau mai puțin interesați de cei care mergeau în Venezuela decât de cei care zburau direct la Bogota. Patru ore mai târziu făcu legătura prin Avianca cu Aeroportul Internațional El Dorado, de unde își parcurse ultima etapă a drumului cu un avion particular.

Echipamentul se distribuia ca de obicei, cu o singură excepție. Chavez observă că nimeni nu semna pentru nimic. Asta era într-adevăr o deviere de la rutină. În armată, oamenii semnau întotdeauna pentru echipament. Dacă pierdeai sau distrugeai ceva, ei bine, deși nu te puneau să-l plătești, într-un fel sau altul tot trebuia să dai socoteală.

Dar nu și acum.

Echipamentul era ușor diferit de la om la om. Chavez, cercetașul echipei, avu parte de încărcătura cea mai ușoară, iar Julio Vega, care se ocupa de pușca-mitralieră, de cea mai grea. Ding primi unsprezece încărcătoare pentru pistolul său automat MP-5, în total trei sute treizeci de cartușe. Lansatoarele de grenade M-203, pe care doi dintre membrii echipei le atașaseră puștilor, erau singurul armament greu din dotarea echipei.

Uniforma sa nu purta modelul obișnuit american de camuflaj, ci un altul în care predomină culoarea kaki, pentru că, în caz că cineva i-ar fi observat, nu trebuiau să arate a americani, îmbrăcămintea kaki nu era ceva obișnuit în Columbia, pe când cea în culori de camuflaj pentru junglă, da. Mai avea în dotare o șapcă verde moale în loc de cască și o eșarfă pentru legat părul. Un mic spray cu vopsea kaki și două tuburi cu vopsea specială pentru „machiajul” facial de camuflaj. Un porthart antiacvatic cu câteva hărți înăuntru; unul asemănător avea și căpitanul Ramirez. Toată lumea primise frânghii lungi de patru metri și carabiniere. Un radio FM, model comercial, dar scump, care totuși era la fel de bun, dar mult mai ieftin decât cele folosite de obicei în armată. Binocluri electronice compacte, japoneze. Curele în stil american, de tipul celor folosite de toate armatele din lume, de fapt fabricate în Spania. Două bidoane pentru hrană agățate la centură și unul de capacitate dublă, pentru apă, în rucsac. O rezervă mare de tablete pentru purificarea apei – urmau să-și asigure ei înșiși provizia de apă, ceea ce nu era de mirare.

Ding primi un stroboscop cu o lentilă suplimentară în infraroșu, pentru că una dintre sarcinile sale era selectarea și marcarea zonelor de aterizare pentru elicoptere, plus un panou VS-17 servind aceluiași scop. O oglindă de semnalizare pentru cazurile în care era nerecomandată folosirea radioului (și în orice caz, oglinzile de oțel nu se spărgeau). O mică lanternă și o brichetă cu butan, mult mai convenabilă decât chibriturile. Un

flacon mare de Tylenol foarte puternic. O sticlă cu pastile împotriva tusei. O cutiuță cu vaselină. Un bidonaș cu gaz lacrimogen CS. Un set de curățare a armelor, care includea o periută de dinți. Baterii de schimb pentru tot ce necesita energie electrică. O mască de gaze.

Chavez nu primise decât patru grenade de mână – NR-20 CI olandeze – și două fumigene, tot olandeze. Restul echipei primise pe lângă acestea și câteva grenade cu gaz lacrimogen CS, de asemenea olandeze. De fapt, toate armele și munițiile din dotarea echipei fuseseră achiziționate din Colon, Panama, în ceea ce va deveni în scurt timp cea mai bună piață de armament din lume. Pentru cine avea suficienți bani, acolo se găsea aproape orice tip de armă.

Rațiile de hrană erau normale. Apa era prima preocupare de ordin igienic, dar deja fuseseră instruiți în privința folosirii tabletelor de purificare a apei. Pentru oricine ar fi uitat acest instructaj, existau tablete antidiaree, de înghițit o dată cu muștrările severe ale căpitanului Ramirez. Fiecare primise în Colorado doze-șoc de vaccin împotriva întregului spectru de boli tropicale specifice zonei și toți aveau recipiente cu insecticid inodor, fabricat special pentru armată de aceeași companie care producea pentru piața de consum insecticidul „Off”. Medicul echipei purta o trusă medicală completă și fiecare membru avea propriul flacon cu morfină și un bidon de plastic cu fluide IV pentru suplinirea pierderii de sânge.

Chavez avea o macetă ascuțită ca un brici, un briceag cu lama de zece centimetri și, desigur, cele trei stele ucigașe personale nereglementare despre care căpitanul Ramirez nu știa nimic. Aceasta era încărcătura cea mai ușoară din toată echipa. Vega și celălalt pușcaș-radiofonist le aveau pe cele mai grele, cam treizeci și trei de kilograme. Ding își potrivea rucsacul pe umeri pentru a se obișnui cu greutatea sa, apoi îi ajustă curelele pentru a-l face cât mai ușor de cărat. Un exercițiu oarecum inutil, din moment ce căra cam a treia parte din greutatea corpului său, exact limita greutății pe care un om o putea căra pe orice distanță fără să sufere o cădere fizică. Cizmele erau bine izolate și avea fiecare câte o pereche de șosete uscate de schimb.

— Ding, poți să mă ajuți puțin? întrebă Vega.

— Sigur, Julio.

Chavez ajustă una din curelele de umăr ale acestuia.

— Acum e mai bine?

— Perfect, *mano*. Hm, când ai arma cea mai mare ai totuși și dezavantaje.

— Evident, *Oso*.

Julio, care demonstrase abilitatea de a căpăta cea mai grea încărcătură din toată echipa, își căpătase o dată cu ea și noua poreclă, *Oso*: Ursul.

Căpitanul Ramirez intră și inspectă echipamentul fiecăruia. Ajustă câteva curele, câțiva rucsaci, în general se asigură că fiecare era încărcat corespunzător și că toate armele erau curate. Când termină, Ding verifică încărcătura căpitanului, iar Ramirez îi luă locul în fruntea echipei.

— Bun, are cineva dureri sau crampe?

— Nu, domnule, replică echipa.

— Sunteți gata? Întrebă Ramirez cu un rânjet larg, care demonstra că era la fel de agitat ca oricare alt membru al echipei.

— Da, domnule!

Mai era de făcut un singur lucru. Ramirez trecu de la unul la altul și colectă tăblițele de identificare de la fiecare dintre ei. Fiecare fu depozitată în câte o pungă de plastic împreună cu portofelele, actele și celelalte mijloace de identificare. Apoi și-o scoase și pe a lui, numără pentru ultima dată pungile și le depuse pe o masă în cabină. Afară, fiecare echipă urcă în câte un camion de cinci tone. Se schimbară puține saluturi. Deși se legaseră prietenii în timpul antrenamentului, erau în general limitate la structura echipei. Fiecare unitate de unsprezece oameni constituia o comunitate închisă. Fiecare membru știa tot ce se putea ști despre ceilalți, de la poveștile despre isprăvi sexuale până la abilitățile de trăgător. Înfloriseră câteva prietenii trainice și câteva rivalități valoroase. Oamenii erau, de fapt, mult mai apropiați decât prietenii. Fiecare om știa că viața lui va depinde de capacitățile colegilor și nici unul dintre ei nu voia să pară slab în fața tovarășilor lui. Chiar dacă se mai certau între ei, erau acum o echipă, un organism complex, cu Ramirez pe post de creier, Chavez – ochi, Julio Vega și ceilalți pușcași – pumni, iar restul pe post de organe de importanță la fel de mare. Erau cât se putea de pregătiți pentru misiune.

Camioanele ajunseră împreună în spatele elicopterului, iar soldații fură îmbarcați pe echipe. Primul lucru pe care-l observă Chavez fu arma de 7.62 mm montată pe latura dreaptă a elicopterului. Lângă ea stătea un sergent din Forțele Aeriene,

purtând o salopetă verde și o șapcă de camuflaj. Ding nu prea-i avea la inimă pe cei din Forțele Aeriene – îi credea niște șoferi sclifosiți – dar omul de lângă arma aceea arăta extrem de serios și competent. Pe cealaltă latură a aeronavei se afla o armă asemănătoare, iar la spate mai era loc pentru încă una. Inginerul de zbor – pe plăcuța sa de identificare scria ZIMMER – îi așează pe locurile lor și verifică dacă toți erau solid ancorați de podea. Chavez nu schimbă nici un cuvânt cu el, dar simți că omul acela își cunoștea bine meseria. Și, într-un târziu, realizează că acesta era cel mai mare elicopter pe care-l văzuse vreodată.

Inginerul de zbor mai făcu o ultimă verificare înainte de a se așeza pe scaun și a-și conecta căștile la sistemul intercom. Un moment mai târziu se auzi zgomotul celor două motoare ale elicopterului.

— Arată bine, observă PJ.

Motoarele fuseseră preîncălzite și rezervoarele umplute. Zimmer reparase o problemă hidraulică minoră, iar Pave Low III-ul era cum nu se putea mai pregătit de zbor. Colonelul Johns deschise legătura radio.

— Turnul, aici Night Hawk doi-cinci, cerem permisiunea să decolăm. Terminat.

— Doi-Cinci, aici turnul, permisiunea se acordă. Vântul este unu-zero-nouă la șase noduri.

— Recepționat. Doi-cinci decolează. Terminat.

Johns împinse ușor manșa înainte. Datorită dimensiunii și puterii mari a motorului giganticului Sikorsky, procedura obișnuită era să se ruleze puțin de-a lungul pistei înainte de a decola. Căpitanul Willis verifică traficul la sol, dar la acea oră din noapte nu mai era nimeni. Ca măsură suplimentară de siguranță, un membru al echipajului de la sol mergea cu spatele în fața lor, indicându-le drumul cu baghete luminate. Cinci minute mai târziu erau la capătul pistei. Baghetele arătară spre dreapta. Johns îi răspunse omului la salutul ceremonial.

— Bun, hai la treabă.

PJ accelerează motorul la puterea maximă, verificând pentru ultima dată indicatoarele motorului. Totul era în regulă. Elicopterul își ridică ușor botul, apoi îl lăasă în jos, începând să se deplaseze înainte, pupă aceea începu să ia altitudine, lăsând în urmă un nor de praf, vizibil doar în luminile indicatoare ale pistei.

Căpitanul Willis puse în funcțiune sistemele de navigare, ajustând afișajul electronic al terenului. Era un display cu o hartă

mobilă, asemănător celui folosit de James Bond în *Goldfinger*. Pave Low putea naviga după un sistem de dublu radar care cerceta solul printr-un sistem inerțial folosind giroscopie-laser sau sateliți de navigație. Elicopterul zbură inițial direct de-a lungul Canalului, simulând patrula obișnuită de securitate. Ajunseră cu o milă în raza centrului de comunicații SHOWBOAT din Corezal.

— S-a muncit mult, remarcă Willis.

— Ai mai fost aici vreodată?

— Nu, domnule, e prima dată. Dar au făcut ceva treabă față de acum optzeci-nouăzeci de ani.

Trecură pe deasupra unui imens vas-container și prinseră un ruluu ușor de la jetul de gaze emanat de acesta. PJ viră la dreapta pentru a scăpa de el. Va urma un zbor de două ore și nu avea rost să-i zgâlțâie pe pasageri mai mult decât era necesar. Într-o oră aeronava de alimentare ME-130E va decola pentru a-i realimenta pentru întoarcere.

— Mda, au mutat o grămadă de pământ, aprobă colonelul Johns după un moment.

Apoi se așază mai bine pe scaun. Douăzeci de minute mai târziu traversară Marea Caraibelor pentru cea mai lungă porțiune a zborului pe un curs zero-nouă-zero, spre est.

— Priviți, spuse Willis o jumătate de oră mai târziu.

Pe ecranele echipamentelor lor de vedere nocturnă apăru o aeronavă cu două motoare îndreptându-se spre nord, cam la șase mile depărtare. O remarcă după strălucirea în infraroșu a celor două motoare cu pistoane.

— Nu are nici un fel de lumini, aprobă PJ.

— Mă întreb ce transportă.

— În mod sigur nu e expresul federal.

Mai precis, nu ne pot vedea decât dacă au și ei aceleași echipamente.

— Putem să ne aliniem cu ei și să folosim armele elicopterului...

— Nu în noaptea asta.

Păcat. Nu m-ar fi deranjat prea tare...

— Dar pasagerii noștri...

— Dacă ar fi trebuit să știm, domnule căpitan, ne-ar fi spus despre asta, replică Johns. Desigur și el se întreba.

Iisuse, dar sunt încărcăți zdravăn, își zise colonelul. Și nu purtau nici uniforme standard... evident o inserție sub

acoperire - drace. *Știam despre partea asta a misiunii de săptămâni întregi - dar în mod clar plănuiau să mai aștepte o vreme.* Johns nu auzise ca guvernul să mai fi făcut așa ceva vreodată. Se întrebă dacă columbienii știau... probabil că nu. *Și noi vom rămâne acolo jos pentru cel puțin o lună, deci plănuiesc să-i sprijinim, poate chiar să-i extragem în caz de urgență... lăisese, e ca atunci, în Laos,* conchise el. Bine că l-am adus pe Buck. *Suntem singurii adevărați veterani.* Colonelul Johns clătină din cap. Unde-i dispăruse tinerețea?

Ai petrecut-o cu un elicopter în spate, făcând tot soiul de lucruri dubioase.

— Am la orizont o navă aproape de unsprezece, spuse căpitanul și schimbă cursul cu câteva grade spre dreapta.

Instrucțiunile misiunii fuseseră foarte clare în această privință. Nimeni nu trebuia să-i vadă sau să-i audă. Asta însemna evitarea navelor, bărcilor de pescuit, chiar și a delfinilor, păstrarea distanței față de coastă, nu mai mult de o mie de picioare altitudine și fără lumini de semnalizare. Profilul misiunii era de zbor în timp de război în toată regula, chiar cu abandonarea anumitor reguli de securitate a zborului. Chiar și în domeniul operațiunilor speciale, ultimul lucru era cumva neobișnuit, își aminti Johns. Armele...

Ajunseră la coasta columbiană fără prea mari incidente. Imediat după ce coasta începu să se vadă, Johns alertă echipajul. Sergenții Zimmer și Bean își porniră armele dotate cu motoare electrice și deschiseră ușile lângă care se aflau.

— Ei bine, tocmai am invadat o țară prietenă.

Willis îl atenționează când ajunseră deasupra uscatului, la nord de Tolu. Își folosiră dispozitivele cu infraroșu pentru a verifica traficul vehiculelor, pe care trebuiau de asemenea să-l evite. Cursul lor fusese stabilit astfel încât să evite zonele locuite. Rotorul cu șase elice al elicopterului nu scotea sunetul obișnuit al elicopterelor mai mici. Sunetul său de la distanță nu era prea diferit de cel al unui avion cu turbine; era de asemenea nedirecțional - chiar dacă auzai zgomotul, era greu să îți dai seama de unde venea. Odată trecuți de autostrada Pan American, virară spre nord, pe la est de Plato.

— Zimmer, zona de aterizare unu în cinci minute.

— Bine, PJ, replică inginerul de zbor.

Se decisese să-i lase pe Bean și Childs la armele laterale, în timp ce Zimmer să se ocupe de debarcare.

Trebuie să fie o misiune de luptă, zâmbi Johns pentru sine. Buck îmi spune așa doar când se așteaptă să fie împușcat.

Zimmer înaintă spre centrul aeronavei, spunându-le primelor două echipe să-și desfacă centurile de siguranță și arătându-le tuturor cu degetele câte minute mai rămăseseră. Amândoi căpitanii aprobă din cap.

— Zona de aterizare unu în raza vederii, spuse Willis.

— Lasă-l la mine.

— O.K.

Colonelul Johns dădu câteva ocoluri zonei, zburând în spirală spre luminișul care fusese selectat pe baza fotografiilor din satelit. Willis scană solul după oarece semne de viață, dar nu dădu de nici unul.

— Pare curat, domnule colonel.

— Aterizăm acum, anunță Johns prin intercom.

— Fiți gata! strigă Zimmer când botul elicopterului se ridică ușor.

Chavez se ridică împreună cu restul echipei lui, cu fața spre ușa din spate a elicopterului. Genunchii săi se flexară ușor când Sikorsky-ul ateriză.

— ACUM!

Zimmer îi scoase afară, bătându-i pe fiecare pe umăr pentru a-i număra.

Chavez ieși după căpitanul său, virând spre stânga imediat cum atinse pământul, pentru a se feri de rotorul de la coada elicopterului. Merse zece pași apoi căzu cu fața în jos. Deasupra lui, rotorul încă se învârtea la puterea maximă, ținându-și lamele elicei la o distanță sigură de cinci metri deasupra solului.

— Gata! spuse Zimmer după ce îi văzu pe toți afară.

— Recepționat, replică Johns, împingând manșa pentru a decola din nou.

Chavez întoarse capul când zgomotul motoarelor crescă. Elicopterul camuflat era abia vizibil, dar apucă să-i zărească forma decolând și simți pe față vârtejul de praf stârnit de curentul de o sută de noduri generat de elice. Elicopterul dispăruse.

Ar fi trebuit să se aștepte la asta, dar sentimentul îl luă pe Chavez prin surprindere. Se afla pe teritoriu inamic. Nu mai era vorba de un exercițiu. Singurul său mijloc de a scăpa de acolo plecase, acum nici nu se mai vedea. În ciuda faptului că erau încă zece oameni în jurul său, se simțea îngrozitor de singur. Dar

era un om antrenat, un soldat profesionist. Chavez își apucă arma încărcată și asta îi conferi forță. Nu era chiar singur.

— Înaintează, îi spuse în șoaptă căpitanul Ramirez.

Chavez avansă spre lizieră, știind că echipa îl va urma.

11

Pe uscat

La trei sute de mile distanță de sergentul Ding Chavez, colonelul Felix Cortez, fost ofițer al serviciului cubanez DGI, moțăia în biroul lui *el jefe*. Când sosise, cu câteva ore mai devreme, fusese informat că *el jefe* era ocupat – probabil că ținea companie vreunei amante. Poate chiar soției sale, își zise Cortez; nu prea probabil, totuși posibil. Băuse două cești din cea mai bună cafea locală – până nu demult, cea mai valoroasă marfă columbiană de export – dar nu-l ajutase. Era obosit după eforturile din noaptea precedentă, după călătorie și acum încerca să se adapteze la altitudinea ridicată a regiunii. Cortez era gata să doarmă, dar trebuia să rămână treaz pentru a da raportul șefului. Nenorocitul ăla lipsit de considerație. Cel puțin în DGI putea înainta un raport scris în grabă și dormi câteva ore pentru a fi „proaspăt” pentru orele normale de birou care urmau. Dar DGI era format din profesioniști, iar el decisese să lucreze pentru un amator.

Puțin după ora unu și jumătate noaptea, auzi un zgomot de pași pe coridor. Cortez se ridică și se scutură, încercând să alunge somnul. Ușa se deschise și apărură *el jefe*, cu o figură placidă și fericită. Deci, fusese una dintre amante.

— Ce ai făcut? întrebă Escobedo fără preambul.

— Nimic special încă, replică Cortez, înăbușindu-și un căscat.

Apoi vorbi cam cinci minute, raportând ceea ce aflase.

— Te plătesc pentru rezultatele dumitale, domnule colonel, indică Escobedo.

— Adevărat, dar la nivel înalt rezultatele astea cer timp. Cu metodele de culegere de informații pe care le foloseai înainte de venirea mea, încă n-ai fi știut nimic; doar că îți lipsesc niște avioane și că doi dintre curierii tăi au fost capturați de *Yanquis*.

— Povestea lor despre interogatoriul de la bordul navei?

— Foarte neobișnuită, probabil că au inventat-o.

Cortez se așează mai bine pe scaun, dorindu-și încă o ceașcă de cafea.

— Sau poate e adevărată, deși am mari îndoieli. Nu-i cunosc pe nici unul dintre ei și nu le pot evalua afirmațiile.

— Doi oameni din Medellin. Fratele mai mare al lui Ramon a făcut treabă bună în serviciul meu. A fost ucis în luptă cu M-19. A murit eroic. Ramon a lucrat și el pentru mine. A trebuit să-i dau o șansă, spuse Escobedo. Era o chestiune de onoare. Nu e foarte inteligent, dar e loial.

— Dar moartea lui nu te încurcă prea tare?

Escobedo făcu o pauză, apoi clătină din cap.

— Nu. Știa ce șanse are. Nu știa însă de ce era necesar să-l omoare pe american. Nu le putea spune nimic despre asta. Iar pentru americani, era un hoț și încă unul nepriceput. Credea că nu-i vom descoperi hoția. A greșit. De aceea l-am eliminat.

Cu tot cu familia lui. Să omori oameni era un lucru. Să violezi copii... asta era cu totul altceva. Dar nu era treaba lui.

— Ești sigur că nu le pot spune americanilor...

— Fuseseră instruiți, să urce la bordul iahtului, folosind banii ca permis și să ascundă drogurile. O dată ce asasinatele erau duse la îndeplinire, au fost instruiți să meargă în Bahamas, să înapoieze banii unuia dintre bancherii mei, să distrugă discret iahtul și apoi să strecoare normal drogurile în Philadelphia. Știau că americanul mă nemulțumea, dar nu și de ce.

— Probabil că știau că americanul spăla bani și poate că le-au și spus asta americanilor, remarcă răbdător Cortez.

— *Sî.* Din fericire, americanul a lucrat foarte inteligent. Am fost atenți, domnule colonel. Înainte de asta ne-am asigurat că nimeni nu poate afla exact ce a făcut hoțul.

Escobedo zâmbi, încă încântat de serviciile lui Pinta.

— Era extraordinar de deștept americanul.

— Și dacă a lăsat ceva dovezi în urmă?

— Nu a lăsat. Un ofițer de poliție din orașul respectiv i-a percheziționat pentru noi atât domiciliul, cât și biroul - atât de atent, încât *federales* nici n-au mirosit că fusese acolo înaintea lor - *înainte* de a autoriza eu asasinatele.

Cortez inspiră adânc înainte să vorbească.

— *Jefe*, nu înțelegi că *trebuie să-mi spui despre asemenea lucruri, ca acest „înainte”*? De ce m-ai angajat, dacă nu vrei să faci uz de cunoștințele mele?

— Am mai făcut așa ceva de-a lungul anilor. Ne putem rezolva treburile și fără...

— Rușii te-ar fi trimis în Siberia pentru așa o idiotenie!

— Îți uiți poziția, senor Cortez! urlă la rândul lui Escobedo.

Felix își înghiți replica și reuși să vorbească pe un ton normal.

— Crezi că *norteamericanos* sunt niște proști doar pentru că nu-ți pot opri traficul. Slăbiciunea lor nu constă în lipsă de profesionalism, ci în inabilitate politică. Văd că nu înțelegi asta, așa că am să-ți explic. Granițele lor sunt ușor de violat, pentru că americanii au o tradiție a granițelor deschise. Tu confunzi asta cu ineficiența. Nu e așa. Au o poliție extrem de eficientă, cu cele mai bune metode științifice din lume – știai că și KGB-ul învață după manualele americane de poliție? Și că le copiază tehnicile? Poliția americană e neputincioasă pentru că liderii lor politici nu o lasă să acționeze așa cum ar vrea – și cum ar putea să acționeze pe loc, dacă restricțiile ar fi vreodată ridicate. FBI-ul american – *federales* – are resurse ce depășesc puterea ta de înțelegere. Știu. M-au vânat în Puerto Rico și au fost cât pe ce să mă captureze cu tot cu Ojeda, dar eu sunt un ofițer de spionaj bine antrenat.

— Da, da, replică Escobedo răbdător. Și ce vrei să spui cu asta?

— Ce anume a făcut pentru voi americanul ăsta mort?

— Spăla sume mari de bani și continua să genereze venituri curate. A pus la punct o metodă de spălare pe care continuăm s-o folosim și...

— Scoateți-vă banii din asta imediat. Dacă acest *Yanqui* a fost atât de inteligent pe cât spui, e foarte posibil să fi lăsat dovezi. Și dacă e așa, e și mai probabil că ele au fost deja găsite.

— Și dacă au fost găsite, de ce *federales* nu fac nimic? Au avut peste o lună la dispoziție.

Escobedo se întoarce să ia sticla de brandy. Rareori își permitea asta, dar acum putea face o excepție. Pinta fusese extraordinar în noaptea asta și îi făcea plăcere să-i spună lui Cortez că experiența, deși folositoare, nu era câtuși de puțin crucială.

— *Jefe*, de data asta poate că n-o să se întâmple, dar într-o zi vei descoperi riscul pe care ți l-ai asumat în cazul ăsta nebunesc.

Escobedo își plimbă pe sub nas paharul cu brandy.

— Cum zici tu, domnule colonel. Ia să vedem, ce poți să-mi spui despre regulile astea noi?

Desigur, Chavez fusese complet informat. Din instructajul misiunii făcuse parte și o simulare a parcurgerii traseului și fiecare avea în memorie traseul și drumul pe care trebuiau să-l parcurgă. Obiectivul era un aeroport denumit RENO. Văzuse

fotografii ale acestuia luate din satelit și din avion, la joasă înălțime. Nu știa că fuseseră luate de cineva pe nume Bert Russo, confirmând un raport de spionaj anterior. Era o pistă de bitum lungă cam de cinci mii de picioare, destul pentru un avion bimotor și relativ sigură pentru unul mai mare, dacă încărcătura era ușoară – hașiş, de exemplu, care era voluminos, dar nu foarte greu. Sergentul se orienta după busola pe care o avea la încheietura mâinii. La fiecare cincizeci de metri își verifica busola, lua ca punct de reper un copac sau un alt obiect de pe traseul corect și se îndrepta spre el, apoi repeta procedura. Se mișca încet și silențios, ascultând cu atenție fiecare posibil zgomot de proveniență umană și privea în jur ajutat de dispozitivul în infraroșu pe care-l avea fixat de cap. Arma sa era încărcată și pregătită, dar asigurată. Vega, al doilea ca poziție în rând, făcea legătura între Chavez și corpul principal al echipei, aflat la cincizeci de metri în spatele său. Arma sa automată era excelentă. Dacă aveau vreun contact nedorit, primul gând era evadarea, dar, dacă aceasta se dovedea imposibilă, trebuiau să elimine orice le-ar fi stat în cale, cât mai repede și mai violent posibil.

După două ore și doi kilometri, Ding alege un loc de odihnă, un loc de regroupare. Își ridică mâna și o agită circular, pentru a semnaliza ce voia să facă. Ar fi putut să mai parcurgă ceva distanță, dar zborul, ca toate zborurile de lungă durată cu elicopterul, fusese obositor, iar căpitanul nu voia să exagereze. În fond, de-abia în noaptea următoare urmau să-și atingă obiectivul.

În timpul instructajului, fiecare al doilea cuvânt fusese „Atenție!”. Își amintea că obișnuia să zâmbească de fiecare dată când auzea asta. Acum veselia îl părăsise. Tipul ăla, Clark, avea dreptate. În India era altceva. Prețul eșecului aici nu era doar rușinea de a auzi sunetul pagerului MILES.

Chavez scutură din cap pentru a alunga acest gând. Avea o treabă de făcut. Era o treabă pentru care fusese complet antrenat și echipat și era o treabă pe care voia s-o ducă la bun sfârșit.

Locul lui de odihnă era o moviliță uscată, pe care o cercetă de șerpi înainte să se așeze. Făcu o ultimă scrutare a zonei înainte să-și oprească dispozitivul pentru vedere nocturnă, pentru a economisi bateriile și își scoase recipientul de apă pentru a bea câteva înghițituri. Apa era caldă, dar nu fierbinte. Treizeci de

grade, își zise el și probabil că și umiditatea era ridicată în aer. Dacă noaptea era atât de cald, nu voia să-și închipuie cum arată căldura în timpul zilei. Cel puțin în timpul zilei nu se mișcau. Iar Chavez era obișnuit cu căldura. La Hunter-Liggett mărșăluise peste dealuri prin temperaturi de peste patruzeci de grade. Nu-i plăcuse prea tare, dar reușise.

— Cum stăm, Chavez?

— *Bueno, mi căpitan*, replică Chavez. Cred că am parcurs două mile, poate două și jumătate. Acolo e punctul de control WRENCH, domnule.

— Ai văzut ceva?

— Nu. Doar păsări și gândaci. Nici măcar vreun porc sălbatic sau ceva de genul ăsta... credeți că e un loc de vânatoare?

— Bună presupunere, spuse Ramirez după un moment de gândire. Trebuie să ținem minte asta, Ding.

Chavez privi împrejur. Putea vedea un singur om, restul erau una cu pământul. Era îngrijorat în privința uniformelor kaki – camuflajul pe care îl asigurau nu era atât de bun ca acela cu care se obișnuise – dar în acest tip de teren părea să funcționeze bine. Ding luă o înghițitură, apoi scutură recipientul pentru a auzi zgomotul. Acesta era un lucru bun în privința recipientelor de plastic. În ele apa nu făcea zgomotul strident pe care l-ar fi făcut într-un recipient din aluminiu. Era încă un motiv de îngrijorare. Orice fel de zgomot. Mestecă o bomboană de tuse pentru a-și păstra gura umedă și se pregăti de plecare.

— Următoarea oprire, punctul de control CHAINSAW. Domnule căpitan, cine crezi că a inventat numele astea idioate?

Ramirez chicoti în surdină.

— Eu, sergent. Nu-ți face griji. Nici fostei mele soții nu-i plăceau gusturile mele, așa că m-a abandonat și s-a măritat cu un agent imobiliar.

— Nu-i așa că femeile-s toate niște curve?

— A mea era în mod sigur.

Chiar și căpitanul, își zise Chavez. *Iisuse, nici unul nu avea soție sau familie...* Gândul acesta era oarecum neliniștitor, dar punctul unu pe ordinea de zi era ajungerea de la WRENCH la CHAINSAW în două ore.

Următorul obstacol era traversarea unei șosele – sau ceea ce numeau ei șosea. Era un drum drept de pământ pavat pe alocuri, care se întindea la infinit în ambele direcții. Chavez se apropie și îl traversă cu grijă. Restul echipei se opri la cincizeci de metri de

drum, permițând omului de legătură să se deplaseze în stânga și în dreapta, pentru a se convinge de securitatea zonei. După ce aceasta se îndeplini, făcu o transmisie radio către căpitanul Ramirez, în spaniolă.

— Punctul de traversare e curat.

Răspunsul afirmativ fu un dublu clic scos din comutatorul emițătorului căpitanului, fără ca acesta să spună nimic. Chavez răspunse în același fel și așteptă ca echipa să traverseze.

Aici terenul era plat, ceea ce-l făcea să se întrebe de ce fuseseră antrenați pe teren montan accidentat. Probabil pentru că era bine ascuns, decise el. Pădurea, sau jungla, era deasă, dar nu la fel de deasă ca în Panama. Erau urme ce indicau că oamenii se ocupau de agricultură în această zonă, probabil că recoltau și apoi dădeau foc, după cum se putea deduce din numeroasele luminișuri. Văzuse câteva colibe în paragină, unde vreun prăpădit sărăntoc încercase să aibă o familie, o recoltă de fasole sau altceva care nu mersese. Sărăcia despre care vorbeau aceste dovezi era deprimantă pentru Chavez. Oamenii care trăiau în aceste regiuni aveau nume asemănătoare cu al lui și vorbeau o limbă care diferea numai prin accent de cea vorbită în ținutul lui natal. Dacă străbunicul său nu s-ar fi decis să plece în California să cultive salată, ar fi putut și el să locuiască într-un astfel de ținut? Și dacă da, ce s-ar fi ales de el? Ar fi putut Ding Chavez să devină traficant de droguri sau asasin în serviciul Cartelului? Era un gând tulburător. Orgoliul său personal era prea mare pentru a lua în serios posibilitatea, dar adevărul fundamental al afirmației dădea târcoale la marginea conștiinței sale. Aici erau oameni săraci, iar oamenii săraci se agățau de orice șansă le-ar fi ieșit în cale. Cum poți să stai în fața copiilor tăi și să le spui că nu-i poți hrăni fără să faci ceva ilegal? Nu poți, desigur. Ce-ar înțelege un copil, în afară de un stomac gol? Oamenii săraci aveau opțiuni puține: Chavez descoperise armata aproape din întâmplare și pentru el reprezenta un adevărat cămin al securității, oportunității, spiritului de echipă și respectului. Dar aici...?

Bieți nenorociți. Dar oamenii din propriul său cartier? Viețile lor otrăvite, corupție peste tot. Cine purta vina pentru toate astea?

Gândește mai puțin și muncește mai mult, omule, își spuse el. Chavez își puse în funcțiune echipamentul de vedere în infraroșu pentru următoarea parte a traseului.

Se mișca în poziție verticală, nu ghemuit, după cum era de așteptat. Picioarele lui pipăiau cu grijă pământul, căutând capcane și evitau tufișurile ale căror spini sau frunze se puteau agăța zgomotos de hainele lui. Când era posibil, traversau luminișurile pe lângă copaci, pentru ca silueta lui să nu devină vizibilă pe fondul cerului înnorat, dar principalul inamic noaptea era zgomotul, nu posibilitatea de a fi văzut. Era uimitor cât de acut devenea auzul în afara orașului. Avea impresia că putea auzi fiecare gândac, fiecare țipăt de pasăre, fiecare freamăt provocat de briză în frunzele de deasupra capului. Dar nu existau sunete de proveniență umană. Nu se auzea tuse sau murmure, nici unul dintre zgomotele specifice omului. Deși nu se relaxă, își dădu seama că înainta cu încredere, exact ca la antrenamentul pe teren. La fiecare cincizeci de metri se oprea și asculta în direcția celor din spatele lui. Nici un zgomot, nici măcar din direcția lui *Oso* și a mitralierei lui grele. Era siguranță în tăcerea lor.

Cât de buni erau adversarii? se întrebă el. Bine echipați, probabil. Cu sumele de bani pe care le aveau, puteau cumpăra orice fel de arme – în America sau oriunde. Dar soldați antrenați? În nici un caz.

Deci cât de buni sunt? se întrebă din nou Ding. Ca membrii fostei lui echipe, probabil. Cultivau forța fizică, dar nu după o metodă structurată. Erau duri și viteji când dominau în privința armelor și a numărului. Din această cauză, nu se pricepeau la mânuirea armelor sau la orientarea pe teren; se bazau pe intimidare și erau foarte surprinși când omenii nu se lăsau intimidați. Unii dintre ei erau buni „vânători”, dar nu puteau funcționa ca echipă. Nu știau de supraveghere reciprocă, sprijin reciproc și foc încrucișat. Puteau ști câte ceva în materie de ambuscade, dar nimic despre punctele de recunoaștere. Probabil că nu excelau nici în materie de disciplină. Chavez era sigur că, atunci când vor atinge obiectivul, vor găsi oameni de pază fumând. Arta militară cerea timp pentru a fi asimilată, timp, disciplină și dorința de a învăța. Nu, el era împotriva „grozavilor”. Care oricum erau niște lași. Erau mercenari care acționau pentru bani. Chavez, pe de altă parte, se mândrea că-și îndeplinea datoriile din patriotism, deși nu gândea exact în acești termeni, din devotament pentru colegii săi. Sentimentul de disconfort de la plecarea elicopterului îl părăsi. Deși misiunea sa era recunoașterea – colectarea de informații – se trezi sperând să-și

poată folosi MP-5 SD2-ul.

Ajunse la CHAINSAW la timp. Acolo echipa se mai odihni puțin, iar Chavez îi conduse mai departe spre obiectivul final al marșului din acea noapte, punctul de control RASP. Era o mică movilă împădurită, la cinci kilometri de obiectivul lor. Ding cercetă cu atenție obiectivul RASP. Verifică în special eventualele urme de animale care ar putea fi vâdate și urmele de vânători. Nu găsi nimic de acest gen. Echipa sosi la douăzeci de minute după ce o chemase prin radio, ștergându-și urmele în prealabil. Căpitanul Ramirez examinează locul la fel de atent ca și Chavez și ajunse la aceeași concluzie pozitivă. Membrii echipei se răspândiră pe perechi pentru a-și găsi locuri unde puteau mânca și dormi. Ding merse împreună cu sergentul Vega, alegând o poziție strategică pe axa cea mai probabilă a unei eventuale amenințări – nord-est – pentru amplasarea uneia dintre cele două mitraliere SAW din dotarea echipei. Medicul unității – sergentul Olivero – merse împreună cu încă un membru la un pârau apropiat pentru a reface proviziile de apă, asigurându-se că fiecare își folosea tabletele de purificare a apei. Se stabili și un loc pentru a fi folosit ca latrină, iar oamenii se folosiră de el de asemeni pentru a se debarasa de resturile rămase din consumarea rațiilor. Dar întâi de toate se efectuează curățarea armelor, deși nu fuseseră folosite. Fiecare pereche de soldați își curăță armele pe rând, apoi luară masa.

— N-a fost chiar așa de rău, spuse Vega când soarele dispăru după copaci.

— Frumos și cuminte, aprobă Chavez cu un căscat. Totuși, acolo jos va fi iadul pe pământ.

— la una din asta, *mano*.

Vega îi înmână un plic cu concentrat Gatorade.

— Bun!

Lui Chavez îi plăcea enorm. Deschise plicul și îi vărsă conținutul un bidonul cu apă, agitându-l pentru a dizolva bine praful.

— Căpitanul știe?

— Aș. De ce i-am încărcat memoria și cu asta?

— Corect, zise Chavez și băgă plicul gol în buzunar. Păcat că nu se fabrică și bere solubilă, nu?

Chicotiră la unison. Nici unul dintre ei n-ar fi făcut așa ceva, dar o bere rece nu era un lucru atât de rău, la modul abstract.

— Hai să dăm cu banul cine doarme primul, spuse apoi Vega.

Nu avea la el pentru asta decât o monedă de un sfert de dolar.

Fiecare primise echivalentul a cinci sute de dolari în moneda locală, dar numai bancnote, din cauză că monezile făceau zgomot. Vega câștigă dreptul de a dormi primul. În timp ce se așeza cât mai confortabil, Chavez își luă în primire postul de observație de lângă mitralieră.

Julio alesese o poziție bună. Se afla în spatele unui tufiș înflorit, care avea în față o movilă de pământ ce putea opri gloanțele, dar nu-i obstrucționa vederea, iar mitraliera avea la dispoziție o rază de acțiune de cel puțin trei sute de metri. Ding se asigură că arma avea muniție în încărcător, dar că era asigurată. Își scoase binoclul pentru a cerceta zona.

— Cum stau lucrurile, sergent? întrebă în șoaptă căpitanul Ramirez.

— Nu mișcă nimic, domnule. De ce nu trageți un pui de somn? Stăm noi de pază.

Ding știa că ofițerii aveau nevoie să fie păziți. Și dacă nu sergenții făceau treaba asta, atunci cine?

Ramirez inspecta poziția. Fusesse bine aleasă. Amândoi mâncaseră și se odihniseră ca niște soldați buni ce erau, așa că vor fi pe deplin odihniți până la apus – cam peste zece ore. Căpitanul îl bătu pe umăr pe Chavez înainte să se întoarcă la propria sa poziție.

— Totul e gata, domnule, raportă Ingeles, sergentul responsabil cu comunicațiile.

Antena de satelit era montată. Era constituită doar din două bucăți de oțel, cam de dimensiunile și forma unor rigle, legate împreună în formă de cruce, cu o bucată de sârmă. Ramirez se uită la ceas. Era timpul să transmită.

— VARIABLE, aici KNIFE. Terminat.

Semnalul parcurse douăzeci și două de mile până la un satelit geosincron de comunicații, care-l trimise mai departe spre Panama. Aceasta dură cam o treime de secundă și încă două secunde până auzi răspunsul. Vocea se auzi clar, fără parașiți.

— KNIFE, aici VARIABLE. Semnalul tău este cinci și cinci. Terminat.

— Suntem pe poziție, la punctul de control RASP. Totul e liniște, nu e nimic de raportat. Terminat.

— Am recepționat.

În interiorul camionetei de comunicații, domnul Clark ocupa un

loc în colț, lângă ușă. Nu el conducea operațiunea, dar Ritter voia ca experiența lui tactică să fie disponibilă în cazul în care va fi nevoie de ea. Pe peretele opus celui înțesat cu echipamente de comunicații se afla o hartă mare, care arăta echipele și diferitele lor puncte de control. Totul se petrecuse în limitele de timp prevăzute. Cel puțin cine organizase operațiunea asta știa – sau ascultase de cineva care știa – ce puteau și ce nu puteau să facă oamenii pe teren. Prevederile în privința timpului și distanțelor erau rezonabile.

Măcar asta e bine, își zise Clark. Privi împrejurul camionetei. Lângă cele două emițătoare se aflau doi superiori de la Direcția pentru Operațiuni; nici unul dintre ei nu avea ceea ce Clark numea experiență în acest tip de operațiuni – deși îi erau apropiați lui Ritter și loiali. În fine, admise el, oamenii ce posedă genul meu de experiență sunt în majoritate la pensie acum.

Inima lui Clark era afară, pe teren. Niciodată nu operase în Americi, cel puțin nu în junglele acestora, dar măcar fusese „acolo”, adică în sălbăticie, singur cuc, cu singura legătură cu forțele armate prietene sub forma unui elicopter care putea să apară sau să nu apară limitat de un câmp invizibil de energie radio. Radiourile acum erau mult mai bine puse la punct, ceea ce era o mare schimbare în bine. Atât cât putea fi. Dacă ceva mergea prost, radiourile nu puteau aduce un escadron de „fantomе”, care să zguduie pământul cu bombele lansate, la cincisprezece minute după ce ai cerut ajutor. Cel puțin nu de data asta.

Iisuse, ei știi asta? Știi ei oare ce înseamnă lucrul ăsta?

Nu, nu știu. Nu pot ști. Toți sunt prea tineri. Copii. Cu toții sunt niște copii. Că erau mai avansați în vârstă, mai mari și mai duri decât propriii săi copii era, pentru moment, altă treabă. Clark era un om care operase în Cambodgia și Vietnam – nord și sud. Întotdeauna cu mici echipe de oameni cu arme și radiouri, aproape întotdeauna încercând să rămână ascunși, vânând informații și încercând s-o șteargă fără a fi observați. Majoritatea reușeau, dar unii dintre ei fuseseră foarte, foarte aproape să rateze.

— Până acum, e bine, observă unul dintre superiorii de la Operațiuni, întinzând mâna după o cană de cafea.

Colegul său aprobă din cap.

Clark se mulțumi să ridice o sprânceană. *Și ce dracu' știți voi despre asta?*

Moira văzu că directorul avea emoții referitor la TARPON. Are și de ce, își zise ea în timp ce-și organiza fișierele. Patru specialiști de la Departamentul Justiției petrecuseră mai bine de o zi cu raportul adus de Mark Bright. Operațiunile bancare electronice, realiză ea, făcuseră treaba mult mai ușoară. Undeva în Departamentul Justiției se afla cineva care putea accesa înregistrările computerizate ale oricărei bănci din lume. Sau poate nu la Justiție. Poate la una dintre agențiile de spionaj, sau poate un contractant particular, pentru că legalitatea problemei era cam vagă. În orice caz, comparând înregistrările Comisiei Obligațiunilor și Bursei cu numeroasele tranzacții bancare, deja identificaseră banii obținuți din droguri folosiți pentru finanțarea proiectelor în care „victima” – cel puțin cei din familia lui fuseseră adevărate victime, își spuse Moira – aranjase spălarea lor. Nu știa că roțile justiției se puteau învârti atât de repede.

Ce aroganți pot fi, închipuindu-și că-și pot investi și spăla banii aici! Juan avea dreptate despre aroganța lor, își spuse Moira. Ei bine, asta urma să le șteargă zâmbetele de pe fețe. Guvernul putea pune mâna dintr-un foc pe șase sute de milioane de dolari și aici nu intrau în calcul profiturile care urmau a fi obținute din rularea proprietăților. Șase sute de milioane de dolari! Suma era impresionantă. Sigur, mai auzise despre cum „miliardele” de dolari obținuți din droguri se scurgeau afară din țară, dar estimările acestea erau la fel de precise ca și cele despre starea vremii. Era clar, îi dictase directorul, Cartelul era nemulțumit de aranjamentele precedente pentru spălarea banilor și/sau aflate că metoda aducerii banilor cash direct în țara lor crea tot atâtea probleme câte rezolva. Prin urmare, se părea că, după spălarea fondurilor primare – plus acumularea unui profit semnificativ din acești bani – își aranjau conturile în așa fel încât să înființeze un enorm trust de investiții care putea, foarte legal, să preia toate afacerile comerciale din țara lor, sau oricare altă țară în care și-ar fi dorit o poziție importantă, politică sau economică. Ceea ce făcea ca asta să fie interesant, continuase Emil, era că gradul de spălare putea crește progresiv până la acceptarea totală, chiar și în contextul politic local din America Latină.

— Cât de repede aveți nevoie de asta, domnule? întrebă doamna Wolfe.

— Mă întâlnesc cu președintele mâine dimineață.

— Copii?

— Cinci, toate numerotate. Moira, ăsta e material strict secret, îi reaminti el.

— Imediat după ce termin, mănânc discheta, promise ea. Îl aveți invitat la masa de prânz pe directorul-adjunct Grady, iar procurorul general a anulat cina de mâine seară. A trebuit să plece la San Francisco.

— Ce face procurorul general în San Francisco?

— Fiul său s-a hotărât pe neașteptate să se însoare.

— Într-adevăr, e cam pe neașteptate, aprobă Jacobs. Tu cât mai ai?

— Destul. Călătoria dumneavoastră în Columbia - v-ați hotărât exact când va fi, ca să vă pot rearanja întâlnirile?

— Îmi pare rău, încă nu știu. Totuși, nu cred că va fi un mare dezastru pentru programul meu. O s-o fac într-un weekend. Voi pleca mai devreme, într-o vineri și voi fi înapoi luni la prânz. Așa că nu va fi nevoie să anulezi nimic important.

— Aha, bine.

Moira părăsi camera surâzând.

— Bună dimineața.

Procurorul general al Statelor Unite era un individ de treizeci și șapte de ani pe nume Edwin Davidoff. Plănuse să devină primul senator evreu în viață din Alabama. Înalt, bine proporționat, cu cele nouăzeci de kilograme de fost luptător în ring, el transformase numirea prezidențială într-o reputație de campion al cinstei, dur, eficient și scrupulos de corect. Ori de câte ori avea de-a face cu cazuri în legătură cu drepturile civile, declarațiile lui publice se refereau întotdeauna la Legea pământului și toate lucrurile pentru care milita America. Atunci când avea cazuri penale grave, vorbea despre Lege și Ordine și despre Protecția Datorată Cetățeanului. De fapt, vorbea cam mult. Aproape că nu mai exista nici un grup în Alabama la care să nu fi ținut o cuvântare în ultimii trei ani, inclusiv în absolut toate secțiile de poliție. Funcția lui, de șef al procurorilor guvernamentali din partea aceea a statului Alabama, era mai mult una administrativă, dar el pleda în cazuri mai ciudate, care întotdeauna se dovedeau a avea implicații majore. Era extrem de înverșunat în privința corupției politicienilor, ceea ce descoperiseră și senatorii statului, spre marea lor părere de rău. Acum greblau nisipul obstacolelor pe terenul de golf de la popota Bazei Aeriene Eglin.

Edward Stuart se așează pe locul din partea cealaltă a biroului. Davidoff era un om politic, care se ridicase la intrarea lui Stuart. Procurorii politicoși îl îngrijorau pe Stuart.

— Am primit în sfârșit confirmarea asupra identității clienților dumitale, spuse Davidoff cu o voce care ar fi putut mima surpriza, dar care era pur și simplu constatativă. Se pare că amândoi sunt cetățeni columbieni care au la activ aproape o duzină de arestări. Mi s-a părut că ai zis că vin din Costa Rica...

Stuart trase de timp.

— De ce a durat atât identificarea?

— Nu știu. Factorul ăsta nu contează cu adevărat de fapt. Am cerut o dată apropiată pentru proces.

— Cum rămâne cu felul în care Paza de Coastă s-a purtat cu clientul meu?

— Declarația aia a fost făcută după ce mărturisise – și oricum nu o să folosim mărturisirea pentru că nu avem nevoie de ea.

— Pentru că a fost obținută printr-o flagrantă...

— Astea-s prostii, știi bine. N-are importanță, n-o să conteze în cazul nostru. Din punctul meu de vedere, mărturisirea nu există, bine? Ed, clienții tăi au comis crime în masă și vor plăti pentru asta. Vor plăti tot.

Stuart se aplecă înainte.

— Pot să dea informații...

— Nu-mi pasă ce fel de informații îmi pot da, zise Davidoff. E un caz de crimă.

— Nu așa se procedează, obiectă Stuart.

— Poate că asta e o parte a problemei. Folosim cazul ăsta pentru a trimite un mesaj.

— Aveți de gând să-i condamnați pe clienții mei la moarte doar pentru a trimite un mesaj.

Nu era o întrebare.

— Știu că părerile noastre despre valoarea de descurajare a pedepsei capitale sunt în dezacord.

— Sunt dispus să dau o confesiune despre crimă și toate informațiile pe care ei le dețin în schimbul închisorii pe viață.

— Nu accept.

— Sunteți chiar atât de sigur că veți câștiga?

— Știi care sunt dovezile noastre, replică Davidoff.

Legile cereau acuzării să pună la dispoziția apărării toate dovezile de care dispuneau. Regula nu se aplica și invers. Era un mod de a asigura structural dreptul acuzatului la un proces

corect, deși nu era aprobat de toți polițiștii și procurorii. Cu toate acestea, era o regulă, iar Davidoff respecta întotdeauna regulile. Stuart știa că asta era unul dintre lucrurile care-l făceau atât de periculos. Nu pierduse niciodată vreun proces sau vreun apel pe motiv de procedură. Davidoff era un tehnician strălucit.

— Dacă îi ucidem pe acești oameni, ne scufundăm la același nivel la care susținem că trăiesc ei.

— Ed, trăim în democrație. În ultimă instanță, oamenii decid cum trebuie să fie legile, iar oamenii aprobă pedeapsa capitală.

— Veri face tot ce voi putea pentru a împiedica asta.

— Aș fi dezamăgit dacă n-ai face-o.

Dumnezeule, ai fi un senator excelent. Atât de drept, atât de tolerant cu cei care nu-i aprobă principiile. Nici nu-i de mirare că ziarele te iubesc.

— Deci asta-i treaba cu Europa de Est săptămâna asta, conchise judecătorul Moore. Mi se pare că lucrurile se mai liniștesc.

— Da, domnule, aprobă Ryan. Pentru moment, așa se pare. Directorul Agenției centrale de spionaj dădu din cap și schimbă subiectul.

— Ai fost să-l vezi pe James aseară?

— Da, domnule. E într-o dispoziție destul de bună, dar știe. Lui Ryan nu-i plăcea să dea rapoartele astea de sănătate. Nu era ca și cum ar fi fost doctor.

— Trec din nou în seara asta, spuse Ritter. Are nevoie de ceva, e ceva ce pot să-i duc?

— Doar munca. Încă vrea să muncească.

— Va avea orice dorește, zise Moore.

Ryan văzu că pe Ritter îl deranjase ușor remarca.

— Domnule doctor Ryan, te descurci destul de bine. Dacă ar trebui să sugerez că ai putea fi gata să devii următorul director – uite ce e, știu ce simți pentru James; amintește-ți că am lucrat cu el mai mult timp decât ai făcut-o tu, în regulă?

— Domnule, amiralul Greer n-a murit, obiectă Jack. Aproape că rostise cuvântul „încă” și se blestemă pentru că îndrăznise să-l gândească.

— N-are să supraviețuiască, Jack, spuse Moore încet. Îmi pare rău. E și prietenul meu. Dar treaba noastră aici este să ne servim țara. Asta e mai important decât oamenii, chiar și decât James. Mai mult, James e un profesionist și ar fi dezamăgit să te audă.

Ryan reuși să nu tresară la auzul reproșului. Dar îl răni, cu atât mai mult cu cât judecătorul avea dreptate. Jack respiră adânc și dădu din cap în semn de aprobare.

— Săptămâna trecută, James mi-a spus că dorește ca tu să-i urmezi. Cred că ai putea fi pregătit. Ce spui?

— Domnule judecător, cred că sunt pregătit din punct de vedere tehnic, dar îmi lipsește experiența politică necesară în această poziție.

— Există un singur mod de a învăța partea asta – și la dracu', politica nu prea are ce căuta într-un directorat de spionaj.

Moore zâmbi pentru a-și accentua ironia spuselor.

— Președintele te place și le placi și celor din Congres. Din momentul ăsta ești director-adjunct pentru spionaj. Postul nu va fi ocupat oficial decât după alegeri, dar de acum îl ocupi provizoriu. Dacă James se însănătoșește, cu atât mai bine. Experiența suplimentară pe care ai s-o câștigi lucrând cu el nu-ți va prinde rău. Dar chiar și dacă se face bine, în curând va fi timpul să iasă la pensie. Nimeni nu e de neînlocuit, iar James crede că ești pregătit. La fel și eu.

Ryan nu știa ce să spună. La patruzeci de ani, avea unul dintre cele mai înalte posturi din spionajul mondial. Practic îl ocupa de câteva luni – chiar de câțiva ani, ar fi spus unii – dar acum era oficial și asta schimba într-un fel lucrurile. Oamenii aveau de acum încolo să vină la el pentru îndrumări și păreri. Asta se întâmplă de multă vreme, dar întotdeauna avusese pe cineva în spate. De acum nu mai avea. Îi prezentase raportul judecătorului Moore și aștepta concluziile, dar de acum responsabilitatea în caz de greșală cădea pe umerii lui. Înainte le prezenta superiorilor opiniile și opțiunile. Începând de acum, avea să prezinte decizii politice direct celor care luau hotărârile finale. Creșterea de responsabilitate, deși ascunsă, era imensă.

— Regula „știi doar cât trebuie” se aplică încă, sublinie Ritter.

— Bineînțeles, spuse Ryan.

— Am s-o informez pe Nancy și pe șefii tăi de departament, zise Moore. James a redactat o scrisoare pe care am s-o citesc. Ai aici o copie.

Ryan se ridică să o ia.

— Cred că ai destul de lucru, domnule doctor Ryan, continuă Moore.

— Da, domnule.

Jack se întoarse și ieși din cameră. Știa că ar fi trebuit să se

simtă mândru, însă se simțea prins în capcană. Credea că știa de ce.

— Prea devreme, Arthur, zise Ritter după plecarea lui Jack.

— Știu ce vrei să spui, Bob, dar nu putem să lăsăm spionajul la voia întâmplării doar pentru că nu vrei să afle el despre SHOWBOAT. O să-l ținem departe de asta, izolat cel puțin față de ceea ce fac cei de la operațiuni. Va trebui să-l consultăm în privința informațiilor pe care o să le obținem. Pentru numele lui Dumnezeu, priceperea lui în materie de economie ne va fi de ajutor. Pur și simplu nu trebuie să știe cum ajung informațiile respective la noi. În afară de asta, dacă președintele își dă acordul pentru asta și dacă și Congresul îl aprobă, am scăpat de probleme.

— Și când te duci la Congres?

— Patru senatori vin aici mâine după-amiază. Am invocat regula operațiunilor speciale și primejdioase.

ROSP era o anexă convențională la regulile de supervizare. Cum Congresul avea prin lege dreptul de a superviza toate operațiunile de spionaj, se întâmplase cu doi ani în urmă ca o scurgere de informații din partea unuia dintre senatori să cauzeze moartea unui șef de rețea a CIA și a unui disident de rang înalt. În loc de a da publicității tărășenia, judecătorul Moore discutase cu membrii ambelor Camere și obținuse o înțelegere scrisă conform căreia, în cazuri speciale, doar președinților și adjuncților celor două Camere aveau să li se dea informațiile necesare. Apoi era responsabilitatea lor să decidă dacă informațiile aveau să fie puse la dispoziția întregii comisii. Cum pe înțelegere își puseseră semnăturile membrii ambelor partide, se spera că disputele politice aveau să fie evitate. De fapt, judecătorul Moore meșterise o capcană subtilă în care căzuseră cu toții. Oricine ar fi încercat să ia decizia ca informațiile să fie făcute publice risca să fie acuzat că încerca să obțină avantaje politice. Mai mult, alegerea celor patru membri cu acces la ROSP crease deja o atmosferă privilegiată care contribuia direct la menținerea confidențialității informațiilor. Atâta vreme cât operațiunea nu avea substrat politic, era aproape garantat faptul că nu avea să existe vreun amestec din partea Congresului. Lucrul remarcabil era că Moore reușise să convingă ambele Camere să fie de acord cu treaba asta. Sigur că aducerea văduvei și copiilor șefului de rețea ucis la convorbiri nu stricase câtuși de puțin. Una era să bați câmpii despre cât de

maiestuoasă era legea și alta să fii pus față în față cu rezultatele unei greșeli - cu atât mai mult cu cât unul dintre rezultate era o fetiță de zece ani fără tată. Teatrul politic nu era exclusiv domeniul oficialilor aleși.

— Și aprobarea președintelui?

— Există deja. „S-a văzut că operațiunile de contrabandă cu droguri sunt un pericol major la adresa securității naționale a Statelor Unite. Președintele autorizează folosirea judicioasă a forțelor militare, în conformitate cu regulile operaționale stabilite, pentru protecția cetățenilor”, *etcetera*.

— Ceea ce nu-mi place este implicația politică.

Moore chicoti.

— N-are să le placă nici celor din Congres. Așa că trebuie să păstrăm secretul, nu? Dacă președintele dă totul publicității pentru a arăta că „face într-adevăr ceva”, opoziția va începe să zbiere că joacă murdar. Dacă opoziția distruge operațiunea, atunci președintele poate să facă același lucru. Așa că ambele părți au interesul să țină chestia asta în mânecă. Politica anului electoral este în favoarea noastră. Un tip deștept, acest amiral Cutter.

— Nu atât de deștept pe cât se crede, strâmbă Ritter din nas. Dar oare cine este?

— Da. Cine e? Știi, mare păcat că James n-a putut participa la chestia asta.

— Are să-mi lipsească, admise Ritter. Dumnezeuule, aș vrea să existe ceva ce pot să-i duc, ceva care să-i ușureze drumul.

— Știu ce vrei să spui, fii de acord judecătorul Moore. Mai devreme sau mai târziu, Ryan va trebui să fie informat și să participe.

— Nu-mi place.

— Ceea ce nu-ți place, Bob, este faptul că Ryan a fost implicat în două operațiuni în teren al dracului de reușite, în plus față de munca depusă la birou. Poate că s-a băgat în teritoriul tău, dar în ambele cazuri a fost sprijinit de tine când a făcut-o. L-ai fi plăcut mai mult dacă ar fi dat greș? Robert, nu-mi trebuie directori doar ca să participe la concursuri de pipi, precum Cutter și indivizii ăia din Congres.

Ritter clipi la auzul reproșului.

— Spun de multă vreme că l-am urcat prea sus mult prea repede ceea ce am și făcut. Sunt de acord că a fost extrem de eficient. Dar la fel de adevărat e că îi lipsește acea șlefuială

politică necesară într-o astfel de poziție. Abia începe să-și formeze capacitățile pentru a lua decizii de ansamblu. Trebuie să zboare în Europa pentru a ne reprezenta la conferința NATO. N-are rost să-l punem la curent cu SHOWBOAT înainte de a pleca, nu?

Moore își infirmă cu greu răspunsul că amiralul Greer fusese lăsat în afara chestiunii din cauza problemelor de sănătate, ceea ce era adevărat în mare parte, însă doar în parte. Directiva prezidențială ordona ca un grup extrem de restrâns de oameni să știe cu adevărat despre ce era vorba în operațiunile împotriva drogurilor. Era o poveste veche în jocul spionajului: uneori securitatea era atât de importantă, încât oameni care ar fi putut contribui din plin la operațiuni erau lăsați pe dinafară. De fapt, se întâmplase ca unii dintre cei lăsați pe dinafară să poată contribui decisiv la succesul operațiunii. La fel de adevărat era însă și faptul că istoria era plină de exemple de dezastre rezultate din participarea prea largă la o operațiune. Compromisul între securitatea operațională și eficiența operațională era, din punct de vedere istoric, cea mai dificilă misiune a unui organizator de operațiuni de spionaj. Judecătorul Moore știa că nu existau reguli, ci doar cerința ca astfel de operațiuni să reușească neapărat. Unul dintre cele mai întâlnite elemente ale ficțiunii despre spionaj era presupunerea că șefii spionajului aveau un extraordinar al șaselea simț care îi făcea infailibili în conducerea operațiunilor. Dar cum și cei mai buni chirurghi din lume puteau greși, cum și cei mai buni piloți de încercare din lume mureau de obicei în accidente de avion – mai clar spus, cum și un fundaș putea pleca în atac și înscrie goluri – de ce ar fi fost diferit un șef al spionajului? Singura diferență adevărată dintre un om inteligent și un prost era că omul inteligent făcea de obicei greșeli mai grave, Moore o știa – și asta doar pentru că nimeni nu lăsa un prost să ia decizii importante; doar cei inteligenți aveau posibilitatea să piardă bătălii sau națiuni.

— Ai dreptate în privința conferinței NATO. Ai câștigat, Bob. Deocamdată.

Judecătorul Moore se încruntă în spatele biroului.

— Cum merg treburile?

— Toate cele patru echipe sunt la distanță de câteva ore de mers de punctele lor de observație. Dacă totul merge conform planului, mâine în zori vor fi la posturi, iar în ziua următoare vor începe să ne trimită informații. Zborul pe care l-am infiltrat acum

câteva zile ne-a dat informațiile preliminare de care aveam nevoie. Cel puțin două dintre aeroporturile alese sunt „fierbinți”. Probabil și unul dintre celelalte, dacă nu mai multe.

— Președintele vrea să trec mâine pe la el. Se pare că FBI a dat peste ceva important. Emil e extrem de încântat de perspectivă. Se pare că au identificat o operațiune importantă de spălare a banilor.

— Ceva ce poate fi exploatat?

— Așa s-ar părea. Emil tratează problema ca pe un secret de primă mână.

— Sosul e gata, zâmbi Ritter. Poate că reușim să adăugăm niște piper operațiunilor lor.

Chavez se trezi din cel de-al doilea somn cu o oră înainte de apus. Adormise greu. Temperatura din timpul zilei depășea cu mult treizeci de grade, iar umiditatea mare făcea jungla să semene cu un cuptor chiar și la umbră. Prima lui acțiune conștientă fu să bea niște apă - Gatorade - din ploscă pentru a înlocui transpirația din timpul somnului. Apoi luă două pastile de Tylenol. Infanteriștii luau chestii din astea pentru a scăpa de durerile care îi sâcâiau datorită regimului lor normal de epuizare, în cazul lui era o durere de cap de la căldură, care se manifesta ca o ușoară mahmureală.

— De ce nu-i lăsăm să-și păstreze locul ăsta afurisit? cârâi el către Julio.

— Nțeles, *mano*, răspunse Vega șoptit.

Sergentul Chavez se trase în poziție șezândă, scuturându-se de pânzele de păianjen. Își trecu o mână peste față. Barba deasă pe care o avea de la pubertate creștea cu rapiditatea caracteristică, dar n-avea să se radă azi. Asta îl făcu să se încrunte. Rutina armatei cerea o igienă desăvârșită și infanteriștii, trupele de elită, trebuiau să fie „frumoși”. Deja putea ca o echipă de base-ball după două reprize de prelungiri, dar nu trebuia nici să se spele. Nici n-avea să îmbrace o uniformă curată. Însă urma, bineînțeles, să-și curețe din nou arma. După ce se asigură că Julio își lustruise deja mitraliera SAW, Chavez își desfăcu pistolul-mitralieră MP-5 în șase bucăți și le cercetă. Suprafața neagră și mată rezista destul de bine la rugină. Nu conta însă; unse totul cu ulei, perie toate piesele, verifică toate arcurile, asigurându-se că erau închise și se convinse că toate încărcătoarele erau curate, fără noroi sau praf. Satisfăcut, montă

arma și apăsă ușor pe trăgaci ca să fie sigur că funcționa fără probleme. În sfârșit introduse un încărcător, vârî un glonț pe țeavă și puse piedica. Apoi își inspectă cuțitele, verificând să fie curate și ascuțite. Inclusiv stelele de oțel, bineînțeles.

— Căpitanul o să se-nfurie dacă le vede, remarcă liniștit Vega.

— Poartă noroc, răspunse Chavez, punându-le înapoi în buzunar. În plus, nu se știe niciodată...

Își verifică restul echipamentului. Totul era așa cum trebuia să fie. Era gata de muncă. Următoarea mișcare fu scoaterea hărților.

— Încotro mergem?

— RENO.

Chavez arată un punct pe harta operativă.

— Un pic mai aproape de opt kilometri.

Studie harta cu atenție, notându-și în gând câteva lucruri și încercând din nou să memoreze detaliile. Bineînțeles, harta nu avea nici un însemn. Dacă ar fi fost pierdută sau capturată, astfel de însemne le-ar fi spus inamicilor lucruri pe care nu trebuiau să le știe.

— Ține.

Căpitanul Ramirez li se alătură și le întinse o fotografie din satelit.

— Hărțile astea sunt noi, domnule.

— Sunt ACA – se referea la Agenția de Cartografie a Armatei – n-a avut hărți bune ale regiunii ăsteia până de curând. Au fost făcute după fotografiile din satelit. Vreo problemă?

— Nu, domnule, zâmbi Chavez. Frumos și cuminte, mulți copăcei subțiri – arată mai ușor decât noaptea trecută, domnule căpitan.

— Mai încolo, vreau să te apropii de punctul de observație al obiectivului din unghiul ăsta.

Ramirez trasă o linie cu degetul pe fotografie.

— Ultima parte a apropierei vom fi împreună, vreau să fac „recunoașterea comandantului”.

— Sunteți șeful, domnule, fu de acord Ding.

— Primul punct de odihnă o să fie aici, îl numim SPIKE.

— Bine.

Ramirez își întinse gâtul și scrută împrejurimile.

— Amintiți-vă de informare. Tipii ăștia pot avea o securitate foarte bună și fiți atenți în special la capcane. Dacă vedeți ceva, informați-mă imediat – dacă e suficient de sigur să o faceți. Dacă

aveți îndoieli, amintiți-vă că suntem într-o misiune secretă.

— Vă voi duce acolo, domnule.

— Scuze, Ding, spuse căpitanul. Probabil că vorbesc ca o femeie speriată.

— Vă lipsește esențialul, domnule, rânji Chavez.

— Te descurci să mai cari mitraliera aia o noapte, Oso? îl întreabă Ramirez pe Vega.

— Am dus și instrumente mai grele, *jefe*.

Ramirez râse și plecă să verifice următorii doi oameni.

— Am cunoscut și căpitani mai răi decât ăsta, remarcă Vega după plecarea lui.

— Un tip muncitor, aprobă Chavez.

Apoi primiră vizita sergentului Olivero.

— Cum stați cu apa? întreabă medicul.

— Am băut amândoi câte un sfert, spuse Vega.

— Amândoi goliți-vă rezerva acum.

— Nu, domnule doctor, protestă Chavez.

— Nu vă jucați, oameni buni. Face vreunul insolație și e fundul meu la bătaie. Dacă nu faci pipi, înseamnă că n-ai băut destul. Gândiți-vă că beți șampanie Corona, sugeră el în timp ce băieții își luau bidoanele. Amintiți-vă: dacă nu vă vine să faceți pipi, înseamnă că trebuie să beți apă. La naiba, Ding, ar fi trebuit să știi asta, ai fost la Hunter-Liggett. Clima asta nenorocită îți usucă fundul cât ai clipi și n-am de gând să te car în spate, indiferent dacă ai sau nu fondul uscat.

Bineînțeles, Olivero avea dreptate. Chavez goli un bidon din trei înghițituri lungi. Vega îl urmă pe medic până la cel mai apropiat pârau ca să umple bidoanele. Câteva minute mai târziu se întoarse. *Oso* îl surprinse pe prietenul lui, aducând și câteva noi plicuri cu concentrat Gatorade. Medicul, explică el, avea rezerva lui proprie. Aproape singura veste proastă era că pilulele pentru purificat apa nu se amestecau bine cu Gatorade, dar erau pentru electroliză, nu pentru gust.

Ramirez își strânse oamenii exact la apusul soarelui, repetând problemele nopții pe care le spusese deja la fiecare post de pază. Repetiția era la baza clarității – scria într-unul dintre manuale, își aminti Chavez. Toți membrii plutonului erau murdari. Bărbile mari și părul încâlcit aveau să le îmbunătățească camuflajul, aproape eliminând nevoia de machiaj. Câțiva aveau dureri ușoare, în general datorate condițiilor improprie pentru dormit, dar toți erau odihniți și în formă. Și nerăbdători. Gunoii fu strâns

și îngropat. Olivero împrăștie pulbere lacrimogenă peste groapă înainte ca pământul să fie definitiv bătătorit. Asta avea să împiedice animalele să scurme pentru câteva săptămâni. Căpitanul Ramirez cercetă zona pentru ultima oară cât timp mai era lumină. În momentul în care Chavez luă conducerea convoiului, nu mai exista nici o urmă că trecuseră pe acolo.

Dîng traversă luminișul cât de repede îi îngăduiau măsurile de prevedere, scrutând ce vedea înainte cu ochelarii de noapte. Folosindu-se din nou de busolă și de semnele din teren, acum, după ce se obișnuise cu locurile, era în stare să avanseze rapid. Ca și înainte, nu se auzea nici un zgomot în afară de cel produs de natură și era bine că pădurea se rărise. Mergea cu mai mult de un kilometru pe oră. Dar cel mai bun lucru era că încă nu întâlnise nici un șarpe.

Ajunse la punctul de odihnă SPIKE în mai puțin de două ore, simțindu-se relaxat și încrezător. Marșul prin junglă îi folosise mai ales la încălzirea mușchilor. Pe drum se oprise de două ori ca să ia apă și de mai multe ori ca să asculte, dar nu-i ajunsese la urechi nici un sunet neașteptat. La fiecare jumătate de oră lua legătura prin radio cu căpitanul Ramirez.

La zece minute după ce Chavez alege un loc de popas se strânse tot plutonul. Zece minute mai târziu, pleca din nou spre ultimul punct de popas, MALLET. Chavez începu să spere că numele de unelte aveau să se termine.

Acum era mai grijuliu. Avea harta în minte și, cu cât se apropia de obiectiv, cu atât devenea mai probabil să întâlnească pe cineva. Încetini aproape fără să-și dea seama. La șase sute de metri de SPIKE auzi o mișcare în dreapta lui. O ființă care nu făcea mult zgomot. Transmise plutonului semnalul de oprire pentru a cerceta – Vega își îndreaptă mitraliera SAW în aceeași direcție – dar, orice ar fi fost, mergea spre sud-vest. Dîng era sigur că fusese vreun animal; totuși, mai așteaptă câteva minute înainte de a se simți în deplină siguranță. Verifică vântul, care bătea dinspre stînga spate și se întrebă dacă miasma pe care o emana ar fi alertat vreun om – probabil că nu, decise el. Puternicele miasme ale junglei erau predominante. Pe de altă parte, poate că n-ar fi fost rău să se mai și spele din când în când...

Ajunse la MALLET fără vreun alt incident. Acum se afla la un kilometru de obiectiv. Din nou plutonul se adună. La mai puțin de cincizeci de metri de punctul de întâlnire se afla un izvor, iar

rațiile de apă fură reîmprospătate. Următoarea oprire era la punctul de supraveghere a obiectivului, ales pentru că putea fi ușor identificat. Ding îi duse acolo în ceva mai puțin de o oră. Plutonul se așază din nou în formațiune de apărare, iar comandantul și cercetașul se așezară unul lângă altul.

Ramirez își scoase din nou harta. Chavez și căpitanul își puseră în funcțiune lămpile cu raze infraroșii care făceau parte din setul cu ochelarii de noapte și trasară planuri pe hartă și pe fotografiile din satelit. Sergentul de la operațiuni, numit în mod potrivit Guerra, se afla și el acolo. Drumul către aeroport venea din direcție opusă, curbându-se peste un pârâu pe care plutonul îl urmase până la punctul de întâlnire. Singura clădire vizibilă pe fotografii se afla și ea la capătul îndepărtat al obiectivului.

— Îmi place traseul ăsta de apropiere, domnule, remarcă Chavez.

— Cred că ai dreptate, spuse Ramirez. Sergent Guerra?

— Mi se pare destul de bun, domnule.

— Bine, băieți, dacă vom avea vreo întâlnire, va fi în zona asta. A sosit timpul. Chavez, merg cu tine. Guerra, vii în spatele nostru cu restul plutonului pentru cazul în care apare vreo problemă.

— Da, domnule, glăsuiră ambii sergenți.

Deși nu obișnuia să facă asta, Chavez își scoase trusa de machiaj pentru camuflaj și își picta pe față niște verde și niște negru. Apoi își puse mânușile. Chiar dacă îl enerva transpirația mâinilor, pielea întunecată îi ascundea palmele. Porni, cu căpitanul Ramirez foarte aproape pe urmele lui. Amândoi purtau ochelarii de noapte și amândoi se mișcau foarte încet de acum..

Pârâul pe care-l urmaseră pe ultimele sute de metri asigura o scurgere bună a terenului și ăsta însemna pământ uscat și dur – motiv pentru care cineva se și gândise să defrișeze o pistă de aterizare aici, desigur. Chavez era foarte atent, mai ales la posibilele capcane. La fiecare pas cerceta solul pentru a descoperi fire, apoi urca la nivelul taliei și al ochilor. Verifica și netezimea solului. Se întrebă din nou dacă în zonă erau animale. Și ele, dacă ar fi fost, ar fi declanșat capcanele, nu? Oare cum ar fi reacționat băieții cei răi dacă ar fi sunat vreuna dintre alarme? Probabil că ar fi trimis pe cineva să verifice... astea ar fi însemnat vești proaste, indiferent ce se așteptau să găsească acolo, nu-i așa?

Fii calm, mano, își spuse Chavez.

În sfârșit, un zgomot Se auzea împotriva vântului. Murmurul ușor, îndepărtat, al unei discuții. Deși prea sporadic și prea confuz pentru a se putea distinge chiar și limba în care vorbeau, era o discuție purtată de oameni.

Contact.

Chavez se întoarce și se uită la căpitan, arătând direcția din care părea să vină zgomotul și lovindu-se cu un deget peste ureche. Ramirez dădu din cap și-i făcu semn sergentului să continue.

Nu e prea inteligent, oameni buni, își zise Chavez ascultându-i. Nu e prea inteligent să vorbești atât de tare, încât să se audă de la câteva sute de metri. Îmi ușurați munca. Nu că sergentului nu i-ar fi convenit. Numai faptul că se afla acolo era destul de greu de suportat.

Apoi o urmă.

Chavez îngenunche și căută urme de tălpi. Erau acolo, bineînțeles, veneau și plecau. Făcu un pas mare ca să treacă peste fâșia îngustă de noroi și se opri. Ramirez și Chavez erau acum în formație strânsă, destul de departe unul de celălalt pentru ca o eventuală rafală să nu-i doboare pe amândoi și destul de aproape pentru a-și putea acorda reciproc sprijin. Căpitanul Ramirez era un ofițer cu experiență, de mai mult de optsprezece luni la comanda unei companii de infanterie, dar era cu mult inferior îndemânării lui Chavez de a trece neobservat în teren. Acum venise momentul, așa cum le și spusese cu câteva minute mai înainte, iar grijile lui erau cele mai mari din tot plutonul. El era comandantul. Asta însemna că succesul misiunii era responsabilitatea lui. La fel cum și viețile oamenilor erau tot responsabilitatea lui. Adusese zece oameni în locurile astea și trebuia să ducă înapoi acasă tot zece oameni. Mai mult, fiind singurul ofițer, ar fi trebuit să fie cel puțin la fel de bun – de preferință, mai bun – ca oricare dintre oamenii lui la orice specialitate. Chiar dacă asta nu era ceva realist, era ceva la care toți se așteptau. Inclusiv căpitanul Ramirez, care era suficient de în vârstă pentru a ști cel mai bine. Numai că, în timp ce-l privea pe Chavez, la zece metri în față, mișcându-se ca o fantomă în imaginea gri-verzuie a ochelarilor de noapte, la fel de zgomotos precum o adiere de vânt, Ramirez trebui să-și înăbușe un sentiment de inadecvare. Un moment mai târziu, se simți plin de încântare. Era mai bine decât comanda unei companii. Zece specialiști de elită, fiecare dintre ei printre cei mai buni din

armată, aflați sub comanda lui... Ramirez își dădu vag seama că trecea prin emoțiile caracteristice operațiunilor de luptă. Tânăr și inteligent, el învăța acum o altă lecție despre care istoria vorbea, fără a și convinge: una era să vorbești, să gândești și să citești despre lucruri de genul ăsta, dar niciodată n-avea să existe vreun înlocuitor pentru operațiunea în sine. Antrenamentul putea atenua stresul provocat de operațiunile de luptă, însă niciodată nu-l putea elimina. Totul i se părea extrem de clar și asta îl mira pe tânărul căpitan. Simțurile lui erau mai treze decât fuseseră vreodată, iar mintea îi funcționa cu claritate și repeziciune. Recunoscuse stresul și pericolul, dar era pregătit să le facă față. Pe măsură ce recunoștea lucrurile acestea, devenea și mai încântat. O parte îndepărtată a creierului său îi urmărea și îi evalua evoluția, dându-și seama că, la fel ca într-un sport de contact fizic, fiecare membru al plutonului avea nevoie de șocul contactului adevărat înaintea de a se pune pe treabă. Problema era că trebuiau pur și simplu să *evite* acel contact.

Mâna lui Chavez se ridică, iar Ramirez îl văzu pe cercetaș cum se trage jos după un copac. Căpitanul ocoli un tufiș și văzu de ce se opri sergentul.

Aeroportul era acolo.

Mai mult, tot acolo se afla și un avion, la câteva sute de metri distanță, cu motoarele oprite, dar strălucind pe imaginea generată de ochelarii de noapte.

— Se pare că începe distracția, domnule căpitan, remarcă în șoaptă Ding.

Ramirez și Chavez se plimbară la dreapta și la stânga, departe în interiorul lizierei de copaci, pentru a căuta forțele de pază. Dar nu le găsiră. Obiectivul, RENO, era convenabil de identic cu ceea ce fi se spusese că trebuia să se aștepte să fie. Se asigurară de asta un timp îndelungat, desigur, apoi Ramirez se întoarse la punctul de întâlnire, lăsându-l pe Chavez să supravegheze lucrurile. Douăzeci de minute mai târziu, plutonul ocupase dispozitiv pe o colină mică la nord-vest de aeroport, acoperind un front de două sute de metri. Probabil că aici fusese odată ferma vreunui țăran, cu câteva fâșii defrișate care se întindeau chiar până la pistă. Cu toții aveau o vedere clară a aeroportului, în extrema dreaptă se afla Chavez împreună cu Vega. Guerra și celălalt mitralior se aflau la capătul din stânga, iar Ramirez stătea în mijloc, împreună cu sergentul Ingeles, transmisionistul.

12

Cade cortina peste SHOWBOAT

— VARIABLE, aici KNIFE. Pregătește-te de recepție, terminat.

Semnalul canalului de satelit era la fel de clar ca al unui post de radio pe ultrascurte. Tehnicianul de comunicații își stinse țigara și își cuplă casca.

— KNIFE, aici VARIABLE, semnalul tău e perfect. Suntem gata de recepție, terminat.

În spatele lui, Clark se răsuci în scaunul pivotant ca să-și arunce o privire pe hartă.

— Ne aflăm la obiectivul RENO și ghici ce se vede? Un avion bimotor în care încarcă niște indivizi cutii de carton. Terminat.

Clark se întoarse ca să privească surprins la aparatul radio. Era chiar atât de bun spionajul lor operațional?

— Poți citi numărul de pe coadă? Terminat.

— Negativ, e într-un unghi mort. Dar o să decoleze exact prin fața noastră. Ne aflăm chiar în poziția stabilită. Nu sunt vizibile poziții întărite de apărare în momentul ăsta.

— La dracu, mârâi unul dintre băieții de la Operațiuni.

Ridică un receptor.

— Aici VARIABLE. RENO raportează: pasărea în cuib, ora zero-trei-unu-șase Zulu... înțeles. Vom comunica. Încheiat.

Se întoarse către colegul lui.

— Dispozitivele din teritoriu sunt la plus o oră.

— Asta o să funcționeze la fix, rosti celălalt în timp ce Ramirez și Chavez îi priveau prin binocluri, doi bărbați terminară de încărcat cutiile de carton în avion. Ambii observatori fură de acord că era un Piper Cheyenne, un avion de transport de mărime mijlocie cu autonomie rezonabilă, depinzând de greutatea încărcăturii și de profilul zborului. Mecanicii locali l-ar fi putut echipa cu tancuri suplimentare, mărinind autonomia proiectată a aparatului. Transporturile de droguri către America aveau rareori probleme cu greutatea sau - exceptând marijuana - volumul. Factorul limită erau banii. Un singur avion putea transporta suficientă cocaină rafinată, chiar și la preț de dumping, pentru a goli rezervele celor mai multe dintre băncile federale.

După ce își strânseră mâinile cu echipele de la sol, piloții se urcară în avion – o parte care li se păru observatorilor nevăzuți la fel de obișnuită ca orice decolare de avion. Motoarele se puseră în mișcare și hurelul lor se împrăștie peste terenul plat spre infanteriști.

— Iisuse, rosti confuz sergentul Vega. Aș putea să fac pasărea bucăți chiar aici și acum. La dracu’.

Avea arma asigurată, desigur.

— Asta ar putea să ne facă viața puțin prea grea, fu de părere Chavez. Da, Oso, e logic. Tipii de la pază erau strânși toți în jurul avionului. Acum se împrăștie.

Își înșfăcă aparatul radio.

— Domnule căpitan...

— Văd. Capetele sus pentru cazul în care suntem nevoiți să ne mișcăm.

Avionul Piper se deplasă până la capătul pistei greoi ca o pasăre împiedicată, săltând și clătinându-se la fiecare groapă peste care trecea trenul de aterizare. Pista era iluminată doar de câteva focuri mici, care dădeau mult mai puțină lumină decât era normal în cazul unei piste adevărate. Oricui privea i s-ar fi părut periculos, iar Chavez își dădu brusc seama că, dacă avionul s-ar fi prăbușit la decolare, câțiva dintre membrii echipei ar fi sfârșit drogați...

Botul avionului coborî în timp ce pilotul aduse motoarele la puterea maximă înainte de decolare și apoi reduse puterea pentru a se convinge că nu se vor îneca în timpul manevrei. Satisfăcut, crescă din nou puterea, slăbi frânele și avionul începu să se miște. Chavez își puse binoclul jos și privi. Încărcat din greu cu combustibil, avionul se mișca pe lângă pomii din dreapta la mai puțin de douăzeci de metri. Oricine ar fi fost pilotul, era dat dracului. Termenul își făcu loc în mintea sergentului, părând suficient de adecvat.

— Tocmai a decolat. Este un Piper Cheyenne, rosti vocea lui Ramirez citind numărul de pe coadă și numărul de înregistrare din America. Curs aproximativ trei-trei-zero.

Ceea ce însemna către Canalul Yucatan, între Cuba și Mexic. Interlocutorul își notă totul.

— Ce îmi poți spune despre RENO?

— Am numărat opt oameni. Cinci au puști, despre ceilalți nu știu. Un camion și o cabană, exact ca în fotografiile din satelit. Camionul este în mișcare acum și cred – da, sting luminile pistei.

Folosesc focuri și acum le acoperă cu pământ. Întrerup, camionul se îndreaptă înapoi.

În stânga lui Ramirez, Vega își ținea mitraliera proptită pe picioare, cu cătarea urmărind camionul care se mișca de-a lungul marginii estice a pistei. La fiecare câteva sute de metri se oprea, iar un pasager sărea jos și, cu lopata, arunca pământ peste unul dintre focuri.

— Întinde-te, întinde-te și atinge pe cineva... murmură Julio.

— Stai liniștit, *Oso*, îl temperă Ding.

— Nici o problemă. Degetul mare al lui Vega era pe piedica pusă încă, iar arătătorul pe garda trăgaciului, nu pe trăgaci.

Focurile fură stinse unul câte unul. Pentru scurt timp, campionul se aflase la mai puțin de o sută cincizeci de metri de cei doi soldați, dar nu se îndreptase direct spre ei. Pur și simplu se aflau într-un loc pe lângă care camionul trebuise să treacă. Mitraliera lui Vega urmărea camionul multă vreme în timp ce se îndepărta. Vega se întoarse spre colegul lui, pe când sprijinea la loc patul mitralierei pe pământ.

— Ah, la dracu'! șopti el cu o dezamăgire prefăcută.

Chavez trebui să-și înăbușe un chicotit. Ce ciudat, își zise el. Iată-ne aici în teritoriul inamicului, înarmați până în dinți, cum ne jucăm ca niște copii de Crăciun, trăgând cu ochiul pe la colțuri. Cu toții știau că jocul era al dracului de serios, dar forma pe care o îmbrăca era aproape ilară. Mai știau și că forma asta se putea schimba într-o clipă. Nu era nimic amuzant în țintirea cu o mitralieră a doi oameni într-un camion. Sau era?

Chavez își reactivă ochelarii de noapte. La capătul îndepărtat al pistei, oamenii își aprindeau țigări. Imaginile palide de pe ecrane străluceau alb de la căldura lor. Ding știa că asta avea să le omoare vederea de noapte. Din felul în care se mișcau putea să-și dea seama că deja orbecăiau. Ziua lor - noaptea lor - de muncă luase sfârșit. Camionul se îndepărta, lăsând pe loc doi oameni. Se părea că aceștia erau paznicii aeroportului improvizat. Doar doi și fumau în timpul nopții, înarmați sau nu - păreau să poarte pistoale mitralieră AK-47 sau ceva asemănător - nu reprezentau o opoziție adevărată.

— Ce crezi că fumează? întrebă Vega.

— Nu m-am gândit la asta, recunosc îngruntat Chavez. Doar nu crezi că sunt atât de proști?

— N-avem de-a face cu soldați, omule. Am fi putut să ne băgăm și să-i jupuim pe nenorociții ăștia cât ai clipi. Poate zece

secunde de foc.

— Tot trebuie să fim prevăzători, îi răspunse Chavez în șoaptă.

— Înțeles, aprobă Vega. Numai așa prindem capătul firului.

— KNIFE, aici Șase, spuse vocea lui Ramirez prin radio.

Retrageți-vă spre punctul de întâlnire.

— Dă-i drumul, te acopăr, îi spuse Chavez lui Vega.

Julio se ridică și își puse arma pe umăr. Un clinchet metalic ușor, dar iritant, se auzi – centura cu muniții, își zise Ding. Trebuia să țină minte asta. Înainte de a porni mai așteptă nemișcat câteva minute.

Locul de întâlnire era un copac deosebit de înalt, aproape de râu. La insistențele repetate ale lui Olivero, oamenii își umplură din nou bidoanele. Unul dintre băieți se zgâriase pe față cu o creangă mai joasă, ceea ce necesita intervenția medicului, dar în rest plutonul era intact. Aveau să-și așeze tabăra la cinei sute de metri de aeroport, lăsând mereu doi oameni la un punct de observație – cel pe care și-l alesese Chavez pentru sine. Ding luă prima gardă, din nou împreună cu Vega, urmând să fie înlocuiți în zori de Guerra și un alt tip înarmat cu un MP-5 cu amortizor. La postul de comandă urma să fie o mitralieră SAW sau un soldat înarmat cu un lansator de grenade, pentru cazul în care opoziția ar fi devenit amenințătoare. Dacă avea să izbucnească vreun schimb de focuri, ideea era să i se pună capăt cât mai repede posibil. Infanteriștii nu prea dispuneau de tancuri și artilerie grea, dar soldații americani gândeau în funcție de puterea de foc, care, de fapt, fusese în mare măsură o invenție americană în primul rând.

Chavez era mirat de cât de ușor putea cineva să intre în ritm. Cu o oră înainte de zori, el și Vega supravegheau pista de aterizare din micul lor ascunziș. Dintre cei doi oameni din echipa permanentă de siguranță, doar unul se plimba. Celălalt stătea cu spatele rezemat de colibă, fumând încă diverse chestii. Cel care se mișca nu se îndepărta prea tare.

— Ce se întâmplă, Ding? întrebă căpitanul.

— V-am auzit venind, domnule, zise Chavez.

— M-am împiedicat. Scuze.

Chavez trecu repede în revistă situația. Ramirez își potrivi binoclul pe inamic pentru a verifica starea lucrurilor.

— Se pare că nu sunt deranjați de poliția locală și de armată, observă căpitanul.

— Cumpărați? întrebă Vega.

— Nu, în principal descurajați. Așa. Că drogații s-au limitat la vreo șase aeroporturi normale. Ca ăsta. O să mai petrecem ceva vreme pe aici. Dacă se întâmplă ceva...

— Vă vom chema imediat, domnule, promise Vega.

— Ați văzut vreun șarpe? Întrebă Ramirez.

— Nu, mulțumesc lui Dumnezeu.

Dinții căpitanului străluciră în întuneric. Îl bătu pe Chavez pe umăr și dispăru înapoi în tufișuri.

— Care-i problema cu șerpii? Întrebă Vega.

Căpitanul Winters se simți dezamăgit când văzu avionul Piper aterizând. Era al doilea la rând. Aeronava mare din noaptea trecută nici nu mai fusese de găsit. Nu știa exact unde o duseseră. Poate că în marele cimitir din deșert. Încă o pasăre mare cu elice ar fi trecut cu ușurință neobservată. Pe de altă parte, unul dintre aceste Piper putea fi vândut destul de ușor.

Mitraliera de calibrul 50 arăta chiar mai impresionantă la nivelul ochilor, deși, o dată cu venirea zorilor, reflectoarele își pierduseră din putere. De data asta nu mai folosiseră figura cu avionul-spion. Totuși, cei din Marină îi trataseră pe traficanți la fel de dur ca de obicei și din nou acțiunile lor avuseseră efectul așteptat. Ofițerul CIA care conducea operațiunea fusese mai demult în DEA și era un adept al diferitelor metode de interogare. Ambii piloți erau columbieni, numărul de înmatriculare a avionului, dimpotrivă. În ciuda bărbăției afișate, trebuia doar să privești o dată la Nicodemus. Să fii curajos în fața unui glonț sau chiar a unui câine fioros era una. Să fii brav în fața unui măcelar era cu totul altceva. Dură mai puțin de o oră ca să fie pregătiți și aduși în fața blândului judecător al districtului federal.

— Câte avioane n-au mai ajuns până aici? Întrebă sergentul artilerist Black în timp ce îi transportau.

— Ce vrei să spui, sergent?

— Am văzut avionul de vânătoare, domnule. M-am gândit că le-a spus amărăților „zburați încolo, altfel...!” Și noi am fost chemați aici de mai multe ori decât au apărut avioane, nu? Vreau să zic, domnule, că e logic, adică unii dintre tipi n-au ascultat ordinul, iar băiatul care zbura pe avionul de vânătoare le-a arătat partea cu „altfel”.

— N-ai nevoie să știi asta, sergent Black, îl puse la punct

ofițerul CIA.

— E normal. Oricum, n-am probleme cu asta, domnule. În prima mea escapadă în Vietnam am văzut un pluton întreg măcelărit pentru că unii dintre ei erau drogați. L-am prins pe unul vânzând droguri la mine în pluton, prin '74-'75 și aproape că l-am omorât pe nenorocit în bătaie. Era să și intru în bucluc din cauza asta.

Ofițerul CIA clătină din cap, ca și cum declarația l-ar fi surprins. Nu-l surprinsese.

— N-ai voie să știi, sergent, repetă el.

— Înțeles, domnule.

Sergentul artilerist Black își strânse oamenii și porni spre elicopterul care aștepta.

În timp ce privea plecarea celor din Marină, ofițerul CIA se gândi că asta era problema operațiunilor sub acoperire. Aveau nevoie de oameni buni, de încredere, inteligenți, ca să pună pe picioare operațiunea. Dar oamenii buni, de încredere și inteligenți aveau cu toții creiere și imaginație. Și nu era deloc greu pentru ei să-și dea seama despre ce era vorba. După ce se întâmplase de suficient de multe ori asta, operațiunile sub acoperire tindeau să devină operațiuni transparente. Ca și zorii care tocmai își făceau apariția. Atâta doar că lumina nu era întotdeauna un lucru bun, nu-i așa?

Amiralul Cutter se întâlnește cu directorii Moore și Jacobs pe holul aripilor cu birouri și îi duse direct în Biroul Oval. La secretariat, agenții Connor și D'Agustino care erau de serviciu îi controlară rapid, din obișnuință. Neobișnuit pentru Casa Albă era că intrară direct la Wrangler.

— Bună ziua, domnule președinte, spuseră pe rând toți trei.

Președintele se ridică de la birou și se așează pe un scaun vechi de lână cămin. Președintelui nu-i plăcea asta. Scaunul în care stătea acum nu era nici pe departe la fel de confortabil precum cel proiectat special din spatele biroului, iar spatele începuse să-l doară, dar până și președinții trebuiau să se poarte conform așteptărilor celorlalți.

— Înțeleg că acesta ar fi trebuit să fie un raport asupra acțiunii. Vrei să începi, Moore?

— SHOWBOAT este în plină desfășurare. Am avut un noroc chior, de fapt exact când echipa noastră de supraveghere a ajuns pe poziții, un avion era pe punctul de a decola.

Moore împărți fiecăruia câte un zâmbet.

— Totul a decurs exact conform planului. Cei doi traficanți sunt pe mâinile federalilor. Țasta a fost pur și simplu un noroc, bineînțeles. Nu ne putem aștepta ca așa ceva să se întâmple prea des, dar am pus mâna pe nouăzeci de kilograme de cocaină, iar ăsta e un rezultat bun pentru o noapte de muncă. Toate cele patru echipe sunt în teren și pe poziții. Nici una nu a fost descoperită.

— Cum merge satelitul?

— Încă se mai calibrează anumite părți. Desigur, e în principal o problemă de computer. O să mai dureze vreo săptămână până să-l folosim pe RHYOLITE pentru lucrul pe care-l planificaserăm. Așa cum știți, acest element a intervenit în plan ceva mai târziu, iar în momentul de față, mergem cam după ureche. Problema, dacă o pot numi așa, este instalarea programelor de computer, care va mai dura câteva zile.

— Ce se întâmplă la Capitol Hill?

— În după-amiaza asta, răspunse judecătorul Moore. Nu mă aștept să apară probleme.

— Nu mă aștept la o opoziție prea mare acolo, Jim, aprobă președintele. M-am interesat și eu. Emil, ești tăcut în dimineața asta.

— Am mai discutat acest aspect al operațiunii, domnule președinte. Nu am nici o recomandare legală specială, pentru că pe tema asta nu există nici o lege. Constituția vă dă puteri plenipotențiare de folosire a forței pentru protecția securității naționale în momentul în care stabiliți – dumneavoastră, desigur.

— Că securitatea națională este amenințată. Precedente legale există încă din vremea mandatului Jefferson. Implicațiile politice sunt cu totul altele, bineînțeles, dar ăsta nu mai e departamentul meu. Oricum, Biroul a descoperit ceea ce pare să fie o operațiune majoră de spălare de bani și suntem gata să luăm măsurile necesare.

— Cât de majoră? întrebă amiralul Cutter, enervând pe președinte, care voia să întrebe și el același lucru.

— Am putut identifica un total de cinci sute optzeci și opt de milioane de dolari proveniți din droguri, împărțiți în douăzeci și două de bănci din Liechtenstein până în California și investiți într-un număr de afaceri imobiliare, care se desfășoară în întregime pe teritoriul Statelor Unite. O echipă de-a noastră a lucrat nonstop toată săptămână la chestia asta.

— Cât de mult? Întrebă președintele, reușind să o ia înainte de data asta.

Nu era singura persoană din cameră care voia să audă iar acel număr.

— Aproape șase sute de milioane, repetă directorul FBI. Acum două zile erau peste șase sute, dar miercuri a fost transferată o sumă măricică – pare un transfer de rutină, dar stăm cu ochii pe conturile respective.

— Și ce aveți de gând să faceți?

— În seara asta vom avea documentația completă asupra tuturor conturilor. Începând de mâine, atașaii ambasadelor noastre și diviziile din teritoriu vor acționa pentru înghețarea conturilor și...

— Vor coopera europenii și elvețienii? îl întrerupse Cutter.

— Da, vor coopera. Poveștile despre conturile inviolabile sunt simple legende, așa cum a aflat și președintele Marcos acum câțiva ani. Dacă putem dovedi că banii provin din operațiuni criminale, guvernul respectiv va îngheța fondurile. În Elveția, de pildă, banii sunt preluați de guvernul local – cantonul – pentru nevoile lor. În afară de chestiunea moralității, este o treabă simplă de interese și avem tratate care stipulează asta. Nu prea face rău economiei elvețiene, de pildă, să păstreze acei bani, nu? Dacă reușim, chestie la care am tot dreptul să mă aștept, pierderile totale nete ale Cartelului se vor situa în jur de un miliard de dolari. Cifra asta este doar o estimare a noastră, care include pierderea parteneriatelor în investiții și profiturile estimate din dobânzi. Pe de altă parte, cinci-optzeci-și-opt este un număr palpabil. Am numit operațiunea asta TARPON. În țară legea este cu totul de partea noastră și, la o privire mai atentă, va fi extrem de greu pentru oricine să deblocheze acele fonduri vreodată. În străinătate chestiunile legale sunt mai neclare, dar cred că ne putem aștepta să aibă propriile lor probleme cu drogurile și au un fel ceva mai... cred că termenul este pragmatic... de a eluda chestiunile legale, încheie Jacobs cu un zâmbet. Presupun că doriți ca procurorul general să facă anunțul.

Se putea vedea lucirea din ochii președintelui. Comunicatul de presă avea să fie dat publicității la Casa Albă. Bineînțeles că avea să lase Departamentul Justiției să se ocupe de asta, dar treaba avea să se facă la Casa Albă pentru ca ziariștii să prindă adevăratele implicații. *Bună dimineața, doamnelor și domnilor. Tocmai l-am informat pe președinte că am raportat o victorie*

majoră în războiul nostru continuu împotriva...

— Cât de tare o să-i doară chestia asta? Întrebă președintele.

— Domnule, exact cât de mulți bani au fost întotdeauna pentru noi obiectul speculațiilor. Ceea ce e cu adevărat interesant în legătură cu toată această schemă este că operațiunea de spălare a banilor poate fi menită să legitimizeze banii ce ajung înapoi în Columbia. Este mai greu de înțeles, dar se pare că acum Cartelul încearcă să găsească o modalitate mai puțin criminală prin care să pătrundă în propria lor economie națională. Din moment ce acest lucru nu este strict necesar din punct de vedere economic, țelul aparent al operațiunii pare să fie unul politic. Pentru a vă răspunde la întrebare, pierderea îi va deranja destul de tare, dar nu îi va dezarma în nici un fel. Totuși, ramificațiile politice ar putea reprezenta un plus a cărui forță n-o putem încă evita.

— Un miliard de dolari... spuse președintele. Asta chiar te face să ai ce să-ți închipui despre columbieni, nu-i așa?

— Nu cred că nu le va face plăcere. Zvonurile despre mișcările politice ale Cartelului sunt foarte îngrijorătoare pentru ei.

— Nu suficient de îngrijorătoare ca să ia măsuri, observă Cutter.

Lui Jacobs nu-i plăcu deloc remarca.

— Domnule amiral, procurorul lor general îmi este prieten. Călătorește luându-și niște măsuri de siguranță de două ori mai mari decât ale președintelui și are de suportat niște amenințări care i-ar face pe cei mai mulți oameni să sară în ascunziș ori de câte ori un motor dă rateuri. Columbia încearcă din răspuțeri să mențină democrația într-o regiune în care democrațiile sunt cam rare - ceea ce, din punct de vedere istoric, se întâmplă să fie greșeala noastră, în caz că ați uitat - și vă așteptați să facă - ce anume? Să dăruie instituțiile pe care le au, să facă ce a făcut Argentina? Pentru Dumnezeu, Biroul și DEA împreună nu au forța necesară să distrugă toate rețelele de traficanți pe care le știm, iar noi avem de o mie de ori mai multe resurse. Așa că ce dracu' așteptați, să devină din nou fasciștii și să-i vâneze pe drogați doar pentru că nouă ne convine asta? Ne-am așteptat la asta și am avut parte de asta de mai mult de o sută de ani, dar uite unde ne-a adus! *Clovnul ăsta ar trebui să fie expert în problemele Americii Latine*, își continuă Jacobs monologul în gând. *Cine zice? Pun pariu că nu poate să conducă nici bărci mai de Doamne-ajută!*

Partea clară, își notă judecătorul Moore, este că lui Emil nu-i place toată această operațiune, nu-i așa? Pe de altă parte, îl trântise pe Cutter înapoi în scaun. Deși mic, Jacobs avea o demnitate și o autoritate morală măsurate în megatone.

— Încerci să ne spui ceva, Emil, zise liniștit președintele. Spune.

— Puneți capăt întregii operațiuni, începu directorul FBI. Opriti-o înainte de a ajunge prea departe. Dați-mi mie forțele de care am nevoie și pot obține chiar aici la noi, absolut legal, mai mult decât realizăm cu toate prostiile astea de operațiuni secrete. TARPON este dovada. Muncă polițienească sută la sută și este cel mai mare succes pe care l-am avut vreodată.

— Ceea ce s-a întâmplat doar pentru că o mică navă a Pazei de Coastă a ieșit puțin din apele teritoriale, adăugă judecătorul Moore. Dacă nava n-ar fi încălcat ea însăși legea, operațiunea ta ar fi părut simplă piraterie și crimă. Ai uitat să menționezi și partea asta, Emil.

— Nu e prima oară când se întâmplă ceva de genul ăsta, Arthur, iar diferența e că n-a fost plănuită de nimeni de la Washington.

— Căpitanul ăla n-o să pățească nimic, nu-i așa? întrebă președintele.

— Nu, domnule. Ne-am ocupat deja de asta, îl asigură Jacobs.

— Bun. Așa să fie. Emil, îți respect punctul de vedere, spuse președintele, dar trebuie să încercăm altceva. Nu pot să cer Congresului fonduri pentru dublarea FBI sau DEA. Știi asta.

Nici n-ai încercat, vru să zică Jacobs. În loc de asta, dădu din cap aprobator.

— Și credeam că am acordul tău asupra acestei operațiuni.

— Îl aveți, domnule președinte.

Cum de m-am lăsat târât în așa ceva? se întrebă Jacobs. Drumul ăsta, ca și multe altele, era pavat cu bune intenții. Ceea ce făceau ei nu era chiar ilegal în aceeași măsură în care săritul cu parașuta nu era chiar periculos - atâta vreme cât totul mergea conform planului.

— Și când te duci la Bogota?

— Săptămână viitoare, domnule. Am trimis o scrisoare printr-un mesager atașatului nostru, iar el o va înmâna personal procurorului general. Vom avea securitatea asigurată la întâlnire.

— Bine. Vreau să ai grijă, Emil. Am nevoie de tine. Am nevoie în special de sfatul tău, zise președintele cu bunăvoință. Chiar

dacă nu-l urmez întotdeauna.

Președintele trebuie să fie campion mondial la puterea de convingere, își spuse Moore, Doar o parte din vină o avea și Emil Jacobs. Făcea parte din echipă de când intrase în biroul procurorului districtual din Chicago, cu treizeci de ani în urmă.

— Altceva?

— L-am numit pe Jack Ryan în postul de director, zise Moore. James l-a recomandat și cred că este pregătit.

— Va fi pus să conducă SHOWBOAT? Întrebă imediat Cutter.

— Nu e chiar atât de pregătit, nu-i așa, Arthur? Își dădu cu părerea președintele.

— Nu, domnule, ați ordonat să păstrăm operațiunea asta între noi.

— Vreo schimbare în privința lui Greer?

— Lucrurile nu stau bine, domnule președinte, răspunse Moore.

— Mare păcat. Trebuie să mă duc la Bethesda săptămâna viitoare ca să-mi iau tensiunea. Am să trec să-i fac o vizită.

— Ar fi foarte drăguț din partea dumneavoastră, domnule.

Cu toții erau al dracului de săritori, observă Ryan. Se simțea ca un intrus în biroul ăsta, dar Nancy Cummings – secretară a directorului cu mult dinainte de venirea lui Greer – nu îl trata ca atare, iar oamenii de la pază care erau acum în subordinea lui îi spuneau „domnule”, deși doi dintre ei erau mai în vârstă decât Jack. Vestea cu adevărat bună și de care nu-și dăduse seama până când nu-i spusese cineva, era că acum avea la dispoziție și un șofer. Substratul acestei chestiuni era că șoferul îndeplinea și misiunea de paznic și era înzestrat cu un Beretta model 92F automatic în tocul de sub brațul stâng (ceva chiar mai impresionant se găsea în torpedo), dar pentru Ryan nu însemna decât că nu mai trebuia să conducă el cele cincizeci și opt de minute. De acum înainte avea să fie unul dintre acei Oameni Importanți care călătoreau pe bancheta din spate a mașinilor rapide, vorbind la un telefon mobil, citind documente importante sau, mai degrabă, citind ziarul în drum spre birou. Mașina oficială avea să fie parcată în garajul subteran al CIA, într-un loc rezervat, lângă ascensorul care avea să-l ducă direct la etajul șapte fără să mai fie nevoie să treacă prin controlul de rutină de la poarta principală, control al dracului de neplăcut. Avea să ia masa în restaurantul rezervat directorilor, lambrizat cu mahon și

echipat cu o argintărie elegantă și discretă.

Și creșterea de salariu era impresionantă, sau ar fi fost, dacă ar fi ajuns din urmă suma câștigată de soția lui, Cathy, din practica medicală și din funcția de profesor la Johns Hopkins. Dar nu exista nici măcar un salariu în guvern – nici măcar cel al președintelui – care să egaleze câștigul unui chirurg bun. Ryan mai avea și gradul echivalent al unui general cu trei stele sau al unui amiral, chiar dacă mai mult se prefăcea decât era pregătit pentru un astfel de grad.

Prima lui îndeletnicire a zilei, după ce închise ușa biroului, fu să deschidă seiful directorului. Era gol. Ryan memoră combinația, observând din nou combinația celui alt director – DDO – scrijelită pe aceeași bucată de hârtie. Biroul lui era echipat cu cel mai râvnit accesoriu din guvern: o baie proprie, cu un televizor de înaltă definiție, pe care putea urmări imagini transmise prin satelit fără să trebuiască să se ducă în camera de vizionare din noua aripă de nord a clădirii și cu un terminal securizat de computer, prin intermediul căruia putea comunica cu alte birouri dacă voia asta. Pe tastatură era un strat de praf; Greer nu-l folosisese aproape niciodată. Cel mai important însă, camera era spațioasă. Dacă voia, putea să se ridice și să se plimbe. Funcția lui îi oferea acces nelimitat la director. Când directorul era plecat – și chiar când era acolo – Ryan putea suna la Casa Albă pentru a stabili imediat o întâlnire cu președintele. Trebuia să treacă pe la șeful de cabinet – ocolindu-l pe Cutter, dacă era necesar – dar, dacă Ryan ar fi spus „Trebuie să-l întâlnesc pe președinte chiar acum!”, ar fi intrat la președinte pe loc. Desigur că trebuia să aibă un motiv bine întemeiat pentru a face asta.

Jack se așeză în scaunul cu spătar înalt, cu spatele la ferestrele din sticlă și își dădu seama că ajunsese *acolo*. Era exact cât de departe se așteptase să ajungă vreodată în ierarhia agenției. Nici nu împlinise patruzeci de ani. Făcuse avere ca agent de bursă – și averea creștea încă; avea nevoie de salariul de la CIA la fel de mult cum avea nevoie de un al treilea pantof – își luase doctoratul, își scrisese cărțile, predase ceva istorie, își construise o carieră nouă și interesantă și se străduise până ajunsese în vârf. Nici nu împlinise patruzeci de ani. Și-ar fi adresat un zâmbet liniștit, satisfăcut, dacă în scaunul ăsta, în biroul ăsta, în poziția asta, nu l-ar fi adus acel domn care zăcea la Centrul Medical Naval Bethesda, într-o agonie lungă și

dureroasă.

Nu merită. Al dracului de sigur că nu merită una ca asta, își spuse Jack. Își pierduse părinții într-un accident de avion la Chicago și își aminti pierderea teribilă, bruscă, șocul care venise ca o lovitură fulgerătoare. Cel puțin trecuse foarte repede. Atunci nu-și dăduse seama, dar acum era conștient de asta. Ryan îl vizita cu sfințenie pe amiralul Greer de trei ori pe săptămână și îi vedea corpul cum se usucă, cum se stinge ca tulpina unei plante pe moarte, îi vedea liniile durerii care se adânceau pe fața lui demnă, pe măsură ce bărbatul lupta curajos într-o bătălie pe care o știa pierdută. Fusesse scutit de trista experiență a morții lente a părinților lui, dar Greer îi devenise un nou tată, iar acum Ryan constata că își îndeplinea datoria de fiu față de acest tată adoptiv. Acum înțelegea de ce soția lui alesese chirurgia oftalmologică. Era o muncă dură, în care trebuia să fii extrem de tehnic, în care o greșeală putea însemna orbirea, dar Cathy nu trebuia să privească oameni în agonie. Ce putea fi mai tragic decât asta – Ryan știa însă răspunsul. Își văzuse fiica pe marginea morții, salvată de noroc și de niște chirurghi extrem de pricepuți.

De unde au atâta curaj? se întrebă Jack. Una era să lupți împotriva oamenilor, Ryan făcuse asta. Dar să lupți împotriva Morții însăși, știind că în final trebuia să pierzi, totuși luptând, era altceva. Asta era natura medicinei.

Iisuse, ești un ticălos morbid în dimineața asta.

Ce ar spune amiralul?

Ar zice să te apuci de blestemata aia de treabă.

Scopul vieții era să lupți, să dai tot ce e mai bun în tine pentru a face lumea mai bună. Bineînțeles, fu de acord Jack, CIA putea părea un loc extrem de ciudat în care să-ți urmezi scopul, nu însă și pentru Ryan, care făcuse acolo și câteva lucruri stranii, dar și câteva foarte folositoare.

Îi atrase atenția un miros. Se întoarse și văzu că mașina de cafea de pe măsută era pornită. Își dădu seama că Nancy trebuia să o fi pornit. Cămile amiralului Greer nu mai erau, iar pe tava de argint stăteau câteva cești „normale” cu inscripția CIA. Chiar atunci se auzi o bătaie în ușă. Apăru capul lui Nancy.

— Ședința începe peste două minute, domnule doctor Ryan.

— Mulțumesc, doamnă Cummings. Cine a făcut cafeaua? întrebă Jack.

— Azi-dimineață a sunat amiralul. A spus că veți avea nevoie

de niște cafea în prima zi.

— Aha. Am să-i mulțumesc deseară când trec pe la el.

— Părea să se simtă ceva mai bine astăzi, spuse Nancy, plină de speranță.

— Sper să ai dreptate.

Șefii din departament își făcură apariția exact la timp. Ryan își turnă niște cafea, le oferì și vizitatorilor lui și în câteva minute trecu la lucru. Primul raport al dimineții era, ca de obicei, despre Uniunea Sovietică, apoi veneau altele, corespunzătoare intereselor CIA în lume. Jack participa de ani întregi la aceste ședințe de rutină, doar că acum era omul din capul mesei. Știa cum trebuia să fie condusă ședința și nu schimbă nimic. Afacerile erau afaceri. Nici amiralul n-ar fi acționat altfel.

Lucrările, având aprobarea președintelui, se desfășurau inteligent. Comunicațiile la mare distanță erau asigurate, ca de obicei, de Agenția Națională de Securitate și doar diferențele orare făceau lucrurile ceva mai incomode. Atașaiilor de la mai multe ambasade europene le fusese trimis un mesaj de atenționare, iar la momentul stabilit, mai întâi la Berna, teleimprimatoarele legate la canale codificate de satelit începură să producă hârtii. În camerele de comunicații de la toate ambasadele, tehnicienii observară că erau folosite cele mai sigure canale de transmisie pe care le aveau la dispoziție. Prima dintre transmisii îi pregătea pe tehnicieni, stipulând folosirea unuiu dintre cifrurile de unică folosință pe care trebuiau să-l șocată din seiful de coduri.

Pentru transmisii extrem de sensibile – de pildă, de genul celor care însoțeau informarea cu privire la începerea unui război – mașinile de cifrat convenționale pur și simplu nu erau suficient de sigure. De asta se ocupase rețeaua de spioni Walker-Whitworth. Ieșirea la lumină a afacerii îi forțase pe americani să-și schimbe rapid și radical politica de codificare. Fiecare ambasadă avea un seif – de fapt, un seif aflat în interiorul unui alt seif mai mare – care conținea un număr de casete audio la prima vedere normale. Fiecare casetă se afla într-o cutie de plastic transparent a cărei culoare reprezenta un cod. Fiecare casetă purta două numere. Primul număr – în cazul acesta, 342 – era numărul primar de înregistrare al casetei. Celălalt – la ambasada din Berna era 68 – desemna caseta propriu-zisă din seria 342. Dacă oriunde în lume cutia vreunei casete era spartă,

zgâriată sau îndoită, toate casetele din seria respectivă erau imediat arse, presupunându-se că acea casetă ar fi fost compromisă.

În cazul de față, tehnicianul scoase caseta din cutie, îi citi numărul și i-o înmână supervisorului pentru verificare:

— Am citit numărul trei-patru-doi.

— Corect, confirmă supervisorul. Trei-patru-doi.

— Deschid caseta, spuse tehnicianul, clătinând din cap datorită solemnității absurde a evenimentului.

Cutia fii aruncată în coșul de plastic dreptunghiular de lângă birou, iar tehnicianul introduse caseta într-un casetofon aparent normal, dar scump, care era legat printr-un cablu de un alt teleimprimator situat doi metri mai încolo.

Tehnicianul își potrivi telexul original pe suportul de la propriul lui teleimprimator și începu să lucreze.

Mesajul, deja codificat pe caseta 342 la cartierul general al ANS din Fort Meade, Maryland, fusese cifrat din nou în vederea transmisiei prin satelit pe cea mai sigură mașină de codificat aflată în folosința Departamentului de Stat, numită STRIPE, dar, chiar și dacă cineva ar fi posedat codul STRIPE, tot ce ar fi obținut ar fi fost un mesaj de genul DEERMO WERAC KEWJRT și așa mai departe, din cauza dublei codificări realizate de sistemul cu casetă. Asta ar fi înfuriat cu siguranță pe oricine ar fi crezut că spărsese sistemul american de codificare. În mod cert îl supăra pe tehnician, care trebuia să se concentreze extrem de tare pentru a dactilografia chestii ca DEERMO WERAC KEWJRT în loc de cuvinte normale, care să aibă sens cel puțin.

Fiecare literă trecu prin casetofon, care o transformă într-un număr de la 1 (A) la 26 (Z), pe care îl adăugă numărului deja existent pe casetă. Așa încât dacă 1(A) din textul original corespundea cu 1(A) pe casetă, 1 era adunat cu 1, rezultând 2 (B) pe mesajul cifrat. Cifrele de pe casetă erau absolut aleatorii, fiind generate de un computer din Fort Meade și pornind de la zgomotul radio atmosferic. Era un sistem de codificare absolut indescifrabil, cunoscut de tehnicieni drept codul de unică folosință. Prin definiție, era imposibil să prevezi sau să controlezi comportamentul aleatoriu. Atâta vreme cât casetele erau intacte, nimeni nu putea sparge acest cod. Singurul motiv pentru care acest sistem, numit TAPDANCE, nu era folosit pentru orice comunicații era dificultatea de a face, a trimite, a păzi și a inventaria miile de casete de care ar fi fost nevoie, dar acest

lucru urma să se schimbe atunci când casetele aveau să fie înlocuite de compact-discuri. Profesia de spărgător de coduri există din timpurile elisabetane, iar această minune tehnică amenința să o transforme într-un lucru la fel de inutil ca o riglă de calcul.

Tehnicianul continuă să apese pe taste, încercând să se concentreze în timp ce murmură ceva despre ora târzie. Ar fi trebuit să termine serviciul la șase și se gândea cu plăcere la cina într-un loc mic și drăguț aflat la câteva sute de metri de ambasadă. Bineînțeles că nu putea vedea mesajul descifrat care ieșea pe teleimprimator la trei metri mai încolo, dar adevărul era că nu-i păsa absolut deloc. Făcea lucruri de genul ăsta de nouă ani și singurul motiv pentru care nu renunța la ele era dat de oportunitățile de călătorie. Berna era cel de-al treilea post în străinătate. Nu era la fel de distractiv cum fusese Bangkok, dar era cu mult mai interesant decât cartierul copilăriei lui din Ithaca, New York.

Mesajul avea șaptesprezece mii de caractere, ceea ce însemna probabil în jur de două mii cinci sute de cuvinte, își zise tehnicianul. Dactilografie totul cât de repede putu.

— În regulă? Întrebă el când fu gata.

Ultimul „cuvânt” fusese ERYTPESM.

— Mda, răspunse atașatul.

— Excelent.

Tehnicianul luă mesajul teleimprimat pe care tocmai îl dactilografiasse și îl introduse în tocătorul de hârtie din camera de codificare. De acolo ieși sub formă de pastă. Apoi scoase caseta din casetofon și, după ce primi aprobarea supervisorului, merse până în colțul camerei. Aici, atârând de un cablu fixat în perete – de fapt, un fir spiralat precum cel de telefon – se afla un magnet mare în formă de potcoavă. Luă magnetul și îl plimbă înapoi și încolo pe deasupra casetei pentru a distruge informația codificată și înregistrată magnetic. Apoi caseta ajunse în coșul pentru ardere. La miezul nopții, unul dintre soldații din Marină, supravegheat de altcineva, avea să care coșul până la crematoriul ambasadei, unde amândoi urmau să se uite cum hârțogăraia și alte, gunoaie importante strânse în cursul zilei aveau să se mistuiască sub flacăra întreținută de gazul natural. Domnul Bernardi termină de citit mesajul și își ridică privirea.

— Aș vrea ca și secretara mea să dactilografieze atât de repede, Charlie. Am găsit două – doar două! – greșeli. Îmi pare

rău că te-am ținut până atât de târziu.

Atașatul întinse o hârtie de cinci franci.

— Fac cinste cu câteva beri.

— Mulțumesc, domnule Bernardi.

Chuck Bernardi era un ofițer superior în FBI, gradul său fiind echivalent în armata Statelor Unite, în care fusese demult ofițer de infanterie, cu cel de general de brigadă. Mai avea de stat acolo două luni, după care urma să se întoarcă acasă la cartierul general al FBI și poate să primească un post de agent special la comanda unei echipe operative de mărime medie. Se specializase în directoratul CO - Crimă Organizată - al biroului, ceea ce explica și detașarea lui în Elveția. Chuck Bernardi era expert în descoperirea banilor Mafiei, dintre care o mare parte trecea prin sistemul bancar elvețian. Pe jumătate polițist și pe jumătate diplomat, poziția lui îl adusese în contact cu șefii poliției elvețiene, cu care avea relații de lucru apropiate și prietenoase. Polițiștii din partea locului erau inteligenți, profesioniști și al naibii de eficienți, își zise el. O bătrânică micuță se putea plimba pe străzile din Berna cu o plasă plină de bancnote, simțindu-se în perfectă siguranță. Și, răsese el în sinea lui în timp ce se îndrepta către birou, unele dintre ele probabil că asta și făceau.

Ajuns în birou, Bernardi își aprinse veioza și se întinse după o țigară. Încă nu scuturase scrumul pentru prima oară când se lăsă pe spate în scaun și își aținti privirile în tavan.

— Nenorocitul!

Ridică receptorul și îl sună pe cel mai important polițist pe care îl cunoștea.

— Sunt Chuck Bernardi. Aș putea vorbi cu doctorul Lang, vă rog? Mulțumesc... Bună, Karl, sunt Chuck. Trebuie să te văd... imediat, dacă se poate... e destul de important, Karl, pe cuvânt... La tine în birou ar fi mai bine Nu la telefon, Karl, nu te supăra... Bine, mulțumesc, prietene. Merită, crede-mă. Ajung într-un sfert de oră.

Închise telefonul. Apoi merse până la copiatorul Xerox al biroului și făcu o copie a documentului, scriind că el fusese cel care folosisese mașina și câte pagini copiasse. Înainte de a pleca, puse originalul în seiful lui personal și își îndesă copia în buzunarul hainei. Karl poate că se supărase din cauză că pierdea cina, își zise el, dar nu în fiecare zi îți îmbogățește cineva economia națională cu o sumă de ordinul a două sute de milioane de dolari. Elvețienii aveau să înghețe conturile. Asta

Însemna că șase dintre băncile lor aveau să intre, prin lege, în posesia dobânzilor – și poate și în posesia sumelor în sine, pentru că identitatea guvernului care ar fi fost îndreptățit să primească fondurile putea să nu fie niciodată clară, „forțându-i” pe elvețieni să păstreze sumele care în final aveau să ajungă la administrațiile cantoanelor. Iar oamenii se întrebau de ce era Elveția o țărișoară atât de bogată, liniștită și fermecătoare. Nu numai de la schi și de la ciocolată.

Într-o oră, vestea ajunsese la șase ambasade și, pe măsură ce soarele străbătea cerul, agenții speciali ai FBI vizitară birourile mai multor bănci comerciale americane. Ei înmânară codurile de identificare sau numele mai multor conturi, ale căror fonduri considerabile urmau să fie imediat înghețate printr-o simplă parolă pe calculator. Peste tot lucrurile se desfășurau în liniște. Nimeni nu trebuia să afle, iar importanța păstrării secretului fu transmisă – în America și în străinătate – președinților de bancă, cooperanți sub toate aspectele, de către înalți funcționari oficiali ai guvernului, în termeni extrem de categorici. (De fapt nu erau banii lor, nu-i așa?) În aproape toate cazurile, aflară polițiștii, conturile nu aveau o activitate foarte intensă, numărând în medie două sau trei tranzacții pe lună; întotdeauna sume mari, bineînțeles. Aveau să fie acceptate depunerile, iar un funcționar guvernamental belgian sugera să fie permise transferurile dintre un cont blocat și un altul, dacă FBI mai deținea și codurile altor asemenea conturi – în interiorul unei singure țări, desigur, sublinie belgianul – pentru a evita alertarea proprietarilor conturilor. Oricum, spuse el, drogurile erau inamicul comun al tuturor oamenilor civilizați și în mod cert al ofițerilor de poliție. Sugestia fu imediat aprobată de directorul Jacobs, cu concursul procurorului general. Chiar și olandezii susținură cererea americană, în ciuda faptului că însuși guvernul olandez vindea droguri în unele magazine celor mai bogați dintre tineri. Una peste alta, era un caz clar de capitalism în acțiune. În zonă erau bani murdari, bani care nu fuseseră câștigați pe merit, iar guvernelor nu le plăceau astfel de bani. De aceea îi și confiscau pentru a-i folosi după propriile nevoi. Băncile fură obligate să păstreze un secret la fel de strict și de sacru precum cel cu care își protejau identitatea depunătorilor.

Totul fusese terminat până la sfârșitul orelor de program de vineri. Rețelele de computere ale băncilor rămaseră în funcțiune. Oamenii legii aveau acum la dispoziție două zile pline în plus

pentru a examina în amănunt tranzacțiile monetare. Dacă ar mai fi găsit și alți bani aflați în legătură cu conturile deja înghețate, acele fonduri ar fi fost înghețate la rândul lor și, în cazul băncilor europene, confiscate. Prima lovitură în privința asta fu dată la Luxemburg. Deși băncile elvețiene erau renumite în lume pentru confidențialitatea lor, singura diferență reală între securitatea operațiunilor lor și cea a operațiunilor băncilor din cele mai multe țări europene era faptul că Belgia, de pildă, nu era înconjurată de Alpi și că Elveția nu fusese cotoșită de armate străine atât de recent precum vecinii ei europeni. În afară de asta, integritatea băncilor era identică și, în mod legitim, bancherii non-elvețieni urau Alpii pentru că le ofereau confrăților lor elvețieni un astfel de avantaj accidental în afaceri. Dar în acest caz, cooperarea fusese cuvântul de ordine. Până duminică seara fuseseră identificate alte șase noi conturi „murdare” și alte o sută treizeci și cinci de milioane de dolari fură blocate computerizat.

La Washington, directorul Jacobs, directorul-adjunct Murray și specialiștii de la brigada crimă organizată și de la Departamentul Justiției ieșiră din birouri pentru a lua o cină binemeritată la restaurantul Jockey Club. Sub paza oamenilor din garda directorului, cei zece bărbați își oferiră o cină superbă pe cheltuiala guvernului. Un reporter sau un luptător pentru cauza comună poate că ar fi obiectat, dar cina era cu adevărat meritată. Operațiunea TARPON era cel mai mare succes din războiul contra drogurilor. Avea să fie dată publicității, căzura ei de acord, înainte de sfârșitul săptămânii.

— Domnilor, spuse Dan Murray, ridicându-se cu al... nu-și mai amintea al câtelea pahar de Chablis. Pentru Paza de Coastă a Statelor Unite!

Cu toții se ridicară într-un cor de râsete care îi deranjau pe ceilalți clienți din restaurant.

— Paza de Coastă a Statelor Unite!

Ce păcat, observă unul dintre avocații Departamentului Justiției, că nu știau cuvintele de la *Semper Paratus*.

Petrecerea se sparse pe la ora zece. Oamenii însărcinați cu paza directorului schimbă priviri. Emil exagerase cu băutura, iar a doua zi dimineață avea să fie un ursuleț mahmur și morocănos – cu toate că avea să le ceară tuturor scuze înainte de prânz.

— Vineri după-masă zburăm la Bogota, le spuse el în

intimitatea mașinii lui oficiale, un Oldsmobile. Faceți-vă planurile, dar nu informați aviația până miercuri. Nu vreau scurgeri de informații aici.

— Da, domnule, răspunse șeful pazei.

Nici el nu aștepta cu plăcere escapada. În special acum. Drogații aveau să fie furioși, dar vizita avea să-i ia prin surprindere. La știri urma să se spună că Jacobs rămânea în D.C. pentru a lucra, iar ei nu s-ar aștepta să apară în Columbia. Chiar și așa, măsurile de securitate aveau să fie ample. El și agenții lui urmau să-și petreacă ceva mai mult timp cu poligonul propriu de tir din Clădirea Hoover, exersându-și îndemânarea în mânuirea pistoalelor automate și a puștilor-mitralieră. Nu puteau să accepte să i se întâmple ceva lui Emil.

Moira află marți dimineață. Până atunci auzise și ea, bineînțeles, de TARPON. Știa că era o călătorie care trebuia să fie secretă și nu avea nici o îndoială că urma să fie periculoasă. Nu avea să-i spună lui Juan înainte de joi seară. Trebuia, totuși, să fie prevăzătoare. Își petrecu restul săptămânii întrebându-se ce fel de loc special avea el în Munții Blue Ridge.

Nu mai conta faptul că uniformele erau kaki în loc să fie pictate în culori de camuflaj. Cu petele de transpirație și cele de noroi, membrii plutonului ajunseseră să aibă exact aceeași culoare ca și pământul pe care se ascundeau. Se spălaseră cu toții o dată în pâraul din care își luau apa, dar nimeni nu folosisese săpun de teama ca nu cumva spuma sau mirosul să alerteze pe cineva din josul apei. În condițiile date, spălatul fără săpun era chiar mai rău decât sărutatul propriei surori. Totuși, îi răcorise, iar pentru Chavez reprezenta una dintre cele mai plăcute amintiri. Se simțise confortabil pentru - cât să fi fost? - zece minute glorioase. După alte zece minute transpirase din nou. Clima era cruntă, cu temperaturi care atingeau patruzeci de grade într-o după-amiază noroasă. Dacă asta era o junglă blestemată, se întrebă Chavez, atunci de ce dracu' nu ploua? Partea bună era că nu trebuiau să se deplaseze cine știe cât. Cele două gunoaie care păzeau aeroportul își petreceau cea mai mare parte a timpului dormind, fumând - probabil marijuana, își zise Chavez - și în general tăind frunză la câini. Îl uimiseră o dată, când trăsese în cutii de conserve așezate pe pistă. Asta ar fi putut deveni periculos, dacă direcția focului n-ar fi ocolit

punctul de observație, iar Chavez folosise prilejul pentru a evalua priceperea dușmanilor în ale armelor. La dracu', îi spuse el brusc lui Vega. Acum se pregăteau din nou de asta. Își puseseră trei cutii de conserve de fasole - din cele mari - cam la o sută de metri de cabană și trăgeau încontinuu, ținând puștile la șold precum actorii.

— Iisuse, ce idioți, rosti el, privind prin binoclu.

— Lasă-mă să văd și eu.

Vega ajunsese să privească exact în momentul în care unul dintre ei nimeri o cutie din a treia încercare.

— La dracu', aş putea nimeri tâmpeniile alea de aici...

— Point, aici Six, ce mama dracului se întâmplă? se auzi în radio câteva clipe mai târziu. Vega răspunse.

— Six, aici Point. Prietenii noștri se joacă iar de-a găuritu'. Linia lor de foc este departe de noi, domnule. Dau găuri în niște cutii de conserve. Trag ca dracu', domnule căpitan.

— Vin la voi.

— Înțeleș.

Ding așeză radioul jos.

— Vine căpitanul. Cred că zgomotul l-a enervat.

— Da' știi că își face griji, remarcă Vega.

— De-aia sunt plătiți ofițerii, nu?

Ramirez apăru trei minute mai târziu. Chavez se întinse să-i ofere binoclul, dar căpitanul și-l adusese pe al lui de data asta. Se întinse pe jos și începu să privească exact la timp ca să vadă zburând a doua cutie de conserve.

— Aha.

— Două cutii, două încărcătoare pline, explică Chavez. Le place să danseze. Presupun că muniția e ieftină prin locurile astea.

Ambii paznici continuau să fumeze. Căpitanul și sergentul îi priviră cum glumeau și râdeau în timp ce trăgeau. Probabil că sunt la fel de plictisiți ca și noi, își zise Ramirez. După primul avion nu mai fusese deloc activitate aici la RENO, iar soldații urau plictiseala chiar mai mult decât cetățenii obișnuiți. Unul dintre ei - era greu să-i deosebească pentru că erau aproximativ la fel de mari și purtau același fel de haine - introduse un alt încărcător în automatul lui AK-47 și trase o salvă de zece focuri. Micile movile de praf stârnite meraseră până la cutia rămasă, dar n-o atinseră.

— Nu știam că o să fie așa de ușor, domnule, remarcă Vega

din spatele înălțătorului mitralierei lui. Ce adunătură de ratați!

— Dacă gândești așa, *Oso* ai să te transformi într-un ratat tu însuși, zise Ramirez pe un ton serios.

— Știu asta, domnule căpitan, dar nu mă pot opri să văd ceea ce văd.

Ramirez își îndulci reproșul cu un zâmbet.

— Presupun că ai dreptate.

În sfârșit, se duse și ultima cutie. Trăseseră în medie treizeci de cartușe pentru o țintă. Apoi paznicii începură să împingă cutiile pe pistă cu țevile puștilor.

— Știi, zise Vega după câteva clipe, nu i-am văzut curățindu-și armele încă.

Pentru membrii plutonului, curățirea armelor era o treabă la fel de obișnuită ca rugăciunile de seară și de dimineață pentru preoți.

— AK-urile rezistă la multe. De asta sunt bune, îi instrui Ramirez.

— Da, domnule.

În final se plictisiră și paznicii. Unul dintre ei recuperează cutiile. În timp ce făcea asta apără un camion. Chavez fu surprins să constate că nu-i prevăzuse defel venirea. Vântul era puternic, dar chiar și așa, nu-i trecuse prin cap că n-avea să aibă la dispoziție cel puțin un minut sau două de avertizare. Asta trebuia reținut, în camion erau trei oameni, dintre care unul în spate. Șoferul coborî și se îndreptă spre cei doi paznici. După o secundă arătă spre pământ și urlă – îl puteau auzi de la cinci sute de metri distanță, chiar dacă nu putuseră auzi camionul, ceea ce părea într-adevăr bizar.

— Despre ce e vorba? Întrebă Vega.

Căpitanul Ramirez râse încet.

— DOS. E furios din cauza DOS.

— Ha? Întrebă Vega.

— Distrugere datorită Obiectelor Străine. Dacă tragi unul dintre tuburile alea de cartușe într-un motor de avion, îl face zob. Mda – uite, își strâng tuburile.

Chavez își întoarse binoclul către camion.

— Văd niște cutii acolo, domnule. Poate că avem un transport în seara asta. Cum se face că nu sunt butoaie de combustibil?

— Așa, da! Domnule căpitan, ultima oară când eram aici n-au alimentat avionul, nu-i așa?

— Avionul pleacă de pe aeroport normal la treizeci de

kilometri de aici, explică Ramirez. Poate că n-au nevoie să termine... Pare totuși ciudat.

— Poate că au butoaie de combustibil în colibă...? se întrebă Vega.

Căpitanul Ramirez se încruntă. Ar fi vrut să trimită doi oameni mai aproape ca să verifice terenul, dar ordinele nu-i permiteau asta. Singura recunoaștere pe care trebuiau s-o facă era pentru a verifica dacă aeroportul mai avea și alte trupe de pază. Nu se apropiaseră niciodată la mai puțin de patru sute de metri de zona descoperită și atunci supraveghindu-i îndeaproape pe cei doi paznici. Ordinele lui operaționale erau să nu-și asume nici cel mai mic risc de a lua contact cu inamicul. Deci, nu aveau voie să patruleze, chiar dacă acest lucru le-ar fi dat mai multe informații despre inamic – le-ar fi dat informații de care era posibil să fi avut nevoie. Era pur și simplu știință militară, își zise el și ordinul de a nu o face era un ordin stupid, deoarece presupunea la fel de multe – sau chiar mai multe – riscuri decât avea pretenția că evită, dar ordinele rămâneau ordine. Oricine le-ar fi dat nu cunoștea prea multe despre știința militară. Era primul contact al lui Ramirez cu acest fenomen, din moment ce nici el nu era suficient de bătrân ca să-și amintească de Vietnam.

— Or să stea acolo afară toată ziua, zise Chavez.

Părea că șoferul camionului îi pusese să-și numere tuburile și niciodată nu se puteau găsi toate nenorocitele alea de resturi. Vega se uită la ceas.

— Apune peste două ore. Vrea cineva să parieze că o să avem afaceri diseară? Pun o sută de pesos că o să apară un avion înainte de ora douăzeci și două.

— Nici un pariu, zise Ramirez. Tipul ăla înalt de lângă camion tocmai a deschis o cutie cu artificii.

Căpitanul plecă. Trebuia să facă o transmisie radio.

La Corezal fuseseră două zile liniștite. Clark tocmai se întorsese de la un prânz întârziat la Clubul Ofițerilor Fort Amador – curios, șeful armatei panameze avea biroul în aceeași clădire; și mai curios, deoarece pentru moment el nu era foarte popular printre militarii americani. Obiceiurile locale erau bune, își zise el. În special cele referitoare la dormitul în timpul celei mai fierbinți perioade a zilei. Aerul rece din mașină – aerul condiționat era menit să protejeze echipamentele electronice, în special împotriva umidității excesive de acolo – îi provocă șocul de care

avea nevoie pentru a se trezi.

Echipa KNIFE punctase în prima seară cu un singur avion. Două dintre celelalte echipe înscriseseră și ele puncte, dar unul dintre avioane reușise să ajungă la destinație fiindcă interceptorului F-15 i se stricase radarul la zece minute după decolare, spre mâhnirea tuturor. Dar asta era o problemă la care te puteai aștepta atunci când era în derulare o operațiune de un asemenea fel. Două din trei nu era rău deloc, mai ales dacă luai în considerare și care fuseseră șansele cu doar o lună înainte, pe vremea când băieții de la vamă erau norocoși dacă înhățau un singur avion într-o lună. Mai mult însă, una dintre echipe nu observase nimic. Aeroportul lor părea complet inactiv, în contradicție cu informațiile spionajului care arătau foarte promițător cu doar o săptămână înainte. Asta era un alt pericol al operațiunilor în teren.

— VARIABLE, aici KNIFE, terminat spuse difuzorul fără vreun avertisment prealabil.

— KNIFE, aici e VARIABLE. Te auzim clar și tare. Suntem pe recepție, terminat.

— Avem activitate la RENO. Posibil transport în seara asta. Vă vom ține la curent. Terminat.

— Înțeles, recepționat. Vom fi aici. Încheiat.

Unul dintre băieții de la operațiuni ridică receptorul unui alt canal radio.

— EAGLE'S NEST, aici VARIABLE... Fiți gata. Înțeles. Vă vom ține la curent încheiat.

Puse jos receptorul și se întoarse.

— Îi vor trezi per toți. Interceptorul este gata. Se pare că radarul a avut nevoie de niște piese noi. Acum funcționează, iar Forțele Aeriene își prezintă scuzele.

— Era și cazul s-o facă, mormăi celălalt băiat de la operațiuni.

— Băieți, voi vă gândiți vreodată că o operațiune poate să meargă și prea bine? Întrebă Clark de la locul lui din colț.

Cel mai bătrân dintre cei doi vru să spună ceva urât, dar se abținu, remarcă Clark.

— Trebuie să știe că se întâmplă ceva ciudat. Nu vrem să apară prea evident, îi explică Clark celuilalt.

Apoi se lăsă pe spate și închise ochii. Putea foarte bine să mai prindă o bucată din acea siestă, își spuse el. Putea să fie o noapte lungă.

Lui Chavez i se împlini dorința imediat după asfințit începu să plouă ușor, iar norii care se adunau dinspre vest promiteau averse și mai mari. Echipa aeroportului își repartiză artificiiile – ceva mai multe decât ultima oară, remarcă el – și curând după aceea sosi și avionul.

Ploaia făcea observația dificilă. Lui Chavez i se păru că, din colibă, cineva trăsese un furtun de combustibil. Poate că înăuntru erau câteva bidoane cu carburant, poate și o pompă de mână, dar posibilitățile lui de observație la aproape șase sute de metri variau o dată cu ploaia. Se mai întâmplă ceva. Camionul porni pe mijlocul pistei și șoferul mai aprinse încă cel puțin zece focuri pentru a marca linia mediană. Avionul decolă la douăzeci de minute după ce aterizase, iar Ramirez vorbea deja prin radio pe canalul de satelit.

— Ai luat numărul de pe coadă? întrebă Variable.

— Nu, răspunse căpitanul. Acum plouă destul de rău. Vizibilitatea e o porcărie. Dar a decolat la douăzeci cincizeci și unu Lima, îndreptându-se către nord-nord-vest.

— Înțeles, am recepționat încheiat.

Lui Ramirez nu-i plăcea efectul pe care l-ar fi putut avea vizibilitatea redusă asupra echipei lui. Luă alți doi soldați și întări paza la punctul de comandă, dar ar fi putut la fel de bine să nu se deranjeze. Paznicii nu se mai obosiră de data asta să stingă focurile, lăsând ploaia să ude totul. Camionul plecă la scurtă vreme după decolarea avionului, iar cei doi paznici de pistă pedepsiți se retraseră în colibă pentru a se usca. Cu totul, se gândi el, misiunea nu putea deveni mult mai ușoară de atât.

Și Bronco era plictisit. Nu că nu i-ar fi plăcut ceea ce făcea, dar nu prea era cu adevărat nici o provocare în lucrul ăsta. Și în plus se înțepenise la patru victime și mai avea nevoie doar de una pentru a deveni un as. Pilotul de vânătoare era sigur că și-ar fi îndeplinit misiunea mai bine dacă ar fi luat prizonierii vii – dar la dracu', să-i omori pe nenorociții ăia era... mulțumitor, chiar dacă nu era cine știe ce provocare. Zbura pe un avion proiectat să se măsoare cu cele mai bune aparate rusești de vânătoare. Să interceptezi un Twin Beech era cam la fel de greu ca o plimbare până la Clubul O pentru câteva beri. Poate în seara asta să încerce ceva diferit, dar ce?

Asta îi dădu ceva la care să se gândească, în timp ce se învârtea la nord de Canalul Yucatan, exact în spatele avionului E-

2C și bineînțeles în afara culoarelor normale de zbor. Transmisia cu privire la contact veni aproape exact la momentul potrivit întoarse spre sud pentru interceptare, ceea ce îi luă cu puțin peste zece minute.

— Ahoe, îi spuse el lui Hawkeye. Sunt cu ochii pe țintă.

Iar un bimotor, deci un alt traficant de cocaină. Căpitanul Winters era încă furios pentru noaptea trecută. Cineva uitase să verifice programarea pentru întreținere la avionul lui și bineînțeles că drăcia se defectase exact la momentul la care producătorul spusese că se va defecta, adică după cinci sute trei ore. Incredibil cât de bine puteau estima. Incredibil că un interceptor de zeci de milioane de dolari rămăsese cu burta în sus din cauza unei drăcii de cinci dolari, a unei diode, a unui cip sau a orice Dumnezeu ar fi fost. Costase cinci dolari. Știa asta pentru că i-o spusese sergentul.

Ei bine, iată-l. Arăta ca un Beech King Air. Zbură fără lumini, cu mult mai jos decât cea mai economică altitudine de zbor a lui.

Bine, își zise Bronco, încetinindu-și avionul, după care aprinse luminile și făcu prima transmisie radio.

Era în mod sigur ceva legat de droguri. Făcu același lucru idiot pe care îl făceau toți, reduse puterea, scoase flapsurile și coborî cât de mult putu. Winters nu trecuse niciodată de nivelul patru la Donkey Kong, dar să dobori un avion adevărat în condițiile astea era cu mult mai ușor și nici măcar nu trebuia să introduci douăzeci și cinci de cenți - el era însă plictisit *în regulă, hai să încercăm altceva*.

Lăsă avionul să coboare, menținându-și altitudinea și viteza pentru a-l depăși cu mult. Verifică dacă avea toate luminile stinse, apoi angajă avionul Eagle într-un viraj strâns către stânga. Asta îi aduse ținta pe radar și îi permise să identifice avionul King Air pe senzorii cu unde infraroșii, care erau legați la un videocasetofon în același mod în care erau legate și armele avionului.

Crezi că m-ai dus de nas, nu-i așa?

Acum partea distractivă. Noaptea era cu adevărat întunecată. Fără stele, fără lună, cu un plafon solid de nori la zece sau unsprezece mii de metri. Eagle era vopsit într-o nuanță bleu-gri care se presupunea că se confunda cu cerul și care noaptea era și mai greu de observat decât negrul mai. Era invizibil. Știa că echipajul din Beech îl căuta peste tot. Peste tot, numai în față nu.

Zburau la cincisprezece metri și căpitanul Winters văzu pe

ecran cum coada lor azvârlea spumă din coama valurilor – sub doi metri înălțime, își zise el – la ceva mai mult de o milă distanță. Se îndreptă direct spre ei la treizeci de metri înălțime și cinci sute de noduri. Când ajunse exact la o milă distanță, își aprinse din nou luminile.

Era atât de previzibil. Pilotul avionului Beech văzu luminile strălucitoare care se apropiau, aparent exact în față și făcu instinctiv ceea ce ar fi făcut orice pilot. Viră strâns dreapta și coborî – exact cincisprezece metri – plonjând spectaculos în mare. Probabil că nici nu avusese timp să-și dea seama unde greșise, își zise Bronco, apoi izbucni într-un râs sonor.

13

Un weekend însângerat

Nu era prea corect să-l faci să aștepte, nu? își zise Moira, conducând mașina către casă în după-amiaza zilei de miercuri. Dar dacă nu putea veni? Dacă trebuia să fie anunțat din timp? Dacă avea ceva important de făcut la sfârșitul săptămânii? Dacă nu reușea să ajungă la întâlnire?

Trebuia să-i telefoneze.

Doamna Wolf vârî mâna în poșeta de pe scaunul din dreapta, căutând hârtia cu antetul hotelului. Era tot acolo, în buzunărașul închis cu fermoar, iar numele scrise pe ea păreau să-i ardă degetele. Trebuia să-l sune.

Tocmai în această după-amiază se crease și un blocaj de circulație. Cuiva îi explodase cauciucul pe 14th Street Bridge. Simți cum îi transpirau palmele la volan. Dar dacă el nu reușea să vină?

Și copiii? Erau destul de mari ca să-și poarte singuri de grijă. Aceasta era partea cea mai simplă a problemei. Dar cum să le explice că mama lor pleca în weekend ca să... cum spuneau ei? „Să se reguleze.” *Mama lor*. Oare cum vor reacționa? Nu-i trecuse prin minte că îngrozitorul ei secret încetase să mai fie o taină – cel puțin pentru copii, pentru colegii de serviciu și pentru șef. Ar fi fost șocată să afle că aceștia nu așteptau decât ca ea să se lase regulată.

Moira Wolf ratase revoluția sexuală cu numai un an sau doi. Își păstrase virginitatea temătoare, pasionată, înfricoșată și plină de speranță până în patul conjugal, închipuindu-și întotdeauna că și cu soțul ei se petrecea același lucru. Probabil că așa se și întâmplase – își spusese ea atunci și în repetate rânduri – întrucât prima oară fuseseră amândoi stânjeniți și neîndemânatici. După trei zile învățaseră esențialul – iubirea și vigoarea tinereții înving orice obstacol – iar în următorii douăzeci de ani tinerii însurăței de atunci deveniseră cu adevărat o singură ființă.

Golul lăsat în viața ei de pierderea soțului era ca o rană deschisă care refuza să se cicatrizeze. La căpătâiul patului păstra fotografia lui, datând cu numai un an înainte de moarte și care-l

înfățișa meșterind ceva la barcă. Nu mai era un flăcăiandru, talia se mai îngroșase, părul i se rărise, dar surâsul rămăsese același. Care fuseseră cuvintele lui Juan? „În privirea ta se citește dragostea oferită și cea revărsată asupra ta”. Frumos spus, își zise Moira.

Doamne! Oare ce-ar zice Rich?

Își pusese întrebarea în nenumărate rânduri: de fiecare dată când privea fotografia înainte de-a merge la culcare, de fiecare dată când își privea copiii înainte de-a merge la culcare, de fiecare dată când îi vedea venind sau plecând de acasă, în speranța că ei nu bănuiau nimic. Și totuși, undeva, în adâncul subconștientului, intuia că ei știau ce se întâmplă.

Dar ce putea să facă? Să poarte veșminte negre de văduvă? Era un obicei din vremuri demult apuse. Ținuse doliu atât cât se cuvenea, nu? Plânsese singură, în patul conjugal, amintindu-și câte o frază de-a lui Rich sau la aniversarea anumitor zile, care căpătaseră sens în decursul celor douăzeci și doi de ani cât viețile lor se împletiseră într-una singură – ori pur și simplu privind fotografia soțului în barca pentru care strânseseră bani ani în șir...

Oaie ce vrea lumea de la mine? se întrebă ea, cuprinsă brusc de deznădejde. Am și eu viața mea. Dorințele mele.

Dar ce-ar spune Rich?

Rich nu avusese răgazul să mai spună nimic. Murise în drum spre serviciu, la două luni după ce medicul curant îi spusese că ar trebui să mai dea jos vreo câteva kilograme, că tensiunea arterială era puțin cam mare – dar nu atât cât să se alarmeze – și că, pentru un bărbat trecut de patruzeci de ani, stătea bine cu colesterolul. După aceea îl sfătuisese să vină la control în anul următor. Pe urmă, la ora 7.39 dimineața, mașina lui Rich ieșise de pe carosabil, oprindu-se într-un gard. Un polițist aflat la numai un bloc depărtare se apropiase, remarcând cu uimire că șoferul rămăsese în mașină și întrebându-se dacă era cu puțință ca cineva să se suie beat la volan încă din primele ore ale dimineții. Apoi constatare că omul nu avea puls. Chemase de urgență o ambulanță. Infirmierii îl găsiseră pe polițist făcându-i lui Rich masaj cardiac, după care, confirmând bănuiala acestuia cum că fusese vorba de un atac de cord, luaseră imediat măsurile necesare pentru astfel de cazuri. Însă fără nici un rezultat. Aneurism al creierului. Un vas de sânge cedase – așa cum se pronunțase medicul după autopsie. Rich nu avusese nici o șansă.

De ce se întâmplase așa...? Putea fi ceva ereditar, dar nu neapărat. Nu, nu, nici o legătură cu tensiunea arterială. Rich suferise de ceva aproape imposibil de diagnosticat. Se plângea cumva de dureri de cap? Nici măcar asta? Doctorul se îndepărtase cu pași egali și liniștiți, regretând că nu avea cum să-i ofere mai multe explicații și părând mai curând întristat decât agasat de faptul că medicina nu deținea toate răspunsurile, drept care niciodată nu puteai ști prea mult (*Pur și simplu s-a întâmplat* – așa discutau doctorii între ei, dar cum să spună asta față de familie?) Moartea survenise fără dureri, urmase medicul, neștiind nici el dacă acesta era adevărul. Însă cum amănuntul nu mai avea acum nici o importanță, făcuse precizarea pe un ton plin de convingere, astfel încât văduva să se consoleze măcar cu gândul că soțul ei murise fără să sufere. Apoi, înmormântarea. Fusesse de față și Emil Jacobs, a cărui soție urma să plece în curând dintre cei vii. Doamna Jacobs ieșise din spital special ca să asiste la înmormântare, alături de soțul pe care avea să-l părăsească peste puțină vreme. Cum mai plânseră cu toții...

Nu era cinstit. Nu era cinstit că trebuise să închidă ochii fără să-și ia rămas-bun. Pornind spre ușă, o sărutase cu buzele pe care încă stăruia gustul cafelei și precizase că la întoarcere se va abate pe la Safeway. Ea se dusesse să-și vadă de treburi. Nici măcar nu-l privise cum se suia în mașină pentru ultima oară. Luni întregi își făcuse reproșuri pentru asta.

Oare ce-ar zice Rich?

Dar Rich murise. Doi ani de văduvie erau de-ajuns.

Când ajunse acasă, copiii terminaseră deja de mâncat. Moira urcă în camera ei, ca să-și schimbe hainele. Aici se trezi uitându-se la telefonul aflat pe noptieră, chiar lângă fotografia lui Rich. Se așeză pe pat, cu ochii la aparat, încercând să reziste tentației. După un minut, scoase hârtiuța din poșetă și, răsuflând adânc, începu să formeze numărul. În receptor răsunară piuiturile caracteristice legăturilor internaționale, apoi un glas răspunse:

— Diaz y Diaz.

— Fiți amabilă, aș putea vorbi cu Juan Diaz? se adresă Moira femeii de la celălalt capăt al firului.

— Cine întreabă, vă rog? se interesă aceasta, vorbind acum englezește.

— Moira Wolf.

— Ah, senora Wolf! Sunt eu, Consuela. Fiți bună și așteptați un

momento.

Urmără câteva clipe de tăcere.

— Senora Wolf, domnul Diaz a plecat în fabrică. Nu pot da de dumnealui. Doriți să-i comunic să vă sune?

— Da. Sunt acasă.

— *Sí.* Am să-i spun. Senora...

— Da?

— Vă rog să mă iertați, dar trebuie să vă mărturisesc ceva. De la moartea Mariei... senor Juan e ca și fiul meu... De când v-a cunoscut, senora, e iarăși fericit. Mă temeam că niciodată... Vă implor să nu-i pomeniți despre ce v-am spus acum, dar vă mulțumesc pentru tot l-ați făcut un mare bine lui senor Juan. Aici la birou ne rugăm cu toții pentru dumneavoastră amândoi, să fiți fericiți împreună.

Era exact ce-și dorea Moira să audă.

— Consuela, Juan mi-a vorbit nespus de frumos despre dumneata. Poți să-mi spui Moira.

— Mă tem c-am vorbit mai mult decât se cuvine. Îl găsesc eu pe senor Juan, oriunde s-ar afla.

— Mulțumesc, Consuela. La revedere.

Consuela - al cărui nume adevărat era Maria (de unde și numele dat de Felix/Juan „răposatei” sale soții) - avea douăzeci și cinci de ani și absolvise o școală locală de secretariat. Nutrind speranța să câștige peste posibilitățile oferite de o asemenea slujbă, făcuse contrabandă cu droguri în America - mai precis, în Miami și Atlanta - în vreo șase rânduri, după care un telefon dat din partea cuiva apropiat o determinase să-și schimbe meseria. Acum aducea fel și fel de servicii foștilor ei patroni, continuându-și mica sa afacere în afara orașului Caracas. Era plătită cu cinci mii de dolari pe săptămână numai ca să răspundă la telefon. Desigur, aceasta era doar una dintre sarcinile ei. Prin urmare, trecu la următoarea și formă un număr. Auzi în receptor niște păcănituri neobișnuite, bănuind că apelul fusese transferat de la numărul format de ea la altul, pe care nu-l cunoștea.

— Alo?

— Senor Diaz? Sunt eu, Consuela.

— Spune.

— Acum câteva minute a sunat Moira. Vă roagă să-i telefonați acasă.

— Mulțumesc.

Și puse receptorul în furcă.

Cortez își privi ceasul de birou. O va lăsa să aștepte... douăzeci și trei de minute. Locuința lui era o vilă luxoasă din Medellin, la numai două case depărtare de cea a șefului. Oare aceasta să fi fost convorbirea așteptată? se întrebă el. Își aminti cât de nerăbdător era pe vremuri – dar asta se întâmpla demult, pe când de-abia își începuse cariera de ofițer de informații – iar apoi se concentrează din nou asupra hârtiilor din fața sa.

Douăzeci de minute mai târziu, se uită din nou la ceas, apoi își aprinse o țigară, cu ochii la acele care se mișcau încet pe cadran. Surâse, întrebându-se ce simțea ea, la două mii de mile depărtare, așteptându-i telefonul. Oare la ce se gândea? După ce fumă țigara până la jumătate, decise că sosise vremea să afle răspunsul la întrebare. Ridică receptorul și formă numărul.

La celălalt capăt răspunse Dave.

— Alo?

Se încruntă ușor.

— Legătura e foarte proastă. Puteți să repetați? A, da.

Așteptați o clipă. Dave ridică ochii, întâlnind privirea mamei ațintită asupra lui.

— Pentru tine, mamă.

— Vorbesc din camera mea, hotărî Moira și porni spre scări, silindu-se să meargă cât mai încet cu putință.

Dave astupă receptorul cu palma.

— Ghiciți cine-i la telefon!

Cei din sufragerie schimbă priviri pline de subînțelesuri.

— Alo, o auzi Dave pe maică-sa răspunzând la celălalt aparat.

Puse discret receptorul în furcă.

Mult noroc, mamă.

— Moira, aici e Juan.

— Ești liber la acest sfârșit de săptămână? întrebă ea.

— Sâmbătă și duminică? Ești sigură?

— Eu sunt liberă de vineri la prânz până luni dimineață.

— Vă să zică... Stai așa, să mă gândesc.

La o depărtare de două mii de mile, Cortez se uită afară pe fereastră, înspre clădirea de vizavi.

Oare să fie o cursă? Nu cumva secția de informații a FBI-ului... Dar dacă totul era... Bineînțeles că nu!

— Moira, trebuie să discut cu cineva. Te rog, așteaptă un minut. Se poate?

— Da.

În glasul ei se ghicea limpede entuziasmul. Cortez apăsă pe butonul de schimbare a liniei, lăsând-o să aștepte două minute pe ceas, după care reveni.

— Vineri după-amiază voi fi la Washington.

— Adică tocmai... tocmai bine.

— Unde ne întâlnim? La aeroport? Poți să mă aștepți la aeroport?

— Da.

— Nu știu cu ce avion sosesc. Ne vedem la... în fața agenției Hertz, la ora 3. Vei fi acolo, da?

— Voi fi acolo.

— Și eu, Moira. Pe curând, iubito.

Moira Wolf privi din nou fotografia. Zâmbetul lui Rich era același. Cu siguranță însă că nu era un surâs acuzator.

Cortez se ridică de la birou și ieși din încăpere. În clipa când se ivi în prag, omul de pază de pe coridor se ridică în picioare.

— Mă duc să-l văd pe *el jefe*, zise el simplu.

Paznicul apropie telefonul celular de gură ca să transmită informația.

Dificultățile de ordin tehnic erau foarte mari, cea mai mare dintre ele fiind alimentarea cu curent electric. În timp ce bazele primeau circa cinci sute de wați, stațiile mobile aveau dreptul la cel mult șapte, iar aparatele portabile cu baterii, pe care preferau cu toții să le folosească, funcționau cu trei sute de miliwați, astfel încât, chiar și cu o uriașă antenă parabolică, semnalul primit abia dacă atingea intensitatea unei șoapte. Însă RHYOLITE-J era un instrument extrem de sofisticat - rezultatul unor investiții de miliarde de dolari în cercetare și dezvoltare. O parte a problemei fusese rezolvată prin electronica de vârf - restul prin diverse computere. Semnalele primite erau rescrise în codul digital - adică cifre de unu și zerouri - cu ajutorul unui computer relativ simplu, apoi transmise la Fort Huachuca, unde un alt computer, incomparabil mai performant, cerceta datele brute, încercând să le descopere sensul. Electricitatea statică aleatorie era eliminată printr-un procedeu simplu din punctul de vedere matematic, dar extrem de repetitiv - un algoritm care compara între ele datele apropiate, apoi, printr-un proces de aproximare a valorilor numerice, elimina circa nouăzeci la sută

din bruiaj - permițând computerului să transforme datele recepționate prin satelit într-o conversație relativ ușor de înțeles. Dar acesta era numai începutul.

Motivul pentru care Cartelul folosea telefoane celulare pentru comunicările zilnice era securitatea. Existau vreo șase sute de frecvențe separate, toate pe ultrascurte, între 825-845 și 870-890 MHz. Un mic computer aflat la bază completa convorbirea, alegând la întâmplare o frecvență disponibilă, schimbând-o cu o alta mai bună în caz că recepția unei comunicări de la un telefon mobil pierdea din calitate. În sfârșit, aceeași frecvență putea fi utilizată simultan la diferite convorbiri între „celule” învecinate ale aceleiași rețele - de unde și numele sistemului. Datorită acestui mod de operare, nici o poliție din lume n-ar fi putut intercepta convorbirile efectuate cu telefoane celulare. Chiar și fără interferențe, comunicările puteau fi înțelese limpede, fără a fi neapărat nevoie de un cod.

Cel puțin așa credeau cu toții.

Guvernul SUA se ocupase de interceptarea radio a comunicațiilor străine încă din zilele faimoasei Camere Negre de la Yardley - operațiune cunoscută de specialiști sub numele de Comint sau Sigint, adică informații asupra comunicațiilor sau semnalelor.

Nu existau informații mai sigure decât cuvintele adresate de inamic propriului său popor. Era un domeniu în care America excelase vreme de mai multe generații. Constelații întregi de sateliți serveau la interceptarea mesajelor trimise de alte națiuni sau a unor fragmente de comunicații radio - semnale secundare provenind din relee cu microunde. Adeseori codificate, semnalele erau de cele mai multe ori procesate la sediul Agenției pentru Securitate Națională din Fort Meade, Maryland, între Washington și Baltimore, în ale cărei subsoluri, întinse pe o suprafață de zeci de metri pătrați, se găseau cele mai multe computere de mare performanță din întreaga lume.

Sarcina lor era aceea de-a ține sub supraveghere constantă cele șase sute de frecvențe utilizate de rețeaua telefonică celulară din Medellin. Ceea ce se dovedea imposibil pentru orice poliție de pe glob reprezenta o nimica toată pentru ASN, care monitoriza practic zeci de mii de canale radio sau electronice simultan. ASN era cu mult mai mare decât CIA, mai conspirativă și mai bine finanțată. Una dintre bazele ei se găsea la Fort Huachuca, Arizona, fiind înzestrată cu propriul său

supercomputer – un Cray nou-nouț, conectat prin cabluri din fibre optice la una dintre numeroasele furgonete de transmisiuni, fiecare dintre acestea îndeplinind misiuni despre care celelalte din rețea nu aveau cunoștință.

Următoarea mare problemă era menținerea computerului în stare de funcționare. Desigur, guvernul SUA cunoștea numele și identitatea multor persoane din Cartel. Vocile lor fuseseră înregistrate, programatorii începându-și munca tocmai la aceste benzi. Pornind de la înregistrările unor glasuri cunoscute, se stabilise un algoritm pentru identificarea lor, indiferent de frecvența celulară pe care ar fi folosit-o. În continuare, se procedase la identificarea pe cale electronică a persoanelor care le telefonau. Curând computerul ajunsese să testeze și să înregistreze automat peste treizeci de voci cunoscute, acest număr extinzându-se de la o zi la alta. Datorită surselor de alimentare, se întâmplă ca uneori identificarea să fie mai dificilă sau ca unele convorbiri să nu poată fi înregistrate. Totuși, tehnicianul-șef aprecia că se interceptau peste șaiszeci la sută din comunicări și că, pe măsură ce-și vor extinde baza de date, procentajul va spori la optzeci și cinci la sută.

Vocile care nu fuseseră încă asociate cu un nume primeau câte un număr. De pildă, vocea 23 tocmai chemase vocea 17. Numărul 23 era un om de pază. Fusese identificat pentru că-l sunase pe 17, cunoscut ca fiind paznicul lui Echo – denumirea dată de echipa Comint lui Escobedo. „Vine să-l vadă” – sunase înregistrarea. Nu se știa cu precizie la cine anume se referea paznicul. Era un glas pe care fie nu-l auziseră încă, fie – mai plauzibil – pe care nu reușiseră deocamdată să-l identifice. Specialiștii în informații nu-și pierduseră răbdarea. Cazul evoluase cu mult mai repede decât altele. În ciuda sofisticatului sistem de protecție, subiecții nici nu bănuiau că cineva ar fi putut spiona în acest fel, fapt pentru care nu-și luaseră măsuri de precauție. În răstimp de o lună, echipa Comint urma să câștige suficientă experiență cu subiecții cât să culeagă diverse informații tactice de mare utilitate. Era numai o chestiune de timp. Tehnicienii se întrebau când va fi declanșată operațiunea propriu-zisă. La urma urmei, manevrele Sigint precedau întotdeauna trimiterea unor trupe în misiune.

— Ei, ce e? întrebă Escobedo în clipa când Cortez pătrunse în încăpere.

— Măine directorul agenției americane FBI va zbura la Bogota. Avionul decolează din Washington puțin după ora prânzului. Va fi o vizită scurtă. Bănuiesc că va folosi un avion oficial. Americanii au o mulțime de asemenea aparate la Baza Aeriană Andrews. Se va completa un plan de zbor, probabil fictiv. Practic, omul nostru s-ar putea afla în oricare dintre avioanele care pleacă mâine între patru după-amiază și opt seara. Presupun că va fi un supersonic bimotor – un G-111 – deși nu exclud nici alt tip de avion. Directorul FBI se va întâlni fără îndoială cu procurorul general, pentru a discuta o problemă de mare importanță. Pornesc imediat spre Washington, să văd ce pot afla. Peste trei ore pleacă un avion spre Mexico City. Voi fi la bord.

— Ai o sursă de informații excelentă, remarcă Escobedo, vădit impresionat.

Cortez zâmbi.

— *Si jefe!* Chiar dacă nu veți reuși să interceptați ce se discută acolo, sper să aflu eu în acest weekend. Nu făgăduiesc nimic, dar vă asigur că-mi voi da toată silința.

— O femeie, ghici Escobedo. Fără îndoială, tânără și atrăgătoare.

Întocmai. Și-acum, trebuie să plec.

— Petrecere frumoasă, domnule colonel. Ceea ce-mi doresc și mie.

Nu trecuse o oră de la plecarea lui Cortez că sosi un telex care-l informă că transportul din noaptea trecută nu ajunsese la destinație, în sud-vestul Georgiei. Amuzamentul care însoțea de regulă recepționarea unor informații strict secrete se preschimbă brusc în mânie. *El jefe* vru să-l sune pe Cortez la telefonul portabil, dar își aminti că subalternul său refuza să discute problemele importante pe ceea ce el numea un fir „neasigurat”. Escobedo clătină din cap. Acest colonel din DGI nu era decât o babă fricoasă. În acel moment, telefonul lui Escobedo începu să sune.

— Bingo! exclamă un bărbat din furgoneta aflată la două mile depărtare.

Pe ecranul monitorului apăru imediat afișajul VOX IDENT.

SUBIECT BRAVO ÎNȚIAZĂ APEL CĂTRE SUBIECT ECHO FRECV. 848.970 MHz. CONVORBIRE ÎNCEPUTĂ 2349 Z INTERCEPT. IDENT. 345.

— S-ar putea să fie șefu’ ăl mare, Tony.

Tehnicianul-șef, botezat Antonio cu patruzeci și șapte de ani în urmă, își puse căștile. Conversația era înregistrată pe bandă de mare viteză - o bandă video de vreo doi cm - datorită sistemului folosit la interceptarea semnalului. Înregistrarea era efectuată de patru aparate distincte - magnetofone Sony din comerț, cărora personalul tehnic de la ASN le adusese unele îmbunătățiri.

— Ha, ha! E șucărit foc, senor Bravo! se bucură Tony, auzind fragmente din conversația telefonică. Spune-i lui Meade că în sfârșit am prins o „funie înghețată”.

„Funie înghețată” era denumirea convențională dată de ASN unei interceptări de maximă importanță.

— Cum se aude semnalul?

— Clar și limpede ca un clopot de biserică. Doamne, oare de ce n-am cumpărat niciodată acțiuni la TRW?

Antonio tăcu, abia stăpânindu-și râsul.

— Iisuse, e șucăr mare!

O clipă mai târziu, convorbirea se încheie. Tony apăsă pe butonul căștii la unul dintre magnetofone, apoi își împinse scaunul rotativ spre teleimprimator, începând să tasteze.

FULGER

TOP SECRET* ***** CAPER

2358 Z

RAPORT SIGINT

INTERCEPTARE 345, ÎNCEPUTĂ 2349Z FRECV. 836,

INIȚIATOR: SUBIECT BRAVO.

RECEPȚIE: SUBIECT.

B - AM PIERDUT ÎNCĂ O LIVRARE. [AGITAȚIE].

E - CE S-A ÎNTÂMPLAT?

B - BLESTEMATUL ĂLA DE AVION N-A MAI AJUNS. CE PĂRERE AI? [AGITAȚIE].

E - SE OCUPĂ DE CU TOTUL ALTCEVA. V-AM MAI SPUS ASTA. IAR NOI ÎNCERCĂM SĂ AFLĂM DESPRE CE-I VORBA.

B - BUN ȘI CÂND AI SĂ ȘTII?

E - SE LUCREAZĂ. OMUL NOSTRU A PLECAT LA WASHINGTON CA SĂ CULEAGĂ INFORMAȚII. DAR SE MAI PETREC ȘI ALTE LUCRURI.

B - CE ANUME? [AGITAȚIE].

E - PROPUN SĂ NE ÎNTĂLNIM MÂINE ȘI SĂ DISCUTĂM.

B - ÎNTRUNIREA A FOST FIXATĂ PENTRU MARȚI.

E - E FOARTE IMPORTANT. TOATĂ LUMEA TREBUIE SĂ AUDĂ,

PABLO.

B - CHIAR NU POȚI SĂ-MI SPUI NIMIC?

E - NORD-AMERICANII AU SCHIMBAT REGULILE. DAR ÎNCĂ NU ȘTIM CUM ANUME.

B - ATUNCI LA CE-L MAI PLĂTIM PE TURNĂTORUL ȚLA CUBANEZ? [AGITAȚIE].

E - ÎȘI FACE TREABA FOARTE BINE. POATE CĂ VA AFLA MAI MULTE ÎN URMA VOIAJULUI LA WASHINGTON. LA ȘEDINȚĂ SE VOR DEZBATE INFORMAȚIILE PE CARE AM REUȘIT SĂ LE STRÂNGEM PÂNĂ ACUM.

B - FOARTE BINE. AM SĂ CONVOC OAMENII.

E - MULȚUMESC, PABLO.

FINALUL CONVORBIRII. DECONECTAREA SEMNALULUI. SISTAREA INTERCEPTĂRII.

— Care-i treaba cu [AGITAȚIA] aia?

— Nu pot scrie ȘUCĂRIT într-un raport oficial, explică Antonio. Am prins un fir fierbinte. Aici e vorba de informații operative.

Apăsă pe tasta TRANSMIT de pe computerul din fața sa. Semnalul era adresat unei destinații codificate - CAPER - despre care nici unul dintre pasagerii furgonetei nu deținea alte amănunte.

Bob Ritter tocmai pornise câte casă. Abia dacă parcursese o milă pe George Washington Parkway când răsună țârâitul inconfundabil și (pentru el) agasant al telefonului din mașină - o linie sigură și ferită de interceptări.

— Da?

— CAPER a recepționat un mesaj, se auzi în receptor.

— Am înțeles, răspunse directorul-adjunct al departamentului Operațiuni, stăpânindu-și cu greu un oftat. Stânga-mprejur, i se adresă el șoferului.

— Da, domnule.

Chiar și pentru un important slujbaș CIA, stânga-mprejur însemna să găsească mai întâi un loc unde să se întoarcă și apoi să se strecoare prin traficul intens al Washingtonului la acea oră de vârf, când săraci și bogați, celebriți și anonimi se târau cu aceeași viteză de douăzeci de mile pe oră. Paznicul de la poartă lăsă mașina să intre, astfel că, cinci minute mai târziu, directorul-adjunct se afla în biroul său de la etajul șapte. Judecătorul Moore plecase acasă. Nu rămăseseră decât patru oameni de la pază -

numărul minim necesar pentru așteptarea și evaluarea semnalelor din cadrul operațiunii. Ofițerul însărcinat cu paza sectorului, care tocmai intrase în tură, îi înmână adjunctului textul convorbirii.

— Am pus mâna pe ceva de soi, zise el.

— Se pare că da. E Cortez, încuviință Ritter, parcurgând rapid mesajul.

— Întocmai, domnule.

— Va să zică, vine aici... Dar nu știm nici măcar cum arată. Ah, dacă FBI-ul i-ar fi făcut vreo fotografie pe vremea când era în Porto-Rico. Cunoști descrierea pe care o deținem, adăugă Ritter, ridicându-și privirea.

— Brunet cu ochi căprui. De statură mijlocie, nici gras nici slab, câteodată își lasă mustață. Fără semne distinctive sau alte particularități, recită din memorie agentul.

Nu era nevoie de prea mare efort ca să memorezi... nimic, ori nimic era exact ce dețineau despre Felix Cortez.

— Cine-i contactul dumitale la FBI?

— Tom Burke, angajat la departamentul Informații Secrete. Un tip de bază. S-a ocupat în parte de cazul Henderson.

— O.K. Dă-i și lui mesajul. Poate că FBI-ul va găsi o cale să-l înfunde pe nemernic. Altceva?

— Atât, domnule.

Ritter încuviință din cap și plecă acasă. Omul de pază se întoarse în biroul lui de la etajul cinci, ca să-și sune colegul. Avea noroc: Burke se afla încă în serviciu. Bineînțeles, nu putea discuta la telefon. Prin urmare, agentul CIA – Paul Hooker – porni cu mașina spre clădirea FBI-ului, situată la intersecția dintre 10 th Street și Pennsylvania Avenue.

Deși CIA și FBI-ul rivalizau uneori în munca informațională și aproape întotdeauna în ceea ce privește finanțarea din bugetul federal – la nivel operațional salariații celor două instituții se înțelegeau destul de bine: înțepăturile pe care și le adresau unii altora erau totuși binevoitoare.

— În zilele următoare sosește la Washington un nou turist, anunță Hooker, de îndată ce închise ușa în urma sa.

— I-auzi! Cine anume? întrebă Burke, făcând un gest spre automatul de cafea.

Hooker clătină din cap în semn de refuz.

— Felix Cortez.

Agentul CIA îi întinse colegului său o copie xerox a telexului

primit la sediu. Bineînțeles, o parte din text fusese șters cu bandă neagră. Dar Burke nu se sinchisi câtuși de puțin. În calitate sa de membru al departamentului de Informații însărcinat cu prinderea spionilor, era obișnuit să primească numai strictul necesar de date.

— Deci bănuiești c-ar fi vorba de Cortez, sublinie agentul FBI.

Surâse și adăugă:

— Nu te contrazic. De-am pune mâna pe o fotografie a maimuțoiului ăstuia, am avea șanse mari să-l înșfăcăm. Dar așa...

Oftă adânc.

— Am să postez oameni la Dulles, la National și la BWI. Facem tot posibilul, dar înțelegi și tu că nu prea sunt speranțe.

Dacă Agenția ar fi deținut o fotografie a ticălosului încă de pe vremea când lucra efectiv - sau când studia la Academia KGB - treaba noastră ar fi fost cu mult mai simplă.

— Presupun că va veni aici în următoarele patru zile. Vom verifica toate cursele aeriene de pe parcursul respectiv, precum și toate legăturile posibile.

Era în primul rând o problemă de matematică. Numărul curselor directe cu plecare din Columbia, Venezuela, Panama și alte state învecinate, cu destinația Washington, era relativ restrâns și ușor de verificat. Dar dacă persoana urmărită ar fi luat un avion de legătură, cu escală la Porto-Rico, Bahamas, Mexico sau alte orașe - inclusiv americane - atunci numărul posibilităților creștea de zece ori. Dacă alegea să se oprească undeva în Statele Unite, numărul de avioane pe care FBI-ul ar fi trebuit să le supravegheze devenea de o sută de ori mai mare. Cortez era un vechi profesionist, pregătit de KGB, așadar cunoștea aceste amănunte la fel de bine ca și cei doi agenți. Totuși, sarcina lor nu era chiar imposibilă. Poliția se găsea permanent în căutare de fisuri, întrucât până și cei mai versați adversari comiteau neglijențe sau aveau ghinion. În consecință și de astă dată singura speranță era ca șansa să se afle de partea lor.

Dar lucrurile se petrecură cu totul altfel. Cortez luă un avion al Companiei Avianca până în Mexico City, apoi o cursă American Airlines până la Dallas-Fort Worth, unde trecu prin vamă, îmbarcându-se la bordul altui avion american cu destinația New York City. Trase la hotelul St. Moritz, pe Central Park South. Se

făcuse ora trei noaptea și avea nevoie de odihnă. Lăsa vorbă să fie trezit la ora zece și-l rugă pe portar să-i rezerve un loc în vagonul de clasa întâi al Metrolinerului de la ora 11, al cărui punct terminus era Union Station, Washington D.C. Știa că trenurile de acest tip aveau telefoane. Așadar, ar fi putut suna în caz că se întâmpla ceva neprevăzut Sau poate... Nu, se hotărî el. Nu voia s-o sune la serviciu. Fără îndoială că FBI-ul își supraveghea propriile telefoane. Ultima grijă a lui Cortez înainte de-a se trânti pe pat fu aceea de a-și rupe bucățele biletele de avion și etichetele pentru bagaje.

La ora 9.45 îl trezi telefonul. Socoti că dormise aproape șapte ore. I se părea că trecuseră de-abia câteva minute, dar nu avea vreme de pierdut Jumătate de oră mai târziu se prezentă la recepție ca să înmâneze funcționarului formularul de eliberare a camerei și să-și ia biletul de tren. Datorită circulației urbane din Manhattan la acea oră, fu cât pe ce să scape trenul. În cele din urmă reuși să-l prindă, instalându-se în capătul vagonului rezervat fumătorilor. Un chelner zâmbitor, îmbrăcat în jiletcă roșie, îi oferă o cafea decofeinizată și un exemplar din *USA Today*, precum și un mic dejun, cu nimic deosebit de cel servit în avion – poate doar ceva mai cald. Înainte ca trenul să ajungă la Philadelphia, Cortez adormise din nou, știind că avea nevoie să fie odihnit. Întorcându-se să ia tava, chelnerul îi remarcă surâsul și se întreabă oare ce gânduri treceau prin mintea omului care dormea.

La ora unu, când Metroliner-ul 111 se apropia de Baltimore, în Biroul de Presă al Casei Albe tocmai fusese deschis televizorul. Reporterii se aflau deja în posesia unui anunț neoficial conform căruia procurorul general urma să facă o comunicare importantă, ceva în legătură cu drogurile. Principalele canale nu-și întrerupseseră obișnuitele seriale de după-amiază. Nu era puțin lucru să renunți la un film ca „Young and Restless” – dar CNN afișase, ca întotdeauna, rubrica „Știri importante” – fapt remarcat îndată de agenții de pază ai departamentului de Informații Secrete din cadrul Centrului Național de Comandă Militară al Pentagonului, fiecare dintre aceștia având pe birou un televizor bransat pe CNN. Era poate cea mai elocventă dovadă a capacității agențiilor americane de a-și informa guvernul – calitate pe care, din motive evidente, marile canale de televiziune se abținuseră s-o comenteze.

Procurorul general se apropie cu pași șovăielnici de tribună. Cu toată experiența sa de avocat, nu era un orator și nici n-ar fi avut nevoie să fie, atâta timp cât specialitatea lui erau legislația corporațiilor și campaniile politice. Cu toate acestea, rămânea un bărbat fotogenic, căruia îi plăcea să se îmbrace elegant și care știa să strecoare câte o știre chiar și în zilele mai sărace în informații – ceea ce explica popularitatea sa în rândul ziariștilor.

— Doamnelor și domnilor, începu el, frunzărindu-și însemnările, în curând veți primi comunicate privind operațiunea TARPON cea mai eficientă ofensivă asupra Cartelului internațional al drogurilor.

Ridică privirea, încercând să distingă chipurile reporterilor dincolo de strălucirea reflectoarelor.

— Cercetările desfășurate de Departamentul Justiției, sub controlul FBI, au dus la descoperirea unui număr de conturi în bancă, atât în SUA, cât și în alte state, indicând o acțiune de spălare a banilor de o amploare fără precedent. Aceste conturi există în peste douăzeci și nouă de bănci, răspândite în întreaga lume, din Liechtenstein până în California, iar sumele depuse depășesc după ultimele aprecieri șase sute cincizeci de milioane de dolari.

Ridică din nou privirea, auzind în sală exclamația Drace! zâmbi. Nu era deloc ușor să impresionezi Corpul de Presă acreditat al Casei Albe. Camerele de luat vederi zbârnâiau fără odihnă.

— În colaborare cu șase guverne străine, am luat măsurile necesare pentru a intra în posesia acelor fonduri și, de asemenea, pentru a pune mâna pe opt investiții ale unor societăți pe acțiuni cu afaceri în domeniul proprietăților imobiliare aici, în Statele Unite – acestea fiind principalele filiere de spălare a banilor. Acțiunea se desfășoară sub statutul RICO. Trebuie subliniat faptul că societățile pe acțiuni cu afaceri în domeniul proprietăților imobiliare dețin și posesiunile unor investitori absolut nevinovați. Aceștia nu vor fi – repet, nu vor fi afectați în nici un fel de măsurile luate de guvern. Cartelul s-a folosit de ei, înșelându-le buna-credință, prin urmare, proprietățile respective nu vor fi confiscate.

— Iertați-mă, îl întrerupse trimisul agenției Associated Press. Ați spus șase sute cincizeci de *milioane* de dolari?

— Întocmai. Peste jumătate de miliard.

Procurorul general relatează în linii mari căile de obținere a

informației, fără însă a preciza primul fir sau mecanismele prin care fuseseră descoperiți banii.

— După cum știți, am încheiat tratate cu alte câteva state, tocmai în vederea unor cazuri ca acestea. Acele fonduri realizate în urma traficului cu droguri și depuse în băncile din străinătate vor fi confiscate de guvernele respective. De pildă, în Elveția se găsesc circa...

Își cercetă iarăși însemnările.

— Ei bine, circa două sute treizeci și șapte de milioane de dolari, suma aparținând acum în întregime guvernului elvețian.

— Noi cât am confiscat? întrebă reporterul de la *Washington Post*.

— Încă nu se știe. E greu de descris complexitatea acestei acțiuni. Numai partea de contabilitate ne va da de furcă săptămâni întregi.

— Ce ne puteți spune despre cooperarea cu guvernele străine? vru să știe alt ziarist.

Glumești! comentă în gând un coleg de breaslă așezat chiar lângă el.

— Oferta de colaborare pe care am primit-o în acest caz este de-a dreptul uluitoare, răspunse radios procurorul general. Confrații noștri de peste ocean au acționat cu promptitudine și profesionalism.

Doar n-au în fiecare zi ocazia să fure atâția bani, pretinzând că o fac pentru binele public, își zise același jurnalist.

CNN era un post de televiziune recepționat în întreaga lume. În Columbia transmisia era supravegheată de doi oameni a căror însărcinare consta în ținerea sub observație a mass-media americane. Cei doi erau și ei ziariști de meserie, angajați de postul de televiziune columbian *Inravisión*. Unul dintre ei se scuză și părăsi timp de câteva minute cabina de control, pentru a da un telefon.

Tony și colegul său tocmai se întorseseră la posturile lor din furgonetă. Aici îi aștepta un telex prins cu piuneze în perete, care-i anunța să fie pregătiți, întrucât se presupunea că va avea loc o anumită activitate pe circuitele telefonice celulare la ora 18.00 Zulu. Într-adevăr, așteptarea lor se dovedi a nu fi fost zadarnică.

— Putem discuta cu directorul Jacobs despre această

problemă? Întrebă un reporter.

— Directorul Jacobs se interesează personal de acest caz, însă deocamdată nu este disponibil pentru a face declarații presei, răspunse procurorul general. Săptămână viitoare îl veți putea aborda. În prezent, atât directorul FBI, cât și echipa lui sunt foarte ocupați.

Afirmația procurorului nu încălca nici o regulă, lăsând impresia că Emil se afla în oraș, înțelegând exact sensul și tonul cuvintelor înaltului magistrat, reporterii decisera în unanimitate să se abțină de la comentarii. În realitate, Emil decolase cu avionul de la Baza Aeriană Andrews cu numai douăzeci și cinci de minute în urmă.

— *Madre de Dio!* exclamă Escobedo.

Întâlnirea de-abia depășise schimbul de amabilități atât de necesar unei conferințe a așilor crimei. În sala de ședințe se aflau toți membrii Cartelului – fapt ce se întâmplă extrem de rar. Deși clădirea era încercuită de oameni de pază formând un adevărat zid, totuși fiecare își făcea griji în privința măsurilor de securitate. Pe acoperiș exista o antenă-satelit bransată pe lungimea de undă a postului CNN. Ceea ce se presupunea a fi o dezbatere pe tema incidentelor neprevăzute din cadrul activităților de contrabandă dezvăluia dintr-odată implicații mult mai neliniștitoare – îndeosebi pentru Escobedo, cu atât mai mult cu cât fusese unul dintre cei trei membri ai Cartelului care își îndemnaseră colegii să accepte această modalitate de spălare a banilor. Deși cu toții îl complimentaseră asupra eficienței sistemului ales pe parcursul ultimilor doi ani, privirile pe care i le adresau acum păreau departe de a fi prietenoase.

— Nu-i nimic de făcut? Întrebă cineva din sală.

— Încă nu se știe, răspunse cel ce îndeplinea funcția de contabil-șef al Cartelului. Vă reamintesc că suma pe care am ridicat-o deja pe această cale se apropie de veniturile noastre curente. Așadar, s-ar spune că n-am pierdut decât banii pe care speram să-i câștigăm din investiții.

Vorbitorul nu părea nici el prea convins de propriul lui argument.

— Consider că am îngăduit prea multe intervenții din afară, declară răspicat Escobedo. Directorul FBI va sosi la Bogota chiar în cursul zilei de azi.

— Zău? Cum ai aflat?

— De la Cortez. V-am spus că angajarea lui va fi în avantajul nostru. V-am convocat aici ca să vă comunic informațiile pe care le-a obținut pentru noi.

— Asta le întrece pe toate, întări un alt membru al Cartelului. Trebuie să acționăm. În forță.

Răsună un murmur general de aprobare. Cartelul încă nu învățase că marile decizii nu trebuiau niciodată luate sub impulsul mâinii și printre ei nu exista nimeni care să-i tempereze. Oricum, stăpânirea de sine nu era punctul forte al nici unuia dintre ei.

Trenul 111 al Serviciului Metroliner din New York ajunsese la destinație la ora 1.48, cu un minut mai devreme. Cortez coborî, ducându-și cei doi saci de voiaj și se îndreptă spre stația de taxi din fața gării. Șoferul se arătă încântat de o cursă până la Dulles. Drumul dură ceva mai mult de o jumătate de oră, taximetristul alegându-se cu ceea ce Cortez socotise a fi un bacșiș suficient de generos: doi dolari. Pasagerul sui la etaj, apoi o luă la stânga, coborând cu liftul la parter, unde se îndreptă spre standul firmei Hertz. Aici închine un Chevrolet încăpător și-și petrecu restul timpului încărcând bagajele în mașină. Când se întoarse în holul aeroportului se făcuse aproape ora trei. Moira se dovedea punctuală. Se îmbrățișară. Ei nu-i plăcea să fie sărutată într-un loc atât de aglomerat.

— Unde-ai lăsat mașina?

— În parcare cu plată. Bagajele sunt înăuntru.

— Atunci hai să le luăm.

— Unde mergem?

— Pe Skyline Drive există un loc unde General Motors ține când și când o conferință mai importantă. Acolo n-au nici telefon, nici televizor, nici ziare.

— Știu. Dar cum ai reușit să rezervi cameră într-un timp atât de scurt?

— De la ultima noastră întâlnire am reținut câte un apartament în fiecare weekend, explică bărbatul pe un ton convingător.

Tăcu brusc.

— Am... am spus ce nu trebuia? întrebă el prompt, mimând cu artă stângăcia.

Moira îl apucă de braț.

— În cazul meu, nu.

— Sunt sigur că acest weekend ni se va părea foarte frumos.

Câteva minute mai târziu se aflau pe Interstate 66, îndreptându-se spre vest, către munții Blue Ridge.

Patru oameni de pază ai ambasadei, îmbrăcați în salopete de mecanici ai aeroportului, făcură o ultimă verificare a pistei, după care unul dintre ei scoase un telefon radio-satelit ultrasofisticat, amintind că totul era în regulă.

VC-20A – versiunea militară a avionului cu reacție G-111 – își făcu apariția deasupra aeroportului. Figurând în programul de zbor drept simplă cursă de pasageri, ateriză la ora 5.39 după-amiază pe Aeroportul Internațional El Dorado, situat la circa opt mile în afara orașului Bogota. Spre deosebire de majoritatea avioanelor VC-20A aparținând escadrilei militare 89 de la Baza Aeriană Andrews, Maryland, acestuia i se aduseseră câteva modificări, pentru a putea zbura deasupra unor zone periculoase. Acum transporta echipament special, inventat de israelieni în scopul contracarării proiectilelor sol-aer aflate în dotarea terorștilor sau a... oamenilor de afaceri. Scoțând jerbe de scânteii, avionul execută o aterizare perfectă, cu briza vestică în față, apoi rulă spre capătul mai îndepărtat al pistei, către care se îndreptau deja mașini și Jeepuri. Bineînțeles, identitatea avionului nu mai era un secret pentru nimeni. Nici nu opri bine, că primele Jeepuri se și aliniară în stânga sa. Din ele săriră soldați înarmați, care se răspândiră în jurul avionului, cu armele automate îndreptate spre potențialele surse de primejdie – poate imagine, poate nu. Ușa avionului se deschise. Avea scară proprie; totuși, primul om care se ivi în cadrul ușii nu-și bătu capul cu treptele, ci sări jos, cu mâna vârată în buzunarul drept al hainei. Imediat îl urmă un al doilea bodyguard. Ambii erau agenți speciali FBI, însărcinați cu asigurarea protecției șefului lor, directorul Emil Jacobs. Agenții rămaseră în interiorul cercului de soldați columbieni, care la rândul lor făceau parte dintr-o unitate de elită pentru reprimarea mișcărilor protestatare. Toți erau cu nervii încordați la maximum. În Columbia securitatea nu era o chestiune de rutină. Mulți muriseră încercând a dovedi contrariul.

În capul scărilor se ivi Jacobs, însoțit de consilierul său pe probleme speciale și de Harry Jefferson, șeful Brigăzii de luptă împotriva drogurilor. Acesta din urmă puse piciorul pe pista de aterizare chiar în momentul când limuzina ambasadei trăgea lângă avion. Mașina nu rămase mult timp pe pistă. Ambasadorul

coborî ca să-și salute oaspeții și un minut mai târziu toți se aflau în limuzină. Soldații suiră din nou în Jeepuri, iar acestea demarară, escortându-l pe ambasador. Șeful de echipă închise ușa Gulfstreamului și avionul VC-20A, ale cărui motoare nu se opriseră nici o clipă, se învârti în loc, gata de decolare. Destinația sa era aeroportul din Grenada, pe care cubanezii avuseseră inspirația să-l construiască pentru americani cu numai câțiva ani în urmă. Acolo avionul era mult mai ușor de păzit.

— Cum a fost călătoria, Emil? Întrebă ambasadorul.

— Zborul a depășit cu puțin zece ore, ceea ce nu-i rău deloc, admise directorul FBI.

Se lăsă pe spate, rezemându-se de pernele din catifea ale limuzinei pline până la refuz. În față ședea șoferul și bodyguardul ambasadorului. Asta însemna patru arme automate, la care se adăuga pistolul pe care Jacobs nu se îndoia că Harry Jefferson îl avea asupra sa. Jacobs nu purtase armă în viața lui. Nu-i plăcea să-și complice existența cu astfel de lucruri. În definitiv, dacă cei doi bodyguarzi și consilierul nu erau suficienți ca să-l protejeze, atunci cine ar fi fost? Nu că Jacobs ar fi avut un curaj ieșit din comun, dar, după aproape patruzeci de ani cât se ocupase de infractori de toate soiurile – la un moment dat chiar primise amenințări din partea lumii interlope din Chicago – era sătul de asemenea incidente. Se obișnuise cu situația, în măsura în care acest lucru era posibil pentru un om cu poziția lui: socotea că riscul făcea parte din meserie și nu-l mai lua în seamă, așa cum nu acordai atenție desenului de pe tapet sau culorii în care era zugrăvită o cameră.

Remarcă imediat diferența de altitudine. Orașul Bogota se află la o înălțime de circa trei mii de metri, pe un șes înconjurat de piscuri semețe. Aerul rarefiat îngreuna respirația și Jacobs se întrebă cum rezista ambasadorul. Directorul FBI se simțea mai în largul său în bătaia vântului mușcător de iarnă de pe malul Lacului Michigan. Până și ceața umedă care plutea deasupra Washingtonului în fiecare vară era mai prielnică decât aerul de aici, își zise Emil.

— Măine la 9, așa-i? Întrebă el.

— Da, dădu din cap ambasadorul. Cred că vor fi de acord cu toate cererile noastre.

Desigur, ambasadorul nu cunoștea scopul conferinței, fapt care-l nemulțumea profund. Lucrase ca însărcinat cu afaceri la Moscova, unde măsurile de securitate nu erau atât de stricte ca

aici.

— Problema-i alta, remarcă Jefferson. Știu că au intenții bune, numai că au pierdut destui polițiști și judecători încercând să-și dovedească buna-credință. Întrebarea e: sunt dispuși să coopereze cu noi?

— Oare noi am face-o dac-am fi în locul lor? cugetă cu voce tare Jacobs, după care se grăbi să îndrepte discuția spre un fâgaș mai puțin spinos. De altfel, noi n-am fost niciodată niște vecini prea buni, nu crezi?

— Ce vrei să spui? întrebă ambasadorul.

— Vreau să spun că, atunci când ne-a convenit ca aceste state să fie conduse de niște ticăloși, i-am lăsat să-și facă mendrele. Când în cele din urmă democrația a început să prindă rădăcini, de multe ori n-am sprijinit-o și ne-am întors împotriva oamenilor atunci când ideile lor n-au coincis cu ale noastre. Iar acum, când contrabandiștii le amenință guvernele datorită unei mărfi pe care doresc s-o cumpere concetățenii noștri, aruncăm vina pe ei.

— Democrația se înfiripă cu greu pe meleagurile astea, îi atrase atenția ambasadorul. Spaniolii n-au prea...

— Dacă ne-am fi făcut datoria cu o sută de ani în urmă - sau măcar cu cincizeci - nu ne-am fi confruntat nici măcar cu jumătate din problemele care ne dau de furcă în prezent. N-am procedat cum trebuie atunci, iar acum n-avem încotro.

— Emil, dacă ai vreo propunere...

Jacobs începu să râdă.

— Ce dracu', Andy! Eu sunt polițist - mă rog, să zicem avocat - dar nu diplomat.

— Asta-i treaba ta. Ce mai face Kay?

— Bine.

Ambasadorul Andy Westerfield știa că nu era cazul să întrebe despre doamna Jacobs. Emil își înmormântase soția cu nouă luni în urmă, după o luptă crâncenă cu cancerul. Desigur, pierderea soției îl marcase puternic, însă îi rămâneau amintiri frumoase despre Ruth. Și-apoi, avea o slujbă cu care să-și umple timpul. Fiecare avea nevoie de așa ceva, iar Jacobs mai mult decât oricare altul.

În ultimele două ore, la capătul pistei, un om cu un aparat de fotografiat Nikon prevăzut cu teleobiectiv pozase cadru după cadru. Când limuzina și escorta sa se îndreptară spre ieșirea din aeroport, individul deșurubă teleobiectivul și îl așează în cutie împreună cu aparatul, după care porni spre șirul de cabine

telefonice.

Limuzina înainta rapid, cu un Jeep în față și un altul în urma sa. În Columbia mașinile luxoase însoțite de escortă înarmată nu erau ceva neobișnuit. Numai cine ar fi avut răgazul să privească numărul de înmatriculare și-ar fi dat seama că era vorba de o mașină americană. Cei patru oameni de pază din fiecare Jeep nu aflaseră pe cine vor escorta decât cu cinci minute înainte de plecare. Traseul, deși previzibil, nu era prea lung, astfel ca nimeni să nu aibă timpul necesar pentru a organiza o ambuscadă – presupunând că i-ar fi trecut cuiva prin minte o asemenea idee nebunească.

La urma urmei, uciderea unui ambasador ar fi fost un act de demență. Incidente similare se petrecuseră recent în Sudan, Afganistan, Pakistan... Dar până atunci nimeni nu pusese la cale un atentat împotriva unui director FBI.

Mașina în care se suiseră era un Cadillac Fleetwood. Dotările ei speciale includeau geamuri groase de lexan, rezistente chiar și la gloanțe de mitralieră, precum și blindajul de jur împrejurul compartimentului pentru pasageri. Cauciucurile erau compacte, făcând imposibilă dezumflarea, iar rezervorul de benzină era conceput asemenea celor de pe avioanele militare, ca măsură de precauție împotriva exploziilor. Nu-i de mirare, deci, că limuzina era cunoscută în parcul de mașini al ambasadei sub denumirea de „Tancul”.

Șoferul știa s-o conducă atent și cu pricepere, ca orice pilot din cursele NASCAR. Motorul îi permitea să depășească o sută de mile la oră. Putea întoarce în loc vehiculul în greutate de trei tone, schimbând direcția de mers ca un cascador din filme. Ochii lui fugeau când pe șoseaua din față, când la oglinda retrovizoare.

O singură mașină venise în urma lor pe parcursul a două-trei mile, dar și aceea cotise la un moment dat pe un drum lăturalnic. Nimic îngrijorător, își zise șoferul. Probabil cineva care vine tot de la aeroport. Limuzina era dotată și cu o sofisticată aparatură radio, prin care se puteau chema ajutoare. Mașina se îndrepta spre ambasadă. Deși ambasadorul locuia în altă parte, într-o vilă frumoasă cu două etaje, înconjurată de șase acri de grădină și pădure, reședința sa nu era suficient de sigură pentru vizitatori. La fel ca cele mai multe ambasade americane contemporane și aceasta părea o combinație între sediul unei firme mai modeste și Linia Siegfried.

VOX IDENT - afișa ecranul monitorului, la 2000 de mile depărtare. VOCEA 34 INIȚIAZĂ CONV. CU DESTINATAR NECUNOSCUȚ, FRECV. 889,980 MHz. CONV. ÎNCEPUTĂ 2258Z INTERCEPT. IDENT. 381.

Tony își puse căștile și începu să asculte banda derulată cu încetinitorul.

— Nimic, zise el o clipă mai târziu. Cineva pleacă la o plimbare cu mașina.

La ambasadă, atașatul pe probleme juridice, umbla de colo-colo prin biroul său. Agentul special Pete Morales de la FBI ar fi trebuit să se găsească la aeroport. Doar sosea propriul său director. Numai că cei de la pază hotărâseră să plece într-acolo o singură mașină, fiind vorba de o vizită-surpriză, ori toată lumea știa că surpriza era de preferat unei desfășurări masive de forțe. „Toată lumea” nu-l includea și pe Morales, adept convins al intimidării prin forță. Și-așa îl supăra faptul că trebuia să trăiască într-un asemenea loc. Morales era originar din California. Deși purta nume cu rezonanțe hispanice, la sosirea maiorului Fremont familia sa locuia în San Francisco. Pete se văzuse nevoit să-și perfecționeze limba maternă, oarecum uitată, pentru a-și putea lua în primire slujba, printre cerințele căreia se număra și aceea de a-și lăsa soția și copiii în Statele Unite. Așa cum menționa și ultimul său raport către centru, aici pericolul era permanent: pentru localnici, pentru americani și mai ales pentru polițiștii americani.

Morales se uită la ceas. Încă două minute. Porni spre ușă.

— Exact la timp! comentă un bărbat, aflat la trei blocuri distanță de ambasadă. Vorbise într-un radioemițător portabil.

Până de curând, RPG-7D fusese arma standard antitanc a sovieticilor. La originea ei se găsea Panzerfaustul nemțesc. Abia de curând fusese înlocuită cu RPG-17, copie fidelă a rachetei americane M-72 LAW. Adoptarea noului model însemna lichidarea a milioane de arme vechi, acestea venind să se adauge stocurilor deja extrem de numeroase, comercializate în întreaga lume. Proiectată pentru a străpunge blindajul tancurilor de luptă, RPG-7D nu era prea ușor de mânuit. Iată de ce asupra limuzinei ambadorului stăteau ațintite nu mai puțin de patru astfel de arme.

Mașina înainta spre sud, de-a lungul șoselei Carrera 13 din cartierul cunoscut sub numele de Palermo. Rula încet, din cauza traficului intens. Dacă bodyguardii directorului FBI ar fi cunoscut denumirea cartierului și numărul autostrăzii, cu siguranță că ar fi schimbat traseul, fie și din superstiție. Viteza redusă a circulației din oraș reprezenta un motiv de neliniște pentru toată lumea, îndeosebi pentru soldații din Jeepuri, care-și lungeau gâturile, cercetând pe rând ferestrele clădirilor din jur. Era un fapt știut – prin urmare adeseori neglijat – că, de regulă, cineva de afară nu putea privi printr-o fereastră în interior. Chiar și un geam deschis nu reprezenta altceva decât un dreptunghi mai întunecat decât zidul clădirii, iar ochiul se adapta la lumină ambientă, nu la cea dintr-un anumit loc. Ca atare, nimeni nu descoperi nimic suspect.

Moartea celor patru americani deveni inevitabilă datorită unui amănunt prozaic – un semafor. Un tehnician tocmai lucra la repunerea în funcțiune a unui stop defect, care fusese reclamat vreme de o săptămână. Vrând să-i verifice intervalele de schimbare a culorii, lucrătorul îl comută pe roșu. Fluxul de mașini se opri la o zvârlitură de băț de ambasadă. Atunci de la ferestrele etajului trei ale clădirilor situate de o parte și de alta a străzii țâșniră proiectilele RPG-7D. Trei dintre ele loviră limuzina, două izbind-o în plin.

Fulgerul exploziei fu de-ajuns. Morales o luă la fugă înainte ca bubuitura să zgâlțâie poarta ambasadei. Alerga ca un nebun, deși știa că gestul său era inutil. Cu mâna dreaptă își smulse automatul Smith & Wesson din tocul de la brâu, ținându-l cu țeava în sus, așa cum învățase la instrucție. În două minute se afla lângă limuzină.

Șoferul încă trăia. Fusese proiectat afară din mașină și acum sângera abundent din rănila pe care nici un doctor din lume nu i le-ar mai fi putut îngriji în timp util. Soldații din primul Jeep nu se zăreau nicăieri, deși bancheta din spate era năclăită de sânge. Șoferul Jeepului din ariergardă se găsea tot la volan, cu degetele încleștate peste obrazul sfârtecat de cioburi. Soldatul de lângă el murise, iar ceilalți doi dispăruseră...

În aceeași clipă, Morales înțelese motivul. Dintr-o clădire aflată în stânga lui izbucni un răpăit de arme automate, împușcăturile încetară, apoi începură din nou. La una dintre ferestre răsună un țipăt, după care se așternu iarăși tăcerea. Morales ar fi vrut să se năpustească și el în interiorul clădirii, însă aceasta se găsea în afara zonei lui de acțiune, iar el era un profesionist mult prea

Încercat pentru a-și risca viața în mod inutil. Se apropie de mormanul de fiare contorsionate care până nu demult fusese o limuzină, deși știa că nici acest gest nu-și mai avea rostul.

Toți cei dinăuntru muriseră pe loc – sau oricum, foarte repede. Cei doi bodyguarzi ai directorului purtaseră veste speciale, capabile să oprească gloanțele, dar nu și schijele unui proiectil cu o asemenea putere de distrugere. Prin urmare, nici vestele nu se dovediseră mai eficace decât blindajul „Tancului”. Morales știa cu ce fel de arme se trăsesse: proiectile antitanc. Proiectile adevărate. Cât despre cei din mașină, cel puțin se mai cunoștea că fuseseră odată ființe umane. Nimeni nu-i mai putea ajuta cu nimic – cu excepția unui preot, sau a unui rabin. După câteva secunde, Morales întoarse capul.

Rămase singur în stradă, continuând să se comporte ca un profesionist, adică neîngăduind sentimentelor să-i afecteze judecata limpede. Singurul soldat care încă mai trăia era prea grav rănit ca să se poată mișca. Probabil că nici nu-și dădea seama unde se afla sau ce i se întâmplase. Nimeni dintre cei de pe trotuar nu-și oferise ajutorul. Morales văzu că fuseseră răniți și câțiva trecători, atenția celorlalți concentrându-se asupra acestora, înțelese că halul în care se afla limuzina făcea limpede pentru toată lumea încotro era cazul să-și îndrepte eforturile. Agentul se răsuci pe loc, cercetând strada cu privirea pe toată lungimea ei. Nu-l zări pe lucrătorul de la semafor. Omul se făcuse nevăzut.

Dintr-o clădire ieșiră doi soldați, unul ducând o armă care putea fi un lansator de proiectile RPG-7D. Morales îl recunoscuse pe căpitanul Edmundo Garza. În uniformă sa kaki mânjită de sânge, avea acel aer rătăcit pe care Morales nu-l mai întâlnise de când era în Marină. În spatele căpitanului, alți doi oameni trăgeau după ei un rănit, care fusese împușcat în brațe și între picioare. Înainte de-a se apropia, Morales își vârî pistolul automat în toc – încet, cu mâinile la vedere, până când se asigură că fusese la rândul său recunoscut.

— Domnule căpitan... începu el.

— Sus mai e încă un mort, precum și un om de-al meu.

Garza se uită la sângele de pe braț, cu o expresie iritată, care se preschimbă imediat într-o privire expertă de apreciere a gravității rănilor. Dar șocul îl făcu să uite de durere. Pentru prima oară dădea cu ochii de mașină. Spera că se înșela și în același timp era conștient că avea în față trista realitate. Chipul său

frumos și plin de sânge se întoarse spre american, care drept răspuns îi strânse mâna. Garza era un om mândru și un soldat de carieră extrem de devotat țării sale. Fusesse ales pentru această misiune datorită priceperii și corectitudinii sale. Acestui bărbat care sfida moartea i se întâmplase tocmai lucrul de care se temea orice soldat: nu reușise să se achite de îndatoririle sale. Iar faptul că nici măcar nu cunoștea motivul nu făcea decât să înrăutățească situația.

Fără a acorda vreo atenție rănilor, Garza se întoarse către unicul lor prizonier.

— Noi doi avem ceva de vorbit, i se adresă amenințător căpitanul.

În clipa următoare se prăbuși în brațele lui Morales.

— Noroc, Jack!

Dan și Liz Murray tocmai sosiseră la locuința familiei Ryan. Dan fu nevoit să-și scoată pistolul automat, împreună cu tocul, așezându-le pe raftul din debara.

— Credeam că porți revolver, râse Jack.

Era pentru prima oară că primeau vizita celor doi soți Murray.

— Și mie-mi lipsește Python-ul, dar FBI a preferat să ne doteze cu pistoale automate. Pe urmă, eu nici nu mai am de-a face cu lichelele. Acum mă ocup de petiții, dări de seamă și proiecte de buget.

Clătină din cap cu tristețe și adăugă:

— Îți închipui ce distracție.

— Înțeleg ce simți, îl aprobă Ryan, invitându-l în bucătărie. Bei o bere?

— O idee excelentă.

Se cunoscuseră la Londra, mai precis la Spitalul St Thomas, cu câțiva ani în urmă, când Murray era consilier juridic al Ambasadei Americane, iar Ryan fusese rănit prin împușcare. Încă înalt și zvelt, cu părul ceva mai rar, dar nu încărunțit, Murray era un bărbat prietenos și glumeț, pe care nimeni nu l-ar fi crezut de meserie polițist – necum unul dintre cei mai buni. Cu flerul său de excepție, prinsese tot soiul de infractori și, deși în prezent îl nemulțumea faptul că nu mai făcea parte din poliția activă, își îndeplinea sarcinile administrative cu tot atâta pricepere ca și pe celelalte care-i erau încredințate.

— Ce-i cu escrocheria aia despre care am auzit vorbindu-se? Întrebă Jack.

— TARPON? Cartelul a asasinat un tip care se ocupa cu spălarea banilor organizației în stil mare, la adăpostul renumelui său de sportiv profesionist. Individul a lăsat în urmă informații scrise. Noi le-am descoperit. Ne-a luat vreo câteva săptămâni să punem firele cap la cap.

— Cică ar fi în joc peste șase sute de milioane de dolari.

— Mai mult de-atât. Elvețienii au mai spart un cont în după-amiaza asta.

— Au! exclamă Jack, destupând două beri. Asta zic și eu șmecherie, nu?

— Probabil că de data asta nu vor scăpa așa ușor, întări Murray. E adevărat ce-am auzit, că ai o nouă slujbă?

— Bănuiesc că e corect ce-ai aflat. Cred însă că nici tu n-ai fi de acord să obții o avansare pe această cale.

— Așa e. Nu l-am cunoscut personal pe amiralul Greer, dar directorul nostru are o părere foarte bună despre el.

— Se și aseamănă unul cu altul. Amândoi sunt niște oameni respectabili, de modă veche, remarcă Jack. O specie pe cale de dispariție.

— Bună seara, domnule Murray, salută din ușă Sally Ryan.

— Domnule Murray?

— Unchiule Dan!

Sally se repezi la el, strângându-l în brațe cu putere.

— Mătușa Liz zice c-ar fi timpul ca dumneata și tata să vă întoarceți în salon, chicoti Sally.

— Oare de ce lăsăm cucoanele să învârtă pe degete niște luptători căliți ca tine și ca mine, Jack?

— Nu cumva pentru că-s mai tari decât noi? sugeră Ryan.

Dan izbucni în râs.

— Da, asta trebuie să fie explicația. Eu...

În acea clipă se auzi semnalul pagerului. Murray scoase de la brâu cutiuța de plastic și pe ecran apără imediat numărul la care trebuia să sune.

— Să știi că tare mi-ar plăcea să dau de pământ cu tipul care-a inventat drăciile astea.

— E mort de mult, replică sec Jack. Și-a făcut apariția la spital, în cabinetul de urgențe, plângându-se de dureri de cap. Când doctorul a priceput cu cine avea de-a face, nu s-a mai grăbit să-l îngrijească. Mai târziu, medicul a explicat că primise un telefon important și... în regulă, se întrerupse Ryan, redevenind serios. Vrei un fir sigur? Du-te la telefonul din bibliotecă.

— Îmi dai prea mare importanță, râse Murray. Nu-i cazul. Pot vorbi de-aici?

— Bineînțeles. Butonul de jos e pentru Washington.

Murray formă numărul, fără să se mai uite pe ecranul pagerului. Era telefonul din biroul lui Shaw.

— Sunt eu, Murray. M-ai sunat, Alice? OK... Salut, Bill, ce s-a întâmplat?

În încăpere păru să fi pătruns deodată un suflu de gheață. Ryan îl simți chiar înainte de-a înțelege schimbarea de pe chipul lui Murray.

— Și nu există nici o șansă ca... Da, da, îl cunosc pe Pete...

Își consultă ceasul și zise:

— Sunt acolo în patruzeci de minute.

Puse receptorul în furcă.

— Ce e?

— A fost asasinat directorul FBI, răspunse simplu Dan.

— Ce? Unde?

— La Bogota. Plecase pentru o consfătuire în cerc restrâns, împreună cu șeful Brigăzii de luptă împotriva drogurilor. S-a întâmplat chiar în după-amiaza asta. Deplasarea fusese ținută în cel mai strict secret.

— Nu-i nici o șansă ca...

Murray clătină din cap.

— Atașatul de acolo e Pete Morales. Un agent foarte bun. Am lucrat cu el cândva. Cică toți au murit pe loc: Emil, Harry Jefferson, ambasadorul și tipii de la pază.

Tăcu, încercând să descifreze expresia de pe chipul lui Jack.

— Se pare că cineva a ciripit.

Ryan încuviință din cap.

— Tocmai la asta mă gândeam.

— Nu cred să fi existat un singur om la FBI care să nu țină la director, murmură Murray, așezând sticla de bere pe tejgheaua barului.

— Îmi pare rău, prietene.

— Cum ziceai mai adineauri? O specie pe cale de dispariție?

Murray clătină din cap și se duse să-și cheme soția. Ryan nu apucă să închidă ușa în urma lor că propriul său telefon începu să sune. Era pe linia directă.

Ascunzătoarea, situată la numai câteva mile de Luray Caverns, era o construcție modernă, în pofida absenței

deliberate a anumitor facilități. Deși aici nu exista televiziune prin cablu sau satelit, nici ziare aduse la ușă în fiecare dimineață, hotelul era totuși dotat cu instalație de aer condiționat și apă curentă, iar meniul oferit de serviciul la cameră se întindea pe șase pagini, la care se adăugau alte zece, cu lista băuturilor. Aici își rezervau camerele cuplurile de tineri căsătoriți, care nu aveau nevoie de prea multe distracții, precum și alte perechi, ce încercau să-și salveze căsniciile de la ruină. Serviciul era conceput după modelul european. De regulă, clienții nu făceau decât să mănânce, să bea și să mototolească așternuturile – deși dintre distracțiile puse la dispoziție de hotel nu lipseau cai de călărie, terenurile de tenis și o piscină, pentru puținii oaspeți ale căror camere nu aveau o cadă suficient de încăpătoare. Moira îl urmări cu privirea pe amantul ei dând bacșiș zece dolari recepționarului – cu mult mai mult decât oferise în viața lui – apoi îndrăzni să-i pună întrebarea esențială.

— Ce nume ai scris în registru?

— Domnul și doamna Juan Diaz.

Se uită la ea cu un aer stânjenit.

— Iartă-mă, dar nu mi-a dat prin minte altceva. Nu m-am gândit, minți el, prefăcându-se că șovăie. N-am vrut... Ce-aș fi putut spune fără să mă pun eu însumi într-o situație jenantă? Întrebă în cele din urmă, schițând un gest de neputință.

— În orice caz, eu simt nevoia să fac un duș. Întrucât suntem soț și soție, ai putea să vii și tu. E destul loc pentru amândoi.

Moira ieși din cameră, aruncându-și bluza de mătase pe pat.

Cinci minute mai târziu, Cortez constată personal că sub duș încăpeau patru persoane, nu doar două. Până la urmă, faptul oricum nu avea prea mare importanță.

Președintele SUA zburase cu avionul la Camp David pe durata weekendului. De abia ieși de sub duș, când tânărul militar aflat la dispoziția sa – de data asta era de serviciu un locotenent de Marină – îi aduse telefonul portabil.

— Alo, ce este?

Văzând expresia așternută pe chipul președintelui, prima reacție a locotenentului fu să-și caute din ochi pistolul.

— Vreau ca procurorul general, amiralul Cutter, judecătorul Moore și Bob Ritter să vină încoace cu primul avion. Spune-i secretarului de presă să mă sune într-un sfert de oră, ca să formulăm comunicatul. Deocamdată rămân aici. Cum facem să-i

aducem în țară? O.K., avem câteva ore ca să ne gândim la asta. Pentru moment e suficient protocolul obișnuit. Bine. Nu, nimic din partea Departamentului de Stat. Voi coordona eu însumi întreaga acțiune de aici, după care poate și Secretarul să dea o declarație. Mulțumesc.

Președintele apăsă pe butonul de întrerupere și-i întinse telefonul locotenentului.

— Domnule președinte, e nevoie cumva ca oamenii din corpul de gardă...

— Nu.

Președintele îi explică pe scurt ce se întâmplase.

— Continuă să-ți vezi de îndatoririle dumitale, domnule locotenent.

— Am înțeles, domnule președinte.

Președintele își puse halatul de baie și se duse în fața oglinzii ca să-și pieptene părul, folosind mâneca de catifea ca să șteargă oglinda aburită. Dacă ar fi fost ceva mai atent, s-ar fi mirat cum de scăpărarea din privirea lui nu făcuse oglinda țândări.

— În regulă, murmură președintele Statelor Unite, adresându-se imaginii sale din oglindă. Va să zică, ticăloșilor, vă arde de joacă...

Deplasarea de la Baza Aeriană Andrews la Camp David se făcu la bordul unuia dintre noile elicoptere Blackhawk VH-60, recent achiziționate de aviația militară. Căptușite cu pluș, în vederea transportării VIP-urilor dintr-un loc în altul, aparatul rămânea totuși prea zgomotos pentru tot ce se putea încadra în limitele unei conversații normale. Cei patru pasageri – fiecare singur cu durerea și furia sa – priveau pe geamul ușilor glisante la dealurile vestice ale ținutului Maryland, peste care zburau. Călătoria dură numai douăzeci de minute. Pilotul primise ordin să se grăbească.

La aterizare, cei patru suiră într-o mașină cu care parcurseră scurta distanță până la locuința președintelui. Când ajunseră la destinație, acesta tocmai închidea telefonul. Îi trebuise o jumătate de oră să dea de urma secretarului de presă, fapt de natură să-i sporească proasta dispoziție.

Amiralul Cutter începu să spună ceva de genul că tuturor le părea nespus de rău, dar expresia de pe chipul președintelui îl reduse la tăcere.

Șeful statului se așează pe canapeaua din fața șemineului. În fața sa se găsea o piesă de mobilier pe care cei mai mulți ar fi

luat-o drept o simplă măsuță de cafea. Acum însă, tăblia ridicată dezvăluia mai multe monitoare și imprimante silențioase, conectate la principalele posturi de radio, precum și la alte surse de informații ale guvernului. În încăperea alăturată se aflau patru televizoare branșate pe CNN și pe alte trei canale importante. Cei patru vizitatori îl priveau ținută pe președinte, urmărind cum răbufnea din el mânia, asemenea aburului scăpat dintr-o oală sub presiune.

— De data asta nu ne vom mai mulțumi să stăm cu brațele încrucișate și să deplângem situația, declară calm președintele, ridicând ochii spre cei patru. Mi-au ucis un bun prieten. Mi-au ucis ambasadorul. Provocarea se adresează direct puterii supreme din Statele Unite ale Americii. Se vede treaba că vor să se joace cu cei mari, continuă președintele pe un ton nefiresc de liniștit. Dacă așa stau lucrurile, atunci vor fi siliți să joace după regulile noastre. Peter, zise el, adresându-se procurorului general. Declar neoficial că, fără nici un avertisment, Cartelul drogurilor a declanșat un război împotriva Statelor Unite, luând decizia de-a acționa asemenea unui stat național ostil nouă. Prin urmare și noi îi vom trata la fel. În calitate de președinte, sunt hotărât să lupt contra acestui inamic întocmai așa cum am proceda în cazul terorismului de stat.

Procurorului general nu-i plăcea deloc ceea ce auzise, totuși încuviință din cap. Președintele se întoarse către Moore și Ritter.

— Așadar, din clipa asta ne scoatem mânușile. Tocmai am conceput un comunicat, care va fi dat publicității. Secretarul de presă va deplânge incidentul în termenii obișnuiți, însă noi ne vom purta fără mânuși. Aștept să-mi propuneți un plan. Trebuie găsit ceva care să le usture pe javrele astea. S-a terminat cu poveștile de adormit copiii cum că „transmitem un mesaj”. Nenorociții trebuie să primească mesajul pe orice căi. Domnule Ritter, din partea mea ai mână liberă. Nu-ți impun nici un fel de restricții. Am fost suficient de clar?

— Da, domnule președinte, răspunse directorul-adjunct al departamentului Operațiuni.

De fapt, nu fusese deloc clar. Președintele nu rostise nici măcar o dată îndemnul „Ucideți!” – după cum puteau dovedi oricând magnefoanele cu siguranță ascunse în încăpere. Existau însă anumite lucruri care nu trebuiau făcute cu nici un preț: de pildă, președintele nu putea fi silit să vorbească explicit atunci când el tocmai asta căuta să evite.

— Instalați-vă într-una dintre cabane și concepeți un plan. Peter, vreau ca tu să mai rămâi puțin.

Cu alte cuvinte, o dată ce înțelesese dorința președintelui de-a întreprinde ceva, procurorul general nu mai trebuia să știe și ce anume urma să fie făcut. Amiralul Cutter, mai familiarizat cu Camp David decât colegii săi, îi conduse pe aceștia într-una dintre cabanele de oaspeți. Cum amiralul o luase înainte, Moore și Ritter nu apucaseră să-i zărească zâmbetul.

Ryan se înapoie la birou conducându-și singur mașina – obicei de care abia se dezvățase. În clipa când coborî din ascensor, dădu cu ochii de șeful oamenilor de pază ai departamentului Informații, care-l aștepta în hol. Raportul său dură patru minute, după care Ryan rămase singur în birou, fără nimic deosebit de făcut. Îl încercă o senzație ciudată. Acum era la curent cu toate informațiile deținute de guvernul SUA în legătură cu asasinarea unor funcționari ai săi – ceea ce nu reprezenta cu mult mai mult decât auzise la radioul mașinii în drum spre birou, deși acum măcar putea da un nume „surselor anonime”. Câteodată acest fapt prezenta importanță – nu însă și în cazul de față. Imediat află că directorul-adjunct de la Operațiuni și procurorul general se aflau la Camp David, alături de președinte.

De ce nu și eu? se întrebă Jack cu surprindere.

Bineînțeles, ar fi trebuit să-și dea seama fără întârziere, dar încă nu se obișnuise cu funcția de director general. Cum nu avea nimic de făcut, timp de câteva minute își lăsă gândurile să rătăcească în această direcție. Concluzia se impunea de la sine. Nu era cazul ca el să știe despre ce anume se discuta. Dar asta însemna că deja se petrecuse ceva, nu? Dar ce? Și pentru câtă vreme?

A doua zi pe la amiază, un avion de transport C-141B Starlifter aterizase pe Aeroportul Internațional El Dorado. Măsurile de securitate erau de o strictețe cum nu se mai văzuse de la înmormântarea lui Anwar-el-Sadat. Elicoptere înarmate patrolau pe deasupra aeroportului. Vehicule blindate așteptau cu țevele tunurilor îndreptate înainte. Un batalion întreg de parașutiști încercuise aeroportul, care fusese închis pentru trei ore. Bineînțeles, nu lipsea nici garda de onoare, ai cărei membri trăiau de fapt un sentiment complet opus, din moment ce onoarea armatei și națiunii lor fusese lezată de... *ceilalți*.

Cardinalul Esteban Valdez se ruga aplecat asupra sicriilor, secondat de rabinul-șef al micii comunități evreiești din Bogota. Din partea guvernului american participa la ceremonie vicepreședintele Statelor Unite. Soldații columbieni încredințaseră pe rând sicriile în mâinile unor militari americani reprezentând toate armele din armata SUA și ale căror nume figurau pe o listă. Urmară discursurile de rigoare, absolut previzibile în esența lor, cea mai convingătoare fiind scurta cuvântare a procurorului general al Columbiei, care nu-și putu reține lacrimile pentru fostul său prieten și coleg de universitate. Apoi vicepreședintele se sui la bordul avionului său și plecă, urmat de uriașul aparat Lockheed.

Declarația președintelui, deja dată publicității, vorbea despre reîntronarea legalității, ideal căruia Emil Jacobs îi dedicase întreaga sa viață. Dar aici, la El Dorado, afirmațiile cuprinse în comunicat păreau lipsite de substanță chiar și pentru cei ce nu cunoșteau dedesubturile întregii afaceri.

În orașul Eight Mile, statul Alabama, un sergent de poliție pe nume Ernie Braden tocmai își tundea peluza din fața casei cu mașina de tăiat iarbă. Specializat în prinderea spărgătorilor, Ernie cunoștea toate trucurile la care recurgeau infractorii urmăriți și cercetați de el, inclusiv tehnicile de evitare a unor complicate sisteme de alarmă, chiar și modelele sofisticate, utilizate de marii bancheri. Priceperea sa, la care se adăugau informațiile culese în timpul discuțiilor de la serviciu – biroul Narcotice aflându-se chiar lângă cel pentru cercetarea actelor de tâlhărie – îi permiteau să-și ofere serviciile unor oameni cu bani, ceea ce-i dădea posibilitatea de-a plăti pentru instruirea și educația propriilor săi copii. Nu că ar fi fost un polițist corupt, dar se afla în această slujbă de peste douăzeci de ani și nu prea-i mai păsa de nimic. Dacă oamenii aveau chef să se drogheze, treaba lor. Dacă narcomanii țineau neapărat să se omoare între ei, cu atât mai bine pentru restul societății. Iar dacă vreun înfumurat de bancher se dovedea a fi un escroc de înaltă clasă, ghinionul lui. Tot ce-i rămânea de făcut lui Braden era să percheziționeze locuința individului și să se asigure că acesta nu lăsase în urma sa nici un fel de dovezi compromițătoare. Desigur, îi părea rău pentru soția și copiii nefericitului, însă acestea erau riscurile atunci când te jucai cu focul.

Braden încerca să compenseze actele sale antisociale prin

cercetarea cazurilor de spargeri, ba chiar prinzând din când în când și câte un tâlhar adevărat – deși așa ceva se întâmpla destul de rar. Tâlhăria era o infracțiune destul de puțin riscantă. Niciodată nu i se acorda atenția cuvenită, nici chiar de către cei a căror meserie consta tocmai în prinderea spărgătorilor. De altfel, aceasta era categoria cel mai prost plătită dintre toți slujbașii legii. Ernie dăduse examen pentru gradul de locotenent vreme de nouă ani la rând, însă nu reușise niciodată. Avea nevoie – sau cel puțin își dorea – de leafa pe care i-ar fi adus-o o înaintare în grad. Vedea cum erau avansați toți pistolarii de la Narcotice și Omucideri, în timp ce el continua să trudească de pomană... El de ce nu putea câștiga atâția bani? Mai presus de orice, Ernie Braden se săturase de toți și de toate. Se săturase de orele nesfârșite petrecute la birou. Se săturase ca victimele infractorilor să-și verse, focul pe el, care nu-și făcea decât datoria. Se săturase ca propriii săi colegi să-i nesocotească strădaniile. Se săturase să tot fie trimis pe la școli ca să susțină conferințe pentru combaterea infracționalității, prelegeri pe care nimeni nu le asculta. Se săturase chiar și să antreneze echipe de base-ball, odinioară marea bucurie a vieții sale. Se săturase de toate, însă nici nu-și putea îngădui luxul de-a ieși la pensie. Cel puțin deocamdată.

Duduitul mașinii de tuns iarba se înălța în aerul fierbinte și umed, tulburând tihna străduței liniștite pe care Braden locuia împreună cu familia. Își trecu batista peste fruntea asudată, cu gândul la berea rece pe care avea s-o dea pe gât de îndată ce-și va fi terminat treaba. Putea fi și mai rău. Până cu trei ani în urmă, împingea prin iarbă o nenorocită de mașină Lawnboy. Acum măcar putea sta jos în timp ce-și executa corvoada săptămânală, aranjând afurisita aia de peluză. Nevastă-sa făcuse o fixație pentru pajiște și pentru grădină.

— Ca și cum faptul ar fi avut vreo importanță, bombăni Braden.

Se concentrează asupra muncii sale, asigurându-se că lamele rotative trecuseră de cel puțin două ori peste fiecare centimetru pătrat din porcăria aia verde care în această perioadă a anului creștea aproape tot atât de repede pe cât o tăia. Nu remarcă furgoneta Plymouth venind din josul străzii. Și nici nu aflase că cei care-i suplimentau veniturile erau extrem de nemulțumiți de recentul efort clandestin depus în favoarea lor.

Braden avea câteva ciudățenii, așa cum se întâmpla cu multe

persoane și cu majoritatea polițiștilor. Obiceiul său era să nu se dezlipească de pistol, nici măcar atunci când tunde iarba. Sub cămașa unsuroasă ținea un Smith & Wesson Chief's Special, revolver din oțel inoxidabil, cu cinci focuri – singurul obiect achiziționat în viața lui pe care stătea scris cuvântul *chief*.

Când în cele din urmă văzu furgoneta parcând în spatele mașinii sale marca Chevrolet Citation, nu-i acordă prea mare atenție. Observă totuși că înăuntru erau doi bărbați care păreau să privească în direcția lui.

Cu toate acestea, instinctul său de polițist își făcu datoria. Cei doi nu-l slăbeau din ochi, astfel că se uită și el într-acolo, din pură curiozitate. Cine să se fi interesat de persoana lui într-o după-amiază de sâmbătă? Dar, când portiera se deschise și zări armele, întrebarea cu pricina îi pieri cu totul din minte.

Se rostogoli jos de pe mașina de tuns iarba, eliberând pedala de frână, care avea un efect contrar, ca la automobile. Mașina de tuns se opri doi pași mai încolo, cu lamele încă tocind iarba și păiușul din fața casei. Căzu la pământ chiar în dreptul orificiului de evacuare, simțind cum îl înțepă în genunchi fragmente minuscule de piatră și nisip – dar pentru moment nici asta nu conta. Își smulse revolverul de la brâu și în aceeași clipă răsunară primele împușcături.

Atacatorul folosea un Ingram Mac-10, probabil de calibrul 9, pe care nu prea știa să-l mânuiască. Întâiul foc aproape că-și atinse ținta, dar următoarele opt nu făcură decât să risipească în aer o jerbă de gloanțe, în timp ce arma, celebră pentru instabilitatea ei, zvâcnea în mâna trăgătorului, fără a reuși să nimerească nici măcar mașina de tuns iarba. Sergentul Braden trase și el două focuri, însă distanța până la furgoneta era de peste zece metri, iar revolverul său Chief's Special avea o țeavă de numai cinci centimetri, bătaia sa estimându-se în pași, nu în metri. Cum la ineficiența armei se adăugau stresul și surpriza momentului, Braden nu izbuti decât să lovească o dată furgoneta rămasă în spatele atacatorului.

Însă răpăitul unui pistol-automat reprezenta un zgomot inconfundabil – neputând fi luat nici drept focuri de artificii, nici drept alte sunete obișnuite. Vecinii înțeleseseră imediat că se petrecea ceva ieșit din comun. În casa de peste drum, un puști de cincisprezece ani își curăța arma – un vechi Marlin 22 cu levier, care aparținuse cândva bunicului. Fericitul posesor învățase să joace base-ball de la sergentul Braden, socotindu-l

așadar un tip pe cinste. Tânărul cu pricina, pe nume Erik Sanderson, puse deoparte vergeaua de curățat și se duse la fereastră, numai bine cât să-și zărească fostul antrenor trăgând cu arma, ascuns în spatele mașinii de tuns iarba. Cu intuiția fără de greș a clipelor de cumpănă, Erik Sanderson înțelese că cei de afară încercau să-i omoare fostul antrenor – de meserie polițist – și că el unul, care se afla la un pas de atacatori, înarmat cu pușcă și cartușe, ar proceda foarte corect venind în ajutorul unui polițist. Faptul că-și petrecuse toată dimineața ținând în cutii de conserve nu însemna altceva decât că era pregătit să intervină. Marea ambiție a lui Erik Sanderson era să intre în Marina Statelor Unite; or, iată că acum i se ivea șansa de-a anticipa emoțiile serviciului militar.

Cum răpăitul de armă automată continua să răsune pe strada umbrită de copaci, băiatul înșfăcă pușca și un pumn de gloanțe mici, de culoare roșcată, apoi alergă pe terasa din față. Mai întâi răsuci sistemul cu arc care împingea cartușele în încărcătorul de sub țeavă. Îl trase puțin cam tare, scăpându-l jos, însă avu înțelepciunea de-a nu lua în seamă amănuntul. Vârî pe rând gloanțele în încărcător, surprins că deja îi asudaseră palmele. După ce introduse paisprezece, se aplecă să-și ia vergeaua și două gloanțe îi căzură din încărcător. Erik le puse la loc, fixă din nou capacul, răsucindu-l ca să-l închidă, apoi ridică și coborî levierul, încărcând pușca și trăgând piedica.

Constatând cu surprindere că terasa nu-i oferea o perspectivă foarte bună, parcurse în fugă dalele de piatră ale curții și ieși în stradă, ascunzându-se după capota camionetei tatălui său. De aici reuși să zărească doi bărbați care trăgeau cu automatele sprijinite de șold. Chiar atunci, sergentul Braden își goli ultimul încărcător, fără a-și nimeri atacatorii mai mult decât cu primele patru. Polițistul se răsuci în loc, vrând să se adăpostească în casă, dar se împiedică și căzu, chinuindu-se să se ridice. Cei doi bărbați se apropiară, încărcându-și din nou automatele. Cu mâinile tremurând, Erik Sanderson își sprijini de umăr patul puștii. Arma era veche, cu cătare din fier și băiatul se sili să-și amintească modul în care trebuia să țină – așa cum fusese învățat la cercetași.

Îl îngrozi gândul că intervenise prea târziu. Cei doi îl împroșcară pe fostul antrenor cu o ploaie de gloanțe trase în plin. În aceeași clipă, în mintea lui Erik se produse un declic. Ținti spre capul celui mai apropiat dintre atacatori, cu intenția de a-și goli

încărcătorul.

Așa cum se întâmplă cu majoritatea trăgătorilor tineri și lipsiți de experiență, băiatul înălță imediat capul, să vadă ce se întâmplase. Nimic. Ratase ținta, deși avea pușcă, iar distanța era de numai treizeci de pași. Ratase! Uluit, ținti din nou și apăsă pe trăgaci, însă nu se întâmplă nimic. Uitase să ridice piedica. Scoase o înjurătură urâtă, care l-ar fi costat o palmă zdravănă de la mama sa, apoi își încărcă din nou pușca Marlin 22 și ochi cu grijă, apăsând pe trăgaci.

Atentatorii nu auziseră prima împușcătură. Asurziți de zgomotul propriilor arme, n-o auziră nici pe a doua, dar capul unuia dintre ei zvâcni într-o parte. O înțepătură de viespe. Pricepând imediat ce se întâmplă, omul se răsuci spre stânga și trase o rafală prelungită, în ciuda durerii cumplite care-l chinuia. Zărindu-l pe Erik, celălalt atacator deschise și el focul.

Dar băiatul reuși să-și umple încărcătorul la fel de repede pe cât îl golise. Furia creștea în el pe măsură ce vedea că nu-și atingea ținta. Se aplecă instinctiv, ferindu-se de gloanțele ce șuierau în direcția lui. Era pornit să-i ucidă pe cei doi înainte de-a le lăsa răgazul să ajungă la mașină. Spre satisfacția lui, îi văzu alergând să se adăpostească și-și consumă trei încărcătoare încercând să-i nimerească prin tabla mașinii. Dar cum pușca Marlin 22 nu putea realiza o asemenea performanță, furgoneta se puse în mișcare.

Erik o zări demarând. Regreta din tot sufletul că nu vârase mai multe gloanțe în încărcător și-și dori să fi putut trage prin luneta mașinii înainte ca aceasta s-o cotească la dreapta, dispărând din raza lui vizuală.

Nu avu curajul de-a merge să vadă ce se întâmplase cu sergentul Braden. Rămase pe loc, sprijinit de camionetă și blestemându-se că-i lăsase să-i scape. Nu știa – și nici n-ar fi crezut vreodată – că făcuse o treabă mai bună decât mulți alți profesioniști.

Unul dintre pasagerii furgonetei își cercetă rana din piept, făcând abstracție de cea de la cap. Însă tocmai aceasta din urmă avea să-i fie fatală. În clipa când omul se aplecă, artera secționată cedă complet, împrôscând cu sânge întregul habitacul – spre marea nedumerire a muribundului, căruia nu-i mai rămaseră decât câteva secunde ca să înțeleagă ce se întâmplă.

Un alt avion – din întâmplare, tot un C-141B – îl scoase pe

domnul Clark din Panama, îndreptându-se apoi spre Baza Aeriană Andrews, unde se făceau pregătiri pentru ceremonia de primire a sicriilor. Încă înainte de sosirea transportului funebru, Clark se afla deja la Langley, discutând cu șeful său, Bob Ritter. Pentru prima oară într-o întreagă generație, departamentul Operațiuni primise mână liberă din partea președintelui. John Clark, care figura pe listele personalului în funcția de instructor al agenților, era „vânătorul-șef” al CIA. Nu i se ceruse de multă vreme să-și exerseze acest talent, dar încă nu uitase cum s-o facă.

Ritter și Clark nu urmăriră reportajele TV despre aducerea în țară a rămășițelor pământești ale victimelor atentatului. Toate aceste fapte deveniseră de-acum istorie și, deși pe amândoi îi interesa istoria, pasiunea lor ținea de acea istorie niciodată așternută pe hârtie.

— Aș vrea să mai discutăm pe marginea ideii pe care mi-ai împărtășit-o la St. Kitt's, spuse directorul-adjunct al departamentului Operațiuni.

— Care este obiectivul nostru? Întrebă circumspect Clark.

Nu era greu de ghicit ce se întâmpla și nici cine dăduse dispozițiile cu pricina - de unde și atitudinea sa plină de prudență.

— Pe scurt, răzbunarea, răspunse Ritter.

— „Revanșă” mi se pare un cuvânt mai potrivit, sublinie Clark. Deși nu avea studii superioare, totuși citea foarte mult.

— Ceia la care ne referim reprezintă o amenințare clară și imediată la adresa securității Statelor Unite.

— Așa a spus președintele?

— Sunt chiar cuvintele lui, încuviință Ritter.

— Perfect. Asta înseamnă că suntem în limitele legalității. Nu că riscul ar fi mai mic, însă cel puțin procedăm legal.

— Crezi că te poți descurca?

Clark zâmbi vag, cu un aer absent.

— Îmi fac treaba așa cum știu. Altfel, mai bine o lăsăm baltă. Nu vreau să mor din neglijența altuia. Deci, fără amestec din afară. Dumneavoastră nu trebuie decât să-mi dați lista țintelor și fondurile de care am nevoie. În rest, e problema mea. Eu singur îmi planific ce am de făcut.

— De acord, se învoi Ritter.

Uluierea lui Clark nu cunoștea margini.

— Atunci, ne-am înțeleș. Cum rămâne cu copiii ăia care se

zbenguie acum prin junglă?

— Diseară îi vom scoate de acolo.

— Ca să-i postăm unde? Întrebă Clark.

Ritter îi dădu lămuririle necesare.

— E extrem de periculos, comentă instructorul, deși cele aflate nu-l surprindeau câtuși de puțin.

Probabil că totul fusese plănuir cu multă grijă... dar, dacă...

— Știm și asta.

— Mie nu-mi miroase a bine, zise Clark după o clipă de gândire. Lucrurile se complică.

— Nu ești plătit ca să-ți placă ceea ce faci.

Clark nu putu decât să fie de acord cu afirmația șefului său. Totuși, era suficient de cinstit cu sine însuși pentru a recunoaște că, în parte, îi plăcea. În definitiv, tot o misiune ca aceasta îl adusese sub pavăza ocrotitoare a CIA, cu mulți ani în urmă. Numai că însărcinarea de atunci nu implicase nici un fel de constrângeri pentru el ca agent Cea de acum era legală - însă numai până la un punct. Odinioară, lui Clark puțin i-ar fi păsat. Acum însă avea o soție și copii.

— Pot pleca pentru câteva zile, să-mi văd familia?

— Bineînțeles. Între timp, am să pun planul la punct până la ultimele detalii. Am să-ți trimit la „Fermă” toate informațiile necesare.

— Cum se numește operațiunea?

— RECIPROCITY.

— Bănuiesc că în asta și constă.

Chipul lui Clark se destinse într-un zâmbet larg. Ieși din birou, îndreptându-se spre ascensor. Aici îl întâlni pe noul director al departamentului Informații, Ryan, care se ducea spre biroul judecătorului Moore. Clark și Ryan nu făcuseră niciodată cunoștință. Nici acum nu era momentul potrivit, deși destinele lor se intersectaseră deja de două ori.

14

Înșfacă și fugi!

— Ar trebui să-i mulțumesc directorului tău, Jacobs, zise Juan. Poate că într-o zi voi avea ocazia să-l cunosc.

Cu Moira nu grăbise lucrurile. Era convins că în curând va putea obține de la ea toate informațiile dorite, în baza aceleiași încrederi și intimități care caracterizau relația dintre soț și soție. La urma urmei, în iubirea adevărată nu existau secrete.

— Poate, răspunse Moira după o clipă de tăcere.

Deja îi fugise gândul la ziua când directorul va veni la nunta ei. Nu era o speranță prea ruptă de realitate.

— De fapt, de ce-a venit în Columbia? Întrebă Felix, în timp ce degetele lui explorau o zonă de acum familiară.

— Păi, motivul e deja de domeniul publicității. E vorba de Operațiunea TARPON.

Moira continuă să-i explice timp de câteva minute, vreme în care mângâierile lui se intensificară. Și asta numai grație experienței sale de ofițer de informații. Se trezi zâmbind, cu privirea ațintită în tavan. *Dobitocul! L-am prevenit. L-am prevenit în repetate rânduri, chiar la el în birou. Dar nu, el era prea deștept, prea încrezător în propria-i inteligență ca să-mi asculte sfatul. Poate că acum va pleca urechea...*

După câteva secunde, se trezi întrebându-se cum va reacționa patronul său. Zâmbetul dispăru și mângâierile încetară.

— S-a întâmplat ceva, Juan?

— Șeful tău nu și-a ales un moment prea prielnic ca să viziteze Bogota. Cei de aici vor fi foarte supărați. Dacă descoperă cumva că el este în Columbia...

— Voiajul e secret. Procurorul general al Columbiei e un vechi prieten de-al său. Mi se pare c-au fost colegi de școală. Se cunosc de vreo patruzeci de ani.

Voiajul e secret. N-aș fi crezut ca americanii să fie atât de naivi încât... își zise Cortez.

Și totuși, uite că erau. Îl uimea faptul că Moira nu simțise răceala care-l cuprinsese, înghețându-i tot trupul. Dar ce putea face?

Așa cum se întâmpla cu toate familiile de militari sau directori comerciali și familia lui Clark se obișnuise să-l vadă plecând de acasă pe nepusă-masă, fără să știe când se va întoarce. De asemenea, nu-i mira nici apariția lui, la fel de neașteptată – ca un fel de joc, la care, în mod paradoxal, soția sa nu ridica nici un fel de obiecții. De data asta, Clark luă un automobil din parcul de mașini al CIA, parcurgând drumul de două ore și jumătate până la Yorktown, Virginia, de unul singur, ca să se poată gândi în tihnă la misiunea pe care o avea de dus la bun sfârșit în momentul când părăsi Interstate 64, deja găsise răspuns la cele mai multe chestiuni procedurale, deși detaliile trebuiau amânate până când avea răgazul să citească notele informative pe care Ritter făgăduise să i le trimită la „Fermă”.

Locuința lui Clark vorbea despre un agent cu posibilități medii: o construcție din cărămidă, cu salonul despărțit în două încăperi mici, cu patru dormitoare, situată pe un teren măsurând vreo două mii de metri pătrați, unde creșteau pini cu ace lungi, specifici sudului Americii. Casa se găsea la zece minute de mers cu mașina de „Fermă” – tabăra de antrenament a CIA, a cărei adresă poștală era Williamsburg, Virginia, deși se afla în realitate mai aproape de Yorktown, în preajma unui arsenal unde Marina Militară își depozita atât proiectilele balistice pentru submarine, cât și focurile nucleare. În aceeași zonă unde locuia Clark își aveau domiciliul și alți instructori CIA – ceea ce-i scutea de grija de-a broda cine știe ce povești pentru urechile vecinilor. Bineînțeles, familia sa era la curent cu modul în care își câștiga existența. Cele două fiice – Maggie, în vârstă de șaptesprezece ani și Patricia, cu trei ani mai mică – îi spuneau uneori în glumă „agentul secret” termen pe care-l reținuseră din reluarea serialului „Patrick McGoohan” pe unul dintre canalele televiziunii prin cablu. Fetele știau însă că acesta nu era un subiect de conversație cu colegii, deși câteodată își avertizau prietenii să se comporte cât mai corect în prezența tatălui lor. De regulă, bărbații își controlau din instinct comportamentul în prezența domnului Clark. Instructorul Clark nu era chiar dracul în persoană; totuși, de cele mai multe ori, ajungea o singură privire ca ceilalți să-și dea seama că nu era de glumit cu el. Soția sa, Sandy, cunoștea chiar mai multe, inclusiv cu ce se îndeletnicise bărbatul ei înainte de-a intra în CIA. Sandy era asistentă medicală și ținea cursuri pentru viitoarele infirmiere în sălile de operație ale spitalului din localitate. Prin urmare, era obișnuită cu

chestiunile de viață și de moarte și fericită că soțul ei se număra printre puținii care înțelegeau aceste două laturi ale existenței – deși dintr-o perspectivă diametral opusă. Pentru soția și copiii săi, John Terrence Clark era un soț și un tată devotat, uneori poate chiar prea grijuliu. Maggie se plânsese odată că tatăl ei o lipsise de un posibil viitor logodnic, sperându-l cu o simplă privire. Faptul că peste câțva timp tânărul cu pricina fusese arestat pentru că se suise beat la volan nu făcuse decât să confirme intuiția părintelui, spre marea deziluzie a fetei. De asemenea, atunci când era acasă, Clark se dovedea mai ușor de abordat și mai îngăduitor față de fete decât mama lor, arătându-se întotdeauna gata să le asculte păsul. Sfatul lui era de fiecare dată cumpătat și nepărtinitor, vorba blândă, atitudinea relaxată. Totuși, familia știa că în afara casei, Clark era o cu totul altă persoană – numai că asta nu-i interesa.

Clark trase mașina pe alee chiar înainte de ora mesei, apoi, cu valijoara în mână, intra direct în bucătărie, unde îl întâmpinara aromele unei cine modeste. Sandy fusese luată astfel prin surprindere de prea multe ori ca să-și mai facă griji că nu avea destulă mâncare.

— Pe unde-ai umblat? întrebă ea, fără să aștepte vreun răspuns, după care, ca de obicei, încercă să ghicească. Văd că nu ești prea bronzat. Ai fost prin locuri reci sau fără soare?

— Am stat mai mult între patru pereți, răspunse cinstit Clark.

Înghesuit într-o nenorocită de furgonetă, împreună cu câțiva caraghioși, pe vârful unei coline din inima junglei. Ca în vremurile grele de odinioară. Cam așa ceva.

Cu toată istețimea ei, Sandy nu reușea niciodată să ghicească unde fusese John. De altfel, nici n-ar fi trebuit.

— Cât timp...?

— Doar câteva zile, pe urmă plec din nou. E vorba de ceva important.

— Are vreo legătură cu... adăugă femeia, făcând semn spre televizorul din bucătărie.

Clark se mărgini să surâdă, clătinând din cap.

— Tu ce crezi că s-a întâmplat?

— Din câte-mi dau seama, traficanții au avut noroc, zise el pe un ton degajat.

Sandy știa bine ce gândea soțul ei despre traficanții de droguri și din ce motiv. Fiecare om avea lucruri pe care le detesta. În cazul lui – și ale ei – era vorba de droguri. Nici nu se putea altfel,

din moment ce Sandy lucra de multă vreme ca infirmieră și văzuse adeseori efectele abuzului de droguri. Cât despre Clark, el ținuse predici în repetate rânduri celor două fete care – deși încăpățânate ca orice adolescente sănătoase la trup și spirit – nu îndrăzneau nici măcar să se apropie de linia marcând zona interzisă, nicicum s-o încalce.

— Președintele părea supărat.

— Tu cum ai fi fost în locul lui? Era prieten cu directorul FBI-ului. În măsura în care un politician poate avea prieteni, se simți el obligat să adauge.

Se arăta foarte circumspect în privința personalităților politice.

— Inclusiv cele pentru care votase.

— Cum are de gând să reacționeze?

— Nu știu, Sandy.

Încă nu m-am gândit.

— Unde-s copiii?

— S-au dus în Busch Gardens cu prietenii. Tocmai a fost instalat un nou trenuleț suspendat, așa că la ora asta probabil că-n tot parcul nu se aud decât țipetele lor.

— Am timp să fac un duș? Toată ziua am fost pe drum.

— Masa e gata în jumătate de oră.

— Perfect.

O sărută din nou și se îndreaptă spre dormitor, cu valijoara în mână. Înainte de-a intra în baie, își lăasă rufele murdare în coșul de nuiele. Intenționa să-și îngăduie o zi de odihnă în compania familiei, după care să înceapă să elaboreze planul misiunii. Nu trebuia să se grăbească. În cazul unor asemenea operațiuni, graba însemna moarte. Clark nădărdia că și prietenii vor înțelege acest lucru.

Desigur că nu vor înțelege, își spuse el, pregătindu-se să intre sub duș. Nu înțelegeau niciodată.

— Nu vreau să te simți rău, zise Moira. Ești obosit. Iartă-mă c-am abuzat de tine.

Își culcă obrazul pe pieptul lui.

La urma urmei, bărbatul nu era o mașină, iar să faci dragoste de cinci ori într-o singură zi... La ce se putea aștepta de la amantul ei? Sigur că Felix avea nevoie de somn, de odihnă. Ca și ea, de altfel, descoperi Moira, înainte de-a ațipi.

După câteva minute, Cortez se desprinsese cu băgare de seamă din brațele ei. O privi cum respira încet și egal, cu chipul luminat

de un surâs visător și se întrebă ce dracu' putea face. Dacă era ceva de făcut. Să ceară legătura telefonică, riscând totul pentru o conversație scurtă pe un fir neverificat? Fără îndoială că poliția columbiană, cea americană sau altcineva pusese microfoane în toate telefoanele motelului. Nu, nu, să telefoneze ar fi fost și mai periculos decât să stea cu brațele încrucișate.

Experiența îi spunea că cel mai sigur era să nu facă absolut nimic. Cortez își coborî privirea asupra propriului trup. Nimic era exact ce realizase până în clipa aceea - lucru ce i se întâmplă pentru prima oară după foarte mult timp.

Bineînțeles, echipa KNIFE ignora cu desăvârșire - din fericire pentru ea - evenimentele din ajun. Jungla nu beneficia de presă, iar radioul slujea numai la comunicări oficiale - ceea ce făcea ca mesajul recent primit să li se pară și mai surprinzător. Lui Chavez și Vega le venise din nou rândul să stea la postul de observație, unde îndurau zăpușeala ce urmasse unei violente furtuni cu fulgere și trăsnete. În ora care trecuse, stratul de apă crescuse la cinci centimetri, așa că punctul de observație se transformase într-o băltoacă. În cursul după-amiezei se anunța o altă ploaie. Abia pe urmă dacă avea să se însenineze...

Căpitanul Ramirez își făcu fără veste apariția, luându-l prin surprindere chiar și pe Chavez, recunoscut pentru capacitatea sa de-a se orienta în junglă. Singura concluzie era că Ramirez învățase meserie stând mereu cu ochii pe Ding.

— Noroc, domnule căpitan! Îl salută Vega.

— Ceva noutăți? Întrebă Ramirez.

— Păi, cei doi amici ai noștri își fac siesta după micul dejun, răspunse Chavez, fără să-și ia binoclul de la ochi.

Fără îndoială că vor mai trage un pui de somn și în cursul după-amiezei.

Auzind vorbele căpitanului, își coborî binoclul.

— Sper să se bucure de aceste clipe de tihnă, mai ales că sunt și ultimele.

— Vreți să repetați ce-ați zis adineauri, domnule căpitan? Îl rugă Vega.

— Diseară va veni elicopterul să ne ia. Va ateriza acolo, adăugă căpitanul, arătând spre pista improvizată. Înainte de plecare, trebuie să ștergem orice urmă.

Chavez cântări o clipă cuvintele căpitanului. Nu-i avusese niciodată la inimă pe traficanții de droguri, iar faptul că stătuse

cu brațele încrucișate, urmărindu-i pe nemernici cum își vedeau de treburile lor cu dezinvoltura unor jucători de golf, nu avusese câtuși de puțin menirea de a-i calma resentimentele.

Ding încuviință din cap.

— O.K., domnule căpitan. Cum trebuie să procedăm?

— De cum se lasă întunericul, tu și cu mine îi vom încercui dinspre nord. Restul trupei va forma două echipe de tir gata să deschidă focul în caz de nevoie. Vega, tu rămâi aici, la CHAINSAW. Celălalt va fi instalat la vreo patru sute de metri mai încolo. După ce-i lichidăm pe cei doi paznici, plantăm niște explozibili printre butoaiile de combustibil din baracă. Elicopterul va veni după noi diseară la ora unsprezece. Vom lua la bord cadavrele și le vom arunca în mare.

Ce chestie! exclamă în gând Chavez.

— Va să zică, avem nevoie de circa treizeci și patru de minute ca să le venim de hac și-apoi să ne cărăm de aici. Asta fără să mai pun la socoteală pe javrele alea două. Da' știi c-o să asudăm ceva, domnule căpitan.

Sergentul nu se îndoia că lichidarea paznicilor va cădea în seama sa, deoarece avea armă cu amortizor.

— Bănuiesc c-ai să mă întrebi dacă am primit ordine precise, i se adresează căpitanul Ramirez.

Era exact ceea ce întrebasese și el prin intermediul radioemittătorului.

— Domnule căpitan, dacă mi-ați dat o însărcinare, înseamnă că ordinele sunt precise. N-are rost să-mi bat capul, declară sergentul Domingo Chavez, dându-i asigurări superiorului său.

— O.K., atunci pornim de cum se întunecă.

— Am înțeles, domnule căpitan.

Căpitanul îl bătu pe amândoi pe umăr și se îndreptă spre locul unde se găsea restul echipei. Chavez îl urmări cum se îndepărta, apoi își scoase gamela. Deșurubă dopul de plastic și trase o înghițitură zdravănă, după care se uită la Vega.

— Paștele mă-sii! Înjură mitraliorul, fără să ridice glasul.

— Cine cutează să-i toace pe ăștia înseamnă că are ceva în pantaloni, aprobă Ding.

— Îmi pare bine că ne întoarcem pe meleaguri unde-s dușuri și aer condiționat, adăugă Vega.

Odată luată o decizie, faptul că doi oameni urmau să moară pentru a face posibilă revenirea lor la civilizație conta prea puțin. Atât Vega, cât și Chavez erau peste poate de surprinși că, după

ani întregi de serviciu militar, primeau în sfârșit ordin să execute misiunea pentru care se pregătiseră tot timpul. Latura morală nu-i preocupa câtuși de puțin. Erau soldați în slujba țării lor. Patria hotărâse că cei doi inși care moțăiau câteva sute de metri mai încolo erau niște dușmani ce trebuiau uciși și cu asta basta – deși Vega și Chavez se întrebau cum vor proceda ca să execute ordinul.

— Hai să ne gândim cum o să facem, propuse Chavez, ducând din nou binoclul la ochi. Vreau să ai mare grijă de CHAINSAW, *Oso*.

Vega cugetă câteva clipe.

— N-am să trag spre stânga barăcii până nu te văd înăuntru.

— E-n regulă. Eu am să mă apropii dinspre copacul ăla mare. În mod normal, ar trebui să meargă ca pe roate, gândi el cu voce tare.

— Întocmai...

Numai că, de data asta, nu se mai aflau la instrucție.

Chavez continuă să țină binoclul la ochi, cercetându-i cu privirea pe cei doi oameni pe care urma să-i ucidă peste numai câteva ore.

Colonelul Johns primise ordinul de a se pregăti pentru plecarea în misiune cam în același timp cu toate echipele de teren. Totodată, i se pusese la dispoziție un întreg set de hărți tactice noi, ce trebuiau studiate. Retrăgându-se în biroul său, împreună cu căpitanul Willis, colonelul revăzu planul pentru acțiunea din acea noapte.

Era vorba de un atac prin surprindere. Echipele plasate în dispozitiv urmau să se înapoieze mult mai curând decât fusese prevăzut. Colonelul cam bănuia motivele. Cel puțin în parte.

— Chiar pe terenul de aterizare? se miră căpitanul.

— Mda... Fie că toate patru vizuinile sunt abandonate, fie că băieții noștri vor trebui să le reducă la tăcere înainte să aterizăm pentru atacul fulger.

— Aha! exclamă căpitanul după câteva clipe de gândire.

— la legătura cu Buck și pune-l să verifice încă o dată armele. O să priceapă numaidecât despre ce e vorba. Eu, unul, vreau să aflu previziunile meteo pentru la noapte.

— Parcurgem etapele în ordine inversă ca la debarcare?

— Da. Facem plinul la cincizeci de mile depărtare, pe plajă și din nou după ce ne culegem oamenii.

— Am înțeles.

Willis ieși din birou, pornind în căutarea sergentului Zimmer. Colonelul plecă în direcția opusă, îndreptându-se spre serviciul meteorologic al bazei. Prognoza pentru noaptea respectivă nu era deloc îmbucurătoare: vânt slab, lună în creștere. Condiții ideale de zbor în oricare altă ocazie, dar departe de ceea ce speraseră cei de la Operațiuni speciale. Însă nu era nimic de făcut.

La amiază părăsiră Ascunzătoarea. Cortez mulțumi stelei sale norocoase (oricare ar fi fost aceea) că Moira scurtase weekend-ul sub motiv că trebuia să se înapoieze acasă la copii – deși el nu o bănuia că decisese în mod deliberat să-și menajeze amantul istovit. Niciodată nu i se mai întâmplase să fie compătimit de o femeie, așa că ezitase între nevoia de-a plăti insulta și aceea de-a afla ce mama dracului se petrecuse în lipsa lui.

O luară pe Interstate 81, cufundați în tăcere, ca de obicei. Cortez închiriasse o mașină obișnuită, iar Moira stătea sprijinită de el, în timp ce brațul lui îi înlănțuia umerii cu tandrețe. Ca doi adolescenți – cu excepția tăcerii. Cortez nu-și putu stăpâni un sentiment de recunoștință față de Moira. Numai că nu era vorba de o iubire calmă și încrezătoare. Mintea lui lucra cu o viteză mai mare decât cea a mașinii, care gonea exact la limita admisă de lege. Ar fi putut deschide aparatul de radio de la bord, dar nu-i stătea în fire. Nu-și putea, asuma un asemenea risc. Dacă șeful său își exersase pur și simplu inteligența – de care nu ducea deloc lipsă, recunoscă fără prea mare tragere de inimă Cortez – totuși el, unul, strângea acum în brațe o neprețuită sursă de informații strategice. Escobedo obișnuia să-și facă planuri pe termen lung atunci când era vorba de afacerile sale. *El jefe* înțelegea – și totuși, Cortez își amintea bine cât de arogant și de suspicios era șeful său. Nu se mulțumea să câștige, mai simțea și nevoia de-a umili, de-a zdrobi, de-a distruge definitiv pe oricine l-ar fi ofensat cât de cât. Dispunea de putere și de tot atâția bani câți existau în bugetul de stat – însă era lipsit de perspectivă. Cu toată inteligența lui, rămânea un om stăpânit de emoții copilărești. Gândul începu să prindă rădăcini tot mai adânci în mintea lui Cortez, în timp ce mașina cotea pe Interstate 66, îndreptându-se spre est, în direcția Washington. Ce lucru straniu – își spuse Felix, schițând un surâs amar – ca într-o lume a informațiilor să fie silit să facă speculații la fel ca un copil, când

ar fi putut afla totul doar răsucind butonul radioului. Totuși, își impuse să se stăpânească.

Ajunseră în parcare aeroportului exact la țanc. Cortez trase mașina lângă cea a Moirei, începând să descarce bagajele acesteia.

— Juan...

— Da?

— Nu te mai gândi la ce s-a întâmplat azi-noapte. A fost vina mea, zise ea încetișor.

El reuși să zâmbească.

— Te-am prevenit că nu mai sunt tânăr. Aseară ai primit dovada. Data viitoare voi avea grijă să mă odihnesc, ca să fiu în formă.

— Când...?

— Nu știu. Am să-ți telefoniez.

O sărută cu tandrețe. În clipa următoare Moira demară și Cortez rămase în picioare, urmărind-o cu privirea cum se îndepărta - exact așa cum se aștepta și ea. Pe urmă se sui la rândul său în mașină. Era aproape ora patru, așa că deschise radioul ca să asculte buletinul de știri. Două minute mai târziu ducea înapoi mașina închiriată. Își luă valizele de la ghișeu de bagaje și se îndreptă spre intrarea aeroportului, cu gândul să ia primul avion, indiferent de direcția în care zbura. Primul zbor era o cursă a companiei United, cu destinația Atlanta. Cortez știa că într-un aeroport aglomerat ca acela putea schimba avionul fără probleme. Se strecură la bord abia la ultimul apel.

Moira Wolf conducea spre casă cu un surâs ușor vinovat. Ceea ce pățise Juan cu o noapte în urmă era unul dintre cele mai umilitoare lucruri pentru un bărbat - iar vina o purta numai ea. Îi ceruse prea mult, deși el însuși recunoscuse că nu mai era la vârsta tinereții. Moira lăsase pasiunea să-i întunece judecata limpede, ajungând astfel să-l ofenseze pe bărbatul pe care-l iubea. Acum știa cu certitudine. Crezuse că nu va mai întâlni iubirea, dar iată că aceasta îi ieșise în cale cu superba nepăsare din vremea tinereții. Chiar dacă Juan nu mai avea vigoarea de altădată, compensa din plin neajunsul prin răbdare și prin fantastica sa pricepere. Se aplecă și deschise radioul, potrivindu-l pe unde medii, la postul unde se transmiteau vechi șlagăre. Cât timp dură călătoria, se lăsă în voia unor gânduri dintre cele mai plăcute, pe măsură ce amintirile unei vârste lipsite de griji se trezeau la viață în acordurile baladelor pe care le dansase cu

treizeci de ani în urmă.

Descoperi cu surprindere o mașină asemănătoare cu cele ale FBI-ului parcată vizavi de casa ei. Putea la fel de bine să fie un vehicul aparținând unui centru de închirieri sau ceva de genul acesta. În clipa următoare, observă că mașina avea antenă. Va să zică, era FBI-ul. Ciudat, își spuse ea. Trase automobilul lângă bordură și-și luă bagajele, pornind pe trotuar. De cum deschise ușa casei, dădu cu ochii de Frank Weber, din corpul de pază al directorului.

— Bună, Frank.

Agentul special Weber o ajută să-și ducă bagajele înăuntru, păstrând tot timpul o expresie gravă.

— S-a întâmplat ceva?

Lui Weber nu-i venea prea ușor să-i spună. Se simțea vinovat că-i strica un weekend care trebuia să fi însemnat ceva deosebit pentru ea.

— Emil a fost asasinat vineri seara. De atunci tot încercăm să dăm de tine.

— *Ce?*

— L-au prins într-o ambuscadă în drum spre ambasadă. Au murit toți - întreaga gardă de corp. Pe Emil îl înmormântează mâine. Pe ceilalți marți.

— Ah, iisuse! murmură Moira, lăsându-se să cadă pe scaunul cel mai apropiat. Eddie... Leo...?

Ținuse la agenții mai tineri din garda lui Emil ca la propriii ei copii.

— N-a scăpat nici unul, repetă Weber.

— N-am știut nimic, zise ea. De vineri noaptea n-am citit ziarele și n-am deschis televizorul. Unde...?

— Copiii tăi s-au dus la film. E nevoie să vii la sediu, să ne dai o mână de ajutor. O să lăsăm pe cineva să aibă grijă de copii în lipsa ta.

Vreme de câteva minute Moira nu se putu urni din loc. Lacrimile începură să-i șiroiască pe obraz în clipa când realitatea din vorbele lui Weber lăsă în umbră recent constituitul ei tezaur de sentimente.

Căpitanului Ramirez nu-i surâdea ideea de a-l însoți pe Chavez. Desigur, nu din lașitate, însă rolul său în cadrul misiunii era altul. Răspunderile care-i reveneau în calitate de comandant deveniseră oarecum confuze - și asta din mai multe puncte de

vedere. Aflându-se recent la comanda unei companii, învățase că totuși „a comanda” și „a conduce” erau două noțiuni distincte. Comandantul unei companii rămânea ceva mai în spate de linia frontului, de unde dirija (în armată termenul nu era prea agreat) lupta, manevrând unitățile și supraveghind desfășurarea acțiunii în ansamblu, astfel încât să poată ține situația sub control. În schimb, comandanții de pluton erau angajați în lupta propriu-zisă. După ce învățase să „conducă stând în față”, în calitate de locotenent, se presupunea că acum își putea pune în practică la un nivel superior experiența acumulată – deși uneori căpitanul se vedea pus în situația de-a prelua conducerea unei operațiuni. În cazul de față, comanda numai o echipă și, cu toate că misiunea cerea inițiativă și spirit de prevedere, efectivul restrâns îl obliga să conducă personal acțiunea. În plus, putea trimite doi oameni în prima lor misiune de lichidare a inamicului fără a fi și el prezent, deși Chavez se mișca pe teren cu o mult mai mare îndemânare decât ar fi sperat vreodată să capete căpitanul Ramirez. Tulburat de contradicția dintre răspunderile sale de comandă și cele de conducere, tânărul ofițer înclină în cele din urmă balanța spre cea de-a doua soluție – cum era și firesc. În definitiv, nici nu-și putea comanda oamenii dacă aceștia nu aveau încredere în calitățile sale de conducător. Simțea cumva că, dacă va izbuti de data asta, pe viitor problema va fi rezolvată. Poate că așa se întâmpla întotdeauna, își zise el.

După ce plasă în dispozitiv cele două echipe de trăgători, porni împreună cu Chavez, ocolind capătul nordic al pistei improvizate. Sergentul mergea în frunte. Totul se desfășură fără incidente. Cele două viitoare victime continuau să se plimbe fără rost de colo-colo, fumând ierburi – sau ce-or fi fost acelea – și vorbind în gura mare, de puteau fi auziți chiar și în junglă cale de o sută de metri. Chavez plănuise să se apropie cu băgare de seamă, încercând să nu se abată de la zonele unde patrulaseră în nopțile precedente, la ordinul căpitanului Ramirez. Prin urmare, deplasarea fu lipsită de surprize și după douăzeci de minute zăriră din nou pista. Aici încetăniară pasul.

Chavez continua să se afle în frunte. Drumul îngust pe care-l urmau camioanele care veneau până acolo se dovedi un reper foarte util. Avură grijă să rămână la nord de potecă, unde se aflau în afara bății mitralierelor echipelor de trăgători. Tot atunci descoperiră și barca. Chavez așteptă ca superiorul său să ajungă la o depărtare de zece metri, conform planului. Stabiliseră

să comunice prin semnale făcute cu mâna. Chavez urma să înainteze spre baracă, avându-l pe căpitan undeva în dreapta. Sergentul trebuia să-i lichideze pe cei doi, iar dacă survenea ceva neprevăzut, Ramirez avea sarcina de a-i sări în ajutor. Căpitanul bătu patru semnale lungi pe butonul radiotransmițătorului, primind două semnale identice în chip de răspuns. Echipa se afla la postul ei, în celălalt capăt al pistei de aterizare, știind ce era pe cale să se întâmple și gata să intervină la nevoie.

Ramirez îi dădu lui Ding semnalul de pornire.

Chavez trase aer în piept, constatând cu uimire cât de repede îi bătea inima. La urma urmei, îndeplinise de sute de ori astfel de însărcinări. Își scutură brațele ca să se dezmoștească, apoi își potrivi arma în bandulieră. Degetul său pipăi butonul telecomenzii care avea să declanșeze cele trei explozii. Țintele erau însemnate cu tritium și sclipeau îndeajuns cât să poată fi vizibile în întunericul de nepătruns al pădurii ecuatoriale. Într-un buzunar își pusese ochelarii speciali pentru vederea pe timp de noapte. Știa că, dacă ar fi încercat să-i folosească, mai mult l-ar fi încurcat.

Acum se mișca foarte încet, ocolind copacii și tufele, căutând să pună piciorul pe teren solid, neacoperit de ierburi, sau dând la o parte frunzele din cale cu vârful bocancului, înainte de-a face pasul următor. Treabă de profesionist. Vizibila încordare din trup îi dispăru, deși în urechi îi stăruia un țuit, semn că nu se găsea la o simplă instrucție.

Acolo.

Cei doi stăteau în luminiș, la vreo doi metri depărtare unul de altul și la alți douăzeci de copacul de care se sprijinea Chavez. Continuau să pălăvrăgească. Deși le înțelegea ușor cuvintele, dintr-un motiv sau altul, acestea îi păreau la fel de străine ca și lătratul unor câini. Ding s-ar fi putut apropia și mai mult, dar nu voia să riște. Doi metri însemna destul de aproape. De aici putea ochi perfect ambele ținte.

Okay.

Ridică fără grabă arma și potrivi cătarea pe cercul întunecat reprezentând ceafa celui care încetase să mai fie o ființă omenească, devenind o simplă țintă: un obiect. Apoi degetul apăsă încet pe trăgaci.

Arma îi zvâcni ușor în mână. Ținta se prăbuși la pământ în aceeași clipă, Chavez își orientă arma spre dreapta. Cea de-a

doua țintă se răsuci în loc, luată prin surprindere. Acum trebuia să ochească un cerc alburii reflectând razele lunii. Chavez trase din nou. Abia dacă se auzise vreun zgomot. Ding așteptă, mișcându-și arma înainte și înapoi spre cele două trupuri, dar acestea nu dădeau nici un semn de viață.

Ding țâșni înainte dintre copaci. Unul dintre cei doi oameni căzuți la pământ rămăsese cu degetele încleștate pe un AK-47. Chavez i-l smulse cu o lovitură de picior, apoi scoase din buzunarul de la piept o mică lanternă tabulară, îndreptând-o spre cele două victime. Una primise toate trei gloanțele în ceafă, cealaltă numai două, dar în frunte. Pe chipul acestuia din urmă încă se citea uimirea. Primul nici nu mai avea față. Sergentul îngenunche lângă cele două trupuri, verificând dacă mai mișcau. Întâiul său sentiment fu unul de bucurie. Iată că tot ce învățase și practicase la instrucție se dovedise util. Nu-i fusese prea ușor, dar nici greu din cale-afară.

Într-adevăr, Ninja sunt stăpânii nopții.

O clipă mai târziu sosi și Ramirez. Nu-i rămânea de spus decât un singur lucru.

— Ai făcut o treabă bună, sergent. Du-te și controlează baraca.

Apoi deschise aparatul de radio și transmise:

— Aici Six. Țintele au fost doborâte. Puteți veni.

Echipa ajunsese la baracă în câteva minute. După cum era obiceiul în armată, se adunară în jurul celor doi paznici morți - o primă dovadă a ceea ce însemna în realitate războiul. Sergentul de la Informații îi scotoci prin buzunare, după care căpitanul ordonă să fie târați într-un loc mai ferit.

— N-am găsit mare lucru, se adresează superiorului său sergentul de la Informații.

— Să mergem să vedem baraca.

Chavez se asigurase că nu existau și alți paznici, pe care să-i fi scăpat din vedere. Înăuntru Ramirez descoperi patru canistre cu benzină și o pompă de mână. Pe una dintre canistre se afla un carton de țigări, fapt ce atrase un comentariu dur din partea căpitanului. Pe cele câteva rafturi de scândură se vedeau cutii de conserve și două suluri de hârtie igienică. Nici urmă de cărți, documente sau hărți. Singurul obiect pe care-l mai găsiră era un pachet de cărți de joc uzate.

— Cum vrei s-o arunci în aer? Întrebă sergentul de la Informații.

Și el făcuse cândva parte din Beretele Verzi, fiind expert în plasarea explozibililor.

— Din trei părți.

— Okay.

Treaba era cum nu se putea mai simplă. Sergentul săpă cu mâinile o adâncitură în podeaua de pământ, consolidând marginile cu câteva surcele. Înăuntru așează o jumătate de kilogram de explozibil din plastic C-4 - întrebuițat în întreaga lume. Apoi conectă doi detonatori electrici și un resort de presiune ca acelea folosite la minele de teren. Desfășură firele, întinzându-le de-a lungul podelei până la contactele de la ușă și de la fereastră, pe care le camuflă astfel încât să rămână invizibile la o privire aruncată din exterior. Sergentul îngropă firele sub un strat de pământ gros de-un centimetru. Satisfăcut, așează cu grijă canistra pe resortul de presiune. În clipa când cineva avea să deschidă ușa sau fereastra, C-4 urma să explodeze sub bidonul conținând cincizeci și cinci de galoane de benzină de aviație. Consecințele erau lesne de prevăzut. Mai mult decât atât, dacă acel cineva ar fi fost peste măsură de deștept și ar fi descoperit detonatorii electrici de la ușă și de la fereastră, mergând pe urma firelor până la canistarele de benzină cu gând să recupereze explozibilul, atunci istețul și-ar fi luat adio de la camarazii săi. Oricine putea ucide un inamic sărac cu duhul, dar ca să-i ucizi pe cei isteți era o adevărată artă.

— Totul e pregătit, domnule căpitan. De-acum nimeni dintre ai noștri să nu se mai apropie de baracă, i se adresă sergentul căpitanului Ramirez.

Ordinul fu transmis fără întârziere. Doi soldați târără cadavrele în mijlocul luminișului, după care se așezară pe iarbă, în așteptarea elicopterului. Ramirez își plasează oamenii astfel încât întreaga zonă să rămână sub control. Însă principala sarcină a fiecăruia era să-și verifice echipamentul, asigurându-se că nu lăsa în urmă nici un semn.

Colonelul se ocupă de realimentarea cu benzină. Vizibilitatea bună le era de mare folos, dar ar fi fost la fel de utilă oricui i-ar fi pândit de pe mare. Dispozitivul de alimentare al rezervorului lateral al aparatului ME-130E Talon fusese prins la capătul unui furtun de cauciuc cu pereți dubli, la care fusese conectat furtunul de alimentare al elicopterului Pave Low. Deși în repetate rânduri se emisese observația că acest mod de alimentare a unui

elicopter era o nebulă curată – furtunul de alimentare fiind conectat în dispozitiv la circa trei metri sub muchia arcului de la elice, o eventuală atingere între lamele acestuia și furtun însemnând moarte sigură pentru cei aflați la bordul elicopterului – echipajul de pe Pave Low răspundea întotdeauna că operațiunea era cât se poate de obișnuită, ei înșiși având o vastă experiență în acest sens. Nu-i mai puțin adevărat că atât colonelul Johns, cât și căpitanul Willis lucraseră cu mare băgare de seamă, fără să schimbe între ei nici măcar un cuvânt până la terminarea manevrei.

— La o parte! La o parte! strigă colonelul, decuplând dispozitivul de alimentare și îndepărtând elicea de furtunul de cauciuc.

Supunându-se comenzilor, ME-130E se ridică la altitudinea optimă de zbor. Pave Low porni către plajă, îndreptându-se spre o zonă mai nepopulată.

— Aha! murmură Chavez, auzind zgomotul.

Era duduitul unui motor V-8, care ar fi avut nevoie de ceva repetiții, precum și de un amortizor. Zgomotul creștea clipă de clipă.

— Six, aici Point Terminat, chemă el cu glas grăbit.

— Aici Six. Trec pe recepție, răspunse Ramirez.

— Avem musafiri. Pare să fie vorba de un camion, domnule căpitan.

— KNIFE? Aici Six! chemă imediat Ramirez. Retrageți-vă spre vest. Ocupați pozițiile de apărare. Point, retrage-te chiar acum.

— Am pornit.

Chavez își părăsi postul de observație de pe drumeagul prăfuit și o luă la fugă pe lângă baracă, ocolind-o de la distanță. Traversând pista de aterizare, îi descoperi pe Ramirez și Guerra, care târau cadavrele celor doi paznici către liziera pădurii. Îl ajută pe căpitan să care morții, apoi se întoarse și-i dădu o mână de ajutor sergentului de la Operațiuni. În douăzeci de secunde se aflau la adăpostul copacilor.

Camionul înainta cu farurile aprinse. Strălucirea lor lumina în dreapta și în stânga drumului, străbătând desișul. În apropierea barăcii camionul se opri. Încă înainte ca motorul să tacă și oamenii să sară jos, se simți plutind în aer suspiciunea. De îndată ce se stinseră farurile, Chavez își puse ochelarii pentru vizibilitate nocturnă. Ca de fiecare dată, camionul adusese patru oameni:

doi în cabină și doi în remorcă. Șoferul, care părea să fie șeful, privi de jur împrejur, vădit furios. În clipa următoare strigă ceva, arătând spre unul dintre oamenii coborâți din remorcă. Cel desemnat porni drept spre baracă...

— La dracu'! șopti Ramirez, apăsând pe butonul radioemițătorului. Toată lumea culcată la pământ! ordonă el, deși nu mai era nevoie.

...și împinse ușa de perete.

Un bidon de benzină țâșni în sus ca o navetă spațială, lăsând în urmă o dâră de flăcări albe și sfărâmând acoperișul barăcii. Flăcările din celelalte canistre se răspândiră lateral. Omul care deschisese ușa se profilă o clipă, ca o siluetă întunecată ce tocmai deschisese porțile iadului, apoi dispăru în flăcările atotstăpânitoare. Doi dintre camarazii săi fură înghițiți de aceeași vâlvătaie alb-gălbuie. Cel de-al treilea, care se aflase mai departe, o luă la fugă, dar benzina revărsată din canistra aruncată în aer îl transformă într-o torță vie, care nu rezistă mai mult de zece pași. Cercul de flăcări se întinsese pe o rază de aproape patruzeci de metri. În centrul lui se găseau patru oameni, ale căror răcnete ascuțite acopereau trosnetele focului. Ardeau poate vreo două sute de galoane de benzină, trimitând spre cer o ciupercă de fum luminată de flăcările de dedesubt. În mai puțin de un minut, munițiile se încinseră, începând să explodeze ca un foc de artificii în mijlocul vâlvătăii. Numai aversa de ploaie din curbul după-amiezei reuși să împiedice răspândirea rapidă a focului în pădure.

Chavez se trezi stând lungit la pământ lângă sergentul de la Informații.

— Bună treabă.

— Nu puteau să mai aștepte idioții ăia?

Tipetele încetaseră.

Focul se domoli curând. Benzina se răspândise într-un strat subțire pe o suprafață întinsă și arsese rapid. În trei minute nu mai rămăsese decât un teren gol și pârjolit, unde mai mocneau din loc în loc tufe și ierburi. Camionul ajunsese un schelet înnegrit, cu platforma luminată de o cutie cu materiale inflamabile care continuă să mai ardă câtva timp.

— Ce dracu' a fost asta? întrebă căpitanul Willis, aflat pe scaunul din stânga al elicopterului.

Tocmai luaseră la bord primul grup de soldați, înălțându-se la

altitudinea de zbor, când sistemul în infraroșii prinse la orizont o strălucire intensă, ca un răsărit de soare.

— Poate că s-a prăbușit vreun avion. Pare să fie exact punctul unde urma să aterizăm ca să-i luăm pe-ai noștri, se dumiri într-un târziu colonelul Johns.

— Asta mai lipsea.

— Buck, te anunț că s-ar putea s-avem ceva necazuri la punctul de aterizare patru.

— Am înțeles, domnule colonel, răspunse scurt sergentul Zimmer.

După această remarcă, Buck își văzu de treburile sale. Curând avea să afle singur ceea ce dorea să știe. Fiecare lucru la timpul său.

Treizeci de minute după explozie, focul se potolise îndeajuns ca sergentul de la Informații să-și poată pune mânușile, încercând să recupereze dispozitivele de declanșare. Găsi doar unul și nici acela întreg. Ideea, deși salutară, rămânea fără rezultat. Lăsară cadavrele acolo unde erau, fără să le mai caute prin buzunare. Deși le-ar fi putut lua actele – un portvizit din piele rezistând destul de bine la foc – absența acestora ar fi părut suspectă. Trupurile fură târâte tot spre partea nordică a pistei de aterizare, unde trebuia să vină și elicopterul. Ramirez își trimise din nou oamenii pe teren, în eventualitatea că cineva ar fi fost martor la incendiu și s-ar fi grăbit să dea raportul. Următoarea grijă era avionul poștal, care probabil înfrunta noaptea, îndreptându-se într-acolo. Experiența le spunea că avea să sosească după cel puțin două ore – însă nu-l văzuseră decât o singură dată, ceea ce reprezenta o bază prea șubredă pentru a emite supoziții.

Dar dacă vine avionul? se întrebă Ramirez. Se gândise deja la această probabilitate, care acum devenise o amenințare imediată.

Echipajul avionului nu putea fi lăsat cu nici un preț să raporteze că văzuse un elicopter uriaș. Pe de altă parte, urmele de glonț din carcasa avionului ar fi reprezentat un indiciu clar al celor petrecute.

Și-atunci, cugetă Ramirez, de ce mama dracului ni s-a ordonat să-i lichidăm pe nenorociții ăia doi și să fim evacuați de aici, în loc de punctul de întâlnire prevăzut inițial?

Prin urmare, ce facem dacă vine avionul?

Nu găsea nici un răspuns. Fără semnale luminoase care să marcheze pista, cu siguranță că avionul nu va ateriza. Mai mult decât atât, cu unul dintre ultimele transporturi fusese adus un mic aparat de radio VHF. Traficanții erau îndeajuns de isteți încât să-și aibă propriile coduri radio, prin care să înștiințeze echipajul aerian că pista era sigură. Așadar, ce se va întâmpla dacă avionul se va mulțumi să survoleze zona – ceea ce probabil că va și face. Oare era posibil ca elicopterul să-l doboare? Dar dacă nu-l nimerea? Dar dacă...? Dar dacă...?

Înainte de-a deveni participant activ, Ramirez considerase că misiunea fusese plănuită cu mare pricepere, până în cele mai mici detalii. Așa și era, numai că la jumătatea duratei de ședere prevăzute urmau să fie evacuați, astfel că planul inițial era dat peste cap. Oare ce imbecil luase această hotărâre?

Ce dracu' se întâmplă? se întrebă căpitanul. Oamenii pe care-i avea în subordine se așteptau ca el să-i informeze, să-i pună la curent, să-i conducă și să-i încurajeze. Trebuia să se comporte ca și. Cum totul s-ar fi desfășurat conform planului, ca și cum ar fi ținut situația sub control. Bineînțeles că lucrurile nu stăteau deloc așa. Faptul că știa mai multe decât ei cu privire la operațiune nu făcea decât să-i sporească ignoranța asupra situației reale. Era obișnuit să fie mutat de colo-colo ca o piesă de șah. Aceasta era menirea unui subofițer – numai că acum se confrunta cu un caz *real*, dovadă cei șase morți.

— KNIFE, aici NIGHT HAWK. Trec pe recepție, se auzi printre pârlături în aparatul de radio acordat pe înaltă frecvență.

— HAWK, aici KNIFE. Locul de aterizare este la limita nordică față de RENO. Suntem pregătiți pentru evacuare. Trec pe recepție.

— În regulă. Trec pe recepție.

Colonelul Johns întrebă dacă aveau cumva necazuri. „Juliet Zulu” era răspunsul codificat indicând că soldații s-ar fi aflat în mâinile dușmanului, ceea ce făcea imposibilă evacuarea. „Charlie Foxtrot” însemna că există un contact activ, dar că totuși puteau fi luați la bord. „Lima Whiskey” reprezenta semnalul că totul era în regulă.

— Lima Whiskey. Terminat.

— Repetă, KNIFE. Terminat.

— Lima Whiskey. Terminat.

— Mesaj recepționat. Suntem în întârziere cu trei minute.

— Ocupați pozițiile de tragere, ordonă colonelul către

echipajul elicopterului.

Sergentul Zimmer părăsi instrumentele de bord, ducându-se la mitraliera din dreapta - o armă de mici dimensiuni, cu șase țevi. Această ultimă versiune a mitralierei de odinioară începu să se rotească, gata să înghită gloanțe din încărcătorul aflat în stânga lui Zimmer.

— Dreapta pregătită de tragere, raportă el prin microfon.

— Stânga pregătită, se auzi glasul lui Bean din cealaltă parte.

Amândoi scrutau pădurea prin ochelarii pentru vizibilitate nocturnă, în căutarea unor posibili dușmani.

— Semnal luminos stânga față, îl informă Willis pe colonel.

— Îl văd și eu. Iisuse, oare ce s-a petrecut aici?

Aparatul Sikorsky își încetini viteza, astfel că putură desluși clar cele patru cadavre zăcând în jurul a ceea ce fusese până nu demult o baracă din lemn... Se zărea și un camion. Și totuși, echipa KNIFE se afla la locul stabilit. Duceau cu ei alte două cadavre.

— Totul pare a fi în regulă, Buck.

— Mesaj recepționat, domnule colonel.

Zimmer lăasă mitraliera în poziție de tragere și porni spre coada elicopterului. La nevoie, sergentul Bean putea sări la cealaltă armă. Sarcina lui Zimmer era să supravegheze îmbarcarea celor de la sol. Se strădui să nu calce pe nimeni, însă soldații nu se supărară atunci când se poticni cu bocancul de câțiva dintre ei. De regulă, militarii se arătau îngăduitori cu cei veniți să-i scoată dintr-un teritoriu inamic.

Chavez ținu lanterna aprinsă până când elicopterul atinse solul, apoi alergă spre oamenii săi. Îl găsi pe căpitanul Ramirez lângă aparat, numărându-i pe soldații, care se grăbeau să se suie la bord. Ding își așteptă și el rândul, până în clipa când căpitanul își lăasă mâna grea pe umărul său.

— Zece, îi ajunse la ureche, în timp ce sărea peste mai multe trupuri aflate în carlingă.

Îl auzi pe sergentul cel solid de la aviație repetând numărul, apoi strigând: „Unș'pe! Hai, dă-i drumul! Dă-i drumul odată!” de îndată ce căpitanul sui la bord.

Elicopterul decolă imediat. Chavez se prăbuși greoi pe podea, trezindu-se în brațele lui Vega. Ramirez căzu lângă el, dar se ridică și porni după Zimmer.

— Ce s-a întâmplat aici? îl întrebă colonelul pe Ramirez un

minut mai târziu.

Ofițerul de infanterie îl puse la curent pe scurt cu cele petrecute. Colonelul Johns mări instinctiv viteza, menținându-se totuși la joasă altitudine – ceea ce ar fi făcut oricum. Îi ordonă lui Ramirez să rămână două minute lângă ușă, spre a depista un eventual urmăritor, dar nu se ivi nimeni. Buck se apropie, opri rotația mitralierei și-și reluă locul în fața aparatelor de bord. Zece minute mai târziu zburau razant deasupra apei, căutând din ochi elicopterul-cisternă, ca să facă plinul încă o dată înainte de-a se înapoia în Panama. În coada elicopterului, infanteriștii, proptiți bine unul în altul, moțăiau, doborâți de oboseală.

În schimb, somnul nu se lipea de Chavez și Vega, care se găseau în compania a șase cadavre îngrămădite pe podea. Chiar și pentru niște profesioniști – unul dintre ei fiind însuși cel care-i ucisese – priveliștea era înspăimântătoare. Totuși, nu chiar atât de greu de suportat ca în cazul victimelor unei explozii. Nici Chavez, nici Vega nu văzuseră vreodată fotografii cu oameni morți în urma unor arsuri și amândoi se gândeau că, până și pentru niște traficanți, era o moarte oribilă.

Elicopterul trecu prin momente grele, fiind silit să înfrunte ploaia de stropi aruncată de elicea lui Pave Low, însă operațiunea se termină curând. Câteva minute mai târziu, sergentul Bean – „Piticul”, cum a numea în gând Chavez – veni spre coada aparatului, pășind cu grijă, ca să nu calce vreun soldat. Fixându-și centura de siguranță de un dispozitiv din perete, rosti ceva în microfonul căștii, iar apoi, încuviințând din cap, se îndreptă spre scară, făcându-i semn lui Chavez să-i dea o mână de ajutor. Ding îl prinse de centură, privindu-l cum rostogolea cu piciorul cadavrele în gol. Gestul i se păru lipsit de scrupule, dar – reflectă cercetașul – pentru traficanți oricum nu mai avea nici o importanță. Nu se uită în jos, ca să vadă trupurile cufundându-se în apă, în schimb se sprijini de perete, cu gândul să ațipească puțin.

La o sută de mile în urma lor, un avion particular bimotor se rotea deasupra locului unde pista de aterizare – cunoscută echipajului sub denumirea de „numărul șase” – era marcată de un cerc de flăcări. Luminișul se vedea limpede, însă pista nu era delimitată prin semnale luminoase și, fără un reper vizual, aterizarea ar fi fost o nebunie curată. Enervați, dar fără a bănui nimic, întrucât știau ce pățiseră alte avioane în decursul

ultimelor două săptămâni, se întoarseră din drum, îndreptându-se spre aeroportul de domiciliu. La aterizare, pilotul se duse să dea un telefon.

Cortez riscase luând o cursă directă Panama-Medellin, deși plătitese cu o carte de credit nou-nouță, astfel încât să nu poată fi depistat. Porni spre casă cu mașina personală și, odată ajuns, încercă imediat să ia legătura cu Escobedo, numai că acesta era plecat la vila sa din munți. Felix nu mai avea puterea să conducă mașina atât de târziu și la o asemenea distanță după o zi atât de grea. Pe de altă parte, nici nu avea încredere să poarte o conversație prin telefonul celular, în ciuda asigurărilor primite cu privire la acel tip de aparate. Obosit, furios și frustrat dintr-o sumedenie de motive, își turnă o porție zdravănă de tărie, după care se duse la culcare. Câte strădanii irosite de pomană, își zise el singur pe întuneric.

Niciodată nu se va mai putea folosi de Moira. Niciodată n-o va mai suna, nu-i va mai vorbi și n-o va mai vedea. Iar faptul că ultima lui „ispravă” se soldase cu un eșec, datorită bănuielilor – întemeiate! – în legătură cu cele puse la cale de șeful său, nu făcea decât să sporească sinceritatea înjurăturilor.

Înainte de revărsatul zorilor, șase camioane se îndreptară spre șase aeroporturi diferite. Două echipe muriră în ambuscade. O a treia pătrunse în baraca de lângă pista de aterizare, găsind exact ce se aștepta să găsească – adică nimic. Celelalte trei constatară că pistele lor de aterizare erau în perfectă stare, iar gărzile la posturile lor, mulțumite și în același timp plictisite de monotonia îndatoririlor cotidiene. Cum două dintre camioane nu se întorseseră, fură trimise altele pe urma lor, informațiile necesare ajungând curând la Medellin. Cortez fu trezit de zbârnâitul telefonului, care-i transmitea un nou ordin de deplasare.

În Panama, infanteriștii încă dormeau. Li se îngăduise să se odihnească o zi întreagă și să doarmă în confort, cu aer condiționat și păături călduroase, după ce făcuseră dușuri fierbinți și serviseră o masă, dacă nu mai gustoasă, măcar diferită de ceea ce mâncaseră în ultima săptămână. Totuși, cei patru ofițeri fuseseră treziți devreme și convocați în vederea comunicării unor informații de ultimă oră.

— Astfel, li se aduse la cunoștință că Operațiunea SHOWBOAT

luase o întorsătură foarte gravă. Cu aceeași ocazie aflară și cauzele, iar sursa noilor dispoziții primite li se păru pe cât de binevenită, pe atât de îngrijorătoare.

Proaspătul S-3¹ - ofițer de Operațiuni în batalionul 3 al regimentului 17 infanterie, făcând parte din brigada 1 din divizia 7 infanterie ușoară - ieși din birou, în vreme de soția sa se străduia să-i pună în ordine echipamentul. Pe masă îl aștepta o cască antiglonț Mark-2, supranumită „Fritz” pentru că semăna cu cele ale fostului Wehrmacht. Pentru divizia 7 infanterie ușoară pânza de camuflaj fusese împodobită cu fâșii înnodate tăiate din același material din care se confecționau uniforme de luptă. Cele mai multe soții de militari denumeau cască „varză peticită”. Într-adevăr, asemenea unei verze, camuflajul disimula forma reală a căștii, făcând-o greu de reperat. Comandantul de batalion era plecat la raport, astfel că noul S-3 decise să ia legătura cu S-1 sau ofițerul de la Personal. Curând se dovede că, în urmă cu cinci ani, efectuaseră împreună serviciul militar în Germania. Așadar, începură să depene amintiri comune, la o ceașcă de cafea.

— Cum a fost în Panama?

— Zăpușeală și mizerie. Nu-i cazul să-ți mai povestesc implicațiile politice. Și să vezi ciudățenie, chiar înainte de plecare am dat nas în nas cu un Ninja de-al nostru.

— Zău? Cine?

— Chavez. Mi se pare că-i exagerat. Odată a scos sufletul din mine la instrucție.

— Mi-amintesc de el. Era un tip destoinic. El și... ăă... Sergent Bascomb!

— Ordonăți, domnule maior.

În deschizătura ușii se ivi un chip.

— Cu cine era sergentul Chavez?

— Cu compania Bravo, domnule maior. În plutonul locotenentului Jackson... Cred că în echipa numărul doi. Da, da, pe urmă a preluat-o caporalul Ozkanian. Chavez a fost transferat la Fort Benning. Acum e instructor însărcinat cu pregătirea militară de bază, își aminti sergentul Bascomb.

— Ești sigur? Întrebă noul S-3.

— Da, domnule maior. Au fost niște încurcături cu hârtiile. Chavez e unul dintre oamenii care-au trebuit să plece în mare

1 S-3: secția Operațiuni și pregătire de luptă a Statului-Major, (N.T.).

grabă. Țineți minte, domnule maior?

— Da. Un fel de oaie neagră, nu?

— Cam așa ceva, domnule maior, încuviință sergentul.

— Ce mama dracului căuta în zona Canalului? se miră ofițerul de la Operațiuni.

— Asta ar putea ști locotenentul Jackson, domnule, sugerează Bascomb.

— Măine iei legătura cu el, i se adresează S-1 noului S-3.

— Merită efortul?

— Pentru un tânăr proaspăt sosit de la Hudson, Jackson se descurcă foarte bine. E de familie bună. Tatăl predicator, fratele pilot pe avioane de luptă ale Marinei. Mi se pare chiar comandant de escadrilă. L-am întâlnit la Monterey cu câțva timp în urmă. În orice caz, Tim era ca sergent de pluton un om foarte capabil, care să-l inițieze în tainele meseriei.

— Să știi că ai dreptate. Tânărul Chavez e un sergent cum nu sunt alții. Nu-s obișnuit să fiu luat prin surprindere, zise S-3, atingând cu degetul crusta unei răni de pe obraz. Afurisitul ăsta însă a reușit.

— Avem câțiva oameni pe cinste, Ed. O să-ți placă aici, la noi. Ce-ai spune să luăm prânzul împreună?

— O idee excelentă. Măine când începem instrucția?

— La șase și un sfert. Șefului îi place să alerge.

Noul S-3 se îndreaptă bombănind spre ușă. Așadar, se întorcea în armată. Armata ca la carte.

— Se pare că amicii noștri sunt nițel cam plouați, remarcă amiralul Cutter.

Ținea în mână un text primit de la echipa CAPER.

— Cine-a fost cu ideea de-a le intercepta comunicarea telefonică?

— Domnul Clark, răspunse directorul.

— Același care...

— Același.

— Ce-mi poți spune despre el?

— A activat în Marină, la SEAL, apoi a făcut serviciul militar timp de nouăsprezece luni în sud-estul Asiei, într-una dintre acele echipe speciale care nu există niciodată oficial. Rănit de mai multe ori, explică Ritter. A ieșit din Marină la douăzeci și opt de ani, ca șef de echipaj. A fost unul dintre cei mai buni oameni pe care i-am avut. El e tipul care l-a salvat pe băiatul lui Dutch

Maxwell.

În ochii lui Cutter se aprinse un licăr de interes.

— L-am cunoscut pe Dutch Maxwell, am fost un timp în subordinea lui. Deci, Clark l-a scos pe Sonny din belea? Niciodată n-am reușit să aflu întreaga poveste.

— Amiralul Maxwell l-a avansat pe loc. Asta se întâmpla pe vremea când Clark era COMAIRPAC. În orice caz, tipul a plecat din Marină, s-a însurat și a intrat în afaceri. Se ocupă de demolări. În plus, mai e și expert în explozive. Nevastă-sa a murit într-un accident de mașină pe valea fluviului Mississippi. Începând din acel moment, totul i-a mers pe dos. A cunoscut o altă femeie, care însă a fost răpită și asasinată de către traficanții de droguri de prin partea locului. Se pare că, înainte de a-l întâlni pe Clark, tipa fusese informatoarea lor. Omul nostru a decis să pornească la vânătoare pe cont propriu. S-a descurcat bine, însă poliția a fost tot timpul cu ochii pe el. Oricum, la vremea aceea amiralul Maxwell era un om influent. Zvonul a ajuns și la urechile lui, așa că lucrurile s-au legat între ele. S-a ajuns la concluzia că domnul Clark era înzestrat cu calități de care noi aveam mare nevoie. Prin urmare, Agenția ne-a ajutat să-i înscenăm „moartea” într-un accident nautic. I-am schimbat numele, identitatea și-așa mai departe, iar acum lucrează pentru noi.

— Cum...?

— N-a fost prea greu. Pur și simplu am făcut să dispară statele lui de serviciu. La fel am procedat cu echipa SHOWBOAT. Chiar și amprentele din fișa FBI au fost modificate. Asta se întâmplă pe vremea când Hoover era încă director și... existau destule subterfugii. Pe scurt, omul nostru a murit și s-a născut din nou, ca John Clark.

— Și cu ce s-a ocupat de-atunci încoace? Întrebă Cutter, încântat de aspectul conspirativ al întregii afaceri.

— În principal instructor la „Fermă”. Din când în când apare câte o misiune care necesită însușiri ca ale lui, explică Ritter. De pildă, el e cel care s-a dus pe plajă să le recupereze pe soția și pe fiica lui Gherasimov.

— Aha! Și zici că totul a început din pricina drogurilor?

— Întocmai. Clark a avut întotdeauna ceva cu traficanții de droguri. Îi urăște de moarte. Aceasta e singura sa abatere de la statutul de profesionist.

— Abatere...?

— Nu în adevăratul înțeles al cuvântului. Îi va plăcea această misiune. Indiferent pe ce căi o va îndeplini, îi va plăcea. Nu vreau să mă înțelegi greșit, dar Clark e un agent cu experiență și extrem de capabil. Are un instinct infailibil și o inteligență de excepție. Știe să conceapă un plan de execuție și să-l pună în aplicare.

— Prin urmare, care-i planul lui?

— Vei fi încântat să-l afli.

Ritter deschise mapa, începând să scoată din ea tot felul de hârtii. Cutter își dădu seama că majoritatea reprezentau imagini luate de sus, prin satelit.

— Locotenent Jackson?

— Bună dimineața, domnule maior, îl întâmpină Tim pe noul comandant de batalion al serviciului Operațiuni, lipindu-și călcâiele într-un salut perfect.

S-3 avea obiceiul de-a se plimba de colo-colo prin unitate, ca să-și cunoască subordonații.

— Am auzit lucruri frumoase despre dumneata.

Erau cuvinte care i-ar fi făcut plăcere oricărui locotenent proaspăt avansat.

— L-am cunoscut pe unul dintre șefii dumitale de echipă.

— Pe cine anume, domnule maior?

— Cred că-l chema Chavez.

— Ah, deci abia v-ați întors de la Fort Benning, domnule maior?

— Nu. Am fost instructor la „Școala de război din junglă” din Panama.

— Și ce căuta Chavez acolo? se miră locotenentul Jackson.

— Habar n-am, răsse maiorul. Ia zi, toți oamenii dumitale sunt la fel de buni?

— El a fost cel mai bun șef de echipă pe care l-am avut. Și, curios lucru, la un moment dat voiau să-l numească sergent de instrucție pe un știu unde.

— Așa-i în armată. Măine noapte merg la un exercițiu cu compania Bravo în Hunter-Liggett. Mă gândeam că n-ar fi rău să știi și dumneata.

— Mă bucur c-ați venit la noi, domnule maior, i se adresă Tim Jackson noului comandant.

Bineînțeles, nu era chiar adevărat. Locotenentul încă avea de învățat ce însemna să conduci niște oameni și controalele îl

făceau să nu se simtă în largul său, deși știa că va trebui să se familiarizeze cu ele. În plus, îl uimeau informațiile privitoare la Chavez, drept care își propuse să-l pună pe sergentul Mitchell să le verifice, în definitiv, Ding încă era unul din oamenii „săi”.

— Clark.

Așa se prezenta întotdeauna când ridica receptorul telefonului. De data asta, apelul îi fusese adresat pe firul „de serviciu”.

— S-a primit semnalul de pornire. Să fii aici mâine dimineață la zece.

— Bine, încuviință Clark, punând receptorul în furcă.

— Când? îl întrebă Sandy.

— Mâine.

— Pentru cât timp?

— Vreo două-trei săptămâni. Mai puțin de o lună.

Probabil, se abținu el să adauge.

— E cumva...?

— Primejdios? zâmbi John Clark către soția sa. Iubito, dacă-mi fac meseria așa cum trebuie, nu risc nimic.

— Atunci cum se face că eu sunt aceea care a albit? se miră Sandra Burns Clark.

— Asta pentru că eu nu pot să merg într-un salon de coafură ca să mi-l vopsesc, spre deosebire de tine.

— E vorba de traficanți de droguri, nu?

— Știi foarte bine că nu-ți pot da amănunte. Oricum, n-aș reuși decât să te alarmez și mai mult, iar tu n-ai nici un motiv să te frământă, minți el.

Clark recurgea frecvent la astfel de minciuni. Desigur, Sandy era conștientă de acest lucru și de multe ori chiar prefera să fie mințită. Nu însă și acum.

Clark își îndreptă din nou atenția spre televizor, zâmbind în sinea sa. Nu mai pornise la vânătoare de traficanți de foarte, foarte multă vreme și niciodată nu se aflase pe urmele unor granguri atât de mari. Acum însă deținea toate detaliile utile pentru îndeplinirea misiunii. Inclusiv acordul președintelui. Munca în cadrul Agenției oferea anumite avantaje.

Cortez cercetă pista de aterizare – sau ce mai rămăsese din ea – cu un amestec de furie și satisfacție. Nici poliția, nici armata nu-și făcuseră încă apariția, dar Felix știa că nu vor întârzia prea mult. Constatarea sa era că, indiferent cine dăduse atacul,

făcuse o treabă de profesionist.

Va să zică, ce-ar trebui să cred? se întrebă el. Nu cumva americanii trimiseseră o echipă a Beretelor Verzi? Aceasta era ultima dintre cele cinci piste de aterizare pe care le examinase în cursul aceleiași zile, zburând de la una la alta cu elicopterul. Deși nu avea pregătirea unui inspector de poliție, fusese inițiat în plasarea explozibililor, astfel încât știa ce indicii să caute. În locul atacatorilor și el ar fi procedat la fel.

Cei doi oameni lăsați de pază, ca la fiecare bază, dispăruseră. Fără îndoială că erau morți, însă singurul element de care dispunea acum era simpla lor dispariție. Poate pentru a lăsa impresia că ei înșiși puseseră explozibilul... Numai că cei doi erau niște bieți țărani în solda Cartelului, niște amărâți lipsiți de experiență, care nici măcar nu patrulaseră prin zonă, ca să se asigure că...

— Vino cu mine.

Coborî din elicopter, urmat de unul dintre oamenii săi, fost polițist și dotat cu oarecari rudimente de inteligență, astfel că măcar știa să se supună unor ordine simple.

Dacă aș vrea să supraveghez un loc ca ăsta... m-aș gândi la o ascunzătoare, m-aș gândi la direcția vântului și la o cale de evacuare rapidă...

Una dintre caracteristicile militarilor se dovedea a fi previzibilitatea.

Probabil a atacatorii căutaseră un loc de unde să supravegheze pista pe toată lungimea ei, fără a pierde din vedere baraca unde se afla combustibilul. Adică unul dintre cele patru colțuri, raționă Cortez, pornind către cel dinspre nord-vest. Petrecu o jumătate de oră cercetând în tăcere tufișurile, urmat de însoțitorul său, care continua să păstreze un aer nedumerit.

— Aici au stat, zise Felix.

Țărâna din spatele movilitei era bătătorită. Acolo așteptaseră lungiți la pământ niște oameni. Mai descoperi și urma unui suport de mitralieră.

Nu-și putea da seama cât timp rămăseseră acolo cu ochii pe pistă, însă bănuia că exista o explicație pentru dispariția avionului. Să fi fost americani? Și-atunci, pentru ce agenție lucrau? CIA? Brigada antidrog? Sau poate vreun grup de comando al armatei?

De ce fuseseră evacuați?

Și de ce se străduiseră ca la plecare să lase urme cât mai

vizibile?

Dar dacă paznicii nu fuseseră uciși? Dacă americanii îi mituiseră?

Cortez se ridică în picioare, scuturându-și pantalonii de praf. Era deci un mesaj. Sigur că da. După uciderea directorului FBI – încă nu găsise răgazul să discute cu *el jefe* despre acest act de nebunie – americanii le transmiseră un mesaj, avertizându-i că astfel de incidente nu trebuiau să se repete.

Desigur, faptul că americanii luaseră o inițiativă era cu totul ieșit din comun. La urma urmei, răpirea și/sau uciderea unor cetățeni americani era operațiunea cea mai lipsită de riscuri pe care o putea întreprinde un terorist internațional. CIA îngăduise chiar torturarea și uciderea unuia dintre șefii ei în Liban, fără să ia nici un fel de măsuri. Atâția marinari morți în urma exploziei unor bombe, iar americanii nu mișcaseră un deget. Doar din când în când mai trimiteau câte un mesaj. Americanii erau niște ȋicniȋi, încercaseră să trimită mesaje vietnamezilor vreme de aproape zece ani și nici măcar eșecul de atunci nu le servise drept învăȋatură de minte. Așadar, de data asta, în loc să stea cu braȋele încrucișate, făcuseră totuși ceva mai util decât nimic.

Să ai atȋta putere și s-o preȋuiești atȋt de puȋin, își zise Cortez. Nu ca rușii. Când unul dintre ai lor fusese răpit în Liban, oamenii KGB-ului nu pregetaseră să ia ostatici cetățeni pașnici de pe stradă, pe care unii spuneau că-i decapitaseră, alȋii că le tăiaseră părȋile intime, fapt pentru care ostaticii ruși fuseseră imediat eliberaȋi, aproape cu scuze. Cu toată cruzimea lor, rușii cunoșteau regula jocului. Erau previzibili și se conformau codului clasic de comportament clandestin, astfel încȋt dușmanii lor știau foarte bine până unde puteau să întindă coarda. Rușii erau serioși. Și luaȋi în serios.

Spre deosebire de americani. Oricȋt își prevenise șeful să fie prudent cu ei, Cortez era convins că americanii nu vor reacȋiona nici măcar la un afront atȋt de grav ca asasinarea unor înalȋi funcȋionari guvernamentali.

Păcat, își zise Cortez. Ar fi putut întoarce situaȋia în favoarea lui.

— Bună seara, șefule, salută Ryan, așezȋndu-se.

— Noroc, Jack, zȋmbi larg amiralul Greer. Cum îȋi place noua ta slujbă?

— Pȋi... vă păstrez scaunul cald.

— Acum e scaunul tău, fiule, preciză amiralul. Chiar dacă scap cu bine din afacerea asta, mă gândesc c-ar fi timpul să ies la pensie.

Lui Jack nu-i plăcuse felul în care șeful său rostise cuvântul *dacă*.

— Nu cred că sunt pregătit, domnule amiral.

— Nimeni nu-i pregătit. La dracu', pe vremea când eram ofițer de Marină, abia apucasem să învăț meserie că a trebuit să plec. Așa e viața, Jack.

Ryan își plimbă privirea prin încăpere, cugetând la cele auzite. Amiralul Greer era hrănit prin tuburi de plastic. Un dispozitiv asemănător unei atele menținea acele înfipite în brațul său. Se vedeau clar locurile unde serul IV pătrunsese pe sub piele, lăsând vânătăi urâte. Acestea erau întotdeauna un semn rău. Lângă flaconul cu ser IV se găsea unul mai mic, purtând eticheta D5 W. Amiralului i se recomandase chemioterapia - denumirea științifică pentru otravă, întrucât asta și era: un compus care se presupunea că ar distruge celule canceroase ceva mai rapid decât îl distrugea pe pacient. Ryan nu știa ce reprezenta D5W: un acronim sau poate indicativul unei substanțe preparate la Institutul Național de Sănătate în loc de Centrul de Arme chimice al Armatei. Sau poate că cele două instituții chiar cooperau în producerea unor astfel de substanțe, își zise Jack. În orice caz, Greer arăta categoric ar fi victima unor experimente cumplite și distructive.

Însă realitatea era cu totul alta. Medici dintre cei mai pricepuți făceau eforturi supraomenești pentru a-l ține în viață. Fără succes. Ryan nu-și văzuse niciodată șeful atât de descărnat. De fiecare dată când venea să-l viziteze - ceea ce se întâmpla de cel puțin trei ori pe săptămână - îl găsea tot mai slab. Numai ochii ardeau cu o intensitate sfidătoare, deși la capătul acestui tunel al durerii nu se întrezărea vindecarea. Amiralul era conștient de acest lucru. La fel și Jack. Nu exista decât o singură cale de a-i ușura suferința - ceea ce făcu și Jack. Deschise servieta-diplomat, de unde scoase câteva documente.

— Poate că vreți să aruncați o privire asupra lor, zise Ryan, întinzându-i hârtiile.

Amiralul abia reuși să le apuce printre tuburile de la perfuzii și bombăni ceva, iritat de „spaghetele” din plastic.

— Măine seară pleci în Belgia, nu-i așa?

— Da, domnule.

— Transmite-le salutări din partea mea lui Rudi și Franz din BND. Și ai grijă cu berea belgiană, fiule.

— Bine, domnule, râse Jack.

Amiralul Greer frunzări primul dosar.

— Văd că ungunii nu se lasă.

— Au primit dispoziții să se potolească, ceea ce au și făcut, însă problema este cu totul alta și anume motivele celor interesați să-i știe potoliți. Amicul Gherasimov ne-a vândut câteva ponturi cum să luăm chiar noi legătura cu anumite persoane.

Lui Greer aproape că-i veni să râdă.

— Mi se pare logic. Cum s-a adaptat fostul director KGB la viața din America?

— Mai puțin ca fiică-sa. Se pare că ea întotdeauna și-a dorit o slujbă ușoară. Ei bine, dorința i s-a îndeplinit, glumi Jack. Ultima oară când am întâlnit-o, „muncea” să se bronzeze la soare. La toamnă reîncepe colegiul. Nevasta lui Gherasimov e tot strângătoare și pusă pe economii, iar el se arată în continuare dornic să coopereze. Totuși, nu ne-am gândit încă ce să facem cu omul ăsta după încheierea operațiunii.

— Spune-i lui Arthur să-i arate fosta mea vilă din Maine. Clima o să-i convină. În plus, e un loc ușor de păzit.

— Am să-i transmit.

— Ei, cum e când cunoști secretele departamentului Operațiuni? Întrebă James Greer.

— Ce-am văzut până acum mi s-a părut destul de interesant, însă mă frământă îndeosebi problema a ceea ce-ar mai fi nevoie să știu.

— Cine ți-a spus asta? Întrebă surprins amiralul.

— Judecătorul Moore, răspunse Jack. Mi-au dat cumva de înțeles că nu-s prea încântați de prezența mea.

— Zău?

Greer tăcu vreo câteva secunde.

— Jack, poate că nu ți-a spus nimeni până acum, însă directorul, directorul-adjunct – încă nu s-a ocupat postul vacant, nu-i așa? – și șefii de departamente au drepturi nelimitate. Acum ești șef de departament. Nu există nici o informație la care să nu ai acces. *Trebuie* să cunoști tot. Doar tu ești cel care prezinți raportul în fața Congresului.

— Poate că judecătorul are cu totul altă părere și...

Amiralul se forță să se ridice în capul oaselor.

— Uite ce e, fiule! Astea-s prostii! *Trebuie* să știi. Fă bine și transmite-i lui Arthur cuvintele mele. Tâmpenia aia cu „doar cât e necesar să știi” încetează din momentul când ai pus piciorul în biroul meu.

— Am înțeles, domnule. Am reținut ideea.

Ryan nu voia să-și tulbure șeful. La urma urmei, era un director de departament numai cu numele și se obișnuise să fie scutit de problemele operaționale pe care vreme de șase ani fusese încântat să le lase în seama altora. Jack nici nu se gândea să discute în contradictoriu cu amiralul pe această temă. Dacă ar fi făcut tapaj pentru ceva, acel ceva era răspunderea sa față de raportul prezentat Congresului cu privire la activitatea CIA.

— Nu glumesc, Jack.

— Înțeleg, domnule.

Ryan arată spre un alt dosar, decis să dea cealaltă bătălie la întoarcerea din Europa.

— Iată evoluția situației din Africa de Sud. E foarte interesantă și aș dori să aflu părerea dumneavoastră.

15

Livrarea mărfii

Clark coborî din avionul Companiei United la San Diego, unde închirie o mașină cu care se duse la baza navală din apropiere. Nu-i luă prea mult timp ca să ajungă acolo. Ca de fiecare dată, îl încercă un sentiment de nostalgie la vederea semetelor carene albastre-cenușii. Cândva făcuse și el parte din Marină și, deși pe atunci era tânăr, își amintea de acele vremuri ca de o perioadă când viața sa fusese cu mult mai ușoară.

USS *Ranger* forfotea de lume. Clark își lăsa mașina în cel mai îndepărtat capăt al parării rezervate echipajului și porni pe jos către chei, ocolind camioane, macarale și alte utilaje mobile care circulau încoace și încolo, îndeplinind fel și fel de munci. Portavionul se pregătea să ridice ancora peste opt ore și cele câteva mii de marinari care alcătuiau echipajul se ocupau de încărcarea diverselor provizii. Puntea de decolare era pustie, cu excepția unui singur avion de luptă F-4 Phantom, care nu mai avea motoare, fiind utilizat la instruirea noilor angajați ai personalului de pe pista de zbor. Portavionul avea să găzduiască avioane aparținând a trei baze aeronavale distincte, aparatele urmând să decoleze imediat după ieșirea în larg a navei, fapt ce-i scutea pe piloți de agitația obișnuită dinaintea plecării unui portavion. Pe toți, în afară de unul.

Clark se îndreptă spre pasarela păzită de un caporal care avea numele său înscris pe lista cu vizitatorii oficiali. Marinarul verifică numele de pe listă, după care ridică receptorul telefonului de bord, pentru a-și înștiința superiorii, conform instrucțiunilor primite. Clark continuă să suie treptele până la puntea-hangar, căutând din ochi o cale de acces la nivelul următor. Pentru un profan nu era deloc ușor să te descurci pe un portavion, dar dacă o țineai tot în sus, în general ajungeai la pista de decolare. Așa procedă și Clark, pornind spre liftul de la tribord. Acolo se afla un ofițer pe reverul căruia se zăreau însemnele în formă de frunze argintii desemnându-i pe comandanții din Marina Statelor Unite. Pe buzunarul blazonului lucea steaua aurie ce-i conferea dreptul de comandă pe mare. Clark îl căuta pe comandantul escadrilei de bombardiere de asalt Grumman A-6E Intruder.

— Vă numiți cumva Jensen? Întrebă el.

Venise atât de devreme tocmai în vederea acestei întâlniri.

— Întocmai, domnule. Roy Jensen. Iar dumneavoastră trebuie să fiți domnul Clark.

— Cam așa ceva, zâmbi Clark.

Îi făcu semn ofițerului să-l urmeze. Pe puntea de decolare nu se zărea nici o mișcare. Cea mai mare parte a activității de încărcare se desfășura la pupa. Porniră către prova, pășind pe materialul negru și antiderapant asemănător cu pavajul rutier obișnuit. Amândoi trebuiau să vorbească în gura mare pentru a se face auziți. Dinspre docuri răzbătea o larmă asurzitoare, la care se adăuga și şuierul vântului care sufla cu cincisprezece noduri pe oră. Erau destui care-i puteau vedea pe cei doi oameni discutând, dar, cu toată activitatea de la bordul portavionului, existau puține șanse ca cineva să le acorde vreo atenție. În plus, pe o punte de decolare nu puteau fi amplasate microfoane. Clark îi înmână lui Jensen un plic, lăsându-i răgazul de a-i citi conținutul, după care îl luă înapoi. Între timp ajunseseră aproape de prova, oprindu-se între cele două dispozitive de catapultare.

— De data asta e pe bune?

— Chiar așa. Credeți că vă descurcați?

Jensen cugetă câteva clipe, cu ochii ațintiți asupra bazei navale.

— Bineînțeles. Cine va fi lăsat la sol?

— N-ar trebui să vă spun, dar... voi fi eu.

— Știți, nu era prevăzut ca echipa de atac să meargă acolo...

— S-au primit alte dispoziții.

— Cum rămâne cu armele?

— Vor fi încărcate mâine la bordul lui *Shasta*.. Vor fi însemnate cu vopsea albăstră, urmând a fi livrate la...

— Știu. Acum câteva săptămâni am făcut și eu o descindere la China Lake.

— Agentul dumneavoastră va primi instrucțiuni peste trei zile. Însă nu va fi informat asupra a ceea ce se întâmplă. Nici el, nici altcineva. O dată cu armele se va imbarca și un om însărcinat cu controlul tehnic. El va supraveghea misiunea din acest punct de vedere. Casetele dumneavoastră îi vor parveni lui. Nu trebuie să le mai vadă nimeni. El își va aduce propriile casete, însemnate cu portocaliu și roșu, ca să nu se amestece cu celelalte. Cunoașteți pe cineva în care să aveți încredere că-și va ține gura?

— Cu privire la instrucțiunile date de dumneavoastră? Întrebă

comandantul Jensen. Fiți fără grijă.

— E-n regulă. Tipul de la controlul tehnic va primi detalii asupra misiunii în momentul când va sui la bord. Obligația sa e să se prezinte întâi în fața agentului, însă va cere să vă vadă și pe dumneavoastră. Începând din acea clipă, fiți cu ochii în patru. Agentul va ști că misiunea e strict secretă. Dacă pune întrebări, spuneți-i că-i vorba de un experiment pentru testarea unei noi arme.

Clark ridică o sprânceană și adăugă:

— De fapt, asta și este, nu?

— Oamenii pe care...

— Ce oameni? Nu-i nevoie să știți mai mult. Nici nu vreau să știți, îl întrerupse Clark. Dacă aveți ceva probleme în privința asta, aș prefera să-mi spuneți acum, pe loc.

— Nu, v-am zis doar că suntem în stare să ducem treaba la bun sfârșit. Eram pur și simplu curios.

— Aveți destulă experiență ca să vă înfrânați curiozitatea, îl puse la punct cu blândețe Clark.

Nu voia să-l ofenseze pe Jensen, însă ținea să se facă înțeleș.

— O.K.

Pe *Ranger* urma să se desfășoare un amplu exercițiu de luptă, având drept scop instruirea grupului pentru operațiuni în largul Oceanului Indian. Antrenamentul cuprindea trei săptămâni de pregătire intensivă, de la aterizarea pe portavion până la exercițiile de alimentare cu combustibil în plin zbor, precum și simularea unui atac din partea escadrilei de pe un alt portavion, întors din Pacificul de Vest. Comandantul Jensen aflate că operațiunile vor fi efectuate la circa trei sute de mile distanță de Panama și nu mai departe spre vest. Comandantul escadrilei se întreabă cine avea curajul să schimbe traseul a nu mai puțin de treizeci și una de nave, unele dintre ele mari consumatoare de combustibil. Faptul confirmă sursa ordinelor abia primite. Jensen era un om meticulos: deși primise un telefon oficial, iar ordinele înmânate de domnul Carlson erau cât se poate de detaliate, simțea nevoia unei confirmări.

— Asta-i tot. Dacă va fi cazul, vi se vor da informații suplimentare. Aveți un răgaz de opt ore. E suficient?

— Fiți pe pace. Mă voi îngriji ca oamenii mei să depoziteze armele într-un loc convenabil. Aveți grijă la rândul dumneavoastră, domnule Carlson.

— Fac tot posibilul.

Clark îi strânse mâna comandantului și porni spre pupa, cu gândul să părăsească nava. Două ore mai târziu suia în avion.

Brigada mobilă se găsea într-o stare de profundă proastă-dispoziție. Nu era destul că unul dintre oamenii lor fusese asasinat în plină stradă și într-un mod atât de violent, dar doamna Braden făcuse greșeala de-a ieși în prag ca să vadă ce se întâmpla, drept care se alesese și ea cu două gloanțe. Chirurghii își dăduseră toată silința să-i salveze viața, dar după treizeci și șase de ore, murise și femeia. Singurele dovezi pe care se baza poliția erau prezența unui puști ce nu împlinise nici măcar vârstă necesară obținerii unui permis de conducere auto, dar care pretindea că-l nimerise pe unul dintre ucigași cu pușca Marlin '39 a bunicului său, precum și câteva pete de sânge care-i susțineau mai mult sau mai puțin depoziția. Desigur, poliția înclina să creadă că Braden fusese cel care trăsesese în atacatori, încercații inspecitori de la Omucideri știind că o pușcă Marlin '39 era o armă aproape inofensivă, în afară de cazul când trăgeai cu ea într-un ascensor ticsit de lume. Toți polițiștii din Mississippi, Alabama, Florida și Louisiana căutau o furgonetă albastră Plymouth Voyager, având drept pasageri doi bărbați bruneți, de înălțime medie, înarmați și periculoși, presupuși asasini ai unui polițist.

Furgonetă fu descoperită luni după-amiază de către un cetățean iubitor al legii - într-adevăr, în Alabama mai erau și câțiva dintre aceștia. Omul îl anunță telefonic pe șerif, care sună la rândul său brigada mobilă.

— Avea dreptate puștiul, remarcă locotenentul care se ocupa de caz.

Trupul găsit în furgonetă arăta dezgustător, ca orice cadavru încuiat timp de două zile într-o mașină părăsită în Alabama în luna iunie. Totuși, orificiul de la baza craniului, chiar unde începea părul, fusese categoric făcut de o armă de calibrul 22. De asemenea, nu exista nici un dubiu că omul decedase pe scaunul din dreapta șoferului, în urma unei hemoragii puternice, cauzate de rana de la cap. Dar mai era ceva.

— L-am mai văzut undeva pe individul ăsta. E traficant de droguri, interveni inspectorul chemat la fața locului.

— Atunci în ce era amestecat, Ernie?

— Dumnezeu știe! Ce se va întâmplă cu copiii? întrebă inspectorul. Au rămas orfani de ambii părinți și vrei să strigăm în

gura marea că tatăl lor a fost un polițist corupt? Cum să facem una ca asta unor băieți orfani?

Dintr-o singură privire, cei doi căzură de acord că nu puteau proceda așa. Hotărârea să caute o cale de a-l transforma pe Ernie într-un erou. Între timp, puștiul familiei Sanderson va trebui să se mulțumească doar cu o simplă mângâiere pe cap.

— Vă dați seama ce-ați făcut? Întrebă Cortez.

Intrase în biroul șefului, impunându-și să se stăpânească. Într-o organizație de sorginte latină, glasul lui urma - și trebuia - să fie singurul glas al rațiunii. Confrății îl vor respecta pentru acest lucru întocmai cum apreciau românii castitatea, socotind-o o calitate rară și demnă de toată admirația atunci când o găseau la alții.

— Le-am dat o lecție acestor *norteamericanos*, răspunse Escobedo, cu acea răbdare care aproape că-l făcea pe Felix să-și piardă cumpătul.

— Și ei cum au reacționat?

Escobedo schiță un gest larg, în care se citea putere și satisfacție.

— Ca o înțepătură de țânțar.

— Vă imaginați, desigur, că după toate strădaniile mele de-a găsi o sursă valoroasă de informații, m-ați făcut s-o pierd ca...

— Ce sursă?

— Secretarea directorului FBI, răspunse Cortez, cu un surâs de satisfacție.

— Și n-o poți folosi din nou? Întrebă nedumerit Escobedo.

Cretinul!

— Numai dacă vreți să fiu arestat, *jefe*, caz în care va trebui să vă lipsiți de serviciile mele. De la femeia asta am fi putut obține liniștiți destule informații timp de ani de zile. Am fi aflat despre încercările de-a infiltra organizația. Am fi descoperit cele mai recente inițiative luate de *norteamericanos* și le-am fi contracarat cu grijă și prudență, protejându-ne și totodată oferindu-le destule succese cât să-și închipuie c-au realizat și ei câte ceva.

Fu cât pe ce să adauge că înțelesese de ce dispăruse avionul, însă se răzgândi. Începea să-și dea seama că avea mari șanse de a-i lua locul omului din spatele biroului. Mai întâi însă trebuia să-și demonstreze valoarea în fața întregii organizații, dovedindu-le tuturor acelor infractori că era mai util decât acest bufon. Mai

bine să-i lase un timp să fiarbă în suc propriu. Pe urmă vor aprecia diferența între un profesionist în domeniul informațiilor și o șleahță de contrabandiști analfabeți și putred de bogați.

Ryan privi în jos spre apa oceanului, aflat la o mie două sute de metri sub el. Îi fusese greu să se obișnuiască cu poziția sa de VIP. Ca șef de departament, beneficia de un avion special, făcând legătura direct între Andrews și aeroportul militar de lângă Baza NATO de la Mons, Belgia. Ryan urma să reprezinte Agenția la conferința bianuală cu partenerii de informații din Comunitatea Europeană. Era un eveniment major. Ryan trebuia să țină un discurs menit să creeze o impresie favorabilă. Deși cunoștea o bună parte dintre participanți, fusese întotdeauna rezerva lui James Greer. Acum sosise momentul să-și demonstreze adevărata valoare. Va reuși, fără doar și poate. Era convins de asta. Cei trei agenți din departamentul său care-l însoțeau și locul confortabil din avionul VC-20A îi aminteau că devenise o importantă personalitate. Nu știa că se afla în același avion cu care zburase și Emil Jacobs spre Columbia. Era mai bine așa. Cu toată educația sa, Ryan rămăsese o fire superstițioasă.

În calitatea sa de director-adjunct al departamentului Investigații, Bill Shaw deținea cea mai înaltă funcție din FBI și, până la numirea de către președinte a unui nou director, acesta uimind să fie confirmat și de către Senat, el unul dispunea de prerogativele unui director plin.

Această situație putea să mai dureze destul timp. Era un an de alegeri prezidențiale, iar o dată cu venirea verii toți se gândeau la convenții, nu la numiri. În sinea sa, Shaw era cât se poate de încântat. Toate frâiele se găseau în mâna lui, iar pentru un caz de o asemenea amploare, FBI-ul avea nevoie de un șef cu experiență. Pentru William Shaw, „realitățile politice” nu prezentau cine știe ce importanță. Cazurile de omucidere erau de competența agenților din subordinea sa, însă asasinarea lui Emil reprezenta ceva cu totul aparte. Aflând de moartea directorului Jacobs, prima sa reacție fusese să-și recheme vechiul prieten, pe Dan Murray, care urma să supravegheze evoluția anchetei, așezat la biroul directorului-adjunct. Cercetările aveau să se desfășoare atât în Columbia, cât și la Washington. Experiența lui Murray de atașat pe probleme juridice la Londra îi conferea flerul politic necesar spre a înțelege că latura

columbiană a cazului nu putea fi abordată în termeni satisfăcători pentru FBI. Murray se prezintă în biroul lui Shaw la ora șapte dimineața. Nici unul, nici celălalt nu dormiseră prea mult în ultimele două zile, reușind doar să ațipească puțin în avion. Directorul Jacobs avea să fie înmormântat la Chicago în cursul aceleiași zile, atât Shaw, cât și Murray urmând să însoțească rămășițele sale pământești în vederea ceremoniei funebre.

— Așadar?

Dan deschise dosarul pe care-l ținea în mână.

— Tocmai am vorbit cu Morales, care-i la Bogota. Tipul pe care l-au vârat la răcoare e un simplu informator în solda grupării M-19 și nu știe mare lucru. Îl cheamă Hector Buente și are douăzeci de ani. S-a retras de la Universitate, unde avea note proaste. Bineînțeles, poliția locală își pune mari nădejdi în el – Morales zice că pur și simplu au făcut o fixație – însă puștiul n-are habar. Asasinii au fost preveniți cu câteva zile în urmă că vor primi o misiune importantă, dar nu li s-a spus nimic precis decât cu patru ore înainte de începerea acțiunii. Nu știau cine se mai afla în mașină în afară de ambasador. Apropo, să știi că mai exista o echipă de trăgători, pentru cazul în care convoiul ar fi apucat pe o altă rată. Poliția locală a reușit să obțină câteva nume și acum răscolește întreg orașul în căutarea lor. Eu, unul, cred că nu vor ajunge la nici un rezultat. Sunt convins că asasinii au fost angajați special pentru această operațiune, așa că toți cei în cunoștință de cauză sunt deja departe.

— Ce-mi poți relata despre locul de unde s-a tras?

— Am intrat în ambele apartamente. Fără îndoială că atentatorii le-au ochit din timp. Când a sosit momentul, au năvălit înăuntru, i-au legat pe proprietari – de fapt, i-au și lovit, lăsându-i în nesimțire – după care și-au văzut de treabă. Profesioniști de la început până la sfârșit, adăugă Murray.

— Și zici c-au fost puși în temă cu numai patru ore înainte?

— Exact.

— Adică după ce avionul a decolat de la Andrews, preciză Shaw.

Murray încuviință din cap.

— E limpede că-i informează careva dintre ai noștri, în planul de zbor avionul figura cu destinația Grenada – unde a și ajuns de fapt. Escala la Bogota a fost hotărâtă la trei ore depărtare de noua destinație. Procurorul general al Columbiei era singurul

care știa că Emil urma să coboare, însă nici el n-a suflat o vorbă decât cu *trei* ore înainte de aterizare. Mai sunt câțiva membri marcanți ai guvernului care știau că se pregătea o acțiune - ceea ce ar explica ordinul de alertă primit de amicii noștri din M-19; totuși, ceva e în neregulă. Scurgerea de informații vine de la noi, afară de cazul când însuși procurorul general a deconspirat secretul. Morales zice că-i puțin probabil. Tipul e un fel de Oliver Cromwell de prin partea locului, cinstit și corect până la Dumnezeu. N-are nici o amantă care să-l fi tras de limbă sau altceva de soiul ăsta. Firul a pornit de la noi, Bill.

Shaw se frecă la ochi. I-ar fi prins bine încă o cafea, însă deja înghițise suficientă cofeină cât să pună în mișcare și o statuie.

— Zi-i mai departe.

— I-am interogat pe toți ce știau de deplasarea respectivă. Inutil să-ți spun că fiecare susține sus și tare că și-a ținut gura. Am cerut mandat ca să verific înregistrările telefonice, însă nu sper să descopăr mare lucru.

— Cum rămâne cu...?

— Cu tipii de la Adrews? zâmbi Dan. Sunt și ei pe listă. Circa patruzeci de granguri care puteau fi la curent cu plecarea directorului. Bineînțeles, printre ei figurează și cei care-au aflat de zbor până într-o oră *după* decolarea avionului.

— Ceva dovezi concrete?

— Deținem unul dintre lansatoarele RPG și diverse alte arme. Trupele armatei columbiene au acționat al naibii de bine. Iisuse Cristoase! Ca să intri într-o clădire unde știi că există armament greu îți trebuie curaj, nu glumă. Ția din M-19 aveau și arme ușoare, tipice blocului sovietic - probabil de proveniență cubaneză - dar acesta e un caz izolat. Tare mi-ar plăcea să le cer rușilor să ne ajute la identificarea lansatoarelor RPG și a celorlalte arme.

— Crezi că se vor arăta cooperanți?

— În cel mai rău caz pot să ne refuze, Bill. Cu ocazia asta, vom vedea dacă toată zarva despre *glasnost* are sau nu o bază reală.

— Bun, atunci apelează la ei.

— Celelalte dovezi sunt indubitabile și confirmă ceea ce deja știm - dar asta e. Poate columbienii vor reuși să afle câte ceva prin M-19, dar mă îndoiesc. Au avut organizația în colimator de multă vreme, numai că le-a fost greu să-i prindă cu ceva.

— O.K.

— Pari cam tras la față, Bill, remarcă Murray. Avem acum

agenți tineri, gata să mănânce jărat. Noi, babalâcii, ar trebui să ne cam potolim.

— Mda, dar până una-alta e cazul să rezolv tot ce vezi aici, răspunse Shaw, arătând înspre masa de scris.

— Când pleacă avionul?

— La zece și jumătate.

— Atunci trag o fugă până la birou și mă lungesc pe canapea. Te sfătuiesc să faci la fel.

Shaw își dădu seama că nu era o idee chiar atât de rea. Zece minute mai târziu, se așează și el la orizontală, adormind în ciuda cafelelor băute. După o oră, Moira Wolfe veni la ușa lui cu mult înaintea propriei lui secretare. Moira bătu la ușă, dar nu primi nici un răspuns. Nu voia să intre, ca să nu-l deranjeze pe domnul Shaw, deși avea să-i comunice ceva important, totuși, putea aștepta până vor sui cu toții la bordul avionului.

— Bună, Moira, o salută secretara lui Shaw, chiar în clipa când dădea să plece. S-a întâmplat ceva?

— Voiam să-l văd pe domnul Shaw, dar cred că doarme. A lucrat fără oprire de când cu...

— Știu. După cât se pare și ție ți-ar prinde bine puțină odihnă.

— Poate la noapte.

— Vrei să-i transmit ceva?

— Nu, am să-l abordez în avion.

În privința citației se produsese o încurcătură. Agentul care se ocupa cu această problemă primise de la procurorul Statelor Unite un alt nume de judecător decât cel care trebuia, astfel încât fusese nevoit să aștepte în anticameră până la 9.30, judecătorul urmând să vină mai târziu în acea dimineață de luni. Zece minute după aceea se afla în posesia tuturor datelor necesare. Vestea bună era că sediul companiei telefonice se găsea la o azvârlitură de băț, biroul local Bell putând furniza o evidență completă a notelor de plată. Lista cuprindea aproape o sută de nume, peste două sute de numere de telefon și șaiszeci și una de cărți de credit, o parte dintre telefoane nefiind linii automate sau faxuri. Copierea listei dură o oră, agentul având grijă să verifice numerele notate și asigurându-se că nu existau greșeli sau omisiuni. Era nou în funcție. De-abia absolvise Academia, fiind numit la secția de investigații de teren din Washington. Primise o însărcinare importantă de la superiorul său și, cum abia învăța tainele meseriei, nu acordase prea mare

atenție datelor culese.

Nu știa, de pildă, că prefixul 58 înaintea unui număr de telefon desemna o convorbire internațională cu Venezuela. Era tânăr și lipsit de experiență – fapt de care avea să se convingă până la prânz.

Avionul era un VC-135, versiunea militară a vechiului 707. Nu avea hublouri – ceea ce pasagerilor le convenea întotdeauna – în schimb era prevăzut cu o trapă mare, prin care fostul director Jacobs fusese imbarcat în vederea ultimei sale călătorii la Chicago. Președintele se afla în alt avion, programat să sosească la Aeroportul Internațional O'Hara cu câteva minute înaintea celui alt. Președintele urma să țină discursuri atât lângă catafalc, cât și la mormânt.

Shaw, Murray și alte înalte oficialități de la FBI călătoreau în cel de-al doilea avion. Adeseori folosit în scopuri similare, aparatul era utilat cu dispozitive de fixare a sicriului în partea din față a cabinei – ceea ce oferea pasagerilor ocazia de-a contempla lemnul de stejar lăcuit pe toată durata zborului, în lipsa oricărui hublou care să le mai distragă atenția. Zborul se desfășură în tăcere, cu excepția bâzâitului turbomotoarelor, care ținea deopotrivă companie atât celor vii, cât și celor morți.

Avionul aparținea flotei prezidențiale, fiind echipat cu tot ce era necesar comunicării. Un locotenent de aviație se apropie, întrebând de domnul Murray, după care îl însoți pe Dan până la consola de transmisiuni.

Doamna Wolfe se găsea într-un fotoliu, la treizeci de metri în spatele șefilor săi. Lacrimile își șiroiau pe obraz și, deși își amintea că avea ceva să-i spună domnului Shaw, acum nu era nici locul, nici momentul potrivit. De altfel, nici nu era ceva prea important – atâta doar că făcuse o greșală atunci când o interogase agentul, în după-amiaza precedentă. Desigur, din cauza șocului suferit în urma celor aflate. Fusese atât de... greu de suportat. În ultimii ani cunoscuse prea multe eșecuri, iar stresul psihic de la sfârșitul săptămânii o... O descumpănise? Nu știa. Știa doar că acum nu era momentul potrivit. Astăzi se cuvenea doar să-și amintească de cel mai bun șef pe care-l avusese vreodată – un om nespus de atent atât față de ea, cât și față de ceilalți agenți, care la rândul lor îl divinizau. Îl zări pe domnul Murray ducându-se spre botul avionului, cine știe pentru ce și strecurându-se pe lângă sicriul pe care-l atinsese și ea în

treacăt cu mâna, într-un ultim semn de bun-rămas.

Convorbirea nu dură mai mult de un minut. Murray ieși din compartimentul de comunicații radio, cu aceeași expresie de nepătruns ca întotdeauna. Nu aruncă nici o privire spre sicriu, ci spre coada avionului, de-a lungul culoarului dintre scaune – Moira îl văzu bine – după care se așează lângă soția sa.

— La dracu', murmură Dan ca pentru sine, după ce-și reluă locul.

Soția sa întoarse capul, surprinsă. Nu era genul de exclamație care să-i scape cuiva la o înmormântare. Îi puse ușor mâna pe braț, dar Murray clătină din cap. Prinzându-i privirea, soția citi în ochii lui nu supărare, ci tristețe.

Zborul dură cam o oră și ceva. Garda de onoare veni dinspre coada avionului, ca să preia rămășițele pământești ale fostului director. Toți arătau impecabil în uniforme de gală. După ce fu scos sicriul, pasagerii coborâră la rândul lor, îndreptându-se spre grupul care-i aștepta pe pista de aterizare, urmărit de la distanță de camerele de televiziune. Garda de onoare își purta povara, pășind în urma celor două drapele: cel național și cel cu emblema și deviza FBI-ului – „Fidelitate, Bravură, Integritate”. Murray privi stindardul fâlfâind în bătaia vântului o dată cu cele trei cuvinte și-și dădu seama cât de iluzorie era în realitate această deviză. Totuși, încă nu-i putea împărtăși lui Bill gândurile sale. Ar fi remarcat ceilalți.

— Ei bine, acum știu de ce-am incendiat pista aia! exclamă Chavez, urmărind ceremonia în dormitorul de cazarmă rezervat grupului său.

Totul îi devenise dintr-odată foarte clar.

— Dar de ce ne-au evacuat de acolo? întrebă Vega.

— Ne vom întoarce, *Oso*. Și-atunci să știi că ne așteaptă clipe grele.

Larson nu avea nevoie să urmărească reportajele TV. Stătea aplecat deasupra hărții, însemnând puncte existente sau presupuse de fabricare a drogurilor la sud-vest de Medellin. Cunoștea în mare zonele – cine nu știa de ele? Dar să depisteze niște locuri izolate... asta era ceva mai greu. Problema era tot de ordin tehnologic. Statele Unite inventaseră o tehnologie modernă de supraveghere, perfecționând-o vreme de aproape treizeci de ani. Larson se găsea în Florida. Zburase până în America pentru

a lua în primire un nou avion, care - în mod inexplicabil - prezenta defecțiuni la motor.

— De cât timp ne ocupăm de așa ceva?

— Doar de câteva luni, răspunse Ritter.

Chiar și cu o bază de date insuficientă, situația nu era disperată. Desigur, toate orașele și satele din zonă figurau pe hartă - ba chiar și casele izolate. Cum fiecare avea curent electric, erau ușor de localizat și, odată identificate, computerul le ștergea din memorie. Ceea ce rămânea pe hartă erau alte surse de energie decât orașele, satele și fermele. Dintre aceste surse, unele erau legale sau aproximativ legale. Se convenise în mod arbitrar că orice sursă semnalată mai mult de două ori pe săptămână era prea vizibilă pentru a prezenta un interes real, fiind prin urmare ștearsă din memoria computerului. Rămâneau deci circa șazeci de surse care apăreau și dispăreau cu o frecvență înregistrată pe graficul anexat hărților și fotografiilor. Fiecare dintre aceste puncte era un posibil loc de prelucrare a cocainei. În nici un caz nu se putea vorbi de tabere de cercetași columbieni.

— N-ai cum să-i depistezi cu mijloace chimice, zise Ritter. Am verificat Concentrația de eter și acetonă eliberată în aer nu-i mai mare decât în cazul fabricării diluantului pentru unghii, ca să nu mai pomenim de procesele biochimice curente într-un asemenea mediu. Ca în junglă, nu? O groază de vegetație putrezește pe pământ, punând în libertate fel și fel de substanțe. Drept urmare, tot ce obținem prin satelit sunt infraroșiile obișnuite. Tot pe timpul nopții prelucrează cocaina? Mă întreb de ce.

Larson mormăi ceva sunând a încuviințare.

— Un reflex de pe vremea când îi vâna armata. Presupun că o fac din obișnuință.

— Țsta ar putea fi un indiciu, nu?

— Și la ce ne-ar folosi?

Murray nu participase niciodată la o înmormântare evreiască. Rugăciunile erau spuse într-o limbă pe care n-o cunoștea, dar mesajul lor era în mare același. *Doamne, trimitem înapoi la Tine un om bun. Îți mulțumim că l-ai lăsat un timp printre noi.* Necrologul rostit de președinte fu deosebit de impresionant: conceput de cel mai bun autor de discursuri de la Casa Albă, conținea citate din Tora, Talmud și Noul Testament. În continuare, președintele se referi la Justiție - zeitatea laică pe

care Emil o slujise toată viața. Spre sfârșit, aminti de faptul că se cuvenea ca oamenii să-și alunge din minte gândul răzbunării. Cu toate acestea, Murray își zise că... nu era din pricina cuvintelor. Discursul era scris într-un limbaj poetic, cum nu mai auzise până atunci, însă la un moment dat Dan avu impresia că președintele începuse să vorbească la iei ca un politician. Dan era polițist, drept care pentru el justiția însemna, că nemernicii care comiteau nelegiuiri trebuie să-și primească pedeapsa. Bineînțeles că și președintele gândea la fel, în ciuda îndemnurilor sale moralizatoare, adresate în calitate de om de stat. Lui Murray îi ajungea și atât.

Soldații urmăreau reportajul televizat într-o tăcere aproape deplină. Câțiva își ascuțeau cuțitele, trecându-le peste o bucată de gresie, însă cei mai mulți stăteau ascultându-și președintele. Știau cine-l asasinase pe omul al cărui nume puțini dintre ei îl auziseră înainte de plecarea sa dintre cei vii. Chavez fusese primul care intuise corect, dar la urma urmei nici nu i-ar fi trebuit prea multă imaginație. Toți acceptaseră cu calm vestea încă nedată publicității. Primiseră o nouă dovadă că dușmanul lovise într-unul dintre cele mai importante simboluri ale națiunii lor. Sicriul era acoperit cu stindardul patriei. E drept că alături se afla și drapelul instituției unde lucrase răposatul, dar treaba asta nu era de competența polițiștilor. Așadar, soldații se priveau unul pe altul în tăcere, în timp ce comandantul lor suprem își continua discursul. Când președintele își încheie necrologul, ușa se deschise și în, prag se ivi comandantul lor direct.

— La noapte plecăm înapoi. Vești bune: acolo unde mergem, clima va fi mai răcoroasă, li se adresa căpitanul Ramirez oamenilor săi.

Chavez îi făcu semn cu ochiul lui Vega.

USS *Ranger* ridică ancora o dată cu refluxul, însoțită de o flotilă de remorchere. Escorta deja aștepta în larg, legănându-se pe valurile înalte ale Pacificului. După un ceas, *Ranger* ieși din port, înaintând cu o viteză de douăzeci de noduri. După încă o oră începură pregătirile pentru operațiunile aviatice. Mai întâi sosiră elicopterele, dintre care unul făcu plinul, apoi decolă din nou, ca să asigure paza la tribordul portavionului. Primele avioane care aterizară pe punte fură bombardierele de atac Intruder, desigur în frunte cu cel în care se afla comandantul

Jensen. La ieșirea din port, Jensen zărise nava încărcată cu armament USS *Shasta*, care tocmai se pregătea de plecare. *Shasta* urma să se alăture convoiului de alimentare programat să ridice ancora la două ore după cel de asalt. La bordul *Shastei* se găsea armamentul pe care Jensen trebuia să-l folosească. Deja știa care erau țintele. Nu cunoștea amplasamentul lor exact, însă avea idee despre ce era vorba. Coborând din avionul care-l adusese, își dădu seama că nici nu dorea să știe mai mult. Așa cum îi spusese cineva mai devreme în cursul aceleiași zile, nu era treaba lui să se frământa pentru „pierderile colaterale”. Ce denumire stranie, își zise el. *Pierderi colaterale*. Cu câtă detașare erau condamnați niște oameni în privința cărora soarta decisesese că se aflau într-un loc nepotrivit. Îi părea rău pentru ei. Dar nu din cale-afară.

Clark sosi la Bogota târziu spre seară. Nu-l aștepta nimeni, așa că închirie o mașină, după cum proceda de obicei. La o oră depărtare de aeroport opri și parcă pe un drum lăturalnic. Așteptă câteva minute plictisitoare, până când o altă mașină trase lângă el. Șoferul – un agent CIA aparținând secției locale – îi înmână un pachet și demară fără să scoată un cuvânt. Pachetul nu era prea mare, circa zece kilograme, jumătate din greutate fiind reprezentată de un trepied solid. Clark îl așează cu grijă pe podeaua mașinii și porni motorul. La viața lui „transmisese” și el vreo câteva mesaje, dar nici unul atât de limpede ca acesta. De fapt, ideea îi aparținea chiar lui. Măcar în parte, își zise Clark. Ceea ce-l făcea s-o accepte mai ușor.

Avionul VC-135 decolă la două ore după înmormântare. Păcat că nu fusese programată o veghe la catafalc în Chicago. Era un obicei, nu unul pentru copiii evreilor est-europeni, însă Dan Murray nu se îndoia că Emil n-ar fi avut nimic împotrivă. Ar fi înțeles că în acea seară multe pahare de bere sau de whisky urmau să fie închinat în memoria sa și ar fi râs potolit, așa cum îi era felul. Dar nu în clipa asta. Dan își rugase soția s-o invite pe doamna Shaw pe celălalt rând de fotolii, astfel încât el să se poată așeza lângă Bill. Bineînțeles, Shaw remarcă imediat manevra, dar așteptă ca mai întâi avionul să se ridice în văzduh și abia pe urmă puse inevitabila întrebare:

— Ce s-a întâmplat?

Murray îi întinse foaia scoasă din teleimprimatorul avionului cu câteva ore mai devreme.

— La dracu'! înjură Shaw printre dinți. Nu e Moira. Nu poate fi ea.

16

Lista de ținte

— Aștept sugestii, declară Murray.

Dar imediat își regretă tonul.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Dan!

Pentru o clipă Shaw se albi la față. Pe chipul lui se citea o furie fără margini.

— Îmi pare rău, dar... La naiba, Bill, vrei să spunem lucrurilor pe nume ori preferi să ne învârtim în jurul cozii?

— Vorbim deschis.

— Unul dintre puștii de la WFQ i-a pus întrebările de rigoare, iar ea a răspuns că n-a discutat cu nimeni... S-ar putea să fie așa, dar cui dracu' i-a telefonat în Venezuela? Oamenii noștri i-au verificat apelurile telefonice din ultimul an. E pentru prima oară când sună acolo. Băiatul pe care l-am lăsat în locul meu a făcut unele verificări suplimentare. Numărul pe care l-a cerut Moira e al unui apartament, iar cei de acolo au sunat în Columbia la câteva minute după apelul ei.

— Dumnezeule! exclamă Shaw, clătinând din cap.

Față de oricine altcineva n-ar fi simțit decât furie, dar Moira lucrase cu directorul dinainte de întoarcerea acestuia la Washington, încă de pe vremea când era șeful secției de cercetări pe teren din New York.

— Poate că-i ceva fără însemnătate. O simplă coincidență, își dădu cu presupusul Murray.

Dar vorbele sale nu avură darul de a-l liniști pe Bill.

— Vrei să apreciezi singur coeficientul de probabilitate al afirmației de adineauri, Danny?

— Nu.

— Bun, atunci cum aterizăm mergem la birou. Într-o oră Moira să se prezinte la mine. Să fii și tu acolo.

— S-a făcut.

Fu rândul lui Murray să clatine din cap. Moira vărsase lacrimi amare la mormântul directorului, la fel ca toți ceilalți prezenți. În toată cariera sa de apărător al legii întâlnise nu o dată persoane duplicitare, dar ca Moira să facă parte din această categorie era un gând cu care nu reușea să se împace.

Trebuie să fie o coincidență. Poate că vreunul dintre copiii ei se află în corespondență cu cineva de acolo sau altceva de soiul ăsta, își zise Dan.

Detectivii însărcinați cu percheziționarea locuinței agentului Braden găsiră ceea ce căutau. Nu mare lucru: cutia unui aparat de fotografiat. Numai că înăuntru se afla un Nikon F-3 și destule lentile cât să valoreze în total opt-nouă mii de dolari. Mai mult decât și-ar fi putut permite un sergent de poliție din brigada mobilă. În timp ce oamenii săi continuă să cerceteze casa, inspectorul-șef chemă la telefon biroul local al firmei Nikon, ca să verifice dacă proprietarul înregistrase aparatul în acte; inspectorul se convinge că era cazul să sune și la FBI. Ancheta avea legătură cu un caz federal și polițistul spera că vor putea proteja cumva numele unui fost coleg care se lăsase fără îndoială corupt. Corupt sau nu, moartea lui lăsase în urmă niște copii orfani. Poate că totuși FBI-ul avea să înțeleagă.

Deși comitea un delict federal, avocatul se socotea răspunzător în primul rând față de clienții săi. Se găsea într-una din acele situații confuze care apăreau nu atât în codurile de legi, cât în teancurile de dosare cu hotărâri judecătorești. Era convins că fusese comisă o infracțiune și că nimeni nu mișca un deget spre a o investiga. Nu se îndoia că dezvăluirea adevărului era de mare importanță în apărarea clienților săi, implicați într-un caz de asasinat pasibil de pedeapsa capitală. Nu se temea că va fi prins, iar de-ar fi fost, ar fi avut destule de spus în fața comisiei de etică profesională a baroului de stat. Datoria profesională a lui Edward Stuart față de clienți, la care se adăuga și oroarea sa față de pedeapsa cu moartea, îl conduseseră inevitabil la decizia cu pricina.

Clubul subofițerilor din cadrul bazei navale nu se mai numea „Happy Hour”, dar în rest nu se schimbaseră mai deloc. Stuart își efectuase stagiul militar în Marina Statelor Unite, ca ofițer însărcinat cu problemele juridice la bordul unui portavion. Chiar și în Marină, un oraș plutitor cu șase mii de locuitori avea nevoie de unul sau doi avocați. Prin urmare, cunoștea bine atât marea, cât și pe marinari. Intrase într-un magazin de uniforme și-și cumpărase un echipament complet de capelan al Pazei de Coastă, cu panglici cu tot. După aceea se întorsese la bază, îndreptându-se spre clubul subofițerilor, unde atâta vreme cât

plătea băutura cu bani gheață, nimeni nu-i dădea vreo atenție. Pe când naviga la bordul lui *Eisenhower* avusese și el un capelan, așa încât cunoștea jargonul respectiv suficient de bine cât să poată trece orice test de autenticitate. Desigur, următoarea mișcare era să găsească un membru al echipajului de pe cutterul *Panache*.

Cuterul tocmai își sfârșea perioada de revizie care urma oricărei ieșiri în larg. Cum se pregătea să ridice iarăși ancora, era de așteptat ca după orele de muncă marinarii să se ducă la club, unde să-și savureze berea de după-amiază câtă vreme mai aveau ocazia. Singura problemă era să dea de oamenii potriviți. Cunoștea numele celor din echipaj și privise înregistrări făcute de televiziunea locală, pentru a se familiariza cu chipurile lor. Norocul îl ajută să dea taman peste Bob Riley, despre care știa mai multe decât despre ceilalți.

Secundul de pe *Panache* își făcu intrarea în club la patru și jumătate, după ce timp de zece ceasuri supraveghease munca la diverse instalații de pe puntea superioară. Abia dacă apucase să mănânce ceva la prânz, în schimb nădușise din belșug și spera să se rehidrateze cu vreo câteva halbe de bere după ce îndurase arșița soarelui din Alabama. Barmanița îl zări și-i puse în față o halbă mare de Samuel Adams, chiar în clipa când se așeza pe scaun. După o jumătate de minut (și de halbă), Edward Stuart se înființă lângă el.

— Dumneata ești Bob Riley?

— Întocmai, răspunse secundul, întorcând capul. Cu cine am onoarea?

— Nu cred că-ți mai amintești de mine. Matt Stevens mă cheamă. Acu' câțva timp, pe *Mellon*, ai scos unu' din mine. Ziceai că niciodată n-o să-mi bag mințile-n cap.

— Se pare c-am greșit, remarcă Riley, încercând să-și amintească unde mai văzuse figura omului de lângă el.

— Ba nu, aveai dreptate. Pe vremea aia eram un dobitoc. Îți datorez o bere, șefu'. Să știi că mi-am băgat mințile-n cap și asta în primul rând datorită dumatăle.

Stuart îi întinse mâna bărbătește.

— Drept care cred că-i cazu' să fac cinste.

Lui Riley nu i se întâmpla prea des să audă astfel de cuvinte.

— Ce dracu', toți avem nevoie să ne tragă careva de urechi. Află că în tinerețe și mie mi-au frecat ridichea vreo câțiva căpățânoși.

— Păi și io le-am cam dat de furcă altora, râse Stuart. Când ești șef, tre' să-ți vezi de treabă ca să fii respectat, nu? Altfel, cin' să-i țină din scurt pe cei din echipaj?

Riley scoase un mormăit aprobator.

— Pentru cine lucrezi acu'?

— Pentru amiralu' Hally. E la Buzzard's Point. A trebuit să zbor acolo împreună cu el, ca să-l întâlnească pe comandantu' bazei. Cred că-n clipa asta joacă golf. Eu, unu', n-am priceput în viața mea cum vine jocu' ăsta. Dacă nu mă-nșel, ești pe *Panache*?

— Chiar așa.

— Cu căpitanu' Wegener?

— Îhî.

Riley își termină berea, iar Stuart făcu semn barmaniței să le umple din nou paharele.

— E chiar de nemaipomenit pe cât îi merge vestea?

— Red e un marinar mai bun ca mine, răspunse cu sinceritate Riley.

— Nimeni nu poate fi atât de bun ca dumneata, șefu'. Doar am fost de față când ai scos la liman nava aia... Cum se chema cargou' care s-a rupt în două?

— *Arctic Star*, zâmbi Riley, amintindu-și pățania cu pricina. Iisuse, da' știu c-am tras ceva în după-masa aia!

— Țin minte că mă uitam la dumneata și-mi spuneam că ești ticnit de-a binelea. Ei, la dracu'. Tot ce fac acu' e să gâdil un procesor de cuvinte pentru amiral. Oricum, am lucrat nițel pe un 41, înainte de-a fi șef de echipaj. În largul portului Norfolk. Sigur, nu pe o navă ca *Arctic Star*.

— Nu renunța la post, Matt. Dintr-o slujbă ca asta o să ai ce povesti ani la rând. Într-o bună zi o să m-apuc și io de ceva mai ușor. Încep să mă simt cam bătrân pentru aventuri de soi' ăsta.

— Cum e mâncarea aici?

— Merge.

— Îți fac cinste cu o masă?

— Matt, nici nu mai țin minte ce ți-am spus.

— În schimb, eu n-am uitat, îl asigură Stuart. Dumnezeu știe ce s-ar fi ales de capu' meu de nu mi-ai fi deschis ochii dumneata. Zău că nu glumesc. Îți sunt dator. Hai, vino.

Îi făcu semn lui Riley să-l urmeze într-un separeu. Dar chiar când dădeau pe gât cea de-a treia halbă sosi timonierul-șef Oreza.

— Noroc, Navlositorule, își salută Riley colegul.

— Văd că berea-i rece, Bob.

Riley îi făcu semn să se apropie.

— 'Mnealui e Matt Stevens. Am fost împreună pe *Mellon*. Ți-am povestit isprava mea de pe *Arctic Start*.

— Doar de vreo treizeci de ori, preciză Oreza.

— Vrei să-i istorisești tu, Matt? Întrebă Riley.

— Dar știi bine că n-am fost martor până la sfârșit..

— Păi, jumate din echipaj își vărsa mațele. Aia zic și io furtună. Nici pomeneală de decolare, iar vasu' – adică pupa, că de prova se alesese praful – stătea gata să se ducă la fund și atunci...

În următorul ceas, cei trei mai dădură pe gât câte două halbe, luptându-se cu un platou de varză acrå cu cârnați, care mergea strașnic cu berea. Stuart povesti fel și fel de întâmplări despre noul său șef, despre Consiliul Suprem al Pazei de Coastă, unde juriștii erau și ofițeri de navigație, trebuind să se priceapă atât la comanda navelor, cât și a oamenilor.

— Hei, da' ce-i cu chestiile alea pe care le-am auzit despre dumneata și ăia doi drogați? Întrebă Edward.

— La ce te referi? interveni Oreza, care mai păstrase o urmă de luciditate.

— Cum, păi nu s-au dus tipii de la FBI să stea de vorbă cu Hally? Doar eu am bătut rapoartele la mașină.

— Și ce-au zis cei de la FBI?

— N-ar trebui să vă... Ei, la dracu'! Doar n-am de ce să mă feresc de voi! FBI-ul n-a mișcat un deget. N-a făcut decât să-i spună căpitanului vostru „Pleacă și nu mai păcătui”. Tot rahat! pe care-l mâncau tipii ăia... Ce, n-ați auzit? Operațiunea TARPON. Cică toată chestia a fost opera voastră. Cum, nu știați?

— Ce să știm?

Riley nu citise ziarele și nici nu deschisese televizorul de zile întregi. Deși aflase despre moartea directorului FBI, habar nu avea de legătura dintre asasinat și „Expediția spânzurătorii”, cum se obișnuise s-o numească în prezența tovarășilor de beție.

Stuart le relată cele cunoscute de el – adică destul de multe.

— Jumătate de miliard de verzișori? murmură Oreza. Cu banii ăștia am putea schimba câteva carene.

— Dumnezeu mi-e martor c-am avea mare nevoie, întări Stuart. Dar voi, băieți, n-ați... Adică... doar n-ați... pus lațul de gât unuia dintre nenorociții ăia? Întrebă el, scoțând din buzunar un reportofon și dând la maximum volumul de înregistrare.

— De fapt, a fost ideea Navlositorului, zise Riley.

— N-ar fi reușit fără ajutorul tău, Bob, declară cu mărinimie Oreza.

— Păi... toată șmecheria a fost cum să-l spânzurăm, începuse să explice Riley. Vezi bine că, dacă voiam să-l băgăm în sperieți p-ăla micu', trebuia să pară adevărat. Da' n-a fost prea greu, o dată ce mi-am pus mintea la contribuție. După ce ne-a picat în labă, spițeru' de pe navă i-a dat pe la nas un tampon cu eter, care l-a scos din circuit câteva minute și-atunci i-am legat o lunie de gât. Când l-am dus pe puntea superioară, funia avea deja un ochi, așa că l-am atârnat de lațu' ăla, nu de gât. Zău că n-am vrut să-l omorâm pe nenorocitu' ăla... Adică io voiam, adăugă Riley. Da' Red a fost de părere că nu-i o idee prea grozavă, încheie șeful de echipaj, rânjind către timonier.

— Altă chestie tare a fost să-l prindem, interveni Oreza. L-am vârat pe cap o glugă neagră, care avea înăuntru o cupă cu eter. Ticălosu' a început să răcnească de îndată ce-a simțit mirosu', da' etern' l-a trăsniț de cum l-am săltat în vârfu' vergii.

— Ăla micu' a crezut toată povestea. Ce mai și-a udat nădragii! Când l-am dus din nou în careul ofițerilor, ciripea ca un canar. De cum l-am scos pe ăsta de pe punte, l-am dat jos pe celălalt și l-am readus în simțiri. Amândoi erau deja năuci de câtă iarbă fumaseră în ziua aia. Cred că nici nu și-au dat seama ce li se întâmpla *într-adevăr, nu-și dăduseră seama*.

— Iarbă?

— Tot ideea lui Red. Oamenii își aveau țigările lor – să juri că erau adevărate, nu alta. Noi n-am făcut decât să le dăm înapoi ce era al lor și proștii au picat în cursă. Peste asta a venit eteru', așa că m-aș mira să fi avut habar prin ce-au trecut.

Cam așa ceva, își zise Stuart, sperând că reportofonul înregistrase întreaga relatare.

— Îmi pare rău că nu i-am spânzurat pe bune, adăugă Riley după câteva secunde. Matt, în viața ta n-ai avut parte de o asemenea priveliște. Patra oameni măcelăriți ca vitele. Ai simțit vreodată în nări miros de sânge? Eu n-am crezut că există așa ceva. Ei bine, există, îl asigură șeful de echipaj. Blestemații au violat-o pe femeie și pe fetiță, după care le-au tăiat bucăți ca pe... Doamne Dumnezeu! Știi că de-atunci am început să am coșmaruri? Eu și coșmarurile! Iisuse, asta-i o poveste pe care tare-aș vrea s-o uit. Am și eu o fetiță de aceeași vârstă. Nelegiuții au violat-o pe copilă, pe urmă au omorât-o, au măcelărit-o și-au dat-o la rechini. Nu era decât o puștancă. Încă

nu împlinise vârstă ca să poată conduce o mașină sau să meargă la o întâlnire. Se presupune că suntem copoi profesioniști, nu? Adică tre' să ne ținem firea, să nu ne implicăm sufletește și așa mai departe... încheie Riley.

— Așa scrie în instrucțiuni, îl aprobă Stuart.

— Da, da' instrucțiunile nu iau în discuție cazuri de astea, obiectă Navlositorul. Cei în stare de astfel de blestemății nu-s oameni... Nu știi ce dracu' sunt, dar nu-s oameni. Nu poți comite asemenea fărădelegi, continuând să te numești ființă omenească.

— Acu' ce-ați vrea să vă spun? întrebă Stuart pe un ton defensiv, încetând pentru o clipă să-și mai joace rolul. Pentru indivizi de soiul ăsta există legi.

— Legile nu slujesc la mare lucru, nu crezi? replică Riley.

Deosebirea între cei pe care trebuia să-i apere și cei pe care trebuia să-i acuze - își spuse Stuart printre aburii alcoolului - era că cei răi se întâmpla să fie clienții lui, iar cei buni, nu. Dându-se drept capelan al Pazei de Coastă și el încălcase legea, la fel ca cei doi din fața sa. Tot ca și ei, o făcuse din rațiuni superioare și pentru o înaltă cauză morală. Prin urmare, se întreba cine avea dreptate. Nu că ar fi contat prea mult. „Binele” se rătăcise pe undeva, neputând fi găsit nici în textele de legi, nici în îndrumările de etică. Dar, dacă nu exista nici acolo, atunci unde dracu' să-l mai caute? Stuart fiind avocat, grija lui era legea, nu diferența între bine și rău, care cădea în seama judecătorilor și a juraților. Mă rog, ceva pe-acolo. Stuart își zise că n-ar fi trebuit să bea atât de mult. Alcoolul îl făcea să vadă limpede situațiile tulburi, dar și să vadă tulbure situațiile limpezi.

De data asta călătoria se dovedi mai dificilă. Vânturile de vest din largul Oceanului Pacific șfichiuiau piscurile Anzilor, învârtelindu-se spre culmi, în căutarea unor trecători. Vârtejurile astfel iscate se simțeau până la înălțimea de două mii de metri. La altitudinea unde se aflau - numai nouăzeci de metri de la sol - zborul era o adevărată aventură, cu atât mai mult cu cât elicopterul fusese comutat pe pilotul automat. Johns și Willis se legaseră strâns în chingi, ca să mai reducă din efectele vântului, dar amândoi știau că cei din spate n-o duceau deloc ca pe roze, din moment ce uriașul aparat Sikorsky sălta în sus și-n jos de cel puțin zece ori pe minut. Colonelul ținea mâna pe manetă, urmărind manevrele pilotului automat, gata în orice moment să

preia comanda, de îndată ce sistemul ar fi dat cel mai mic semnal de alarmă. Acesta era zbor, nu jucărie – cum îi plăcea să spună atunci când se confrunta cu un grad ridicat de risc.

Drumul prin trecătoare – mai curând un fel de şa muntoasă.

— Nu îmbunătăţea cu nimic situaţia. Spre sud se vedea un vârf de trei mii de metri, iar la nord un altul de peste două mii de metri. Vânturile Pacificului şuierau printre ele, zgâlţâind elicopterul ce zbura cu două sute de noduri pe oră. Aparatul cântărea mult, întrucât făcuse plinul numai cu câteva minute înainte de-a decola de pe ţărmul columbian.

— Acolo-i Mistrato, zise colonelul Johns.

Sistemul computerizat de navigaţie îi dirijase deja spre nord, departe de oraş şi de şosele. Cei doi piloţi erau cu ochii în patru la orice punct de pe sol care ar fi putut reprezenta un om, o maşină sau o casă. Traseul fusese stabilit în urma studierii unor fotografii luate din satelit atât pe timp de zi, cât şi pe timp de noapte, însă oricând se puteau ivi surprize.

— Buck, punctul de aterizare unu peste patru minute, anunţă colonelul în interfon.

— Am recepţionat mesajul.

Zburau deasupra provinciei Risaralda, parte a văii largi dintre două uriaşe creste muntoase, azvârlite spre cer prin crearea unei falii în scoarţa pământului. Pasiunea colonelului era geologia. Ştia cu cât efort putea fi adus un avion la această altitudine şi se minuna de forţele ce ridicaseră munţii la aceeaşi înălţime.

— Punctul de aterizare unu în vizor, zise căpitanul Willis.

— Îl văd şi eu.

Colonelul Johns apucă maneta, iar apoi apăsă pe butonul microfonului.

— Un minut Pregătiţi armele.

— Înţeles.

Sergentul Zimmer îşi părăsi postul, îndreptându-se spre coada elicopterului. Sergentul Bean îşi încărca mitraliera pentru orice eventualitate. Zimmer alunecă, gata să cadă pe locul unde vomitase cineva. Nu era ceva ieşit din comun. Zborul devenise mai lin acum că se aflau la adăpostul munţilor, totuşi, în spate mai existau câţiva băieţi care abia aşteptau să pună piciorul pe pământ. Zimmer nu reuşea să-i înţeleagă nici în ruptul capului. Doar la sol îi pândeau tot felul de pericole.

Echipa se ridică în picioare, în timp ce elicopterul se pregătea de aterizare. Ca şi mai înainte, în clipa când aparatul se aşeză pe

sol, toți coborâra în grabă. Zimmer îi urmă, asigurându-se că întregul efectiv ajunsese cu bine la destinație, apoi ordonă pilotului să decoleze, de îndată ce coborâse și ultimul soldat.

Data viitoare, își spuse Chavez, data viitoare voi avea dracului grijă să mă țin deoparte.

I se întâmplase în repetate rânduri să zboare în condiții nefavorabile, dar niciodată așa ca acum. Porni spre linia copacilor, apoi așteptă ca ceilalți să-l ajungă din urmă.

— Îți pare bine că ești din nou cu picioarele pe pământ? îl întreabă Vega de cum sosi lângă el.

— Habar n-aveam c-am mâncat atât de mult, gemu Ding.

Tot ce înghițise în ultimele ore zăcea pe podeaua elicopterului. Destupă gamela și bău pe săturate, ca să-și clătească gura.

— Cândva îmi plăcea să merg cu trenulețul suspendat, zise Oso. S-a zis cu asta, *mano*.

— Dracu' să-l ia! înjură Chavez, amintindu-și cum stătea la coadă în Knott's Berry Farm și în alte parcuri de distracții din California. Am terminat pe veci cu el.

— Te simți bine, Ding? întreabă căpitanul Ramirez.

— Iertați-mă, domnule căpitan. În viața mea n-am pățit așa ceva. Zău că nu. Îmi revin numaidecât, își asigură el superiorul.

— Relaxează-te. Am ales pentru aterizare, un loc ferit și liniștit. Cel puțin așa *sper*.

Chavez clătină din cap, ca să-și limpezească mintea. Nu știa că tulburările de echilibru porneau de la urechea internă. De fapt, până în urmă cu o jumătate de ceas nu avusese habar ce erau acelea tulburări de echilibru. Cu toate acestea, își luă măsurile adecvate, respirând adânc și scuturându-și capul, ca să-și restabilească echilibrul. E drept că pământul nu se mai mișca sub el, dar creierul încă nu i se limpezise cu totul.

— Încotro, domnule căpitan?

— Deja ai pornit în direcția bună, răspunse Ramirez, punându-i mâna pe umăr. Dă-i drumul.

Chavez își puse ochelarii pentru lumină redusă și începu să înainteze prin pădure. Iisuse, ce situație jenantă! În viața lui n-o să mai facă o asemenea prostie, își făgădui în gând sergentul. În timp ce creierul îl avertiza că mergea într-un mod care nu avea nimic de-a face cu picioarele, Chavez se concentra asupra drumului și a terenului pe care pășea, ajungând la vreo două sute de metri înaintea grupului. Prima misiune în ținuturile

mlăştinoase fusese un simplu antrenament, o simplă glumă. Acum însă era ceva serios. Obsedat de acest gând, îşi alungă senzaţia de greaţă şi se aşternu la mers.

În seara aceea toată lumea lucra până târziu. Trebuia continuată ancheta şi aduse la zi celelalte sarcini de rutină. La ora când păşi în biroul domnului Shaw, Moira reuşise deja să pună ordine în toate informaţiile pe care urma să i le comunice, inclusiv ceea ce uitase să-i spună mai devreme. N-o surprinse să-l găsească acolo şi pe domnul Murray. Mai curând o miră faptul că acesta deschise primul discuţia.

— Moira, ai fost întrebată despre călătoria lui Emil? i se adresa Dan.

Ea încuviinţă din cap.

— Da, numai c-am uitat un amănunt. Am vrut să vi-l comunic azi-dimineaţă, domnule Shaw, însă când am venit în birou dumneavoastră dormeaţi. M-a văzut şi Connie, preciză ea.

— Continuă, o îndemna Bill, neştiind dacă trebuia să-i pară bine sau nu.

Doamna Wolfe se așeză, iar apoi întoarse capul, privind spre uşa dată de perete. Murray se duse şi-o închise. Revenind lângă Moira, îi puse mâna pe umăr.

— Totul e-n regulă, Moira.

— Am un prieten. Locuieşte în Venezuela. L-am cunoscut, l-am cunoscut acum o lună şi jumătate. Noi... mi-e greu să vă explic.

Şovăi, privind ţintă covorul câteva secunde, apoi ridică ochii spre cei doi interlocutori.

— Ne-am îndrăgostit. El vine în Statele Unite cu afaceri o dată la câteva săptămâni, iar cum directorul era plecat, am vrut să ne petrecem weekend-ul la Ascunzătoare, în munţii de lângă Luray Caverns.

— Cunoscut motelul, zise Shaw. Un loc cum nu se poate mai potrivit ca să te fereşti de ochii lumii.

— Ei bine, când am aflat că domnul Jacobs urma să plece şi că se ivise şansa unui întreg weekend, i-am telefonat prietenului meu. Are o fabrică unde produce piese de schimb pentru maşini – de fapt, două: una în Venezuela şi una în Costa Rica. Face carburatoare şi alte lucruri de felul ăsta.

— L-ai sunat acasă? întrebă Murray.

— Nu. Lucrează foarte mult, aşa că i-am telefonat la fabrică. Am numărul la mine.

Le întinse foaia cu numărul notat de Cortez.

— Oricum, am dat de secretara lui. O cheamă Consuela. El era la raionul de vânzări, așa că m-a sunat după un timp, iar eu i-am spus că ne puteam vedea. Așadar, a venit încoace și ne-am întâlnit la aeroport vineri după-amiază. Am plecat devreme de la serviciu, imediat după domnul Jacobs.

— La ce aeroport?

— Dulles.

— Cum îl cheamă pe prietenul tău? Întrebă Shaw.

— Diaz. Juan Diaz. Îl puteți suna la fabrică și...

— Numărul acesta răspunde într-un apartament, nu într-o fabrică, Moira, interveni Murray.

Cu cât lămură lucrurile mai repede, cu atât mai bine.

— Dar... dar el...

Glasul i se frânse.

— Nu! Nu! Nu poate fi...

— Moira, avem nevoie de o descriere completă a prietenului tău.

— O, nu!

Rămăsese cu gura căscată, nereușind s-o mai închidă. Se uită de la Shaw la Murray, apoi din nou la Shaw, pe măsură ce faptele îi deveneau clare în toată grozăvia lor. Era îmbrăcată în negru – probabil aceleași haine pe care le purtase atunci când își înmormântase soțul. Vreme de câteva săptămâni redevenise o femeie frumoasă, fericită și strălucitoare. Acum însă se terminase! Amândoi bărbații îi înțelegeau durerea, simțindu-se oarecum vinovați că o aduseseră în această stare. Era și ea o victimă. Dar în același timp un fir. Or, ei aveau mare nevoie de un fir.

Moira Wolfe se strădui să-și adune ultimele fărâme de demnitate și să le dea o descriere cât mai completă, vorbind pe un ton rece și sec, înainte de a-și pierde cu totul stăpânirea de sine. Murray îl rugă pe propriul său secretar s-o ducă acasă cu mașina.

— Cortez, zise Murray de îndată ce ușa se închise în urma Moirei.

— Pun prinsoare că de el e vorba, încuviință directorul-adjunct al departamentului Investigații. În dosarul lui se precizează că se pricepe grozav să compromită oamenii. Dumnezeu mi-e martor de câte ori și-a confirmat această reputație.

Shaw se răsuci să-și toarne niște cafea.

— Dar nu avea cum să știe cu ce se îndeletnicesc ai lui, nu-i așa?

— Nu văd de ce-ar mai fi venit în State dac-ar fi știut, întări Murray. De când însă se comportă infractorii logic? Oricum, începem să verificăm punctele de control la intrarea în țară, hotelurile și aeroporturile. Poate reușim să dăm de urma javrei ăsteia. Lasă totul în seama mea. Ce facem cu Moira?

— Doar n-a încălcat nici o lege.

Aici era ciudățenia.

— Îi vom găsi o slujbă unde să nu lucreze cu documente secrete. Poate în altă agenție. N-o putem nenoroci pe viață, Dan.

— Sigur că nu.

Moira Wolfe ajunse acasă cu puțin înainte de ora unsprezece. Copiii încă nu se culcaseră. O așteptau. Zărindu-i lacrimile, își închipuie că era impresionată după înmormântare. Cu toții îl cunoscuseră pe Emil Jacobs și-i deplângeau moartea, la fel ca oricare salariat al FBI. Moira nu le povesti mare lucru, ci urcă în camera ei de la etaj, cu gândul să se culce, în timp ce copiii rămaseră în fața televizorului. Singură în baie, se uită în oglindă la femeia care se lăsase sedusă și folosită ca... exact ca o proastă. Ba nu, mai mult decât atât: era o femeie bătrână, singură, orgolioasă și fără minte, care încerca zadarnic să-și regăsească tinerețea. Dorise cu atâta disperare să fie iubită din nou, încât... Încât condamnase la moarte... câți oameni? Șapte? Privi țintă chipul din oglindă, fără a reuși să-și amintească exact. Tinerii agenți din garda de corp a lui Emil aveau familii. Tricotase cu mâna ei o vestă pentru întâiul născut al lui Leo. Copilul avea o vârstă mult prea fragedă... Nu-și va aminti niciodată ce bărbat tânăr, frumos și bun la suflet fusese tatăl lui.

E numai vina mea.

Eu am înlesnit uciderea lor:

Deschise ușița cu oglindă a dulăpiorului cu medicamente. Ca mai toată lumea, soții Wolfe nu aruncaseră medicamentele vechi. Găsi imediat ce căuta: un flacon de plastic cu Placidyl. Înăuntru mai rămăseseră... Numără șase pilule. Cu siguranță că erau de-ajuns.

— De data asta, ce mai e? îl întrebă Tommy Jackson pe fratele său mai mare.

— Trebuie să ies în larg pe *Ranger*, ca să supraveghez un

exercițiu de navigație. Testăm câteva metode noi de interceptare, la a căror elaborare am lucrat și eu. Un prieten deal meu tocmai a pierdut comanda navei *Enterprise*, așa c-am venit cu o zi mai devreme, ca să asist la ceremonie. Mâine plec la Diego, să prind ZAP-ul până pe *Ranger*.

— ZAP-ul?

— Zborul de aprovizionare a portavionului, îi explică Robby. Un bimotor cu elice. Cum e traiul în infanteria ușoară?

— Bântuim toate dealurile. Ultimă instrucție a durat o zi întreagă. Noul nostru șef de grup e țicnit de-a binelea. Asta nu-i corect, remarcă Tim.

— Cum adică?

Locotenentul Jackson bău și ultima înghițitură, golind paharul.

— Doi novici – un locotenent și un șef de grup – sunt deja prea mult pentru un pluton. Așa zice și noul S-3, care-a mers cu noi la instrucție. Bineînțeles, căpitanul e de altă părere. Ieri am mai dat jos câteva kile... Ne-a mușcat de fund, nu glumă. Tare aș vrea să se întoarcă Chavez.

— Cine?

— Comandantul de pluton care-a dispărut... Asta... Stai să vezi ciudățenie! Ar fi trebuit să se transfere ca instructor la un centru de pregătire militară, dar se pare c-a dispărut. S-3 spune că acu' vreo câteva săptămâni era în Panama. L-am pus pe sergentul meu să încerce să-i dea de urmă și să afle ce dracu' s-a întâmplat. Doar face parte dintre oamenii mei, nu?

Robby încuviință din cap. Înțelegea.

— Oricum, lipsesc și actele referitoare la el. Conțopiștii noștri se dau de ceasul morții să le găsească. De la Fort Benning m-au sunat să mă întrebe pe unde dracu' umblă. Încă îl așteptau să sosească. Nimeni nu știe ce-i cu el. Oare în Marină se întâmplă astfel de chestii?

— În general, când cineva lipsește, înseamnă că așa vrea el.

Tim clătină din cap.

— Nu-i cazul lui Ding. Ăsta-i îndrăgostit pe viață de armată. Nici nu pot concepe că s-ar retrage la douăzeci de ani. Va ieși la pensie ca sergent-major cu funcție de comandă. Nu, nu, el nu-i genul care să dea bir cu fugiții.

— Atunci, poate că cineva i-a pus dosarul în alt fișet, sugeră Robby.

— Presupun că da. Încă sunt nou în postul ăsta, îi aminti Tim. Oricum, mi se pare straniu că mai deunăzi au dat de el în junglă.

Dar să trecem la ale noastre. Cum o mai duce soră-mea?

Singurul avantaj era că soarele nu ardea prea tare. De fapt, era chiar destul de răcoare. Poate că nu aveau destul aer cât să li se pară cald, își zise Ding. Altitudinea era ceva mai coborâtă decât cea la care se antrenaseră în Colorado, dar asta se întâmplase cu câteva săptămâni în urmă, așa că aveau să mai treacă două-trei zile înainte ca soldații să se adapteze - ceea ce le va încetini oarecum înaintarea, deși, după părerea lui Chavez, căldura moleșea mai mult decât aerul rarefiat, fiind totodată mai greu de suportat.

Munții - nimeni nu îndrăznea să-i numească dealuri - erau dintre cei mai abrupti pe care-i văzuseră vreodată și, deși bine împăduriți, trebuiau să fie foarte atenți unde puneau piciorul. Frunzișul bogat limita vizibilitatea - fapt ce se dovedea în avantajul lor. Ochelarii de noapte pe care-i purta pe creștet, ca o caschetă prost croită, îi permiteau să vadă numai până la o sută de metri - de regulă, chiar mai puțin de atât. Locurile erau sălbătice și pustii, însă sergentul Chavez se simțea ca acasă.

Nu înaintă în linie dreaptă spre obiectiv, ci preferă să urmeze procedeul standard din armată, abătându-se când în dreapta, când în stânga direcției pe care se deplasa. La fiecare jumătate de oră se oprea, întorcând capul, până zărea și restul echipei. Apoi venea rândul lor să se odihnească timp de câteva minute, uitându-se în urmă după eventualele priviri iscoditoare, interesate de vizitatorii piscurilor din junglă.

Cureaua automatului MP-5 avea două ochiuri, astfel încât putea fi agățată de gât, gata să deschidă focul. Capătul țevii fusese înfășurat în bandă izolatoare, ca să nu se înfunde și ca să amortizeze zgomotul. Acesta era principalul lor dușman. Chavez avea în vedere atât acest amănunt, cât și cercetarea terenului și alte câteva lucruri. De data asta nu era de glumă. Instrucțiunile o spuneau clar. Misiunea lor nu mai era una de recunoaștere.

După șase ore ajunseră la locul unde trebuiau să rămână peste noapte. Chavez luă legătura cu oamenii lui - cinci apăsări pe tasta TRANSMIT, la care i se răspunse prin trei semnale asemănătoare - comunicându-le să se oprească, în timp ce el cerceta împrejurimile. Aleseseră drept popas un adevărat cuib de vulturi, de unde pe timp de zi se vedea la o depărtare de mai multe mile de-a lungul drumului ce șerpuia între Manizales și Medellin, în vecinătatea căruia se găseau punctele de prelucrare

a drogurilor. După toate aparențele, șase dintre ele se aflau la o noapte de mers pe jos de locul ales pentru popas. Chavez făcu o recunoaștere amănunțită, căutând eventuale urme de pași sau de gunoaie – orice ar fi putut trăda o prezență omenească. Se gândea că locul era prea bun ca să nu fi fost folosit într-un fel sau altul. Poate chiar de vreun fotograf de la *National Geographic*, dornic să immortalizeze perspectiva asupra văii. Pe de altă parte, ascensiunea până acolo era un adevărat infern. Se aflau la vreo sută de metri deasupra drumului, iar terenul nu permitea accesul unui tanc, cu atât mai puțin al unui automobil. Ding se deplasă în cercuri concentrice, însă nu descoperi nimic. Poate că punctul ales era prea îndepărtat de căile umblate. După o jumătate de oră apăsă din nou pe butonul radioemitterului. Restul echipei avusese timp suficient să verifice dacă nu era urmărită, situație în care ar fi avut deja loc o ciocnire. Când apăru căpitanul Ramirez, soarele deja tinea cu roșu peretele estic al văii. Era bine că zborul le scurtase noaptea. Cum merseseră doar jumătate din noapte, se simțeau obosiți, dar nu epuizați și, în plus, le rămânea o zi ca să se readapteze la altitudinea ridicată. Parcurseseră cinci mile în linie dreaptă de la punctul de aterizare – în realitate șapte.

— Ajungând la o înălțime de șase sute de metri.

Ca și în alte dăți, Ramirez își împărți oamenii în echipe de câte doi. În apropiere curgea un râu, astfel că nimeni nu mai suferea de sete. Chavez și Vega își ocupară pozițiile deasupra uneia dintre cele mai probabile căi de acces spre locul lor de popas – o pantă lină, cu copaci mai rari și foarte potrivită pentru a aprinde focul. Bineînțeles, Ding nu suise pe acolo.

— Cum te simți, *Oso*.

— Oare de ce n-am niciodată parte să merg undeva la șes, într-un loc răcoros, la aer curat?

Sergentul Vega își scoase „harnașamentul”, așezându-și lucrurile astfel încât să poată dormi pe ele ca pe o pernă confortabilă. Chavez îi urmă exemplul.

— Acolo nu se poartă războaie, omule. Acolo se construiesc terenuri de golf.

— Fir-ar a dracului de armă! exclamă Vega, sprijinindu-și automatul de o ieșitură a stâncii.

Țeava era acoperită cu o pânză de camuflaj. Vega ar fi putut smulge câteva crengi ca să-și ascundă arma, însă nimeni nu voia să lase mai multe urme decât era cazul. De data asta, pe Ding îl

învinse oboseala și ațipi înainte de-a mai apuca să scoată vreun cuvânt.

— Mamă?

Era trecut de ora șapte. În mod normal, Moira trebuia să fi fost de mult în picioare, pregătind micul dejun pentru copii, care se trezeau devreme. Dave bătu la ușă, dar nu primi nici un răspuns. Abia atunci îl săgetă un fior de spaimă. Își pierduse deja tatăl, descoperind că părinții nu erau acele fapte nemuritoare și neschimbate de care avea nevoie orice copil atunci când creștea. Acesta era coșmarul permanent al fiecăruia dintre copiii Moirei – un coșmar despre care nu discutau niciodată, nici măcar între ei, ca nu cumva astfel să-și forțeze norocul. *Dar dacă i se întâmplase ceva mamei?* Încă înainte de-a băjbâi cu mâna după clanță, ochii lui Dave se umpluseră de lacrimi la gândul a ceea ce avea să descopere înăuntru.

— Mamă?

Glasul începu să-i tremure. Se simți rușinat, dar și îngrijorat ca nu cumva să-l audă frații săi mai mici. Răsuci clanța și deschise încet ușa.

Storurile erau ridicate, lăsând razele soarelui de dimineață să inunde încăperea în lumină. Mama era acolo, lungită pe pat, îmbrăcată tot cu rochia neagră. Nemișcată.

Dave rămase încremenit locului, cu lacrimile curgându-i șiroaie pe obraji. Coșmarul din mintea lui devenise realitate, lovindu-l ca o măciucă în moalele capului.

— Mamă?

Dave Wolfe era îndrăzneț ca orice adolescent, iar în acea dimineață avea într-adevăr nevoie să-și adune tot curajul. Își luă inima în dinți și se apropie de pat, apucând mâna mamei. Era caldă. Încercă să-i ia pulsul. Slab, abia sesizabil – totuși, exista un semn de viață. Descoperirea îl împinse la acțiune. Ridică receptorul telefonului de pe noptieră, formând în grabă 911.

— Poliția, secția Urgențe, răspunse imediat un glas.

— Am nevoie de o ambulanță. Mama mea nu se mai trezește.

— La ce adresă? întrebă vocea.

Dave îi dădu lămuririle necesare.

— Bun, acum spune-mi exact cum ai găsit-o pe mama ta.

— Doarme și nu se mai trezește. Și...

— Mama ta e alcoolică?

— Nu! protestă jignit băiatul. Mam lucrează la FBI. Aseară s-a

duș la culcare de îndată ce s-a întors de la birou. Era...

În clipa aceea privi spre noptieră și făcu descoperirea.

— O, Dumnezeu! Văd un flacon de pastile.

— Citește ce scrie pe etichetă, îi ceru vocea de la telefon.

— Placidyl. Era medicamentul pe care-l lua tata, iar el...

Cel de la telefon nu mai avea nevoie de alte amănunte.

— E-n regulă. În cinci minute sosește ambulanța.

În realitate, de-abia trecură patru minute și ambulanța opri în fața casei. Locuința familiei Wolfe era la trei blocuri de sediul pompierilor. Înainte ca ceilalți copii să-și dea seama că se întâmplase ceva, infirmierii își făcură intrarea în sufragerie. Urcară în grabă scările până în dormitor, unde-l găsiră pe Dave ținând strâns mâna mamei sale și tremurând ca o frunză în vânt. Șeful infirmierilor îl dădu deoparte, după care controlă respirația, pupilele și pulsul Moirei.

— Patruzeci. Foarte slab. Respirația... opt. Abia se simte. A luat Placidyl, declară el.

— Ah, porcăria aia! exclamă un altul, întorcându-se spre Dave. Câte pastile erau înăuntru?

— Nu știu. Erau ale tatei și...

— Să mergem, Charlie, zise primul, apucând-o pe femeie de subsuori. La o parte, puștiule, trebuie să ne grăbim.

Nu aveau vreme de pierdut, așa că renunțară la targă. Infirmierul era un bărbat vânjos și înalt, astfel încât o scoase pe Moira din încăpere luând-o în brațe ca pe un copil.

— Poți veni cu noi la spital.

— Cum...?

— Încă respiră, puștiule. Deocamdată nu-ți pot spune mai mult de-atât, zise cel de-al doilea infirmier, îndreptându-se spre ușă.

Ce dracu' se întâmplă? se încruntă Murray.

Trecuse s-o ia de acasă pe Moira, a cărei mașină rămăsese în garajul FBI. Își spunea că poate va reuși să-i mai atenueze sentimentul de vinovăție. Moira încălcase normele de securitate, comisese o imprudență, dar în același timp era victima unui om care-o căutase și o alesese tocmai pentru slăbiciunile ei, exploatându-i punctele nevralgice cu un profesionalism desăvârșit. Fiecare își avea sensibilitățile sale. Era o lecție pe care Dan o învățase în urma anilor de muncă în FBI.

Nu-i cunoscuse niciodată pe copiii Moirei, dar știa multe despre ei, astfel încât nu-i fu greu să-și dea seama cine ieșise din

casă, pornind în urma infirmierilor. Murray își parcă mașina de serviciu și coborî în grabă.

— Ce s-a întâmplat? îl întrebă el pe cel de-al doilea infirmier.

Cu o mână îi întinse legitimația, ca să-și justifice dreptul la un răspuns.

— Tentativă de sinucidere. A luat niște pastile. Mai doriți să știți și altceva? adăugă infirmierul, pregătindu-se să suie la volan.

— Dați-i bătaie, zise Murray, răsucindu-se în loc, ca să se asigure că nu stătea în calea ambulanței.

Întorcând capul spre copii, înțelese că până atunci cuvântul „sinucidere” nu fusese rostit cu voce tare în prezența lor și revelația bruscă a adevărului îi făcu să le piară tot sângele din obraz.

Cortez! Nenorocitul! Roagă-te la Cel de Sus să nu pun vreodată mâna pe tine!

— Copii, sunt Dan Murray. Lucrez cu mama voastră. Vreți să vă duc până la spital?

Cazul pe care-l ancheta putea să mai aștepte. Morții rămâneau morți, așa că-și permiteau să aibă răbdare. Emil ar fi înțeles cum stăteau lucrurile.

Lăsă copiii în fața intrării la secția Urgențe, după care se duse să găsească un loc de parcare și să dea un telefon din mașină.

— Dă-mi-l pe Shaw, îi ceru el omului de pază.

Shaw răspunse aproape imediat.

— Dan, sunt eu, Bill. S-a întâmplat ceva?

— Moira a încercat să se sinucidă. A înghițit niște pastile.

— Ce-ai de gând să faci?

— Cineva trebuie să stea cu copiii. Moira are vreo prietenă la care să apelăm?

— Am să mă interesez.

— Până atunci rămân aici, Bill. Adică...

— Înțeleg. E-n regulă. Ține-mă la curent.

— S-a făcut.

Murray puse receptorul în furcă și porni către spital. Copiii stăteau cu toții laolaltă în sala de așteptare. Dan știa ce însemna așteptarea la secția de urgente. Mai știa și că insigna de agent FBI putea deschide aproape orice ușă. La fel cum se întâmplă și de data asta.

— Tocmai a fost adusă o femeie, se adresă el primului doctor care-i ieși în cale. Moira Wolfe.

— Aha, aia care-a luat pastile.

E o persoană, nu o „aia”! Ce dracu’! scrâșni în sinea sa Murray, dar se mărgini să dea din cap.

— Unde-i?

— Nu puteți...

— E implicată într-un caz de maximă importanță, i-o tăie cu răceală Murray. Vreau să văd cum se simte.

Doctorul îl conduse într-o rezervă. Priveliștea nu era prea atrăgătoare: Moira avea deja vârât pe gât un tub pentru respirație artificială și ace de perfuzie în amândouă brațele. Uitându-se mai bine, i se păru că printr-unul dintre tuburi se scurgea sânge, care trecea prin ceva, după care era injectat în același braț. Pe pieptul dezgolit fuseseră lipiți senzori EKG. Lui Murray nu-i făcea plăcere s-o privească. Spitalele lipseau omul de orice urmă de demnitate, dar viața era cu mult mai importantă decât demnitatea.

Cum de nu știuse Moira acest lucru?

Cum de nu ți-ai dat seama, Dan? Își făcu reproșuri Murray. Ar fi trebuit să-ți treacă prin minte să pui pe cineva s-o supravegheze. La naiba, dacă stăteai cu ochii pe ea, nu s-ar fi întâmplat nenorocirea asta.

Poate-ar fi trebuit să ne stropșim la ea, în loc s-o tratăm cu blândețe. Poate ne-a înțeles greșit. Poate... Poate...

Cortez, ticălos nenorocit, ești ca și mort. Atâta doar că trebuie să-mi aleg momentul.

— Va scăpa cu viață? Întrebă Murray.

— Dar dumneata cine dracu’ ești? Întrebă medicul fără să-i arunce vreo privire.

— FBI-ul. Trebuie să știu ce șanse are.

Doctorul tot nu întoarse capul.

— Asta-mi doresc și eu, amice. A luat Placidyl. E un somnifer foarte puternic. Puțini medici îl mai recomandă, pentru că pacienții riscă să devină dependenți de el. Doza letală e între cinci și zece pilule. Doza letală înseamnă cantitatea care ucide jumătate din persoanele care o îngurgitează. Nu știu cât a înghițit bolnava noastră. Cel puțin n-a murit, însă funcțiile vitale sunt destul de afectate ca să-i acordăm prea multe șanse. Acum îi dializăm sângele, ca să împiedicăm absorbția somniferului. Sper să nu fie un efort zadarnic. Îi administrăm oxigen 100, o vom îndopa cu perfuzii, după care vom aștepta să vedem ce se întâmplă. Nu-și va veni în simțiri cel puțin încă douăzeci și patru

de ore. Poate două sau chiar trei zile. Nu vă pot spune nici care sunt șansele de supraviețuire. Și-acum, v-aș ruga să plecați și să mă lăsați să-mi văd de treabă.

— Domnule doctor, în sala de așteptare sunt trei copii.

Medicul întoarse capul preț de două secunde.

— Spuneți-le că există o speranță, însă pentru un timp va fi o luptă pe viață și pe moarte. Îmi pare rău, dar mai mult nu știu nici eu. Vestea bună e că, dacă-și recapătă cunoștința, o putem declara în afară de orice pericol. De regulă, medicamentul acesta nu determină efecte permanente. Afară de cazul când ucide pur și simplu, adăugă doctorul.

— Mulțumesc.

Murray ieși din salon și se duse să le spună copiilor ceva ce le-ar fi putut reda speranța. După vreo oră își făcură apariția câțiva vecini, ca să se ocupe de copiii Moirei. Dan plecă discret de îndată ce sosi un agent însărcinat să stea de veghe în sala de așteptare. Moira era probabil singurul lor fir către Cortez, ceea ce însemna că viața ei era amenințată și din exterior, nu numai din propria-i voință. Murray ajunse la birou cu puțin după ora nouă, tăcut și furios. Aici îl așteptau trei agenți, cărora le făcu semn să vină după el.

— Ei, ce-ați aflat?

— La Ascunzătoare domnul „Diaz” a folosit o carte de credit American Express. Am identificat numărul la casa de bilete din două aeroporturi – slavă Domnului că există calculatoare care verifică și cărțile de credit. Imediat ce s-a despărțit de doamna Wolfe, a luat un avion Dulles cu destinația Atlanta, iar de acolo către Panama, unde a dispărut. Probabil că ultimii! Bilet l-a plătit cu bani gheață, întrucât în seara cu pricina aeroportul nu înregistrează nici un pasager cu numele Juan Diaz. Funcționarul de la Dulles își amintește de el – era grăbit să prindă avionul spre Atlanta. Descrierea se potrivește cu cea pe care o avem deja. Indiferent cum a pătruns în țară săptămână trecută, n-a fost pe la Dulles. În momentul de față sunt cercetate înregistrările de pe computer. Până spre prânz ar trebui să avem un răspuns. Există toate șansele să descoperim cum s-a strecurat în State. Eu pariez pe unul dintre marile aeroporturi – Dallas, Fort Worth, Kansas City, Chicago. Dar abia acum vine partea cea mai interesantă. American Express a descoperit că deține mai multe cărți de credit pe numele Juan Diaz. Câteva dintre ele au fost emise recent, însă nu se știe cum.

— Zău? se miră Murray, turnându-și puțină cafea. Cum de n-au fost depistate până acum?

— În primul rând, depunerile au fost făcute la timp și integral, astfel încât nimeni nu s-a sesizat. Adresele sunt ușor diferite iar numele nu-i chiar atât de neobișnuit. Prin urmare, la prima vedere, nu apare nimic suspect. După toate probabilitățile, cineva a reușit să aibă acces la sistemul computerizat – respectiv la programele de execuție – ceea ce-ar putea reprezenta încă un fir pentru noi. Presupun că-și va păstra numele acesta, în caz că Moira va da cu ochii de cartea lui de credit. Tot cartea de credit ne arată că individul a efectuat cinci drumuri la Washington în ultimele patru luni. Cineva își face de lucru cu sistemul computerizat al băncii American Express – cineva al naibii de priceput. Oricum, continuă agentul, suficient de priceput ca să umble la o mulțime de calculatoare. Tipul ăsta poate realiza linii de credit complete atât pentru Cortez, cât și pentru alții. Ar trebui să existe o posibilitate de verificare, însă nu-mi pun mari nădejdi c-o să-l depistăm prea curând.

Se auzi o bătaie în ușă, apoi în încăpere păși un alt agent tânăr.

— Dallas – Fort Worth, zise el, întinzând superiorului un fax. Semnăturile se potrivesc. Pe aici a pătruns în țară, după care a luat un avion de seară până la New York – La Guardia, unde a ajuns vineri după miezul nopții, ora locală. Probabil c-a mers cu trenul până la Washington ca s-o întâlnească pe Moira. Cercetările continuă.

— Frumos! exclamă Murray. E uns cu toate alifiile. De unde venea?

— Încă facem verificări, domnule. Biletul pentru New York l-a cumpărat de la casă. În clipa de față discutăm cu cei de la controlul pașapoartelor, ca să aflăm când a trecut prin vamă.

— Bun, altceva?

— Acum avem și amprentele lui. Una părând a fi arătătorul stâng există pe biletul lăsat doamnei Wolfe. Corespunde cu ce am găsit pe chitanța de credit de la aeroportul Dulles. N-a fost ușor, dar tipii de la laborator s-au folosit de laser. Am trimis o echipă la „Ascunzătoare”, dar deocamdată n-am descoperit nimic. Cei însărcinați cu ștergerea amprentelor sunt mari meseriași – chiar prea buni pentru ce urmărim noi; totuși, băieții noștri nu s-au dat bătuți.

— Avem totul, în afară de fotografia ticălosului ăstuia. Numai

poza ne lipsește, repetă Murray. Ce s-a întâmplat după Atlanta?

— Ah, credeam că v-am spus. După o scurtă escală, a luat avionul spre Panama.

— Pe ce adresă e cartea de credit American Express?

— Undeva în Caracas. Probabil că se omite o literă. Așa procedează toți.

— Cum se face că cei de la controlul pașapoartelor... of, se strâmbă Murray. Bineînțeles că al lui este pe alt nume, sau poate că are o colecție întreagă, asortată la cărțile de credit.

— Avem de-a face cu un adevărat profesionist. Ne putem socoti băfțoși c-am aflat și-atât, într-un timp așa de scurt.

— Ce-i nou în Columbia? Întrebă celălalt agent.

— Nu mare lucru. Munca în laborator avansează repede, însă n-am descoperit nimic pe care să nu-l fi știut deja. Columbienii dețin numele a circa jumătate din cei implicați. Prizonierul zice că nu-i cunoștea pe toți și probabil că acesta-i adevărul. S-a inițiat o vastă operațiune de depistare a făptașilor, însă Morales nu-i prea optimist. Toți fac parte din categoria celor dați de multă vreme în urmărire de către guvernul columbian. Toți s-au folosit de M-19. Se pare că-i vorba de un contract, întocmai cum am presupus și noi.

Murray se uită la ceas. În aceeași zi urma să aibă loc înmormântarea celor doi agenți din garda de corp a lui Emil. Slujba trebuia să se officieze la Catedrala Națională, unde avea să țină și președintele o alocuțiune. Chiar atunci sună telefonul.

— Murray.

— Aici Mark Bright de la brigada mobilă. Am aflat câteva noutăți.

— Ascult.

— Sâmbătă a fost lichidat un polițist. Făptașii, doi asasini plătiți, au tras de aproape cu arme Ingram, iar un puști de prin vecini l-a doborât pe unul dintre ei, trăgându-i un glonț în cap cu o pușcă de calibrul 22. Rana s-a dovedit mortală. Ieri au fost descoperite atât vehiculul, cât și cadavrul. Cel care a tras a fost identificat fără nici un dubiu drept traficant de droguri. Poliția locală a percheziționat locuința victimei - sergentul Braden - unde au găsit un aparat de fotografiat aparținând victimei din cazul „Piraților”. Sergentul ucis lucra la secția Tâlhării. Mă bate gândul că lucra mână în mână cu traficanții și că, înainte de atentat, a scotocit prin casa celui alt în căutarea dovezilor găsite până la urmă de noi.

Murray dădu din cap cu un aer gânditor. Aflaseră ceva în plus. Va să zică, traficanții voiseră să se asigure că în urma viitoarei lor victime nu vor rămâne nici un fel de dovezi, numai că omul lor nu fusese suficient de priceput, așa că-l lichidaseră. Incidentul era legat de asasinarea directorului Jacobs și de Operațiunea TARPON.

Va să zică, bandiții nu se jucau.

— Altceva?

— Poliția locală e furioasă la culme. E pentru prima oară când unul de-ai lor o pățește astfel. A fost o „execuție în public”, iar nevasta sergentului a căzut și ea victimă unui glonț rătăcit. Poliștii sunt porniți rău. Azi-noapte a fost agățat un comerciant de droguri. La prima vedere, pare un act de justiție, însă nu cred c-a fost o coincidență. Cam atât deocamdată.

— Mulțumesc, Mark, zise Murray, punând receptorul în furcă. Deci, ticăloșii ne-au declarat război, murmură el.

— Cum ai spus, domnule Murray?

— Nimic. Ai verificat deplasările mai vechi ale lui Cortez? Hoteluri, închirieri de mașini și-așa mai departe.

— Avem douăzeci de oameni care se ocupă de asta. În două ore ar trebui să primim ceva informații preliminară.

— Ține-mă la curent.

Primul punct de pe agenda procurorului Statelor Unite în ziua aceea era întâlnirea cu Stuart care – în opinia secretarei – părea să aibă chef de vorbă. Nici urmă de mahmureală.

— 'Neața, Ed, îl salută Davidoff, fără să se ridice în picioare.

Pe biroul lui se vedeau înșirate o sumedenie de hârtii.

— Cu ce-ți pot fi de folos?

— Sunt împotriva pedepsei cu moartea, declară Stuart, așezându-se. Am să susțin vinovăția acuzatului, cerând o condamnare de douăzeci de ani. Atât și nimic mai mult.

— Ne vedem la proces, Ed, răspunse Davidoff, concentrându-se din nou asupra hârtiilor din fața sa.

— Vreți să vă spun pe ce-am pus mâna?

— Dacă-i ceva valoros, ai să mă anunți la momentul potrivit.

— Ar putea fi suficient ca să-mi scot clienții basma curată. Țineți să-i vedeți scăpați?

— Nu cred până nu văd, replică Davidoff, ridicând totuși privirea.

Stuart era un avocat al apărării din cale-afară de zelos, își zise

procurorul Statelor Unite, dar un om cinstit. Nu mințea – cel puțin, nu la tribunal.

De obicei, Stuart purta cu el o servietă veche, dintr-acelea plate și confecționate din piele tare, spre deosebire de servietele-diplomat noi și elegante pe care le etalau majoritatea avocaților. O deschise și scoase dinăuntru un reportofon. Davidoff îl urmări cu privirea în tăcere. Amândoi erau avocați pledanți, amândoi se pricepeau să-și ascundă sentimentele și să spună exact ceea ce trebuiau să spună, indiferent ce gândeau. Însă, cum și unul și celălalt dețineau această însușire, reușeau – asemenea jucătorilor de pocher – să descifreze cele mai subtile semne, pe care alții nu le sesizau. În clipa când apăsă pe butonul PLAY, Stuart știa că-i vârâse un ghimpe în inimă adversarului său la bară. Derularea benzii dură câteva minute. Calitatea înregistrării era sub orice critică, însă vocile se auzeau distinct și, odată prelucrate: în laboratorul fonic (operațiune pe care un avocat și-o putea permite), replicile aveau să devină perfect inteligibile.

Reacția lui Davidoff fu exact aceea la care se așteptase.

— Înregistrarea e irelevantă în cazul pe care-l judecăm. Informațiile pe bază de mărturisire sunt excluse din proceduri. Doar ne-am înțeles asupra acestui lucru.

Simțind că avantajul era de partea sa, Stuart deveni mai îngăduitor. Sosise momentul să-și arate mărinimia.

— Dumneavoastră ați venit cu propunerea. Eu n-am suflat o vorbă. Guvernul a încălcat grosolan drepturile constituționale ale clienților mei. Simularea unei execuții constituie în cel mai bun caz o tortură mintală – adică ceva cât se poate de ilegal.

— S-ar putea să se ridice în picioare și să aplaude, replică circumspect Davidoff.

— Există și această posibilitate, nu? N-avem decât o cale de-a afla: punem procesul pe rol.

Stuart vârî reportofonul la loc în servietă.

— Tot mai doriți să devansăm audierile? Cu informațiile pe care le dețin, pot să atac ușor probele dumneavoastră. La urma urmei, dacă au fost într-atât de nebuni încât să-și facă un asemenea circ, de ce n-ar pretinde clienții mei c-au fost forțați să se masturbeze ca să vă furnizeze probele de spermă despre care ați povestit în presă – sau că i-ați constrâns să pună mâna pe armele crimei ca să-și lase amprentele pe ele? Apropo, încă n-am discutat cu ei astfel de detalii. Ce-ar fi dac-aș lega asemenea

depoziții de ceea ce știu eu despre victimă? Consider că am șanse reale de a-i trimite acasă liberi și bine mersi.

Stuart se aplecă în față, sprijinindu-și brațele pe biroul lui Davidoff.

— Pe de altă parte, așa cum spuneți dumneavoastră, e greu de presupus cum vor reacționa jurații. Prin urmare, iată ce vă propun: îi inculpați pe ce motiv vreți dumneavoastră, solicitând o condamnare de douăzeci de ani, fără ca judecătorul să-și bage nasul și să dea vreo sugestie în legătură cu modul de ispășire a pedepsei – astfel încât indivizii să iasă de după gratii, să zicem peste opt ani. Dumneavoastră veți spune presei că aveți probleme cu probele – chestie care vă calcă pe nervi – numai că asta e situația. Clienții mei vor fi scoși din circuit un timp destul de îndelungat. Dumneavoastră obțineți o condamnare, însă nu va muri nimeni. Acesta e târgul pe care vi-l propun. Vă las câteva zile să chibzuiți asupra lui.

Stuart se ridică în picioare, își luă servieta și plecă fără să mai adauge altceva. De cum ieși din birou, căută din ochi toaleta bărbaților. Simțea o nevoie imperioasă de-a se spăla pe mâini, fără să-și dea seama de ce. Era convins că făcuse exact ce se cuvenea. Criminalii – pentru că asta erau – vor fi declarați vinovați, însă nu vor muri pe scaunul electric. Și cine știe – își zise el – poate că se vor îndrepta. Era un gen de minciună pe care avocații și-o spuneau adeseori. Nu trebuia să distrugă cariera unor tipi de la Paza de Coastă, care comiseseră primul delict din viața lor – probabil și ultimul. Se pregătise și pentru o asemenea eventualitate, însă nu-i surâdea perspectiva. În felul acesta, fiecare dintre părți câștiga ceva – ceea ce pentru un avocat reprezenta o performanță. Și totuși, simțea o mare nevoie să se spele pe mâini.

Pentru Edwin Davidoff, situația era ceva mai complicată. Doar nu era vorba de un simplu caz penal. Același scaun electric care ar fi trebuit să-i trimită în iad pe cei doi pirați i-ar fi adus și lui un birou spațios în Clădirea Dirksen a Senatului.

Încă din primul an de liceu, când citise lucrarea *Sfat și consimțământ*, Davidoff râvnise la un loc în Senatul Statelor Unite. Muncise din greu ca să-l câștige: primul din clasă la Facultatea de Drept Duke, ore lungi de lucru plătite mult sub tarif de către Departamentul Justiției, un program de conferințe pe întreg teritoriul statului, fapt care aproape îi distrusese viața de

familie. Își sacrificase întreaga existență pe altarul justiției. Și al ambiției – după cum era silit să admită în sinea sa. Iar acum, când se găsea la un pas de a-și împlini visul, când putea condamna la moarte în deplină legalitate doi criminali ce-și pierduseră orice drept la viață... iată că se alegea praful! Dacă renunța la capetele de acuzare, pledând conform înțelegerii pentru o condamnare de numai douăzeci de ani, toată munca lui, toate discursurile despre justiție nu vor mai valora doi bani. Chiar așa! Pe de altă parte, ar fi putut ignora spusele lui Stuart, aducând cazul în fața judecătorului – numai că atunci risca să rămână în analele justiției drept cel care pierduse procesul cu totul. I-ar putea pune sub acuză pe cei de la Paza de Coastă, dar asta însemna să le sacrifice cariera, dacă nu chiar și libertatea, pe altarul cui? Al dreptății? Al ambiției? Sau poate al răzbunării? se întrebă el. Indiferent că pierdea sau câștiga procesul „Piraților”, oamenii aceia vor avea de suferit, deși fapta lor ajutase guvernul să dea o lovitură nimicitoare Cartelului.

Drogurile. Totul pornea de la droguri. Capacitatea lor de-a corupe era mai puternică decât tot ce întâlnise în viața lui. Drogurile corupeau oamenii, le întunecau mințile și, în final, le aduceau moartea. Drogurile generau banii folosiți la coruperea celor implicați direct. Drogurile corupeau instituțiile la orice nivel și în toate modurile imaginabile. Drogurile corupeau guverne întregi. Așadar, care era răspunsul? Davidoff nu-l cunoștea, deși știa că, dacă va candida vreodată pentru Senat, va trebui să peroreze în fața camerelor TV, declarând că intra în cursă (măcar în parte) dacă locuitorii statului Alabama aveau încredere că-i va reprezenta cum se cuvine...

Isuse, își zise el. Acum ce-i de făcut? Cei doi pirați merită să moară pentru fapta pe care au comis-o. Cum rămâne cu datoria mea față de victime?

Nu era chiar o minciună – de fapt, era purul adevăr. Davidoff credea în justiție. Nutrea convingerea că legea fusese concepută de oameni tocmai spre a se apăra de ticăloși. Nu se îndoia că menirea sa în viață era aceea de instrument al dreptății. Altfel de ce-ar fi muncit atât de mult pentru bani atât de puțini?

La urma urmei, nu era o simplă ambiție, nu?

Nu.

Una dintre victime fusese coruptă, dar celelalte trei? Cum numeau militarii astfel de situații? *Pierderi colaterale*. Prin acest termen se desemna o acțiune îndreptată împotriva unei ținte

individuale, dar care distrugea accidental și alte obiective aflate în apropiere. Pierderi colaterale. În vreme de război, ar fi fost cu totul altceva în cazul de față era vorba pur și simplu de o crimă. *Și totuși nu, nu doar o simplă crimă. Blestemații lucraseră pe îndelete. Chiar cu plăcere. Oare opt ani de detenție erau suficienți ca să plătească pentru o asemenea faptă?*

Dar dacă pierdea procesul cu totul? Chiar de-ar fi câștigat, îi putea sacrifica pe cei de la Paza de Coastă spre a face dreptate? Asta s-ar fi numit tot „pierdere colaterală”?

Trebuia să existe o soluție. De regulă, se găsea întotdeauna o ieșire. Oricum, avea la dispoziție câteva zile să chibzuiască asupra acestui lucru.

Dormiseră bine, iar aerul rarefiat de munte nu-i afectase chiar atât de mult pe cât se așteptaseră. La apusul soarelui echipa era în picioare, cu forțele refăcute. Chavez își bău ceașca de nes cu ochii la hartă, întrebându-se pe care dintre țintele însemnate să le atace în noaptea aceea. În cursul zilei, oamenii săi supravegheaseră îndeaproape drumul din vale, cunoscând în linii mari ce anume trebuiau să repereze: un camion cu containere de acid. O mână de oameni de prin partea locului aveau să descarce camionul pentru o plată de nimic, pornind apoi spre munți, împreună cu alt grup care aducea frunzele de coca și unele utilaje mai ușoare. Către asfințit sosi un camion. Întunericul se lăsa înainte ca echipa lui Chavez să apuce să vadă tot ce se întâmpla, mai ales că ochelarii lor pentru lumină slabă nu aveau lentile telescopice, însă camionul plecă destul de curând. Escala se făcuse la circa trei kilometri de HOTEL – unul dintre punctele menționate pe lista de obiective – aflat la patru mile depărtare.

Sosisse momentul. Fiecare membru al echipei își dădu pe mâini cu soluție împotriva insectelor, întinzând-o apoi pe obraz, pe gât și pe urechi. Pe lângă faptul că alunga gândăniile, substanța cu pricina dilua puțin vopseaua de camuflaj, pe care și-o aplicaseră ca și cum s-ar fi rujat, însă cu efecte înfricoșătoare. Membrii fiecărei perechi se ajutară unul pe altul în această operațiune. Nuanțele mai închise erau repartizate pe frunte, pe nas și pe pomeți, iar cele palide pe adânciturile de sub ochi și din obraz. Nu era vorba de vopsele de camuflaj, ca la soldații din filmele de război. Scopul culorilor respective erau invizibilitatea, nu intimidarea. Prin acoperirea nonelor deschise la culoare și lumânarea celor de umbră, fețele lor nu mai arătau a chipuri

omenești.

Sosise momentul să-și câștige banii. Odată alese traseele și punctele de întâlnire, ele fură comunicate întregii echipe. Urmare întrebări și răspunsuri, se luă în discuție toate eventualitățile, se elaborară planuri alternative, după care Ramirez dădu ordinul de plecare. Trebuiau să pornească la drum câtă vreme mai cădea lumina pe peretele estic al văii. Începeau coborârea și deplasarea către obiectiv.

17

Punerea în execuție

În armată, ordinul-tip pentru o misiune de luptă este reprezentat de un acronim - SMESSCS - Situație, Misiune, Executare, Serviciu și Sprijin, Comandă și Semnal.

SITUAȚIA înseamnă informațiile necesare misiunii, respectiv ce trebuie să cunoască soldații în legătură cu misiunea primită.

MISIUNEA este definirea într-o singură frază a sarcinii ce urmează a fi îndeplinită.

EXECUTAREA reprezintă metodologia prin care va fi îndeplinită misiunea.

SERVICIUL și SPRIJINUL se referă la modalitățile de ajutorare a oamenilor în scopul executării misiunii.

COMANDA îl desemnează pe cel care dă ordine pe parcursul tuturor etapelor, mergând teoretic până la Pentagon, iar în josul scării ierarhice până la cel mai mic grad dintre membrii unității care la nevoie ajunge să preia comanda.

SEMNALUL este termenul generic pentru procedurile de comunicare urmând a fi aplicate.

Soldații fuseseră deja puși la curent în linii generale cu situația - ceea ce; de altfel, nici n-ar fi fost nevoie. Atât circumstanțele, cât și misiunea primită difereau întrucâtva, însă oamenii erau conștienți și de acest lucru. Căpitanul Ramirez îi încunoștințase asupra executării prezentei misiuni, dându-le toate informațiile necesare pentru acea seară. Nu aveau nici un sprijin din afară. Trebuiau să se descurce singuri. Ramirez deținea comanda tactică și stabilise care dintre subordonați va prelua comanda în caz că el ar fi fost scos din luptă. De asemenea, elaborase codurile de comunicare radio. Ultima măsură luată înainte de-a da ordinul de plecare fu aceea de a-și comunica intențiile către VARIABLE, a cărei localizare nu o cunoștea, dar care-i dădu aprobarea.

Ca de obicei, sergentul Domingo Chavez forma avangarda, mergând la o sută de metri înaintea lui Julio Vega care, la rândul său, se detașase la vreo cincizeci de metri în fața camarazilor săi, răsfirați la zece metri depărtare unul de altul. Drumul în pantă le îndurera mușchii picioarelor, dar nimeni nu lua seama la

acest neajuns. Toate gândurile lor se concentrau asupra misiunii. La fiecare o sută de metri, Chavez căuta câte un punct de observație de unde să poată privi în jos, către obiectiv, adică spre locul pe care urmau să-l atace. Vedea prin binoclu licărul slab al felinarelor cu gaz. Cum mergeau cu soarele în spate, nu aveau de ce să se teamă că razele lui s-ar fi reflectat în lentile. Obiectivul era amplasat exact acolo unde îl menționa și harta. Chavez se întrebă cum fusese obținută informația cu pricina. Echipa urma întocmai planul care-i fusese adus la cunoștință. Chavez își zise că treaba era pregătită până în cele mai mici amănunte. După toate probabilitățile, la HOTEL ar fi trebuit să se găsească între zece și cincisprezece oameni. Sergentul spera ca superiorii să nu se fi înșelat în previziunile lor.

Drumul nu era prea rău. Vegetația se dovedea ceva mai rară decât la șes și, în plus, nu mai erau atâtea insecte. Poate că și pentru ele aerul era prea rarefiat. Se auzeau păsărelele chemându-se una pe alta și ciripitul lor, caracteristic pădurii, ar fi trebuit să ascundă sunetele trupei care înainta, însă oamenii aproape că nu-și făceau simțită prezența. Chavez îl auzise pe unul dintre băieți alunecând și căzând la vreo sută de metri mai în urmă, însă doar un Ninja ar fi sesizat zgomotul. Sergentul reuși să parcurgă jumătate din distanță în mai puțin de o oră, oprindu-se la punctul de întâlnire dinainte stabilit, unde îi așteptă și pe ceilalți.

— Până în prezent totul merge ca pe roate, *jefe*, îi spuse Ding lui Ramirez. N-am văzut nimic, nici măcar o lamă, adăugă el, ca să arate că se simțea în largul său. Ne-au mai rămas vreo trei mii și ceva de metri.

— O.K. Ne oprim la următorul punct de observație. Nu uita că acolo ai putea da nas în nas cu niscaiva plimbăreți.

— Înțeleș, domnule căpitan.

Chavez porni mai departe, fără să mai zăbovească. Ceilalți îl urmară două minute mai târziu.

Ding începu să înainteze cu mai multă băgare de seamă. Cu fiecare pas pe care-l făcea către HOTEL, creștea și riscul de-a întâlni vreun nepoftit. Traficanții nu erau niște tâmpiți, se atenționează singur. Cu siguranță că-i ducea mintea cât de cât, iar oamenii pe care se bazau erau țărani de prin partea locului, crescuți în vale și cunoscând potecile. O mare parte dintre ei aveau probabil arme. Chavez era surprins cât de diferit îi părea totul, însă data trecută își pândise și-și evaluase obiectivele pe

parcursul unor zile întregi. Acum nu mai avea nici măcar o evidență sigură a lor, nu știa de ce arme dispuneau ceilalți sau cât se pricepeau să le folosească.

lisuse, asta-i o luptă adevărată. Iar noi n-avem habar nici de unele.

Păi, la ce altceva sunt buni Ninja? se grozăvi el, fără ca gândul să-l consoleze prea mult.

Timpul începu să le joace feste. Fiecare pas părea să dureze o veșnicie, iar când ajunse la ultimul punct de întâlnire îi făcu impresia că, la urma urmei, nici nu mersese prea mult. Acum putea zări lumina obiectivului – un semicerc verde-pal pe lentila ochelarilor speciali – însă pădurea continua să rămână cufundată în tăcere și nemișcare. La ultimul punct de observație, se duse lângă un copac și își înălță capul, întorcându-l când în stânga, când în dreapta, gata să sesizeze cel mai mic semn. Avu impresia că auzea ceva. Un sunet ciudat, nenatural, care apărea și dispărea, răzbătând din direcția obiectivului. Ceea ce-l îngrijora era faptul că încă nu vedea nimic. Doar licărul acela verzui.

— S-a întâmplat ceva? Întrebă în șoaptă căpitanul Ramirez.

— Ascultați.

— Da, încuviință după o clipă căpitanul.

Membrii echipei își scoaseră ranițele și se împărțiră în grupuri, conform planului. Chavez, Vega și Ingeles urmau să înainteze direct spre HOTEL, în vreme ce restul trebuia să facă un ocol prin stânga. Ingeles, sergentul de transmisiuni, avea un lansator de grenade M-203 atârnat sub pușcă. Vega căra mitraliera, iar Chavez era înarmat cu un MP-5 cu amortizor. Misiunea lor era să fie cu ochii în patru. Să se apropie cât mai mult, spre a susține prin tir atacul propriu-zis. Dacă apărea vreun nepoftit, Chavez avea sarcina de a-l lichida fără zgomot. Ding porni primul, în fruntea oamenilor săi. Câteva clipe mai târziu plecă și căpitanul Ramirez. Ambele grupuri mergeau mai adunat, restrângând distanța dintre soldați la cel mult cinci metri. Un alt risc mortal care se ivea de-acum era confuzia. Dacă vreunul din soldați pierdea legătura cu camarazii săi sau dacă vreo santinelă inamică ajungea cumva printre ei, consecințele ar fi fost dezastruoase atât pentru misiune, cât și pentru, cei însărcinați cu îndeplinirea ei.

Ultimele cinci sute de metri le luară mai mult de o jumătate de oră. Punctul de observație al lui Ding era limpede marcat pe hartă, însă mai greu de găsit noaptea în pădure. Noaptea

lucrurile arătau întotdeauna diferit. Chiar și cu ochelari speciali, totul în jur era... altfel. Chavez era vag conștient că începea să-l cuprindă frica. Nu se temea, propriu-zis, însă nu mai era chiar așa de sigur pe el. La fiecare două-trei minute își repeta că știa exact ce avea de făcut și metoda dădea de fiecare dată rezultate – dar numai pentru scurt timp, după care îl copleșea din nou nesiguranța. Logica îi spunea că trăia ceea ce manualele numeau o reacție firească de anxietate. Lui Chavez nu-i prea plăcea, însă constata că senzația era destul de suportabilă. Întocmai cum precizau și manualele.

Sesiză o mișcare și încremeni în locul unde se afla. Mâna stângă se ridică fulgerător cu palma în sus, prevenindu-i pe ceilalți să se oprească și ei. Înălță din nou capul, bizuindu-se pe cele învățate la instrucție. Din manuale și din propria-i experiență, știa că ochiul omenesc nu vedea mișcarea decât noaptea. Afară de cazul când și ceilalți aveau ochelari speciali...

Omul din fața lui nu dispunea de așa ceva. Silueta se profila la vreo sută de metri depărtare. Fără a bănuî nimic, înainta încet printre copacii dintre Chavez și locul unde trebuia să ajungă sergentul. Acest mărunț detaliu însemna și condamnarea la moarte a intrusului. Ding făcu un semn spre Vega și Ingeles să rămână ascunși, în timp ce el se deplasă spre dreapta, în partea opusă a traseului urmat de necunoscut, astfel încât să-i cadă în spate. Acum se mișca repede. Peste alte cincisprezece minute trebuia să se afle la postul său. Alegând locul unde terenul era sigur, pași cât mai ușor cu putință, înaintând aproape cu viteza unui mers normal. Constată cu mândrie că neliniștea îi dispăruse, acum când știa ce avea de făcut înainta sigur, fără zgomot, ghemuit la pământ, întorcând mereu capul când spre cărare, când spre ținta sa. Un minut mai târziu ajunse într-un loc prielnic. Poteca era umblată. Probabil că pe acolo patrolau oamenii de pază. Dobitocul nu se abătea de la cărare, remarcă Chavez. Când comiteai asemenea imprudențe, n-aveai prea multe șanse să supraviețuiești.

Acum omul se întorcea. Înainta cu pași rari, ca de copil, azvârlind piciorul înainte de la genunchi, dar mișcându-se fără zgomot pe poteca bătătorită – din câte observă într-un târziu Ding. Poate că nu era chiar atât de dobitoc. Privirea sa era îndreptată spre povârnișul munților. Arma și-o ținea atârnată de umăr. Chavez îl lăasă să se apropie, scoțându-și ochelarii în clipa când omul se uita în altă parte. Lipsit de ajutorul ochelarilor,

pierdu din ochi ținta pentru câteva clipe și simți că intra în panică. Se luptă să-și țină firea. Omul urma să apară din nou în raza sa vizuală, de îndată ce se va deplasa înapoi, spre sud. Așa se și întâmplă. Paznicul se desluși mai întâi ca o apariție spectrală, apoi ca o siluetă întunecată pășind pe poteca din junglă. Ding se ghemui la rădăcina unui copac, cu arma îndreptată spre capul necunoscutului, apoi îl lăsă să se apropie și mai mult. Era de preferat să mai aștepte, ca să țintească la sigur. Selectorul armei era fixat la un singur foc. Omul se găsea la zece metri depărtare. Chavez nu îndrăzni nici să respire. Ochi capul individului și apăsă pe trăgaci. Clinchetul metalic al trăgaciului îi păru asurzitor, dar omul din fața sa se prăvăli în iarbă, fără alt zgomot decât pocnetul înăbușit al armei lovindu-se de pământ. Chavez făcu un salt înainte, cu automatul îndreptat spre țintă, însă omul – fusese, totuși, un om – nu mișcă.

Punându-și din nou ochelarii, văzu gaura lăsată de glonț chiar în dreptul nasului, după care proiectilul se îndreptase în sus, atingând creierul și ucigând instantaneu și în tăcere.

Ninja, exultă Chavez în sinea sa.

Stând în picioare lângă cadavru, privi spre coasta muntelui și ridică brațul cu arma. *Cale liberă*. În clipa următoare zări prin ochelari siluetele verzui ale lui Vega și Ingeles coborând povârnișul. Se întoarse și, descoperind un loc de unde să observe obiectivul, îi așteptă pe cei doi să ajungă lângă el.

Ținta era acolo, la șaptezeci de metri depărtare. Licărul felinarelor cu gaz strălucea puternic prin lentilele ochelarilor speciali. Chavez își dădu seama că se putea lipsi de ei. Acum răsunau mai multe glasuri. Reuși să prindă unele cuvinte răzlețe. O conversație obișnuită, de zi cu zi, între oameni care-și vedeau de treburi. Se auzi un plescăit, ca și cum... ce? Ding nu știa și deocamdată faptul nici nu avea vreo importanță. Zări punctul unde își instalase trăgătorii. Numai că se iveră o problemă.

Locul nu era bine orientat. Copacii care ar fi trebuit să le acopere flancul drept îi împiedicau de fapt să vadă obiectivul. Chavez trase concluzia că punctul de observație fusese prost ales. Schiță o grimasă și începu să-și elaboreze un alt plan, convins că la fel ar fi procedat și căpitanul. Găsiră un loc aproape tot atât de bun, la vreo cincisprezece metri mai încolo, de data asta orientat cum trebuie. Chavez se uită la ceas. Se apropia momentul. Sosise vremea să efectueze ultima și cea mai importantă inspecție a obiectivului.

Numără doisprezece oameni. În mijloc remarcă ceva ce aducea cu... o cadă de baie portabilă. Înăuntru se aflau doi bărbați care călcau, striveau, amestecau, sau cine știe ce făceau cu acel terci bizar de frunze de coca și... *Ce ne spuneau?* se întrebă Chavez. *Apă și acid sulfuric!* Ceva de genul ăsta. Iisuse! se cruci el. Să calci pe acidul ăla blestemat! Cei ce se ocupau cu această dezgustătoare îndeletnicire lucrau în schimburi. Chavez urmări cu privirea primul grup și văzu că cei ce ieșeau din cadă își turnau apă rece pe tălpi și pe gambe. Probabil că-i dureau sau aveau arsuri, înțelese Ding. Totuși, la numai treizeci de metri depărtare, oamenii continuau să flecărească bine dispuși. Unul povestea despre prietena lui în termeni destul de vulgari, lăudându-se cu performanțele ei și ale lui.

Șase dintre ei aveau puști, toate AK-uri. *Dumnezeule, pe tot mapamondul întâlnești blestemățiile astea!* Cei cu arme făceau de pază în jurul obiectivului, însă cu privirile îndreptate mai curând spre camarazii lor decât spre pădure. Unul fuma. Lângă felinar se vedea o ladă. Un lucrător zise ceva către cei cu puștile, apoi scoase din ladă două sticle de bere: una pentru el, alta pentru cel care-i dăduse învoirea.

Idioții își spuse Ding. Receptorul de radio din urechea lui hârșâi de trei ori. Ramirez se găsea la locul său și îl întreba dacă era gata de atac. Chavez trimise două semnale de răspuns, după care se uită în dreapta și în stânga. Vega își înălțase mitraliera SAW pe tripod, punând alături geanta cu muniție cu fermoarul desfăcut. A avea deja pregătite două sute de cartușe, plus o a doua geantă de rezervă.

Chavez se lipi de un copac gros și-și alegea ținta cea mai îndepărtată. Calculă distanța ca fiind de circa optzeci de metri – cam mult pentru arma sa, mai ales dacă ochea în cap. Trase piedica, își propti arma în umăr și ochi cu atenție prin cătare.

Trei gloanțe țâșniră din țeavă. În clipa când două dintre ele îi găuriră pieptul, omul căscă ochii mari de uimire și scoase un horcâit care-i făcu pe ceilalți să-și întoarcă privirea înspre el. Chavez ținti spre unul dintre pușcași, care-și smulsese arma de pe umăr. Și acesta primi în plin două-trei gloanțe, ceea ce nu-l împiedică să-și ducă pușca la ochi.

De îndată ce înțelese că inamicul se pregătea să riposteze, Vega deschise focul, ciuruindu-l pe pușcaș cu cartușe de mitralieră, apoi îndreptă tirul spre alți doi paznici înarmați. Unul dintre ei scăpă, gloanțele fiind trase prea sus. Cei neînarmați

reacționară mai întârziat decât paznicii. Doi începură să alerge, însă tirul lui Vega îi culcă la pământ. Ceilalți se trântiră în iarbă, încercând să se îndepărteze târâș. Își făcură apariția încă doi oameni înarmați – sau mai curând armele lor. Printre copaci, din celălalt capăt al țintei, fulgerară rafale de pistol automat, provenind din armele echipei de trăgători, exact așa cum fusese stabilit.

Grupul de asalt condus de căpitanul Ramirez deschise focul dinspre dreapta. Din pădure răsună răpăitul caracteristic al armelor M-16: Chavez, Vega și Ingeles continuau să tragă fără oprire asupra obiectivului, cât mai departe de echipa de asalt. Unul dintre paznicii care deschiseseră focul trebuie să fi fost lovit, căci sclipirea din vârful țevii sale își schimbă brusc direcția, ațintindu-se undeva în sus. Însă alți doi se răsuciră și traseră asupra grupului de asalt, după care se prăbușiră la pământ. Unul dintre cei ce striviseră frunzele de coca încercă să înșface o pușcă de pe jos, însă nu avu răgazul s-o folosească. Altul se ridică în picioare, probabil cu gândul să se predea, dar nu apucă să înalțe mâinile deasupra capului că gloanțele pornite din cea de-a doua mitralieră a atacatorilor îi străpunseră pieptul.

Chavez și oamenii săi încetară focul, astfel încât grupul de asalt să poată atinge obiectivul. Doi soldați îi lichidară pe cei care mai mișcau în ciuda rănilor primite. O clipă totul se cufundă în tăcere. Lampa cu gaz încă sfârâia, aruncând o lumină palidă asupra locului. Nu se mai auzea nici un zgomot, afară de ecoul împușcăturilor și de țipetele speriate ale păsărilor.

Patru soldați verificară cadavrele. Ceilalți membri ai grupului de asalt încercuiseră deja obiectivul. Chavez, Vega și Ingeles puseră piedica armelor, își adunară lucrurile și se apropiară.

Chavez dădu cu ochii de-o priveliște oribilă. Doi dintre cei atinși de gloanțe își trăiau ultimele clipe. Unul fusese doborât de mitralieră lui Vega, care-i ciuntise abdomenul, aproape smulgându-i ambele picioare. Sângele i se scurgea cu repeziciune în țărână. Medicul echipei îi aruncă o privire lipsită de compasiune. Amândoi răniții își dădură sufletul în mai puțin de un minut. Ordinele primite de americani erau destul de vagi în privința prizonierilor. Nimeni nu putea interzice în mod legal unui soldat american să ia prizonieri. Căpitanul Ramirez se străduise tot timpul să evite o asemenea eventualitate, însă mesajul fusese recepționat. Cu atât mai rău. Indivizii aceștia erau complici la moartea unor tineri americani consumatori de droguri

- fapt ce nu prea cădea sub incidența legilor războiului terestru. Cu atât mai rău pentru ei. În plus, existau alte probleme mai presante.

De-abia pătruns în obiectiv, Chavez sesiză un zgomot. Îl auziră toți ceilalți. Cineva alerga, coborând în fugă panta. Ramirez îi făcu semn lui Dingo, care porni imediat în urmărirea lui.

Își scoase ochelarii, încercând să-i țină în mână, dar își dădu seama că era o prostie să alerge. Se opri, își puse din nou ochelarii, deslușind atât cărarea, cât și pe fugar. Trebuie să știi când să te arăți prudent și când să dai dovadă de curaj. Instinctul îi spunea lui Ding că în situația dată era de preferat a doua cale. Alergă de-a lungul potecii, bizuindu-se pe experiența sa ca să-și mențină echilibrul și apropiindu-se rapid de cel ce încerca să scape. Trei minute mai târziu, îl auzi limpede pe fugar făcându-și loc printre tufe și poticnindu-se în întuneric. Ding se opri, folosindu-se din nou de ochelari. Mai avea de parcurs numai vreo sută de metri. Începu din nou să alerge, cu sângele pulsându-i năvalnic în vine. Cincizeci de metri. Omul căzu din nou. Ding încetini pasul. De-acum trebuia să fie mai atent la zgomote. Individul nu mai avea cum să scape. Chavez părăsi poteca, mișcându-se paralel cu ea, pe stânga, cu agilitatea unui dansator de step, căutând să înainteze cât mai repede. La fiecare cincizeci de metri se oprea, privind prin ochelarii speciali. Oricine ar fi fost fugarul, era obosit și pierdea din ce în ce mai mult teren. Chavez îl depăși, apoi coti spre dreapta și-l așteptă pe cărare.

Își calculase timpul la secundă. Nici nu apucă să ridice arma, că silueta se ivi chiar lângă el. Sergentul trase din instinct, de la o distanță de trei metri, nimerindu-și victima drept în piept. Omul se prăbuși în brațele lui, cu un geamăt de agonie. Ding se scutură, descărcându-și din nou arma în pieptul rănitului. De astă dată nu se mai auzi nici un sunet.

— Iisuse, murmură sergentul, îngenunchind ca să-și tragă sufletul.

Pe cine ucisese? Își puse ochelarii ca să se uite la cadavru.

Mortul era în picioarele goale. Purta o cămașă de bumbac și pantaloni din... Chavez omorâse un țăran, unul dintre amărății care călcase rău terciul de coca. Putea fi mândru de isprava lui!

Sentimentul de satisfacție ce însoțea adeseori o misiune de luptă îndeplinită cu succes îl părăsi brusc, ca aerul țâșnit dintr-un balon. Un biet țăran, care nu avea nici măcar încălțări. Traficanții îi angajau ca să le care otrăvurile în munți și le plăteau o nimica

toată pentru munca infectă și urâtă de zdrobire a frunzelor.

Avea cingătoarea desfăcută. Probabil că, atunci când izbucniseră împușcăturile, tocmai se dusesse să se ușureze în pădure și nu voise decât să scape cu viață, numai că nădragii pe jumătate căzuți în vine îi zădărniseră orice eforturi. Era cam de-o vârstă cu Ding, mai mic de statură și mai zvelt, cu obrazul puhav în urma alimentației cu făinoase, tipică țăranilor de prin partea locului. O figură comună, încă păstrând urmele panicii și durerii din clipa morții. Nu purta armă. Fusesse doar un simplu muncitor plătit. Murise pentru că se găsisse unde nu trebuia, într-un moment nepotrivit.

Pentru Chavez nu era o faptă de care să fie mândru. Apăsă pe butonul transmițătorului.

— Șase, aici Punctul. L-am aranjat. Nu era decât unul.

— Ai nevoie de ajutor?

— Nu. Mă descurc.

Chavez săltă cadavrul pe umăr, pregătindu-se să urce panta înspre obiectiv. Întoarcerea dură zece minute istovitoare, însă corvoada făcea parte din misiunea primită. Ding simți sângele victimei prelingându-se din cele șase găuri din piept și pătându-i spatele cămășii kaki. Poate că nu numai spatele.

Cât timp lipsise, celelalte cadavre fuseseră aliniate unul lângă altul și scotocite prin buzunare. Bilanțul operațiunii – o mulțime de saci cu frunze de coca, niște canistre cu acid și paisprezece morți, inclusiv cel pe care Chavez îl culcă lângă ceilalți.

— Pari sfârșit de oboseală, remarcă Vega.

— Nu-s chiar atât de rezistent ca tine, *Oso*, gâfâi Ding drept răspuns.

Mai descoperiseră două miniaparate de radio și alte câteva mărunțișuri, însă nimic de valoare din punct de vedere militar. Câțiva soldați trăgeau cu coada ochiului la lada de bere, dar nici unul nu îndrăzni să aducă vorba despre băutură. În caz că existaseră coduri radio, probabil că se aflaseră în memoria șefului acestui loc. Nu aveau cum ghici cine fusesse acolo. Toți morții semănau între ei. Cadavrele erau îmbrăcate cam la fel, cu excepția centurilor încrucișate ale celor ce purtaseră arme. În general, priveliștea nu era prea veselă. Iată niște oameni care cu numai o jumătate de oră mai înainte se bucurau încă de viață. În afară de asta, nu era mare lucru de comentat în legătură cu misiunea. Faptul cel mai important era că echipa nu suferise pierderi, deși sergentul Guerra se alesese cu o zgârietură de pe

urma unui glonț rătăcit Ramirez termină de inspectat obiectivul, după care dădu ordin oamenilor să se pregătească de plecare. Chavez trecu din nou în frunte.

Urcușul anevoios îi lăsa căpitanului Ramirez răgazul să gândească, după care făcu o descoperire la care ar fi trebuit să chibzuiască încă mai de mult.

Ce sens are misiunea asta?

Pentru Ramirez, MISIUNEA însemna scopul în care fuseseră trimiși în munții Columbiei, nu operațiunea de distrugere a acestui obiectiv.

Înțelegea că supravegherea aeroporturilor avea ca urmare stoparea transportului de droguri în Statele Unite. El și oamenii săi efectuaseră misiuni secrete de recunoaștere, informațiile culese de ei fiind utilizate în scopuri tactice. Fusesse un lucru simplu, care avea un rost. Dar ce mama dracului făceau acum? Echipa sa tocmai executase o mostră perfectă de raid în număr restrâns. Totul se desfășura perfect – desigur, cu sprijinul atitudinii inepete a inamicului.

Însă situația avea să se schimbe. Adversarul își va însuși rapid lecția primită. Își va întări paza, iar asta chiar înainte de-a încerca să priceapă ce se întâmpla. Distrugerea unei rafinării reprezenta un argument suficient ca să-i determine să-și revizuiască măsurile de securitate.

De fapt, ce realizaseră prin acest atac? În seara cu pricina nu vor mai fi rafinate câteva sute de livre de frunze de coca. Nu primise instrucțiuni să care sacii de acolo și, chiar de-ar fi primit, tot nu avea cum să-i distrugă decât prin foc. Or, nu puteau să comită o asemenea tâmpenie și să aprindă focul pe povârniș, pe timp de noapte, indiferent cum ar fi sunat ordinele. Prin urmare, în seara aceea nu realizaseră... nimic. Absolut nimic. Mai rămâneau tone de frunze și zeci – dacă nu sute – de rafinării. Departamentele de lovitură zdrobitoare traficului de stupefiante, nu-i produseseșă nici măcar o zgârietură.

Atunci, de ce dracu' ne riscăm viața? se întrebă el. Ar fi trebuit să-și pună această întrebare încă din Panama, dar, la fel ca și ceilalți trei camarazi ai săi, se lăsase antrenat de furia autorităților în urma asasinării directorului FBI și a însoțitorilor acestuia. Militar de profesie, era obișnuit să primească ordine de la comandanții de brigadă sau batalion, la rândul lor militari de carieră, în jur de patruzeci de ani, care de cele mai multe ori știau ce aveau de făcut. De data asta însă, ordinele primite

proveneau din altă parte – de unde? Acum nu mai era atât de sigur, se amăgise singur cu gândul că, indiferent cine anume dăduse ordinul, știa bine ce făcea.

De ce n-au pus mai multe întrebări?

Ramirez considera misiunea din acea seară drept un succes. Până atunci, toate gândurile lui se concentraseră asupra unui obiectiv. Odată atins obiectivul, descoperise că dincolo de el nu exista nimic. Ar fi trebuit să-și dea seama mai devreme. Acum Ramirez înțelegea. Era însă prea târziu.

Dilema sa avea și un alt aspect, mult mai tulburător. Trebuia să-și asigure oamenii că totul era în ordine. Se descurcaseră de minune. Nici un comandant nu și-ar fi putut dori mai mult. Și totuși...

Ce dracu' căutăm aici? Nu știa, pentru că nu-i spusese nimeni și nu era primul căpitan tânăr care-și punea această întrebare prea târziu. Devenise aproape o tradiție în armata americană ca ofițerii tineri și ascuțiți la minte să se întrebe de ce dracu' primeau anumite misiuni. Numai că, de cele mai multe ori, își puneau problema prea târziu.

Bineînțeles că nu avea de ales. Trebuia să presupună – așa cum îi dictau pregătirea și experiența – că misiunea respectivă avea un rost. Deși rațiunea îi spunea cu totul altceva – Ramirez fiind de departe un om inteligent – își impusese să se încreadă în comandanții săi. Soldații din subordine aveau, la rândul lor, încredere în el. Prin urmare și el trebuia să aibă aceeași încredere în cei superiori ierarhic. Numai așa putea să funcționeze o armată.

La două sute de metri în fața lui Ramirez, Chavez își simțea cămașa udă și lipicioasă și-și punea exact aceleași întrebări. Niciodată nu-și închipuisese că va fi pus în situația să care un cadavru plin de sânge pe povârnișul unui munte. Nu anticipase că senzația fizică amintind de fapta sa îl va apăsa atât de greu pe conștiință. Ucisese un țăran. Nu un om înarmat, nu un dușman adevărat, ci un biet nenorocit care se întâmplase să-și găsească de lucru unde nu trebuia – probabil ca să-și hrănească familia, dacă avea vreuna. Dar ce altceva ar fi putut face Chavez? Să-l lase să scape?

Pentru sergent, lucrurile erau cu mult mai simple: exista un ofițer care-i spunea ce să facă. Iar căpitanul Ramirez își cunoștea îndatoririle. Era ofițer și sarcina sa era să știe ce se întâmplă și

să dea ordine. Gândul acesta îi mai ușură conștiința lui Chavez, care urcă mai departe muntele către locul de popas. Însă cămașa însângерată continuă să i se lipească de spate, asemenea întrebărilor care frământau o conștiință încărcată.

Tim Jackson se întoarse la birou la ora 22.30, după un scurt exercițiu de antrenament cu grupele de comando efectuat la Fort Ord. Nici nu se instală bine pe scaunul rotativ, că sună telefonul. Exercițiul nu mersese prea bine. Ozkanian se deprindea destul de greu cu cerințele de comandă ale celei de-a doua echipe. Dăduse greș pentru a doua oară consecutiv, reușind să-și înfurie locotenentul, fapt ce-l supărase pe sergentul Mitchell, care-și punea mari speranțe în tânărul ofițer. Amândoi știau că un bun sergent de comando necesita cel puțin patru ani de pregătire și asta numai dacă aveai de-a face cu un tip isteț ca Chavez. Totuși, sarcina lui Ozkanian era aceea de-a conduce echipa, așa că Mitchell îi explica unele lucruri în maniera sergenților de pluton, adică plin de vigoare și entuziasm, la care se adăugau unele remarci privind arborele genealogic al lui Ozkanian. Presupunând că avea vreunul.

— Locotenent Jackson, răspunse Tim după cel de-al doilea apel.

— Domnule locotenent, la telefon colonelul O'Mara de la Comandamentul Operațiunilor Speciale.

— Vă salut, domnule colonel.

— Am auzit c-ai făcut război în legătură cu un sergent pe nume Chavez. Adevărat?

Jackson ridică privirea, dând cu ochii de Mitchell, care tocmai intrase, cu casca sa ca o varză vârată sub brațul transpirat și un zâmbet poznaș în colțul gurii. De data asta, Ozkanian pricepuse instrucțiunile.

— Da, domnule. Nu s-a prezentat la postul unde trebuia să fie. E unul dintre oamenii mei și...

— Te înșeli, domnule locotenent. Acum e unul dintre ai mei. A primit o însărcinare mare pe care nu-i nevoie să ți-o comunic și te poftesc să nu - repet: să NU - mai freci telefonul, *tot băgându-ți nasul unde nu-ți fierbe oala. E LIMPEDE, DOMNULE LOCOTENENT?*

— Iertați-mă, domnule colonel, dar...

— Ești surd, băiete?

Glasul redevenise calm, lucru și mai înfricoșător pentru un

locotenent care și așa avusese o zi proastă.

— Nu, domnule. Voiam doar să vă spun că am primit un telefon de la...

— Sunt la curent. M-am ocupat eu de asta. Sergentul Chavez îndeplinește o misiune care nu te privește pe dumneata. Punct. Ai priceput?

— Da, domnule colonel.

Se auzi un pocnet, semn că celălalt închisese telefonul.

— Rahat! se strâmbă locotenentul Jackson.

Sergentul Mitchell nu prinsese nici un cuvânt din conversație, dar vocea răstită a interlocutorului răzbătuse până în pragul unde rămăsese el.

— Chavez?

— Da. Nu știu care colonel de la Operațiuni Speciale – bănuiesc că-i vorba de Fort MacDill – zice că ei l-au luat pe Chavez și că e plecat într-o misiune despre care nu-i cazul să știu și eu. Cică a vorbit el la Fort Benning.

— Ah, la dracu'! exclamă Mitchell, așezându-se pe scaunul din fața biroului unde stătea locotenentul. Permiteți, domnule locotenent? Își aduse el aminte după o clipă.

— Tu cam ce crezi că se petrece?

— Habar n-am, domnule locotenent. Însă cunosc pe cineva la MacDill. Măine am să-i telefonez. Nu-mi place ca unul dintre oamenii mei să dispară astfel. Nu așa se cuvine să meargă treburile în armată. În plus, nu era cazul să fiți luat la rost. Dumneavoastră nu v-ați făcut decât datoria. Nu trebuie să cășunezi pe cineva pentru că-și face datoria. Poate n-ați știut – îi explică Mitchell – dar pentru așa ceva nu-l repezi pe un biet locotenent. Mai degrabă dai un telefon discret la comandantul de batalion, sau la S-1, cu rugămintea să aranjeze lucrurile fără prea multă zarvă. Locotenenții au și-așa destulă bătaie de cap cu propriii lor colonei ca să-i mai muște de fund și alții. De-aia există căi ierarhice, ca să știi cine te mușcă de fund.

— Mulțumesc, sergent, zâmbi Jackson. Chiar simțeam nevoia de o consolare.

— I-am spus lui Ozkanian că ar trebui să se concentreze mai mult asupra rolului său de comandant al grupului decât să facă pe eroul. Cred că de data asta a înțeles. La urma urmei, nu-i un băiat rău. Are nevoie doar de puțină șlefuire.

Mitchell se ridică în picioare.

— Ne vedem mâine la instrucție, domnule locotenent. Noapte

bună.

— E-n regulă, sergent. Noapte bună.

Tim Jackson decise că somnul era mai profitabil decât munca la hârtoage, așa că se duse să-și ia mașina. Mergând spre popotă, continuă să răsucescă în minte convorbirea telefonică dintre el și colonelul O'Mara – cine dracu' o mai fi fost și ăsta. Locotenenții nu prea aveau de-a face cu alți colonei – el, unul, se prezentase la locuința comandantului de brigadă cu ocazia Anului Nou (așa cum i se pretindea, de altfel), dar atât și nimic mai mult. Locotenenții proaspăt avansați se cuvenea să-și cunoască lungul nasului. Pe de altă parte, una dintre nenumăratele lecții învățate la West Point era aceea că răspundea pentru oamenii săi. Faptul că Chavez nu ajunsese la Fort Benning și că plecarea lui de la Ord fusese atât de... neobișnuită, încercările firești și responsabile ale locotenentului de-a se interesa de omul său soldându-se cu un perdaf zdravăn, îi stârnea curiozitatea. Îl va lăsa pe Mitchell să telefoneze, însă se va ține deocamdată departe de toată povestea, evitând să atragă și mai mult atenția asupra sa până când va ști ce se întâmpla. Norocul era de partea lui Tim Jackson, care avea un frate la Pentagon. Acesta știa cum trebuiau să meargă lucrurile și se străduia din răspuțeri să obțină un grad de căpitan sau colonel. Robby îi va putea da un sfat; or, exact de așa ceva avea nevoie acum.

Avionul zbura frumos și lin. Chiar și așa, lui Robby Jackson nu-i plăcea prea mult călătoria. Nu-i plăcea să stea cu spatele la direcția de mers, dar mai cu seamă nu-i plăcea să se afle într-un avion decât în cazul că-l pilota el însuși. Ca pilot de încercare al avioanelor de luptă, iar de curând comandant al uneia dintre escadrilele de elită ale Marinei, știa că era poate cel mai bun aviator din lume și nu-l încânta perspectiva de a-și încredința viața în mâinile unui coleg de breaslă. În plus, stewardesele de pe avioanele Marinei nu valorau doi bani. Acum îi însoțea un puști cu obrajii bucălați – newyorkez după accent – care reușise să verse cafea pe pantalonii pasagerului de alături.

— Detest avioanele astea, zise vecinul lui Robbie.

— Ce vreți, nu-i ca Delta, remarcă Jackson, vârându-și dosarul la loc în servietă.

Avea deja în memorie noua schemă tactică. Nici nu se putea altfel, din moment ce chiar el o elaborase.

Cel de alături purta uniformă kaki, având pe guler însemnele US, ceea ce desemna ca fiind un tehnician-depanator sau un civil cu diverse însărcinări în cadrul Marinei. La bordul fiecărui portavion se găseau câțiva dintre aceștia – specialiști în electronică și tot felul de ingineri, care se ocupau de întreținerea și repararea unor noi utilaje sau de instruirea personalului însărcinat cu acest lucru. Deși toți primeau simbolic rangul de ofițer cu sarcini speciale, se bucurau de dreptul unor ofițeri plini, luând masa în careul ofițerilor și fiind cazați în cabine luxoase – termen destul de relativ pe o navă a Marinei americane, afară de cazul când erai căpitan sau amiral, situație la care nu ambiționa nici unul dintre ei.

— Cu ce treburi ați plecat la drum?

— Am de verificat funcționarea unei noi piese de artilerie. Regret, dar nu vă pot spune mai mult.

— Sunteți tehnician de întreținere, nu?

— Cam așa ceva, răspunse omul, cercetând pata de cafea de pe genunchi.

— Faceți des astfel de călătorii?

— E pentru prima oară, explică pasagerul. Dar dumneavoastră?

— Meseria mea e de pilot, însă acum lucrez o parte din timp la Pentagon, secția de tactică a avioanelor de luptă.

— N-am aterizat niciodată pe un portavion, adăugă omul, trădând o ușoară nervozitate.

— Nu-i chiar atât de neplăcut, îl liniști Robby. Mai riscant e noaptea.

— Da?

Omul de alături era prea speriat ca să-și mai dea seama că afară se lăsase întunericul.

— Păi, aterizările pe portavion nu-s periculoase pe timpul zilei. Când aterizezi pe un aeroport obișnuit, privești drept înainte și-ți alegi locul unde vei atinge solul. Același lucru se întâmplă și pe portavion, numai că pista e mai scurtă. Noaptea însă nu prea vezi unde te așezi, așa că ai ceva emoții. Nu vă faceți griji. Fata care pilotează...

— Cum, avionul e pilotat de-o fată?

— Da. O mulțime de piloți ai Marinei sunt femei. A noastră e foarte bună, am auzit că-i și instructor de pilotaj.

Oamenii se simțeau întotdeauna mai în siguranță când credeau că pilotul era și instructor.

— Astă-seară dă lecții de pilotaj unui nou locotenent, adăugă malițios Jackson.

Întotdeauna îl distra să-i sperie puțin pe cei cărora nu le plăcea să zboare cu avionul – inclusiv pe prietenul său Jack Ryan.

— Un nou locotenent?

— Da, un puști abia ieșit de pe băncile școlii. Se vede treaba că nu s-a dovedit îndeajuns de bun pentru bombardiere sau avioane de luptă, așa că-l pilotează pe cel al aprovizionării. Tre' să învețe meserie, nu? Toți piloții ajung odată și odată să aterizeze noaptea pe un portavion. La fel s-a întâmplat și cu mine. Nu-i cine știe ce scofală, zise dezinvolt Jackson.

Verifică să vadă dacă centura de siguranță era bine prinsă. În decursul timpului, învățase că cea mai sigură cale de-a scăpa de frică era s-o transmită altora.

— Mulțumesc.

— Participați la expediția de vânătoare?

— Poftim?

— E vorba de un exercițiu desfășurat de noi, constând în lansarea unor proiectile adevărate asupra unor ținte telecomandate. Exercițiu de vânătoare. Exercițiu de lansare a proiectilelor.

— Mă tem că nu iau parte la așa ceva.

— A, speram să fiți cineva de la Hughes. Încercăm să vedem dacă ghidajul de la Phoenix funcționează sau nu.

— Îmi pare rău, dar mă ocup cu altceva.

— O.K.

Robby scoase din buzunar un roman ieftin și începu să citească. O dată ce căpătase convingerea că în avion se găsea cineva și mai neliniștit decât el, se putea concentra asupra cărții. Bineînțeles, nu-i era chiar frică. Pur și simplu spera că novicele aflat pe locul copilotului nu va proiecta avionul cu pasageri cu tot dincolo de pistă, în apele oceanului. Oricum, el tot nu putea face mare lucru.

Echipa se întoarse la locul de popas, ruptă de oboseală. Fiecare își luă în primire postul, în timp ce căpitanul transmitea mesaje prin radio. Oamenii își scoaseră armele, începând să le curețe – chiar și cei care nu apucaseră să tragă nici un foc.

— Ei bine, *Oso* și mitraliera SAW au bătut toate recordurile în astă seară, remarcă Vega, ștergând cu o cârpă țeava lungă a armei sale. Ai făcut treabă bună, Ding, adăugă el.

- Asta fiindcă nici de capul ălor nu era mare lucru.
- Hei, *mano*, dacă noi ne facem treaba bine, nu le lăsăm răgazul să ne-arate cât sunt de buni.
- Până acu' a fost al dracu' de ușor, omule. S-ar putea să se schimbe roata.
- Vega ridică privirea pentru o clipă.
- Mda. Ai dreptate.

La o înălțime geosincronică deasupra Braziliei, unul dintre sateliții meteorologici ai Administrației Naționale Oceanice și Atmosferice își îndreptase pentru totdeauna camera de luat vederi spre planeta pe care o părăsise cu unsprezece luni în urmă și unde nu avea să mai revină niciodată. Satelitul părea să fi rămas suspendat într-o poziție aproape fixă, la douăzeci și două de mii șase sute de mile deasupra junglei de smarald din Valea Amazonului, deși în realitate se deplasa cu o viteză de circa șapte mii de mile pe oră, parcurgând traiectoria sa estică la o viteză riguros egală cu viteza de rotație a Pământului. Desigur, satelitul dispunea și de alte instrumente, însă această cameră TV color avea misiunea cea mai simplă: filma norii plutind în aer ca niște ghemuri de bumbac. Faptul că o sarcină așa de prozaică avea o mare importanță era atât de evident, încât nimeni nu mai insista asupra lui. Satelitul respectiv și predecesorii săi salvaseră mii de vieți omenești, reprezentând de departe cea mai utilă și mai eficientă parte a programului spațial american. Viețile salvate aparțineau în primul rând marinarilor, ale căror nave ar fi riscat altfel să se rătăcească, ajungând în calea unor furtuni nesemnificate. Din punctul său de observație, satelitul putea supraveghea suprafața Pământului, de la marele Ocean înconjurând Antarctica până dincolo de extremitatea nordică a Norvegiei, astfel încât nici o furtună nu putea scăpa nedetectată.

Chiar sub satelit, condiții meteorologice încă necunoscute pe deplin dădeau naștere unor cicloni în apele largi și calde ale Atlanticului, la vest de Africa. De aici, furtunile înaintau spre apus, înspre Lumea Nouă, unde erau cunoscute sub denumirea de uragane, provenind din vestul Indiei. Datele culese de satelit erau comunicate la Centrul Național din Coral Gables, Florida, unde meteorologi și informaticieni lucrau la un proiect de perspectivă, având drept scop determinarea modului de formare și deplasare a furtunilor. Pentru angajații Centrului, perioada de vârf abia începea. Personalul numărând o sută de oameni - unii

deținând de multă vreme diploma de doctor, alții sosiți din vreo douăzeci de universități pentru practica de vară – studiau fotografiile reprezentând prima furtună din acel anotimp. Câțiva sperau să fie mai multe, ca să le poată analiza, trăgând concluzii asupra lor. Cercetătorii cu experiență le înțelegeau curiozitatea, însă știau că acele puternice furtuni oceanice reprezentau cea mai distructivă și mai ucigătoare forță a naturii, curmând de regulă mii de vieți omenești printre locuitorii ținuturilor de coastă. Totodată, cunoșteau și faptul că furtunile se porneau atunci când le sosea sorocul, neexistând nici o teorie valabilă care să explice exact modul lor de formare. Tot ce putea face știința era să le urmărească, să le localizeze, să le măsoare intensitatea și să-i prevină pe cei aflați în calea lor. În plus, cercetătorii le dădeau și nume. Acestea erau alese cu ani înaintea, începând de regulă cu primele litere ale alfabetului și continuând cu următoarele. Primul nume de pe listă pentru anul în curs era Adele.

Obiectivul camerei prinse norii care se adunau la cinci sute de mile depărtare de Insulele Capului Verde – leagănul uraganelor. Dacă urma un ciclon tropical sau o simplă furtună însoțită de aversă, nimeni n-ar fi putut spune. Sezonul abia începuse. Totuși, el prezenta toate semnele unui anotimp bogat în furtuni. Deșertul vest-african era neobișnuit de fierbinte pentru primăvară, iar experiența demonstrase că arșița în această zonă contribuia la formarea uraganelor.

Camionul sosi la timpul stabilit pentru a lua oamenii și terciul obținut din frunzele de coca, însă, contrar obiceiului, lucrătorii nu se zăreau nicăieri. Șoferul așteptă timp de vreo oră, dar nimeni nu-și făcu apariția. Cum împreună cu el veniseră alți doi oameni, aceștia fură trimiși până la rafinărie. Șoferul era „șeful” și nu avea chef să-și rupă picioarele cățărându-se pe munții ăia blestemați. Așadar, cei doi porniră la drum, în timp ce el își aprinse o țigară. Astfel trecu încă o oră. Șoseaua era destul de aglomerată – îndeosebi camioane uriașe, cu motoare Diesel, ale căror tobe de eșapament și dispozitive antipoluante erau mai prost întreținute decât în alte regiuni. Punerea lor în circulație însemna economie de combustibil – încă un avantaj pe lângă fumul pe care-l scoteau și zgomotul insuportabil. Pe autostradă treceau huruind fel și fel de tractoare cu remorci, făcând să vibreze asfaltul și legănând camionul din cauza curenților de aer.

Acesta era și motivul pentru care șoferul nu auzi sunetul. După ce așteptă preț de un ceas și jumătate, înțelese că trebuia s-o pornească pe urma celor doi. Încuie portiera cabinei, își mai aprinse o țigară și începu să suie poteca.

Drumul i se păru anevoios. Deși crescuse în mijlocul acestor munți și-și amintea cum în copilărie urca o mie de metri, luându-se la întrecere cu tovarășii săi de joacă, de când conducea camionul mușchii picioarelor se obișnuiseră mai curând cu apăsarea pedalelor decât cu ascensiunea. Urcușul care odinioară îi lua patruzeci de minute dură acum mai mult de-o oră și, ajuns aproape de țintă, se simți prea furios și prea istovit ca să mai ia în seamă unele detalii care deja ar fi trebuit să-i sară în ochi. Auzea zgomotul traficului de pe șoseaua rămasă undeva sub el și un ciripit de păsări în frunzișul copacilor din jur – însă atât și nimic mai mult, deși ar fi trebuit să audă și altceva. Se opri, aplecându-se puțin, ca să-și recapete suflul și abia atunci observă primul semn. O pată întunecată pe potecă. Ceva schimbase culoarea țărânei din cafeniu în negru. Putea fi orice, iar șoferul era prea grăbit ca să vadă că necazul se afla sus, în vârful muntelui, așa că nu stătu să cugete asupra faptului. În definitiv, în ultima vreme nu avuseseră probleme nici cu armata, nici cu poliția, drept care se întrebă de ce se făcea rafinarea pe cine știe ce coclauri, când nu mai era nevoie de atâtea precauții.

După vreo cinci minute zări micul luminiș. De-abia acum își dădu seama că nu se auzea nici un zgomot, deși dinspre rafinărie răzbătea un miros acru și bizar. Fără îndoială, acidul folosit la prerafinare, își zise omul. Ajuns la ultima cotitură a potecii, adevărul i se înfățișă în toată cruzimea lui.

Șoferul era obișnuit cu violența. Fusesse implicat în răfuielile anterioare formării Cartelului și ucisese câțiva simpatizanți ai grupării M-19 în luptele care duseseră la înființarea acestuia. Așadar, la viața lui văzuse destul sânge, ba uneori chiar îl făcuse să curgă.

Însă nimic nu se putea compara cu ceea ce se ivise acum în fața ochilor. Toți cei paisprezece oameni pe care-i transportase aici cu o noapte în urmă zăceau aliniați cu grijă pe pământ, umăr la umăr. Cadavrele începuseră deja să-și schimbe culoarea, iar sălbăticiunile pădurii nu se sfiiseră să se înfrupte din rănilor deschise. Cei doi pe care-i trimisese sus fuseseră uciși de curând. Șoferul nu avea de unde ști, dar moartea lor se datora unei mine care explodase în clipa când cercetau cadavrele. Din trupurile lor

cu carnea sfâșiată de curând lipseau bucăți întregi, smulse de schije și sângele continua să se scurgă din rănilor proaspete. Pe chipul unuia dintre ei se citeau șocul și surpriza. Celălalt căzuse cu fața în jos, iar pe spatele său se căsca o gaură de dimensiunile unei cutii de pantofi.

Șoferul rămase încremenit timp de un minut, neavând curajul să se urnească din loc. Cu mâinile tremurânde vru să-și aprindă o țigară și scăpă vreo două pe jos, pe care nu îndrăzni să le ridice. Înainte de-a o scoate pe a treia, făcu stânga împrejur, pornind înapoi pe cărare cu băgare de seamă. După vreo sută de metri începu să alerge cât îl țineau picioarele. Fiecare ciripit de pasăre și fiecare foșnet de copac îi păreau că vesteau apropierea unui soldat. Fără îndoială că fuseseră soldați. Numai niște militari puteau uide cu o asemenea precizie.

— Frumoasă dizertație ai ținut în după-amiaza asta. Noi n-am abordat niciodată problema „naționalităților” sovietice atât de complex ca dumneata. Capacitatea dumitale analitică e la fel de prodigioasă ca întotdeauna.

Sir Basil Charleston își ridică paharul în semn de salut.

— Iată o avansare pe deplin meritată. Felicitări, sir John.

— Mulțumesc, Bas. Numai că tare-aș fi vrut ca lucrurile să stea altfel, răspunse Ryan.

— Chiar așa?

Jack încuviință din cap.

— Întocmai.

— Pe urmă, nenorocirea întâmplată cu Emil Jacobs. Vă așteaptă zile grele, băieți.

Ryan schiță un surâs sumbru.

— S-ar putea să ai dreptate.

— Și cam ce-ai de gând să faci?

— Regret, dar nu-ți pot spune mare lucru, răspunse circumspect Jack.

De fapt, nu știu, dar cum să-i mărturisesc una ca asta?

— Adevărat, dădu din cap înțelegător șeful Serviciului de Informații Secrete al Majestății Sale. Oricare ar fi răspunsul tău, sunt convins că-i cel corect.

În aceeași clipă, Ryan pricepu că Greer avusese dreptate. Trebuia să cunoască astfel de lucruri, altminteri risca să fie luat drept un naiv de către omologii săi de aici și din întreaga lume. Peste câteva zile se va întoarce acasă și va discuta problema cu

judecătorul Moore. Era de presupus că Ryan căpătase o oarecare experiență în privința birocrăției. Rămânea de văzut în ce măsură se putea sluji de ea.

Comandantul Jackson se trezi după un somn de șase ore. Și el se bucura de cel mai mare lux existent pe o navă de război: intimitatea. Rangul și vechea sa funcție de comandant de escadrilă îl situau printre primii pe lista de VIP-uri, iar pe citadela plutitoare se întâmplase să fie disponibilă o cabină cu un singur pat, chiar sub puntea de aterizare, în apropierea catapultei (judecând după zgomot) – fapt care explica de ce fusese refuzată de ceilalți comandanți de escadrilă de pe *Ranger*. Încă de la sosire trecuse să salute pe toată lumea, astfel că era scutit de orice îndatorire oficială... timp de vreo trei ore. După ce se spală, se bărbieri și-și bău cafeaua de dimineață, decise să se ocupe de câteva treburi personale. Așadar, Robby coborî, îndreptându-se spre magazia de muniții a portavionului.

Acesta era un compartiment încăpător, cu tavanul destul de jos, unde se depozitau bombele și proiectilele. Spațiul cuprindea mai multe despărțituri, precum și ateliere servind la testarea și repararea armelor „deștepte” de către tehnicienii de întreținere. Pe Jackson îl interesau în mod deosebit proiectilele aer-aer Phoenix AIM-54C, care aveau probleme cu sistemul de ghidaj, una dintre sarcinile exercițiului de luptă fiind aceea de a determina dacă dispozitivul de stabilire a poziției funcționa sau nu.

Din motive lesne de înțeles, accesul în magazie era interzis. Robby se prezentă unuia dintre ofițeri, descoperind că și unul și altul serviseră pe *Kennedy* cu câțiva ani în urmă. Amândoi pătrunseră într-unul dintre ateliere, unde niște soldați își făceau de lucru la proiectile, pe vârful ascuțit al unuia dintre ele fiind agățată o cutie cu un aspect ciudat.

— Ce părere ai? întrebă un militar.

— Mie mi se pare O.K., Duke, răspunse cel de la osciloscop. Acum hai să simulăm griparea.

— Astea-s cele pe care le pregătim pentru „exercițiul de vânătoare”, domnule comandant, explică ofițerul. Până-n prezent par să fie în regulă, dar...

— Nu dumneata ai fost primul care-a sesizat că există o problemă? întrebă Robby.

— Eu și fostul meu șef, locotenentul Frederickson, dădu din

cap ofițerul.

Descoperirea se soldase cu o despăgubire de câteva milioane de dolari, plătite de către furnizor. Toate proiectilele AIM-54C din dotarea Marinei fuseseră scoase din uz timp de câteva luni, lipsind flota de ceea ce-ar fi trebuit să reprezinte cel mai performant proiectil aer-aer.

Ofițerul îl conduse pe Jackson spre aparatele de testare.

— Câte trebuie să detonăm?

— Destule, ca să putem trage concluzia dacă ghidajul funcționează sau nu, răspunse Robby.

Șeful mormăi nemulțumit.

— Da' știu că o să fie un exercițiu de vânătoare, nu glumă.

— Țintele teleghidate nici nu costă mult, declară Robby, mințind cu nerușinare.

Însă ofițerul înțelesese la ce se referea. Era oricum mai ieftin decât să se deplaseze în Oceanul Indian și să tragă cu Tomcat F-14A (aveau și din acestea) că să descopere ulterior că blestematele de rachete nu funcționau cum trebuia. Ar fi fost calea cea mai sigură de-a ucide piloți a căror pregătire costa milioane de dolari. Vestea cea bună era că ghidajul funcționa – cel puțin așa rezulta din testele efectuate. Ca să se asigure – îi spuse Robby ofițerului – trebuiau detonate între zece și douăzeci de Phoenix CS, plus un număr și mai mare de Sparrow și Sidewinder. Jackson porni către ieșire. Văzuse tot ce trebuia să vadă, iar soldații aveau de lucru.

— Se pare că o să cam golim magazia, domnule comandant. Știți de noile bombe pe care le testăm acum?

— Nu. În avionul cu care am zburat încoace am întâlnit un tehnician de întreținere. I-am scos vorba cu cleștele. Ia zi, care-i noutatea? O bombă ca toate celelalte și nimic mai mult, așa-i?

Ofițerul pufni în râs.

— Haideți cu mine, să vă arăt bomba Hush-A.

— Ce?

— Nu v-ați uitat niciodată la filmulețele cu Rocky și Bullwinkle?

— Nu înțeleg unde vrei s-ajungi.

— Păi, când eram mic, mă uitam la Rocky, Veverița Zburătoare și Bullwinkle Șoricelul. Unul dintre episoade povestea cum Boris și Natașa –ăștia doi erau cei răi – încercau să fure o chestie numită bomba Hush-A. O bombă care exploda fără să facă zgomot. Se pare că tipii de la China Lake au inventat o armă tot atât de eficace.

Ofițerul deschise ușa depozitului de bombe. Siluetele lor aerodinamice – nu aveau nici aripioare, nici amorse, acestea fiind atașate numai când bombele erau încărcate în avion – stăteau în rafturi, legate trainic cu lanțuri de podeaua de oțel. Într-un rastel din apropierea ascensorului dreptunghiular care le transporta sus pe punte se vedea un grup de bombe în albastru.

Culoarea albastră le desemna ca fiind bombe de manevră, însă eticheta de pe rastel preciza că aveau și obișnuita încărcătură explozivă. Robby Jackson era pilot de avioane de luptă și nu lansase multe bombe la viața lui, deși aceasta rămânea o latură a profesiei sale. Bombele pe care le privea acum păreau să fie modele standard cântărind două mii de livre, respectiv nouă sute optzeci și cinci de livre explozibilul și peste o mie de livre carcasa de oțel. Singura deosebire între o bombă „inertă” sau „de fier” și una „inteligentă”, adică ghidată, consta în atașarea unor dispozitive – un detector de vârf și aripioare în coadă – ambele conectate la punctele obișnuite de detonare – focoasele constituind de fapt părți ale legăturilor dintre ghidaj și încărcătura explozivă. Din motive lesne de înțeles, focoasele erau depozitate într-un compartiment separat. Totuși, la prima vedere, bombele vopsite în albastru păreau cât se poate de obișnuite.

— Ei, bine? întrebă Robby.

Ofițerul ciocăni cu degetul în bomba cea mai apropiată. Suna foarte ciudat. Suficient de ciudat ca Robby să imite exemplul ofițerului, ciocnind și el.

— Țsta nu-i oțel.

— E celuloză, domnule. Blestemățiile astea-s făcute din hârtie. Ce părere aveți?

— Aha, se dumiri Robby. Totul merge pe șest.

— Sigur că drăguțele de ele au nevoie de ghidaj. Fragmentele în care se împrăștie n-ar face rău nici unei muște. Scopul carcasei de oțel este desigur acela de-a se pulveriza în mii de așchii tăioase ca briciul, retezând fulgerător tot ce se găsește în raza lor balistică după detonare. Nu explozia ucide oameni – acesta fiind la urma urmei motivul fabricării bombelor – ci mai curând fragmentele pe care le dispersează. Iată de ce le numim bombe Hush-A. Bubuitura o să fie asurzitoare, dar, când fumul se va risipi, o să vă întrebați ce dracu' a fost aia.

— Noi minuni sosite de la China Lake, întări Robby.

La ce naiba slujea o bombă care... probabil însă că era ceva

special conceput pentru noul bombardier tactic Stealth. Încă nu cunoștea mare lucru despre Stealth. Avionul nu făcuse obiectul comunicării sale de la Pentagon. Specialitatea lui era tactica avioanelor de luptă. Robby se îndepărtă, cu gândul să discute însemnările din carnetul său cu comandantul grupului de piloți.

Prima parte a exercițiului de luptă era programată să înceapă peste douăzeci și patru de ore.

Bineînțeles, vestea ajunsese curând la Medellin. Până la amiază se știa deja că fuseseră distruse două rafinării și uciși treizeci și unu de oameni. Pierderea de vieți omenești conta mai puțin. În fiecare caz, peste jumătate din victime erau țărani de prin partea locului, care făceau muncă de căraușie, restul fiind angajați permanenți – nu cu mult mai importanți nici ei – ale căror arme țineau la distanță orice privire curioasă, în general prin exemple mai curând decât prin convingere. Necazul era că, odată răspândită vestea despre cele petrecute, traficanții aveau de întâmpinat dificultăți la angajarea altor lucrători pentru rafinărie. Însă cel mai tulburător era faptul că nimeni nu înțelegea ce se întâmpla. Oare armata columbiană pătrunsese în munți? Își călcase cumva cuvântul cei din M-19 ori FARC? Sau era vorba de cu totul altceva? Nimeni nu avea habar – lucru cât se poate de supărător, din moment ce se plăteau bani grei pe informații. Dar Cartelul reprezenta un grup, astfel încât orice inițiativă se lua numai pe bază de consens. Se luă decizia de-a se fixa o consfătuire, însă toți se temeau că ar putea fi riscant. În definitiv, era limpede că aveau de-a face cu persoane înarmate, care nu dădeau doi bani pe o viață omenească – ceea ce-i neliniștea profund pe mai-marii Cartelului. Mai presus de orice, inamicul dispunea de armament greu și de priceperea de a-l utiliza. Așadar, se hotărî ca întrunirea să se țină în locul cel mai sigur cu putință.

FULGER

TOP SECRET*****CAPER

1914 Z

RAPORT SIGINT.

INTERCEPT. 1993 INTT 1904Z FRQ 887.020MHZ.

INIȚIATOR: SUBIECTUL FOXTROT.

RECEPȚIONEAZĂ: SUBIECTUL UNIFORM.

F: S-A STABILIT CĂ NE VOM ÎNTÂLNII LA LOCUINȚA TA MÂINE

NOAPTE LA (2000 L).

U: CINE VA VENI?

F: (SUBIECTUL ECHO) NU POATE PARTICIPA, ÎNSĂ ORICUM EL N-ARE TREABĂ CU PRODUCȚIA. (SUBIECTUL ALPHA), (SUBIECTUL GOLF), (SUBIECTUL WHISKEY) VOR VENI CU MINE. CUM STAI CU MĂSURILE DE SECURITATE?

U: LA CASTELUL MEU (ACCENTUAT)? (RÂSET) AMICE, PĂI ACOLO PUTEM ȚINE PIEPT ȘI UNUI REGIMENT. ÎN PLUS, ELICOPTERUL MEU E ORICÂND GATA DE DECOLARE. TU CU CE VII?

F: MI-AI VĂZUT CAMIONUL CEL NOU?

U: PE TALPĂ-LATĂ? (SENS NEDESCIFRAT) NU, NU-ȚI ȘTIU JUCĂRIA CEA NOUĂ.

F: DIN CAUZA TA MI-AM LUAT-O, PABLO. N-AI DE GÂND SĂ MAI REPARI DRUMUL SPRE CASTEL?

U: MEREU ÎL DISTRUGE PLOAIA. AI DREPTATE, AR TREBUI SĂ-L ASFALTEZ, ÎNSĂ EU MĂ FOLOSESC ÎNTOTDEAUNA DE ELICOPTER.

F: ȘI MAI ZICI DE JUCĂRIILE MELE! (RÂSET) PE MÂINE SEARĂ, PRIETENE.

U: LA REVEDERE.

SFÂRȘITUL CONVORBIRII. SEMNAL DE DECONECTARE. FINALUL INTERCEPTĂRII.

Textul convorbirii fu adus în biroul lui Bob Ritter la câteva minute după interceptare. Iată că se ivea o șansă, legată chiar de scopul întregii operațiuni. Ritter își înștiința de îndată oamenii, fără a mai cere aprobarea lui Cutter sau a președintelui. În definitiv, el era acela care deținea permis de vânătoare.

În mai puțin de o oră „tehnicianul de întreținere” aflat la bordul navei *Ranger* recepționa mesajul cifrat. Fără să mai zăbovească, omul telefonă în biroul comandantului Jensen, după care se duse să-l vadă personal. Nu era cine știe ce problemă. Fiind un militar cu experiență, se pricepea la hărți – calitate extrem de utilă pentru un portavion, unde chiar și marinarii cu vechi state de serviciu se rătăceau adeseori prin labirintul vopsit în cenușiu. Comandantul Jensen fu surprins să-l vadă apărând în prag atât de repede, însă ofițerul de pe bombardier se afla deja în birou, spre a primi instrucțiuni cu privire la misiune.

Clark recepționează mesajul cam în același timp. Luând legătura cu Larson, aranjă imediat să-i fie pus la dispoziție un avion până

În valea aflată la sud de Medellin, pentru un ultim zbor de recunoaștere deasupra obiectivului.

Oricare ar fi fost muștrările de conștiință ale lui Ding Chavez, ele îi dispărură de îndată ce-și spălă cămașa. La vreo sută de metri de tabără curgea un pârâiaș, unde membrii echipei își spălară lucrurile și-și curățară murdăria de pe ei cum puteau mai bine, chiar și în lipsa săpunului. La urma urmei – cugetă Chavez – oricât de prost și sărac ar fi fost țăranul, făcuse ceva ce n-ar fi trebuit să facă. Marele motiv de îngrijorare al sergentului era că golise un încărcător întreg, plus jumătate din geanta de muniții, în timp ce grupul se folosisese de o mină, pe care o auziseră detonând cu câteva ceasuri mai înainte, întocmai așa cum plănuiseră. Specialistul lor în informații era totodată și asul explozibililor-capcană. Sfârșind cu igiena sa sumară, Ding se întoarse în tabără. La noapte aveau să doarmă tun, după ce vor fi pus câte un om de gardă la fiecare câteva sute de metri, precum și o patrulă, spre a se asigura că nu-i urmărea nimeni. Va fi o noapte în care își vor reface forțele. Căpitanul Ramirez le explicase că nu trebuiau să se arate prea activi în această zonă, altfel riscau să rateze totul.

18

Caz de forță majoră

Pentru sergentul Mitchell nimic nu era mai ușor decât să-și sune prietenul de la Fort MacDill. Fusese coleg cu Ernie Davis în divizia 101 de asalt aerian. În plus, erau vecini și dăduseră pe gât nenumărate beri cu cârnăciori sau hamburgeri în curtea din spate. Amândoi erau E-7, bine școliți într-ale armatei, care – la urma urmei – era condusă de sergenți. Ofițerii se alegeau cu lefuri mari, dar și cu răspunderea, în timp ce sergenții asigurau de fapt bunul mers al lucrurilor. Cum avea pe birou o carte de telefon a armatei, sună imediat la numărul dorit.

— Ernie? Sunt eu, Mitch.

— Hei, cum e viața pe la tine, prin podgorii?

— Toată ziua călăresc dealurile, băiete. Cum o duc ai tăi?

— Bine, Mitch. Dar ai tăi?

— Annie s-a făcut o adevărată domnișoară. Ascultă, uite de ce te-am chemat. Am vrut să verific dacă într-adevăr un om de-al nostru a ajuns la voi. E vorba de un sergent pe nume Domingo Chavez. O să-ți placă tipul, Ernie, e un băiat pe cinste. Aici s-a întâmplat o încurcătură cu hârțoagele și m-am gândit să întreb dacă s-a prezentat unde era nevoie.

— Nici o problemă îl asigură Ernie. Zici că-l cheamă Chavez?

— Da, răspunse Mitchell, repetând numele, de astă dată pe litere.

— Mie, unul, nu-mi spune nimic. Așteaptă o clipă. Trebuie să vorbesc pe interior.

Câteva secunde mai târziu, vocea lui Ernie răsună din nou în receptor, însoțită de clinchetul tastelor unui computer.

Unde oare vom ajunge? se întrebă Mitchell. Până și sergenții de infanterie erau obligați să învețe cum să folosească blestemățiile astea.

— Vrei să-mi mai spui o dată numele?

— Numele de familie Chavez, cel de botez Domingo. E-6, zise Mitchell, dând numărul de serviciu al sergentului, identic cu cel din carnetul de asigurări-sociale.

— Nu-i la noi, Mitch.

— Ce? Păi, ne-a sunat de la voi colonelul O'Mara...

— Cine?

— Un oarecare colonel O'Mara. A vorbit cu locotenentul meu și l-a cam luat nițel la rost. E încă tânăr, mai are multe de învățat, explică Mitch.

— N-am auzit de nici un colonel O'Mara. Cred că ai pornit pe un fir greșit, Mitch.

— Vorbești serios? făcu Mitchell, nedumerit de-a binelea. Se vede treaba că „lentul” meu a încurcat borcanele. O.K., Ernie, mă descurc eu. Complimente lui Hazel.

— Bine, Mitch. Succes, frățioare. Salut.

— Hm! pufni Mitchell, privind țintă telefonul.

Oare ce mama dracului se petrecea? Ding nu era la Benning și nici la Mitchell. Atunci unde era? Sergentul formă numărul Centrului de Personal Militar din Alexandria, statul Virginia. Sergenții erau o castă foarte unită, îndeosebi E-7. Următoarea convorbire o avu cu sergentul Peter Stankowski, pe care reuși să-l găsească de-abia după două încercări.

— Noroc, Stan. Aici e Mitch.

— Cauți cumva de lucru?

Îndatoririle de serviciu ale lui Stankowski constau din a-i numi pe confrății săi sergenți în posturi noi. Ca atare, era un om deosebit de influent.

— Nț, îmi place unde sunt. E adevărat ce-am auzit, că ai de gând să te vâri în burta unui tanc?

Mitchell tocmai aflase că Stankowski urma să fie mutat la divizia 1 cavalerie de la Fort Hood, unde avea să-și conducă echipa din interiorul unui tanc M-2 Bradley.

— Ei, Mitch, nu prea mă mai țin genunchii. Te-ai gândit vreodată ce bine e să lupți și stând pe scaun? Unde mai pui că tunul ăla de 25 de milimetri e un „pistol” pe cinste. Cu ce te pot ajuta?

— Încerc să dau de cineva. Unul dintre sergenții mei E-6 a plecat acum câteva săptămâni. Acum trebuie să luăm legătura cu el și uite că nu-i acolo unde presupuneam că este.

— O.K. Stai o clipă, s-apăs pe butonul de la mașina fermecată și ți-l găsesc cât ai clipi. Cum îl cheamă? întrebă Stankowski.

Mitchell îi dădu toate lămuririle necesare.

— 11-Bravo, da?

11-B reprezenta specializarea militară a lui Chavez, cu alte cuvinte apartenența lui la infanteria ușoară. Infanteria mecanizată era desemnată prin 11-Mike.

— Întocmai, răspunse Mitchell, la urechile căruia ajunse iarăși țăcănit de taste.

— C-H-A-V-E-Z, corect?

— Corect.

— O.K. Teoretic, tipul trebuia să meargă la Benning și...

— Țsta-i omul nostru! exclamă Mitchell, răsuflând ceva mai ușurat.

— ... numai că ordinul s-a schimbat și-a fost trimis la MacDill.

Nu pricepi că nu-i la MacDill? abia se abținu să nu urle Mitchell.

— Acolo-i o gașcă mai ciudată. Îl cunoști pe Ernie Davis? E la Mitchell. De ce nu-l suni pe el?

— Stai puțin, zise Mitchell, uluit la culme. Abia adineauri l-am sunat. Când te transferi la Hood?

— În septembrie.

— O.K. Am să... ăă... am să-l sun pe Ernie. Ai grijă de tine, Stan.

— Ținem legătura, Mitch. Salutări familiei. La revedere.

— Rahat! înjură Mitchell după ce puse receptorul în furcă.

Tocmai obținuse dovada că Chavez nu mai exista. Fără îndoială că faptul era bizar. În armată oamenii nu se pierdeau cu una cu două, cel puțin nu la modul ăsta. Sergentul se întrebă ce era de făcut. Decise să stea de vorbă cu locotenentul.

— Azi-noapte am mai dat o lovitură, îl înștiință Ritter pe amiralul Cutter. Norocul e de partea noastră. Unul dintre ai noștri s-a ales cu o zgârietură - nimic grav, de altfel. În total, au fost distruse trei obiective și lichidate patruzeci și patru de persoane.

— Altceva?

— La noapte, patru șefi ai cartelului se vor întâlni exact în acest punct.

Ritter îi întinse amiralului o fotografie luată din satelit, precum și textul convorbirii interceptate.

— Toți sunt tipi care se ocupă cu producția: Fernandez, d'Alejandro, Wagner și Untiveros. Îi halim cu fulgi cu tot.

— Foarte bine. Așa să faceți, zise Cutter.

Exact în acel moment, Clark studia aceeași fotografie, împreună cu alte câteva cadre oblice, luate de el însuși și un set de copii hieroglifice ale casei.

— Te gândești la camera asta de aici?

— N-am pus niciodată piciorul acolo, însă într-adevăr pare să fie o sală de conferințe, răspunse Larson. Până la ce distanță trebuie să te apropii?

— Eu, unul, aș prefera să fiu la mai puțin de patru mii de metri, dar teleobiectivul bate până la șase mii.

— Ce zici de colina aia? De-acolo avem o perspectivă foarte bună.

— În cât timp se poate ajunge acolo?

— Trei ore. Două cu mașina, una pe jos. De altfel, ai putea folosi și un avion...

— Al tău? Întrebă Clark cu un surâs viclean.

— Mută-ți gândul!

Hotărâseră să folosească un vehicul militar Subaru cu roți duble. Larson deținea mai multe plăci de înmatriculare diferite și oricum, mașina tot nu era a lui.

— Am numărul de telefon și un celular.

Clark încuviință din cap. Aștepta cu mare nerăbdare să pornească la treabă. Participase și la alte operațiuni împotriva unor indivizi de soiul ăsta, însă niciodată nu avusese acordul autorităților și nici nu lovise în vârful ierarhiei.

— O.K. Mă duc să cer aprobarea finală. Vino să mă iei la ora trei.

De îndată ce primi știrea, Murray ieși ca o vijelie din birou. E drept că atmosfera de spital nu pria nimănui, însă Moira părea să fi îmbătrânit cu zece ani numai în ultimele șazeci de ore. De asemenea, spitalele nu prea țineau cont nici de demnitatea umană. Mâinile pacientei erau legate de pat încă se afla sub supraveghere în urma unei tentative de sinucidere. Murray își dădea seama că era o măsură necesară – nici nu se putea altfel – însă orgoliul Moirei suferise și-așa destule lovituri, situația de față fiind departe de a-i îmbunătăți moralul.

Rezerva era plină de flori. Numai doi-trei agenți FBI cunoșteau adevărul, versiunea oficială de la birou fiind aceea că Moira suferise o depresie nervoasă în urma morții lui Emil. Ceea ce, la urma urmei, nu era prea departe de adevăr.

— Ne-ai tras o spaimă soră cu moartea, fetițo, începu Murray.

— E numai vina mea.

Nu îndrăzni să-l privească în ochi mai mult de câteva secunde.

— Tu ești o victimă, Moira. Ai fost trasă pe sfoară de unul

dintre cei mai mari profesioniști ai lor. Asta se întâmplă chiar și celor mai isteți. Crede-mă, te rog, știu ce spun.

— I-am dat voie să se folosească de mine. M-am purtat ca o târfă...

— Nu vreau să mai aud o asemenea vorbă. Ai greșit, e drept, dar se întâmplă. N-ai vrut să faci rău nimănui și nici n-ai încălcat legea. Zău că nu merită să mori pentru atât în orice caz, nu câtă vreme ai copii cărora să le porți de grijă.

— Ce vor zice copiii? Ce vor crede când vor afla că...

— I-ai speriat destul și-așa. Copiii te iubesc, Moira. Oare e un sentiment care se poate șterge cu una, cu două?

Clătină din cap și adăugă:

— Eu, unul, sunt convins că nu.

— Le e rușine cu mine.

— Sunt înspăimântați. Le e rușine de ei înșiși. Își închipuie că o parte din vină o poartă ei.

În sfârșit, atinsese un punct sensibil.

— Nu-i adevărat! E vina mea...

— Ți-am mai spus că nu, Moira. Întâmplarea a făcut să ieși în calea unui camion de mare tonaj ca Felix Cortez.

— Ăsta-i numele real?

— Cândva a fost colonel de informații. Școlit la KGB. E foarte, foarte priceput în meseria lui. Te-a ales pe tine pentru că erai văduvă – și încă una tânără și frumoasă. Te-a ținut sub supraveghere, a înțeles că erai singură – la fel ca majoritatea văduvelor – așa că a început să-ți facă ochi dulci. Probabil că are un talent înăscut pentru asta, plus educația primită din partea unor experți. N-ai avut nici o șansă. Ai fost izbită de un camion pe care nici n-ai apucat să-l vezi venind. Am chemat un psihiatru – doctorul Lodge de la Universitatea Temple. Și el îți va spune aceleași lucruri ca și mine, numai că te va costa mai scump. Nu te neliniști. Plătește Biroul.

— Nu mai pot rămâne să lucrez la FBI.

— Asta așa e. Va trebui să renunți la munca în serviciul de securitate, încuviință Dan. Dar nu-i cine știe ce pierdere. Poți găsi o slujbă în Departamentul Agriculturii, la doi pași de noi, păstrându-ți leafa și vechimea, adăugă el cu blândețe. Bill s-a ocupat de toate.

— Domnul Shaw? Dar... de ce...?

— Pentru că faci parte dintre cei buni, Moira, nu dintre cei răi. Ai înțeles?

— Prin urmare, ce anume vom face? se interesă Larson.

— Așteaptă și ai să vezi, răspunse Clark, cu ochii pe harta rutieră.

Exista un loc pe nume San Diego, nu departe de punctul spre care se îndreptau ei. Se întrebă dacă nu cumva acolo locuia cineva cu numele de Zorro.

— Ce-ai de gând să spui dacă ne vede careva împreună?

— Tu ești geolog, iar eu te-am plimbat cu avionul ici și colo, ca să cauți zăcăminte de aur.

— Excelent!

Era una dintre poveștile obișnuite ale lui Clark. Fiind pasionat de geologie, putea discuta pe această temă suficient cât să convingă și un profesor de specialitate. De fapt, asta și făcuse în câteva rânduri. O astfel de acoperire ar fi justificat și o parte din echipamentul său aflat în spatele camionului – cel puțin la o privire mai superficială. De pildă, ar fi putut pretinde că arma cu teleobiectiv era un instrument de supraveghere, definiție destul de apropiată de realitate.

Drumul nu era nici mai bun, nici mai rău decât altele. Șoselele locale nu erau asfaltate ca în America și nici mărginite de parapete. Însă principalul pericol consta în modul de-a conduce al localnicilor – puțin cam pățimaș, în opinia lui Clark. Dar îi plăcea, la fel cum îi plăcea America de Sud. Cu toate problemele lor sociale, oamenii de-aici aveau o fire deschisă și un chef de viață pe care le găsea reconfortante. Poate că așa fusese și în Statele Unite cu vreun secol în urmă. Cu siguranță în Vestul Sălbatic. Erau multe lucruri demne de admirație în această parte a lumii. Păcat că economia nu se dezvoltase așa cum ar fi trebuit – oricum însă, Clark nu era un adept al teoriei sociale. Și el provenea din clasa muncitoare, iar în ceea ce privește problemele importante, muncitorii se asemănau, de oriunde ar fi fost cu siguranță că oamenii de rând de prin partea locului nu-i aveau la inimă pe traficanți mai mult decât el însuși. Nimeni nu-i iubea pe criminali – mai ales pe cei care se împăunau cu propria putere – toți fiind probabil furioși pe poliție și armată, care nu puteau lua nici o măsură împotriva acestui soi de infractori. Furioși și neputincioși. Singurul grup care încercase să le țină piept, bucurându-se astfel de simpatia populației, era M-19 – o organizație marxistă de tip gherilă, mai curând elitistă, reunind în sânul ei intelectuali crescuți la oraș și educați în universități.

După ce M-19 o răpise pe sora unui mare traficant de cocaină, asociații acestuia se aliară pentru a o elibera. Uciseseră astfel peste două sute de membri ai organizației M-19, punând bazele Cartelului Medellín. Clark nu-și putea reține admirația pentru Cartel. Buni sau răi, traficanții pusese cu botul pe labe un grup revoluționar marxist, printr-o gherilă urbană purtată după regulile organizației M-19. Greșeala lor – pe lângă faptul că învârtău o afacere pe care Clark o detesta – fusese aceea de-a presupune că erau în stare să înfrunte un alt dușman, mult mai puternic, jucând după aceleași reguli și că noul lor adversar nu va îndrăzni să riposteze. Dinte pentru dinte însemna totuși fair-play, își zise Clark. Se sprijini de spătarul banchetei, ca să tragă un pui de somn. Fără îndoială că traficanții vor înțelege mesajul.

La trei sute de mile în largul coastei columbiene, nava americană se întoarse pe direcția vântului, pregătindu-se să înceapă operațiunile de decolare. Grupul de luptă era compus din portavion, crucișătorul *Thomas S. Gates*, un alt crucișător transportând proiectile, patru distrugătoare fregate dotate cu tunuri și două distrugătoare antisubmarin. Grupul de alimentare cu combustibil, între care un petrolier, nava cu muniții *Shasta* și trei nave de escortă, se găseau cu cincizeci de mile mai aproape de coasta sud-americană. La cinci sute de mile în larg naviga un alt grup de alimentare, care tocmai se întorcea de la o îndelungată manevră efectuată la Camel Station, în Oceanul Indian. Flota aceasta simula dispozitivul inamic de atac, prefăcându-se a fi ruși – deși nimeni nu mai folosea astfel de cuvinte acum, în epoca *glasnostului*.

Primele avioane care-și luară zborul – supravegheate de Robby Jackson din cabina de control – fură cele F-14 Tomcat încărcate cu maximum de greutate admis la decolare, aparatele țâșniră din catapulte, ambele motoare lăsând în urmă jerbe de foc. De fiecare dată priveliștea era la fel de captivantă. Ca într-un balet al tancurilor, uriașele avioane, încărcate la refuz, se mișcau de colo-colo pe cei patru acri ai pistei de decolare, supunându-se indicațiilor coregrafice ale unor puștani cu cămăși în culori-semnal pătate de ulei, care dădeau instrucțiuni mimate, ferindu-se de gazele și flăcările țâșnite din turbine. Pentru ei era o joacă mult mai periculoasă decât să alerge pe străzile unui oraș – dar și mai incitantă. Membri ai echipajului în salopete purpurii – porecliți „strugurii” – alimentau avioanele cu combustibil. Alții, în

cămăși roșii, încărcau muniția de rezervă, vopsită distinctiv cu albastru. Exercițiul propriu-zis începea abia a doua zi. În seara respectivă urmau să exerseze tactica de interceptare a altor aparate lansate de pe portavion. În noaptea următoare, un grup de avioane C-130 aveau să decoleze din Panama spre a se întâlni cu grupul de luptă, lansând totodată o serie de ținte teleghidate pe care toți sperau că avioanele Tomcat le vor doborî cu proiectilele lor Phoenix AIM-54C recent recondiționate.

De data asta nu mai era vorba de un test de fabricație. Țintele teleghidate se aflau sub controlul piloților, care trebuiau să evite cu orice preț doborârea lor, fiecare succes repurtat urmând a fi plătit în bere – sau un alt mijloc de schimb – de către echipajul ce ratase încercarea.

Robby urmări cu privirea decolarea primelor douăsprezece avioane, după care coborî pe pistă. Purta costumul de zbor verde-măsliniu și-și ducea sub braț cască de pilot. În seara aceea avea să urce la bordul unui avion de recunoaștere Hawkeye E-2C, versiune miniaturală a aparatelor E-3A AWAC, aflate în dotarea Marinei. Din carlinga avionului, el voia să urmărească dacă noul său plan tactic funcționa mai bine decât procedurile curente folosite de flotă. Simulat pe computer, proiectul părea perfect, însă computerul nu era totuna cu realitatea, fapt trecut adeseori cu vederea de către cei din Pentagon.

Echipajul aparatului E-2C îl întâmpină la intrarea pe pista de decolare. Câteva momente mai târziu, comandantul avionului – un subofițer, îmbrăcat în uniformă cafenie – sosi ca să-i conducă la bord. Era riscant pentru piloți să circule neînsoțiți pe pistă, de unde și necesitatea ghidului în vârstă de douăzeci și cinci de ani, care cunoștea locul ca-n palmă. Îndreptându-se spre avionul său, Robby observă că într-un A-6E era încărcată o singură bombă albastră, la care fusese atașat dispozitivul de ghidaj, transformând-o astfel într-o armă GBU ghidată prin laser. Nu-i scăpă faptul că aparatul cu pricina era avionul personal al comandantului de escadrilă. Își spuse că bomba făcea probabil parte din testul de validare numit „exercițiu de lansare”. Nu se întâmplă prea des să fie lansată o bombă adevărată, iar comandanții de escadrilă țineau desigur să-și ia partea leului din toată această distracție. Robby se întrebă o clipă despre ce fel de țintă era vorba – probabil o plută – oricum, nu asta îl preocupa în primul rând. După un minut, comandantul le ordonă să suie la bordul avionului. După ce-i adresă câteva cuvinte pilotului, îl

salută cu eleganță și plecă să-și vadă de ale lui. Robby se instalează în cabina radarului, prinzându-și centura de siguranță, din nou agasat la gândul că se afla într-un avion ca pasager, nu ca pilot.

După obișnuitele manevre premergătoare decolării, comandantul Jackson simți avionul vibrând sub el, o dată cu intrarea în funcțiune a turbomotoarelor. Avionul Hawkeye începu să se deplaseze încet și trepidând, îndreptându-se spre una dintre catapulte. De îndată ce aparatul fu fixat în dispozitivul de catapultare, motoarele fură ambalate la maximum, apoi pilotul se adresează prin interfon echipajului, atenționându-l că urmau să decoleze. În trei secunde năucitoare, avionul trecuse din poziția de repaus la o viteză de o sută patruzeci de noduri pe oră. Tâșni în sus, cu botul înainte, se reechilibra în poziție orizontală, după care se înclină din nou, ca să atingă altitudinea de zbor de douăzeci de mii de picioare. Controalele radar din coada avionului intrară în funcțiune aproape imediat. În douăzeci de minute, E-2C se afla pe culoarul de zbor, la opt mile depărtare de portavion, trimițându-i din înalturi semnale radar pentru începerea exercițiului. Jackson se așezase astfel încât să poată urmări întreaga „luptă” pe ecranul radarului, casca sa fiind conectată la circuitul de comandă, ca să vadă cât de bine executau planul avioanele de pe *Ranger*, în timp ce aparatul său Hawkeye survola întreaga zonă.

Desigur, din punctul unde se aflau zăreau și grupul de luptă. La o jumătate de oră după decolare, Robby urmări lansarea a două avioane, pe care sistemul radar computerizat le semnală ca fiind două noi puncte de contact. Ambele se ridicară treisprezece mii de picioare, unde se întâlneau. Un exercițiu de alimentare în timpul zborului, se dumiri Robby. Apoi unul dintre aparate se întoarse imediat către portavion, în timp ce celălalt se porni spre est-sud-est. Începu exercițiul de interceptare propriu-zis, însă, urmărind direcția în care apucase avionul cu pricina până când dispăru de pe ecranul radar, Robby nu putu să nu remarce că aparatul respectiv se îndrepta spre continentul sud-american.

— Bine, bine, am să mă duc, zise Cortez. Încă nu sunt gata, dar am să mă duc.

Trânti receptorul în furcă, mormăi o înjurătură printre dinți și întinse mâna după cheile mașinii. Felix nu avusese până acum nici măcar curiozitatea să vadă una dintre rafinăriile distruse și iată că i se cerea să se adreseze „Comitetului de Producție”, cum

Îl numea el *jefe*. Asta era chiar bună! Idioții erau atât de porniți să se infiltreze în guvernul național, încât începeau să folosească și terminologia oficială. Se îndreptă spre ușă, înjurând din nou. Asta-i mai lipsea, să meargă cu mașina până la castelul din munți al țicnitului ăluia pântecos și plin de el. Aruncă o privire către ceas. Călătoria avea să dureze două ore. Oricum, va ajunge târziu. În plus, nici nu avea mare lucru să le spună, pentru că nu apucase încă să afle nimic. Fără îndoială că indivizii vor fi furioși. Iar el va fi silit din nou să se umilească în fața lor. Cortez se săturase să tot facă temenele în fața acestor oameni. E drept că-l plăteau cu sume inimaginabile, dar nici o bogăție din lume nu valora cât respectul de sine. Ar fi trebuit să se gândească la asta înainte de-a intra în organizație, își zise Cortez, răsucind cheia în contact. Nu se putu abține și înjură din nou.

Cea mai recentă interceptare CAPER purta numărul 2091 și se realizase printr-un telefon mobil conectat la locuința subiectului Echo. Textul convorbirii fusese recepționat pe imprimanta computerului personal al lui Ritter. La nici treizeci de secunde după aceea apăru și 2092. Ritter le înmână pe amândouă adjunctului său însărcinat cu probleme speciale.

— Cortez... se duce chiar acolo? Asta da, surpriză.

— Cum să-i dăm de știre lui Clark? Întrebă Ritter.

Celălalt căzu pe gânduri câteva secunde.

— N-avem cum.

— De ce nu?

— Nu dispunem de un canal radio absolut sigur. Afară de cazul când... am putea asigura un circuit VOX cu portavionul, de-acolo cu A-6, iar de la A-6 cu Clark.

Fu rândul lui Ritter să înjure. Nu, asta era cu neputință. Veriga slabă era portavionul. Ofițerul trimis de ei la bordul portavionului pentru a supraveghea desfășurarea misiunii ar fi trebuit să-l abordeze pe comandantul navei, cerându-i o cabină radio absolut sigură, de unde să transmită el însuși mesajul, luând legătura direct, cu destinatarul. Chiar de-ar obține aprobarea comandantului, oricum ar fi prea riscant. I s-ar pune prea multe întrebări și ar implica prea multe persoane în demersul său. Ritter înjură din nou, apoi încearcă să gândească rațional. Poate că totuși Cortez va ajunge la timp. Iisuse, ce grozav ar fi să anunțe FBI-ul că-l primeau pe ticălos. Ori, mai precis, că cineva reușise s-o facă. Sau mai bine nu. Nu-l cunoștea prea bine pe Bill

Shaw și nu știa cum ar putea reacționa.

Larson își parcase vehiculul militar Subaru la o sută de metri depărtare de șosea, într-un loc ales dinainte și unde nu putea fi detectat. Urcușul până la ascunzătoare se dovedi relativ ușor, așa că ajunseră acolo cu mult înainte de apusul soarelui. Fotografiele luate din satelit identificaseră un loc perfect, chiar pe creasta dealului, cu vedere directă spre o casă care le luă piuitul. O construcție ocupând cam o mie de metri pătrați, cu două etaje și fără subsol, aflată în mijlocul unui parc de șase acri, îngrădit, la patru kilometri distanță și la vreo treizeci de metri mai jos de punctul lor de observație. Clark avea un binoclu de mare putere, așa că reuși să evalueze numărul oamenilor de pază cât timp afară mai era lumină. Numără douăzeci de gărzi cu arme automate. Mai observă două mitraliere grele, dispuse în două adâncituri ale zidului, special construite în acest scop. Era o casă frumoasă – dacă apreciai o combinație între neoclasicism și arhitectura spaniolă modernă – îmbogățită cu un echipament tehnic de ultimă oră, pentru a-i ține la distanță pe țăranii prea îndrăzneți. Bineînțeles, locuința beneficia și de terasă de aterizare pentru elicopter, unde putea fi văzut un Sikorsky nou-nouț.

— Există și altceva ce-ar mai trebui să știu despre casă? întrebă Clark.

— O construcție masivă, după cum remarci și singur. Mie mi-ar fi teamă să locuiesc în ea. Cunoști faptul că e o zonă de cutremure. Personal, prefer ceva mai ușor – chereștea proptită pe câpriori de lemn – însă ei au ales betonul, ca o măsură de protecție împotriva gloanțelor și mortarurilor.

— Din ce în ce mai bine, murmură Clark.

Vârî mâna în raniță, de unde scoase mai întâi un trepied greu, pe care-l instalează cu rapiditate și pricepere. Luă apoi GLD-ul, pe care-l așează pe trepied, fixându-i claritatea. În cele din urmă, dădu la iveală dispozitivul Varo Noctron-V, pentru vederea pe timp de noapte. Desigur, GLD era capabil de performanțe similare, însă odată instalat, Clark nu mai voia să-l clinească din loc. Noctron putea mări numai de cinci ori (Clark prefera să folosească binoculul), însă era mai mic, mai ușor, mai practic și, în plus, amplifică lumina ambiantă până la cincizeci de ori. Tehnologia evoluase mult din timpul când Clark luptase în sudul Asiei, dar îl mai impresiona și azi, ca un fel de magie neagră. De-

acum, Larson urma să țină legătura prin radio, pregătindu-și oamenii de atac. Nu le mai rămânea decât să aștepte. Larson scoase niște hrană rece și amândoi se așezară să mănânce.

— Ei, acum ai să înțelegi ce înseamnă Talpă-Lată, râse Clark o oră mai târziu. Ar fi fost cazul să se prindă și tipii de la cifru.

Îi întinse Noctronul lui Larson.

— Doamne! Arată ca un uriaș printre pitici...

Se referea la autocamionul Ford de șapte tone și jumătate, care, după ce părăsise fabrica, vizitase un centru de comandă, unde îi fuseseră montate cauciucuri măsurând un metru douăzeci diametru. Nu arăta chiar atât de grotesc încât să merite numele de Talpă-Lată, când la târgurile de mașini se expuneau atâtea camioane-gigant, însă efectul era același. În plus, camionul se dovedea și extrem de practic. De fapt, aici era adevărata ciudățenie. Drumul până la *casa* avea nevoie de reparații serioase, amănunt pe care camionul nu părea să-l ia în seamă – spre deosebire de paznicii noii și magnificei jucării a șefului lor.

— Pun prinsoare că gonește mâncând pământul, remarcă Larson, în clipa când camionul pătrunse pe poartă.

Zicând acestea, îi înapoie Noctronul lui Clark.

— Își permite.

Clark urmări cu privirea camionul care tocmai ocolea casa. N-ar fi îndrăznit să spere atât de mult și iată totuși că minunea se întâmplă: Șoferul parcă „jucăria” chiar lângă clădire, exact sub ferestrele sălii de conferințe. Poate că voia s-o aibă tot timpul sub ochi.

Din camion coborâră două persoane. Gazda îi întâmpină pe verandă – Clark nu reuși să-și aducă aminte cum se numea ea în limba spaniolă – dând mâna cu ei și strângându-i la piept, în timp ce, de jur împrejur, oamenii de pază stăteau cu ochii la pândă, la fel de neliniștiți ca și agenții Serviciului Secret din garda președintelui. Clark îi văzu cum se destinseră de îndată ce acei pe care-i protejau pătrunseră în casă, răspândindu-se care încotro și amestecându-se printre ceilalți oaspeți. La urma urmei, Cartelul era o familie mare, fericită și unită.

Cel puțin deocamdată, își spuse Clark.

Clătină din cap, nevenindu-i să creadă unde fusese parcat camionul.

— Iată că sosește și ultimul, zise Larson, arătând farurile unei mașini care se lupta să suie drumul presărat cu pietriș.

Era un Mercedes cu șase portiere, fără îndoială blindat ca un tanc – semănând leit cu mașina unui ambasador, își zise Clark. Ce poetic! Și acest VIP fu salutat cu aceeași pompă și considerație².

De-a lungul zidului erau postați oameni de pază, în timp ce alte echipe patrulau fără încetare întreg domeniul. Ciudățenia – își spuse Clark – era că în afara zidului nu se zăreau nici un fel de paznici. Trebuie să fi existat câțiva, însă nu reușea să-i descopere cu nici un chip. De altfel, nu avea prea mare importanță. În sala din dreptul camionului se aprinseră luminile. Iată ce-l interesa acum pe Clark.

— Am impresia c-ai nimerit-o bine, băiete.

— Pentru asta sunt plătit, sublinie Larson. Ce distanță crezi că poate fi între camion și...

Clark verificase deja distanța, îndreptând laserul spre casă și spre vehiculul uriaș.

— Până la perete sunt trei metri. Suficient de aproape.

Comandantul Jensen termină de alimentat avionul, deconectându-se de K-6 de îndată ce acele indicând nivelul combustibilului din rezervor pendulară spre cota maximă. Scoase furtunul de alimentare și coborî puțin, spre a permite avionului de alimentare să părăsească zona. Nici că se putea o misiune mai ușoară. Înclină manșa spre dreapta, fixând direcția pe unu-unu-cinci, apoi se stabili la o altitudine de zbor de treizeci de mii de picioare. În aceeași clipă, închise și radioemitterul, putând în sfârșit să se relaxeze și să se bucure de călătorie – ceea ce i se întâmplă mai de fiecare dată. La bordul unui avion Intruder, scaunul pilotului era destul de înalt, pentru a asigura o bună vizibilitate pe timpul unui bombardament. În același timp însă, poziția respectivă îl făcea pe pilot să se simtă expus atunci când se trăgea asupra lui. Jensen efectuase câteva misiuni înainte de terminarea războiului din Vietnam, așa că-și amintea foarte limpede atacul antiaerian desfășurat asupra Haiphong-ului, ca un roi de albine negre cu miez și aducătoare de moarte. În seara aceasta însă era cu totul altceva. Scaunul său înalt îi părea un fel de tron al cerurilor. Stelele străluceau, curând avea să răsară și luna, aflată în ultimul pătrar. Totul pe lume părea cufundat în liniște și pace. Și-n plus, primise o misiune simplă și ușoară. Mai

2 În original „Pomp and Circumstance” – aluzie la celebrul roman satiric al lui Noël Coward (N.T.).

rar așa noroc! Numai la lumina stelelor, puteau desluși conturul coastei încă de la două sute de mile depărtare. Intruder-ul zbura cu o viteză de aproape cinci sute de noduri. De cum ieși din raza radarului de pe E-2C, Jensen trase manșa spre dreapta, cârmind mult spre sud, în direcția statului Ecuador. Ajungând asupra țărmlui, o luă la stânga, de-a lungul creștelor munților Anzi. De abia atunci deschise radioemițătorul. Nici Ecuadorul, nici Columbia nu dispuneau de detectoare radar pentru spațiul aerian. Era o extravaganta de care nici una dintre ele nu avea nevoie. Ca urmare, singurele radare ce apăreau pe monitoarele Intruder-ului erau cele folosite la controlul de rutină al traficului aerian. Aparatura era foarte modernă. Unul dintre paradoxurile puțin cunoscute ale tehnologiei radarelor este că aceste aparate noi și moderne de fapt nu detectau avioanele, ci alte radare situate la bordul acestora. Orice avion din lume deține o cutie neagră – denumire dată invariabil aparatului electronice de la bordul avionului. Cutia neagră înregistrează recepționarea unui semnal radar, la care răspunde cu propriile sale semnale, identificând alte aparate și comunicând date relevante, marcate pe ecranele de control ale stațiilor radar – aflate de cele mai multe ori într-un aeroport – și urmând a fi utilizate de controlul aerian. Sistemul era mai ieftin și mai eficient decât vechile radare, care detectau avioanele doar prin beep-uri, identitatea, direcția și viteza urmând a fi determinate de personalul istovit aflat la sol. Ca o stranie notă de subsol la istoria tehnologiei, trebuia precizat că noul aparat reprezenta atât un progres, cât și un pas înapoi.

În curând, Intruder-ul pătrunse în zona de control aerian a Aeroportului Internațional El Dorado de la marginea orașului Bogota. Controlul radar de aici chemă prin radio Intruder-ul, de îndată ce codul său numeric apărui pe ecran.

— El Dorado, mesaj recepționat, răspunse imediat comandantul Jensen. Aici Patru-Trei-Kilo. Sunt avionul 6 de transport Inter-America, decolat la Quito, cu destinația LAX. Altitudine trei-zero-zero, curs trei-cinci-zero, viteză patru-nouă-cinci. Terminat.

Controlorul verifică datele cu ajutorul radarului său, apoi răspunse în engleză – limba traficului aerian internațional.

— Patru-Trei-Kilo, mesaj recepționat. Nici un alt trafic aerian în zonă. Mențineți cursul și altitudinea. Terminat.

— Mesaj recepționat. Mulțumesc, noapte bună!

Jensen închise radioul și se adresă prin telefon colegului său.

— A mers ușor, nu? Acum, la treabă.

Pe scaunul din dreapta, situat ceva mai jos și mai în spatele pilotului, ofițerul de aviație marină deschise la rândul său radioul, după ce activase trapa ascunsă în burta Intruder-ului.

Cu cincisprezece minute înainte de ora H, Larson luă telefonul celular și formă numărul convenit.

— Cu senor Wagner, *por favor*.

— *Momento*, răspunse o voce și Larson se întrebă cui îi aparținea.

— Wagner la telefon, se auzi un alt glas câteva clipe mai târziu. Cu cine vorbesc, vă rog?

Larson apucă celofanul de la pachetul de țigări și-l mototoli în dreptul receptorului, rostind în același timp cuvinte trunchiate, după care adăugă:

— Nu te aud bine, Carlos. Închid și te sun din nou.

Larson apăsă pe butonul de închidere al telefonului.

Numărul format fusese localizat undeva la limita sistemului celular.

— Bravo, îl felicită Clark. Wagner?

— Taică-său a fost sergent în *Allgemeine SS*. Lucra la Sobibor. A ieșit din armată la patruzeci și șase de ani, s-a însurat cu o fată de prin partea locului și s-a apucat de contrabandă. A murit înainte de a fi depistat de autorități. Vezi bine că așchia nu sare departe de trunchi, comentă Larson. Carlos e un mare afemeiat. Îi place să maltrateze femeile înainte de-a se culca cu ele. Colegii de breaslă nu se prea dau în vânt după el, însă omul cunoaște meserie.

— Semnal luminos la tabloul de bord! exclamă Clark.

Cinci minute mai târziu, răsună semnalul radio.

— Bravo Whiskey? Aici Zulu X-Ray. Trec pe recepție.

— Zulu X-Ray, aici Bravo Whiskey. Recepționez pe frecvența cinci pe cinci. Trec pe recepție, răspunse imediat Larson.

Aparatul său era dintre cele folosite în controlul traficului aerian, putând comunica pe ultrasunete.

— Aștept raportul vostru. Trec pe recepție.

— Ne aflăm la locul stabilit. Misiunea se desfășoară conform planului. Repet: misiunea e desfășoară conform planului.

— Mesaj recepționat: misiunea de desfășoară conform planului. Suntem cu zece minute în întârziere. Dați drumul la

muzică.

Larson se întoarse către Clark.

— Încarc-o.

GLD-ul era deja pregătit. Clark răsuci butonul de pe poziția de oprire la cea de punere în funcțiune. GLD era denumirea prescurtată pentru indicator terestru cu laser. Conceput spre a fi utilizat de militari pe câmpul de luptă, dispozitivul emitea un fascicul de raze laser infraroșii (deci invizibile) printr-un sistem complex de lentile. Sistemul laser era conectat la un senzor cu infraroșii, care-l informa pe operator unde anume țintea - în esență, o cătare telescopică. Talpă-Lată avea o remorcă acoperită cu fibră de sticlă, iar Clark își testă cătarea pe una dintre ferestrele acesteia, folosindu-se de butoanele pentru reglaj fin aflate pe trepid. Imediat apăru punctul laser. Clark își recalculă unghiul de tragere, profitând de faptul că se găsea ceva mai sus decât ținta și-și fixă cătarea în centrul acoperișului remorcii. Apoi puse în funcțiune videorecorderul conectat la GLD. Mahării de la Washington țineau cu orice preț să se împăuneze cu această lovitură.

— O.K., spuse el liniștit. Totul era gata.

— Am dat drumul la muzică și se aude foarte bine, comunică Larson prin radio.

Cortez conducea mașina la deal, după ce trecuse de un punct de control cu doi paznici care beau bere - după cum remarcă el cu dezgust. Drumul semăna cu cele știute încă din copilărie în Cuba și înainta destul de încet. Bineînțeles că tot pe el îl vor învinui pentru întârziere.

Era prea ușor, își zise Jensen. Zbura la treizeci de mii de picioare pe o noapte senină, fără gloanțe sau proiectile de care să se ferească. Nici chiar testele de validare nu erau atât de simple.

— Am reperat-o, zise copilotul, privind prin lunetă.

Într-o noapte senină se putea vedea solul chiar de la o înălțime de nouă mii de metri - mai ales când dispuneai de-o aparatură valorând milioane de dolari. Dispozitivul de identificare a țintei și multisenzorul de atac depistară punctul laser aflat încă la o depărtare de șaiszeci de mile. Bineînțeles, era vorba de un fascicul modulat, semnalul său fiind cunoscut de TRAM. Acum obținuseră identificarea sigură a țintei.

— Zulu X-Ray confirmă; muzica se aude foarte bine, comunică prin radio Jensen. Apoi adăugă în interfon: Trecem la punctul doi din plan.

În compartimentul de muniție, fu activat detectorul din vârful bombei, care astfel localizează imediat punctul laser. Computerul de la bordul avionului înregistra în permanență poziția, altitudinea, cursul și viteza aparatului, ceea ce îngăduia copilotului să programeze poziția țintei cu o marjă de eroare de două sute de metri. Desigur, s-ar fi putut apropia mai mult, însă nu era nevoie. Lansarea bombei se făcea printr-un sistem automat, iar la această altitudine zona circumscrisă de laser în care trebuia aruncată bomba se întindea pe câteva mile. Computerul luă în calcul toate aceste detalii, alegând punctul optim de lansare din întreaga suprafață desemnată de laser.

Ochii lui Clark priveau acum prin cătarea GLD-ului. Sprijinit în coate, ședea astfel încât să nu atingă instrumentul cu nici o altă parte a corpului, cu excepția sprâncenei lipite de garnitura de cauciuc a cătării.

— Sunt gata în orice moment, zise copilotul.

Jensen menținu Intruder-ul într-o poziție perfect orizontală, urmând traiectoria electronică desemnată de diversele sisteme computerizate aflate la bord. De-acum, operațiunea înceta să mai depindă de mână omului. Computerul transmite un semnal către ejector. În clipa următoare, bomba se desprinsese din burta avionului.

Aparatul zvâcni puțin în sus, ușurat de o povară de peste cinci mii de kilograme.

— Îndepărtează-te. Îndepărtează-te, îl zori Jensen.

În sfârșit, ajunsese. Cortez zări zidul. Mașina lui (va trebui să-și cumpere un Jeep, dacă tot urma să vină aici foarte des) derapa pe pietriș, dar peste câteva momente va trece pe poartă și - dacă-și amintea bine - în interiorul domeniului era pavat. Probabil cu materialul rămas după construirea terasei de aterizare pentru elicopter, își zise el.

— S-a făcut, îi comunică Larson lui Clark.

Bomba cădea cu o viteză de cinci sute de noduri. Odată eliberată din burta avionului, forța de gravitație o propulsă

vertical spre sol. Viteza de cădere se mări în aerul rarefiat, în timp ce detectorul se mișca sacadat, corectând poziția. Detectorul era confecționat din fibră de sticlă și avea aspectul unui glonț cu vârful rotund și aripioare. Când punctul cu laser spre care se îndrepta ieși din centrul zonei sale de vizibilitate, detectorul și aripioarele sale din plastic se mișcară în direcția potrivită, până când punctul fu readus acolo unde trebuia să se găsească. Până la sol mai rămăneau șase mii șapte sute de metri, iar microcipul din dispozitivul de ghidaj încerca să îndrepte bomba exact către țintă. Mai avea destulă vreme pentru a corecta eventualele erori.

Clark nu știa cu exactitate la ce să se aștepte. Trecuse prea mult timp de când ghidase un raid aerian și nu-și mai amintea toate detaliile. Când solicitai sprijinul aviației, de regulă nu prea aveai timp pentru mărunțșuri. Se trezi întrebându-se dacă va auzi un fluierat – nu ținea minte să-l fi auzit vreodată pe timpul serviciului militar. Nu-și lua ochii de la țintă, atent să nu atingă cumva GLD-ul, căci ar fi ratat totul. Lângă camion se vedeau câțiva bărbați. Unul își aprinse o țigară. Păreau să discute de una și de alta. Clark avea impresia că așteptarea dura chinuitor de mult. Când se întâmplă, impactul se produse fără nici un avertisment. Nici un fluierat. Absolut nimic.

Cortez simți o bufnitură, în clipa când roțile din față suiră pe asfalt.

Bomba GBU-15 cu ghidaj laser avea o marjă de eroare „garantată” mai mică de trei metri, însă numai în condiții de luptă, astfel încât lansarea aceasta era o încercare mult mai ușoară. Bomba căzu la câțiva centimetri de țintă, lovind prelata camionului. Spre deosebire de modelul anterior, acesta era detonat la impact. Cele două detonatoare – plasate unul în vârf și unul în coadă – fură activate de un cip la interval de o microsecundă după ce detectorul lovi acoperișul din fibră de sticlă al camionului. Detonatoarele electronice puteau fi acționate la nevoie și pe cale mecanică. De data asta nu fusese nevoie să se recurgă la acest sistem, dar până și explozivele aveau nevoie de un timp ca să-și îndeplinească menirea, astfel încât bomba mai căzu aproape un metru înainte să se declanșeze procesul de detonare. Bomba abia străpunse prelata că încărcătura explozivă fu aprinsă de ambele detonatoare. De-acum totul se petrecu în câteva fracțiuni de secundă. Încărcătura

era Octol - un explozibil chimic foarte scump, utilizat și la detonarea armelor nucleare, cu o viteză de detonare de peste opt mii de metri pe secundă. Carcasa inflamabilă a bombei se volatiliză în câteva microsecunde. Atunci gazul pus în libertate de explozie proiectă fragmente din camion în toate direcțiile - cu excepția celei verticale - după care urmă imediat o undă de șoc având puterea unei stânci prăvălite din vârful muntelui.

Atât sfărâmăturile camionului, cât și unda de șoc izbirlă pereții casei în mai puțin de o miime de secundă. Efectul e ușor de imaginat. Zidul se pulveriză, transformat în milioane de țândări cu viteza unor gloanțe țâsnite dintr-o armă de foc. Restul undei de șoc desăvârși distrugerea casei. Sistemul nervos uman pur și simplu nu avea capacitatea de-a reacționa suficient de rapid pentru asemenea situații, astfel încât cei aflați în sala de conferințe nici nu apucară să-și dea seama că moartea lor era iminentă.

Senzorul luminos al GLD-ului căpătă culoarea albă (un alb ușor verzui). Clark se feri instinctiv, dar, luându-și privirea de la cătare, dădu cu ochii de o flacără și mai orbitoare în locul unde se găsea ținta. Se aflau prea departe ca să audă și bubuitura. Rareori se putea „vedea” sunetul - lucru posibil numai în cazul bombelor mari. Aerul comprimat al undei de șoc apărea ca un înspăimântător zid alb, ce se extindea radial din punctul unde fusese camionul, înaintând cu o viteză de peste trei sute de metri pe secundă. De-abia după vreo douăsprezece secunde ajunse zgomotul bubuiturii la urechile lui Larson și Clark. Între timp, în sala de conferințe nu mai rămăsese nici un supraviețuitor, iar vuietul undei de șoc părea țipătul de agonie al unor suflete pierdute.

— Iisuse, murmură Larson, împietrit de priveliște.

— Crezi c-ai pus destulă dinamită, frățioare? întrebă Clark.

Era singurul lucru care-i trecuse prin minte, în efortul de a-și stăpâni râsul. Fusese prima sa reacție. Își lichidase destui dușmani, însă uciderea lor nu-i produsese nici un fel de bucurie. Acum însă, ținta aleasă, precum și metoda de atac, îl determinau să considere întreaga operațiune ca pe o farsă reușită. *Idiot ce sunt.* În clipa următoare, își veni în fire. „Farsa” lui costase viețile a peste douăzeci de oameni, dintre care doar patru fuseseră pe lista neagră. Asta nu mai era de glumă. Brusc îi pieri orice chef de râs. Era un profesionist, nu un psihopat.

Cortez ajunsese la mai puțin de două sute de metri de locul unde se produsese explozia, însă faptul că se găsea în vale îi salvase viața, cele mai multe sfărâmături zburându-i pe deasupra capului. Unda de șoc însă nu-l iertă, proiectându-i parbrizul în plin obraz. Din fericire, acesta se sparse fără a se pulveriza în cioburi mărunte, rămânând înțepenit în garnitura sa de polimeri. Mașina se răsturnă cu roțile în sus, dar Cortez reuși să iasă de sub ea încă înainte de-a conștientiza ceea ce tocmai văzuse. De-abia după vreo șase secunde îi trecu prin minte cuvântul „explozie”. Reacția sa fu mult mai rapidă decât cea a oamenilor de pază, dintre care cei mai mulți muriseră sau trăgeau să moară. Primul său impuls fu acela de a-și scoate pistolul, apropiindu-se de casă cu mare băgare de seamă.

Numai că nu se mai putea vorbi de nici o casă. Explozia îl asurzise, astfel încât nu auzea vaietele răniților. Câțiva paznici umblau de colo-colo fără nici un rost, ținându-și armele pregătite... nici ei nu știau pentru ce. Cei ce se aflaseră mai departe de casă fuseseră cel mai puțin afectați. Forța exploziei izbise în primul rând construcția, ferindu-i de consecințe, cu excepția sfărâmăturilor și fragmentelor de tot felul, purtătoare de moarte și ele.

— Bravo Whiskey, aici Zulu X-Ray. Aștept RDB.

RDB însemna raportul asupra distrugerilor cauzate de bombă. Larson apăsă pe butonul microfonului, pentru ultima comunicare.

— Mesaj recepționat terminat.

Jensen închise din nou radioul.

— Știi, se aplecă el spre interfon, mi-aduc aminte că pe vremea când eram locotenent și navigam pe Mediterana la bordul lui *Kennedy*, noi ofițerii ne temeam să ne arătăm prin anumite cotloane ale navei, pentru că răcanii umblau cu droguri.

— Hm, răspunse copilul. Blestematele astea de droguri. Fii liniștit, domnule căpitan. Nici o șansă să m-apuce muștrările de conștiință. Dacă la Casa Albă se zice că procedăm bine, înseamnă că așa și e.

— Mda, încuviință Jensen, după care se cufundă din nou în tăcere.

Avea să mențină cursul până când ieșea din zona de control a radarului de pe Aeroportul El Dorado, după care urma să cârmească spre sud-vest, îndreptându-se spre *Ranger*. Într-

adevăr, era o noapte frumoasă. Se întrebă cum decurgea exercițiul de apărare aeriană...

Cortez avea prea puțină experiență în materie de explozii și ciudățeniile urmând unor asemenea evenimente erau cu totul noi pentru el. De pildă, în havuzul din fața casei apa continua să curgă, cablurile electrice care-l legau de *casa* rămăseseră neatinse, iar întrerupătorul aflat înăuntru nu fusese distrus în întregime. Își cufundă obrazul în apă, ca să-și limpezească gândurile. Când scoase capul din bazin, se simțea aproape normal, cu excepția unui clește dureros în jurul tâmpelor.

În momentul când se produsese explozia, în curte se aflaseră cam douăsprezece mașini. Vreo șase dintre ele zăceau distruse, cu rezervoarele sparte. Ici și colo benzina mai ardea, aruncând o lumină pâlpâitoare asupra scenei dezastrului. Elicopterul nou al lui Untiveros fusese proiectat în zid devenind un morman de fiare răsucite. Își făcură apariția alți câțiva oameni alergând dintr-un loc în altul. Cortez rămase acolo unde se afla, începând să se gândească.

Își aminti că văzuse un camion – unul cu niște roți gigantice – parcat chiar lângă...

Se îndreptă într-acolo. Deși toată întinderea din jurul casei – reprezentând o suprafață de vreo trei hectare – era presărată cu moloz, în apropierea fostei locuințe solul era curat. În aceeași clipă zări și craterul. Avea vreo doi metri adâncime și un diametru de șase metri.

O bombă.

Și încă una mare. Probabil de vreo mie de kilograme, își zise el, îndepărtându-se de groapă, în timp ce mintea sa începea să raționeze.

— Eu zic că nu-i nevoie să vedem mai mult, își dădu cu părerea Clark.

Mai aruncă o privire prin luneta GLD-ului, după care închise aparatul, strângându-și instrumentele în mai puțin de trei minute.

— Cine crezi că poate fi tipul de colo? întrebă Larson, punându-și rucsacul și înapoiindu-i lui Clark Noctronul.

— Probabil cel care-a sosit mai târziu cu BMW-ul. Oare o fi vreun grangur?

— Habar n-am. Îl aranjăm și pe ăsta cu prima ocazie.

— Așa e, încuviință Clark, pornind primul pe cărarea ce cobora la vale.

Desigur, era mâna americanilor. Fără îndoială, CIA. Făcuseră niscaiva tranzacții financiare, reușind cumva să plaseze o tonă de explozibil în remorca celui monstru pe roți. Cortez nu se putu împiedica să nu admire măiestria loviturii. Fusesse camionul lui Fernandez. Auzise despre el, dar nu-l văzuse niciodată. *Și nici nu voi mai avea ocazia*, își spuse el. Fernandez ținuse nespuse de mult la camionul cel nou, parcându-l chiar în fața... Asta trebuia să fie. Norocul fusesse de partea americanilor. Toate bune și frumoase, își zise Cortez, dar cum procedaseră? Bineînțeles că nu se implicaseră direct. Probabil că angajaseră pe cineva... Pe cine? Pe vreunul - nu, nu putea fi unul singur. Aici erau amestecați cel puțin patru-cinci membri ai organizațiilor M-19 sau FARC...? Lucrurile se legau între ele. Să fi fost vorba de o lovitură indirectă? Probabil cu sprijinul cubanezilor sau al KGB-ului. Ținând cont de raporturile est-vest, oare chiar reușise CIA să realizeze o astfel de colaborare? Puțin probabil, își spuse Felix. Și totuși, nu era exclus. Un atac frontal asupra unor înalți funcționari de stat ca cei pe care-i executase Cartelul era o realitate capabilă să genereze cele mai bizare alianțe.

Oare bomba fusesse plasată aici printr-o simplă coincidență? Sau americanii aflaseră de întrunire?

Îi ajunseră la ureche glasuri venind dinspre mormanul de dărâmături care fusesse altădată un castel. Paznicii căutau supraviețuitori. Cortez li se alătură. Aici locuise Untiveros împreună cu familia - soția și doi copii - precum și un personal numărând opt persoane, dacă nu mai mulți. Probabil că îi trata ca pe niște slugi, își zise Cortez. Așa făceau toți șefii Cartelului. Cine știe, poate că unuia dintre el îi sărise muștarul (Untiveros s-o fi dat la fiica lui). Toți capii aveau obiceiul ăsta. *Droit de seigneur*. O expresie franțuzească, al cărei sens îl cunoșteau toți șefii Cartelului. Imbecilii, se înfurie Cortez. Oare trebuiau să se preteze la toate blestemățiile?

Paznicii scormoneau printre dărâmături. Ar fi fost de mirare să mai descopere vreun supraviețuitor. Cortez începu să-și recapete treptat auzul. Desluși țipetele ascuțite ale unui nefericit îngropat sub mormanul de moloz. Se întrebă care era bilanțul victimelor. Poate... Da. Se răsuci pe călcăie și se întoarse la BMW-ul rămas cu roțile în aer. Din rezervor se prelingea un firicel de benzină.

Cortez vârî mâna pe geam și scoase telefonul celular. Se îndepărtă la vreo douăzeci de metri de mașină și abia după aceea apăsă pe butonul telefonului.

— *Jefe*, sunt eu, Cortez. Aici a avut loc o explozie.

Ce ironie, își spuse Ritter. Prima confirmare a faptului că misiunea fusese îndeplinită cu succes îi venise printr-o altă convorbire interceptată de CAPER. Vestea cea mare - îl anunțaseră băieții de la ANS - era că acum aveau înregistrată vocea lui Cortez. Ca atare, șansele de a-l depista creșteau simțitor. Oricum, tot mai bine decât nimic, reflectă Ritter, primind pentru a doua oară în ziua aceea vizita amiralului Cutter.

— Cortez ne-a scăpat, îi comunică Ritter amiralului. În schimb, i-am aranjat pe d'Alejandro, pe Fernandez, pe Wagner și pe Untiveros, la care se adaugă obișnuitele „pierderi colaterale”.

— Mai exact?

Ritter privi din nou fotografia casei, așa cum fusese luată din satelit. Avea nevoie de încă una pentru a putea evalua distrugerile.

— Mai exact, acolo existau și oameni de pază, dintre care probabil c-au fost uciși o bună parte. Din păcate, printre victime se numără și familia lui Untiveros - soția și copiii - precum și câțiva servitori ai casei.

Cutter sări în picioare.

— Despre asta n-ai pomenit nimic. Parcă era vorba doar de o operație chirurgicală de eliminare a capilor.

Ritter ridică privirea, vădit iritat.

— *Pentru numele lui Dumnezeu, Jimmy!* La ce dracu' te așteptai? Ești ofițer de Marină, nu? Chiar n-ai învățat până acum că *întotdeauna* cad victime și oameni nevinovați? Ai uitat c-a fost lansată o bombă? Nu poți face operații chirurgicale folosindu-te de bombe - indiferent ce părere au „experții”. Fii și tu o dată realist.

Nici lui Ritter nu-i făcea plăcere să știe că pieriseră și oameni nevinovați, însă acesta era prețul reușitei - fapt pe care membrii Cartelului îl înțelegeau prea bine.

— Dar l-am asigurat pe președinte...

— Președintele m-a asigurat la rândul lui că am permisiunea să vânez ce și cât îmi place. Eu răspund de operațiune, sper că n-ai uitat.

— Totuși, nu așa trebuiau să se petreacă lucrurile. Ce se

întâmplă dacă află presa? Țasta-i asasinat cu sânge rece.

— Vrei să spui c-ar fi cu totul altceva decât lichidarea traficantilor și a oamenilor lor? Aia nu-i tot crimă? Sau ar fi fost, dacă președintele nu ne-ar fi precizat că trebuie să lucrăm fără mânuși. Ziceai că e vorba de un război. Președintele ne-a spus limpede să ne comportăm ca la război. Asta am și făcut îmi pare rău c-au murit oameni nevinovați, dar ce dracu'! Așa se întâmplă întotdeauna. De-ar exista o cale de-a sfârși cu javrele fără a sacrifica și vieți inocente, am urma-o pe aceea. Însă, din păcate, nu există.

Ritter era de-a dreptul uluit. Avea de-a face cu un ofițer de carieră. Curmarea de vieți omenești constituia o parte a meseriei lui. Sigur, își spuse el, Cutter petrecuse cei mai mulți ani din viață în biroul său din Pentagon și nu prea avusese ocazia să vadă sânge după ce învățase să se bărbierească. Un pisoi miorlăit, ascuns într-o blană vărgată de tigru. Ba nu, se corectă Ritter. Un pisoi și-atât. Purtase uniforma vreme de treizeci de ani și uitase că armele reale ucideau cu mai puțină precizie decât acelea de la cinematograf. Halal ofițer de carieră! Uite cine-l sfătuia pe președinte în problemele de securitate națională. Grozavă treabă.

— Să-ți spun ceva, domnule amiral. Dacă nu vei sufla o vorbă presei, nici de la mine nu vor afla nimic. Iată textul interceptării. Cortez crede c-a fost o bombă ascunsă într-o mașină. Probabil că Clark a reușit înscenarea conform planului.

— Dar ce se întâmplă dacă poliția locală declanșează o anchetă?

— În primul rând, nu știu dacă poliția locală va avea voie să-și vâre nasul aici. În al doilea rând, ce te face să crezi că dispune de suficiente elemente ca să descopere adevărul? Mi-am dat toată silința ca atentatul să pară a fi fost provocat de o mașină-capcană și, după toate aparențele, Cortez a înghițit momeala. În al treilea rând, de unde ești așa de sigur că poliția se va sinchisi de toată târășenia?

— Dar presa?

— Ai o idee fixă cu presa. Dumneata ești cel care-ai susținut să le plătim nemernicilor cu aceeași monedă. Acum te-ai răzgândit? Află că-i prea târziu, replică scârbit Ritter.

Fusese cea mai izbutită operațiune realizată de departamentul său de ani de zile încoace și iată că individul care venise cu ideea se scăpa în nădragi de frică.

Amiralul Cutter era prea puțin atent la reproșurile lui Ritter ca să-și iasă din fire. Îi făgăduise președintelui o „operație chirurgicală” de extirpare a asasinilor lui Jacobs și ai escortei lui. Nu luase în calcul eventuala moarte a unor nevinovați. Mai grav decât atât: aceeași greșeală o comisese și președintele.

Chavez se afla prea departe spre sud ca să audă explozia. Echipa sa încercuise o altă rafinărie. Bineînțeles, la fiecare dintre punctele de rafinare se lucra în schimburi. Sub ochii lui Chavez, doi bărbați tocmai ridicau cada portabilă, supravegheați de câțiva indivizi înarmați. Sergentul auzea icnetele și găfâiturile altora care suiau povârnișul muntelui. Îndată apărură patru țărani, ducând în ranițe bidoane cu acid. Și aceștia erau însoțiți de doi paznici cu puști.

Probabil că vestea atacului precedent încă nu ajunsese până la ei. Chavez era convins că isprava echipei sale din noaptea trecută îi va determina pe țărani să nu-și mai câștige pâinea prin astfel de mijloace. Lui Ding nu-i trecea prin minte că sărmanii oameni erau siliți să înfrunte riscul numai pentru a-și hrăni familiile.

Zece minute mai târziu, cel de-al treilea schimb, alcătuit din șase lucrători, aduse frunzele de coca sub supravegherea altor cinci paznici înarmați. Muncitorii, fiecare cu găleți în mână, coborâra la pârau din apropiere, după apă. Șeful pazei ordonă ca doi dintre oamenii săi să meargă să patruleze prin pădure. Din nefericire, unul dintre ei porni direct către grupul de asalt, aflat la numai cincizeci de metri depărtare.

— Hopa, murmură Vega.

Chavez transmise prin radio semnale lungi, însemnând pericol iminent.

Îl văd, răspunse căpitanul prin alte două semnale lungi, urmate de încă trei: *Fiți pregătiți*.

Oso își luă automatul, ridicându-i piedica. Poate că vor reuși să-l lichideze fără zgomot, se rugă în gând Chavez.

Muncitorii cu gălețile tocmai se întorceau de la pârau, când sergentul auzi un strigăt undeva spre stânga. Paznicii cu puști reacționaseră instantaneu. În aceeași clipă începu să tragă și Vega.

Împușcăturile venite pe neașteptate dintr-o altă direcție îi derutară pe paznici, care însă se comportară ca orice om având în mână o armă automată, adică începând să tragă în toate

părțile.

— Rahat, mârâi Ingeles, azvârlindu-și grenada înspre obiectiv.

Grenada ateriză printre bidoane, unde explodează, împrăștiind pe toți cei din preajmă cu acid sulfuric. Gloanțele zburau în toate direcțiile, oamenii se prăbușeau la pământ, dar situația era prea tulbure și ieșită de sub control ca soldații să-și poată da seama ce se întâmplă. Câteva secunde mai târziu, împușcăturile încetară. Nu mai rămăsese nimeni în picioare. Imediat își făcu apariția grupul de asalt, iar Chavez coborî în fugă panta, ajungându-i din urmă. Numără cadavrele, descoperind că lipseau trei oameni.

— Guerra, Chavez! După ei! ordonă căpitanul Ramirez.

Nici nu mai fi nevoie să adauge: *Lichidați-i!*

Guerra se poticni de unul ascuns în desigur și-l ucise pe loc. Chavez porni prin pădure. Nu vedea și nu auzea nimic. Găsi pârâul și o găleată, la vreo trei sute de metri de obiectiv. Dacă oamenii s-ar fi aflat, acolo în momentul când începuseră împușcăturile, însemna că aveau un avans de patru-cinci minute pe un teren pe care-l cunoșteau ca-n palmă. Amândoi soldații pierdură o jumătate de ceas alergând de colo-colo, stând la pândă, privind și ascultând însă nici urmă de cei doi.

Asta nu era nimic pe lângă vestea pe care le-o comunicaseră camarazii de îndată ce reveniră la obiectiv. Unul dintre oamenii lor murise: un paznic își descărcase arma în pieptul lui Rocha, ucigându-l pe loc. Cu toții rămaseră tăcuți.

Și Jackson era furios. Forțele agresorului îl învinseseră. Avioanele de luptă de pe *Ranger* nu se descurcaseră. Schema sa tactică dăduse greș atunci când una dintre escadrile apucase pe o rută greșită și ceea ce ar fi trebuit să fie o cursă întinsă cu mare măiestrie se transformase într-un culoar prin care „rușii” se putuseră infiltra, ajungând suficient de aproape de portavion cât să-și poată lansa proiectilele. Faptul fusese supărător și complet neașteptat. Nu avusese destul timp la dispoziție ca să elaboreze o nouă stratagemă, deși poate că ar fi trebuit să regândească o parte din schema tactică. Faptul că planul funcționase pe simulator nu însemna că era perfect, își spuse Jackson. Continuă să fixeze cu privirea ecranul radarului, încercând să-și amintească principalele obiective ale strategiei și modul în care fuseseră îndeplinite. În timp ce privea, pe ecran reapăru un singur semnal luminos, îndreptându-se spre sud, în direcția

portavionului. Tot întrebându-se cine putea fi, începu să-și pregătească aparatul Hawkeye pentru aterizare.

E-2C atinse puntea după toate regulile artei și se deplasa înainte, eliberând pista pentru alte avioane. Robby coborî la țanc ca să asiste la următoarea aterizare. Era un Intruder – același pe care-l zărise înainte de-a sui la bordul Hawkeye-ului cu câteva ore mai devreme. Aparatul personal al comandantului de escadrilă, observă Robby, cel care zburase în direcția plajei. Dar nu asta conta. Comandantul Jackson porni imediat spre biroul CAG, ca să-și redacteze raportul.

Comandantul Jensen se îndepărtă de pista de aterizare. Aripile Intruder-ului se pliară, ca să ocupe cât mai puțin spațiu în timp ce se deplasa spre locul de parcare. Când coborî, însoțit de copilot, un căpitan de aviație îi aștepta. Deja scosese caseta video din compartimentul ei, aflat în lăcașul instrumentelor de bord. O înmână comandantului escadrilei, conducându-l pe acesta în afara pistei. Tehnicianul de întreținere îi aștepta, iar Jensen îi întinse banda.

— Patru-zero, așa a zis tipul, raportă pilotul.

Jensen își văzu de drum.

Tehnicianul de întreținere duse caseta în cabina sa, unde o puse într-un container de metal prevăzut cu o încuietoare. Sigilă containerul cu bandă multicoloră și lipi pe ambele fațete câte o etichetă pe care scria STRICT SECRET. Așeză containerul într-un altul, pe care-l duse într-un compartiment de la nivelul 0-3. Peste treizeci de minute era programat să decoleze un avion. Containerul trebuia să fie transportat în Panama, acolo urmând să fie dat în grija unui funcționar al Agenției, care va zbura la Baza Aeriană Andrews ca să-l predea apoi la Langley.

19

Disputa

Serviciile de informații se mândresc că obțin date mergând progresiv și rapid de la punctul A la punctele B, C, D și așa mai departe. În cazul unor informații strict secrete sau care pot fi culese doar pe căi ocolite, sistemul este foarte eficient. Însă atunci când este vorba despre date la care are acces oricine, serviciile de informații rămân cu mult în urma canalelor de știri – de unde și pasiunea specialiștilor americani în informații (și probabil că nu numai a lor) pentru canalul de știri al lui Ted Turner, difuzat de televiziunea prin cablu.

Ca urmare, Ryan nu fu surprins să constate că în prima referire la explozia produsă la sud de Medellin se preciza că informația fusese preluată de la CNN și alte servicii de știri. La Mons era ora micului dejun. Biroul lui Ryan se afla în aripa VIP-urilor americane din complexul NATO, având acces la serviciul prin satelit al CNN. Goli pe jumătate prima ceașcă de cafea, apoi deschise televizorul, chiar când era înfățișată o fotografie luată fără îndoială dintr-un elicopter, în condiții de lumină relativă. Sub fotografie era scris: „Medellin, Columbia”.

— Dumnezeuule, rosti Jack, punând ceașca pe masă.

Elicopterul nu se apropiase prea mult, probabil de teamă să nu tragă asupra lui vreunul dintre oamenii care mișunau dedesubt, însă fotografia era suficient de clară. Ceea ce cândva fusese o casă solidă ca o fortăreață se preschimbase într-un morman de moloz, lângă care se vedea o groapă uriașă, ca un crater. Acesta din urmă era un indiciu dincolo de orice dubiu. Ryan se gândi la un *automobil-capcană* încă înainte de a-l auzi pe reporter făcând aceeași apreciere. Asta însemna că Agenția nu avea nici un amestec. Jack nu se mai îndoia câtuși de puțin. Automobilele-capcană nu făceau parte din stilul de lucru al americanilor. Americanii preferau un singur glonț bine țintit. Focul de precizie reprezenta de altfel o invenție de-a lor.

Gândindu-se mai bine, își schimbă părerea. În primul rând, Agenția probabil că deja îi ținea sub supraveghere pe șefii Cartelului – iar CIA se pricepea la așa ceva ca nimeni alta. Pe de altă parte, dacă se inițiasse o acțiune de urmărire, știrea ar fi

trebuit să ajungă la urechile lui prin canalele Agenției, nu printr-un buletin TV. Ceva nu era în regulă.

Cum sunau cuvintele lui Sir Basil? *Oricare ar fi răspunsul nostru, nu mă îndoiesc că va fi cel corect. Oare asta ce însemna?* În ultimii ani, jocul informațiilor devenise destul de civilizat. Prin anii '50 răsturnarea de guverne fusese o modalitate tipică de promovare a politicii naționale. Asasinatele erau rare, însă rămâneau o alternativă reală, în comparație cu exercițiile de „gimnastică” ale musculaturii diplomatice. În cazul CIA, eșecul de la Bay of Pigs și reacția ostilă a presei față de unele operațiuni din Vietnam – unde, la urma urmei, se desfășurase un război, iar războaiele erau în esență cel puțin violente – pusese în mare măsură capăt unor astfel de practici. Până și KGB-ul se implica acum rareori în „treburi umede” – expresie rusească de prin anii '30, făcând aluzie la mâinile mânjite de sânge – preferind să lase asemenea inițiative pe mâna unor sateliți ca bulgarii sau și mai frecvent, pe seama grupărilor teroriste, care ocazional preluau misiunile mai murdare, primind în schimb arme și pregătire militară. Lucru demn de reținut, chiar și aceste obiceiuri erau pe cale de dispariție. În mod paradoxal, Ryan considera că din când în când asemenea acțiuni drastice erau totuși necesare – cu atât mai mult acum, când omenirea începea treptat să renunțe la războiul deschis în favoarea unei lupte ascunse, bazată pe terorism de stat și conflicte latente. „Operațiunile speciale” ofereau o alternativă reală și semicivilizată la formele de violență organizată și distructivă, asociată cu forța armelor convenționale. *Dacă războiul nu era crimă autorizată și comisă la scară industrială, atunci nu era oare mai uman să recurgi la violență în mod discret și selectiv?*

Iată o problemă etică la care nu ținea neapărat să mediteze chiar în timpul micului dejun. Și totuși, ce era bine și ce era rău la acest nivel? se întreba Ryan. Legea, etica și religia acceptă faptul că un soldat care ucide în război nu poate fi considerat un criminal. Dar asta conduce logic la o altă întrebare: Ce e războiul? Cu o generație în urmă, răspunsul fusese foarte simplu. Statele aflate în conflict își adunau armatele și flotele, trimițându-le să se lupte pentru un motiv sau altul (de regulă, ulterior reieșea că ar fi existat și o soluție pașnică) – fapt considerat normal din punctul de vedere al moralei. Dar ideea de război era pe cale să se schimbe. Cine decidea ce era războiul? Statele naționale. Prin urmare, putea un stat național să

determine care erau interesele sale vitale și să acționeze în consecință? Atunci cum rămânea cu terorismul? Cu ani în urmă, când el însuși fusese ținta unor atacuri teroriste, Ryan definise terorismul ca pe o formă modernă de piraterie, cei ce-l practicau fiind dușmanii întregii omeniri. Așadar, din punct de vedere istoric, situația conflictuală prezenta caracteristicile unui pseudo război, în care nu puteau fi implicate direct forțe militare.

Dar traficul internațional de droguri? Era un delict civil pasibil de pedeapsa prevăzută de lege? Ce se întâmplă în cazul când traficanții reușeau să supună o națiune, subordonând-o intereselor lor comerciale? Națiunea cu pricina devenea dușmanul comun al omenirii, ca și pirații de odinioară?

— La dracu'! se înfurie Ryan.

Nu știa ce spunea legea. Deși de profesie istoric, își dădea seama că studiile făcute nu-i erau de nici un folos. Unica sa experiență de luptă împotriva traficului de stupefiante fusese în serviciul unui puternic stat național. Acesta purtase un război „real” pentru „dreptul” de-a vinde opiu unei alte țări, al cărei guvern se împotriva, dar care pierduse războiul și o dată cu el dreptul de a-și proteja cetățenii împotriva consumului ilegal de droguri.

Un precedent neplăcut.

Educația îl silea să-și caute o justificare. Jack era un om care credea că Binele și Răul existau cu adevărat, ca valori reale și distincte. Dar, întrucât textele de lege nu-i ofereau întotdeauna un răspuns, trebuia să caute soluții în altă parte. Ca părinte, îi ura pe traficanți. Cine-i putea garanta că într-o bună zi copiii săi nu vor fi tentați să încerce drogurile alea blestемate? Nu era de datoria lui să-și apere copiii? În calitate de reprezentant al serviciilor de informații ale țării sale, nu se cuvenea să-și extindă atribuțiile protectoare asupra tuturor copiilor americani? Dar dacă inamicul ar lansa o provocare directă Statelor Unite? Atunci s-ar schimba oare legile jocului? În cazul terorismului, reușise să afle un răspuns: o astfel de provocare lansată unui stat național implica riscuri enorme. Statele naționale ca SUA dispuneau de forțe aproape inimaginabile. Aveau oameni în uniformă, a căror pregătire consta numai în a-și ucide semenii. Puteau produce uneltele înspăimântătoare ale acestei arte, de la arme capabile să trimită un glonț în pieptul cuiva de la o depărtare de o mie de metri până la dispozitive putând să arunce o bombă de o mie de kilograme pe fereastra unui dormitor...

— Iisuse.

Răsunară câteva ciocănituri în ușă. În prag se ivi unul dintre secretarii lui sir Basil, care-i înmână lui Ryan un plic și dispăru.

Când ajungi acasă, comunică-i lui Bob că s-a făcut o treabă bună. Bas.

Jack împături biletul, punându-l la loc în plic și strecură mesajul în buzunarul hainei. Ryan nu se îndoia de propria sa corectitudine. Acum iată că trebuia să decidă dacă se procedase bine sau nu. Curând își dădu seama că era mult mai ușor să se pronunțe atunci când hotărârile aparțineau altora.

Bineînțeles că trebuiau să facă ceva. Ramirez dădu fiecăruia câte o însărcinare. Cu cât își găseau mai mult de lucru, cu atât se gândeau mai puțin. Era necesar să șteargă orice urmă a prezenței lor acolo. Să-l îngroape pe Rocha. La momentul convenit (dacă acesta va sosi vreodată), familia lui (în caz că avea vreuna) avea să primească un sicriu metalic sigilat, conținând șaptezeci și cinci de kilograme de balast, în locul trupului rămas pe alte meleaguri. Chavez și Vega se ocupară de groapă. Săpară până la obișnuita adâncime de 1,80 metri, deloc încântați că urmau să-și abandoneze astfel unul dintre camarazi. Există și șansa ca cineva să se poată întoarce spre a-i recupera rămășițele pământești, însă nici unul, nici celălalt nu trăgeau prea mari nădejdi că acest lucru se va întâmpla vreodată. Deși încorporați în armată pe timp de pace, amândoi erau familiarizați cu moartea. Chavez își amintea de cei doi tineri din Coreea, precum și de alții uciși în timpul pregătirii militare în accidente de elicopter și multe altele. Viața unui soldat era pusă în primejdie chiar și când nu mergea la război. Chavez și Vega își tot repetau că moartea camaradului lor fusese ceva accidental, însă știau că alta era realitatea. Rocha murise la datorie, în slujba unei țări pe care se oferise s-o apere ca voluntar și a cărei uniformă o purtase cu mândrie. Își cunoscuse șansele, își asumase riscul ca un bărbat adevărat, iar acum rămânea să putrezească pe pământ străin.

Chavez era conștient că fusese o prostie să-și închipuie că așa ceva nu se putea întâmpla. Surpriza era faptul că Rocha – de altfel ca toți ceilalți – fusese un bun profesionist, inteligent, călit, priceput la arme, știind să se furișeze prin pădure, într-un cuvânt, un soldat inimos și de meserie, căruia îi plăcuse cu adevărat ideea de a-i vâna pe traficanți, deși din motive pe care nu le destăinuise nimănui. Paradoxal, această constatare îl

consolă oarecum pe Chavez. Rocha căzuse la datorie. Ding socotea că nimeni nu și-ar fi dorit un epitaf mai frumos. Sfârșind de săpat groapa, cei doi soldați coborâră cu grijă trupul neînsuflețit, iar apoi căpitanul Ramirez rosti câteva cuvinte de adio și fiecare azvârli deasupra câte un pumn de țărână. Ca de obicei, Olivero pulveriză pe mormânt gaz lacrimogen CS, spre a împiedica fiarele sălbatice să dezgroape cadavrul, după care astupară groapa, nivelând pământul astfel încât să nu se mai cunoască nimic. Totuși, Ramirez își luă câteva repere, în eventualitatea că cineva se va întoarce vreodată să-i recupereze osemintele. Se făcuse ora de plecare.

Porniră îndată după ivirea zorilor, îndreptându-se către altă bază, aflată la cinci mile de cea pe care Rocha rămase s-o păzească singur. Ramirez intenționa să-și lase oamenii să-și refacă forțele și cât mai curând să-i conducă în următoarea misiune. Mai bine să-i pună la treabă decât să-i vadă gândind prea mult. Așa scria în manualul de instrucție.

La fel ca și o navă de război, un portavion reprezintă o comunitate. Este căminul a poate șase mii de oameni, având propriul său spital, un centru comercial, biserică și sinagogă, poliție, videoclip, ba chiar și propriul ziar, precum și o rețea de televiziune. Personalul muncește din greu, iar serviciile puse la dispoziția sa sunt pe deplin meritate. Mai mult decât atât, se constatare că marinarii lucrau cu mai mare tragere de inimă atunci când dispuneau de aceste înlesniri.

Robby Jackson se dădu jos din pat, făcu un duș ca în fiecare dimineață, iar apoi se duse la careul ofițerilor ca să-și bea cafeaua. În ziua aceea urma să ia micul dejun împreună cu căpitanul, dar mai înainte voia să se dezmeticească. În colțul încăperii se afla un televizor în fața căruia ofițerii se adunaseră la fel ca acasă și pentru aceleași motive. Majoritatea americanilor își începeau ziua ascultând știrile transmise de televiziune. În cazul postului TV de la bordul portavionului, crainicul nu primea o jumătate de milion de dolari pe an și nici nu era nevoit să se machieze pentru camera de luat vederi. În schimb, trebuia să-și redacteze singur știrile.

— Aseară, în jurul orei nouă – ora 21.00 pe *Ranger* – o explozie a distrus locuința unui anume Esteban Untiveros, unul dintre vârfurile Cartelului Medellin. Se pare că nu se bucura de simpatia tuturor celor pe care-i socotea prieteni. Din informațiile primite la

redacție reiese că o bombă aflată într-un automobil-capcană i-a transformat reședința într-un morman de dărâmături, ucigându-i pe toți cei ce se găseau acolo. Și acum, știri interne. Prima dintre convențiile politice din această vară va avea loc săptămână viitoare la Chicago. Guvernatorul J. Robert Fowler, principalul candidat pe lista electorală a partidului său, nu a întrunit majoritatea din cauza a o sută de voturi contra. Guvernatorul urmează să se întâlnească astăzi cu reprezentanți ai...

Jackson întoarse capul, aruncând o privire de jur împrejur. La vreo câțiva metri de el se găsea comandantul Jensen, care tocmai arăta spre televizor, murmurând o glumă la urechea unuia dintre oamenii săi. Acesta își ascunse zâmbetul în ceașca de cafea, fără a da nici un răspuns.

Deodată, în mintea lui Robby se făcu lumină.

Exercițiul de vânătoare.

Tehnicianul cel taciturn.

Avionul A-6E care pornise către plajă, stabilindu-și cursul la unu-unu-cinci în direcția statului Ecuador și care revenise la bordul portavionului *Ranger* din direcția doi-zero-cinci. Cea de-a treia latură a triumphiului trebuia (sau se poate) să fi fost... Columbia.

Știrea pomenea de un automobil-capcană.

O bombă cu o carcasă inflamabilă. O bombă inteligentă și cu o carcasă inflamabilă, se corectă comandantul Jackson.

Ei, să fie a dracului!

Treaba era nostimă de-a binelea și asta din mai multe puncte de vedere. Uciderea unui traficant de droguri nu-i dădea cine știe ce muștrări de conștiință. La naiba! se întrebă de ce nu doborâseră pur și simplu avioanele care transportau droguri. Toată pălăvrăgeala despre amenințarea la adresa securității naționale și despre cei care purtau un război chimic împotriva Statelor Unite... Atunci de ce nu și un „exercițiu de vânătoare” real? Unde mai puneai că nu se mai cheltuiau nici bani pe țintele teleghidate? Nu exista coleg de-al lui căruia să nu-i surâdă perspectiva de-a lichida vreo câțiva traficanți. Dușmanii erau acolo unde-i descopereai – cu alte cuvinte, acolo unde ți-i arăta Comandamentul Suprem – iar meseria comandantului Robert Jefferson Jackson era tocmai combaterea dușmanilor țării. Să-i aranjezi pe traficanți cu ajutorul unei bombe inteligente, lăsând totodată impresia că ar fi fost vorba de cu totul altceva, era o lovitură de maestru.

Și mai nostim i se părea faptul că bănuia întrucâtva ce se întâmplase. Asta era necazul cu secretele: nu se puteau păstra cu nici un chip. Într-un fel sau altul, tot ieșeau la iveală. Bineînțeles, nu va sufla o vorbă. Ceea ce regreta din adâncul sufletului.

La urma urmei, de ce și-ar bate capul să păstreze taina? se întrebă Robby. Modul în care traficanții îl asasinaseră pe directorul FBI fusese de fapt o declarație de război. De ce n-ar declara deschis și americanii: *V-o plătim noi, n-aveți grijă!* Și încă într-un an electoral. Se întâmplase vreodată ca poporul american să nu-și sprijine președintele atunci când acesta proclamase necesitatea de-a prinde niște răufăcători?

Însă meseria lui Jackson nu era politica. Sosise momentul să-l întâlnească pe căpitanul navei. Două minute mai târziu se prezintă la cabina acestuia. Marinarul de pază îi deschise ușa. Robby îl găsi pe căpitan citind depeșele primite la bord.

— Nu-ți vine bine uniforma, zise cu asprime căpitanul.

— Poftim? Iertați-mă, domnule căpitan...

Robby încremeni în loc, uitându-se să vadă dacă-și încheiase fermoarul.

— Citește.

Căpitanul portavionului *Ranger* se ridică de pe scaun și-i întinse un mesaj.

— Tocmai ai fost avansat, Robby... scuză-mă. Domnule căpitan Jackson. Felicitări, Rob. Pare a fi un început de zi mai bun decât cafeaua, ce zici?

— Vă mulțumesc, domnule.

— Ei și-acum să ne apucăm să punem în aplicare tactica dumitale pentru avioanele de luptă...

— Da, domnule.

— Ritchie.

— Bine, Ritchie.

— Pe punte și de față cu ceilalți continuă să-mi spui „domnule”, sublinie căpitanul.

Ofițerii proaspăt avansați erau de fiecare dată ținta unor glume. În plus, trebuia și să dea de băut.

Echipele de televiziune își făcură apariția încă de la prima oră. Și ele reușiseră abia cu greu să urce până la fosta locuință a lui Untiveros. Poliția sosise la fața locului cu mult înainte, însă nici unui reporter nu-i veni în minte întrebarea dacă nu cumva

polițiștii prezenți acolo erau dintre cei cumpărați. Purtau uniformă, pistoale și păreau să-și ia în serios îndatoririle. Sub supravegherea lui Cortez, adevărata căutare a supraviețuitorilor se încheiase deja. Cele două persoane găsite în viață sub dărâmături fuseseră evacuate, împreună cu majoritatea oamenilor de pază și a armelor de foc. În Columbia paznicii nu erau ceva neobișnuit, în schimb armele automate și mitralierele, da. Bineînțeles, Cortez avusese grijă să dispară înaintea sosirii echipelor de televiziune. În clipa când acestea începură filmarea, cercetările poliției erau în plină desfășurare. O parte din posturile de televiziune puteau transmite direct, prin satelit, deși una dintre mașini, care transporta stația de recepție terestră, nu reușise să urce panta.

Cea mai ușoară parte a căutărilor, înregistrată cu avânt pentru posteritate de către camerele portabile, începuse în fosta sală de conferințe – în prezent, un morman de pietre măsurând aproape un metru. Cel mai mare fragment de corp omenesc aparținând cuiva din Comitetul de Producție (informația nefiind comunicată reporterilor) fusese o gambă, rămasă intactă ca prin minune, respectiv porțiunea de sub genunchiul drept până la un pantof cu șiretul încă înnodat. Ulterior, această rămășiță avea să fie identificată ca aparținându-i lui Carlos Wagner. Soția și copiii lui Untiveros fuseseră surprinși de explozie în celălalt capăt al casei, unde vizionau un film pe casetă. Aparatul video, rămas în priză și cu butonul apăsător pe PLAY, fu descoperit chiar lângă victime. O cameră TV filmă un bărbat (om de pază, pentru moment fără arma sa AK-47) cărând trupul inert și însângerat al unui copil mort până la ambulanță.

— Ah, Dumnezeu! exclamă președintele, cu ochii la unul dintre televizoarele aflate în Biroul Oval. Dacă descoperă ceva...

— Domnule președinte, am mai avut probleme din astea, îndrăzni Cutter. Bombardarea Libiei în timpul administrației Reagan, raidurile aeriene deasupra Libanului și...

— Și de fiecare dată ne-au trecut toate sudorile! Nimănui nu-i pasă de motivele noastre, singurul lucru care-i interesează e că am ucis oameni nevinovați. Iisuse, Jim! Ai văzut și tu copilul! Acum ce-o să spunem? Ne pare rău, dar a avut ghinionul să se afle acolo unde nu trebuia!

— Se presupune că proprietarul casei se număra printre

membrii Cartelului Medellin, tocmai explica reporterul. Totuși, poliția locală ne informează că respectivul nu a fost niciodată acuzat oficial de vreo infracțiune și...

Reporterul tăcu preț de vreo câteva secunde, deși se găsea în fața camerei TV.

— Ați văzut și dumneavoastră ce s-a întâmplat cu soția și copiii lui în urma exploziei automobilului-capcană.

— Bună treabă, n-am ce zice, mârâi președintele.

Ridică telecomanda și închise aparatul.

— Ticăloșii ăia pot face ce poftesc cu copiii noștri, dar, dacă noi îi vânam pe teren propriu, iată că se transformă brusc în victime! Moore a vorbit până-n prezent despre asta în fața Congresului?

— Nu, domnule președinte. CIA nu-i obligată să le spună înainte de trecerea a patruzeci și opt de ore de la începerea operațiunii și, din motive administrative, operațiunea a fost declanșată abia ieri după-amiază.

— Congresul n-are cum să afle, zise președintele. Dacă le spunem, cu siguranță că treaba o să răsuflă. Comunică-le astă lui Moore și lui Ritter.

— Domnule președinte, dar nu pot...

— Nu poți pe dracu'! Ți-am dat un ordin, domnule!

Președintele se duse la fereastră.

— Lucrurile n-ar fi trebuit să ia o asemenea întorsătură, murmură el.

Bineînțeles, Cutter cunoștea adevărata problemă. În curând avea să înceapă convenția politică a opoziției. Candidatul lor, guvernatorul Bob Fowler din Ohio, obținuse un număr mai mare de voturi decât președintele. Era firesc. Președintele trecuse prin alegerile preliminare fără să întâmpine o opoziție serioasă, ceea ce dusesse la un rezultat previzibil, în timp ce Fowler desfășurase o campanie acerbă pentru candidatura din partea partidului, aflându-se acum la un pas de-a o obține. Alegătorii reacționau întotdeauna favorabil față de candidații energici și, deși Fowler era cam tot atât de energic ca o cârpă de vase, campania sa fusese destul de interesantă. La fel ca toți candidații, începând de la Nixon și de la primul război declarat drogurilor, Fowler afirma că președintele nu-și respectase promisiunea de-a stăvili traficul de stupefiante. Afirmatia nu-i era cu totul străină actualului ocupant al Biroului Oval. Și el declarase același lucru cu patru ani în urmă, după care pasase problema respectivă

celor de pe Pennsylvania Avenue. De data asta încercase ceva cu adevărat radical. Și uite ce se întâmplase. Guvernul Statelor Unite se folosise de armamentul cel mai sofisticat ca să ucidă doi copii, împreună cu mama lor. Asta va spune Fowler. În definitiv, era un an electoral.

— Domnule președinte, n-ar fi înțelept să sistăm operațiunile tocmai acum. Dacă doriți cu adevărat să răzbunați uciderea directorului Jacobs și a celorlalți, dacă țineți cu tot dinadinsul să puneți capăt traficului de droguri, nu vă puteți opri tocmai acum. Suntem pe punctul de-a ne atinge scopul. Numărul avioanelor care aduc droguri în țară a scăzut cu douăzeci la sută, preciză Cutter. Dacă la asta adăugați și faptul că am stăvilit în bună parte activitățile de spălare a banilor, putem afirma că am înregistrat o mare victorie.

— Dar cum vom justifica lansarea bombei?

— M-am gândit și la asta, domnule președinte. Ce-ar fi să spunem pur și simplu că habar n-avem cine a făcut-o? Și-atunci nu rămân decât două variante. Prima – un atac al organizației M-19, ale căror discursuri politice din ultima vreme i-au criticat vehement pe magnații drogurilor. A doua: am putea declara că-i vorba de o dispută în interiorul Cartelului.

— Cum vine asta? Întrebă președintele, fără să se întoarcă.

Cutter știa că, dacă acesta evita să-și privească interlocutorul în ochi, era semn rău. Simți cum îl cuprindea îngrijorarea. Politica era un mare rahat, își zise amiralul, dar în același timp cel mai captivant joc din câte existau.

— Asasinarea lui Jacobs a fost o acțiune iresponsabilă – asta știe toată lumea. Am putea lansa zvonul că anumiți membri ai Cartelului și-au pedepsit propriii confracți care, prin asasinatul comis, au periclitat întreaga operațiune.

Cutter se simțea foarte mândru de acest ultim argument. De *fapt*, îi aparținea lui Ritter, însă președintele nu avea de unde ști.

— Nu-i o noutate faptul că traficantii nu se dau în lături de la uciderea unor membri ai familiei – practic, asta îi și caracterizează. Astfel am putea oferi o explicație satisfăcătoare. Cu alte cuvinte și cu varză grasă și cu slană-n pod, încheie amiralul, zâmbind spre spatele întors al președintelui.

Acesta se răsuci cu fața spre el. Pe chipul său se citea îndoiala, dar...

— Chiar crezi c-o să țină?

— Da, domnule președinte. În plus, varianta respectivă ne

îngăduie cel puțin încă un atac prin operațiunea RECIPROCITY.

— Trebuie să demonstrez că facem *ceva*, zise încet președintele. Ce se-aude cu soldații ăia pe care i-am trimis în junglă?

— Au reușit să distrugă în total cinci rafinării. Doi dintre ai noștri au fost uciși, iar alți doi răniți, însă nu grav. Acesta-i prețul unor astfel de afaceri, domnule președinte. E vorba de profesioniști. Fiecare dintre ei știe care sunt riscurile. Puteți sta liniștit. Curând se va răspândi zvonul că nu-i bine ca localnicii să lucreze pentru traficanți, ceea ce va constitui un serios impediment pentru prelucrarea frunzelor de coca. E adevărat, criza va fi temporară, însă gravă. Un fapt pe care se cuvine să-l subliniați. Nu va trece mult și prețul cocainei vândute la negru va crește. Iată încă un amănunt demn de scos în evidență. Astfel evaluăm șansele de succes ale operațiunilor noastre de interdicție. Ziarele vor difuza știrea chiar înainte de-a o anunța noi.

— Cu atât mai bine, întări președintele, surâzând pentru prima oară în ziua aceea. O.K. Să fim însă ceva mai precauți.

— Bineînțeles, domnule președinte.

Gimnastica de dimineață pentru divizia a 7-a începea la ora 6.15. Era una dintre explicațiile virtuții puritane a unității cu pricina. Deși militarilor – în special celor tineri – le plăcea să bea tot atât de mult cât și altor segmente ale Societății americane, efectuarea unor exerciții fizice pe fundalul unei stări de mahnireală reprezenta tot ce putea fi mai rău, cu excepția ultimelor clipe înainte de a-ți da duhul. La Fort Ord era deja cald, iar la ora 7, după alergarea zilnică de trei mile, toți membrii plutonului transpiraseră din belșug. Acum se făcuse ora micului dejun.

În acea dimineață ofițerii luau masa împreună, iar conversația lor se axă pe același subiect aflat pe buzele oricărui american.

— Era și timpul, remarcă un căpitan.

— Cică ar fi fost un automobil-capcană, adăugă un altul.

— Sunt convins că Agenția va ști cum să aranjeze lucrurile, după experiența din Liban și atâtea altele, interveni un al treilea.

— Nu-i chiar atât de simplu pe cât crezi, remarcă ofițerul de informații al batalionului.

În calitate de fost comandant de companie, se pricepea la bombe și mașini-capcană.

— Indiferent cine-a făcut-o, a fost o treabă isteată, adăugă el.

— Păcat că nu putem merge și noi acolo, zise un locotenent.

Ceilalți murmurară aprobator. Ofițerii mai mari în grad nu spuneau nimic. În ultimii ani, în Statul-Major se tot dezbătea această eventualitate. Amplasarea unor unități de luptă – pentru că aceasta era realitatea – nu constituia o problemă simplă, deși cei mai mulți opinau că inițiativa se putea materializa... Însă numai cu acordul guvernelor locale, ceea ce desigur că nu s-ar fi întâmplat. Lucru ușor de înțeles, își spuneau ofițerii, însă extrem de neplăcut. Nimeni nu ura mai mult drogurile și pe traficanți decât armata. Ofițerii mai vârstnici își aminteau cu ce probleme se confruntaseră în anii '70, când acuzația de superficialitate la adresa armatei era pe deplin îndreptățită și când nu rareori se întâmpla ca ofițerii să se deplaseze doar însoțiți de paznici înarmați. Înfrângerea acestui inamic necesitase ani întregi de eforturi. Chiar și în prezent, toți militarii armatei americane erau supuși prin sondaj unor teste antidrog. Pentru comandanți și ofițeri, regulile erau extrem de drastice. Un singur rezultat pozitiv și se vedeau dați afară din armată. Pentru gradele imediat inferioare, se prevedeau pedepse mai ușoare: un test pozitiv atrăgea după sine aplicarea articolului 15 și o mustrare foarte aspră. La a doua abatere, oamenii erau puși pe liber. Lozinca oficială era foarte simplă: NU ÎN ARMATA MEA! Pe urmă, mai exista un aspect: majoritatea celor aflați acum la masă erau căsătoriți și aveau copii, aceștia putând fi oricând abordați de vreun vânzător de droguri ca potențiali clienți toți erau de părere că, dacă cineva vindea droguri copilului unui militar de carieră, atunci o făcea cu riscul propriei sale vieți. E drept că astfel de cazuri se iveau numai rareori, dat fiind că militarii erau, mai presus de orice, oameni învățați cu disciplina. Totuși, tentația exista. La fel și mijloacele.

Va să zică, acolo s-a dus Chavez, se dumiri Tim Jackson. Erau prea multe coincidențe. El, împreună cu Munoz și Leon – cu toții vorbitori de spaniolă. Toți părăsind unitatea în aceeași zi. Prin urmare, îndeplineau o misiune secretă – probabil inițiată de CIA. Trebuie să fi fost o acțiune periculoasă, dar cei trei erau soldați și-și făceau meseria. Locotenentul Jackson răsuflă ceva mai ușurat, acum că „știa” ceea ce n-ar fi trebuit să știe. Indiferent, cu ce se ocupa Chavez, acum totul era în regulă. Nu era cazul să mai meargă pe acest fir. Tim Jackson nădăjduia că tânărului nu i se va întâmpla nimic rău. Chavez era al dracului de priceput, își

aminti locotenentul. Dacă exista cineva capabil să ducă la bun sfârșit așa o treabă, atunci el era acela.

Curând echipele de televiziune se plictisiră și se împrăștiară care încotro – ca să-și redacteze rapoartele și să-și înregistreze comentariile. Cortez se întoarse la locul dezastrului de îndată ce ultimul car de televiziune dispăru pe drumul către Medellin. De data asta sui panta într-un Jeep. Era obosit și nervos, dar în primul rând curios. Se petrecuse ceva extrem de straniu, iar el nu știa sigur ce anume. Nu-și va găsi liniștea până când nu va afla. Cei doi supraviețuitori descoperiți printre dărâmături fuseseră transportați la Medellin, urmând a fi îngrijiți în taină de către un medic de încredere. Cortez avea de gând să stea de vorbă cu ei, dar până atunci îi mai rămânea un lucru de făcut aici. Polițiștii sosiți la fața locului se aflau sub comanda unui căpitan care căzuse de multă vreme la înțelegere cu Cartelul. Felix era convins că omul nu va plânge nici după Untiveros, nici după ceilalți, dar nu asta conta acum. Cubanezul își parcă Jeepul și se îndreptă spre căpitanul de poliție, care discuta cu doi dintre oamenii lui.

— Bună dimineața, *Căpitan*. Ai reușit să afli ce fel de bombă a fost?

— Fără îndoială, un automobil-capcană, răspunse cu gravitate polițistul.

— Da, așa zic și eu, întări calm Cortez. Știi ceva despre explozibil?

Căpitanul ridică din umeri.

— N-am nici cea mai mică idee.

— Poate că totuși ai să descoperi, îi sugeră Felix. Eventual în cadrul anchetei pe care-o desfășori.

— Bine. Așa da.

— Mulțumesc.

Se întoarse la Jeep, cu intenția s-o pornească spre nord. O bombă de fabricație locală ar fi putut utiliza dinamita – disponibilă în mari cantități de pe urma lucrărilor miniere din zonă – sau explozibil comercial, din plastic ori chiar ceva pe bază de îngrășămintă cu nitrați. Dacă bomba fusese pusă de M-19, Cortez se aștepta la Semtex – varianta cehă a RDX-ului, folosit de teroriștii marxiști din întreaga lume, pentru că era puternic, ieftin și ușor de procurat. Tipul de explozibil putea reprezenta un indiciu, iar pe Cortez îl amuza faptul că tocmai poliția urma să-i

furnizeze informația. Continuând să zâmbească bine dispus, coborî panta la volanul Jeepului.

Dar avea și alte motive de mulțumire. Eliminarea a patra dintre vârfurile Cartelului nu-l afecta nici pe el mai mult decât pe căpitanul de poliție. În definitiv, fuseseră oameni de afaceri și nicidecum niște persoane pentru care să fi avut cine știe ce considerație. Îl plătiseră și atâta tot. Indiferent cine pusese bomba, făcuse o treabă de maestru. Îi încolți în minte bănuiala că nu putea fi vorba de CIA. Agenția nu se prea pricepea la ucis oameni. În mod paradoxal, pe Cortez nu-l deranja peste măsură faptul că se aflase la un pas de moarte. La urma urmei, specialitatea sa erau operațiunile secrete, așa că știa ce riscuri își asuma. Pe de altă parte, dacă el însuși ar fi fost ținta unui plan atât de elegant, cu siguranță că în prezent n-ar mai fi stat să-l analizeze. În orice caz, prin lichidarea lui Untiveros, Femandez, Wagner și d'Alejandro, rămăseseră patru posturi vacante în conducerea Cartelului. Scăpase de patru oameni cu putere și influență, care i-ar fi stat în drum dacă... *Dacă*, își repetă el. Și de ce nu? În mod cert, un loc la masa șefilor. Poate chiar mai mult decât atât. Dar până atunci mai avea destule de făcut, plus „crima” pe care trebuia s-o soluționeze.

Când ajunse la Medellin, cei doi supraviețuitori ai masacrului din locuința lui Untiveros primiseră deja îngrijirile necesare, fiind pregătiți să răspundă la întrebări, la fel ca și cei șase servitori ai fostei proprietăți de la Medellin a defunctului.

Cu toții se găseau într-o sală la ultimul etaj al unei clădiri înalte și solide, prevăzută cu dispozitive ignifuge și izolație fonică. Cortez pătrunse în încăpere, unde-i găsi pe credincioșii slujitori stând pe scaune, cu brațele legate zdravăn de spetează.

— Care dintre voi știa despre întâlnirea de aseară? întrebă el, numai lapte și miere.

Oamenii dădură din cap. Bineînțeles că știau toți. Untiveros îi obișnuise să vorbească numai el, slujitorii trebuind doar să asculte.

— Foarte bine. Care dintre voi a ciripit și față de cine? întrebă Cortez, exprimându-se cât mai oficial și literar. Nimeni nu părăsește încăperea până nu primesc un răspuns, le făgădui el.

Oamenii începură imediat să murmure, negând orice amestec. Exact cum se așteptase Cortez. Cei mai mulți spuneau adevărul. Cortez nu se îndoia nici de acest lucru.

Cu atât mai rău pentru ei.

Felix se uită spre șeful pazei, apoi arată spre slujnica legată de primul scaun din stânga.

— Începem cu ea.

Guvernatorul Fowler părăsi apartamentul său de la hotel, cu convingerea că scopul căruia îi dedicase ultimii trei ani ai vieții sale era la un pas de-a fi atins. *Aproape*, își zise el, amintindu-și că în politică nu existau certitudini. Însă un congresman din Kentucky, care desfășurase o campanie surprinzător de eficientă, tocmai renunțase la delegații săi în favoarea unui loc în cabinet, ceea ce-l situa pe Fowler într-o poziție extrem de avantajoasă, cu o marjă de siguranță de câteva sute de voturi. Desigur, nu putea vorbi despre asta. Trebuia să-l lase pe tipul din Kentucky să facă singur declarația, programată pentru cea de-a doua zi a convenției. Bineînțeles că ambele tabere aveau să fie la curent, însă congresmanul va arbora zâmbetul său caracteristic, spunându-le celorlalți că n-aveau decât să creadă ce poșteau – era singurul care cunoștea adevărul. Politica e uneori o prefăcătorie, își zise Fowler – gând oarecum ciudat, dat fiind că guvernatorul era mai presus de orice un om cinstit (fapt care nu-i permitea totuși să încalce regulile jocului).

Așa că acum juca după reguli, stând în fața camerei TV fără să spună absolut nimic în toate cele șase minute cât vorbise fără întrerupere. Avuseseră loc „discuții interesante” privind „marile probleme cu care se confruntă țara noastră”. Guvernatorul și congresmanul „împărtășeau aceeași dorință de-a vedea o nouă conducere” la cârma statului, care – amândoi erau convinși – va prospera, indiferent care dintre ei va câștiga alegerile din noiembrie, întrucât micile diferende politice între partide și șefii acestora se pierdeau în agitația de la Capitol Hill, partidele americane fiind atât de dezorganizate, încât campaniile prezidențiale începeau să semene tot mai mult cu niște concursuri de frumusețe. Poate că asta și erau, își zise Fowler, deși îl supăra constatarea că puterea la care râvnea se putea dovedi până la urmă o iluzie. Apoi urmară întrebările.

Prima dintre ele îl luă prin surprindere. Nu văzuse cine i-o adresase. Îl orbeau reflectoarele și flash-urile reporterilor – după atâtea luni, se întrebă dacă-și va mai recăpăta vreodată acuitatea vizuală – dar reținea că fusese o voce bărbătească, probabil din partea unuia dintre marile ziare.

— Domnule guvernator, din Columbia s-a primit știrea că o

bombă ascunsă într-o mașină a distrus locuința unei figuri proeminente din Cartelul Medellín, ucigându-i întreaga familie. Dat fiind că incidentul survine la foarte scurt timp după asasinarea directorului FBI și a ambasadorului nostru în Columbia, v-aș ruga să ne spuneți părerea dumneavoastră.

— Îmi pare rău, însă n-am avut răgazul să ascult știrile de azi, întrucât am luat micul dejun cu kongresmanul din Kentucky. Dumneavoastră ce credeți? întrebă Fowler.

Atitudinea sa se schimbase, trecând de la optimismul candidatului la circumspecția politicianului care nădăjduia să devină om de stat – indiferent ce dracu' înseamnă asta, adăugă el în gând. Cândva lucrurile erau foarte clare.

— Domnule, se presupune că americanii ar avea un amestec, insistă reporterul.

— Da? Știți bine că între mine și președinte au existat multe disensiuni – unele chiar serioase – însă nu-mi amintesc să fi avut vreodată un președinte dispus să comită un omor cu sânge-rece. În orice caz, eu unul nu-l voi acuza pe actualul președinte de așa ceva, declară Fowler, alegându-și tonul cel mai potrivit pentru un om de stat.

Intenția sa era să nu spună nimic – nu la asta slujea tonul unui om de stat? – sau în cel mai rău caz, nimic important. Până în prezent, reușise să se mențină la înălțime pe parcursul întregii campanii prezidențiale. Până și cei mai înverșunați adversari ai săi – avea câțiva chiar în sânul propriului partid, nu numai în rândurile opoziției – afirmau că era un om deștept și de onoare, preocupat de problemele politice, nu de invective. Declarația sa le confirma întru totul părerea. Nu urmărea să schimbe politica guvernului Statelor Unite și nici să-și înfunde viitorul contracandidat. Totuși, fără voia sa reușise dintr-un singur foc o dublă lovitură.

Președintele își planificase călătoria cu mult mai înainte. De regulă, șeful executivului nu se afirmă prea mult pe durata convenției opoziției, ca o dovadă de respect față de contracandidatul său. Putea la fel de bine să lucreze și la Camp David – de fapt, chiar mai eficient, întrucât acolo era mai ușor să țină presa la distanță. Dar, ca să ajungă la Camp David, trebuia mai întâi să scape vigilenței reporterilor de aici. În timp ce elicopterul VH-3 al infanteriei marine aștepta pe pajiștea din fața Casei Albe, președintele ieși în prag împreună cu soția sa și cu

încă doi funcționari oficiali, dând cu ochii de nelipsitul și compactul grup de reporteri și cameramani. O clipă se întrebă dacă rușii, cu *glasnost-ul* lor, știau ce-i aștepta.

— DOMNULE PREȘEDINTE! strigă un reporter de televiziune mai în vârstă. GUVERNATORUL FOWLER A AFIRMAT CĂ SPERĂ SĂ NU FIȚI IMPLICAT ÎN ATENTATUL CU BOMBE DIN COLUMBIA. PUTEȚI FACE UNELE COMENTARII PE MARGINEA ACESTEI DECLARAȚII?

Președintele porni către locul împrejmuit unde se aflau ziariștii. Știa că era pe cale să comită o greșală, dar se simțea atras de ei și de întrebare tot așa cum un leming se simțea atras de mare. Nu putea altfel. Întrebarea îi fusese strigată în gura mare. Toți știau că o auzise, astfel încât tăcerea ar fi fost un răspuns în sine. *Președintele a ocolit întrebarea privitoare la...* Nu putea părăsi Washingtonul și arena politică timp de o săptămână, îngăduind adversarului să culeagă toți laurii. Nu putea lăsa fără răspuns o întrebare ca aceea care-i fusese adresată pe peluza Casei Albe.

— Statele Unite nu ucid femei și copii nevinovați, declară președintele. Statele Unite luptă *împotriva* celor care comit astfel de fărâdelegi. Noi nu ne coborâm la nivelul lor de bestialitate. Este un răspuns destul de clar?

Vorbise pe un ton liniștit și măsurat, însă privirea sa străpungătoare îl făcu pe experimentatul ziarist să se albească la față. Câteodată e bine să vezi cum puterea îi înspăimântă pe netrebnicii ăștia, își zise președintele.

Era cea de-a doua mare minciună politică a zilei – o zi încărcată, care părea să nu se mai sfârșească niciodată. Guvernatorul Fowler își amintea perfect cum John și Robert Kennedy puseseră la cale uciderea lui Castro – și nu numai a lui – cu un fel de bucurie elitistă inspirată din romanele lui Ian Fleming, ca apoi să descopere pe pielea lor că asasinatul nu era o treabă chiar așa de simplă. Și asta pentru că, de regulă, cădeau victime și din rândul celor pe care nu aveai intenția să-i omori. Actualul președinte știa totul despre „pierderile colaterale”, termen pe care-l socotea dezgustător, dar care indica ceva necesar și totodată imposibil de explicat celor ce nu înțelegeau adevărata față a omenirii: teroriști, criminali, tot soiul de fricoși (indivizii brutali erau de cele mai multe ori și lași) ascunși printre oameni nevinovați, provocându-i pe cei puternici sau folosind drept armă chiar altruismul adversarilor. *Nu te poți*

atinge de mine. Noi suntem cei „răi”. Voi sunteți cei „buni”. Nu ne pute ataca fără să vă stricați imaginea în lume. Iată cea mai mare josnicie de care erau în stare asemenea nemernici. Uneori – nu prea des, ci doar din când în când – trebuia să li se dea o lecție. Numai că treaba ieșise foarte urât: ca un fel de accident de mașină internațional.

Dar cum dracu’ să explic toate astea poporului american? Și încă într-un an electoral. Realegeți-l pe președinte, care tocmai a ucis o femeie, doi copii și câțiva servitori nevinovați, ca să-i apere pe propriii dumneavoastră copii de primejdia drogurilor... Președintele se întrebă dacă guvernatorul Fowler înțelegea cât de iluzorie era puterea prezidențială... și ce scandal se isca atunci când principiile intrau în contradicție unul cu altul. Mai rău chiar decât Iarma Ziaristilor, își zise președintele, clătinând din cap și îndreptându-se către elicopter. Sergentul de infanterie marină îl salută de lângă scară. Președintele îi răspunse la salut – ceremonial devenit tradițional, deși nici un președinte în funcție nu purtase vreodată uniformă își prinse centura de siguranță, apoi privi afară spre mulțimea adunată pe peluză. Camerele de filmat continuau să rămână ațintite asupra lui, înregistrând decolarea. Nici un canal de televiziune nu avea să transmită acea secvență, însă filmarea se făcea pentru orice eventualitate, în caz că elicopterul ar fi explodat sau s-ar fi prăbușit.

Vestea ajunse la brigada mobilă cu oarecare întârziere. Funcționarul de la tribunal era cel ce înmuia hârtoagele, iar când o informație răsufla dintr-un tribunal, de regulă aceasta era sursa, în cazul de față, omul fusese profund revoltat. Văzuse cum erau transportate sicriile. Trecut de cincizeci de ani, își trimisese copiii la școală și la colegiu, reușind să-i ferească de flagelul drogurilor. Dar nu toți tinerii scăpau la fel de ușor. Chiar în casa de alături, mezinul vecinilor cumpăraseră cocaină brută, după care se izbise cu mașina de parapetul unui pod, gonind cu o sută de mile pe oră. Funcționarul îl văzuse crescând sub ochii lui, de vreo două ori îl dusese cu mașina la școală, ba chiar îl plătise ca să-i tundă gazonul. Sicriul fusese sigilat în vederea ceremoniei funerare oficiate la Cypress Hill Baptist Church. Circula zvonul că mama băiatului se afla sub sedative încă de când i se ceruse să identifice rămășițele fiului ei. Preotul vorbea despre flagelul drogurilor, comparându-l cu flagelarea lui Cristos. Era un preot bun și un orator cu har, în tradiția baptistă a Sudului, iar în timp

ce-i îndemna pe credincioși să se roage pentru odihna sufletului acelui tânăr, revolta sa personală și sinceră în problema drogurilor nu făcuse decât s-o amplifice pe cea a congregației...

Funcționarul nu reușea să înțeleagă. Davidoff era un avocat al acuzării absolut fără egal. Evreu sau nu, se număra printre aleșii Domnului. Un adevărat erou într-o profesie de șarlatani. Atunci, cum era cu putință? *Netrebnicii ăia doi chiar aveau să scape?* se întreba omul. Dar nu era cinstit.

Funcționarul nu știa ce însemnau bucuriile. Baptist convins, nu pusese în viața lui în gură băuturi alcoolice. O singură dată, în copilărie, gustase niște bere, sentimentul de vinovăție urmărindu-l de-atunci încoace fără răgaz. Aceasta era una dintre cele două obsesii ale acestui cetățean, altfel onorabil și cumsecade. Cealaltă era justiția. Credea în justiție la fel ca în Dumnezeu – convingere pe care reușise să și-o păstreze după treizeci de ani de muncă prin tribunalele federale. Dreptatea, spunea el, venea de la Dumnezeu, nu de la om. Legile erau date tot de Dumnezeu, nu de om. Nu erau toate legile Vestului bazate într-un fel sau altul pe Sfânta Scriptură? Venera Constituția țării sale, ca fiind un document inspirat de divinitate, întrucât Dumnezeu voise ca omul să trăiască în libertate, astfel încât să învețe să cunoască lumea și să-L slujească pe El nu ca un sclav, ci alegând în mod conștient calea Binelui. Acesta ar fi trebuit să fie mersul lucrurilor. Necazul era că Binele nu ieșea învingător întotdeauna... Cu timpul, se obișnuise cu ideea. Oricât ar fi fost de dezamăgit, știa că Dumnezeu era Judecătorul Suprem și că Dreptatea Lui era deasupra tuturor. Totuși, uneori dreptatea lui Dumnezeu avea nevoie să fie ajutată, or se știa că Domnul își alegea Instrumentele prin Credință. Așa se întâmpla și în acea după-amiază toridă și moleșitoare din statul Alabama. Funcționarul își avea Credința sa, iar Dumnezeu își alesese Instrumentul.

Slujbașul de la tribunal se găsea într-un bar al polițiștilor, la un bloc distanță de sediul poliției, unde tocmai bea un pahar, ca să se încadreze în atmosferă. Bineînțeles că polițiștii îl cunoșteau. Era nelipsit de la orice înmormântare a vreunuia dintre colegii lor. Conducea un comitet cetățenesc care se îngrijea de familiile polițiștilor și ale pompierilor morți la datorie. Nu pretindea nimic în schimb. Nu-i rugase niciodată să-i anuleze vreo contravenție – de fapt, în viața lui nu se alesese cu o amendă. Ce-i drept, nimănui nu-i trecuse prin minte să verifice acest lucru.

— Noroc, Hill, îl salută funcționarul pe un polițist de la secția Omucideri.

— Cum merge treaba cu FBI-ul? Întrebă inspectorul cu pricina.

Totdeauna îl considerase nițel cam ciudat – deși nu cu mult mai mult decât alții. Tot ce dorea să afle era dacă funcționarul avea grijă de polițiști. Atât era suficient.

— Am auzit ceva ce-ar trebui să știți și voi.

— Zău? se miră polițistul, ridicându-și ochii din paharul cu bere.

Și el era baptist, dar nu chiar atât cât celălalt. De altfel, puțini se puteau compara cu funcționarul – chiar și în statul Alabama – lucru pentru care inspectorul (ca și majoritatea colegilor săi) trăia un sentiment de vinovăție.

— „Pirații” vor scăpa de pedeapsa capitală, în urma unei înțelegeri între avocați, îi destăinuie funcționarul.

— Ce?

Deși inspectorul nu răspundea de cazul respectiv, acesta era un simbol a tot ce nu mergea bine în societate. În plus, „Pirații” se aflau în aceeași pușcărie cu acuzații pe care-i ancheta el însuși.

Funcționarul îi povestește tot ce știa – adică nu prea multe. Era ceva în neregulă cu cazul. Poate unele detalii de ordin tehnic. Judecătorul nu fusese prea explicit. Davidoff părea furios la culme, însă nu avea de ales. Atât funcționarul, cât și polițistul opinau că faptul era cât se poate de regretabil. Davidoff se număra printre Băieții Buni. Ajuns în acest punct, funcționarul trânti o minciună. Nu-i plăcea să mintă, însă uneori dreptatea cerea și sacrificii – lecție pe care o învățase prin tribunalele federale. Era o aplicație practică a afirmației făcute de preotul său: „Dumnezeu își alege căile Sale tainice ca să-și împlinească minunile”.

Partea nostimă era că nu fusese pe de-a întregul o minciună.

— Tipii care l-au omorât pe sergentul Braden erau în legătură cu „Pirații”. Poliția federală crede că „Pirații” au ordonat să fie lichidat, împreună cu nevastă-sa.

— E sigură informația? Întrebă inspectorul.

— Cât se poate de sigură.

Funcționarul își goli paharul, punându-l la loc pe masă.

— O.K., zise polițistul. Mulțumesc. Fii pe pace, nimeni nu va ști că tu mi-ai spus. Mulțumesc și pentru ajutorul dat copiilor lui Braden.

De data asta, funcționarul se simți stânjenit. Acorda sprijin familiilor de polițiști și pompieri fără să se aștepte la mulțumiri. Pur și simplu dintr-un simț al datoriei. Răsplata urma să-i vină de la Cel care-i încredințase această datorie.

Funcționarul plecă, iar polițistul se duse într-un separeu unde se aflau câțiva dintre colegii lui. Cu toții căzură de acord că „Pirații” nu puteau fi lăsați să scape basma curată. Indiferent că era sau nu vorba de un caz federal, se făcuseră vinovați de viol și de crimă – după toate probabilitățile, acuzați și de un alt dublu omor, anchetat de brigada mobilă. Deja se știa: traficanții de droguri își riscuiau viața. Fusesse lansat un nou mesaj. Avantajul poliției asupra înalților funcționari guvernamentali era că primii vorbeau un limbaj pe care delincvenții îl pricepeau numaidecât.

— Dar cine? întrebă un alt inspector. Cine va duce mesajul?

— Ce-ați zice de frații Patterson? sugeră primul polițist.

— A! exclamă celălalt.

Reflectă o clipă, apoi se învoi.

— O.K.

În linii mari, se ajunsese la consens mult mai repede decât în cazul importantelor decizii guvernamentale. În plus, hotărârea cu pricina era mult mai lesne de adus la îndeplinire.

Cei doi țărani sosiră la Medellin cam pe la asfințit, Cortez ajunsese la exasperare. Trebuia să scape de opt cadavre – lucru nu chiar atât de dificil într-un sat ca Medellin – numai că cei opt muriseră degeaba. Acum era convins de asta. Tot atât de convins pe cât de sigur fusese de contrariu, cu numai șase ore mai înainte. Prin urmare, cine vorbise? Trei femei și patru bărbați tocmai muriseră, dovedind că vina nu era a lor. Ultimii doi fuseseră pur și simplu împușcați în cap, după ce asistaseră la uciderea celorlalți în circumstanțe mult mai puțin milostive. Încăperea era năclăită toată de sânge, iar Cortez se simțea de-a dreptul umilit.

Atâtea eforturi zadarnice. Atâția oameni omorâți degeaba! Era prea furios ca să-i mai fie rușine.

Îi întâmpină pe cei doi țărani într-o încăpere de la alt etaj, după ce se spălase pe mâini și-și schimbase hainele. Oamenii erau înfricoșați – dar nu de prezenta lui Cortez, fapt care-l surprinsese foarte mult. Abia după câteva minute înțelese cum stăteau lucrurile. Cei doi îi relatară dezlânat și cu sufletul la gură ce se întâmplase, iar Felix îi lăsase să povestească, memorând

toate detaliile – unele contradictorii, fapt absolut firesc din moment ce era vorba de doi martori – apoi începu să pună întrebări scurte și la obiect.

— Armele nu erau AK-47, declară convins unul dintre ei. Cunosc sunetul. Nu erau dintr-alea.

Celălalt ridică din umeri. Pentru el, toate armele erau o apă și un pământ.

— Ați văzut pe careva?

— Nu, senor. Am auzit împușcături și strigăte, drept care am luat-o la sănătoasa.

Foarte înțelept din partea voastră, comentă în gând Cortez.

— Strigăte? Întrebă el. În ce limbă?

— Cum în ce limbă? A noastră. I-am auzit alergând pe urmele noastre, dar am fugit mâncând pământul. N-au reușit să pună mâna pe noi. Cunoaștem muntele ca-n palmă, explică „expertul” în armament.

— N-ați mai văzut și n-ați mai auzit nimic altceva?

— Împușcături, explozii, lumini... Adică cele ale armelor de foc... Atât.

— De câte ori ați mai fost în locul unde s-au petrecut toate astea?

— De multe ori, senor. Acolo se face terciul din frunze de coca.

— Da, da, de multe ori, confirmă celălalt. Lucrăm acolo de peste un an.

— Să nu spuneți nimănui c-ați venit aici. Și nu suflați o vorbă despre ce-ați văzut, le ceru Felix.

— Bine, dar familiile celor care...

— Nimănui, repetă Cortez pe un ton grav și liniștit.

Amândoi țărani sesizară primejdia.

— Pentru ce-ați făcut veți primi răsplată. Cât despre familiile celorlalți, ne vom îngriji să nu le lipsească nimic.

Cortez se socotea un om corect. Acești doi localnici îi fuseseră de mare ajutor și avea de gând să-i recompenseze cum se cuvenea. Însă tot nu înțelegea de unde venea scurgerea de informații. Ah, dac-ar pune mâna pe unul dintre acele... ce? Grupuri ale organizației M-19? Ceva îi spunea că nu ei erau de vină.

Atunci, cine?

Americanii?

Mai mult decât orice, moartea lui Rocha le întărise hotărârea.

Chavez știa foarte bine. Căpitanul Ramirez fusese foarte marcat de incident – lucru firesc pentru un bun ofițer. Noua lor bază se afla la numai două mile de una dintre numeroasele plantații de cafea din împrejurimi și tot la două mile de o altă rafinărie. Oamenii își urmau graficul zilnic: jumătate dormeau, iar cealaltă jumătate făceau de pază.

Ramirez stătea de unul singur. Chavez nu se înșelase. Căpitanul era marcat. Teoretic, Ramirez știa că trebuia să accepte moartea unuia dintre oamenii săi ca pe un preț normal în meseria aleasă. Dar sentimentele erau cu totul altceva. Era adevărat – deși Ramirez nu vedea lucrurile chiar atât de limpede – că din punct de vedere istoric nu se putea prezice care anume ofițeri erau potriviți pentru operațiunile de luptă și care nu. Ramirez comisese o greșeală tipică pentru comandanții unităților de luptă: se legase sufletește de oamenii săi. Nu se mai putea gândi la ei ca la niște pioni meniți a fi sacrificați. Eșecul său nu avea nimic de-a face cu noțiunea de curaj. Căpitanul nu ducea lipsă de așa ceva: riscul făcea parte din misiunea pe care o acceptase fără a sta prea mult pe gânduri. Ceea ce nu reușise însă să înțeleagă era faptul că, riscând viața oamenilor săi – ceea ce ținea tot de meseria de soldat – trebuia să accepte că o parte dintre ei vor muri. Cumva uitase acest amănunt. În calitatea sa de comandant de companie, își condusesese oamenii în manevre în nenumărate rânduri, instruindu-i, învățându-i meserie, dojenindu-i atunci când detectorul laser se declanșa, simulând pierderea unei vieți omenești. Dar moartea lui Rocha nu fusese simulată. Iar Rocha nu fusese un novice lipsit de experiență, ci un profesionist încercat. Asta însemna că el nu-și condusesese trupa așa cum trebuia, se gândea Ramirez, deși știa că altul era adevărul. Dacă i-ar fi așezat mai bine în dispozitiv, dacă ar fi fost mai atent... Dacă... dacă... dacă... Tânărlul căpitan încercă să-și alunge gândul, dar nu reuși. Nu putea însă nici să renunțe la postul său de comandă. Nu-i rămânea decât ca data viitoare să fie mai atent.

Videocasetele sosiră imediat după masa de prânz. Avionul decolat de pe *Ranger*, fără știrea nimănui, fusese pus în legătură cu un altul, plecat din Bogota. Larson se ocupase de cea mai mare parte a operațiunii, transporturi casetele până la El Dorado, unde le încredințase unui alt agent CIA. Ambele benzi fură ascunse în sacul de voiaj al unui curier al Agenției, care călătorea

În compartimentul de bagaje al cursei aeriene C-5 A, încercând să prindă câteva ore de somn pe unul dintre priciurile incomode de pe partea dreaptă a avionului. Aparatul ateriză direct la Andrews, unde scara măsurând treisprezece metri fu atașată direct la compartimentul de bagaje. Curierul păși afară din burta avionului, îndreptându-se spre mașina Agenției, care-l aștepta.

De cum sui în mașină, aceasta demară, pornind direct spre Langley.

În biroul lui Ritter se găseau două televizoare, fiecare cu un videoplayer. Ritter vizionă casetele de unul singur, potrivit benzile încât să le sincronizeze pe cât posibil. Cea filmată din avion nu prezenta mare lucru. Se distingea punctul laser și conturul întunecat al casei, însă nimic altceva până în momentul exploziei. Caseta înregistrată de Clark era mult mai bună. Se vedeau casa, cu ferestrele luminate și gărzile umblând de colo-colo. Țigările celor care fumau păreau niște licurici. Ori de câte ori trăgeau câte un fum, chipurile lor erau scăldate în lumină. Apoi veni explozia bombei. Aproape ca într-un film de Hitchcock, își zise Ritter. El unul știa ce se întâmplase, spre deosebire de cei de pe ecran, mișunând care încotro, fără a avea habar că jucau niște roluri într-o dramă scrisă în biroul directorului-adjunct al secției Operațiuni de la CIA. Totuși...

— la te uită... murmură Ritter.

Apăsă pe telecomandă, dând banda înapoi. Cu câteva secunde înainte de explozie, în fața porții apăruse o altă mașină.

— Tu cine dracu' ești? i se adresă Ritter celui de pe ecran.

Derulă rapid înainte până după momentul exploziei. Mașina, un BMW, fusese răsturnată cu roțile în sus, datorită suflului exploziei. În secunde următoare, cel ce se aflase la volan se strecură afară, scoțându-și pistolul.

— Cortez...

Apăsă pe stop-cadru. Imaginea nu-i spunea prea mult. Un bărbat de statură mijlocie. În timp ce toți ceilalți alergau de colo-colo fără rost în jurul mormanului de ruine, el rămăsese pe loc câteva minute, după care se dusesse să-și răcorească fața la havuz - mare minune că încă mai funcționa, se miră Ritter - și în sfârșit se îndreptase spre locul în care explodase bomba. Nu putea fi un simplu însoțitor al vreunuia dintre membrii Cartelului. Aceia se apucaseră deja să scormonească printre dărâmături. Nu. Omul din imagine încerca să înțeleagă ce se întâmplase. Ultimul cadru era și mai clar. Nu putea fi decât Felix Cortez,

cercetând cu privirea fiecare colțișor, trăgând concluzii, străduindu-se să reconstituie întreaga scenă. Un adevărat profesionist.

— La dracu'! Ai scăpat ca prin urechile acului! pufni Ritter. Încă un minut și ți-ai fi parcat mașina lângă celelalte. Un singur minut blestemat!

Ritter scoase amândouă casetele, încuindu-le în seiful din birou, împreună cu întregul material despre EAGLE EYE, SHOWBOAT și RECIPROCITY. *Data viitoare*, amenință el, adresându-se casetei video. Apoi începu să se gândească. Oare era amestecat și Cortez în asasinarea lui Jacobs?

— Dumnezeu! exclamă Ritter cu voce tare, singur în biroul său.

Până în acel moment nu se îndoise de vinovăția lui Cortez, dar... Cum era cu putință să fi pus la cale atentatul și apoi să fi venit în America...? Ce motive ar fi avut? Din câte povestea secretara, Cortez nici nu încercase să scoată prea multe de la ea. În linii mari, fusese un simplu weekend în *tete-a-tete*. Procedeu era clasic. Mai întâi trebuia sedusă persoana, apoi testată spre a vedea dacă se puteau obține informații de la ea (sau de la *el*, în serviciile secrete occidentale, spre deosebire de cele ale blocului răsăritean). În al treilea rând se urmărea consolidarea relației în vederea folosirii ei. După toate aparențele, Cortez încă nu ajunsese în acest ultim stadiu...

Deci nu a fost Cortez! Probabil că el nu făcuse decât să transmită unele informații curente, fără a fi la curent cu operațiunea FBI dirijată împotriva operațiunilor fiscale ale Cartelului. Nu fusese de față nici când se luase hotărârea de a-l neutraliza pe directorul FBI. Fără îndoială că s-ar fi opus. De ce să elimini pe cineva, când tocmai ai obținut o excelentă sursă de informații? Ar fi fost o dovadă de lipsă de profesionalism.

Și-atunci, Felix, ce părere ai de toată, tărașenia? Ritter ar fi dat orice să-i poată pune această întrebare, deși răspunsul era destul de limpede. Ofițerii de informații ajungeau adeseori să fie trădați de șefii lor politici. Desigur că i se mai întâmplase și altă dată, ceea ce nu însemna că era mai puțin furios. La fel cum și Ritter era pornit pe Cutter.

Pentru prima oară Ritter se întrebă cu ce se ocupa Cortez în realitate.

Poate că pur și simplu fugise din Cuba, devenind mercenar. Cartelul îl angajase pentru pregătirea și experiența sa, cu gândul

că făcuse rost de încă un mercenar – desigur, unul foarte bun, dar un mercenar ca toți ceilalți. Exact așa cum cumpăra și poliția locală – la dracu', ba chiar și polițiști americani! – precum și politicieni. Totuși, un polițist nu era același lucru ca un spion profesionist pregătit la Moscova. Cortez le împărtășise părerea sa, iar acum va crede că fusese trădat... sau oricum, că făcuseră o prostie, întrucât asasinarea lui Emil Jacobs fusese un act sentimental, nu o decizie bazată pe rațiune.

Cum de nu mi-am dat seama până acum? se muștră singur Ritter. Răspunsul era simplu: nu înțelesese, iar asta îi oferise o scuză pentru a face un lucru pe care dorise întotdeauna să-l facă. Nu se gândise, știind că altfel ar fi renunțat la acțiune.

Deci Cortez nu era terorist, ci ofițer de informații. Colaborase cu Macheteros numai pentru că primise această însărcinare. Până atunci se îndeletnicise cu spionajul, iar datorită faptului că lucrase cu grupul acela de descreierați portoricani, îl bănuiseră de... Probabil că de aceea și părăsise Cuba.

Acum totul devenise limpede. Cartelul îl angajase pe Cortez pentru priceperea și experiența sa. Nu știa însă că vor crește un șarpe la sân. Iar șerpii erau animale periculoase.

Deocamdată Ritter nu putea face decât un singur lucru. Îl chemă pe unul dintre secretari, cerându-i să obțină cel mai bun cadru cu Cortez, pe care apoi să-l mărească pe computer și să i-l înmâneze lui Clark. Merita osteneala de a-l izola pe Cortez de context – deocamdată numai prin prelucrarea imaginii pe calculator.

În timp ce președintele era plecat în munții din Maryland, amiralul Cutter rămase în biroul său de la Casa Albă. Zbura zilnic cu avionul pentru raportul de dimineață – prezentat la o oră ceva mai târzie atunci când președintele se afla în „vacanță” – însă cea mai mare parte a timpului și-o petrecea la Washington, își avea propriile sale îndatoriri, printre care aceea de „înalt funcționar de administrație” – IFA, cum își semna comunicatele pentru presă. Aceste informări constituiau o latură vitală a politicii prezidențiale și un aspect al complicatului joc dintre guvern și ziariști, denumit „scurgerea oficială de informații”. Cutter avea sarcina de-a trimite „baloane de încercare” – ceva analog cu „testarea pieții” în industria bunurilor de larg consum. Când președintele avea vreo idee de care nu era prea sigur, Cutter – sau unul dintre secretarii de cabinet, la rândul lor IFA – o

strecura presei, chipurile pe cont propriu, drept care în principalele ziare apăreau relatări, permițând Congresului să reacționeze la ideea respectivă înainte de declarația oficială a președintelui. Sistemul îngăduia funcționarilor aleși și altor figuranți de pe scena Washingtonului să danseze și să se grozăvească fără a se face de râs – un concept oriental aplicat creator și în capitala americană.

Bob Holtzman – principalul corespondent la Casa Albă al unuia dintre ziarele din Washington – se instalează în fotoliul aflat în fața lui Cutter, așteptând câteva informații de culise. Ambii cunoșteau bine regulile jocului. Cutter era liber să afirme orice, fără teamă că vor fi date în vileag numele, titlul sau poziția sa. Holtzman putea redacta articolul după cum îl tăia capul – desigur, în limite rezonabile – atâta vreme cât nu-și deconspira sursa față de nimeni, cu excepția editorului. Nici unul nu-l simpatiza prea mult pe celălalt. Antipatia lui Cutter la adresa ziariștilor era cam singurul lucru pe care-l avea în comun cu camarazii săi din armată, deși se străduia din răspuțuri să-și ascundă sentimentele. Îl considera pe toți – și mai ales pe cel din biroul său – niște proști și niște leneși, nepricepuți la scris și incapabili să gândească. Holtzman opina că amiralul n-ar fi avut ce căuta nici în Marină și nici la Casa Albă și-l nemulțumea profund ideea ca un militar să fie consilierul președintelui. Mai mult decât atât, îl considera pe Cutter un individ superficial, mânat de interese materiale și stăpânit de mania grandorii, fără a mai pune la socoteală faptul că-i trata pe reporteri cu aroganță, socotindu-i o specie relativ utilă de vulturi domesticiți. Date fiind părerile fiecăruia, se înțelegeau destul de bine.

— Veți asista la Convenție săptămână viitoare? întrebă Holtzman.

— Încerc să mă implic în politică, răspunse Cutter. Vrei niște cafea?

Bine zis, îi replică în gând reporterul.

— Nu, mulțumesc. Ce Dumnezeu se întâmplă în țara cocainei?

— Văd că și dumneata gândești la fel ca mine. Ei bine, ceea ce se vorbește nu-i adevărat. De la o vreme îi ținem pe nemernici sub supraveghere. După opinia mea, Emil a fost asasinat de o facțiune a Cartelului – lucru deloc surprinzător – fără a se ajunge în prealabil la o decizie oficială în acest sens. Bomba explodată aseară ar putea fi indiciul unor lupte intestinale în cadrul organizației.

— Oricum, careva și-a prins urechile, remarcă Holtzman, mângălind câteva însemnări în blocnotes. Se zice că cei din Cartel ar fi tocmit gruparea M-19 ca să comită asasinatul, iar columbienii au scos untul din cel pe care l-au prins.

— Tot ce se poate.

— De unde să fi aflat că directorul Jacobs urma să se deplaseze la Bogota?

— Nu știu, răspunse Cutter.

— Serios? Știți în schimb că secretara lui a încercat să se sinucidă. FBI-ul n-a suflat o vorbă despre asta, deși mie mi se pare o coincidență demnă de reținut.

— Cine a preluat cazul? Mă crezi sau nu, eu nu cunosc amănunte.

— Dan Murray, directorul-adjunct. Nu se ocupă direct de anchetă, însă el e cel care-i raportează lui Shaw.

— Nu-i de competența mea. Misiunea mea este să urmăresc evoluția cercetărilor din afara graniței. Ce se întâmplă aici cade în sarcina altora, preciză Cutter, ridicând un zid de piatră pe care Holtzman n-avea cum să-l treacă.

— Așadar, Cartelul a fost puternic afectat de Operațiunea TARPON și o parte dintre șefii săi au decis pe cont propriu să-l elimine pe Jacobs. Afirmați că ceilalți membri ai Cartelului au considerat această acțiune ca fiind pripită și i-au lichidat pe inițiatorii ei?

— Se pare că așa stau lucrurile. Trebuie să înțelegi că nici noi nu deținem prea multe informații.

— Dumneavoastră nu dețineți niciodată prea multe informații, sublinie Holtzman.

— N-ai decât să discuți despre asta cu Bob Ritter, spuse Cutter, punând ceașca de cafea pe birou.

— Foarte bine, zâmbi Holtzman.

Dacă existau la Washington două persoane de la care n-ai fi scos o vorbă nici cu cleștele, acelea erau Bob Ritter și Arthur Moore.

— Ce se aude cu Jack Ryan?

— Tocmai s-a întors. Toată săptămână a fost plecat în Belgia, la conferința serviciilor secrete ale NATO.

— La Capitol Hill circulă zvonul că cineva ar trebui să ia măsuri împotriva Cartelului și că atentatul asupra lui Jacobs a fost un atac direct la adresa...

— Și eu urmăresc C-SPAN, Bob. E ușor să vorbești.

— Dar declarația făcută azi-dimineață de guvernatorul Fowler?
— Las politica pe seama politicienilor.
— Știți că prețul la negru al cocainei a crescut?
— Da? Nu mă preocupă să cumpăr o astfel de marfă. Chiar a crescut? Cutter afla noutatea abia acum.

Deja...

— Nu cu mult, dar oricum. Se zvonește că transporturile de cocaină vor fi într-o oarecare măsură dereglate.

— Mă bucur să aud asta.

— N-aveți de făcut nici un comentariu? întrebă Holtzman. Chiar dumneavoastră spuneți că acesta-i un război în toată regula și deci trebuie tratat ca atare.

Zâmbetul lui Cutter îngheță pentru o clipă.

— Președintele e cel care decide asupra unor probleme ca războiul.

— Dar Congresul?

— Și Congresul, însă de când mă aflu eu în slujba guvernului, n-a existat nici măcar o singură declarație guvernamentală în acest sens.

— Ce-ați simți dumneavoastră personal dacă ați fi amestecat în atentatul din Columbia?

— Nu știu. Oricum, nu suntem amestecați.

Interviul începea să-i scape de sub control. Oare ce știa Holtzman?

— Era o simplă presupunere, sublinie reporterul.

— O.K. În acest moment deja ne abatem de la subiect. Teoretic, i-am putea ucide pe toți ticăloșii din lume și te asigur că nu mi-ar părea rău. Dumneata cum vezi lucrurile?

— Personal, sunt de acord cu dumneavoastră, pufni disprețuitor Holtzman. Și eu țin minte că a fost o vreme când puteai umbla pe stradă fără grijă. În prezent, citind zilnic presa și aflând numărul victimelor, mă întreb dacă trăiesc la Washington sau la Beirut. Prin urmare, nu-i mâna americanilor?

— Nu. Mai curând se pare că în sânul Cartelului se ivesc primele semne de dezintegrare. E o simplă ipoteză, dar deocamdată nu știm nici noi mai mult.

— Bine și-așa. Sper să pot încropi un articol.

20

Descoperiri

Era uluitor. Dar în același timp adevărat Cortez se găsea acolo de peste o oră. Adusese cu el șase oameni înarmați și un câine, care adulmeca peste tot, căutând urmele celor ce atacaseră rafinăria. Cele mai multe cartușe goale proveneau de la arme de calibrul 5,56, folosite de majoritatea statelor din NATO, precum și de sateliții lor din întreaga lume, armă provenind din vechiul model Remington 223, originar din America. Mai găsisese câteva cartușe de 9 mm, precum și o singură carcasă goală de la un aruncător de grenade de 40 mm. Unul dintre atacatori fusese rănit, probabil grav. Metoda de atac era cea clasică: un grup de trăgători postat undeva în pantă și un grup de asalt dispus la același nivel, însă spre nord. Plecaseră în mare grabă, fără să mai atașeze explozibili de cadavre, așa cum făcuseră în cele două situații precedente. Fără îndoială din cauza rănitului, raționă Cortez. Dar și fiindcă știau – sau bănuiau? Nu, probabil știau că doi localnici scăpaseră, fugind după ajutoare.

Cu siguranță că în munți nu se ascundea un singur grup de comando. Poate trei sau patru, judecând după poziția rafinăriilor distruse până acum. Prin urmare, M-19 trebuia șters de pe listă. Organizația nu dispunea de suficienți oameni antrenați pentru o asemenea operațiune – cel puțin, nu fără ca el s-o fi aflat, se corectă Cortez. Cartelul nu numai că mituise grupurile de gherilă din zonă, dar plătea informatori în fiecare dintre ele – ceea ce, după toate aparențele, guvernul columbian nu reușise să facă.

Va să zică, își spuse Felix, se presupune că în munți se ascund grupuri de comando americane. Cine și ce sunt? Probabil soldați sau mercenari extrem de bine pregătiți. Mai curând prima variantă. Comunitatea internațională a mercenarilor nu mai era cea de odinioară – și oricum, nu se dovedise vreodată din cale afară de eficientă. Cortez fusese în Angola și văzuse cum se prezentau trupele africane. Mercenarii nici nu avuseseră nevoie de prea multe strădanii ca să le facă una cu pământul – deși și această stare de lucruri începuse să se schimbe o dată cu celelalte prefaceri din lumea actuală.

Oricine ar fi fost, cu siguranță că acum era deja departe –

suficient de departe ca pentru moment să nu se teamă de un atac prin surprindere. Totuși, intenționa să lase căutarea lor în seama altora. Cortez era ofițer de informații și nu-și făcea câtuși de puțin iluzii c-ar fi putut deveni un bun soldat. Deocamdată aduna dovezi, ca un inspector de poliție. Observă că atât cartușele de mitralieră, cât și cele de pușcă proveneau de la același producător. Fără a memora informația, se mulțumi doar să remarce că toate cartușele de 9 mm aveau ștanțat același cod de fabricație ca și cele culese pe unul dintre aeroporturilor improvizate de pe coasta nordică a Columbiei. Aproape cu neputință să fi fost o pură coincidență, își zise el. Va să zică, cei care supravegheaseră piste de aterizare se deplasaseră până aici... Cum oare? Cel mai ușor ar fi fost cu autobuzul sau cu camionul – dar această variantă era parcă prea simplă. Așa ar fi procedat M-19. Americanii însă ar fi riscat prea mult. Probabil că yankeii se slujiseră de elicoptere. Decolând de unde? Poate de pe puntea unui vapor sau mai curând de la vreo bază de-a lor din Panama. Nu avea cunoștință de vreo manevră navală a americanilor la o distanță de țarm ce ar fi putut fi parcursă cu elicopterul. Nu rămânea decât ipoteza unui avion mare, capabil de-a se alimenta în cursul zborului. Numai americanii erau în stare de o asemenea ispravă. Baza trebuia să se fi aflat în Panama. Cortez vârî cartușele în buzunar și începu să coboare panta. În sfârșit, prinsese un fir. Pentru un om cu experiența lui, nici nu era nevoie de mai mult.

Aparatul VC-20A în care se afla Ryan – faptul de a-l socoti un avion continua să i se pară un efort de imaginație – decolă de pe pista de lângă Mons în primele ore ale după-amiezii. Prima sa relatare oficială despre marile servicii internaționale de informații se desfășurase foarte bine. Dizertația asupra sovieticilor și a activității acestora în Europa de Est se bucurase de o apreciere unanimă și, spre satisfacția sa, descoperise că specialiștii serviciilor de informații din cadrul NATO îi împărtășeau opiniile privind schimbările în linia politică a adversarului. Circulau fel de fel de teorii, de la „acum că a survenit pacea, ce-i de făcut?” la părerea – tot atât de nefondată – că totul era o înșelătorie. Dar, când puneau problema unor estimări obiective, bazate pe informații concrete, persoanele care lucrau în acest domeniu încă dinainte ca Jack să fi venit pe lume se mulțumeau să clatine din cap și să mormăie ceva nedeslușit, aplecați deasupra

halbelor cu bere – exact așa cum proceda și Ryan uneori. Vestea bună a anului era, desigur, succesul semnificativ al serviciului de contrainformații, care dejucașe operațiunile KGB-ului din întreaga Europă. Deși CIA nu deconspirase nimănui secretul acestei reușite (cu excepția lui sir Basil, care fusese de față la elaborarea planului), Agenția se bucura de un prestigiu considerabil în urma realizării respective. Fraza-cheie, citată adeseori de Jack, spunea cât se poate de limpede: NATO era mai prosper ca niciodată, serviciile sale de securitate atingând performanțe inimaginabile – numai că în prezent misiunea globală a alianței se afla sub semnul întrebării din punct de vedere politic. În ansamblu, Ryan considera că nu se putea vorbi de o reușită, cu condiția ca politicianilor să nu li se urce succesul la cap – ceea ce ar fi constituit un motiv suficient de nemulțumire.

Așadar, avea motive să zâmbească în sinea sa în timp ce se ridica tot mai sus deasupra pământului belgian, până când câmpul ajunsese să se vadă ca o cuvertură vărgată din Pennsylvania.

Poate că cea mai elocventă dovadă a actualei stabilități a NATO fusese *faptul* că discuțiile din timpul banchetului sau conversația avută la o cafea în timpul pauzelor dintre sesiunile în plen nu se axase pe „afaceri”, așa cum obișnuiau majoritatea participanților la conferință. Analistii serviciilor de informații din Germania, Italia, Anglia, Norvegia, Danemarca și Portugalia își exprimaseră cu toții îngrijorarea față de pericolul crescând al comerțului cu droguri în țările respective. Activitatea Cartelului se extindea spre est, nemulțumindu-se să-și vândă marfa numai în America. Specialiștii în informații știau de asasinarea lui Emil Jacobs și a suitei sale și se întrebau deschis dacă nu cumva narcoterorismul internațional luase o nouă și periculoasă întorsătură și ce era de făcut în acest caz. Francezii, a căror istorie înregistra acțiuni drastice de apărare a țării, se declaraseră într-un totu de acord cu bomba aruncată la Medellin, rămânând profund surprinși de răspunsul evaziv și oarecum exasperant al lui Ryan: *Fără comentarii. Nu cunosc despre ce e vorba*. Bineînțeles, reacția francezilor era ușor de prevăzut. Dacă vreun înalt demnitar francez – omologul lui Jacobs – ar fi fost asasinat în condiții similare, DGSE ar fi luat neîntârziat măsuri radicale – treabă la care francezii se pricepeau nespuse de bine și pe care presa franceză și în primul rând populația o înțelegea și o aproba. Prin urmare, delegații DGSE se așteptaseră ca Ryan să

se abțină de la comentarii cu un zâmbet atotștiutor, nu cu vizibilă stânjeneală. Altele erau regulile jocului în Europa. Iată o nouă ciudățenie din partea americanilor, care dădea de gândit aliaților lor din Lumea Veche. *Oare de ce trebuiau să fie atât de imprevizibili?* se întrebau, europenii. Față de ruși, atitudinea americanilor avea o valoare strategică. Nu însă și față de aliați.

Nici față de proprii funcționari guvernamentali, reflectă Ryan. *Ce dracu' se întâmplă?*

Aflat la o depărtare de trei mii de mile, Jack putea privi evenimentul cu detașarea cuvenită. În absența unui mecanism juridic viabil pentru combaterea acestor delictе, poate că nu era rău să se recurgă la o acțiune nemijlocită. Provocarea directă la adresa puterii unui stat risca să se soldeze cu o reacție pe măsură.

Dacă am putut bombarda o țară străină pentru finanțarea unei operațiuni împotriva militarilor americani dintr-o discotecă berlineză, atunci de ce să nu...

...ucidem oameni pe teritoriul unei țări democrate de pe celălalt continent american?

Cum rămâne însă cu explicațiile politice?

Aici era necazul. Columbia își avea propriile sale legi. Nu era Libia, condusă de un personaj de operetă, care azi putea fi la putere și mâine nu. Nu era nici Iranul, unde domnea o teocrație necruțătoare, tristă dovadă a priceperii gerontologilor. Columbia era un stat, cu tradiții democratice reale, care-și risca instituțiile în încercarea de-a proteja cetățenii unei alte țări împotriva... lor înșiși.

— *Ce dracu' facem?*

La cel mai înalt nivel de conducere politică, binele și răul căpătau valori diferite.

Chiar așa să fie? Care erau regulile? Ce spunea legea? Dar oare existau legi și reguli? Înainte de-a putea răspunde la aceste întrebări, Ryan știa că trebuia să cunoască faptele. Nu-i va fi prea ușor. Se lăsă pe spate în fotoliul său confortabil și privi în jos, la Marea Mânecii, care se lărgea ca o pâlnie pe măsură ce avionul înainta spre vest, părăsind spațiul aerian al continentului european. Dincolo de acele stânci singuratice de care se putea zdrobi ușor o navă, se întindea Atlanticul de Nord, până la țărmul țării sale. Avea la dispoziție șapte ore ca să decidă ce trebuia făcut odată ajuns acasă. Șapte ore întregi, își zise Jack. Oare de câte ori își va mai pune aceleași întrebări? Și de câte ori, în loc

de răspunsuri, va da peste o nouă întrebare?

Legea era o capcană, își zise Murray. O zeiță pe care s-o adori, o superbă statuie din bronz, reprezentând o femeie care-ți lumina calea în întuneric. Dar dacă totuși drumul nu ducea nicăieri? De pildă, dosarul singurului „suspect” în cazul asasinării directorului Jacobs. Columbienii îl făcuseră să-și mărturisească vina. Cele treizeci de pagini bătute la un rând se aflau pe biroul lui Murray. Deținea o mulțime de probe concrete, prelucrate după toate regulile artei în legendarele laboratoare de medicină legală ale FBI-ului. Și totuși, exista o mică problemă. Tratatul de extrădare încheiat de Statele Unite și Columbia era pentru moment inoperant. Tribunalul Suprem Columbian – mai precis, judecătorii care mai trăiau după ce doisprezece dintre colegii lor fuseseră asasinați în urma unui raid recent al organizației M-19 – decisese că tratatul contravenea oarecum Constituției țării lor. Prin urmare, el fusese anulat. În consecință, nici vorbă de extrădare. Asasinul urma să fie judecat în Columbia și fără îndoială condamnat la închisoare pe termen lung, în timp ce Murray și FBI-ul ar fi vrut să-l știe cel puțin încarcerat la Marion din Illinois (cea mai sigură închisoare federală pentru delincvenții periculoși – un fel de Alcatraz), iar Departamentul Justiției intenționa să ceară pedeapsa cu moartea, prevăzută în cazul crimelor legate de traficul cu droguri. Dar... mărturia obținută de columbieni nu respecta întru totul regulile procedurii americane, avocații opinând că ar fi putut oricând fi respinsă de un judecător american – ceea ce-ar fi însemnat suspendarea pedepsei capitale. Ca urmare, individul care-l lichidase pe directorul FBI ar fi devenit o celebritate în închisoarea Marion din Illinois, ai cărei prizonieri nu împărtășeau afecțiunea americanului de rând față de FBI. Cu o zi înainte aflase că lucrurile stăteau exact la fel și în cazul „Piraților”. Un vulpoi de avocat al apărării descoperise isprava celor din Paza de Coastă, reușind să comute pedeapsa cu moartea și în acest proces. Singura veste bună, în opinia lui Murray, era că guvernul țării sale reacționase într-un mod cât se poate de satisfăcător, deși, din punct de vedere legal, acțiunea se încadra în categoria crimelor cu premeditare.

Pe Dan Murray îl îngrijora faptul că socotea aceste represalii drept o veste bună. Nu așa fusese educat și nu așa îi educase la rândul său pe alții în anii studenției și mai târziu, ca profesor la Academia FBI. Ce se întâmplă atunci când guvernele încălcau

legea? Răspunsul dat în literatura de specialitate era anarhia – cel puțin atunci când se descoperea că un guvern își nesocotea propriile legi. Dar aceasta era și cea mai limpede definiție a unui infractor: o persoană care nu respecta legea.

Nu, își spusese liniștit Murray. Toată viața lui urmasese acea lumină, ea fiind singurul licăr de normalitate capabil să călăuzească o societate cufundată în întuneric. Misiunea sa și a FBI-ului era să aplice legile țării cu credință și onestitate. Existau desigur porțițe de scăpare – nici nu se putea altfel, întrucât textele scrise nu aveau cum să prevadă absolut toate situațiile – dar, acolo unde legea se arăta insuficientă, omul trebuia să se bazeze pe principiul care o generase. Poate că împrejurările nu se dovedeau întotdeauna dintre cele mai fericite, însă alternativa era de departe cea mai bună. Ce se întâmplă însă atunci când legea nu funcționa? Și asta făcea parte din joc? Dar la urma urmei, era vorba doar de un simplu joc?

Clark avea o părere întrucâtva diferită. Legea nu fusese niciodată o preocupare a sa – cel puțin, nu una imediată. Pentru el, ceva „legal” însemna ceva O.K., fără ca legiuitorii să fi elaborat în prealabil un set de reguli semnate de președintele X sau Y. Pentru el, legea însemna că președintele în funcțiune hotărâse că prelungirea existenței unui anumit lucru sau a unei anumite persoane contravenea intereselor supreme ale țării sale. Lucrase în slujba guvernului încă de pe vremea când făcea parte din comandourile secrete ale SEAL – elita Marinei Statelor Unite, în cadrul acelei comunități restrânse și liniștite își câștigase un renume, despre care se vorbea și acum cu respect; i se spunea „Șarpele”, pentru că mergea cu pași neauziți. Din câte știa Clark, nici un dușman care-i ieșea în cale nu apucase să mai povestească altora că dăduse ochii cu el. Bineînțeles, pe atunci purta un alt nume, însă asta se întâmplase pentru că, plecând din Marină, comisese greșeala (aceasta chiar că fusese o greșeală, deși doar în sensul tehnic al cuvântului) de a-și valorifica priceperea ca agent independent. Se descurcase și încă foarte bine, până când poliția îi descoperise identitatea. Lecția învățată din acea aventură era că, dacă oamenii nu cercetează ceea ce se petrece pe un câmp de luptă, în schimb investighează orice altceva – ceea ce necesita mai multă circumspecție din partea sa. Eroarea sa prostească – urmare a faptului că intrase în colimatorul poliției locale – fusese de-a atragă atenția CIA asupra

sa, Agenția având din când în când nevoie de oameni cu pregătire ca a lui. Exista chiar și o glumă: „Când trebuie înfăptuit un asasinat, caută pe cineva care ucide ca să-și câștige existența”. Cel puțin butada îl amuzase la vremea aceea, cu aproape douăzeci de ani în urmă.

Alții decideau cine trebuia să trăiască – „alții” însemnând cei aleși cu grijă ca să reprezinte poporul american și pe care-i slujise într-un fel sau altul aproape pe toată durata vieții sale de adult. Singura lege – așa cum își dăduse cândva osteneala să descopere – era că nu exista nici o lege. Dacă președintele ordona: „Ucideți”, atunci Clark devenea un simplu instrument al unei politici guvernamentale bine definite – cu atât mai mult acum, când membrii aleși ai Congresului trebuiau să se declare de acord cu Executivul. Regulile care din când în când interziceau asemenea acte erau ordinele executive emise din biroul președintelui și pe care acesta putea să le încalce fără să-l tragă cineva la răspundere – sau mai bine-zis să le reformuleze în funcție de situație. Desigur, Clark era prea puțin implicat în ordinele executive. Sarcinile sale în slujba Agenției țineau în primul rând de celelalte însușiri ale lui – de pildă, atingerea și părăsirea unui obiectiv fără a fi observat de inamic, operațiune la care nu avea egal. Însă principalul motiv pentru care fusese angajat era uciderea. Clark – botezat John Terrence Kelly în parohia St. Ignatius din Indianapolis – considera omorul pur și simplu un act de război îngăduit atât de țara, cât și de religia sa și pe care-l lua mai mult sau mai puțin în serios. În definitiv, acțiunea din Vietnam nu primise niciodată calificativul de război declarat și, dacă la vremea aceea procedase corect ucigându-i pe dușmanii țării sale, de ce nu s-ar fi aplicat și acum același principiu? Pentru faimosul John T. Clark, crimă însemna să ucizi oameni fără un motiv bine întemeiat. Așadar, lăsa legea pe seama avocaților, convins că definiția sa pornind de la criteriul cauzei drepte era mai practică și mai eficientă.

Preocuparea lui imediată era următoarea țintă. Dispunea de încă două zile în compania grupului de luptă de la bordul portavionului și intenționa pe cât posibil să elaboreze un plan de lansare a unei noi bombe.

Clark locuia într-o casă de bârne la periferia orașului Bogota – sediul conspirativ al CIA vreme de zece ani, oficial proprietatea unei corporații care-l închiria unor oameni de afaceri americani aflați în vizită în Columbia. Casa nu avea nici un semn distinctiv.

Telefonul fusese unul obișnuit, până când Clark îi conectase un dispozitiv portabil de codificare – unul simplu, care n-ar fi făcut doi bani în Europa răsăriteană, dar suficient pentru a evita riscul unor interceptări aici, unde asemenea practici nu erau prea frecvente – precum și o antenă de satelit funcționând printr-un orificiu bine ascuns din acoperiș și legată la un alt sistem de codificare, asemănător cu un casetofon portabil.

Care era planul următor? se întrebă el. Distrugerea locuinței lui Untiveros fusese plănuită cu grijă, astfel încât să pară opera unui automobil-capcană. De ce n-ar repeta figura? Toată șmecheria era să plaseze bomba astfel încât să tragă țintelor prezumtive o spaimă soră cu moartea, silindu-le să se refugieze într-un loc unde ar fi fost mai ușor de lovit. Pentru asta, atentatul trebuia să pară cât mai autentic – dar nu într-atât încât să rănească oameni nevinovați. Acesta era necazul cu automobilele-capcană. *Bombă cu explozie întârziată?* se întrebă el. Era o idee. O bombă cu ceas, care să dea impresia unei primejdii reale. *Prea greu de realizat,* decise Clark.

Cel mai simplu era să folosească o pușcă, însă asasinatul ar fi fost prea dificil de pregătit. Găsirea unui loc adecvat ar fi fost o acțiune complicată și riscantă. Șefii Cartelului supravegheau fiecare fereastră cu vedere către locuința lor. Dacă un american ar fi închiriat vreuna dintre casele vecine, din care ulterior s-ar fi putut auzi împușcături, unde mai era secretul misiunii? Totul era ca traficanții să nu-și dea seama ce se întâmplă.

Planul lui Clark era unul elegant și simplu. Atât de simplu și elegant, încât nu le venise în minte presupușilor experți în operațiuni dubioase de la Langley. Intenția lui era să ucidă cât mai multe persoane de pe lista sa, ca să sporească teama celor ce se știau vizați. Oricât și-ar fi dorit să-i lichideze pe toți, era practic imposibil. Așadar, ceea ce urmărea Clark era să ucidă cât mai mulți într-un asemenea mod încât să provoace o derută totală în rândul supraviețuitorilor.

Cartelul era alcătuit din indivizi fără scrupule, a căror inteligență se manifesta prin viclenie, îndeosebi când întâlneau un adversar redutabil. Ca orice buni soldați, stăteau mereu cu ochii în patru, pregătiți să facă față la primul semn de alarmă, însă, spre deosebire de soldați, se păzeau în egală măsură de primejdiile venite dinăuntru cât și de cele din afară. În ciuda succeselor înregistrate pe baza colaborării dintre ei, în esență erau rivali. Sclavi ai banului și ai puterii, își doreau în permanență

mai mult decât aveau. Unor astfel de oameni nimic nu le ajungea și mai ales puterea. Clark – și nu numai el – avea impresia că scopul lor final era să preia controlul politic al țării. Dar statele nu erau conduse de comitete – cel puțin nu de unele atât de mari. Tot ce trebuia să facă Clark era să-i convingă pe șefii Cartelului că în interiorul organizației se ducea o luptă surdă pentru putere, moment în care ar fi început să se ucidă între ei, într-o versiune a războaielor din sânul Mafiei anilor 30.

Posibil, cugetă el. Dădea planului cam treizeci la sută șanse de reușită. Dar, chiar și în caz de eșec, câțiva jucători importanți ar fi fost îndepărtați de pe teren – ceea ce putea fi socotit un succes tactic, dacă nu unul strategic. Subminarea coeziunii Cartelului ar fi înlesnit eforturile Columbiei de-a lichida organizația – un alt posibil rezultat strategic, deși nu singurul. Mai exista eventualitatea ca acel conflict pe care voia să-l declanșeze să aibă consecințe asemănătoare cu cele ale războiului Castellomarese, cunoscut și sub numele de Vecerniile italiene, când zeci de mafioți căzuseră uciși de gloanțele confrăților lor. Urmarea acelei nopți însângerate fusese o rețea a crimei organizate mult mai puternică, mai unită și mai periculoasă, sub conducerea inteligentă a lui Carlo Luciano și Vito Genovese. Acesta era marele risc, chibzui Clark. Totuși, situația nu putea deveni cu mult mai rea decât era acum. Cel puțin așa hotărâse Washingtonul. Era o miză care trebuia jucată.

Curând sosi și Larson. Fusese la casa conspirativă o singură dată și, deși îi asigura lui Clark acoperire, dându-se drept prospector – în jurul casei existau mai multe lăzi cu felurite roci – îl neliniștea un aspect al misiunii.

— Ai ascultat știrile?

— Toată lumea crede că-i vorba de un automobil-capcană, răspunse Larson cu un surâs viclean. Data viitoare n-o să mai avem norocul ăsta.

— Probabil că nu. Următoarea lovitură va trebui să fie ceva cu adevărat spectaculos.

— Ce te uiți așa la mine? Doar nu-ți închipui că știu unde se va ține următoarea întrunire?

Ce grozav ar fi, își zise Clark.

Bineînțeles că nu avea habar și ar fi dezaprobat orice ordin de-a face vreo investigație în acest sens.

— Sigur că nu. Nu putem decât să ne rugăm la Cel de Sus ca să interceptăm o nouă convorbire. Fără îndoială că se va stabili o

întâlnire. Trebuie să se adune și să discute ce s-a întâmplat.

— De acord cu tine, numai că s-ar putea să nu se adune aici în munți.

— Cum?

— Cu toții au proprietăți și la șes.

Iată ceva ce-i scăpase lui Clark. În cazul acesta, ar fi fost extrem de dificil să dea o nouă lovitură.

— Laserul se poate repera din avion?

— Nu văd de ce nu. Însă după aia aterizez, fac plinul și mă car dracului din țara asta o dată pentru totdeauna.

Henry și Harvey Patterson - frați gemeni, în vârstă de douăzeci și șapte de ani - erau o dovadă vie pentru orice teorie socială elaborată de un criminalist. Tatăl lor fusese de profesie asasin - chiar dacă nu teribil de competent - pe toată durata scurtei sale vieți, fiind ucis la treizeci și doi de ani de către proprietarul unui magazin de băuturi, care trăsese asupra lui cu un pistol de calibrul 12 de la o depărtare de câțiva pași. Faptul cântărea mult în ochii adeptilor behaviorismului, majoritatea conservatori din punct de vedere al opțiunii politice. În plus, gemenii proveneau dintr-o familie destrămată, neajuns la care se adăugau educația insuficientă, anturajul nerecomandabil și decorul unui cartier atins de sărăcie. Aceștia erau factori importanți pentru ramura ambientală a școlii behavioriste, ai cărei susținători aveau vederi politice liberale.

Indiferent de motivația comportamentului lor, cei doi frați erau asasini de profesie, cărora le plăcea acest stil de viață, fără să le pese câtuși de puțin dacă creierul lor fusese programat astfel încă înainte de-a se naște sau căpătaseră asemenea apucături în anii copilăriei. Nu erau proști. Dacă nu s-ar fi întâmplat ca testele de inteligență să încline de partea oamenilor cu carte, coeficientul realizat de ei i-ar fi situat ușor peste medie. Aveau suficientă inteligență animală cât să îngreuneze orice încercare a poliției de-a pune mâna pe ei și suficientă experiență a străzii cât să fie familiarizați cu legea în măsura în care să poată manipula sistemul legal cu un remarcabil succes. Frații Patterson erau și oameni cu principii: beau de stingeau (la limita alcoolismului), dar nu consumau droguri. Faptul putea părea puțin ciudat, dar, întrucât nici unul dintre ei nu se sinchisea prea mult de lege, această neconcordanță cu portretul-robot al unui delincvent nu-i deranja nici cât negru sub unghie.

Încă din adolescență, se făcuseră cunoscuți în tot sudul Alabamei, jefuind, dând spargerii și atacând locuitorii pașnici. Colegii de breaslă îi priveau cu un respect deosebit. Vreo câțiva îndrăzniseră să-l supere pe unul dintre ei sau pe amândoi (fiind gemeni, cine îl supăra pe unul îl supăra și pe celălalt) și plătiseră cu viața, în urma unor răni de suprafață (bătă) sau penetrante (cuțit ori glonț). Poliția îi bănuia de cinci omoruri. Problema era care dintre ei înfăptuise crima? Faptul că erau gemeni crea de fiecare dată o complicație de ordin tehnic, pe care avocatul lor – unul foarte priceput, pe care-l descoperiseră în primii ani de carieră – o folosisese cu maximum de efect ori de câte ori făceau o victimă, polițiștii puteau pune prinsoare pe leafa lor pe o lună că unul dintre frați – de regulă, cel care ar fi avut motive să ucidă victima – se găsea la zeci de mile depărtare, în prezența mai multor martori. În plus, victimele lor nu erau niciodată cetățeni cinstiți, ci membri ai aceleiași comunități a crimei – ceea ce învariabil domolea ardoarea poliției.

Nu însă și de data asta.

Trecuseră paisprezece ani de la primul conflict oficial cu legea, dar acum toți polițiștii din Alabama aflaseră de la șefii lor că lui Henry și Harvey li se înfundase. Poliția îi arestase, în sfârșit, pentru delikte grave și asta spre marea satisfacție a oamenilor legii, grație unei alte perechi de gemeni: două adorabile prostituate în vârstă de optsprezece ani, care cuceriseră inimile fraților Patterson. În ultimele cinci săptămâni, Henry și Harvey nu se dezlipiseră de Noreen și Doreen Grayson, în vreme ce patrulele de poliție din zonă urmăriseră cum se înfiripa o idilă – principalul lor subiect de discuții fiind cum dracu' reușeau îndrăgostiții să se deosebească între ei. Polițiștii behavioriști declarau că faptul nu avea cine știe ce importanță – afirmație pe care adepții teoriei mediului o categoriseau drept „inepție pseudoștiințifică”, dacă nu cumva chiar implicând perversiune sexuală. Totuși, ambele tabere considerau problema una extrem de interesantă. Oricare ar fi fost adevărul, iată că iubirea curată se dovedise a fi pierzania fraților Patterson.

Henry și Harvey hotărâseră să le scape pe surorile Grayson de individul care le procura droguri – un specimen de tristă faimă, dar cu atât mai redutabil, cu un trecut bogat în violențe și suspectat de dispariția mai multor cliente ale sale. Ceea ce pusese capac la toate fusese bătaia zdravănă căpătată de cele două gemene drept pedeapsă pentru refuzul lor de a-i ceda

traficantului câteva bijuterii primite în dar de la frații Patterson cu ocazia împlinirii unei luni de când erau împreună. Noreen se alesese cu falca ruptă, iar Doreen își pierduse șase dinți – plus alte abuzuri care-i înfuriaseră cumplit pe frații Patterson, făcând totodată necesară internarea fetelor în Centrul Medical al Universității din Alabama de Sud. Gemenii nu erau oameni care să înghită o ofensă fără să riposteze, așa că după o săptămână se ascuseseră pe o alee întunecoasă, unde puseseră capăt vieții lui Elrod Mellvane, slujindu-se de două revolvere identice Smith & Wesson.

Ghinionul lor fusese că la doi pași de locul cu pricina se găsea o mașină a poliției. Până și polițiștii erau însă de părere că, în acest caz, frații Patterson aduseseră un serviciu întregului oraș.

Locotenentul de poliție îi chemase pe amândoi la interogatoriu. Obrăznicia lor caracteristică dispăruse fără urmă. Armele fuseseră găsite la nici cincizeci de metri de locul crimei. Deși pe una nu existau nici un fel de amprente semnificative – armele de foc nu furnizau întotdeauna astfel de probe – cele patru gloanțe scoase din trupul lui Mellvane se potriveau la amândouă. Pattersonii fuseseră arestați la patru blocuri mai încolo. Pe mâinile lor se găsisse praf de pușcă, semn că se slujiseră de arme. În plus, motivul lichidării traficantului nu mai era un secret pentru nimeni. Singurul lucru de care mai aveau nevoie polițiștii era o mărturisire completă. În cele din urmă, pe cei doi îi părăsise norocul. Le-o spusese până și propriul lor avocat. Nici vorbă de-o înțelegere între juriști – procurorul orașului îi detesta mai mult chiar decât poliția – și, deși îi păștea o pedeapsă aspră pentru crimă, vestea cea bună era că probabil aveau să scape de scaunul electric, întrucât era posibil ca jurații să nu condamne la moarte pe asasinul unui proxenet și traficant de droguri care-și vârase două dintre târfe în spital, după ce probabil omorâse alte câteva. Delictul putea fi socotit crimă pasională, care în legislația americană beneficia de circumstanțe atenuante.

Îmbrăcați în zeghe, frații Patterson stăteau amândoi în fața biroului locotenentului de poliție. Acesta nu putea cu nici un chip să facă distincție între ei, dar nici nu se ostenea să-i întrebe, fiindcă probabil gemenii l-ar fi mințit, fie și numai din răutate.

— Unde-i avocatul nostru? întrebă Henry sau Harvey.

— Chiar așa, întări Harvey sau Henry.

— În cazul de față nu avem neapărată nevoie de avocat. Ei,

băieți. Ce-ați zice să ne faceți un mic serviciu? Întrebă locotenentul. În situația că ajungem la o înțelegere, poate că și noi vă acordăm o mică favoare.

Cu aceasta, problema asistenței juridice fusese rezolvată.

— Rahat! remarcă unul dintre gemeni, evident ca parte din tranzacție.

Amândoi se aflau pe muchie de cuțit. Îi pășteau ani grei de pușcărie și, deși nici unul dintre ei nu stătuse vreodată prea multă vreme la răcoare, câștigaseră suficientă experiență cât să priceapă că nu era de glumă.

— Ce-ați zice de-o condamnare pe viață? se interesă locotenentul, câtuși de puțin impresionat de teribilismul celor doi. Știți bine cum e treaba: până să fiți reabilitați și puși în libertate, vor trece șapte-opt ani. Vă convine perspectiva, băieți?

— Doar nu suntem tâmpiți. Altfel de ce ne-ați mai chemat aici? interveni celălalt Patterson, semn că era pregătit pentru negocieri.

— Dacă sunteți de acord să faceți o trebușoară în contul nostru, ați putea avea o surpriză dintre cele mai plăcute.

— Și cam ce fel de trebușoară?

Amândoi erau dispuși să accepte târgul.

— I-ați văzut pe Ramon și Jesus?

— Pirații? Întrebă unul din gemeni. La dracu'!

În lumea delincvenților - ca în orice altă comunitate - exista o ierarhie. Cei ce se legau de femei și copii rămâneau la baza piramidei. Pattersonii erau criminali înrăiți, însă nu maltrataseră în viața lor o femeie. Nu atacau decât bărbați - majoritatea mai slabi decât ei, dar bărbați - fapt important pentru imaginea lor în ochii celorlalți.

— Da, le-am văzut pe javrele alea, interveni al doilea, subliniind remarca succintă a fratelui său. S-au purtat ca niște otrepe. Două jeguri! Auziți, om fi făcut noi multe, da' nu ne-am dat în viața noastră la femei și nici n-am făcut felu' la vreo puștoaică. Și unde pui că scapă basma curată! Fir-ar mama lor a dracu'! Noi am scos din circulație un pește nenorocit și-acu' riscăm să ne punem gâtu-n laț. Asta-i dreptate, domnu' polițist? Rahat!

— Dacă lui Ramon și Jesus li s-ar întâmplă ceva... Ceva foarte grav... Începu liniștit locotenentul. Atunci poate că s-ar schimba situația. Vreau să spun, s-ar schimba în bine pentru voi, băieți.

— Adică?

— Adică le-ați putea vedea pe Noreen și pe Doreen oricât de des doriți. Poate chiar ați reuși să vă întemeiați câte o familie.

— Pe dracu'! pufni Henry sau Harvey.

— E o propunere extrem de avantajoasă, adăugă locotenentul.

— Ne cereți să le lichidăm pe leprele alea două?

Întrebarea venea din partea lui Harvey - spre marea dezamăgire a fratelui său, care se considera cel mai deștept dintre ei doi.

Locotenentul se mulțumi să-i fixeze cu privirea.

— Am priceput, zise Henry. Da' cine ne garantează că n-o să ne trageți în piept?

— Ce fel de vorbă-i asta? se miră locotenentul.

Tăcu o clipă, apoi adăugă:

— Ramon și Jesus au omorât o familie de patru persoane, violându-le mai întâi pe femeie și pe fetiță. Probabil că tot ei s-au ocupat și de uciderea unui polițist din oraș, împreună cu soția. Însă ceva n-a mers cum trebuia în procesul lor și maximumul de pedeapsă pe care-l vor căpăta este de 20 de ani. Ceea ce de fapt înseamnă șapte sau opt. Pentru uciderea a șase oameni. Mie nu mi se pare deloc cinstit, nu credeți?

Cei doi gemeni pricepuseră mesajul. Locotenentul citi acest lucru limpede în expresia identică din privirea lor. În momentul următor, decizia era luată. Coborâra pleoapele câteva secunde, chibzuind cum să-și aducă hotărârea la îndeplinire. Apoi privirile fraților își recăpătară seninătatea. Amândoi dădură din cap în semn de încuviințare și cu aceasta târgul fu încheiat.

— De-acum, băieți, fiți cu băgare de seamă. Închisoarea poate fi un loc al naibii de periculos.

Locotenentul se ridică și chemă gardianul. Dacă ar fi fost întrebat, ar fi răspuns că dorise (desigur, după ce ceruse permisiunea de-a discuta cu ei în absența unui avocat) să-i interogheze cu privire la o spargere în care nu erau amestecați, dar despre care ar fi putut deține unele informații și că, în schimbul acelor destăinuiri, se oferise să pună o vorbă bună pe lângă procurorul districtual. Din păcate, gemenii susținuseră că nu cunoșteau nici un fel de amănunte în legătură cu spargerea respectivă, astfel încât după mai puțin de cinci minute îi trimisese înapoi în celula lor. De s-ar fi întâmplat ca cei doi să scape vreo vorbă despre subiectul real al conversației avute cu locotenentul, cuvântul acestuia ar fi cântărit oricum mai greu decât cel al unor asasini de profesie, acuzați de crimă dovedită.

Cel mult, s-ar fi ajuns la un articol de cinci pagini în ziarul *Mobile Register*, de regulă intransigent față de crime și violențe. Pe urmă le-ar fi fost destul de greu să se recunoască vinovați de un dublu asasinat, chiar dacă l-ar fi comis în folosul poliției.

Locotenentul era un om de onoare, drept care se ocupă imediat de partea sa din tranzacție, în speranța că și frații Patterson își vor respecta promisiunea. Unul dintre cele patru gloanțe scoase din cadavrul lui Elrod McIlvane nu mai putea fi supus analizei balistice, dat fiind că se turtise – gloanțele din plumb fără carcasă de protecție se deformau foarte ușor – iar celelalte, deși constituiau probe destul de concludente, nu arătau cu mult mai bine. Locotenentul ceru ca gloanțele să-i fie aduse spre reexaminare, împreună cu raportul laboratorului balistic și fotografiile realizate la locul crimei. Bineînțeles, trebuia să semneze pentru ele, ca să mențină „lanțul probelor”. Cererea trebuia formulată în scris, astfel încât să existe o evidență strictă asupra probelor urmând a fi aduse în instanță, odată culese de la locul crimei și recunoscute ca semnificative, cunoscându-se cu precizie locul și persoana la care se aflau. Aceasta era o măsură de siguranță, prevenind manipularea ilegală a dovezilor incriminatorii. Dacă se întâmplă să se rătăcească o probă, fiind recuperată ulterior, ea nu mai putea fi folosită în instanță, datorită riscului de contrafacere. Locotenentul porni către laborator, unde tehnicienii tocmai se pregăteau să plece acasă. Îl întrebă pe expertul în balistică dacă nu putea verifica încă o dată gloanțele în cazul Patterson luni dimineață la prima oră. Omul răspunse că nu era nici o problemă. Unul dintre proiectile era cam deformat, dar putea fi adus ca probă în instanță. Cu toate acestea, nu-l deranja să mai verifice o dată.

Locotenentul luă gloanțele și se întoarse în biroul său. Săculețul de pânză în care se aflau purta o etichetă cu numărul cazului. Întrucât dovezile se găseau în custodie legală, întărită de semnătura locotenentului, „lanțul probelor” nu fusese rupt. Scrise un bilet pe o coală de sugativă, cum că nu voia să lase dovezile în birou pe timpul weekendului, drept care le luă acasă, urmând să le țină încuiate în servieta sa cu cifru. Locotenentul avea cincizeci și trei de ani, pregătindu-se să iasă la pensie peste trei luni, cu drepturi integrale. Treizeci de ani de serviciu îi ajungeau, își zise el, anticipând momentul când se va bucura din plin de barca sa de pescuit. Oricum, n-ar fi putut ieși la pensie cu conștiința împăcată atâta timp cât i-ar fi lăsat pe cei doi asasini

ai unui polițist – și nu numai – să scape doar cu opt ani de pușcărie.

Banii intrați în Columbia de pe urma comerțului cu droguri produsese ră tot felul de efecte secundare, printre care – printr-o uimitoare ironie a sorții! – un nou și sofisticat laborator criminalistic, pus la dispoziția poliției columbiene. Rămășițele casei Untiveros fiind supuse obișnuitelor teste chimice, în câteva ore se determinase că agentul exploziv fusese un amestec de ciclotetrametilenetetranitramină și trinitrotoluen. Cunoscute de regulă sub denumirea de HMX și TOT, notase specialistul, aceste două substanțe, combinate în proporție de șaptezeci la treizeci, formau un amestec exploziv numit Octol – foarte scump, foarte stabil și foarte puternic, fabricat îndeosebi în SUA, dar furnizat și de alte companii de pe continentul american și european, ba chiar și de pe cel asiatic. Considerându-și încheiate obligațiile pentru ziua în curs, chimistul înmână raportul secretarei, care-l trimise prin fax la Medellin, unde o altă secretară făcu o copie xerox. Douăzeci de minute mai târziu, exemplarul respectiv se găsea pe biroul lui Felix Cortez.

Raportul constituia încă un fragment ajutător pentru ca fostul ofițer de informații să poată reconstitui adevărul celor întâmplate. Nici o exploatare minieră de prin partea locului nu folosea Octol. Costa prea mult, iar pentru necesitățile economice ale ținutului erau suficiente gelurile explozive pe bază de nitrați. Pentru detonări mai puternice, menite a desprinde stâncile din loc, pur și simplu se săpa o groapă mai adâncă, unde se înghesuia mai mult explozibil. Forțele armate nu dispuneau însă de aceeași libertate de opțiune. Dimensiunea unui obuz era limitată de diametrul țevii de tun, iar cea a unei bombe, de greutatea suplimentară impusă asupra avionului purtător. Prin urmare, organizațiile militare erau permanent în căutare de explozibili mai puternici, astfel încât să obțină de la arme de dimensiuni reduse performanțe cât mai mari. Cortez scoase din raftul bibliotecii un tratat de specialitate, care-i confirmă faptul că Octolul era aproape exclusiv un exploziv militar... fiind utilizat ca detonator pentru arme nucleare. Descoperirea îi smulse un râs scurt, ca un lătrat.

Iată că astfel se lămureau încă vreo câteva lucruri. Primul său gând fusese acela că se folosea o tonă de dinamită. Dar aceleași rezultate puteau fi obținute cu mai puțin de cinci sute de kg. Luă

din raft o altă carte, unde citi că pentru o bombă de o mie de kilograme cantitatea propriu-zisă de explozibil era de nici cinci sute de kilograme.

De ce însă nu existau schije? Mai mult de jumătate din greutatea unei bombe o constituia carcasa de oțel. Cortez renunță pentru moment să elucideze enigma.

Ideea bombei lansate din avion explica o sumedenie de neclarități. Își aminti de instrucția făcută în Cuba, unde ofițerii nord-vietnamezi povestiseră clasei sale despre bombele inteligente care devastaseră podurile și uzinele electrice din țara lor în timpul scurtului, dar violentului bombardament Linebacker-II din 1972. După ani întregi de eșecuri costisitoare, bombardierele de luptă americane distruseseră în numai câteva zile zeci de ținte bine păzite, cu ajutorul proiectilelor prevăzute cu dispozitive de ghidaj.

Odată dirijată către un camion, o astfel de bombă ar fi creat impresia unei mașini-capcană, nu-i așa?

Totuși, de ce nu se zărea nici o urmă de schijă? Reciti raportul primit de la laborator. Se descoperiseră urme de celuloză, pe care tehnicienii le socoteau provenite de la cutiile de carton în care fuseseră ambalați explozivii.

Celuloză? Asta însemna hârtie sau fibră de lemn, nu? O bombă făcută din hârtie? Cortez luă în mână una dintre cărți – *Jane's Weapons System* – un tom gros, cu copertă tare și rezistentă... carton învelit în pânză. Va să zică, asta era! Dacă putea fi realizată o hârtie tare în scopuri atât de prozaice ca legarea unei cărți...

Cortez se lăsă pe spate în fotoliu și-și aprinse o țigară, felicitându-se pe sine și pe *norteamericanos*. Ideea era strălucită. Trimiseseră un bombardier cu o bombă inteligentă care, odată dirijată spre camionul cel monstruos, explodase fără a lăsa nici o urmă ce ar fi putut constitui o probă. Se întrebă a cui fusese inițiativa. Era uimit că americanii fuseseră capabili de un plan atât de inteligent. KGB-ul ar fi mobilizat grupuri de comando *Spetnatz*, care ar fi dat o luptă convențională de infanterie, lăsând în urmă tot felul de probe și transmițând mesajul într-un mod tipic rusesc, adică foarte eficient, dar lipsit de subtilitate. Iată că americanii dăduseră și ei o dată dovadă de o subtilitate demnă de un spaniol – de un Cortez, chicoti Felix. Un fapt cât se poate de remarcabil.

Acum știa „cum” se petrecuse atentatul îi mai rămânea să afle

și „de ce”. Păi, era limpede. Toată povestea aceea din ziarele americane despre un posibil război între bande. Existaseră paisprezece șefi supremi ai Cartelului. Acum mai trăiau doar zece. Americanii vor încerca să reducă numărul lor la... La cât? Își închipuiau cumva că o singură bombă va dezlanțui o luptă sângeroasă în interiorul organizației? Nu, decise Cortez. Numai un incident nu era de ajuns. Două poate – dar unul singur, nu.

Așadar, americanii aveau grupuri de comando în munții din sudul Medellinului. În plus, lansaseră o bombă și se pregăteau de o nouă lovitură menită a pune capăt comerțului cu droguri. Și acest lucru devenea cât se poate de limpede. Fără îndoială că doborau și avioane. Aveau oameni care supravegheau aeroporturile, transmițând informații pe baza cărora se inițiau diverse acțiuni. Era vorba de o operațiune complexă. Lucrul cel mai greu de crezut dintre toate era că planul funcționa. Americanii hotărâseră să pună în aplicare o strategie care dădea și rezultate. Iată un fapt *cu adevărat* surprinzător. De când se afla el în serviciul de contraspionaj, CIA abia dacă dovedise o eficiență medie în culegerea de informații, însă nicidecum în acțiunile concrete.

Felix se ridică de la birou, îndreptându-se spre dulăpiorul-bar. Descoperirea necesita o analiză profundă, prin urmare și un pahar bun de brandy. Își turnă o porție triplă într-un pahar de coniac, agitând alcoolul și lăsându-l să se încălzească de la căldura palmei, astfel încât aroma băuturii să-i incite simțurile încă înainte de-a lua prima sorbitură.

Limba chineză se baza pe idiograme. Cortez cunoscuse destule exemple de inteligență chinezească – simbolul pentru *criză* fiind o combinație a simbolurilor *pericol* și *ocazie*. Acest dualism îl șocase de prima oară când îl întâlnise și nu-l mai uitase niciodată. Ocazii ca aceea de față erau extrem de rare, dar și extrem de primejdioase. Își dădea seama că principalul pericol consta în faptul că nu știa cum se desfășura munca de informații la americani. Tot ce aflate până în prezent ducea la concluzia că exista un agent infiltrat în sânul organizației. Cineva la nivel înalt, dar nu chiar atât de sus pe cât și-ar fi dorit el să ajungă. Americanii reușiseră să compromită pe cineva, așa cum făcuseră de atâtea ori. Procedeu clasic al serviciilor de informații și încă unul la care CIA se pricepea grozav de bine. Cineva. Dar cine? Cineva care fusese profund ofensat și care acum dorea să se răzbune, obținând în același timp și un loc la masa șefilor. În

această categorie intrau relativ puține persoane, printre care și Felix Cortez. Va să zică, în loc să se folosească de mijloace proprii în atingerea acestui scop, se putea baza pe sprijinul americanilor. I se părea de-a dreptul straniu să se bazeze pe americani – dar în același timp și nespun de amuzant. De fapt, cam aceasta era definiția unei operațiuni cu acoperire perfectă. Tot ce-i rămânea de făcut era să-i lase pe americani să-și ducă planul la bun sfârșit, ținându-se în umbră și urmărind cum se desfășurau lucrurile. O asemenea stratagemă cerea multă răbdare și încredere în adversar – nemaipunând la socoteală riscurile asumate – însă Cortez intuia că merita efortul.

Neștiind cum să transmită anumite informații americanilor, decise să lase totul în seama hazardului. Nu, nu, nu în seama hazardului. După toate probabilitățile, exista o cale prin care americanii primeau informații – așadar, vor afla și de data asta. Ridică receptorul și dădu un telefon – obicei ce nu-i stătea în fire. După o scurtă chibzuință, luă încă o hotărâre. La urma urmei, nu se putea aștepta ca americanii să facă exact ceea ce dorea el și atunci când dorea. Unele lucruri trebuia să le rezolve singur.

Avionul lui Ryan ateriză la Andrews puțin după ora șapte seara. Unul dintre asistenții săi – ce grozav că-i avea la dispoziție! – luă în primire documentele secrete și le duse înapoi la Langley, în timp ce Jack își aruncă bagajul pe bancheta din spate a mașinii și porni spre casă. Intenționa să-și ofere o noapte de odihnă, spre a atenua efectele călătoriei cu avionul, iar a doua zi să-și reia munca la birou. Prima urgență – își zise el, cotind pe Interstate 50 – era să descopere ce pune la cale Agenția în America de Sud.

Ritter clătină din cap cu uimire și recunoștință. CAPER reușise să intercepteze o nouă convorbire. De data asta era vorba de însuși Cortez. Traficanții nu pricepeau că sistemul lor de comunicații era vulnerabil. Fenomenul nu era, desigur, o noutate. Același lucru se întâmplase cu nemții și cu japonezii în cel de-al doilea război mondial, repetându-se de atunci în nenumărate rânduri. Era pur și simplu o operațiune la care americanii se dovedeau mari experți. Nici că se găsea un moment mai oportun, întrucât portavionul mai rămânea disponibil doar pentru treizeci de ore. Abia dacă avea timp să transmită mesajul omului lor de pe *Ranger*. Ritter dactilografie instrucțiunile și ordinul de

misiune pe computerul său personal. Odată tipărite, le vârî într-un plic sigilat pe care-l înmână unuia dintre subordonații săi, acesta urmând să ia un avion militar până în Panama.

Căpitanului Robby Jackson îi creștea inima. Fie măcar și pentru faptul că simțea greutatea celei de-a patra trese pe umerii bluzei sale albe, iar acvila de argint care înlocuise frunzele de stejar pe gulerul tunicii kaki era un simbol mult mai impresionant pentru un pilot. Această promovare îl desemna ca pe un candidat serios la comanda unei escadrile de portavion – ultima sa însărcinare ca pilot activ, o știa prea bine, dar cea mai măreață dintre toate. Va avea de verificat diverse tipuri de avioane, răspunzând de peste optzeci de aparate împreună cu echipajele lor, precum și de personalul de întreținere, fără de care escadrila ar fi fost un simplu ornament pe puntea de zbor a portavionului.

Partea proastă era că ideile sale tactice nu dăduseră rezultatele scontate. Totuși, se consola cu gândul că nici o idee nouă nu putea prinde chiar de la început. Știa că o parte din ideile sale originale prezentau unele neajunsuri, iar sugestiile avansate de unul dintre comandanții de escadrilă de pe *Ranger* se dovediseră salutare, îmbunătățind considerabil tactica inițială. Și asta era de așteptat. La fel se putea spune și despre proiectilele Phoenix, ale căror dispozitive de ghidaj funcționaseră destul de bine. Nu chiar atât de bine pe cât făgăduise furnizorul, dar nici acesta nu era un lucru neobișnuit.

Robby se găsea la Centrul pentru Informații de luptă. Deocamdată nu se desfășurau nici un fel de operațiuni de zbor. Grupul de luptă se confrunta cu un cer plumburiu, norii promițând să se risipească de-abia peste câteva ore. Mecanicii trebăluiau pe la avioane, în timp ce Robby și ofițerii superiori ai „apărării” revedeau pentru a șasea oară înregistrările scenelor de luptă. Forțele „inamice” se descurcaseră remarcabil. Intuind planul defensiv al celor de pe *Ranger*, acționaseră prompt și eficient, aducându-și avioanele de asalt la distanța potrivită pentru tragere. Nu mai conta faptul că avioanele de luptă de pe *Ranger* le „distruseseră” în timpul retragerii. Misiunea lor în cadrul exercițiului de luptă era să „doboare” avioanele Backfire în momentul când acestea atacau.

Înregistrarea fusese realizată de radarul aflat la bordul aparatului Hawkeye E-2C, cu care zburase Robby pe durata primei ciocniri cu „inamicul”. Șase reluări erau mai mult decât

suficiente. Lămurise tot ce era de lămurit, așa că acum își dădu frâu liber gândurilor. Văzuse din nou Intruder-ul alimentându-se în timpul zborului, apoi îndreptându-se spre Ecuador și dispărând de pe ecranul radarului cu puțin înainte de-a ajunge deasupra țărmlui. Căpitanul Jackson se sprijini de speteaza scaunului, fără să participe la discuțiile celor din jurul său. Aceștia derulară înainte banda, căutând secvența întâlnirii cu „inamicul”, după care pierdură mai mult de o oră vizionând din nou lupta propriu-zisă – atâta câtă fusese, remarcă Jackson și în cele din urmă o derulară mai departe. Comandantul de escadrilă de pe *Ranger* era nemulțumit în primul rând de modul superficial în care se regrupaseră aparatele sale pentru a reveni pe puntea portavionului. Lipsa de organizare a avioanelor de luptă prilejui câteva comentarii caustice din partea căpitanului la a cărui funcție râvnea Robby. Observațiile acestuia, deși oarecum profane, erau foarte pertinente. Discuția continuă pe măsură ce se derula înregistrarea. Robby zări din nou avionul A-6, care se întorcea pe portavion după ce efectuase dracu’ știe ce misiune. Jackson era conștient că făcea simple presupuneri, lucru extrem de riscant pentru un ofițer de carieră. Totuși, nu se putea abține să nu gândească astfel.

— Domnule căpitan Jackson...

Robby întoarse capul, dând cu ochii de un militar care ținea în mână o mapă cu documente. Era un ordin de acțiune, pentru care trebuia mai întâi să semneze de primire. Abia după aceea îl luă și-l citi.

— Ce-i nou, Rob? Întrebă ofițerul de la Operațiuni.

— Amiralul Painter urmează să zboare până la Școala de Instrucție Militară și-mi cere să merg să-l aștept acolo, în loc să mă întorc la Washington. Presupun că vrea să afle înaintea tuturor cum a evoluat noua și superba mea schemă tactică, răspunse Jackson.

— Nu-ți mai face atâta sânge rău. Doar n-o să-ți ia tresele înapoi.

— Nici o clipă nu mi-a trecut prin gând una ca asta, replică Robby, arătând înspre ecran.

— Nimănui nu-i trece.

O oră mai târziu, *Ranger* ieși din zona cu cer acoperit. Primul avion care-și luă zborul fu cel al comandantului de escadrilă, care se îndreptă spre Panama, ca să lase curierul și să ia la bord diverse lucruri. Când se întoarse peste câteva ceasuri,

„tehnicianul de întreținere” îl aștepta, prevenit printr-un semnal recepționat pe o frecvență sigură. De îndată ce luă cunoștință de mesaj, porni spre cabina comandantului Jensen.

Câteva copii ale fotografiei fură duse la „Ascunzătoare”, însă martorul cel mai de nădejde se afla la Alexandria, unde Murray decise să se deplaseze personal.

Avea destulă experiență ca să nu întrebe de unde provenea fotografia. Cu alte cuvinte, știa că fusese realizată de CIA, probabil în cursul unei misiuni de supraveghere, însă împrejurările concrete în care fusese făcută nu-l interesau – sau așa i s-ar fi răspuns dacă ar fi pus vreo întrebare, ceea ce se abținuse să facă. În definitiv, îi era indiferent, din moment ce oricum n-ar fi acceptat o „explicație” de felul acesta.

Moira mergea spre însănătoșire. Nu mai era supusă la nici un fel de restricții, deși continua tratamentul pentru unele efecte secundare ale pilulelor pe care le luase. Ceva în legătură cu funcțiile hepatice, din câte auzise Murray, însă pacienta reacționa bine la medicație. O găsi stând în capul oaselor, sprijinită de căpătâiul patului, care putea fi ridicat prin simpla apăsare a unui buton. Orele de vizită se terminaseră. Copiii veniseră s-o vadă în aceeași seară – în opinia lui Murray, acesta era cel mai bun tratament de care putea beneficia. Versiunea oficială era că totul fusese un accident. Personalul spitalului cunoștea adevărul și mai suflase câte o vorbă în dreapta sau în stânga, însă FBI-ul declarase public că era vorba de un accident, mai ales că Moira nu luase o doză letală. Psihiatrul FBI-ului o examina de două ori pe zi și concluziile sale erau optimiste. Tentativa de sinucidere, deși reală, fusese rezultatul unui impuls de moment, nu a unei decizii îndelung cumpănite. Printr-o îngrijire atentă și sfaturi adecvate, Moira avea să-și revină, restabilindu-se complet. De asemenea, psihiatrul opina că ceea ce intenționa Murray putea fi de mare ajutor pacientei.

— Arăți cu mult mai bine, începu Dan. Cum o duc copiii?

— N-am să le mai fac una ca asta, răspunse Moira Wolfe. Cât am putut să fiu de proastă și de egoistă.

— Ți-am mai spus că te-a izbit un adevărat camion.

Murray se așază pe scaunul de lângă pat și deschise plicul pânzat pe care-l adusese cu sine.

— Nu cumva ăsta-i camionul cu pricina?

Moira apucă din mâna lui fotografia și o fixă preț de câteva

secunde. Nu era un cadru prea reușit. Luat de la o depărtare de peste două mile, nu avea nici măcar claritatea unui instantaneu făcut de un fotograf amator copilului său – deși imaginea fusese realizată cu lentile foarte puternice și apoi mărită pe computer. Totuși, o fotografie însemna mai mult expresia de pe chipul unei persoane. Forma capului, pieptănătura, alura, felul în care-și ținea mâinile, aplecarea capului...

— El e, declară Moira. Juan Diaz. De unde ai poza?

— De la o agenție guvernamentală, răspunse Murray, alegându-și cuvintele astfel încât să nu-i spună nimic – acel nimic însemnând de fapt CIA. Desfășurau o acțiune de urmărire discretă – nici nu știu precis unde – și au făcut fotografia asta. S-au gândit c-ar putea fi omul nostru. Pentru informarea ta, e prima fotografie confirmată a colonelului Felix Cortez, ofițer de contraspionaj. Acum măcar știm cum arată.

— Trebuie să-l prindeți, zise Moira.

— O să-l prindem, n-ai grijă, o asigură Murray.

— Știu ce am de făcut: să depun mărturie și toate celelalte. Știu și la ce trebuie să mă aștept din partea avocaților. Voi avea tăria să trec și prin asta. Voi reuși, domnule Murray.

Nu glumește, descoperi Dan. Nu era pentru prima oară când dorința de răzbunare contribuia la salvarea unei vieți – constată cu bucurie Murray. Iată că Moira avea încă un motiv pentru care să trăiască. Misiunea lui era de-a se îngriji ca atât ea cât și FBI-ul să se răzbune. Termenul folosit de FBI era acela de *răsplată*, însă cele câteva sute de agenți care lucrau la acest caz încetaseră demult să-l mai folosească.

A doua zi la prima oră, când sosi în birou, Jack găsi obișnuitul teanc de lucrări ce așteptau o rezolvare, iar deasupra lui un bilet de la judecătorul Moore.

„Convenția se încheie astă-seară”, scria judecătorul. „Ți-am rezervat un loc la ultimul avion pentru Chicago. Măine dimineață te prezinți la guvernatorul Fowler pentru raport. Așa se obișnuiește în cazul candidaților la președinție. Ți-am anexat câteva idei de bază pentru raportul respectiv, precum și un exemplar al raportului de securitate națională realizat în timpul campaniei prezidențiale din 1984. Poți aduce în discuție informații de uz restrâns sau confidențiale, însă nimic secret. Trebuie să-mi prezinți o ciornă înainte de ora 5.”

Cu asta, ziua era făcută praf. Ryan sună acasă, să-și anunțe

familia că va lipsi încă o noapte. Pe urmă se apucă de lucru. Acum nu va mai avea ocazia să-i ia la întrebări pe Ritter și pe Moore până luna viitoare. Aflase că Ritter urma să-și petreacă cea mai mare parte a zilei la Casa Albă. Al doilea telefon îl dădu la Bethesda, ca să ia legătura cu amiralul Greer și să-i ceară sfatul. Află cu surprindere că Greer își redactase singur ultimul raport de acest fel. Nu-l miră faptul că bătrânul vorbea cu un glas mult mai slab decât la ultima lor convorbire. Tonul lui rămăsese optimist, dar, oricât de încurajator îi răsună în urechi, Jack nu-și putea alunga din minte imaginea unui patinator olimpic realizând o uimitoare performanță pe o gheață subțire și nesigură.

21

Explicații

Nu-și închipuise niciodată că avionul comandantului era cel mai folosit aparat din escadrila portavionului. Bineînțeles că așa stăteau lucrurile - teoretic, știuse asta întotdeauna - însă deplasările aceluia avion unt și greoi, propulsat de elice, prezentaseră prea puțin interes pentru un pilot „născut” într-un Phantom - II F-4N și promovat curând după aceea la avioane de tip Tomcat F-14A. Nu pilotase de săptămâni întregi un avion de luptă, astfel încât, îndreptându-se spre aparatul comandantului - denumit oficial Greyhound C-2A, nume cât se poate de potrivit, întrucât zbura la fel ca un câine - decise să dea o fugă până la Pax River de îndată ce se va ivi ocazia, ca să-și facă această plăcere preț de câteva ore la bordul unui avion adevărat.

— Mi-e dor... murmură el ca pentru sine, cu chipul luminat de un surâs. Mi-e dor să iau viteză...

Zări avionul comandantului undeva în preajma catapultei. Mergând într-acolo, Robby dădu cu ochii de un alt Intruder A-6E, făcând parte tot dintre avioanele aflate la dispoziția comandantului. Către marginea pistei exista un spațiu îngust, numit „Ferma Bombelor”, folosit la depozitarea și pregătirea armamentului. Era un loc convenabil, prea mic pentru a parcă un avion și destul de aproape de balustradă pentru ca, la nevoie, bombe să poată fi aruncate peste bord. Acestea erau mișcate de colo-colo cu niște cărucioare mici și joase. Chiar în clipa când suia la bordul avionului, văzu un asemenea cărucior ducând către Intruder o bombă albastră „de manevră”. Bomba avea atașate acele dispozitive ciudate pentru ghidajul prin laser.

Va să zică astă-seară mai avem un exercițiu de lansare? Din nou îi veni să zâmbească. Deci domnu' Jensen bagă înc-o murătură la butoi, își zise Robby.

Zece minute mai târziu decola îndreptându-se spre Panama, de unde urma să ia un avion militar spre California.

Ryan zbura deasupra vestului Virginiei, într-un avion DC-9 al Companiei American Airlines. Un pas înapoi față de aparatele militare pentru VIP-uri, însă de data asta nu existau suficiente

motive spre a justifica un asemenea tratament preferențial. De regulă îl însoțea un bodyguard cu care Jack începuse să se obișnuiască. Cel de acum era un ofițer de caz care fusese rănit la datorie – suferise o căzătură zdravănă și-și vătămase grav șoldul. După însănătoșire avea probabil să se întoarcă la secția Operațiunii. Numele lui era Roger Harris. Părea de vreo treizeci de ani și – după opinia lui Jack – era chiar frumușel.

— Cu ce te-ai ocupat înainte de-a lucra la noi? îl întrebă el pe Harris.

— Să vedeți, domnule, eu...

— Te rog să-mi spui Jack. Funcția mea de la birou nu înseamnă neapărat că port și aureolă.

— Mă crezi c-am fost polițist de stradă în Newark? Într-o bună zi m-am gândit că n-ar fi rău să-mi caut o slujbă mai puțin riscantă, așa c-am venit aici. Ca să pătesc ce-am pățit, glumi el.

Avionul era pe jumătate gol. Ryan privi în jurul său, constatând că nu erau alți pasageri pe aproape. În plus, știa că aparatele de ascultare ar fi fost bruiate de huruitul motoarelor.

— Unde s-a întâmplat accidentul?

— În Polonia. La un miting. La un moment dat, am mirosit ceva suspect și-am împrăștiat mulțimea. Tipul pe care pusesem ochii a reușit s-o întindă, iar eu am vrut să-i ies în față. La două blocuri de ambasadă am vrut să sar un gard. Adică am încercat, numai că am dat peste un cotoi. Un maidanez nenorocit. Am călcat pe el, javra a miorlăit, iar eu m-am împiedicat și mi-am fracturat șoldul, ca o babă care alunecă în cadă.

Zâmbi cu amărăciune și adăugă:

— Prinderea unui spion e cu totul altceva decât ce vezi în filme, nu-i așa?

Jack încuviință din cap.

— Cândva am să-ți povestesc și eu o întâmplare asemănătoare.

— Ești în misiune? întrebă Harris, știind că Jack lucra la Informații, nu la Operațiuni.

— E o poveste foarte palpitantă. Păcat că n-o pot spune nimănui.

— Atunci ce-ai să-i zici lui J. Robert Fowler?

— Tocmai asta-i nostimada. De la mine n-o să afle decât ceea ce citește și-n ziare, numai că o informație e considerată oficială doar adică provine de la unul dintre noi.

În acel moment stewardesa se ivi lângă el. Zborul era prea

scurt pentru ca cei doi să servească masa, așa că Ryan comandă două beri.

— N-am voie să beau în timpul serviciului, protestă Harris.

— Tocmai ți-am acordat o dispensă, zise Ryan. Nu-mi place să beau singur și obișnuiesc să dau pe gât un păhărel de fiecare dată când zbor cu avionul.

— Am auzit că nu prea agreezi călătoriile aeriene, îndrăzni Harris.

— M-am vindecat și de asta, răspunse Jack, spunând pe jumătate adevărul.

— Ia spune ce se întâmplă? Întrebă Escobedo.

— Mai multe, răspunse Cortez, rostind cuvintele încet, atent și gânditor.

Voia să-i lase lui *el jefe* impresia că încă nu aflase adevărul, dar că își dădea toată silința, punându-și la bătaie întreaga capacitate analitică spre a găsi soluția enigmei.

— Cred că americanii au în munți două sau poate trei echipe de mercenari, care - după cum știți - au atacat câteva rafinării. Obiectivul lor pare a fi mai curând unul psihologic. Localnicii au început să se teamă să lucreze pentru noi. Nu-i prea greu să sperii oamenii de felul lor. Odată atins acest scop, vom avea mari probleme cu producția.

— Mercenari?

— E un termen tehnic, *jefe*. Din câte știi, mercenarul e un individ care-și vinde serviciile pe bani, însă de cele mai multe ori termenul denotă acțiuni paramilitare. Cine anume sunt? Am aflat că, vorbesc spaniola. Ar putea fi cetățeni columbieni sau argentinieni. Știi că *norteamericanos* foloseau militari din armata argentiniană ca să-i pregătească pe *contras*, nu? Numai tipi periculoși din perioada Juntei. Poate că datorită tulburărilor din țara lor, au decis să se angajeze la americani cu regim cvasipermanent. E doar una dintre ipoteze. Trebuie să înțelegi *jefe*, că astfel de operațiuni se cuvine să aibă o acoperire plauzibilă. Indiferent cărei nații aparțin, oamenii ăștia s-ar putea să nici nu aibă habar că lucrează pentru americani.

— Oricine-ar fi, ce propui să facem?

— Cum ce? Să-i hăituim și să-i ucidem, răspunse Cortez cu un glas de gheață. Avem nevoie de vreo două sute de oameni înarmați, însă cu siguranță că putem aduna atâția. Deja am trimis patrula care să caute prin munți. Îmi trebuie acordul tău

pentru a mobiliza forțele necesare, astfel încât să nu rămână necercetată nici o palmă de pământ.

— Fă ce crezi de cuviință. Ce-ai aflat în legătură cu bomba de la vila lui Untiveros?

— Cineva a ascuns sub prelata camionului patru sute de kilograme de explozibil foarte puternic. O mișcare isteasă, jefe. În alt vehicul ar fi fost cu neputință, dar în camion...

— *Sí*, fiecare cauciuc cântărea mai mult de-atât. Cine a făcut isprava?

— Nu americanii și nici mercenari de-ai lor, răspunse convins Cortez.

— Dar...

— Gândește-te o clipă, *jefe*, insistă Felix. Cine să fi avut acces la camion?

Escobedo chibzui câteva secunde. Amândoi se aflau pe bancheta din spate a limuzinei sale Mercedes. Era un 600, un model vechi, dar întreținut cu drag și adus la performanțele unei mașini noi. Mercedes Benz era tipul de automobil preferat de persoanele care aveau motive să se teamă de dușmanii violenți. Solid și dotat cu un motor puternic, cel al lui Escobedo suporta cu ușurință cele peste o mie de kilograme de blindaj care acoperea părțile vitale, precum și geamurile groase din policarbonat, care rezistau și la gloanțele unui pistol automat de calibrul 30. Pneurile erau umplute cu cauciuc spongios, nu cu aer, astfel încât, odată perforat, să nu se dezumfle – cel puțin, nu imediat. Rezervorul de benzină era prevăzut cu un grilaj de metal având aspectul unui fagure și care, deși nu putea preîntâmpina un incendiu, înlătura riscul de explozie. La cincizeci de metri în fața și în urma Mercedesului mergeau două BMW-uri – mașini puternice, pline cu paznici înarmați, întocmai ca automobilele însărcinate cu securitatea suitei prezidențiale.

— Crezi că-i vorba de cineva dintre ai noștri? Întrebă Escobedo după un moment de gândire.

— Tot ce se poate, *jefe*.

Tonul lui Cortez dădea a înțelege că faptul era mai mult decât probabil. Felix își drămuia cu grijă informațiile, atent la cea mai mică reacție a lui Escobedo.

— Bine, dar cine?

— Asta ar fi mai curând o întrebare la care să răspunzi tu, nu? Eu sunt ofițer de informații, nu detectiv.

Minciuna sfruntată strecurată cu succes de Cortez era o

dovadă în plus a paranoiei de care suferea Escobedo.

— Și avionul care lipsește?

— Nici asta nu se știe, raportă Felix. Cineva a ținut pistele de aterizare sub supraveghere – poate niște grupuri paramilitare americane, dar mai degrabă aceiași mercenari ascunși acum în munți. Probabil că au sabotat avionul într-un fel sau altul – dacă nu cumva chiar în cârdășie cu paznicii noștri. Bănuiesc că la plecare au ucis gărzile, ca să nu ciripească, după care au pus dinamită la depozitul de combustibil, ca să ne inducă în eroare. O manevră strălucită, care ar fi prins perfect dacă n-ar fi fost asasinatul de la Bogota.

Cortez trase aer în piept și continuă.

— Atacul asupra americanilor de la Bogota a fost o greșeală, *jefe*. I-a determinat pe aceștia să-și schimbe tactica de hărțuială cu una care amenință direct activitatea noastră. Au reușit să infiltreze pe cineva în sânul organizației și și-au luat revanșa bazându-se pe ambiția sau furia unuia dintre confrății dumneavoastră din conducerea Cartelului.

Cortez continua să vorbească pe un ton liniștit și măsurat – același cu care-și prezentase și raportul către superiorii săi de la Havana – ca un profesor adresându-se unui student ascuțit la minte. Modul lui de a prezenta faptele amintea de atitudinea unui doctor, dovedindu-se extrem de eficient și de convingător, mai ales în cazul latinilor, firi pătimașe, dar înclinate să-i respecte pe cei ce reușeau să le țină pasiunile în frâu. Reproșându-i lui Escobedo uciderea americanilor – șefului nu-i plăcea să primească reproșuri, lucru pe care Cortez îl știa, iar Escobedo știa la rândul său că Felix era conștient de asta – Cortez nu făcuse decât să-și sporească credibilitatea.

— Americanii au comis imprudența de-a o afirma ei înșiși, poate într-o încercare neîndemânatică de-a ne induce în eroare, lansând ipoteza unui conflict în interiorul organizației. De altfel, aceasta e o șmecherie inventată de americani: să te slujești de adevăr tocmai pentru a nega realitatea. Un truc inteligent, dar pe care l-au folosit prea des. Poate au impresia că organizația nu-l cunoaște, dar oricine lucrează în informații este familiarizat cu acest procedeu.

Cortez forțase nota, inventând argumentul cu pricina, care – după părerea lui – suna convingător. Efectul fu cel scontat. Escobedo își aținti privirea asupra geamurilor groase ale mașinii, rumegând ideea insinuată de Cortez.

— Mă întreb cine...

— Eu unul nu pot să-ți dau răspunsul. Poate că în seara asta vei reuși să clarifici problema împreună cu senor Fuentes.

Pentru Cortez, principala dificultate era să-și mențină imaginea de om integru. Cu toată inteligența și cruzimea sa, *el jefe* putea fi manipulat ca un copil, cu condiția să-i cunoști punctele nevralgice.

Drumul șerpuia pe fundul unei văi, paralel cu calea ferată și cu poteca săpată în stâncă de un râu în care se vărsau pâraiele din munți. Din punct de vedere tactic, Cortez știa că locul nu prezenta prea multă siguranță. Deși nu fusese niciodată în armată - exceptând obișnuitele ore de pregătire militară din cadrul sistemului de învățământ cubanez - își dădea seama de riscurile unui teren de joasă altitudine. În primul rând, puteai fi văzut de la o mare depărtare de către persoane aflate la înălțime. Indicatoarele rutiere căpătau o nouă semnificație, una de rău augur. Felix știa tot ce era de știut despre mașină. Fusese modificată de cea mai mare firmă producătoare de blindaje din lume. Aceeași firmă trimitea specialiști pentru verificarea periodică. Geamurile erau înlocuite de două ori pe an, întrucât lumina soarelui altera structura cristalină a polycarbonatului - cu atât mai mult în apropiere de Ecuator și la mare altitudine. Geamurile rezistau chiar și la gloanțe de mitralieră NATO de calibrul 7,62, iar scuturile de protecție a portierelor și motorului făceau față la nevoie și unor proiectile mai mari. Cu toate acestea, Cortez era neliniștit, dar își impunea să nu-și trădeze teama de pericol.

— Oare cine-ar putea fi? Întrebă Escobedo, în timp ce mașina cotea pe o nouă serpentină.

Brusc, în fața lor se iviră cinci grupuri de câte doi bărbați - un trăgător și-un încărcător de arme. Aveau mitraliere vest-germane MG3, recent introduse și în armata columbiană deoarece foloseau gloanțe de calibrul 7,62, la fel ca arma lor standard, G3, tot de fabricație germană. Cele cinci mitraliere tocmai fuseseră „furate” dintr-un depozit al armatei - de fapt, cumpărate de la un sergent însărcinat cu transportul muniției și ahtiat după bani. Bazate pe un model german mai vechi - MG-42, din timpul celui de-al doilea război mondial - MG3 reedita performanța acestuia de o mie două sute de focuri pe minut, adică douăzeci pe secundă. Mitralierele fuseseră așezate la treizeci de metri depărtare una de alta, două fiind ațintite asupra mașinii din

avangardă, două asupra celei din ariergardă și numai una asupra Mercedesului. Cortez nu avea chiar atât de multă încredere în blindajul limuzinei. Aruncă o privire către ceas. Trăgătorii apăruseră exact la țanc. Escobedo dispunea de câțiva șoferi foarte pricepuți. Dar și Untiveros avusese servitori de nădejde.

Țeava fiecărei arme era prevăzută cu un dispozitiv conic de mascare a focului. Contrar așteptărilor unui profan, menirea dispozitivului era de-a proteja ochii trăgătorului, ferindu-i de sclipirea propriilor împușcături. Ar fi fost practic imposibil să ascundă strălucirea de la gura țevii de privirile celor din jur.

Toate cinci începură să răpăie în aceeași secundă. Din partea dreaptă a drumului țâșniră cinci fulgere de lumină albă. Din fiecare țeavă porniră gloanțe trasoare, care permiteau trăgătorilor să-și atingă ținta fără a mai ochi prin cătare.

Nici unul dintre ocupanții celor trei mașini nu auzi zgomotul împușcăturilor, în schimb auziră sunetul gloanțelor ricoșând în blindaj – cel puțin acei câțiva care mai apucară să scape.

Escobedo înlemni văzând trasoarele îndreptate spre automobilul M-3, care deschidea coloana. Acesta nu dispunea de un blindaj la fel de rezistent ca și cel al Mercedesului. Farurile din spate clipiră, mai întâi stângul, apoi dreptul, după care BMW-ul părăsi șoseaua, dându-se peste cap întocmai ca o mașinuță de jucărie de-a fiului său. Însă, înainte să se întâmple acest lucru, atât el, cât și Cortez simțiră impactul gloanțelor trase asupra propriului lor automobil. Răpăitul lor amintea de grindina căzută pe un acoperiș de tablă. Numai că aici era vorba de grindină de gloanțe calibrul 150 izbind un blindaj din oțel și kevlar, nu un acoperiș de tablă. Șoferul lor – un tip extrem de priceput și cu reflexe foarte bune – răsuci în aceeași clipă volanul Mercedesului, ca să evite o ciocnire cu BMW-ul din față, apăsând în același timp pedala de accelerație. Motorul de șase cilindri al Mercedesului răspunse imediat la solicitare – și el era protejat de un înveliș blindat – dublându-și puterea și propulsând mașina înainte, astfel că pasagerii fură azvârliți înapoi pe banchete. Escobedo, care întorsese capul ca să-i vadă pe atacatori, avu impresia că trasoarele erau îndreptate spre capul său, oprindu-se ca prin minune în geamurile groase, care totuși începeau să crape sub violenta izbiturilor.

Cortez se aruncă peste Escobedo, trântindu-l pe podeaua mașinii. Nici unul dintre ei nu avusese răgaz să sufle o vorbă. În clipa când trăgătorii deschiseseră focul, mașina rula cu șaptezeci

de mile pe oră. Acum atinse aproape nouăzeci, reușind să scape din ambuscadă, înainte ca atacatorii să-și poată regla tirul. Automobilul primise peste patruzeci de gloanțe. După alte două minute, Cortez îndrăzni să ridice capul.

Constată cu surprindere că vreo câteva gloanțe loviseră geamurile de pe partea stângă, străbătând mașina dintr-o parte într-alta. Ochitorii se dovediseră al naibii de buni: reușiseră să străpungă geamurile blindate. Nu se zărea nici urmă din cele două mașini de escortă. Felix trase aer în piept. Tocmai câștigase cel mai periculos joc din viața lui.

— Ia-o pe primul drum lăturalnic! îi strigă el șoferului.

— Nu, se opuse imediat Escobedo. Mergi direct spre...

— E o tâmpenie! protestă Cortez, trecând peste ordinul șefului. Vrei să dăm peste o nouă ambuscadă? Nu vezi cum au știut unde să ne aștepte? Cotește imediat! urlă el din nou către șofer.

Acesta tocmai avusese ocazia să înțeleagă ce însemna tactica de ambuscadă, așa încât apăsă pe frână și coti pe primul drum lateral. Era o stradă secundară, din care se desfăcea un adevărat păienjenis de drumuri, ducând la diverse ferme din zonă.

— Găsește un loc mai ferit și oprește, ordonă Cortez.

— Bine, dar...

— Ceilalți se așteaptă să fugim, nu să stăm și să gândim. Își închipuie că procedăm așa cum scrie în orice manual de pregătire antitero. Numai proștii reacționează previzibil, adăugă Cortez, scuturându-și fragmentele de polycarbonat din păr.

Își scosese pistolul, pe care acum îl repuse ostentativ în teaca de sub braț.

— Jose, ai condus ca un adevărat maestru.

— Am pierdut amândouă mașinile din escortă, îl anunță șoferul.

— Nici nu mă miră, răspunse Cortez. Zău că nu. *Jesus Maria*, am scăpat ca prin urechile acului!

Oricâte păcate avea Escobedo, nu era un laș. Observă și el geamul lovit de glonț la numai câțiva centimetri de locul unde se aflase capul său. Două trasoare trecuseră prin mașină, rămânând înfipite în geam. *El jefe* desprinsese unul, agităndu-l în pumn ca pe un zar. Încă era cald.

— Trebuie să adresăm o reclamație firmei care ne-a furnizat geamurile blindate, zise el cu răceală, conștient că Felix îi salvase viața.

Ciudățenia era că avea dreptate. Totuși, pe Cortez îl impresiona mai curând faptul că reflexele sale – într-adevăr, reacționase cu o promptitudine remarcabilă – îl scăpaseră. Trecuse cam multșor de când fusese supus testului de pregătire fizică cerut de Direcția de Informații. În astfel de momente, chiar și persoanele mai circumspecte ajungeau să se simtă invincibile.

— Cine știa că mergem să-l vedem pe Fuentes? întrebă Felix.

— Trebuie...

Escobedo ridică receptorul telefonului, începând să formeze un număr. Cortez i-l luă cu blândețe din mână și-l puse în furcă.

— Ar fi o mare greșală, *jefe!* explică liniștit Felix. Cu tot respectul, te rog să-mi îngădui să mă ocup eu de problema asta. E o treabă de profesionist.

Escobedo era impresionat de Cortez, așa cum nu fusese niciodată.

— Vei fi răsplătit cum se cuvine, îl asigură el pe credinciosul său vasal.

În sinea lui, își reproșa că uneori îl tratase de sus și – chiar mai rău decât atât – îi nesocotise sfaturile înțelepte.

— Acum ce-ar trebui să facem?

— Jose, se adresează Cortez șoferului. Găsește un loc mai ridicat, de unde să putem vedea casa lui Fuentes.

Într-un minut, șoferul descoperi un cot al drumului, de unde se deschidea o perspectivă asupra întregii văi. Scoase mașina de pe carosabil și coborâră toți trei.

Jose cercetă starea automobilului. Din fericire, nici cauciucurile și nici motorul nu fuseseră atinse. Deși toată carcasa trebuia refăcută, mașina putea fi manevrată perfect. Jose o îndrăgea cu adevărat și, deși deplângea halul în care ajunsese, nu-și mai încăpea în piele de mândrie că prin îndemânarea sa salvase trei vieți.

În portbagaj se aflau câteva puști – arme germane G3, la fel ca acelea folosite în armată, însă cumpărate cu acte în regulă – precum și un binoclu. Cortez îi lăsă pe ceilalți doi să ia puștile, în timp ce el duse binoclul la ochi, îndreptându-l asupra locuinței luminate *a giorno* a lui Luis Fuentes, situată la o depărtare de vreo șase mile.

— Ce vrei să vezi? îl întrebă Escobedo.

— *Jefe*, dacă are vreun amestec în ambuscada de adineauri, cu siguranță că la ora asta știe că a dat greș, așa încât acolo ar trebui să fie fierbere mare. Dacă n-a aflat nimic, atunci nu vom

vedea nici o agitație deosebită.

— Ce crezi despre cei care au tras în noi?

— Îți închipui că ăia știu că am scăpat?

Cortez clătină din cap și urmă:

— N-au cum să fie siguri, astfel încât mai întâi vor căuta să se convingă de succesul operațiunii și că mașina noastră n-a putut ajunge prea departe. Cu alte cuvinte, în primul rând vor încerca să ne găsească. Jose, cam câte viraje ai făcut ca să ne aduci aici?

— Șase, domnule și prin părțile astea sunt o groază de drumuri, răspunde șoferul.

Arăta impresionant cu arma în mână.

— Înțelegi cum stă treaba, jefe? Afară de cazul când ceilalți dispun de o echipă numeroasă, există prea multe șosele care se cer verificate. Noi nu avem de-a face cu poliția, nici cu armata, altfel ne-am fi văzut de drum. Ambuscade ca aceea din care tocmai am scăpat – ține minte de la mine *jefe!* – odată ratate, nu mai au nici o șansă de succes. Poftim.

Îi întinse binoclul. Sosise momentul să-și arate bărbăția. Deschise portiera și scoase câteva sticle de Perrier. Escobedo se dădea în vânt după ele. Le destupă vârand capacele în orificiile lăsate de gloanțe în capacul portbagajului. Chiar și Jose râse amuzat, în timp ce Escobedo nu-și stăpâni uimirea față de sângele rece al lui Cortez.

— Pericolul mă face întotdeauna să-mi fie sete, explică Felix, întinzând fiecareia câte o sticlă.

— Într-adevăr, a fost o noapte aventuroasă, întâri Escobedo, trăgând o dușcă zdravănă din sticla sa.

Comandantul Jensen și copilotul său erau de o cu totul altă părere. Prima misiune de acest gen fusese o ocazie deosebită – așa cum se întâmplă întotdeauna când făceai un lucru pentru întâia oară. Acum devenise deja o rutină. Problema era că treaba mergea prea ușor. Când avea douăzeci de ani, Jensen înfruntase atât proiectile sol-aer, cât și proiectile dirijate prin radar, testându-și curajul și îndemânarea în lupta împotriva trăgătorilor nord-vietnamezi, la rândul lor vicleni și experimentați. Misiunea de față se dovedea la fel de palpitantă ca un drum până la cutia poștală, deși – se corectă el – adeseori se întâmplă ca lucrurile importante să fie comunicate prin poștă. Operațiunea se desfășura punct cu punct conform planului. Computerul lansa bomba exact la momentul stabilit, iar copilotul nu-și dezlipea

privirea de pe dispozitivul de vizare, ținând ținta permanent sub observație. De data asta Jensen trase o clipă cu coada ochiului spre ecranul televizorului.

— Nu întreb ce anume l-a întârziat pe Escobedo, zise Larson.

— Poate că a ajuns acolo mai devreme, cugetă cu voce tare Clark, fără să-și ia ochii de la obiectivul GLD.

— Poate, se învoi celălalt. Ai observat că de data asta n-au parcat nici o mașină lângă casă?

— Eh, ce-are a face? Bomba de-acum e reglată la o sutime de secundă, răspunse Clark și va exploda exact în clipa când va ateriza pe masa din sala de conferință.

De la distanță era și mai impresionant, își zise Cortez. Nu văzuse bomba căzând, nu auzise avionul care o lansase – lucru destul de straniu, în opinia lui – în schimb zărise strălucirea exploziei încă înainte ca bubuitura să-i ajungă la urechi. *Americanii și jucăriile lor*, își spuse Cortez. *Iată că pot fi periculoși*. Dar cel mai periculos dintre toate era faptul că sursa lor de informații – oricare ar fi fost – se dovedea una foarte, foarte bună, iar Felix nu avea nici cea mai vagă idee cine anume îi trăda – o constatare cât se poate de îngrijorătoare.

— Se pare că Fuentes n-a avut nici un amestec, remarcă Felix încă înainte ca zgomotul exploziei să se audă până la ei.

— Când mă gândesc că puteam fi și noi acolo.

— Așa e, numai că n-am fost. E timpul să mergem, *jefe*.

— Ce-i asta? Întrebă Larson.

Pe coasta muntelui, la vreo cinci mile depărtare, apăruseră două faruri de automobil. Nici unul dintre ei nu văzuse când oprise mașina la cotitură. Fuseseră atenți numai la țintă. Clark își făcea reproșuri că nu-i dăduse prin minte să cerceteze mai bine împrejurimile. O asemenea greșală putea fi adeseori fatală, iar el scăpase pentru o clipă din vedere cât de mare era riscul.

De îndată ce fasciculele de lumină își schimbă direcția, Clark aținti Noctronul asupra lor. Era o limuzină mare...

— Ce fel de mașină are Escobedo?

— La alegere, răspunse Larson. Ca și-n cazul hergheliei de la Churchill Downs. Porsche, Rolls, Benz...

— Ei, află că asta-mi pare a fi o limuzină dublă, probabil un Mercedes. Cam ciudat că bântuie pe coclaurile astea. Hai s-o

întindem dracului de-aici. Două excursii în fundătura asta mi-au fost prea de-ajuns. Eu unul am terminat cu bombele.

Optzeci de minute mai târziu, automobilul Subaru în care se aflau fu silit să încetinească. Drumul era blocat de mai multe ambulanțe și mașini de poliție, în timp ce oameni în uniformă umblau de colo-colo în lumina girofarurilor. La marginea șoselei zăceau răsturnate două BMW-uri negre. Oricine ar fi fost pasagerii, era limpede că cineva le purtase sâmbetele. Deși nu era o zonă cu trafic prea intens și aici, ca pretutindeni în lume unde circulau mașini, șoferii încetineau ca să arunce o privire la locul accidentului.

— La dracu', da știu că i-a ciuruit, murmură Larson.

Aprecierile lui Clark sunau ceva mai profesional.

— Gloanțele calibrul 30. Automate grele. S-a tras de foarte aproape. O ambuscadă fără prea multe șanse de scăpare. Alea-s BMW-uri M3.

— Mașini mari și rapide. Deci cineva cu bani gârlă. Doar nu crezi...

— În meseria asta nu prea trebuie să „crezi”. Cât de repede poți afla ce s-a întâmplat aici?

— Cam două ore după ce ne întoarcem.

— O.K.

Polițiștii se uitau la fiecare mașină care trecea pe lângă ei, însă nu verificau nici una. Un polițist își plimbă lanterna aprinsă în spatele dubitei Subaru. Zări niște obiecte mai ciudate, totuși ca formă și dimensiuni nu păreau a fi mitraliere. Le făcu semn să treacă mai departe. Lui Clark nu-i scăpă neobservat amănuntul, drept care se lăsă condus spre anumite ipoteze. Nu cumva războiul între bande, pe care spera să-l declanșeze, începuse deja?

Robby Jackson dispunea de un răgaz de două ore înainte de-a sui la bordul avionului militar C-141B, pe care instalația de realimentare îl făcea să semene cu un șarpe verzui. La bord se mai aflau vreo șaiszeci de soldați în echipament complet. Ca pilot de avioane de luptă, îi privea ușor amuzat. Va să zică asta era meseria fratelui său mai mic. Un maior se așeză lângă el, după ce-i ceruse permisiunea – Robby fiind mai mare în funcție.

— De unde sunteți?

— 7-infanterie ușoară.

Mayorul se lăsă pe spate, căutându-și o poziție cât mai

confortabilă. Își ținea casca în poală. Robby o ridică s-o cerceteze. Ca formă aducea cu căștile nemțești din timpul celui de-al doilea război mondial, numai că aceasta era confecționată din kevlar și acoperită cu o pânză de camuflaj, prinsă cu o bandă elastică verde, de care atârnau o mulțime de fâșii de stofă înnodate, ca șerpii de pe capul Meduzei.

— Și fratele meu are una la fel. E destul de grea. La ce dracu' folosește?

— Varza peticită? zâmbi maiorul, continuând să-și țină ochii închiși. Păi, kevlarul are rolul de-a opri anumite obiecte, care altfel ți-ar face țeasta praf, iar șomoioagele alea ascund forma rotundă, astfel încât să nu poată fi zărită printre tufe. Și ziceți că fratele dumneavoastră e unul de-ai noștri?

— E noua voastră achiziție - cu grad de sublocotenent. I se zice Ninja și mai nu știu cum...

— Trei-șaptesprezece. Brigada întâi. Eu sunt brigada a doua, la Informații. Dumneavoastră unde activați?

— Momentan la Pentagon. Când nu fac muncă de birou, pilotez avioane de luptă.

— Trebuie să fie grozav să lucrezi stând mereu pe scaun, își dădu cu părerea maiorul.

— Nu chiar, râse Robby. Avantajul e că pot pleca dracului din Dodge ori de câte ori e nevoie.

— Am înțeles, domnule căpitan. Ce vă aduce în Panama?

— Am avut o escadrilă care operează în larg, la bordul unui portavion. Am fost trimis să supraveghez manevrele. Dar dumneata?

— Instrucția obișnuită a unuia dintre batalioane. De regulă, ne desfășurăm activitatea în junglă și pe teren accidentat. În meseria noastră ne ascundem aproape tot timpul, explică maiorul.

— Un fel de gherilă?

— Cam așa ceva. Acesta a fost în esență un exercițiu de recunoaștere, culegere de informații, raiduri și altele de soiul ăsta.

— Cum a mers?

— Nu chiar atât de bine pe cât speram, mormăi maiorul. Am pierdut câțiva oameni de bază aflați pe poziții importante - cum s-a întâmplat și la dumneavoastră. Militarii ocupă pozițiile prin rotație și durează ceva timp până când cei noi capătă experiență, în orice caz, în primul rând unitățile de recunoaștere

au pierdut oameni de nădejde, dar și pe noi ne-a costat cam scump. De asta ne și antrenăm, explică maiorul. Instrucția e permanentă.

— La noi e cu totul altceva. Grupul își ocupă poziția și de regulă nu înregistrăm pierderi până la întoarcerea acasă.

— Întotdeauna am considerat că cei deja Marină au capete deștepte.

— E chiar așa de rău la voi? Fratele meu mi-a spus c-au pierdut un foarte bun conducător de echipă. Este într-adevăr un fapt atât de grav?

— Posibil. Am avut un tip pe nume Munoz, teribil de priceput când era vorba să se strecoare prin desiș în misiuni de recunoaștere. Într-o bună zi a dispărut. Luat la un rahat de operațiune specială – așa mi s-a spus. Cel care-a venit în locul lui nu are nici pe departe valoarea lui. Ce vreți, se mai întâmplă. N-ai ce-i face.

Lui Jackson numele Munoz îi păru cunoscut, însă nu-și amintea în ce împrejurări îl auzise.

— Cum aş putea s-ajung la Monterey?

— Cum, dar e la o azvârlitură de băț. Nu vreți să veniți cu noi, domnule căpitan? Bineînțeles, nu beneficiem de același confort ca la Marină.

— Nici noi n-o ducem întotdeauna ca pe roze, domnule maior. Țin minte că odată nu ne-au schimbat cearșafurile vreme de trei zile încheiate. Tot în săptămână aia ne-au dat la cină hot-dogs. În viața mea n-am să uit cursa de-atunci! O porcărie fără seamăn. Presupun că Jeepurile voastre au aer condiționat.

Căpitanul și maiorul se priviră unul pe altul, după care amândoi izbucniră în râs.

Ryan primi un apartament la etajul de deasupra celui la care locuia guvernatorul și plătit cu banii acestuia – ceea ce constituia o adevărată surpriză. Ocuparea unui întreg nivel facilita asigurarea pazei, Fowler dispunând acum de o echipă completă din serviciile secrete, pe care urma s-o păstreze în preajmă până în noiembrie, iar dacă avea să câștige alegerile, încă patru ani. Hotelul era foarte frumos și modern, cu pardoseli groase de beton, care totuși nu reușeau să oprească hărmălaia provenită de la chefurile ținute la etajul de dedesubt.

În momentul când Jack ieși de sub duș, se auziră ciocănituri în ușă. În cuier atârna un halat cu monograma hotelului. Ryan și-l

înfășură repede în jurul trupului, după care se duse să deschidă. În prag stătea o femeie de vreo patruzeci de ani, îmbrăcată trăsnet – în roșu, culoarea „puterii”. Fără a fi expert în moda feminină, se miră în sinea lui de felul în care culoarea reușea să sugereze și altceva, dincolo de percepția vizuală.

— Dumneavoastră sunteți doctorul Ryan? întrebă ea.

Din prima clipă pe Jack îl impresionează neplăcut modul în care femeia pusese întrebarea, de parcă ar fi văzut în el pe purtătorul unei boli infecțioase.

— Da. Cu cine am onoarea?

— Numele meu e Elizabeth Elliot, răspunse ea.

— Domnișoară Eliot, i se adresă Jack (femeia arăta într-adevăr a domnișoară). Mă aflu într-o poziție dezavantajată față de dumneavoastră. Nu știu cine sunteți.

— Sunt consilier-adjunct pentru politica externă.

— Aha. O.K. Intrați, vă rog.

Ryan deschise larg ușa, poftind-o înăuntru.

Ar fi trebuit să-și amintească. Va să zică, aceasta era „E.E.”, profesoară de științe politice la Benington, ale cărei vederi geopolitice – în opinia lui Ryan – îl făceau pe Lenin să semene cu Theodore Roosevelt. De-abia când ajunse în mijlocul camerei își dădu seama că ea nu-l urmărește.

— Intrați sau nu?

— Cu dumneavoastră așa...

Rămase în prag preț de câteva secunde înainte de-a vorbi din nou. Jack continua să-și zvânte părul cu prosopul, fără un cuvânt, curios să afle scopul vizitei.

— Știu bine cine sunteți, declară ea pe un ton sfidător.

De ce dracu' îl sfida? Jack nu avea nici cea mai mică idee. În orice caz, pentru el fusese o zi grea. Încă mai simțea urmările schimbării de fus orar în urma călătoriei în Europa, la care se adăuga încă o oră diferență față de ora oficială din SUA. Faptul explică în bună parte răspunsul său.

— Uitați ce este, ați picat chiar în momentul când ieșeam de sub duș. Am doi copii, o nevastă și, fiindcă veni vorba, am absolvit tot la Benington. Nu sunt James Bond și n-am obiceiul să-mi fac de cap. Dacă doriți să-mi comunicați ceva, fiți amabilă și spuneți-mi. În ultima săptămână am avut un program încărcat, așa că-s frânt de oboseală și vreau să mă culc.

— Întotdeauna sunteți așa de nepoliticos?

lisuse!

— Domnișoară Elliot, dacă intenționați să vă jucați cu copiii cei mari din Washington D.C., primul lucru de care trebuie să țineți seama e că afacerile sunt afaceri. Vreți să-mi spuneți ceva, dați-i drumul. Aveți ceva de întrebat, întrebați.

— Ce naiba căutați în Columbia? se răsti ea.

— La ce vă referiți? i-o întoarse Jack, pe un ton oarecum mai potolit.

— Știți foarte bine la ce mă refer. N-am nici cea mai mică îndoială.

— În acest caz, n-ați vrea să-mi reîmprospătați memoria?

— Tocmai a fost lansată o altă bombă, ucigând încă un șef al Cartelului, zise ea, aruncând o privire neliniștită pe coridor, ca și cum s-ar fi temut să n-o suspecteze cineva că tocmai negocia un preț cu bărbatul din cameră.

Astfel de lucruri nu erau deloc o raritate la convențiile politice, iar E.E. era o femeie destul de atrăgătoare.

— Nu am cunoștință de nici o operațiune de acest gen, indiferent dacă a fost inițiată de guvernul american sau de alte guverne. Cu alte cuvinte, nu posed nici un fel de informații privitoare la obiectul întrebării dumneavoastră. Nu pot ști absolut tot ce se întâmplă în lume. Indiferent dacă mă credeți sau nu, chiar și-atunci când ai privilegiul de-a lucra la CIA nu înseamnă că trebuie neapărat să fii la curent cu ce se petrece pe fiecare stâncă, în fiecare băltoacă și pe fiecare dâmb de pe mapamond. Despre ce anume este vorba?

— Dar trebuie să știți, protestă Elizabeth Elliot, acum de-a dreptul uluită.

— Domnișoară Elliot, cu doi ani în urmă ați scris o carte despre capacitatea de infiltrare a americanilor. Asta mi-a amintit de o veche poveste evreiască. Cică într-un *shtetl* din Rusia țaristă trăia cândva un bătrân. Omul avea doi pui și o mârtoagă prăpădită și obișnuia să repete tot timpul în gura mare acuzațiile obișnuite rostite de antisemiți: că evreii fac așa și pe dincolo. Întrebat de un vecin de ce vorbea astfel, moșul i-a răspuns că se simțea grozav văzând cât de puternic este. Așa și cu cartea dumneavoastră, iertați-mi sinceritatea: unu la sută fapte și nouăzeci și nouă la sută invective. Dacă țineți cu adevărat să știți de ce suntem și de ce nu suntem în stare noi, americanii, vă pot destăinui câte ceva – bineînțeles, cu excepția informațiilor secrete – și vă asigur că în final veți fi la fel de dezamăgită ca și mine. Bine-ar fi să fim măcar pe jumătate atât de puternici pe

cât credeți dumneavoastră.

— Dar ați ucis oameni.

— Eu personal?

— Da.

Poate că asta explica atitudinea ei, își zise Jack.

— Da, am ucis oameni. Într-o bună zi, am să vă povestesc și despre coșmarurile mele.

Tăcu o clipă, apoi urmă:

— Vreți să știți dacă sunt mândru de faptele mele? Nu, nu sunt. Dacă îmi pare bine că le-am comis? Ei bine, da. De ce? Pentru că, la momentul respectiv, era în joc fie viața mea, fie cea a soției și a fetiței mele, fie cea a unor oameni nevinovați. Am fost silit să ucid ca să-mi salvez propria viață sau pe a altora. Fără îndoială că vă amintiți împrejurările cu pricina, nu-i așa?

Dar Elisabeth Elliot nu se arată câtuși de puțin interesată de subiectul convorbirii.

— Guvernatorul vrea să vă vadă la ora opt și un sfert.

Pentru Ryan asta însemna șase ore de somn.

— Voi fi acolo.

— Dorește să vă întrebe despre Columbia.

— Atunci puteți culege dumneavoastră toți laurii, dându-i răspunsul mai devreme. Nu știu.

— Domnule Ryan, dacă guvernatorul va câștiga alegerile, sunteți...

— În pom? îi tăie vorba Ryan, surâzând cu indulgență. Știți, asta sună ca o replică dintr-un film de doi bani. Dacă șeful dumneavoastră câștigă, poate că veți avea autoritatea să mă concediați. Așa că dați-mi voie să vă explic în ce măsură mă va afecta o asemenea măsură: mă veți scuti de cele două ore și jumătate petrecute zilnic la volanul mașinii, mă veți lipsi de o slujbă grea și riscantă, care mă ține departe de familie în cea mai mare parte a timpului, mă veți sili să duc o viață în limitele câștigului meu de acum zece ani, mă veți obliga să mă întorc la munca mea, scriind cărți de istorie sau poate predând iarăși la catedră, unde de altfel mi-am luat și doctoratul. Domnișoară Elliot, am văzut mitraliere îndreptate asupra soției și fetiței mele și-am reușit să fac față *acelei* amenințări. Dacă vreți cu adevărat să vârați spaima în mine, trebuie să găsiți un motiv mai serios decât concedierea. Bănuiesc că ne vom revedea mâine dimineată, însă vă anunț de pe acum că raportul meu e destinat exclusiv guvernatorului. Instrucțiunile pe care le-am primit

menționează că la întrevvedere nu va participa o a treia persoană.

Cu aceasta, Jack închise ușa, o încuie și puse lanțul. Era conștient de faptul că băuse câteva beri în avion, însă nimeni nu îndrăznise până atunci să-l înfrunte astfel.

În loc să se îndrepte către ascensor, domnișoara Elliot porni în jos pe scări. Spre deosebire de cei mai mulți oameni din suita guvernatorului, secretarul particular al acestuia era perfect treaz – de altfel, nu bea decât rareori – și se afla deja la birou, elaborând planul unei campanii ce urma să înceapă peste o săptămână, în loc să aștepte până la Labor Day, după cum era obiceiul.

— Ei, bine? o întrebă el pe E.E.

— Zice că nu știe nimic. Sunt convinsă că minte.

— Altceva? insistă Arnold van Damm.

— E un individ arogant, obraznic și rău de gură.

— Ca și tine, Elizabeth.

Amândoi izbucniră în râs. În realitate, nu se prea simpatizau unul pe altul, însă campaniile politice prilejuiau alianțe dintre cele mai bizare. Directorul campaniei electorale tocmai citea o notă informativă despre Ryan, primită de la congressmanul Alan Trent, noul președinte al Comitetului Camerei Reprezentanților pentru supravegherea serviciilor de informații. E.E. Încă nu văzuse raportul. Îi spusese lui van Damm – care era deja la curent (deși nici unul dintre ei nu cunoștea motivul altercației) – că Ryan îl înfruntase pe Trent cu prilejul unei întâlniri de la Washington, numindu-l „homosexual” în public. Trent era genul de om care nu uita și nici nu ierta o insultă până la sfârșitul zilelor. De asemenea, nu-i stătea în fire să reverse laude asupra cuiva; și totuși, raportul lui îl copleșea pe Ryan cu epitete *ca intelligent, curajos și cinstit*. Atunci ce dracu’ însemnau toate astea? se întrebă van Damm.

Era cea de-a treia noapte de când nu mai dăduseră nici o lovitură. Chavez nu avea nici cea mai mică îndoială. Ieșiseră din ascunzătoare imediat după apusul soarelui și tocmai trecuseră pe la cel de-al doilea presupus punct de rafinare. Prezenta toate semnele unei asemenea operațiuni. Pământul decolorat de la scurgerile de acid, solul bătătorit, tot felul de gunoaie – totul arăta că pe acolo trecuseră oameni care probabil vizitau cu regularitate locul. Nu însă și în seara asta. Și nici în cele două nopți precedente. Ding știa că ar fi trebuit să se aștepte la una

ca asta. Toate manualele și prelegerile ascultate în cariera sa subliniau faptul că operațiunile de comando erau un straniu amestec de plictiseală și teroare; plictiseală pentru că în cea mai mare parte a timpului nu se întâmpla nimic, teroare pentru că atacul putea surveni în orice clipă. Acum înțelegea de ce oamenii aflați în misiune tindeau să lăncezească. La instrucție știai întotdeauna ce se va întâmpla – sau măcar că ceva trebuia să se întâmple. Armata nu-și pierdea vremea cu exerciții în care inamicul să rămână invizibil. Pregătirea militară era prea costisitoare. Acum se confrunta cu un adevăr supărător și anume că misiunile concrete de comando se dovedeau mai puțin palpitante decât antrenamentele, dar infinit mai periculoase – acest dualism fiind suficient ca să-i dea oricui dureri de cap.

Oricum și așa era sătul de dureri. Ajunsese să înghită câteva pastile de Tylenol la fiecare patru ore, din pricină durerilor musculare și a încheieturilor scrântite, a tensiunii și a încordării. Deși tânăr, învățase că efortul fizic susținut, combinat cu un puternic stres mental îmbătrâneau pe cineva văzând cu ochii. De fapt, nu era mai obosit decât un funcționar după o zi de lucru la birou, însă caracterul misiunii și locul unde se află îl amplificau orice senzație. Bucuria și tristețea, entuziasmul și deprimarea, teama și sentimentul invincibilității – toate erau cu mult mai puternice, într-un cuvânt, operațiunile de comando nu erau nici pe departe o joacă de copil. Atunci de ce... nu că nu-i plăceau, n-ar fi putut afirma asta, dar... ce? Chavez încercă să-și alunge gândul. Simțea că-i scădea capacitatea de concentrare.

Deși nu-și dădea seama, acesta era răspunsul. Ding Chavez era un luptător de comando înnăscut. Tot așa cum pe un chirurg nu-l încântau trupurile sfârtecate ale victimelor unui accident, la fel și Chavez ar fi preferat să stea pe un scaun de bar, lângă o fată frumoasă sau să privească un meci de fotbal împreună cu prietenii. Însă chirurgul știa că priceperea sa la masa de operație era esențială pentru a salva viața pacienților, iar Chavez era conștient că însușirile sale erau de o importanță capitală pentru reușita misiunii. Locul său era aici. În misiune totul era extrem de clar, cu excepția momentelor sale de derută – dar chiar și acestea se dovedeau clare, într-un mod cu totul diferit și straniu. Simțurile lui căutau printre copaci asemenea unui radar, descoperind sunetele dincolo de ciripitul păsărilor sau foșnetul animalelor în desiş, afară de cazul când astfel de zgomote reprezentau ele însele un semnal de alarmă. Mințea lui păstra un

echilibru perfect între paranoia și încredere. Era o armă a țării sale. Înțelegea perfect acest lucru și, chiar și atunci când îi era teamă sau când lupta cu plictiseala ori se străduia să-și țină atenția trează, preocupat de siguranța camarazilor lui, continua să rămână o mașină care respira și gândea, singurul său tel fiind acela de a-i neutraliza pe dușmanii poporului său.

O muncă anevoioasă, însă Chavez era făcut pentru ea.

Dar în seara asta nu se zărea nici o mișcare. Nici un semn trădând o prezentă omenească mai recentă. Rafinările rămâneau pustii. Chavez se opri la punctul de întâlnire prestabilit, așteptând ca restul echipei să-l ajungă din urmă. Își scoase ochelarii pentru vedere nocturnă – și-așa, abia dacă-i folosea o treime din timp – apoi bău câteva înghițituri de apă. Bine măcar că apa era bună – curată, provenită din pâraiele de munte.

— Absolut nimic, domnule căpitan, îi spuse Ding lui Ramirez, de îndată ce acesta ajunsese lângă el. N-am văzut și n-am auzit nimic.

— Ceva urme de pași sau de mașină?

— Numai două, însă vechi de vreo trei zile.

Ramirez se pricepea să determine vechimea unei urme, însă nu tot atât de bine ca sergentul Chavez. Răsuflă aproape ușurat.

— O.K, atunci ne întoarcem. Vă mai odihniți câteva minute, apoi pornim.

— Am înțeles. Domnule căpitan...

— Ce e, Ding?

— Ținutul ăsta pare părăsit.

— S-ar putea să ai dreptate. Oricum, va trebui să mai așteptăm câteva zile ca să fim siguri, zise Ramirez.

Pe de o parte, se bucura că de la moartea lui Rocha nu mai existaseră ciocniri, motiv pentru care trecuse cu vederea anumite semnale de alarmă ce-ar fi trebuit să-i atragă atenția. Inima îi spunea că totul era bine, în timp ce rațiunea și perspicacitatea s-ar fi cuvenit să-l prevină că ceva nu era în regulă.

Nici Chavez nu sesiză amănuntul. Conștientiza vag că se petrecea ceva – o senzație asemănătoare liniștii dinaintea unui cutremur sau primilor nori iviți pe cerul senin. Totuși, era prea tânăr și cu prea puțină experiență ca să-și dea seama despre ce era vorba. Avea calitățile necesare, putând fi socotit omul potrivit la locul potrivit, însă nu se afla în această postură de

prea multă vreme – lucru de care iarăși nu-și dădea seama.

Avea însă de îndeplinit un ordin. Cinci minute mai târziu pornea în fruntea grupului, urcând din nou coasta muntelui, evitând cu grijă potecile bătute și alegând un alt drum decât pe cel care veniseră. Atent la eventualele primejdii care-i puteau pândi la tot pasul, uita de un pericol mai îndepărtat, dar la fel de prezent.

Avionul C-141 B atinse pământul cu o zdruncinătură puternică, deși soldații nu pădură s-o observe. De fapt, cei mai mulți dormeau adânc, astfel că trebuia să fie treziți din somn. Jackson dormea rareori în avion. După părerea lui, era un obicei prost în cazul unui pilot. Avionul încetini, apoi dădu câteva ocoluri, mișcându-se greoi, ca un avion de luptă aflat la marginea pistei de aterizare a unui portavion, după care, într-un târziu, ușile etanșe se deschiseră.

— Veniți cu mine, domnule căpitan, îl invită maiorul.

Se ridică în picioare, săltându-și în spate ranița, care părea să fie grea.

— Am rugat-o pe soție să aducă aici mașina personală.

— Și cu ce se întoarce acasă?

— Va lua un automobil din parcul auto, îi explică maiorul. În acest fel, voi putea discuta despre manevre cu comandantul de batalion tot drumul până la Ord. Pe dumneavoastră vă lăsăm la Monterey.

— Mă puteți duce chiar până la Fort. Tare-aș vrea să-l calc pe frate-meu.

— De nu o fi în misiune.

— Vineri noaptea? Merită o încercare.

Adevăratul motiv al lui Robby era că discuția avută cu maiorul fusese prima sa conversație cu un ofițer de armată după ani și ani de zile. Acum că fusese avansat căpitan, esențialul era să se arate la înălțime. În acest caz, Robby era încrezător ca orice pilot de avioane de luptă, deși pasul de la căpitan la contraamiral era cel mai greu de făcut – nu-i strica deloc să-și extindă cunoștințele devenind un și mai bun ofițer de Stat-Major. Astfel, după un post de comandă – dacă reușea să-l obțină – se putea oricând întoarce la munca sa din Statul-Major.

— O.K.

Drumul de două ore între Baza Aeriană Travis și Fort Ord – Ord era un aeroport mic, insuficient pentru a găzdui avioane de

transport – se dovedi extrem de interesant. Bobby avu noroc. După două ore de istorisiri marinărești și de război, timp în care află lucruri despre care nu auzise niciodată până atunci, îl vizită pe Tim, care tocmai se întorcea acasă după o lungă noapte petrecută în oraș. Fratele mai mare descoperi că nu-i mai trebuia decât un colț unde să pună capul. Deși neobișnuit să doarmă pe o simplă canapea, își zise că de data asta nu avea încotro și trebuia să se împace cu situația.

Jack și bodyguardul său se prezentară în apartamentul guvernatorului exact la ora fixată. Nu cunoștea pe nici unul dintre oamenii de pază, dar aceștia fuseseră anunțați de venirea lui și oricum avea asupra sa legitimația CIA. De regulă o purta atârnată de gât cu un lăntișor, ca pe un talisman religios. Învelită în folie de plastic, legitimația avea mărimea unei cărți de joc, pe care se aflau o fotografie și un număr – fără a fi menționat vreun nume. De data asta Jack o arătă agenților, după care o vârî din nou în buzunarul hainei.

Raportul fusese programat după toate regulile celei mai îndrăgite rutine politice: micul dejun de lucru. Nu la fel de important ca dejunul – cu atât mai puțin decât cina – micul dejun era socotit, dintr-un motiv sau altul, un moment esențial al zilei și constituia un eveniment foarte serios.

Onorabilul J. (de la Jonathan, nume care nu-i plăcea defel) Robert (spune-mi Bob) Fowler, guvernatorul statului Ohio, era un bărbat între cincizeci și șaizeci de ani. Ca și președintele în funcție, Fowler fusese procuror al statului, cu o impresionantă experiență în magistratură. Își câștigase reputația de-a fi ajuns din Cleveland în Camera Reprezentanților, însă saltul de aici la Casa Albă era ceva mai dificil, iar locurile din Senat pentru statul său erau extrem de stabile. Așadar, cu șase ani în urmă devenise guvernator – după toate aparențele, unul cu adevărat eficient. Scopul său politic fusese formulat în urmă cu peste douăzeci de ani, iar acum se apropia momentul împlinirii acestei vechi năzuințe.

Era un bărbat înalt și fercheș, cu ochi căprui, părul ușor încăruntit la tâmpile și un aer obosit. America își solicita mult candidații prezidențiali. Ryan se uită la acest om cu aproape douăzeci de ani mai vârstnic, care în ultimele șase luni consumase prea multă cafea și hrană proastă în cadrul dejunurilor politice, dar care reușea totuși să zâmbească la

glumele răsuflăte ale persoanelor pe care nu le agreea și - lucrul cel mai remarcabil dintre toate - putea ține aceeași cuvântare și de patru ori pe zi, făcând-o să sune la fel de nouă și convingătoare pentru cine o asculta. După aprecierea lui Jack, Fowler se pricepea la politică externă tot atât cât avea el în comun cu Einstein și teoria relativității - adică aproape deloc.

— Va să zică, dumneata ești domnul Jack Ryan, i se adresa Fowler, luându-și privirea de la ziarul de dimineață.

— Da, domnule.

— Iartă-mă, te rog, că nu mă ridic. Săptămână trecută mi-am scrântit glezna și mă doare de vād negru înaintea ochilor.

Fowler făcu semn către bastonul de lângă el. Jack nu văzuse obiectul cu pricina, iar în telejurnalul din acea dimineață. Guvernatorul își rostise discursul și se fâțaise de colo-colo prin fața camerelor... cu o gleznă scrântită. Câtă bărbăție. Jack se apropie de el și-i strânse mâna.

— Am auzit că dumneata ești acum directorul-adjunct al Agenției de Informații.

— Iertați-mă, domnule guvernator, dar funcția mea este aceea de director-adjunct la departamentul Informații. Asta înseamnă că de regulă conduc unul dintre principalele departamente ale Agenției, celelalte fiind denumite Operațiuni, Știință și tehnologie și Administrație. Cu ce se ocupă Admin e limpede. Oamenii de la Ops culeg date în modul clasic, adică sunt tot timpul în misiune, în timp ce băieții de la S & T lucrează cu programe prin satelit și alte asemenea chestii științifice. Noi, cei de la Informații, încercăm să dăm un sens celor aflate de Ops și S & T. Asta este și principala mea sarcină. Adevăratul director-adjunct este amiralul James Greer, care...

— Am auzit și eu. Regret din suflet. Mi s-a spus că-i un om extraordinar. Până și dușmanii lui îi recunosc cinstea și integritatea. Bănuiesc că nici nu există un compliment mai frumos. Dorești să iei micul dejun cu mine?

Fowler era pe cale să împlinească prima cerință a vieții politice - aceea de-a se arăta agreabil. Încântător.

— Mi-ar face plăcere, domnule. Îmi permiteți să vă ajut?

— Nu-i nevoie, mă descurc și singur.

Se sprijini în baston, ridicându-se în picioare.

— Ești fost ofițer de Marină, fost comerciant și fost profesor de istorie. Am aflat povestea cu teroriștii de-acum câțiva ani. Oamenii mei, de fapt informatorii mei - adăugă el, zâmbind larg

și așezându-se din nou - mi-au spus că ai avansat rapid în ierarhia CIA, însă nu mi-au putut preciza și motivul. De altfel, amănuntul n-a fost dat publicității. Mărturisesc că sunt nedumerit.

— Domnule, obișnuim să păstrăm anumite secrete. Nu am căderea să discut despre tot ce-ați dori dumneavoastră să știți și oricum va trebui să vă bazați pe alții să vă vorbească despre mine, pentru că eu nu sunt obiectiv.

Guvernatorul dădu din cap binevoitor.

— Dumneata și Al Trent v-ați certat zdravăn cu câțva timp în urmă și totuși, iată că acum el te ridică în slăvi. Cum vine asta?

— Ar fi bine să-l întrebați chiar pe Al Trent, domnule.

— L-am întrebat, dar n-a vrut să-mi răspundă. De fapt, nu te simpatizează din cale-afară.

— Îmi pare rău, domnule, dar nu am voie să discut pe această temă. Dacă veți câștiga alegerile din noiembrie, veți afla singur despre ce e vorba.

Cum să-i explice că Al Trent ajutase CIA să aranjeze fuga din țară a șefului KGB-ului, ca să-și răzbune un bun prieten rus, trimis într-un lagăr de muncă? Și chiar de i-ar fi destăinuit întreaga tărașenie, ce șanse avea de-a fi crezut?

— Iar aseară ai scos-o din sărite pe Beth Elliot.

— Domnule, doriți să vă vorbesc ca un politician - ceea ce nu sunt - sau așa cum îmi cere munca mea?

— Vorbește deschis, fiule. E una din rarele bucurii pe care le are cineva cu o poziție ca a mea.

Ryan nu acordă nici o atenție aluziei.

— Domnișoara Elliot mi-a făcut impresia unei femei încrezute și impertinente. Nu-s obișnuit să fiu luat peste picior. Poate c-ar fi cazul să-i cer scuze, dar e de datoria ei să facă același lucru.

— Abia așteaptă să te muște de fund, iar campania încă nici n-a început, remarcă guvernatorul, râzând.

— Fundul meu aparține altcuiva, domnule guvernator. Tot ce poate face „E.E.” e să-mi ardă un șut în el.

— Nu care cumva să candidezi pentru o funcție publică, domnule Ryan.

— Să nu mă înțelegeți greșit, domnule guvernator, dar nu m-aș preta în vecii vecilor la compromisuri ca acelea pe care trebuie să le accepte oameni cu poziții ca a dumneavoastră.

— Ce-ai zice de o slujbă guvernamentală? E o sugestie, nu o amenințare, explică Fowler.

— Domnule, fac ceea ce fac pentru că socotesc că este important și că mă pricep bine la astfel de treburi.

— Adică țara are nevoie de dumneata? Întrebă cu nonșalanță candidatul prezidențial.

Replica lui îl țintui pe Jack în fotoliu.

— E greu să-mi răspunzi, nu-i așa? Dacă spui „nu”, atunci înseamnă că nu meriți slujba, pentru că există alții care ar face-o mai bine decât dumneata. Dacă spui „da”, atunci ești un înfumurat care se pretinde mai deștept decât toți ceilalți. Cred c-ai putea să tragi multe învățăminte, domnule Ryan. Asta-i lecția pe care ți-am dat-o astăzi. Acum s-o aud pe-a dumitale. Vorbește-mi despre lume - mă rog, versiunea dumitale.

Jack își scoase însemnările și vorbi aproape o oră, timp în care bău aproape trei cești de cafea. Fowler se dovedi a fi un bun ascultător, iar întrebările sale erau cât se poate de pertinente.

— Dacă te-am înțeles bine, ai afirmat că nu știi ce urmăresc sovieticii. Parcă ai avut o întrevedere cu Secretarul General, nu?

— Păi... ezită Ryan. Domnule, nu pot.. De fapt, am dat mâna cu el de două ori pe la recepțiile diplomatice.

— De fapt, v-ați văzut pentru ceva mai mult decât o simplă strângere de mână, însă nu ai voie să vorbești despre asta? Foarte interesant. Nu ești politician, domnule Ryan. Dumneata spui adevărul încă înainte de-a apuca să te gândești la o minciună. După toate aparențele, în opinia dumitale, la ora asta situația internațională e cum nu se poate mai satisfăcătoare.

— Mi-aduc aminte de ocazii când a fost cu mult mai rea, domnule guvernator, zise Jack, recunoscător că interlocutorul renunțase să-l mai strângă cu ușa.

— Atunci de ce nu vrei să alegi o muncă mai relaxantă și mai puțin belicoasă, așa cum ți-am propus?

— Cred că încă n-a sosit momentul.

— Ce se petrece în America de Sud?

— Nu știu.

— Adică, nu știi cu ce ne îndeletnicim acolo, nu știi dacă avem vreun amestec sau știi, dar ți s-a cerut să nu discuți subiectul?

Vorbește ca un avocat.

— După cum i-am spus și domnișoarei Elliot aseară, nu cunosc nimic în legătură cu această temă. E adevărul adevărat. V-am prezentat deja faptele cu care sunt la curent, dar despre care nu am voie să vorbesc.

— Mi se pare cam ciudat, dată fiind funcția dumitale.

— Când s-a produs accidentul, mă aflu în Europa, la o conferință NATO a serviciilor de Informații. Eu sunt specialist în problemele europene și sovietice.

— Cum crezi c-ar trebui să procedăm în cazul asasinării directorului Jacobs?

— Teoretic, ar trebui să reacționăm prompt la uciderea oricărui cetățean american, cu atât mai mult în cazul unei persoane oficiale ca directorul FBI. Nu uitați, însă, că eu lucrez la Informații, nu la Operațiuni.

— Reacție promptă însemnând chiar și crimă cu sânge-rece? insistă Fowler.

— Dacă guvernul decide că uciderea unor oameni este o modalitate justă de-a ne servi interesele naționale, atunci acest fel de omor nu se mai încadrează în definiția legală a crimei, nu?

— Un punct de vedere teribil de interesant. Continuă.

— Datorită modului în care funcționează guvernul nostru, uneori trebuie luate astfel de decizii... care să reflecte punctul de vedere al poporului american – mai precis, eventualul său punct de vedere, în caz că ar dispune de datele cunoscute legiuitorilor. Iată de ce controlează Congresul operațiunile secrete: ca să se asigure că său niște măsuri adecvate și ca să le depolitizeze.

— Cu alte cuvinte, acest gen de decizii depinde de hotărârea rezonabilă a unor oameni rezonabili... de-a comite o crimă.

— Simplificând la maximum, da.

— Nu sunt de acord cu dumneata. Pentru crimele comise de cetățeni americani există pedeapsa capitală. Nici asta nu-i ceva corect. Când procedăm astfel ne înjosim pe noi înșine, trădând idealurile națiunii. Ce părere ai?

— Consider că vă înșelați, domnule guvernator, însă nu fac politica guvernului. Meseria mea e să furnizez informații celor care se ocupă cu așa ceva.

Tonul lui Bob Fowler căpătă o nuanță pe care Jack o auzea pentru prima dată în acea dimineață.

— Va să zică, acum știm cu stăm. Domnule Ryan, ești întocmai pe potriva reputației dumitale. Într-adevăr ești un om cinstit, dar, în pofida tinereții dumitale, cred că opiniile pe care le împărtășești reflectă vremuri de mult apuse. Oamenii ca dumneata fac politică guvernamentală, canalizându-și analiza în direcții alese de ei înșiși. Așteaptă puțin, îl opri Fowler, ridicând mâna. Nu-ți pun la îndoială integritatea. Sunt convins că-ți dai toată silința în meseria dumitale, dar să afirmi că oamenii ca

dumneata nu fac politica guvernului e o ineptie fără seamăn.

Ryan se roși ca racul. Conștient de propria-i reacție, încercă să se controleze, dar nu reuși. Fowler nu-i pune la îndoială integritatea, ci următoarea stea din strălucitoarea sa constelație, inteligența. Tare ar fi vrut să-i răspundă exact cum îi venea la gură, însă îi era cu neputință.

— Acum ai să-mi spui probabil că, dacă aș ști ce știi dumneata, aș gândi cu totul altfel, nu-i așa? întrebă Fowler.

— Nu, domnule. Nu obișnuiesc să folosesc acest argument. E o mare tâmpenie. Puteți să mă credeți sau nu. Tot ce stă în puterea mea să fac e să determin acțiuni, nu convingeri. E posibil ca uneori să mă înșel, admise Jack, recăpătându-și calmul. Nu pot să fac altceva decât să vă ofer ce am mai bun. Îmi îngăduiți să vă dau și eu o lecție, domnule?

— Te rog.

— Lumea nu-i întotdeauna așa cum ne-am dori-o noi, iar simpla noastră dorință nu va reuși niciodată s-o schimbe.

Fowler era amuzat.

— Va să zică, ar trebui să-mi plec urechea la sfaturile dumitale chiar și atunci când te înșeli? Dar dacă sunt conștient că n-ai dreptate?

Ar fi putut urma o minunată discuție filosofică, însă Ryan știa când să se recunoască învins. Pierduse zadarnic nouăzeci de minute. Poate că nu strica să-și mai încerce o dată norocul.

— Domnule guvernator, în lumea asta există mulți tigri. Cândva am stat la căpătâiul fetei mele, lângă un pat de spital, fiindcă cineva care mă ura pe mine a vrut s-o ucidă pe ea. Nu mi-a plăcut deloc ideea, dar, oricât m-am străduit să alung realitatea printr-o simplă dorință, n-am reușit. Poate că am primit de la viață o lecție ceva mai dură. Sper să nu trăiți niciodată astfel de momente.

— Mulțumesc. La revedere, domnule Ryan.

Ryan își adună hârtiile și ieși. Întrevederea îi amintea vag de o scenă din Biblie. Fusese cântărit și etichetat ca necorespunzător de către omul care ar fi putut prelua fotoliul prezidențial. Dar cel mai mult îl deranja propria-i reacție: *Dă-I în mă-sa*. Previziunile lui Fowler se dovediseră adevărate. Era o prostie să gândești.

— Sus, frățioare! răsună glasul lui Tim Jackson.

Robby deschise anevoie un ochi. În fața lui se găsea Timmy, înțolit cu uniforma lui multicoloră și încălțat cu cizme.

- E ora alergării de dimineață.
- Mi-amintesc că ți-am schimbat scutecele.
- Mai întâi va trebui să mă prinzi. Fuga! Ai cinci minute să fii gata!

Căpitanul Jackson zâmbi larg spre fratele mai mic. Acesta era un tânăr bine clădit și maestru în artele marțiale.

- Să vezi ce-am să te dau cu fundul de pământ!

Mândria precedase căderea, avea să-și spună căpitanul Jackson cu doar cincisprezece minute mai târziu. De altfel, ar fi preferat căderea, fiindcă măcar s-ar fi putut odihni câteva clipe. Văzându-i că se clătina pe picioare, Timmy încetini pasul.

— Ai câștigat, gâfâi Robby. În viața mea n-am să-ți mai schimb scutecele.

- Hei, n-ai alergat decât două mile.

— Un portavion n-are decât o mie de picioare de la un cap la altul.

— Pariez că puntea aia de oțel face rău la genunchi. Hei, capul sus și fugi să pregătești micul dejun. Eu mai am de făcut încă două mile.

- 'Teles, să trăiți!

Unde-or fi bețișoarele de kendo? se întrebă Robby. *Cu alea i-aș putea veni de hac.*

Îi trebuiră cinci minute ca să ajungă la destinație. Pe drum întâlni o mulțime de ofițeri care tocmai își începeau sau își terminau alergarea de dimineață. Pentru prima oară în viața lui, Robby Jackson se simți bătrân. Nu era drept. Era unul dintre cei mai tineri căpitani din Marină și un excepțional pilot de avioane de luptă. În plus, se pricepea să pregătească și un mic dejun. Când Timmy își făcu apariția, totul era gata aranjat pe masă.

— Să nu-ți pară rău, Rob. E meseria mea. Eu nu știu să pilotez avioane.

- Tacă-ți gura și bea-ți sucul de fructe.

- Unde dracu' ziceai c-ai fost?

— La bordul navei *Ranger*, adică pe un portavion, băiete. I-am supravegheat pe niște tipi de la Operațiuni care-au zburat în Panama. În după-amiaza asta, șeful meu sosește în Monterey, iar eu va trebui să merg să-l întâlnesc acolo.

- Chiar în locul unde explodează bombe? întrebă Robby.

Lucrurile începeau să se lege.

— Se pare c-a fost scos din circulație un alt traficant. Mă bucur că CIA sau cine-o fi fost – și-a luat în sfârșit inima în dinți. Tare-aș

vrea să știi cum sunt lansate bombe.

— Ce vrei să spui? Întrebă Robby.

— Rob, eu *știu* ce se întâmplă acolo. De misiunea asta se ocupă câțiva dintre oamenii noștri.

— Tim, zău dacă pricep ceva.

Locotenentul de infanterie Timothy Jackson se aplecă peste masă, cu aerul conspirativ caracteristic ofițerilor tineri.

— Uite ce e, bineînțeles că totul e ținut secret, dar ce dracu'. Nici nu-i nevoie să fii prea deștept ca să miroși despre ce-i vorba. Un om de-al meu se află acolo în clipa asta. Ia gândește-te puțin. Unul dintre cei mai buni soldați ai mei dispăre din senin, fără să se prezinte acolo unde ar fi trebuit să fie - adică acolo unde se crede că ar fi, pentru numele lui Dumnezeu. Tipul cu pricina e vorbitor de spaniolă - la fel ca și alți câțiva care s-au făcut dintr-odată nevăzuți, de pildă Munoz, Leon și încă doi. Toți vorbesc spaniola, înțelegi tu? Și iată că, pe nepusă masă, într-o republică bananieră are loc o lovitură de proporții. Zi și tu, cât de isteț ar trebui să fii ca să te prinzi?

— Ai mai povestit și altcuiva?

— De ce să povestesc? Sunt nițel îngrijorat pentru Chavez, e omul meu și mă preocupă soarta lui. Însă-i un soldat dat dracului. Din partea mea, n-are decât să lichideze câți traficanți o vrea. Eu nu țin decât să aflu cum au lansat bombe. Poate că într-o bună zi curiozitatea îmi va fi satisfăcută. Mă bate gândul să intru și eu la Operațiuni Speciale.

Marina a lansat bombe, Timmy, fu cât pe ce să se scape Robby.

— Se vorbește mult pe chestia asta?

— Toată lumea-i de părere că prima bombă a fost o treabă foarte bună. Te referi la discuții despre posibilul amestec al americanilor? Nu. Poate că sunt destui care gândesc ca mine, numai că de regulă nu comentez astfel de chestii. Din motive de securitate, pricepi?

— Da, Tim.

— Dacă nu mă înșel, îl cunoști pe unul dintre șefii de la CIA.

— Oarecum. Nașul lui Jack junior.

— Atunci transmite-i că n-au decât să lichideze pe cine cred de cuviință.

— Am să-i spun, răspunse liniștit Robby.

Fără îndoială, era o acțiune CIA. Una secretă, dar nu într-atât cât ar fi dorit-o Agenția. Dacă până și-un boboc abia ieșit de pe

băncile Academiei ghicea îndată despre ce era vorba... Cu siguranță că cei de pe *Ranger*, ofițerii de la personal și mulți comandanți de armată adică o groază de lume – pusesea deja lucrurile cap la cap. Și nu toți cei care aflau zvonul se declarau de acord cu măsurile luate.

— Să-ți vând un pont. Dacă auzi astfel de discuții, spune-le oamenilor să-și țină gura. Când se pornesc să circule zvonuri despre o asemenea operațiune, încep să dispară persoane.

— Hei, Rob, dar oricine ar vrea să lupte alături de Chavez, Munoz și...

— Ascultă-mă bine, băiete. Eu am fost acolo. S-a tras în mine cu mitraliera, avionul meu a încasat un proiectil, a fost cât pe ce să-l omoare pe cel mai bun copilot pe care l-am avut vreodată. Acolo pericolul pândește la tot pasul, iar cine trăncănește își riscă pielea. Ține minte ce-ți spun. Nu mai ești la colegiu, Tim.

Tim căzu pe gânduri câteva clipe. Fratele său avea dreptate. La rândul lui, Rob se întreba ce era de făcut – asta în caz că trebuia să ia o atitudine. Poate că era mai bine să-și țină gura și să-și vadă de ale lui, numai că era un om de acțiune, neobișnuit să stea cu brațele încrucișate. Într-un târziu, decise că nu strica măcar să-l prevină pe Jack că operațiunea sa nu era chiar atât de secretă pe cât s-ar fi convenit să fie.

22

Dezvăluiri

Spre deosebire de generalii din armată și aviație, cei mai mulți amirali ai Marinei nu dispun de un avion care să-i ducă de colo-colo, astfel încât de regulă iau cursele obișnuite. Drept consolare, întreaga suită de aghiotanți și șoferi îi așteaptă la terminalul aeroportului. Așadar, pentru Robby Jackson nu era o situație ieșită din comun să-și facă apariția la Aeroportul San Jose în aceeași seară, tocmai când ateriza cursa 727. Desigur, fu nevoit să aștepte până coborâra pasagerii de la clasa întâi, deoarece chiar și comandanții zburau ca niște pasageri de rând. Viceamiralul Joshua Painter era adjunctul comandantului operațiunilor navale pentru luptă aeriană, cunoscut colaboratorilor sub indicativul OP-05 sau simplu „05”. Cele trei stele ale sale reprezentau un adevărat miracol. În primul rând, Painter era un om cinstit. Doi: avea obiceiul să spună exact ce gândea. Trei: considera că locul unui autentic ofițer de Marină trebuia să fie în larg, nu pe fluviul Potomac. Și ceea ce le întrecea pe toate – era o raritate printre colegii săi, întrucât scrisese o carte. Marina nu-și încuraja oamenii să-și aștearnă gândurile pe hârtie, cu excepția vreunui studiu ocazional de termodinamică sau a unui articol privind comportamentul neutronilor într-un reactor nuclear. Intellectual, nonconformist și activ într-un domeniu din ce în ce mai antiintelctual, mai conformist și mai birocratic, amiralul se socotea o excepție semnificativă în cadrul unei instituții pe cale să devină autonomă. Originar din Vermont, Painter era un bărbat aspru și scump la vorbă, scund și subțire, cu ochii de un albastru aproape spălăcit și o limbă ascuțită, care ar fi tăiat și piatra. De asemenea, era idolul întregii aviații. Efectuase peste patru sute de misiuni deasupra Vietnamului de Nord, pilotând diverse modele ale avionului F-4 Phantom și se putea lăuda cu două MIG-uri. În biroul său de la Pentagon era expus panoul lateral al avionului, având pictate două stele roșii, iar dedesubt următorul comentariu: „Sidewinder înseamnă să nu fii nevoit să pui «Iartă-mă»”. Deși adept al perfecțiunii și foarte exigent ca șef, pretindea ca piloții și în special echipajele sale să aibă parte de toate avantajele.

— Văd c-ai recepționat mesajul, remarcă Josh Painter, întinzând degetul și bătând ușor în noile și strălucitoare trese de pe umerii lui Robby.

— Da, domnule.

— Pe de altă parte, am aflat că noua dumitale tactică a fost o catastrofă.

— Într-adevăr, era loc și de mai bine, recunosc căpitanul Jackson.

— Mda, important e ca portavionul să supraviețuiască. Poate că galoanele de comandant te vor ajuta ca pe viitor să ții minte amănuntul. Tocmai te-am propus pentru funcția asta, îl anunță OP-05. Preiei comanda brigăzii șase de aviație. Când *Indy* va intra în revizie, vei zbura spre *Abe Lincoln*. Felicitări, Robby. Și încearcă să nu faci prea multe boroboaze în următoarele optsprezece luni. Ia zi, ce n-a mers cum trebuie la exercițiul naval? Întrebă amiralul, în timp ce se îndreptau amândoi către mașina care-i aștepta.

— „Rușii” au trișat, răspunse Robby. Au fost isteți.

Amiralul izbucni în râs. Cu toată severitatea lui, avea un ascuțit simț al umorului. Continuară să discute pe tot parcursul drumului până la comandamentul școlii navale de la Monterey, aflată pe coasta californiană.

— Mai ai ceva vești în legătură cu nenorociții ăia de traficanți? Întrebă Painter, în vreme de aghiotantul îi ducea bagajele înăuntru.

— Și-au găsit nașul cu noi, nu-i așa? glumi Jackson.

Amiralul încremeni în locul unde se afla.

— Ce tot spui acolo?

— Știu că n-ar trebui să fiu la curent, domnule amiral, dar nu uitați c-am fost acolo și am văzut cu ochii mei ce s-a întâmplat.

Painter îi făcu semn să intre.

— Caută în frigider, poate găsești o sticlă cu Martini, să stăm și noi la un pahar de vorbă. Servește-te cu ce-ți pofteste inima.

Robby pregăti băuturile. Oricine se ocupa de aranjarea camerei amiralului știa ce anume îi plăcea acestuia să bea. Jackson deschise pentru el o sticlă de Miller Lite.

Painter reveni în încăpere fără bluza de uniformă și sorbi o înghițitură din pahar. Făcu apoi semn aghiotantului că putea să plece și-l fixă cu privirea pe Jackson.

— Te rog, repetă ce mi-ai spus în clipa când intram, domnule căpitan.

— Domnule amiral, știu că n-ar trebui să am acces la astfel de informații, însă nu-s nici eu orb. Am urmărit pe ecranul radarului cum avionul A-6 se îndrepta spre plajă și-mi închipui că nu-i o simplă coincidență. Cei ce s-au ocupat de securitatea operațiunii ar fi putut face o treabă mai bună, domnule.

— Jackson, te rog să mă scuzi, dar am petrecut cinci ore și jumătate lângă motoarele unei vechituri de 727. Vrei să zici că cele două bombe care au lichidat pe câțiva dintre șefii Cartelului de droguri au fost lansate de unul din avioanele mele A-6?

— Da, domnule. N-ați știut?

— Nu, Robby, n-am știut.

Goli paharul dintr-o înghițitură, punându-l apoi pe masă.

— Iisuse Cristoase. Oare ce nebun a pus la cale toată comedia asta?

— Bine, dar noua bombă trebuia să... vreau să spun, ordinele și-așa mai departe... Ce naiba, într-un asemenea caz, ordinele trebuie comunicate prin 05.

— *Care* nouă bombă? aproape că strigă Painter, reușind abia în ultima clipă să se stăpânească.

— Una cu un nou model de carcasă, din plastic, fibră de sticlă sau ceva de soiul ăsta. Solidă, cam la două mii de livre, prevăzută cu obișnuitul dispozitiv de ghidaj - numai că nu-i făcută din oțel sau din alt metal și-i vopsită în albastru, ca o bombă de manevră.

— Aha. E drept că s-a lucrat un timp la o bombă greu detectabilă pentru ATA. Painter se referea la noul avion de asalt Stealth la care lucra Marina - dar ce dracu'. Abia au fost efectuate testele preliminare, deci cam zece lansări. Întregul program e experimental. Nu se folosește nici măcar încărcătura obișnuită pentru bombe. Probabil că voi respinge proiectul, fiindcă după părerea mea nu merită banii. Însă totul s-a desfășurat doar în zona China Lake.

— Domnule amiral, erau câteva astfel de bombe în depozitul de muniții de *pe Ranger*. Le-am văzut cu ochii mei. Le-am atins cu propria mea mână. Am observat cum una a fost suită într-un A-6, apoi am urmărit pe radar aparatul cu pricina pe durata exercițiului naval, de la bordul avionului meu E-2. A-6 s-a îndreptat către plajă, însă s-a întors la bază venind din cu totul altă direcție. Poate că lansarea bombei în acest interval e o simplă coincidență, însă n-aș pune mâna-n foc. Noaptea, când am revenit pe *Ranger*, am văzut cum încărcau a doua bombă, la

bordul aceluiași avion. A doua zi am aflat că fusese distrusă locuința unui alt mare traficant. E limpede că o jumătate de tonă de explozibil e mai mult decât suficient pentru o asemenea ispravă, iar o carcasă inflamabilă nu lasă nici un fel de urme.

— Patru sute nouăzeci și două de kilograme de Octol. Atât se folosește de regulă la bombe dintr-astea, pufni Painter. Bineînțeles că-i destul ca să facă o casă una cu pământul. Ai idee cine a pilotat avionul?

— Roy Jensen. E căpitanul...

— Îl cunosc. Am navigat împreună pe... Robby, ce mama dracului se petrece? Te rog să începi cu începutul și să-mi povestești de-a fir-a-păr tot ce-ai văzut.

Căpitanul Jackson se conformă. Relatarea sa dură zece minute.

— De cine-a fost trimis „tehnicianul de întreținere”? vru să știe Painter.

— Nu l-am întrebat, domnule amiral.

— Pui prinsoare că la ora asta nu se mai găsește la bord? Fiule, am fost duși de nas. Mai precis, eu. La dracu'. Ordinele respective ar fi trebuit să treacă prin biroul meu. Cum adică? Cineva folosește avioanele mele fără ca eu să am habar?

Robby înțelegea. Nu era vorba atât de bombe în sine, cât de principii și de securitatea misiunii. Dacă operațiunea ar fi fost concepută de Marină, ar fi mers mult mai bine. Painter și expertul său în avioane A-6 s-ar fi îngrijit de toate detaliile, eliminând riscul ca alte persoane – cum fusese Robby în E-2C – să-și dea seama ce se întâmplă. Lucrul de care se temea Painter era ca nu cumva oamenii săi să tragă ponoasele în urma unei acțiuni impuse de sus, fără a mai trece prin obișnuita ierarhie de comandă.

— Intenționați să-l convocați aici pe Jansen? întrebă Robby.

— M-am gândit la asta, dar prea bate la ochi. l-am putea pricinui necazuri. Și totuși, trebuie să aflu de la cine a primit ordinul. *Ranger* mai rămâne în larg vreo zece zile, da?

— Așa cred, domnule.

— Fără îndoială că aici e mâna CIA, zise liniștit Josh Painter. Chiar dacă operațiunea a fost autorizată de undeva de sus, ea n-a putut fi pusă la cale decât de CIA.

— La nevoie, domnule amiral, am un bun prieten care ocupă un post destul de însemnat în Agenție. Eu i-am botezat unul dintre copii.

— Cine anume?

— Jack Ryan.

— A, da. L-am cunoscut. A fost cu mine la bordul navei *Kennedy* acum o zi sau două, când... Dar cu siguranță că n-ai uitat croaziera aia, Rob, zâmbi Painter. Chiar înainte de-a fi „lovit” de proiectilul acela... între timp, Ryan suise la bordul lui *Invincible*.

— *Cum?* Jack era pe navă? Atunci... de ce dracu' n-a venit să mă vadă?

— N-ai descoperit niciodată în ce consta operațiunea aia, nu-i așa? clătină din cap Painter, cu gândul la acțiunea *Octombrie Roșu*. E posibil să-ți furnizeze câteva detalii. Eu, unul, nu pot.

Robby renunță să mai pună alte întrebări și reveni la problema aflată în discuție.

— Operațiunea are și o fază de uscat, domnule amiral, reluă el, continuând cu explicațiile vreme de alte câteva minute.

— Charlie Fox, zise Painter când Robby sfârși de povestit.

Era versiunea prescurtată și elegantă a unei expresii folosite în Marină. Pentru a descrie o operațiune militară confuză și autodistructivă.

— Robert, iei primul avion până la Washington, unde-i spui amicului tău că misiunea lui riscă să stârnească iadul pe pământ. Iisuse, oare clownii ăia de la CIA nu se mai învață minte odată? Dacă treaba răsuflă - și din câte-mi spui, așa se va întâmpla - atunci o să dăm de dracu'. Întreaga națiune va trebui să suporte consecințele. N-avem nevoie de asemenea belele, mai ales într-un an electoral și cu un idiot de candidat ca Fowler. Mai spune-i lui Ryan că data viitoare când CIA o să vrea să se mai joace de-a soldații, e de preferat să ceară sfatul cuiva de meserie, înainte de-a călca în străchini.

Cartelul dispunea de o mulțime de oameni obișnuiți să mânuiască armele, iar mobilizarea lor nu dură decât câteva ore. Cortez fusese însărcinat cu ducerea la bun sfârșit a acestei operațiuni, pe care o coordona din satul Anserma, aflat în centrul zonei unde, după toate aparențele, acționau „mercenarii”. Bineînțeles, nu-i destăinuise șefului său tot ce descoperise și nici intențiile sale. Cartelul era o organizație bazată pe cooperare. Se adunaseră circa trei sute de oameni, veniți cu mașina, cu camionul sau cu autobuzul - fiecare făcând parte din suita personală a câte unui șef al Cartelului. Toți erau bine clădiți și

obișnuiți cu violența. Prezența lor în Anserma reducea numărul gărzilor de corp ale conducătorilor rămași în viață - fapt ce-i oferea lui Escobedo un avantaj considerabil în încercarea de-a descoperi care dintre confrății săi urmărea să pună mâna pe putere, în timp ce Cortez se ocupa de mercenari. Bineînțeles, acesta ținea cu orice preț să-i încolțească și să-i ucidă pe soldații americani, însă nu era cazul să se grăbească. Felix avea toate motivele să bănuiască prezența unor trupe de elită - poate chiar Beretele Verzi, adversari redutabili, pentru care nutrea un profund respect. Prin urmare, se aștepta să sufere pierderi din raidurile oamenilor săi. Se întrebă câți va trebui să ucidă pentru a schimba echilibrul de forțe din cadrul Cartelului în favoarea sa.

Desigur, nu avea rost să le spună toate acestea celor sosiți la chemarea lui. Brutali și cruzi, acești bărbați știau să-și agite armele la fel ca samurarii japonezi din filmele de duzină după care se dădeau în vânt. Asemenea actorilor distribuiți în roluri de asasini, se obișnuiseră ca ceilalți să tremure de spaimă în fața lor, atotputernicii și invincibili războinici ai Cartelului, care păseau țăntoși pe ulițele satului, înarmați cu pistoale-mitralieră AK-47. Niște bufoni și niște lepădături, își zise Cortez.

Într-adevăr, era de-a dreptul comic, ceea ce pe Cortez nu-l deranja câtuși de puțin. Operațiunea se anunța distractivă și palpitantă, la fel ca în urmă cu cinci secole, când brutele priponeau un urs într-o groapă, după care asmuțeau câinii asupra lui. Câinii de-acum trebuiau dresați cu totul altfel, ca să fie credincioși noului stăpân. Era absolut minunat, își dădu seama Cortez după câteva clipe. Va juca un joc; folosindu-se de oameni, în loc de urși și câini. Un joc ce nu se mai practicase de pe vremea cezarilor. Acum înțelegea de ce unii dintre magnații drogurilor deveniseră așa cum erau. Puterea nelimitată distrugea sufletul. Va trebui să țină minte acest lucru. Dar până atunci mai avea multe de făcut.

Pentru început își organizează oamenii, împărțindu-i în grupuri de circa cincizeci, fiecare echipă fiind repartizată pe o anumită zonă de operațiuni. Comunicarea între ele urma să aibă loc prin radio, coordonatorul fiind Cortez, instalat la adăpost, într-o casă din afara satului. Singurul risc era o eventuală intervenție a armatei columbiene. De asta avea să se ocupe Escobedo. M-19 și FARC trebuiau să creeze o diversiune în altă parte, mobilizând acolo forțele armate.

„Soldații”, cum se autointitulasera din capul locului, înaintară

printre dealuri cu ajutorul unor camioane. *Buena suerte*, le ură Cortez șefilor de echipă. Adică: „Noroc”. Bineînțeles că, în sinea sa, nu le făcea deloc o asemenea urare. Norocul încetase să fie un factor decisiv al operațiunii – spre satisfacția fostului colonel de securitate. Într-o misiune pusă la punct în cele mai mici amănunte, norocul nu mai juca nici un rol.

Cei din munți petrecuseră o zi liniștită. Chavez auzi dangătul clopotelor de la biserică răsunând pe firul văii și chemând credincioșii la slujba de duminică. Să fi fost duminică? se întrebă Chavez. Pierduse noțiunea timpului. Indiferent în ce zi se găseau, zgomotele traficului rutier erau cât se poate de normale. Cu excepția morții lui Rocha, situația era destul de bună. Nici măcar nu consumaseră multă muniție, iar peste câteva zile urmau să primească un nou stoc, adus cu elicopterul care deservea operațiunea. Niciodată nu se putea spune că exista suficientă muniție. Era un adevăr pe care-l învățase și Chavez. Fericirea consta într-o bandulieră plină. Plus o gamelă plină și hrană caldă.

Aspectul văii le îngăduia să distingă orice zgomot cu maximum de claritate. Sunetele erau purtate în susul pantelor fără a-și pierde aproape nimic din intensitate, iar aerul, deși rarefiat, părea să confere fiecăruia o limpezime de cristal. Chavez auzi în depărtare duduie de camioane și-și aținti binoclul asupra unei cotituri a drumului, să vadă ce era. Nu-și făcea nici un fel de griji. Camioanele reprezentau niște ținte, nu motive de neliniște, își reglă binoclul astfel încât să obțină o imagine de o claritate maximă. Chavez avea ochi buni. După vreun minut, zări trei camioane cu remorcă demontabilă, ca acelea ale fermierilor. Toate trei erau pline cu oameni părând să fie înarmați cu puști.

Camioanele frânară și cei din remorci săriră jos. Chavez își înghionti camaradul care dormea alături.

— *Oso*, adu-l imediat pe căpitan.

În mai puțin de un minut, Ramirez se găsea lângă el, înarmat cu propriul său binoclu.

— Nu stați în picioare domnule căpitan, mârâi Chavez. Ghemuiți-vă la pământ, ce dracu’.

— Iartă-mă, Ding.

— Îi vedeți?

— Da.

Deși umblau de colo-colo, li se deslușeau clar puștile de pe umăr. Sub ochii lui Ding și Ramirez, noii-sosiți se împărțiră în

patru echipe, părăsind șoseaua. Câteva clipe mai târziu, se pierdeau printre copaci.

— O să le ia vreo trei ore ca să ajungă aici, domnule căpitan, aprecie Ding.

— Până atunci vom fi la vreo șase mile mai spre nord. Pregătiți-vă de plecare.

Ramirez își instalează radioul cu comunicare prin satelit.

— VARIABLE, aici KNIFE. Terminat.

I se răspunse de la primul apel.

— KNIFE, aici VARIABLE. Vă auzim. Terminat.

— KNIFE raportează că niște oameni înarmați au pătruns în pădure la cinci mile est-sud-est de poziția noastră. Probabil un pluton cu efectiv sporit, care se îndreaptă spre noi.

— Sunt militari? Terminat.

— Nu. Repet: nu. Armele se văd clar, însă nu poartă uniforme. Ne pregătim de plecare.

— Mesaj recepționat, KNIFE. Plecați imediat și luați legătura cu noi de îndată ce se poate. Vom încerca să aflăm ce se întâmplă.

— Am înțeles. Terminat.

— Ce naiba înseamnă asta? Întrebă unul dintre agenții care se ocupau de caz.

— Habar n-am. Bine-ar fi să-l avem aici pe Clark, zise celălalt. Trebuie să raportăm la Langley.

Jackson reuși să prindă un avion al Companiei United, care decola de pe Aeroportul San Francisco având ca destinație Aeroportul Internațional Dulles. Amiralul Painter dăduse telefon în prealabil, așa încât îl aștepta o limuzină a Marinei. Aceasta îl duse la Washington National, unde își parcase mașina sa Corvette, care printr-o minune nu fusese furată. Pe tot parcursul călătoriei, Robby frământase în gând evenimentele în fel și chip. Teoretic, operațiunile CIA erau captivante: pretutindeni mișunau spioni însărcinați cu cine știe ce misiune. Nu-l preocupa în mod deosebit ce se întâmplă de data asta, dar ce dracu'. Acum se foloseau de Marină; or, nu era permis să facă așa ceva fără știrea nimănui. Trecu mai întâi pe acasă, unde își schimbă hainele, apoi formă un număr de telefon.

Ryan era acasă, lucru care-l încânta peste poate. Reușise să ajungă la locuința sa vineri seara, cu câteva minute înainte de

Întoarcerea soției de la Hopkins și dormise până târziu a doua zi, ca să mai atenueze efectul prelungit al călătoriei. În restul zilei se jucase cu copiii, îi dusesse la liturghia de sâmbătă seara, apoi se pregătise de încă o noapte de odihnă, fără a uita bineînțeles să-și consoleze soția după o absență atât de îndelungată. Acum stătea călare pe mașina de tuns iarba. Chiar dacă se număra printre cei mai importanți oameni din CIA, își păstrase obiceiul de-a tunde singur pajiștea. Alții se ocupau de semințe și îngrășăminte, însă pentru Jack actul pastoral de-a tunde iarba reprezenta o terapie. Era un ritual efectuat o dată la două săptămâni – ceva mai des primăvara. Acum însă ritmul de creștere a ierbii ajunsese destul de rezonabil. Îi plăcea mirosul de iarbă tăiată, prin urmare și mirosul de pământ al mașinii, precum și vibrația motorului. Jack purta prins de curea un telefon mobil, a cărui sonerie electronică putea fi auzită în ciuda duduului de motor. Jack opri mașina, apoi apăsă pe butonul telefonului.

— Alo?

— Jack? Sunt eu, Rob.

— Ce mai faci, Robby?

— Tocmai am fost avansat.

— Felicitări, domnule căpitan Jackson. Nu ți se pare că ești nițel cam tânăr pentru asta?

— M-am afirmat. Trebuie ca aviatorii să-i ajungă din urma pe atâția capsomani. Ascultă, Sissy și cu mine plecăm la Annapolis. Aveți ceva împotrivă dacă trecem pe la voi?

— Cum să avem? La prânz e bine?

— Ești sigur că nu vă deranjăm? Întrebă Jackson.

— Ce fel de vorbă-i asta, Robby? replică Ryan. De când umbli cu politețuri față de mine?

— De când ai ajuns mare mahăr.

Ryan îi adresa o frază care încălca toate principiile codului bunelor maniere.

— Atunci, peste vreo oră și ceva suntem la voi.

— E-n regulă. Până atunci termin de tuns și iarba. Pe curând, băiete.

Încheind convorbirea, Ryan formă numărul telefonului din casă, care avea trei linii: una interurbană (serviciul său făcea necesară legătura cu Washingtonul), alta cu Baltimore, pentru Cathy și încă una locală pentru diverse probleme.

— Alo? răspunse Cathy.

— Rob și Sis vin încoace pentru prânz, își informă Jack soția.

Ce-ai zice de niște hot-dogs la gril?

— Bine, dar nu sunt coafată.

— O.K, am să-ți pun și părul la gril. Nu vrei s-aprinzi tu focul? Îmi mai trebuie vreo douăzeci de minute și termin iarba.

În realitate, termină de-abia peste vreo jumătate de oră. Ryan parcă mașina de tuns iarba în garaj, lângă automobilul Jaguar și intră în casă să se spele. Avea nevoie și să se bărbierească, ceea ce și făcu. Nici nu-și sfârși bine toaleta, că mașina lui Robby trase pe alee.

— Cum ai ajuns așa de repede? se miră Jack, care încă purta pantalonii scurți de lucru.

— Ai fi preferat să întârzii, domnule Ryan? îl întrebă Bobby, coborând din mașină cu soția.

Cathy se ivi în prag. Toți își strânseră mâinile și se îmbrățișară, întrebându-se ce mai făcuseră de când fuseseră împreună ultima oară. Apoi Cathy și Sissy se duseră în salon, în timp ce Robby și Jack luară cârnații pentru fript și ieșiră în grădină. Cărbunii de sub grătar încă nu se înroșiseră.

— Ei, cum e când ești căpitan?

— Ar fi și mai bine de m-ar plăti atât cât merit.

Robby purta, într-adevăr, cele patru trese de căpitan, însă continua să primească salariul vechi.

— Voi fi numit și comandantul unei brigăzi de aviație. Mi-a spus aseară amiralul Painter.

— Măi, să fie! exclamă Jack, bătându-l pe umăr. Țasta-i următorul pas important, nu-i așa?

— Cu condiția să nu-mi alung singur norocul. Știi cum e: Marina a dat, Marina a luat. Mai am de așteptat un an și jumătate, ceea ce înseamnă să renunț la o parte din încântătorul meu sejur la Pentagon.

Robby tăcu o clipă, luându-și un aer grav.

— Nu de asta am venit la tine.

— Nu?

— Jack, ce dracu' puneți la cale în Columbia?

— Nu știu, Rob.

— Uite ce e, Jack, mie să nu-mi îndrugi brașoave! Înțelege că sunt la curent cu tot ce se întâmplă. Cei care s-au ocupat de secretul operațiunii au făcut o treabă de mântuială. Cunosc regulile voastre, apropo de ce e cazul să ți se spună și ce nu, însă șeful meu e supărat foc că-i folosiți avioanele fără să-l anunțați și pe el.

— Care șef?

— Josh Painter, răspunse Jackson. L-ai întâlnit pe *Kennedy*, ții minte?

— *Cine ți-a spus asta?*

— O sursă demnă de toată încrederea. M-am tot gândit la cele aflate. Pe atunci se vehicula că Ivan pierduse un submarin, iar noi îl ajutam să-l găsească. Pe urmă lucrurile au început să se complice. Am fost nevoit să justific de ce un subaltern suportase o operație pe creier și de ce avionul meu trebuia să rămână la sol trei săptămâni înainte de a se ridica din nou. Bănuiesc că afacerea avea și alte dedesubturi, astfel încât n-a ajuns în paginile ziarelor. Păcat că nu-mi poți povesti și mie despre ce-a fost vorba. Poate altă dată. Acum uite de ce sunt aici. Ei bine, bombele care au distrus locuințele celor doi șefi ai Cartelului au fost lansate dintr-un bombardier Intruder A-6E aparținând Marinei Statelor Unite. Nu sunt singura persoană la curent cu toată tărășenia. Indiferent cine a pus la cale operațiunea, Jack, măsurile de securitate nu fac nici cât o ceapă degerată. Cunosc faptul că s-a trimis acolo un grup de militari. Habar n-am cu ce se ocupă, însă s-a aflat despre prezența lor în Columbia. Poate că îmi spui tu ce se întâmplă O.K, e secret de serviciu, ai ordin să nu scapi o vorbă, dar ascultă-mă pe mine, Jack, treaba a început să răsuflă și există câteva persoane în Pentagon care vor sări de șapte coți atunci când va ieși totul la iveală. Dobitocul care-a fost cu ideea va dezlănțui iadul asupra lui. Ordinul primit de sus precizează că noi, cei ce purtăm uniforme verzi cu albastru, nu trebuie – repet, *nu* trebuie – să fim amestecați cu nici un chip.

— Liniștește-te, Rob, zise Ryan, deschizând o cutie de bere pentru Robby și o alta pentru el.

— Jack, suntem prieteni și nimic nu poate schimba relația noastră. Știi că n-ai fi în stare de o asemenea tâmpenie, dar...

— Nu înțeleg la ce te referi. Nu înțeleg, ce dracu'! Săptămână trecută am fost plecat în Belgia. Acolo am declarat același lucru. Vineri dimineață m-am prezentat la individul ăla, Fowler. Le-am spus și lui și secretarului său că nu sunt la curent cu evenimentul. Acum îți repet și ție că nu am habar.

Jackson tăcu preț de câteva clipe.

— Dacă ar fi vorba de altcineva, i-aș spune de la obraz că-i mincinos. Cunosc în ce constă noua ta slujbă, Jack. Îmi dai cuvântul tău? Îți jur, Jack, că-i o chestiune de viață și de moarte.

— Pe onoarea mea, domnule căpitan. Nu am nici cea mai vagă

idee ce se petrece.

Robby goli cutia, turtind-o apoi în palmă.

— Nu se întâmplă așa de fiecare dată? murmură el. Trimitem oameni acolo cu misiunea de-a ucide, uneori pierdem o parte dintre ei și nimeni nu știe nimic. Iisuse, îmi place riscul. Nu mă deranjează să-mi pun viața în joc, dar măcar aș vrea să știu de ce.

— Voi face tot posibilul să aflu.

— Bună idee. Chiar nu ți-a spus nimeni ce se întâmplă?

— Nici o vorbuliță, dar te asigur că voi descoperi. N-ar fi rău să-i dai un sfat șefului tău, adăugă Jack.

— Ce fel de sfat?

— Avertizează-l că ar fi de preferat să nu facă valuri până nu iau legătura cu tine.

Orice îndoieli ar fi nutrit frații Patterson în legătură cu ce aveau de făcut, ele se risipiră în acea după-amiază de duminică. Era zi de vizită și surorile Crayson veniseră să-i vadă, fiecare așezându-se în fața alesului ei – nici unul dintre cei patru nu avea probleme cu recunoașterea partenerului – declarându-le iubire veșnică bărbaților care le scăpaseră de peștele lor. De-acum, celor doi gemeni nu le rămânea decât să-și recapete libertatea. Decizia finală fu luată pe drumul de întoarcere către celulă.

Henry și Harvey fuseseră închiși împreună, în primul rând din motive de securitate. Dacă ar fi avut celule separate, ar fi ajuns de pildă să-și schimbe cămășile între ei, fiecare strecurându-se apoi în celula celuilalt – gardienii cunoșteau aceste viclesuguri – ca să încurce ițele pentru toată lumea. Un alt avantaj consta în faptul că gemenii nu se luau la bătaie – ceea ce se întâmpla frecvent cu restul pușcăriașilor. Faptul că erau liniștiți și la locul lor le îngăduia să lucreze în bună pace.

Închisorile sunt prin forța împrejurărilor constituite astfel încât să facă față oricăror violențe. Podelele din beton armat nu erau acoperite, deoarece carpetele sau dalele puteau fi rupte sau sparte, slujind la aprinderea unui foc ori cine știe ce altă blestemăție. Prin urmare, pardoseala dură și netedă de beton reprezenta o suprafață numai bună pentru șlefuirea anumitor obiecte. Nimeni până în prezent nu reușise să proiecteze o pușcărie unde să nu existe o fărâmbă de metal, iar un obiect metalic reprezenta o armă pe cinste. În închisori, astfel de arme erau cunoscute sub numele de „țurloaie” – un cuvânt urât, însă

pe potriva utilitari lor la fel de urâte. Legea prevedea ca închisorile să nu fie simple cuști în care prizonierii să fie ținuti ca animalele de la grădina zoologică. Așadar, această pușcărie – ca și multe altele – avea un atelier meșteșugăresc. Somnul rațiunii zămislește monștri – lucru cunoscut de multă vreme de către judecători. Faptul că monștri dormitau în mintea infractorilor însemna că atelierele erau locul ideal de obținere a materialului și a uneltelor necesare confecționării unor „țurloaie” cât mai eficace. În cazul de față, fiecare geamăn își procurase o pană de lemn crestat și niște bandă izolatoare. Henry și Harvey își frecau pe rând „țurloiul” pe podeaua de beton, astfel încât să-l ascută ca pe un vârf de ac. Câtă vreme unul lucra, celălalt ținea de șase să nu apară gardianul. Sârma era de bună calitate și ascuțitul le lua câteva ore. Însă pușcăriașii aveau la dispoziție timp cu nemiluita. Odată încheiată această operațiune, fiecare sârmă fu pusă în creștătura lemnului – în mod miraculos, șanțul respectiv avea exact lungimea și adâncimea necesară, fiind tăiat de un scandalagiu care lucra la atelier. După fixarea sârmelor în lăcașul lor cu ajutorul benzii izolatoare, fiecare frate dispunea de un „țurloi” lung de cincisprezece centimetri, putând pătrunde adânc într-un corp omenesc.

Amândoi își ascunseră armele – de regulă, pușcăriașii erau foarte inventivi în astfel de situații – și începură să elaboreze un plan de bătaie. Orice terorist sau combatant de gherilă ar fi fost profund impresionat. Deși foloseau un limbaj needucat și lipsit de termenii tehnici vehiculați de către profesioniștii genului, frații Patterson aveau o idee clară asupra conceptului de MISIUNE. Înțelegeau ce însemna abordarea în taină a obiectivului, își dădeau seama de importanța manevrelor și a diversivității și știau că, după îndeplinirea cu succes a misiunii, trebuiau să se facă nevăzuți cât mai urgent. Pentru asta conta pe sprijinul tacit al colegilor de pușcărie. Cu toată faima lor de locuri ale cruzimii și violenței, pușcăriașii rămâneau comunități de bărbați, iar „Pirații” nu se bucurau deloc de simpatia confrăților de detenție, în timp ce gemenii Patterson erau extrem de respectați ca fiind oameni duri, dar „cinstiți”. În plus toată lumea știa că nu era recomandabil să te pui cu ei, ceea ce stimula cooperarea, descurajându-i pe turnători.

De asemenea, în închisori existau reguli stricte de igienă. Cum infractorii respingeau adeseori ideea băii sau a spălatului pe dinți, făcând posibil riscul unor epidemii, dușurile periodice erau

absolut obligatorii. Pe astă contau și frații Patterson.

— Ce vrei să spui? îl întreb bărbatul cu accent spaniol pe domnul Stuart.

— Vreau să spun că peste opt ani vor fi puși în libertate. Dat fiind că au asasinat o familie de patru persoane și că asupra lor s-a găsit o cantitate considerabilă de cocaină, au scăpat cât se poate de ieftin, răspunse avocatul.

Nu-i convenea să lucreze duminica și cu atât mai puțin să facă afaceri în propria-i casă, în timp ce familia sa stătea în grădină. Însă nu avea încotro, din moment ce alesese să trateze cu traficanții. De fiecare dată își repeta de zece ori că făcuse o tâmpenie acceptând primul caz de acest gen, scoțându-și clientul basma curată, mistificând probele și silind judecătorii să claseze dosarul în baza clasicelelor „chițibușuri avocățești”. Această victorie îi adusese un câștig de cincizeci de mii de dolari pentru patru zile de muncă, creându-i și un renume în lumea traficantilor, care aveau bani cu ghiotura, permițându-și deci să-și tocmească un avocat priceput. Pe astfel de indivizi nu-i puteai refuza cu una, cu două. Nu era de glumit cu ei. Nu se sfiau să-i *ucidă* pe avocații care nu le făceau pe plac. Pe de altă parte, plăteau gras. Atât de bine, încât Stuart își îngăduia să-și irosească talentele și în folosul unor clienți mai săraci, care nu aveau cum să achite onorariul. Cel puțin, acesta era argumentul prin care încerca să-și justifice compromisul cu „bestiile”, în nopțile în care nu-și găsea somnul.

— Înțelege odată, pe tipii ăia îi așteaptă scaunul electric – sau în cel mai bun caz detenția pe viață – iar eu le-am redus condamnarea la douăzeci de ani, urmând de fapt să fie eliberați după numai opt ani. Pentru numele lui Dumnezeu, e o realizare excelentă.

— Ai fi putut obține un verdict mai bun, răspunse celălalt, fixându-l cu o privire de nepătruns.

Glasul său era atât de glacial, încât părea al unui robot. În orice caz, înfricoșător pentru urechile unui avocat care în viața lui nu purtase armă și nu trăsesese un foc.

Problema mai avea un aspect. Traficanții nu apelau numai la serviciile lui. Exista încă un avocat, care dădea sfaturi, fără însă a se implica direct. Era o elementară măsură de precauție. Bineînțeles, din punct de vedere profesional era extrem de utilă părerea unui al doilea om al legii. În plus, traficantii se asigurau

că avocatul lor nu trata în paralel cu autoritățile – situație destul de frecventă în țările lor de baștină. Ca și în cazul de față. Stuart și-ar fi putut vinde prețioasele informații privitoare la organizație, manevrând astfel încât dosarul să fie respins de instanță. După părerea sa, șansele ar fi fost egale. Stuart era bun, ba chiar strălucit, însă la fel era și Davidoff. Numai că nici un avocat din lume nu putea anticipa reacția juriului într-un astfel de proces – mai ales reacția unor jurați din sudul Alabamei, cu un profund respect pentru lege. Oricine ar fi fost omul din umbră care-și sfătuia clientul, ascuns în vizuina sa, fără îndoială că nu era la fel de bun ca Stuart. Probabil un profesor universitar – presupunea acesta – care-și suplimenta câștigul din învățământ oferind consultații neoficiale. Oricine ar fi fost el – sau ea? – Stuart îl detesta din instinct.

— Dacă fac ce-mi cereți voi, riscăm să stricăm totul. Și atunci chiar că vor ajunge amândoi pe scaunul electric.

O asemenea situație ar fi pus capăt și carierei celor doi marinari din Paza de Coastă, care comiseseră într-adevăr o infracțiune, însă nici pe departe una la fel de gravă ca aceea săvârșită de clienții lui Stuart. Datoria sa etică de avocat era să ofere clienților cea mai bună apărare posibilă, în limitele legii și ale normelor de conduită profesională, slujindu-se de întreaga sa știință și experiență – sau de instinct, care era pe atât de real și important pe cât de greu de estimat. Modul în care un avocat reușea să se achite de îndatoriri în funcție de aceste trei criterii făcea obiectul a nenumărate prelegeri în cadrul studiilor de drept. Numai că răspunsurile date la cursuri erau întotdeauna mult mai clare decât cele din lumea juridică reală care începea dincolo de pajiștile verzi ale campusului universitar.

— Și totuși, ar putea fi puși în libertate.

Asta se gândește la o revocare a recursului, descoperi Stuart într-adevăr, consilierul său era un avocat de înaltă clasă.

— Sfatul profesional pe care-l dau clienților mei este să accepte compromisul pe care l-am negociat.

— Clienții dumitale resping acest sfat. Mâine dimineață clienții dumitale îți vor spune... cum sună expresia? C-ai să rămâi lefter.

Omul arboră un zâmbet rece și prevestitor de rău.

— Acestea sunt instrucțiunile. Am onoarea, domnule Stuart. Nu-i nevoie să mă conduci, cunosc drumul.

Robotul părăsi încăperea.

Stuart fixă cu privirea cărțile din rafturi timp de câteva minute,

Înainte de-a se hotărî să dea un telefon. Dacă tot trebuia, atunci la ce bun să-l mai amâne? Ce rost avea să-l facă pe Davidoff să aștepte? Verdictul nu fusese încă dat publicității, deși zvonul începuse deja să circule. Se întrebă cum va reacționa procurorul Statelor Unite. Nu era greu de ghicit ce-i va răspunde. Exclamația furioasă „Parcă ne-am înțeles într-un fel!” va fi urmată de o replică fără drept de apel: „Foarte bine! Să vedem ce zice juriul!” Davidoff își va pune la bătaie talentul remarcabil, astfel încât lupta dusă în tribunalul districtual se va desfășura după toate regulile unui duel din literatură. În fond, așa se întâmpla întotdeauna în instanță. Va fi o fascinantă și captivantă demonstrație de teorie a dreptului, care – ca mai toate exercițiile de acest gen – va avea prea puțin de-a face cu binele și răul și mai puțin cu cele petrecute la bordul lui *Empire Builder* și absolut nici o tangență cu ideea de justiție.

Murray se găsea în biroul său. Mutarea în locuința din oraș fusese o simplă formalitate. E drept că de cele mai multe ori dormea acolo, însă rămânea pe-acasă mult mai puțin decât stătuse în apartamentul oficial din Kensington, pe vremea când era consilier juridic la ambasada din Grosvenor Square. Faptul i se părea nedrept. La cât îl costase mutarea înapoi la Washington – orașul de reședință al guvernului Statelor Unite nu garanta locuințe decente pentru salariații guvernamentali – ar fi trebuit măcar să poată folosi cum se cuvenea casa.

Bineînțeles, secretara lui nu lucra duminica, ceea ce însemna că trebuia să răspundă singur la telefon. De data asta apelul fusese primit pe linia directă și particulară.

— Alo, Murray la aparat.

— Aici e Mark Bright. Căzul „Piraților” a luat o întorsătură despre care s-ar cădea să știi. Avocatul apărării tocmai a discutat cu procurorul. L-a anunțat că renunță la înțelegerea avută. Intenționează să lupte până la capăt. Vrea să-i aducă pe cei doi de la Paza de Coastă în fața instanței și, pornind de la trăsnaia lor, să-și scoată clienții basma curată. Davidoff e îngrijorat.

— Tu ce părere ai?

— Păi, Stuart va schimba încadrarea cazului. Delict grav, legat de droguri. Dacă astfel îi va înfunda pe cei din Paza de Coastă, ei bine, ăsta-i prețul justiției. Sunt cuvintele lui, nu ale mele, preciză Bright.

Ca mulți agenți FBI și el era membru al baroului.

— Bazându-mă pe experiența mea, nu pe-a lui, aş spune că situația e cam albastră, Dan. Davidoff e bun – vreau să spun că ştie cum să li se adreseze juraților – dar la fel de bun e şi avocatul apărării, Stuart. Procurorul îl detestă pentru tupeu, dar trebuie să recunoască că tipul e al dracului de şmecher. Legea e interpretabilă. Care va fi verdictul judecătorului? Depinde de cine va prezida. Jurații vor decide în funcție de atitudinea şi de pledoaria judecătorului. Ca şi cum ai paria pe următoarea supercupă chiar înainte de începerea sezonului – fără a mai pune la socoteală ce se va întâmpla la Curtea de Apel după încheierea procesului din tribunalul districtual. Indiferent cum evoluează lucrurile, cei de la Paza de Coastă au băgat-o pe mânecă. Păcat de ei. Oricum, Davidoff o să le ia un rând de piele drept pedeapsă că l-au vârat în porcăria asta.

— Trebuie avertizați, zise Murray.

Îl fulgeră gândul că fusese o afirmație făcută sub impulsul momentului, dar nu era așa. Murray credea în lege, dar şi mai mult credea în ideea de dreptate.

— Vrei să repeți ce-ai spus?

— Oamenii ăștia ne-au vândut pontul cu Operațiunea TARPON.

— Domnule Murray... — dintr-odată încetase să mai fie „Dan” – aş putea fi nevoit să-i arestez. E posibil ca Davidoff să numească un juriu, pe sprânceană şi...

— Avertizează-i. E un ordin, domnule Bright. Bănuiesc că poliția locală le-a pus la dispoziție un avocat bun. Să ia legătura cu căpitanul Wegener şi oamenii săi.

Bright şovăi o clipă înainte de-a răspunde.

— Domnule, ce mi-ai spus adineauri riscă să fie interpretat drept...

— Mark, lucrez la FBI de ani de zile. Poate chiar de prea mulți.

Murray începea să-şi trădeze oboseala, la care se adăugau şi alte necazuri.

— Refuz să stau cu brațele încrucișate şi să privesc senin cum marinarii ăia doi sunt strânși cu ușa pentru o faptă care nouă ne-a fost de folos. Vor trebui să înfrunte rigorile legii, dar, pe Dumnezeuul meu, vor dispune de aceleaşi avantaje ca şi javrele alea de „Pirați”! Măcar atât le datorăm şi noi. Consideră c-ai primit ordin de la mine şi te rog să-l aduci la îndeplinire.

— Am înțeles, domnule.

Murray aproape că-l auzi pe Bright continuând în gând: *Fir-ar a dracului de treabă!*

— Mai există ceva în legătură cu acest caz unde să ai nevoie de ajutorul nostru?

— Nu, domnule. Se ocupă cei de la judiciar. Din punctul lor de vedere, cazul e beton. Probele de spermă recoltate de la acuzați se potrivesc cu cele descoperite în vaginul victimelor. De asemenea, analizele atestă că petele de sânge provin de la două dintre victime. Femeia era donatoare de sânge, așa că s-a găsit un flacon recoltat de la ea într-un frigider al Crucii Roșii. Restul petelor de sânge sunt ale fetei. Davidoff ar putea avea câștig de cauză fie și numai în baza acestor dovezi.

Noua tehnologie de laborator devenea tot mai mult una dintre armele incontestabile ale FBI-ului. Doi californieni care credeau că săvârșiseră un viol și o crimă perfectă riscau să ajungă în camera de gazare grație muncii a doi biochimiști de la FBI, precum și unui test de laborator nu prea costisitor.

— Dacă mai ai nevoie de ceva, sună-mă pe firul direct. Afacerea e strâns legată de asasinarea lui Emil, așa că dispun de puteri nelimitate.

— Am înțeles. Iartă-mă că te-am deranjat duminica.

— Nu face nimic.

Puse receptorul în furcă și-i veni să zâmbească. Se răsuci cu fotoliul rotativ astfel încât să privească afară spre Pennsylvania Avenue. Era o după-amiază frumoasă de duminică și oamenii se plimbau pe strada președinților, asemenea unor pelerini, oprindu-se din loc în loc să cumpere înghețată și tricouri. Ceva mai departe, dincolo de Capitol Hill, în zone pe care turiștii le ocoleau cu grijă, alți pelerini intrau să cumpere o altfel de marfă.

— Blestemate droguri, murmură Murray.

Oare cât rău aveau să mai pricinuiască de acum încolo?

Și directorul-adjunct de la Operațiuni se găsea în biroul său. În interval de două ore primise trei mesaje de la VARIABLE. Ei bine, era de așteptat ca opoziția să reacționeze. Se mișcau mai rapid și mai organizat – așa se părea – decât își închipuise el, ceea ce totuși nu constituia o noutate. La urma urmei, motivul principal pentru care folosea trupele respective era experiența lor de luptă... și caracterul lor anonim. De-ar fi apelat la Beretele Verzi din Centrul Special de Luptă John F. Kennedy de la Fort Bragg, Carolina de Nord, la Rangers din Fort Stewart, Georgia, ori la cei din noul Comandament pentru Operațiuni Speciale de la Mac Dill, ar fi trebuit să mobilizeze prea mulți oameni dintr-o comunitate

restrânsă ca număr. Fără îndoială că faptul n-ar fi trecut neobservat. În schimb, infanteria ușoară dispunea de patru divizii aproape complete și aflate la mare depărtare unele de altele, adică peste patruzeci de mii de soldați răspândiți de la New York până în Hawaii și la fel de pricepuți ca militarii din unitățile speciale. În plus, era infinit mai simplu să ia patruzeci de oameni din patruzeci de mii. Unii nu aveau să se mai întoarcă acasă niciodată. Știa asta foarte bine, la fel cum știau și militarii aleși. Acum nu mai reprezentau decât niște instrumente, iar instrumentele se pierdeau adeseori. Era un adevăr crud, dar așa stăteau lucrurile în realitate. Dacă infanteriștii și-ar fi dorit o viață lipsită de riscuri, ar fi optat pentru o altă meserie, nu s-ar fi înrolat în armată și nu s-ar fi oferit ca voluntari într-o misiune care se anunța dintru început periculoasă! Nu era vorba de funcționari guvernamentali trimiși în junglă, cu ordinul de a-și apăra pielea, ci de profesioniști care știau la ce să se aștepte.

Cel puțin așa gândea Ritter. *Totuși*, își spunea directorul, *dacă tu nu știi la ce să te aștepți, atunci de unde să știe ei?*

Cea mai exasperantă parte a afacerii era că operațiunea decurgea exact conform planului – la fața locului. Ideea strălucită a lui Clark de-a declanșa o luptă pentru putere în interiorul Cartelului, pornind de la câteva acte de violență aparent fără legătură între ele, părea să dea roade. Altfel cum se explica ambuscada în care fusese cât pe ce să-și piardă viața Escobedo? Se bucura că atât Cortez, cât și șeful său scăpaseră teferi. Acum avea să se dezlănțuie răzbunarea, neînțelegera și deruta, moment în care CIA se putea retrage în umbră, ștergând orice urmă a imixtiunii lor.

Cine? Noi? se vor mira agenții CIA, ca răspuns la întrebările reporterilor care vor da năvală chiar a doua zi. Ritter nu se îndoia de asta nici o clipă. De fapt, era surprins că nu-și făcuseră încă apariția. Dar piesele mozaicului se risipeau în loc să se unească într-o imagine coerentă. Grupul de luptă de pe *Ranger* va naviga înapoi spre nord, continuându-și manevrele pe tot parcursul drumului până la San Diego. Reprezentantul CIA părăsise deja portavionul, înapoiindu-se în State cu versiunea finală a casetei video. Restul bombelor de manevră vor fi lansate în largul oceanului, asupra unor plute, ca făcând parte din manevrele obișnuite. Faptul că nu fuseseră scoase oficial de la baza de testare a armamentului, cu sediul în California, avea să rămână sub tăcere. Iar dacă s-ar fi aflat? Totul ar fi fost pus pe seama

unor încurcături birocratice, ceea ce se întâmpla la tot pasul. Singurul lucru greu de explicat erau trupele trimise în Columbia. Le-ar fi putut rechema imediat, dar era de preferat să le mai lase vreo câteva zile. Poate s-ar mai fi ivit câte ceva de făcut pentru ele și, atâta timp cât acționau cu băgare de seamă, se aflau în deplină siguranță. Opoziția nu putea fi chiar atât de vigilentă.

— Prin urmare? îl întrebă colonelul Johns pe Zimmer.

— Trebuie schimbate motoarele. Ăsta-i atins. Injectoarele sunt în perfectă stare, în schimb compresorul ne dă de furcă. Poate că, la întoarcerea în țară, băieții îl vor pune la punct. Cu mijloacele de care dispunem aici, n-avem nici o șansă să-l reparăm.

— Cât durează drumul?

— Șase ore, dacă pornim chiar acum, domnule colonel.

— O.K., Buck.

Desigur, aduseseră cu ei două motoare de rezervă. Hangarul care adăpostea elicopterul Pave Low III nu era suficient de mare ca să încapă și aparatul ME-130 pentru alimentarea în cursul zborului și piesele de rezervă. Zimmer îi făcu semn unui militar să apese pe buton și să deschidă ușa. În orice caz, aveau nevoie de un transportor special și de un scripete ca să miște din loc motorul turbo T-64.

Ușile hangarului culisară pe șinele lor metalice, în timp ce transportorul se îndrepta spre linia de zbor. Personalul auxiliar îl înconjură imediat. Era o zi fierbinte în zona Canalului – un ținut unde zăpada nu se vedea decât pe ecranele televizoarelor – așa că sosise momentul unor băuturi răcoritoare. Toți îl cunoșteau pe cel ce conducea transportorul – un panamez care se ocupa dintotdeauna cu acest lucru, câștigând bani buni de pe urma ei.

Panamezul avea și o îndelungată experiență în materie de avioane. După ani în șir de observații, la care se adăugau și unele conversații întâmplătoare cu personalul de întreținere, se familiarizase cu tot ce ținea de forțele aeriene ale Statelor Unite, devenind o sursă de informații extrem de utile pentru oricine s-ar fi gândit să-i ceară sfatul. Deși adeseori plin de el, avusese de multe ori necazuri cu transportorul, pe care i-l reparase gratis și pe loc un mecanic în salopetă verde. De Crăciun primea întotdeauna daruri atât pentru el, cât și pentru fiii săi – toată lumea știa că avea copii. În câteva rânduri îi plimbase cu elicopterul, arătându-le cum se vedea de sus locuința lor din

afara bazei. Puțini părinți reușeau să facă asta pentru, copiii lor. *Norteamericanos* nu erau perfecți – știa asta foarte bine – în schimb erau corecți și generoși dacă te purtai cinstit cu ei, cinstea fiind însușirea pe care o pretindeau și de la „băștinași”. Faptul era cu atât mai adevărat acum, când aveau necazuri cu bufonul ăla cu țeastă țuguiață aflat în fruntea guvernului țării lor.

În timp ce-și bea Coca-Cola și-și ronțăia biscuiții, observă că în hangarul de vizavi se găsea un elicopter Pave Low III uriaș, impresionant – în felul său ciudat – foarte frumos. Asta explica prezența cisternei Combat Talon și a paznicilor înarmați care-l abătuseră de la traseul lui obișnuit. Cunoștea o mulțime de lucruri despre ambele aparate și, deși n-ar fi destăinuit nimănui ce anume știa despre însușirile lor, n-ar fi fost o crimă să povestească despre simplul fapt că se aflau acolo.

Totuși, după ce-și luă banii, își propuse ca data viitoare să fie atent de câte ori veneau și plecau cele două aparate.

În prima oră se mișcaseră foarte repede, apoi încetinisera pasul, ajungând la ritmul lor de mers normal: încet, precaut și vigilent. Deși Ninja erau stăpânii nopții, ziua rămânea un timp al tuturor, când omul se învăța cu vânătoarea mai ușor decât pe întuneric. În vreme ce soldații continuau să aibă un avantaj asupra oricui s-ar fi aflat pe urmele lor – chiar și asupra altor soldați – acest avantaj era mult redus în operațiunile desfășurate în cursul zilei. Asemenea unor jucători înrăiți, militarii de la infanteria ușoară preferau să valorifice fiecare atu în parte.

Toți erau vopsiți în culori de camuflaj și purtau mănuși, în ciuda căldurii de afară. Știau că cea mai apropiată echipă SHOWBOAT se găsea la cincisprezece kilometri sud, așa că fiecare om pe care-l zăreau era fie un localnic nevinovat, fie un dușman, iar pentru niște soldați ascunși în pădure, „nevinovat” reprezenta un termen destul de vag. Echipa urma să evite contactul cu orice și cu oricine, iar dacă totuși nu avea încotro, atunci trebuia să-și anunțe imediat superiorii.

Toate regulile se schimbaseră. Oamenii nu mai înaintau în șir indian. Prea multe persoane mergând în aceeași direcție lăseau urme ușor de identificat. Deși Chavez se afla în frunte cu *Oso*, la douăzeci de metri mai în spate restul grupului înainta într-o singură linie, mișcându-se ca jucătorii pe un teren de fotbal, numai că pe o suprafață mai mare. Curând începură să se abată de pe potecă, spre a vedea dacă nu-i urmărea cineva. În acest

caz, acel cineva ar fi avut o mare surpriză. Pentru moment, misiunea consta din deplasarea în direcția unor puncte prestabilite și estimarea forțelor inamice; apoi urmau să aștepte noi ordine.

Locotenentul de poliție nu se ducea prea des la slujba ținută la biserica baptistă, însă de data asta trecu pragul sfântului lăcaș. Liturghia începuse, dar se știa că întotdeauna avea obiceiul să întârzie, chiar dacă de regulă se deplasa în mașina cu antenă radio. Opri la marginea parcării aglomerate, după care intră în biserică și se așeză pe unul dintre rândurile din spate, asigurându-se că va fi auzit cântând, chiar dacă vocea sa zgâria urechea.

Cincisprezece minute mai târziu, o altă mașină, cu aspect cât se poate de obișnuit, parcă lângă cea a locotenentului. Dinăuntru coborî un bărbat ținând în mână o manivelă, cu care sparse geamul portierei de pe partea dreaptă. Individul demontă radioul și luă revolverul din torpedo, precum și servieta diplomat unde se aflau încuiate probele pentru instanță. În mai puțin de un minut, se înapoie în mașina sa, care demară în trombă. Servieta ar mai fi fost regăsită numai dacă frații Patterson nu și-ar fi respectat cuvântul. Polițiștii erau totuși oameni cinstiți.

23

Jocurile sunt făcute

Programul de dimineață era exact același, deși Ryan lipsise aproape o săptămână. Șoferul său se trezi devreme și-l conduse cu mașina personală până la Langley, unde trecu la volanul limuzinei oficiale Buick, după ce i se înmânară și câteva documente oficiale pentru pasagerul său. Acestea se găseau într-o casetă de metal, având o încuietore cu cifru și un dispozitiv de autodistrugere. Deocamdată nimeni nu se legase de mașină sau de ocupanții ei, ceea ce nu însemna că erau scutiți pe veci de neplăceri. Șoferul – membru al corpului oficial de pază CIA deținea un pistol Beretta 92-F de calibrul 9 mm, iar sub bordul mașinii se găsea un automat Uzi. Antrenat în Serviciul Secret, era expert în protejarea „șefului” – cum îl numea pe actualul director-adjunct în același timp, tare și-ar fi dorit ca Ryan să fi locuit mai aproape de Washington sau măcar să-i fie plătită benzina consumată pe o distanță atât de mare. Coti pe inelul interior al șoselei de centură a capitalei, iar la intersecție apucă spre est, pe Maryland Route 50.

Jack Ryan se trezi pe la șase și un sfert – o oră care i se părea tot mai matinală pe măsură ce se apropia de patruzeci de ani – iar apoi respectă rutina zilnică a celor mai mulți salariați, deși căsătoria cu o doctoriță îi garanta un mic dejun alcătuit din alimente sănătoase, adică exact opusul celor care-i plăceau. În definitiv, cât rău făceau grăsimile, zahărul și conservanții?

La ora șapte fără cinci terminase micul dejun, se îmbrăcase și citise mai mult de jumătate din ziar. Cathy avea sarcina de-a duce copiii la școală. Jack își sărută fiica, însoțind-o până la ușă. Jack junior se socotea prea mare pentru giugiuleli. Buick-ul Agenției tocmai trăsese la scară, la fel de punctual și infailibil pe cât se străduia să se arate orarul trenurilor și al avioanelor.

— Bună dimineața, domnule Ryan.

— Bună dimineața, Phil.

Jack prefera să-și deschidă singur portiera, instalându-se pe partea dreaptă a banchetei din spate. În primul rând trebuia să termine lectura ziarului *Washington Post*, încheind ca de obicei cu benzile desenate și cu Gary Larson. Dacă exista ceva absolut

necesar unui salariat al Agenției, acel ceva era doza zilnică de benzi desenate *The Farside* – de departe cele mai apreciate la Langley. Motivul nici nu era greu de înțeles. Între timp mașina se angajase pe Route 50, încadrându-se în șuvoiul de automobile ce se îndreptau spre Washington. Ryan descuie cifrul casetei, folosindu-se de legitimația sa CIA pentru a dezactiva dispozitivul de autodistrugere. Înăuntru se aflau documente extrem de importante, însă oricine ar fi atacat mașina ar fi fost mai interesat de persoana lui decât de vreun material scris; nimeni din cadrul Agenției nu-și făcea iluzii privind abilitatea lui Ryan și a altora de-a rezista oricăror încercări de a i se smulge informații, îi mai rămâneau patruzeci de minute să se pună la curent cu evenimentele petrecute în cursul nopții – mai precis în weekend – astfel încât să fie pregătit cu întrebări inteligente atunci când șefii de brigăzi și agenții din tura de noapte aveau să se prezinte la raport.

Lectura prealabilă a ziarului reprezenta o modalitate discretă de verificare a rapoartelor oficiale CIA. Ryan își avea rezervele sale în privința ziariștilor, comentariile acestora fiind adeseori deficitare, însă adevărul era că reporterii îndeplineau aceeași misiune ca și Agenția, mai precis culegerea și difuzarea de informații. Cu excepția unor domenii extrem de specializate – de importanță vitală în probleme cum ar fi fost controlul înarmării – realizările lor erau adeseori la fel de bune, dacă nu cumva superioare celor ale unor funcționari guvernamentali cu pregătire specială, care își prezentau raportul la Langley. Desigur, un corespondent străin de calitate era plătit mai bine decât agentul cu însărcinări echivalente, iar talentul se orienta de cele mai multe ori în direcția de unde ieșeau bani. În plus, reporterii puteau deveni și autori de cărți – scrisul fiind o sursă considerabilă de venit, cum se întâmplase de-a lungul anilor cu mulți corespondenți la Moscova. În decursul timpului, Ryan învățase că munca în Serviciul Secret însemna în primul rând să dispui de surse de informații. Chiar și în funcția pe care o deținea, adeseori se întâmplă ca informațiile culese să nu difere prea mult de cele obținute de un reporter competent. Deosebirea consta în faptul că Jack cunoștea sursa acelor informații – un criteriu de bază în stabilirea autenticității. Era o deosebire subtilă, dar de cele mai multe ori esențială.

Raportul începea cu problema referitoare la Uniunea Sovietică, unde se petreceau tot felul de evenimente interesante, fără ca

cineva să-și poată da seama de semnificația sau de posibilele lor consecințe. Bun. Ryan și CIA se ocupau de când lumea de astfel de analize. Publicul aștepta ceva nou, ca și cucoana aia, Elliot – își zise Jack – care detesta Agenția pentru metodele ei, mai precis pentru vechile metode, pretinzându-i în schimb să cunoască tot ce mișca pe mapamond. Oare când își va veni în fire lumea, ca să priceapă că specialiștii din informații aveau tot atâtea șanse de-a prezice viitorul ca și un cronicar sportiv care ar fi făcut pronosticuri în legătură cu echipele participante la un campionat? Păcat că la Vegas nu se deschisese o agenție de pariuri cu privire la componența Politburo-ului sovietic, sau la *glasnost* sau la modul cum avea să fie soluționată „problema naționalităților”, bombăni Ryan. L-ar fi ajutat să-și facă o oarecare idee. Când mașina intră pe șoseaua de centură, Ryan deja frunzărea rapoartele despre America Latină și cea de Sud. Ca să vezi, un magnat al drogurilor pe nume Fuentes fusese ucis cu o bombă.

Ce grozăvie, își zise el, pradă primului impuls. Dar, după această cugetare abstractă, coborî din nou cu picioarele pe pământ. Nu, moartea unui traficant de droguri nu era deloc o grozăvie. Ceea ce-l îngrijora pe Jack era faptul că individul fusese ucis cu o bombă lansată dintr-un avion american. Acesta era genul de lucruri pentru care Beth Elliot detesta CIA, își aminti Ryan. Acțiunile gen judecată urmată de execuție și care nu aveau nici o legătură cu noțiunile de bine sau rău. Pentru Beth, totul se rezuma la eficacitatea politică și la aspectul estetic. Politicienii erau mai preocupați de „probleme” decât de „principii”, însă vorbeau ca și cum ambele noțiuni ar desemna unul și același lucru.

Iisuse, chiar că ești cinic, de luni dimineața.

Cum dracu' de-a descoperit Robby Jackson o afacere ca asta? Cine o fi pus la cale operațiunea? Ce se va întâmpla dacă adevărul va ieși la iveală?

Mai mult decât atât: *Oare pe mine trebuie să mă afecteze treaba cu pricina? Dacă da, de ce? Și dacă nu, de ce nu?*

Aici e vorba de politică, Jack. Cum se împacă meseria ta cu politica? De fapt, chiar trebuie neapărat să se împace?

Așa cum se întâmpla adeseori și acesta ar fi fost un subiect excelent pentru o discuție filosofică. Educația sa iezuită îi conferea lui Jack atât competența necesară, cât și gustul pentru astfel de dezbateri. Însă situația de acum nu mai era o analiză

abstractă a unor principii și ipoteze. De data asta avea nevoie de răspunsuri. Cum ar fi dacă un membru al Comitetului Camerei Reprezentanților i-ar fi pus o întrebare pe care n-ar fi putut-o ocoli? Asta era oricând posibil. N-ar fi fost în stare să amâne răspunsul mai mult decât dura un dram cu mașina de la Langley la Capitol Hill.

Iar dacă mințea, ajungea la pușcărie. Iată reversul medaliei în cazul unei funcții ca a lui.

Totodată, dacă ar fi declarat deschis că nu știa, nu era exclus să nu-l creadă nimeni, cu atât mai puțin Comitetul sau un juriu. Nici măcar cinstea n-ar fi constituit o protecție suficientă. Nu era de-a dreptul bizar?

Aruncă o privire pe geam. Tocmai trecea pe lângă templul mormonilor, situat dincolo de șoseaua de centură, în apropiere de Connecticut Avenue. În pofida aspectului ei straniu, era o construcție impunătoare, cu coloane de marmură și turle aurite. Credința simbolizată de acea clădire impunătoare îl intriga profund pe Ryan, care toată viața lui fusese catolic, însă adepții ei erau oameni harnici, cinstiți și extrem de devotați țării lor, întrucât credeau cu toată convingerea în idealurile reprezentate de America. În definitiv, acesta era esențialul. Ori reprezintă ceva, ori nu, își zise Ryan. Orice dobitoc se putea ridica împotriva unei stări de lucruri, la fel ca un copil răsfățat pretinzând că nu-i plăcea o legumă din care nici nu gustase. Era limpede ce reprezentau acești oameni. Mormonii își donau o parte din venituri, ceea ce îngăduise bisericii să ridice acest monument al credinței, tot așa cum țărani din evul mediu își rupseseră de la gură spre a construi catedrale, exact în același scop. Țăranii fuseseră uitați de toată lumea, cu excepția lui Dumnezeu, în care credeau. Catedralele – mărturii ale acelei credințe – se înălțau impunătoare peste secole, slujind și acum scopului pentru care fuseseră zidite. Cine își mai amintea problemele politice ale acelei epoci îndepărtate? Nobilii muriseră, castelele lor ajunseseră niște ruine, descendența regală era în mare parte stinsă. Tot ce se păstrase din acele vremuri erau monumentele credinței – o credință în ceva mai presus decât existența pământească și exprimată în dantele de piatră lucrate de mâna omului. Oare exista o dovadă mai bună a ceea ce conta cu adevărat? Jack știa că nu era primul care își punea această întrebare – nici vorbă! — însă rareori se întâmplă ca cineva să aibă o revelație atât de profundă a adevărului ca aceea trăită de

Ryan în acea dimineață de luni. Ideea de eficiență i se părea dintr-odată ceva superficial, efemer și în ultimă instanță inutil. Trebuia să decidă ce urma să facă, conștient că acțiunile sale puteau fi hotărâte de alții. Știa însă prin ce fel de criterii și cu ce fel de măsură să-și stabilească inițiativele pe viitor. Deocamdată nici nu era nevoie de mai mult, își spuse el.

Un sfert de oră mai târziu mașina intra pe poartă, ocolind fațada clădirii și îndreptându-se către garaj. Ryan vârî toate documentele înapoi în casetă și luă ascensorul până la etajul șapte.

Când pași în birou, Nancy pregătise deja automatul de cafea. Peste cinci minute urmau să apară oamenii săi, pentru raportul de dimineață. Îi mai rămâneau câteva momente să-și pună ordine în gânduri.

Ceea ce se dovedise suficient pe parcursul drumului cu mașina lua cu totul alte proporții între cei patru pereți ai biroului. Acum trebuia să facă ceva și, deși intenționa să se ghideze după principii, acțiunile sale trebuiau să urmeze o anumită tactică. Iar Jack habar nu avea cum să procedeze.

Șefii de direcții sosiră la ora prevăzută, fiecare prezentând ultimele informații. În această dimineață directorul-adjunct li se păru neobișnuit de tăcut și închis în sine. De regulă, puneă întrebări sau făcea câte un comentariu ironic. Acum însă Ryan se mulțumi să dea din cap, mormăind în barbă, fără să scoată aproape nici un cuvânt. Poate că nu-i prea priise în weekend.

Pentru alții, dimineața zilei de luni însemna să meargă la tribunal, să aibă întâlniri cu avocații și confruntări cu jurații. Întrucât într-un proces penal inculpatul avea dreptul de-a se prezenta cât mai bine în fața juriului, locatarii închisorii din Mobile tocmai își făceau dușul.

Ca în orice alt aspect al vieții de închisoare și de data asta măsurile de securitate aveau prioritate absolută. Ușile celulelor se deschiseră și deținuții încălțați cu sandale și purtând prosoape pe umăr mărșăluiră spre capătul coridorului, sub privirea vigilentă a trei gardieni cu experiență. Conversația de dimineață între pușcăriași se desfășura în limitele normale: mormăieli, glume și înjurături. Atât în pauze, cât și în timpul plimbării sau al mesei, prizonierii aveau tendința de-a se grupa în funcție de rasă. Polițiștii interziceau această segregatie în clădirea închisorii, știind că era o invitație la violență, însă judecătorii care

elaborau regulamentele se ghidau după principii, nu după realitate. În plus, dacă cineva era ucis, vina cădea asupra gardienilor. Aceștia se dovedeau a fi cei mai cinici dintre toți apărătorii legii: ocoliți de polițiștii de pe stradă pentru meseria lor de simpli păzitori, detestați de pușcăriași și nu prea bine văzuți de semenii lor. Le venea destul de greu să-și ia slujba în serios, principala lor grijă fiind să supraviețuiască. Primejdia îi amenința la tot pasul. Moartea unui deținut nu era floare la ureche. De regulă urma o severă anchetă penală, desfășurată atât de serviciul de pază, cât și de poliție – ba uneori chiar de către agenții federali. Totuși, pentru gardieni viața unui pușcăriaș conta mai puțin decât aceea a unui confrate de-al lor.

Cu toate acestea, paznicii se străduiau să-și facă datoria cât mai bine. Cei mai mulți dintre ei erau oameni cu experiență, care știau la ce să se aștepte. Desigur, același lucru se putea afirma și despre prizonieri, iar ceea ce se întâmplă între zidurile închisorii nu diferea ca principiu de cele petrecute pe un câmp de luptă sau în confruntările din umbră între diversele servicii de informații. Tactica prizonierilor evolua în funcție de schimbarea măsurilor și contramăsurilor de protecție. Unii dintre ei se dovedeau a fi mai iscusiți decât colegii lor. Câțiva erau de-a dreptul geniali. Alții, îndeosebi cei tineri, erau cumiți și înspăimântați, nutriend un singur ideal, identic cu al gardienilor supraviețuirea într-un mediu plin de pericole. Fiecare categorie de prizonieri necesita un alt fel de supraveghere, ceea ce nu avea darul de-a ușura sarcinile gardienilor. Bineînțeles, anumite greșeli erau inevitabile.

Prosoapele erau atârinate în cuiere numerotate. Fiecare deținut își avea propria sa bucată de săpun. Un paznic îi urmărea intrând goi-pușcă la cele douăzeci de dușuri, asigurându-se că nimeni nu ascundea vreo armă. Numai că omul era novice în meserie și încă nu învățase că cine ținea neapărat găsea o ascunzătoare. Frații nu se simțea tocmai în largul său. Banda izolatoare aplicată pe cele două pene de lemn era netedă, însă avea muchii, așa că amândoi făcuseră eforturi supraomenești ca să se îndrepte către dușuri în mers normal. Durea al dracului. Îndată începu să curgă apă fierbinte și sala dușurilor se umplu de abur. Frații Patterson își aplicară săpun în anumite locuri spre a-și putea recupera „țurloaiele”, de altfel destul de vizibile la o privire mai atentă – însă amândoi știau că gardianul era nou în meserie. Harvey făcu un semn altor doi deținuți, aflați în celălalt

capăt al sălii de dușuri. Piesa începu cu un dialog improvizat, de un gust destul de îndoielnic.

— Dă-mi înapoi blestematul ăla de săpun, jigodie împuțită ce ești! se răsti primul.

— Ba pe-a mă-tii, răspunse liniștit celălalt.

Era o replică la care chibzuise îndelung.

Urmă o lovitură și încă una.

— Terminați și ieșiți dracului de-acolo! strigă gardianul.

În aceeași clipă, alți doi pușcăriași intrară în încăierare, unul cunoscându-și perfect rolul, în timp ce celălalt – un tinerel înspăimântat – lupta cu disperare să se apere. Scandalul se întinse imediat, ca o reacție în lanț, cuprinzând întreaga sală a dușurilor. Gardianul ieși grăbit ca să cheme ajutoare.

Henry și Harvey se răsuciră pe călcâie, cu „țurloaiele” ascunse în pumn. Ramon și Jesus asistau la încăierare, privind exact în partea cealaltă și decizi să nu se amestece. Nu aveau nici cea mai mică bănuială că totul era o înscenare.

Harvey se năpusti asupra lui Jesus, iar Henry îl luă în primire pe Ramon.

Jesus nu avu vreme să-și dea seama ce se întâmpla. O siluetă întunecată se apropie de el ca o umbră, lovindu-l în piept o dată și încă o dată. Se uită în jos și văzu cum îi țâșnea sângele dintr-o rană adâncă până în inimă. Cu fiecare bătaie a inimii rănilile se căscau tot mai tare. Atunci mâna întunecată îl lovi din nou și din pieptul său țâșni un al treilea șuvoi de sânge. Îngrozit, încercă să-și astupe rănilile cu mâna, ca să oprească hemoragia, fără să știe că cea mai mare parte a sângelui îi inundase pericardul, astfel încât moartea surveni prin congestia inimii. Se prăvăli pe spate, alunecând pe lângă perete și rămase nemișcat pe podea. Jesus murise fără să înțeleagă de ce.

Henry, care se socotea mai deștept decât fratelui său, voise să-și lichideze victima dintr-o singură lovitură. Ramon îi ușură sarcina: dându-și seama de primejdie, încercă să fugă, însă Henry îl ținui de perete și-i înfipse „țurloiul” în tâmplă, unde știa că osul era subțire ca o coajă de ou. Odată pătruns în cavitatea craniană, în răsuci de la stânga spre dreapta, apoi în sus și-n jos. Ramon se zvârcoli câteva secunde ca un pește prins în cârligul undiței, după care se prăbuși moale, ca o păpușă de cârpe.

Fiecare geamăn își puse arma în mâna victimei fratelui său – nu aveau de ce se teme de amprente, câtă vreme se găseau la duș – iar apoi împinseră cadavrele unul lângă altul și se duseră

fiecare sub dușul său, frecându-se cu râvnă, ca să îndepărteze orice posibilă urmă de sânge. Între timp, scandalul se potolise. Cei doi pușcăriași care-și disputaseră proprietatea asupra unui calup de săpun Dial își dăduseră deja mâna, cerându-i scuze gardianului, iar acum își terminau toaleta de dimineață. Aburul continua să umple sala de dușuri. Curățenia era primul pas către divinitate, mai ales acolo unde se punea problema de urme ale crimei. Cinci minute mai târziu apa se opri și oamenii ieșiră de sub dușuri.

Gardianul făcu numărătoarea – dacă exista ceva la care un gardian de închisoare se pricepea foarte bine, acel ceva era numărătoarea – ajungând la concluzia că lipseau doi deținuți. Ceilalți optsprezece se ștergeau cu prosoapele, ciupindu-se în glumă de fund unul pe altul, așa cum se distrau bărbații când erau numai între ei. Își vârî capul printre dușuri, gata să strige câteva cuvinte într-o spaniolă de liceu, dar în aceeași clipă zări prin perdeaua de aburi o formă aducând a corp omenesc.

— Ah, la dracu'!

Se răsucii pe călcăie, răcnind către ceilalți gardieni să vină grabnic înapoi.

— Nu mișcă nimeni! urlă el înspre deținuți.

— Care-i baiul? întrebă unul dintre aceștia.

— Ascultă, omule, peste o oră trebuie să mă prezint la tribunal, zise un altul.

Frații Patterson se șterseră cu prosoapele, își încălțară sandalele și rămaseră liniștiți pe loc. Alți complici poate că ar fi schimbat o privire mulțumită – în definitiv, tocmai comiseseră un dublu asasinat chiar sub nasul gardianului aflat la cincisprezece metri depărtare – însă cei doi gemeni nu aveau nevoie de așa ceva. Fiecare din ei știa perfect ce era în mintea celuilalt: libertatea. Evitaseră o crimă, comițând alte două. Știau că poliția se va ține de cuvânt. Locotenentul era un copoi cinstit, iar copoii cinstiți își respectau întotdeauna promisiunea.

Știrea morții „Piraților” se răspândi cu o viteză care ar fi stârnit invidia oricărui serviciu de informații. Când vestea ajunse la urechile locotenentului, acesta stătea la birou, unde tocmai scria un raport. Aflând ce se întâmplase, dădu din cap în semn că auzise, după care își reluă neplăcuta îndeletnicire de-a relata cum îi fusese spartă mașina de serviciu, de unde i se furaseră un radio valorând o groază de bani, servieta diplomat și – ceea ce

era mai rău - o armă de foc. Acest ultim articol necesita îndeplinirea unor nesfârșite formalități.

— Poate că Cel de Sus a vrut să-ți dea a înțelege c-ar fi mai bine să rămâi acasă și să te uiți la televizor, remarcă un alt locotenent.

— Ah, ticălos agnostic ce ești. Parcă n-ai ști că până la urmă am hotărât să... Of, la dracu'!

— Care-i buba?

— Cazul Patterson. În servieta aia aveam toate gloanțele. Am uitat să le scot de-acolo. Acu' s-au dus, Duane. Am rămas fără gloanțe. Fără raportul legistului, fără fotografii, fără nimic!

— Procurorul districtual o să te felicite pentru asta. N-ai făcut nici mai mult, nici mai puțin decât să le redai libertatea gemenilor Patterson.

Și zău c-a meritat, comentă în gând locotenentul.

În biroul său aflat la câteva blocuri mai departe, Stuart primi știrea la telefon și scoase un suspin de ușurare. Desigur, ar fi trebuit să-i fie rușine - o știa foarte bine - însă de data asta nu simțea nici cel mai mic imbold de a-și jeli clienții. Să deplângă sistemul care-i împinsese spre acest sfârșit, da - dar nu era cazul să regrete că-și pierduseră viața, care la urma urmei nu adusese mari foloase nimănui. Pe deasupra, se alesese și cu onorariul plătit în întregime, ca orice avocat isteț care avea de-a face cu traficanții.

Cincisprezece minute mai târziu, procurorul SUA dădu publicității o declarație în care afirma că era scandalizat de faptul că niște prizonieri federali își găsiseră sfârșitul în asemenea împrejurări și că cele două crime vor fi anchetate de autoritățile federale competente. Procurorul adăugă că spera să încadreze cele două decese în limitele legii, însă moartea legală reprezenta cu totul altceva decât aceea provocată de un asasin necunoscut în linii mari fusese o declarație excelentă, care avea să ajungă senzația știrilor de prânz și seară, fapt ce-l încânta pe Edwin Davidoff chiar mai mult decât cele două crime. Pierderea procesului i-ar fi tăiat orice șansă de-a candida pentru Senat. Acum toți vor spune că, în definitiv, se făcuse dreptate, asociind acest lucru cu chipul și afirmațiile procurorului. Situația creată era aproape la fel de profitabilă ca o condamnare.

Bineînțeles, avocatul fraților Patterson se afla de față. Gemenii

nu discutau niciodată cu poliția altfel decât în prezența avocatului – cel puțin așa credea el.

— Ascultă, zise Harvey. Dacă nimeni nu mă calcă pe bătătură, nici eu nu-mi vâr nasul unde nu trebuie. Am auzit ceva care suna a încăierare. Asta-i tot, omule. Când îți ajunge la urechi așa ceva într-un loc ca ăla, cel mai bun lucru e să nici nu întorci capu'. Înțelegi? Ești mai câștigat când nu știi nimic.

— După toate aparențele, clienții mei nu vă pot fi de folos în cercetările dumneavoastră, se adresă avocatul agenților de poliție. Nu cumva cei doi s-au omorât unul pe altul?

— Nu știm. Deocamdată îi anchetăm pe cei care au fost martori la întâmplare.

— Înțeleg deci că nu aveți intenția să-i acuzați pe clienții mei că ar fi avut vreo legătură cu acest regretabil incident.

— De data asta, nu, domnule avocat, răspunse inspectorul de poliție.

— Perfect. Vreau să consemnați în procesul verbal. De asemenea, doresc să menționați că cei doi clienți ai mei nu dețin nici un fel de informații utile anchetei. În al treilea rând, cer ca procesul verbal să conțină o declarație potrivit căreia fraților Patterson nu li se vor pune întrebări decât în prezența mea.

— E-n regulă, domnule.

— Mulțumesc. Iar acum v-aș ruga să mă scuzați, însă trebuie să discut cu clienții mei între patru ochi.

Consultația dură aproape un sfert de oră, timp în care avocatul află ce se întâmplase. Mai precis, nu „cunoștea” situația în sens metafizic sau legal și nici în alt fel având de-a face cu etica juridică – însă știa. Bineînțeles, etica profesională îl împiedica să profite de cele aflate fără a-și călca jurământul de apărător al legii. Așadar, procedă și el cum putea, adică adăugă la dosarul penal al clienților săi un nou raport, urmând ca până la sfârșitul zilei să anexeze dovezi privitoare la ceea ce nu știa.

— Bună dimineața, domnule judecător, salută Ryan.

— 'Mneața, Jack. Te rog să fii cât mai scurt. Peste câteva minute plec din oraș.

— Domnule, dacă mă întreabă careva ce se petrece în Columbia, ce trebuie să răspund?

— De data asta nu ești la curent, așa-i? i se adresă Moore.

— Așa e, domnule.

— Ei bine, am avut ordin în acest sens. Nu-i greu de ghicit cine

I-a dat. Tot ce pot să-ți spun e că Agenția n-a pus nici o bombă. E limpede? E drept că acolo se desfășoară o operațiune CIA, însă noi n-am lansat nici o bombă.

— Mă bucur să aud asta, domnule judecător. Nici mie nu-mi venea să cred că ne-am fi vârat în așa ceva, declară Ryan, străduindu-se să se arate cât mai detașat.

La dracu'! Va să zică și judecătorul!

— Prin urmare, dacă primesc vreun telefon de la Capitoll Hill, acesta-i răspunsul pe care trebuie să-l dau, da?

Moore se ridică, zâmbind.

— Ai să te obișnuiești să tratezi cu ei, Jack. Nu-i ușor și adeseori te vei simți chiar strâns cu ușa, însă vei vedea că se pricep să facă politică mai bine decât Fowler și suita sa – din câte am aflat azi-dimineață.

— Era loc și de mai bine, domnule, recunosc Ryan. Înțeleg că de chestiunea asta s-a ocupat amiralul Cutter. Ar fi fost cazul să discut mai mult cu el înainte de-a lua avionul.

— Nimeni nu ți-a pretins să fii perfect, Jack.

— Mulțumesc, domnule.

— Acum fug, să nu pierd cursa de California.

— Drum bun, domnule judecător, îi ură Ryan, ieșind din încăpere.

Ajuns în biroul său, închise ușa, renunțând în sfârșit la masca sa impasibilă.

— Dumnezeuule, murmură el.

Dacă judecătorul Moore i-ar fi trântit o minciună sfruntată, ar fi înghițit-o mai ușor. Dar lucrurile se petrecuseră cu totul altfel. Minciuna fusese elaborată cu grijă, probabil studiată până în cele mai mici amănunte, iar propoziția repetată de mai multe ori. *Noi n-am lansat nici o bombă.*

Sigur că nu, în locul vostru le-a lansat Marina.

OK., Jack și-acum ce dracu' ai să faci?

Habar nu avea, dar îi rămânea o zi întreagă ca să-și frământa creierii.

Oricâte îndoieli ar fi avut Ding, zorii zilei de luni le risipiră pe toate. Cei veniți în munți rămăseseră pe loc. Își petrecuseră noaptea într-o tabără de-a lor, aflată câțiva kilometri mai la sud, iar acum Chavez îi auzea umblând de colo-colo pe la treburile lor. Urechea lui prinsese chiar și zgomotul unei împușcături, însă, indiferent în cine se trăsesse, ținta nu fusese unul dintre oamenii

săi. Poate vreo căprioară sau un alt animal. Sau poate că cineva alunecase și arma se descărcase din greșeală. În orice caz, nu era semn bun.

Grupul ocupa o poziție riguros defensivă. Erau bine ascunși, cu o deschidere perfectă pentru traiectoria armelor de foc, dar în primul rând, ascunzătoarea lor era greu previzibilă. Își umpluseră gamelele pe drum, iar acum se găseau departe de orice sursă de apă. Oricine i-ar fi căutat, s-ar fi așteptat să-i găsească în apropierea unui izvor. De asemenea, i-ar fi căutat undeva în susul muntelui, însă locul aflat de ei era la fel de bun. Coasta muntelui era acoperită cu vegetație, prin care nu-ți puteai face drum fără a fi auzit. Panta era periculoasă, iar toate celelalte poteci ducând până la ascunzătoarea lor puteau fi văzute ca-n palmă, îngăduind grupului să pândească un moment prielnic și să-și ia tălpășița în caz de nevoie. Ramirez avea ochiul ager. Principala lor sarcină era aceea să evite pe cât posibil o întâlnire frontală, iar dacă nu, să lovească și să dispară. Dar asta însemna că Chavez și însoțitorii săi nu mai erau singurii vânători din pădure. Nici unul dintre ei n-ar fi mărturisit că-i era teamă, însă deveniseră cu toții mult mai circumspecți.

Chavez se găsea în afara taberei, într-un punct de observație care-i oferea o perspectivă cum nu se poate mai bună asupra tuturor căilor de acces posibile în direcția lor, precum și o potecă secretă pe care se putea înapoia lângă ceilalți. Guerra, sergentul de la Operațiuni, se afla lângă el Ramirez ceru ca ambele SAW-uri să fie instalate la îndemână.

— Poate că totuși vor pleca, gândi Ding cu voce tare, de fapt într-o șoaptă abia auzită.

Guerra pufni disprețuitor.

— Cred că i-am călcat pe coadă de prea multe ori, bătrâne. Acu' ne-ar trebui o gaură de șoarece.

— Se pare că s-au oprit să-și ia gustarea de prânz. Mă întreb cât vor rămâne pe loc.

— Din câte văd, ăștia se deplasează în sus și-n jos, întocmai ca o mătură. Dacă nu mă înșel, or să-și facă apariția cam pe-acolo, pe urmă or să coboare în vâlcea și-or să suie coasta, ajungând exact la noi.

— S-ar putea să ai dreptate, Paco.

— Ar fi cazul s-o întindem.

— Mai bine când se lasă întunericul, răspunse Ding. Acum că știm ce au de gând, ne putem feri de ei.

— Posibil. Cred c-o să plouă, Ding. Ce zici, ăștia or să se întoarcă acasă sau or să stea să-i ude ploaia, ca pe tâmpiții de noi?

— Vom afla peste un ceas sau două.

— Dacă începe ploaia, n-o să mai vedem nici la doi pași.

— Trebuie să ținem cont și de asta.

— Privește, îi arătă Guerra.

— I-am reperat.

Chavez își îndreptă binoclul spre un pâlc de copaci aflat la o oarecare distanță. Imediat zări doi oameni, cărora în mai puțin de un minut li se alăturară alți șase. Chiar și de la o depărtare de câteva mile se vedea limpede că suflau din greu. Unul se opri și trase o dușcă zdravănă dintr-o sticlă – să fi fost bere? se întrebă Ding – chiar acolo în luminiș, parcă invitând să fie luat drept țintă vie. Cine erau derbedei ăștia? Purtau haine obișnuite, fără culori de camuflaj, în schimb aveau banduliere ca a lui Chavez. Armele erau fără îndoială de tip AK-17, majoritatea rabatabile.

— Șase, aici e Punctul. Terminat.

— Aici Șase.

— Văd opt... ba nu, zece inși cu AK-uri, la vreo juma' de kilometru spre est, la poalele colinei doi-zero-unu. Pentru moment nu fac nimic, pur și simplu stau acolo. Terminat.

— Încotro se uită? Terminat.

— Cam în toate părțile, domnule. Terminat.

— Ține-mă la curent, ceru căpitanul Ramirez.

— Am înțeles. Am încheiat transmisia.

Chavez își reluă observarea prin binoclu. Unul dintre cei aflați în vale făcu semn cu mâna către vârful. Alți trei se urniră în direcția indicată, fără prea mare tragere de inimă.

— Țe s-a-ntâmplat? Bebe mic nu vlea să ulce pe muntele cel blestemat? întrebă Ding.

Guerra nu știa că Chavez îl citase pe sergentul de pluton cu care luptase în Coreea.

— Cred c-au obosit, Paco.

— Foarte bine. Poate pleacă acasă.

Într-adevăr, urmăritorii obosiseră. Cei trei urcară panta înaintând cu viteza melcului. Odată ajunși sus, strigară către cei din vale că nu se vedea nici țipenie de om. Ceilalți rămăseseră în loc deschis – ca nătângii, remarcă surprins Ding. Încrederea era o însușire importantă pentru un soldat, numai că aici nu era vorba de încredere și nici cei de jos nu erau soldați. Când cei trei trimiși

În recunoaștere ajunseră pe la jumătatea coborâșului, soarele se ascunse în nori. Aproape în aceeași clipă se porni și ploaia. Pe coasta vestică a muntelui de dezlănțui o furtună violentă, însoțită de descărcări electrice. La două minute după începerea ploii cerul se aprinse de fulgere. Un fulger lovi creștetul muntelui chiar în punctul unde se aflaseră cei trei, zăbovind acolo pentru o fracțiune de secundă ce părea că nu se mai termina, asemenea degetului unui zeu înfuriat. Urmară altele și altele, iar ploaia se preschimbă într-o perdea de apă. Vizibilitatea perfectă de până atunci se redusese la o rază de circa patru sute de metri, care se extindea sau se restrângea în funcție de ploaia aproape compactă. Chavez și Guerra schimbară o privire îngrijorată. Misiunea lor era de-a sta la pândă și de-a trage cu urechea, dar acum nu mai vedeau nici la doi pași, iar de auzit nici atât. Pe deasupra, chiar după încetarea furtunii, pământul avea să rămână ud. Frunzele și crenguțele n-ar mai fi trosnit sub pasul cuiva care ar fi încercat să se apropie de ei. Umiditatea absorbea zgomotul. Caraghioșii pe care-i ținuseră sub observație până atunci aveau toate șansele să ajungă lângă ei fără a fi remarcați. Pe de altă parte, dacă echipa hotăra să-și părăsească postul, se putea mișca mai rapid și cu mai puține riscuri de-a fi descoperită. Ca întotdeauna, natura înconjurătoare rămânea mută, oferind avantaje numai acelor care știau s-o înțeleagă și uneori impunând aceleași neajunsuri ambelor tabere.

Furtuna dură toată după-amiaza, stratul de apă ridicându-se la câțiva centimetri. Un fulger lovi la vreo sută de metri de sergenți – o experiență nouă pentru amândoi și la fel de înfricoșătoare ca un baraj de artilerie, prin explozia neașteptată de zgomot și lumină. După aceea se lăsară doar frigul și umezeala, strecurând în sufletul oamenilor o profundă deprimare, pe măsură ce temperatura cobora spre 10° C.

— Ding, uită-te în față, ceva mai la stânga, șopti neliniștit Guerra.

— Ah, la dracu'!

Chavez nici nu avea nevoie să se mire în gura mare cum de ajunseseră urmăritorii atât de aproape. Încă asurziți de bubuitura tunetului și cu toată umezeala din jur, nu-i zăriseră pe cei doi indivizi aflați acum la nici două sute de metri depărtare.

— Șase, aici Punctul. Sunt la vreo două sute de metri sud-est de noi, îi raportă Guerra căpitanului. Rămâneți pe recepție. Terminat.

— Am înțeles. Rămânem pe recepție, răspunse Ramirez. Nu-ți pierde firea, Paco.

Drept răspuns, Guerra apăsă pe butonul transmițătorului.

Chavez se mișcă foarte încet, aducându-și arma în poziție de tragere, asigurându-se că piedica era pusă, dar cu degetul pe ea. Știa că erau aproape invizibili, bine ascunși în desigur și printre copacii tineri. Fiecare dintre ei își vopsise obrazul în culori de camuflaj, astfel încât chiar și de la cincizeci de metri se confundau cu peisajul. Trebuiau însă să stea neclintiți, întrucât ochiul omenesc sesiza imediat mișcarea. Atâta vreme cât nu schițau nici un gest, rămâneau invizibili. Era o demonstrație practică a motivelor pentru care armata își instruia oamenii în spiritul disciplinei. Amândoi sergenții regretau că nu-și luaseră uniforme de camuflaj, însă acum era prea târziu. Oricum, echipamentul kaki se murdărise de apă și noroi. În urma unui acord tacit, fiecare supraveghea un anumit sector, spre a nu fi siliți să întoarcă prea mult capul. Știau că puteau vorbi în șoaptă unul cu altul, însă preferau s-o facă doar dacă era absolut necesar.

— Aud ceva în spatele nostru, zise Chavez zece minute mai târziu.

— Mai bine uită-te în urmă, răspunse Guerra.

Lui Ding îi trebuiră peste treizeci de secunde ca să-și rotească trupul și capul.

— Hopa!

Zărise mai mulți bărbați așternându-și sacii de dormit.

— Țștia rămân aici peste noapte.

Era limpede ce se întâmplase. Cei pe care-i supravegheaseră continuaseră patrularea de rutină, ajungând să-și instaleze tabăra chiar în postul de observație al grupului de comando.

Cei doi sergenți auzeau și vedeau clar mai mult de douăzeci de oameni.

— O să fie o noapte de pomină, șopti Guerra.

— Da, da, iar colac peste pupăză, îmi vine să fac pipi.

Fusese o palidă tentativă de-a glumi. Ding își ridică ochii către cer. Ploaia se mai rărise, dar norii rămâneau la fel de denși. Avea să se întunece ceva mai devreme, poate peste vreo două ore.

Inamicul se împărțise în trei echipe, ceea ce nu era o idee rea, numai că fiecare grup aprinsese câte un foc ca să prepare cina – o tâmpenie fără seamăn. În plus, toți erau gălăgioși, pălăvrăgind de parcă s-ar fi instalat să ia masa în cine știe ce cantină de

provincie. Pentru Chavez și Guerra era un semn bun, întrucât se puteau folosi din nou de radio.

— Șase, aici e Punctul. Terminat.

— Aici Șase.

— Șase, ăăă... șovăi Chavez. Băieții cei răi și-au ridicat tabăra de jur împrejurul nostru. Habar n-au că suntem aici.

— Spuneți-mi ce vreți să faceți?

— Deocamdată nimic. Poate reușim s-o întindem de aici după ce se întunecă. Vă dăm de știre când a sosit momentul.

— Am înțeles. Terminat.

— O întindem? Întrebă în șoaptă Guerra.

— N-are rost să-și facă grijă pentru noi, Paco.

— Ascultă, *mano*. Sunt al dracului de speriat.

— Asta n-ajută la nimic.

Ryan tot nu aflase vreun răspuns. Plecă de la birou după ceea ce păruse a fi o zi normală de lucru, în care își rezolvase corespondența și citise tot felul de rapoarte. Și totuși, nu muncise cine știe ce. Îl frământau prea multe gânduri, pe care nu reușise să și le alunge.

Îi spuse șoferului să-l ducă la Bethesda. Nu sunase la telefon în prealabil, dar un drum până acolo nu însemna o abatere prea mare de la programul obișnuit.

Paza de la rezerva VIP era la fel de strictă ca întotdeauna, însă toți îl cunoșteau pe Ryan. Omul de la ușă clătină mâhnit din cap în clipa când Jack puse mâna pe clanță. Zăbovi o clipă, încercând să-și ia expresia obișnuită. Greer nu avea nevoie de vizitatori pe care să-i șocheze starea sa. Dar ceea ce simți Jack nu se putea numi altfel decât șoc.

Amiralul abia dacă mai cântărea vreo cincizeci de kilograme – o umbră a bărbatului de altădată, a ofițerului de carieră care comandase nave și marinari în serviciul țării sale. Cel ce trudise cincizeci de ani în slujba guvernului american zăcea acum agonizând pe un pat de spital. Priveliștea ce se înfățișa ochilor lui Jack însemna mai mult decât moartea unui om. Ea reprezenta apusul unei epoci și al unor norme de comportament. Cincizeci de ani de experiență, înțelepciune și gândire erau sortiți pieirii. Jack își trase un scaun lângă pat și-i făcu semn omului de pază să-l lase singur cu amiralul.

— Noroc, șefule.

Greer deschise ochii.

Ce să-i spun? Să-l întreb cum se mai simte? Cum să spui așa ceva unui om care trage să moară?

— Cum a fost voiajul, Jack?

Vorbise cu un glas abia auzit.

— În Belgia a mers bine. Toată lumea v-a transmis salutări. Vineri a trebuit să-i dau raportul lui Fowler, cum ați făcut și dumneavoastră data trecută.

— Ce părere ai despre el?

— Cred că are nevoie de oarecare îndrumare în ce privește politica externă.

Amiralul surâse.

— Așa zic și eu. Dar de vorbit, vorbește bine.

— Am cam dat-o în bară cu una dintre asistentele lui. Fata aia de la Benington, Elliot. Periculoasă foc. M-a amenințat că, dacă șeful ei câștigă alegerile, voi fi silit să-mi iau catrafusele.

Nu fusese un subiect de discuție prea inspirat. Greer încercă să se miște, însă nu reuși.

— Atunci caut-o, sărut-o și împăcați-vă. Chiar de-ar trebui s-o pupi în fund ziua-n amiaza mare pe treptele de la Benington. Când ai să te înveți minte să renunți la căpoșenia ta de irlandez? Întreabă-l pe Basil câți bani dă pe oamenii pentru care-i nevoit să lucreze. Datoria ta e să-ți servești țara, Jack, nu numai pe inșii care-ți cad cu tronc.

Nici directa unui boxer profesionist nu l-ar fi durut pe Jack mai tare.

— Da, domnule amiral. Aveți dreptate. Încă mai am multe de învățat.

— Învață repede, băiete. Nu mi-a rămas prea multă vreme să-ți dau lecții.

— Să nu spuneți asta, domnule amiral.

Tonul lui Jack sunase ca o rugămintă de copil.

— Mi-a sunat ceasul, Jack. O parte dintre băieții cu care am făcut armata au murit acum cincizeci de ani pe Insula Savo, la Leyte sau în cine știe ce colț de ocean. Eu am avut mai multă baftă decât ei. Dar simt că mi se termină ața de pe mosor. E rândul tău să preiei ștafeta. Vreau să rămâi în locul meu, Jack.

— Am nevoie de sfatul dumneavoastră, domnule amiral.

— Columbia?

— V-aș putea întreba de unde știți, dar mă abțin.

— Când un om ca Arthur Moore se ferește să te privească în ochi, înțelegi că ceva e în neregulă. Moore a venit la mine

sâmbătă și tot timpul mi-a evitat privirea.

— Și pe mine m-a mințit astăzi.

Ryan continuă să-i explice situația timp de câteva minute, subliniind ceea ce știa, apoi destăinuindu-i amiralului bănuielele și temerile sale.

— Vrei să-ți spun ce trebuie să faci? Întrebă Greer.

— Mi-ar prinde bine un sfat, domnule amiral.

— N-ai nevoie de sfaturi, Jack. Ești suficient de inteligent. Dispui de toate relațiile necesare. În plus, cunoști calea cea dreaptă.

— Dar cum rămâne cu...

— Politica? Porcăria aia? aproape că râse Greer. Vezi tu, Jack, când zaci într-un pat, așa ca mine, știi la ce te gândești? La toate lucrurile pe care ai vrea să le faci din nou, de data asta fără să greșești, la toate erorile tale, la toți oamenii cu care te-ai fi putut purta mai cumsecade – și-i mulțumești lui Dumnezeu că n-a fost și mai rău. Jack, cinstea e un lucru pe care n-ai să-l regreti niciodată, chiar dacă prin ea i-ai rănit pe unii dintre semenii tăi. Când ai fost numit locotenent de Marină, ai rostit un jurământ înaintea lui Dumnezeu. Acum înțeleg la ce slujește acel legământ. E un sprijin, nu o amenințare. Menirea lui e să-ți reamintească ce importante sunt cuvintele. Cuvintele au o mare însemnătate, iar cuvântul tău mai mult ca toate. Cuvântul tău arată cine ești. Iată ultima lecție pe care ți-o dau, Jack. De-acum încolo va trebui să te descurci singur.

Tăcu și Jack văzu cum îl răzbeau durerile, în ciuda puternicelor analgezice ce i se administra.

— Ai o familie, Jack. Du-te acasă la ei. Transmite-le cele mai bune gânduri din partea mea și spune-le copiilor că îl consider pe tatăl lor un om deosebit, de care trebuie să fie mândri. Noapte bună, Jack.

Și amiralul se cufundă în somn.

Jack rămase așezat încă vreo câteva minute, până când reuși să-și recapete stăpânirea de sine. Își șterse ochii și ieși din rezervă chiar în clipa când intra doctorul.

Jack îl opri și se prezentă.

— Nu mai durează mult. Poate nici o săptămână. Îmi pare nespus de rău, dar nu avea nici o șansă.

— Scutiți-l măcar de dureri, zise încet Ryan.

Din nou vorbise cu un glas rugător.

— Asta și facem, răspunse oncologul. E motivul pentru care

doarme cam tot timpul. Când e treaz, e încă lucid. Am avut cu el câteva discuții extrem de interesante. Și eu îl apreciez mult.

Doctorul era obișnuit să-i moară pacienții, dar nu era o stare de lucruri de natură să-l bucure.

— Peste câțiva ani poate că am fi reușit să-l salvăm. Din păcate, știința nu avansează destul de rapid.

— Și niciodată atât de rapid pe cât ar trebui. Oricum, vă mulțumesc că v-ați dat silința, domnule doctor.

Ryan luă ascensorul și coborî din nou la parter, spunând șoferului să-l ducă acasă. Pe drum, trecură din nou pe lângă templul mormonilor a cărui marmură era scăldată în lumini. Jack încă nu știa cu precizie ce va face, însă era sigur de ceea ce trebuia să îndeplinească. Făcuse un legământ la căpătâiul unui muribund și nu exista jurământ mai important decât acesta.

Norii se risipiseră și în curând avea să apară luna. Sosise momentul. Inamicul își postase santinele de jur împrejur. Acestea patrulau la fel ca aceia care păziseră rafinările. Focurile încă ardeau, dar conversațiile încetaseră și oamenii ațipiseră unul câte unul.

— Trebuie să ieșim împreună, zise Chavez. Dacă ne văd furișându-ne sau târându-ne pe jos, vor ști că suntem ăia răi. Dacă ne văd mergând liniștiți, o să creadă că facem parte dintre ai lor.

— Ai dreptate, încuviință Guerra.

Amândoi își agățară armele la piept. Formatul acestora ar fi dat imediat de bănuț dușmanului, dar, lipite de trupurile lor, contururile le erau disimulate și în plus le aveau pregătite pentru orice eventualitate. Ding știa că la nevoie MF5-SD2-ul său putea ucide fără zgomot. Guerra își scoase maceta. Lama metalică era desigur vopsită în negru și singura parte strălucitoare era muchia ascuțită ca briciul. Guerra se pricepea grozav la armele tăioase și își ascuțea veșnic maceta. Pe lângă aceasta, era ambidextru, așa că ținea maceta cu stânga, în timp ce dreapta se încleștase pe pistolul automat M-16.

Echipa se aliniase la vreo sută de metri de tabăra pe lângă care cei doi sergenți urmau să meargă la pas, gata să le sară în ajutor la momentul potrivit. O asemenea situație ar fi fost extrem de delicată și fiecare dintre ei spera să nu fie silit să acționeze astfel.

— În regulă, Ding, mergi în frunte.

De fapt, Guerra era mai mare în grad decât Chavez, însă în situația de acum experiența conta mai mult decât gradul.

Chavez porni în josul dealului, încercând pe cât posibil să rămână ascuns, apoi coti la stânga, către nord, unde aveau să se găsească în siguranță ochelarii de noapte se aflau în ranița pe care o lăsase la punctul de observație, întrucât ar fi trebuit să fie înlocuit în post înainte de căderea nopții. Faptul că nu vedea în întuneric îi dădea grozav de mult de furcă.

Cei doi bărbați înaintau, străduindu-se să nu facă nici cel mai mic zgomot. Terenul mocirlos de după ploaie le era de mare folos, însă cărarea pe care apucaseră se îngusta mereu și pădurea devenea tot mai deasă. Le mai rămâneau de parcurs încă vreo trei-patru sute de metri și ar fi ajuns la adăpost, numai că de data asta distanța era prea lungă.

Bineînțeles, nu mergeau chiar pe drum deschis, însă nici nu aveau cum să-l evite. La un moment dat poteca făcu o cotitură, iar Chavez și Guerra se treziră cu doi indivizi la nici zece pași în fața lor.

— Ce căutați în pădure? întreb unul dintre ei.

Chavez schiță un gest amical, sperând că astfel omul se va opri pe loc, însă acesta continuă să se apropie, vrând să vadă cine erau cei doi. Însoțitorul lui pășea alături. În clipa când remarcă tipul de armă pe care-l purta Chavez, era deja prea târziu pentru toți patru.

Chavez, care-și ținea ambele mâini încleștate pe arma automată, o răsuca brusc în bandulieră, trăgând o singură salvă sub bărbia individului. Gloanțele îi pulverizară țeasta. Guerra se întoarse, rotindu-și brațul cu maceta și la fel ca în filme, capul celui alt ins se rostogoli la pământ. Și el și Chavez săriră să-și prindă în brațe victimele, ca să nu facă prea mult zgomot.

La dracu'! înjură în gând Ding. Acum vor afla că cineva trecuse pe acolo. Nu aveau destul timp să tragă cadavrele într-un loc mai ferit, căci riscau să dea nas în nas cu alții. Dacă așa stăteau lucrurile, își zise el, atunci trebuiau să profite cât mai mult de pe urma celor două omoruri. Găsi capul desprins de trap și-l așeză pe pieptul victimei lui Guerra, înțepenindu-l între mâinile fără viață. Mesajul era limpede: *Cu noi nu-i de glumit.*

Guerra încuviință din cap și Ding porni din nou înainte, către vale. După vreo zece minute auziră un șuierat imediat în dreapta lor.

— Sunt cu ochii pe voi de nu știu când, șopti *Oso.*

— Sunteți teferi? Întrebă încet Ramirez.

— Ne-au ieșit în cale doi tipi. Amândoi sunt morți, răspunse Guerra.

— Hai s-o ștergem până nu-i descoperă ceilalți.

Nu mai apucară. O clipă mai târziu se auzi o bufnitură de corp în cădere, urmată de un răcnet, apoi o rafală sălbatică de armă automată AK-47. Gloanțele zburaseră în cu totul altă direcție, însă fuseseră de-ajuns ca să trezească orice suflare omenească pe o rază de câțiva kilometri. Grupul de comando își pregăti echipamentul pentru deplasare pe timp de noapte, ca să se îndepărteze prin pădure cât mai curând posibil. În tabăra inamică se stârni o zarvă fără seamăn: din toate părțile răsunau zgomote, strigăte și înjurături. Oamenii lui Ramirez continuară să înainteze fără oprire vreme de două ore. Consemnul era la fel de strict ca și ordinele primite prin rețeaua de comunicații prin satelit: acum ei erau cei vânați.

Totul se petrecuse cu o repeziciune neobișnuită, la o sută de mile de Insulele Capului Verde. Camerele de filmare din satelit supravegheaseră zona vreme de câteva zile, reperând furtuna pe diferite frecvențe. Fotografiile fuseseră transmise pe Pământ, fiind recepționate de oricine ar fi avut aparatura potrivită, iar navele își schimbaseră deja cursul, ca să iasă din zona furtunii. Dinspre deșertul vest-african se răspândea un val de aer fierbinte și uscat, vara fiind deja caniculară. Mânat de vânturile din est și în contact cu aerul umed de deasupra oceanului, acest val de aer dăduse naștere la sute de furtuni violente, care începuseră să se unească între ele. Norii coborâră până deasupra apei calde de la suprafață, producând și mai multă căldură, care la rândul său suplimenta energia deja existentă în atmosferă. Odată atinsă o masă critică de căldură, ploaie și nori, începu să se formeze furtuna. Specialiștii de la Centrul Național pentru Studiul Uraganelor tot nu înțelegeau cauzele fenomenului – sau, date fiind împrejurările, de ce acesta avea ioc atât de rar – însă iată că se petrecea acum. Șeful colectivului de cercetare apăsa pe tastele computerului, derulând înainte și înapoi imaginile luate din satelit. Acum vedea limpede. Norii începuseră să se învântească în sens invers celor ceasornicului, în jurul unui punct unic din spațiu. Nucleul furtunii era pe cale să se constituie, mișcarea circulară, sporindu-i coeziunea și forța, ca și cum ar fi știut că în felul acesta putea prinde viață. Existaseră și furtuni

mai timpurii decât cea de acum, însă anul în curs oferea condiții neobișnuit de „favorabile” pentru formarea lor. Ce frumoase apăreau în imaginile luate prin satelit. Ca niște creații de artă modernă, înfățișând vârtejuri difuze de nori diafani. Așa ar fi și în realitate – își spuse șeful echipei de specialiști – dacă n-ar ucide atâta lume. La urma urmei, dacă cercetătorii dădeau furtunilor un nume, asta se întâmplă pentru că li se părea inadmisibil ca sute și mii de vieți omenești să fie curmate de un simplu număr. Ca și în cazul de față, își zise meteorologul. Deocamdată se numea „depresiune tropicală”, dar, dacă fenomenul își va intensifica puterea și aria de cuprindere, atunci va deveni o furtună tropicală. Începând din acel moment, o vor numi Adele.

Singurul adevăr prezentat în filme, își zise Clark, era acela că de cele mai multe ori spionii se întâlneau în baruri. În țările civilizate barurile erau foarte utile, reprezentând locuri unde bărbații se puteau duce să bea un păhărel, să cunoască alți oameni și să stea de vorbă despre una sau alta în încăperi luminate discret, de regulă în sunetul unei muzici de proastă calitate, suficientă cât să le acopere vocile, împiedicându-i să fie auziți de cei din jur. O clipă mai târziu își făcu apariția Larson, care se strecură spre colțul unde stătea Clark. Barul nu avea scaune, ci numai o bară de alamă pe care clienții să-și sprijine piciorul. Larson comandă o bere – marca locală – băutură la care columbienii erau tare pricepuți. De altfel, se pricepeau la o groază de lucruri, cugetă Clark. Dacă n-ar fi fost traficul de droguri, țara asta ar fi ajuns mare. Columbia suferea la fel de mult ca propria sa țară. Guvernul columbian se confrunta cu trista realitate de-a fi purtat un război împotriva traficantilor de droguri și de-a fi pierdut partida... Spre deosebire de America? se întrebă agentul CIA. Spre deosebire de America, guvernul columbian se simțea amenințat? Păi, da, bineînțeles – își răspunse el singur – noi o ducem bine comparativ cu statul ăsta.

— Ei, bine? întrebă el când patronul barului se duse la celălalt capăt al tejghelei.

Larson începu să vorbească încet, în spaniolă.

— Informația e sigură. Trupele trimise pe teren de ai noștri au aterizat deja.

— Și încotro au luat-o?

— Cineva mi-a zis că spre sud-vest. Se vorbește despre o expediție de vânătoare în munți.

— Iisuse, murmură Clark în englezește.
— Ce s-a întâmplat?
— Păi... sunt vreo patruzeci de militari de la infanteria uşoară...

Continuă să-i explice timp de câteva minute.

— Adică am organizat o *invazie*! se cruci Larson, cu ochii ţintă la tăblia barului. Doamne sfinte, cine-i dementul căruia i-a dat prin cap o asemenea idee?

— Amândoi suntem în slujba lui; adică a lor, din câte cred.

— La dracu'! Există un singur lucru pe care nu-l putem face şi ăla-i să-i băgăm în mă-sa pe toţi tipii ăştia!

— Bun, atunci ia avionul înapoi la Washington şi povesteşte-i directorului-adjunct întreaga tăărăşenie. Dacă Ritter e în toate minţile, o să-i cheme înapoi fără zăbavă, înainte să se întâmple vreo nenorocire.

Clark se întoarce către Larson. Creierul său lucra febril şi nu-i plăceau deloc concluziile la care ajunsese. Îşi amintea perfect de o misiune în cadrul Corpului I, când...

— Ce-ar fi să mergem mâine amândoi, să aruncăm o privire prin partea locului?

— Tu chiar vrei să mă deconspir? replică Larson.

— Ai o vizuină?

Clark se referea la refugiul pe care orice agent plecat în misiune trebuia să-l aibă pregătit în caz de nevoie: un loc sigur, unde să se ascundă dacă era necesar.

— E Papa polonez? pufni dispreţuitor Larson.

— Cum rămâne cu amica ta?

— Deocamdată nu ne ocupăm de ea. Nu uita că am experienţă în treburi de-astea.

CIA încuraja loialitatea faţă de agente, chiar şi atunci când nu se ajungea la relaţii amoroase, iar Larson nutrea o afecţiune firească pentru femeile care-i fuseseră amante de-a lungul anilor.

— Vom încerca să dăm excursiei aparenţa unei expediţii de prospectare, însă după cele petrecute, în baza autorizaţiei primite de mine, acoperirea ta e nulă, aşa că va trebui să te întorci la Washington pentru o nouă numire. La fel şi ea. E un ordin.

— Nu ştiam că aveai...

Clark zâmbi.

— Oficial nici nu am, dar vei afla curând că între mine şi domnul Ritter există o înţelegere. Eu mă ocup cu munca de

teren, iar el nu-și vâra nasul în treburile mele.

— Nimeni n-ar avea tupeul ăsta.

Singurul răspuns primit de Larson fu o sprânceană ridicată și o privire sfredelitoare, care se dovedi mai primejdioasă decât și-ar fi închipuit vreodată pilotul.

Cortez stătea așezat în singura încăpere demnă de acest nume din întreaga casă: bucătăria - foarte spațioasă, față de altele de prin partea locului - unde avea o masă pe care să-și instaleze aparatele de radio și hărțile, precum și un registru în care ținea o evidență a desfășurării evenimentelor. Până în prezent pierduse unsprezece oameni în ciocniri scurte, violente și de cele mai multe ori tăcute - fără a obține nimic în schimb. „Soldații” trimiși de el în misiune erau încă prea porniți ca să simtă frica - fapt ce se potrivea de minune cu intențiile lui. Principala hartă tactică era acoperită cu o folie de plastic transparentă, pe care Cortez însemnase cu un creion roșu zonele de acțiune. Contactase două - poate chiar trei - dintre echipele americane. Bineînțeles, pentru aceasta fusese obligat să-și sacrifice unsprezece oameni. Îi plăcea să creadă că-i pierduse pe cei mai ageamii. Desigur, era o apreciere relativă, întrucât pe un câmp de luptă intervenea întotdeauna hazardul, însă în general istoria demonstra că primii care mureau erau cei săraci cu duhul și că într-o bătălie se producea o selecție darwiniană. Estima că va mai suferi vreo cincizeci de pierderi înainte de-a schimba strategia. Pe urmă va cere întăriri, reducând astfel numărul gărzilor de corp ale conducătorilor Cartelului. După aceea își va suna șeful, anunțându-l că-i identificase pe doi sau trei dintre confrății lui, ai căror oameni aveau o comportare cam ciudată - evident, știa de pe acum pe cine anume va acuza - pentru ca a doua zi să-l prevină pe unul dintre aceștia (ales și el cu grijă) că șeful său avea o atitudine bizară și că el, Cortez, datora loialitate organizației care-l plătea, nu unor persoane anume. Planul lui era ca Escobedo să fie suprimat. Era o etapă necesară și nu neapărat regretabilă. Americanii îi lichidaseră deja pe doi dintre traficanții cu adevărat inteligenți, iar el intenționa să contribuie la eliminarea celorlalte două creiere ale organizației. Capii rămași în viață vor avea nevoie de Cortez și vor fi conștienți de acest lucru. Poziția lui ca șef al pazei și informațiilor urma să-i asigure un loc în conducere, în timp ce Cartelul va fi restructurat în conformitate cu concepția sa despre o organizație dinamică și

sigură. Într-un an, va deveni primul între egali. Peste încă un an va fi doar primul. Nici măcar nu va trebui să se descotorosească de ceilalți. Escobedo făcea parte dintre cei deștepți și, în plus, se dovedise ușor de manipulat. Restul vor fi ascultători ca niște copii, manifestând mai mult interes pentru bani și pentru jucăriile lor costisitoare decât pentru ceea ce putea realiza organizația. În această privință, Cortez avea idei destul de vagi. Nu era omul care să gândească zece etape dintr-odată. Patru sau cinci erau de-ajuns.

Studie din nou harta. Curând americanii se vor alarma în fața pericolului reprezentat de operațiunea lui și vor reacționa într-un fel. Își deschise mapa, comparând fotografiile aeriene cu hărțile. Acum știa că americanii fuseseră aduși – și continuau să fie aprovizionați – de un singur elicopter. Era o inițiativă îndrăznească până la imprudență. Oare americanii nu învățaseră cum era cu elicopterele încă de pe câmpiile Iranului? Trebuia să identifice zonele de aterizare... dacă nu cumva le și ghicise.

Cortez închise ochii, impunându-și să se limiteze la principiile de bază. Acesta era riscul în astfel de operațiuni. Te implicai atât de mult în evenimentele concrete, încât pierdeai din vedere situația de ansamblu. Poate că mai exista o cale. Americanii îl ajutaseră deja o dată. Era posibil să-i acorde sprijinul din nou. Oare cum să-i determine s-o facă? Ce serviciu le-ar putea oferi în schimb? Și cum i-ar putea fi ei de folos? Iată un lucru la care avea să cugete pentru tot restul acelei nopți fără somn.

Vremea rea îi împiedicase să testeze noul motor cu o noapte în urmă și din aceleași motive trebuiau să aștepte până la trei – ora locală – în cea de-a doua noapte pentru a realiza experimentul. Pave Low nu avea voie să se arate cu nici un chip pe timpul zilei, afară de cazul când primea ordin de sus.

Un transportor scoase elicopterul din hangar, apoi rotorul fu montat la locul său și motoarele porniră. Colonelul și căpitanul Willis mărîră turația, în timp ce sergentul Zimmer supraveghea aparatele de bord. Rulară cu viteză normală până ajunseră pe pistă, de unde decolară în maniera tipică elicopterelor, legănându-se ușor în timp ce tonele de metal și combustibil se desprindeau cu greu de sol, înălțându-se în aer ca un copil care suia pentru prima oară o scară.

E greu de spus ce anume se întâmplase mai întâi. La urechea pilotului ajunse un scârțâit îngrozitor, pătrunzând chiar și prin izolația căștii Darth Vader. În același moment, sau poate cu o

miime de secundă mai devreme, Zimmer scoase un strigăt de avertisment, care răsună tare în interfon. Colonelul Johns își aruncă ochii pe instrumentele de bord și văzu că toate indicatoarele pentru motorul unu o luaseră razna. Willis și Zimmer opriă la cincizeci de picioare deasupra pistei. În mai puțin de trei secunde ateriză din nou, reducând turația unicului motor care mai funcționa până când acesta se opri cu totul.

— Ce s-a întâmplat?

— Motorul cel nou, domnule. Pur și simplu s-a decuplat. Probabil că ne-a lăsat compresorul. Poate chiar mai rău de-atât. Va trebui să arunc o privire, să văd dacă nu s-au produs și alte stricăciuni, raportă Zimmer.

— Ai avut ceva necazuri când ai montat motorul?

— Nu. Totul a mers ca la carte, domnule colonel. E a doua oară când pătim așa cu lotul ăsta de motoare, domnule. Furnizorul ne trage în piept cumva cu noile lame de turbine. Vom fi siliți să verificăm funcționarea întregului motor – până când depistăm unde-i buba. Deocamdată nu mai decolează nici un aparat echipat cu astfel de motoare, nici ale noastre, nici ale Marinei, nici ale Armatei, absolut nici unul.

Noul proiect de motor folosea lame de compresor pentru turbină confecționate din ceramică în loc de oțel. Era un material mai ușor (permițând încărcarea unei cantități suplimentare de combustibil) și mai ieftin (cu aceiași bani se puteau cumpăra mai multe motoare), iar testele de fabricație demonstraseră că noul model era la fel de bun ca precedentele... până când ajunsese să fie fabricat în serie. Prima defecțiune fusese pusă pe seama unei păsări intrate între palete, însă două elicoptere ale Marinei acționate de acest motor dispăruseră fără urmă în adâncul oceanului. Zimmer avea dreptate. Toate aparatele echipate cu acest tip de motor trebuiau să rămână la sol până când se lămuria și se soluționa defecțiunea.

— Grozavă treabă, Buck, zise Johns. Ce se-aude cu motorul de rezervă?

— Dumneavoastră ce credeți, domnule colonel? răspunse Zimmer. Aș putea să le cer să ne trimită unul dintre cele vechi.

— Dumneata ce părere ai?

— Eu zic să montăm unul de tip vechi sau să umflăm unul de la un elicopter întors la Huribut.

— Dă sfoară în țară imediat după ce coborâm, ordonă colonelul. Vreau să-mi fie aduse *două* motoare bune. Cât mai

curând posibil.

— Am înțeles, domnule colonel.

Willis și Zimmer schimbă o privire îngrijorată. Ce se va întâmpla acum cu oamenii pe care trebuiau să-i aprovizioneze?

Se numea Esteves. Și el era sergent de Stat-Major în armata Statelor Unite. Înainte să înceapă toată povestea, făcuse parte din unitatea de recunoaștere a batalionului 5, regimentul 14 infanterie, prima brigadă a diviziei 25 infanterie (ușoară) Fulgerul Tropical, cu baza la Schofield, Hawaii. Tânăr, rezistent și mândru ca toți militarii din SHOWBOAT, se simțea în egală măsură obosit și frustrat. Pentru moment, chiar bolnav. Probabil că mâncase ceva ce nu-i priise sau poate că băuse prea mult. La timpul cuvenit, va merge să fie examinat de medic, poate că va lua câteva pastile. Deocamdată însă, intestinalele îi bolboroseau și brațele îi erau lipsite de vlagă. Porniseră în misiune exact cu douăzeci și șapte de minute în urma echipei KNIFE, dar nu avuseseră nici o ciocnire după distrugerea micului aeroport. Descoperiseră șase rafinării, dintre care patru folosite de curând, însă nici urmă de prezență omenească. Esteves voia să-și sporească palmaresul, așa cum era convins că se întâmplă cu celelalte grupuri. La fel ca Chavez și el crescuse într-un cartier unde mișunau tot soiul de bande, dar, spre deosebire de Ding, chiar se înhăitase cu una dintre ele, până când soarta îl îndepărtase suficient cât să se înroleze în armată. Tot spre deosebire de Chavez, luase cândva droguri, până în ziua când sora sa murise dintr-o supradoză de heroină pură. Fusesse de față la moartea ei și văzuse cum i se scurgea viața din trup, ca și cum cineva ar fi scos un ștecher dintr-o priză. În seara următoare îl căutase pe individul care-i adusese fetei drogurile, iar apoi intrase în armată ca să scape de acuzația de crimă. Nici o clipă nu se gândise că va deveni soldat profesionist și nici că viața oferea și altfel de ocazii, pe lângă spălatul de mașini și cecurile pentru alocații de stat. Profitase de această șansă pentru a-și regla conturile cu nemernicul care-i ucisese sora și înrobise populația. Totuși, încă nu lichidase nici un traficant, nu trecuse pe nimeni pe răboj. Oboseala și obstacolele întâmpinate reprezentau o combinație fatală când te găseai față în față cu dușmanul.

În sfârșit, își zise el. Zărise strălucirea unui foc la vreo jumătate de kilometru depărtare. Procedă așa cum fusese

instruit, raportându-i căpitanului cele văzute, după care aștepta ca echipa să se împartă în două grupuri și să-i lichideze pe cei zece oameni care se bălăceau prosteste. Cu toată oboseala și nerăbdarea pe care le resimțea, disciplina continua să rămână principiul de bază al existenței sale. Îi conduse pe cei doi soldați din subordine până într-un punct de unde puteau deschide focul la nevoie, în timp ce căpitanul se ocupa de atacul propriu-zis. Tocmai când își spunea că noaptea aceea se va deosebi de celelalte, gândurile i se confirmară.

De data asta nu exista nici o cuvă și nici baloturi cu frunze de coca, ci numai cincisprezece oameni înarmați. Transmise prin radio semnalul de primejdie, dar nu primi nici un răspuns. Nu știa că în urmă cu zece minute o creangă îi rupsesse antena. Se ridică în picioare, încercând să-și dea seama ce era de făcut și uitându-se în jur după vreun semn sau vreun indiciu, timp în care ceilalți doi soldați de lângă el se întrebau ce dracu' se întâmplase, în clipa aceea simți din nou un junghi în stomac. Esteves se îndoi de mijloc, poticnindu-se de o rădăcină și scăpă arma din mână. Aceasta nu detonă, în schimb patul puștii se lovi cu putere de pământ, făcând ca piedica să sară scoțând un sunet metalic. În aceeași clipă, Esteves descoperi că la douăzeci de pași mai încolo se găsea un om a cărui prezență n-o remarcase până atunci.

Individul era treaz și-și masa gambele amorțite, ca să poată trage un pui de somn. La auzul clinchetului, tresări, luat prin surprindere. Obișnuit cu vânătoarea, prima sa reacție fu una de neîncredere. Cum să fi fost careva acolo? Doar se asigurase că nici unul dintre camarazi nu depășise punctul lui de observație. Și totuși, fusese un zgomot cauzat de o ființă omenească, ceva ce nu putea proveni decât de la o armă. Echipa lui fusese deja avertizată asupra unor ciocniri cu... Cine dracu' erau ăia care-i ucisese pe cei porniți la rândul lor să-i vâneze? Faptul îl uimea și-l îngrijora pe omul nostru. Clinchetul neașteptat îl făcu mai întâi să tresară, dar surprinderea se preschimbă, repede în teamă, întoarse pușca spre stânga și goli un încărcător întreg. Patru gloanțe îl nimeriră pe Esteves, care muri suficient de încet cât să aibă răgazul de a-și blestema soarta. Cei doi însoțitori ai săi se furișară în direcția din care veniseră împușcăturile, lichidându-l zgomotos și violent pe cel care trăsesese.

Între timp însă, ceilalți adunați în jurul focului săriseră deja în picioare, dând fuga la locul măcelului, înainte ca grupul de atac

să-și fi ocupat poziția. Auzind zarva care se iscase, căpitanul reacționează exact așa cum era de așteptat. Una dintre echipele sale de trăgători fusese prinsă în ambuscadă, iar el trebuia să atace obiectivul, venindu-le în ajutor. Cealaltă echipă își îndreptă tirul spre tabără, descoperind că acolo mai rămăseseră câțiva bărbați. Cei mai mulți fugiră de lângă foc, dând nas în nas cu grupul de asalt, care alergia din direcția opusă.

Un eventual raport asupra operațiunii ar fi ajuns la concluzia că ambele părți pierduseră controlul asupra situației. Căpitanul care conducea grupul de asalt reacționase pripit. Trecând în fruntea oamenilor săi în loc să rămână pe loc și să chibzuiască ce era de făcut, căzuse printre primii. Echipa era acum lipsită de un șef, însă *nimeni* nu avea habar de acest lucru. Desigur, soldații dădură dovadă de aceeași bravură ca întotdeauna, numai că militarii erau în primul și în ultimul rând membrii unei echipe, aceasta reprezentând un organism care respira și gândea și a cărui putere globală era mai mare decât simpla însumare a părților sale componente. Fără un om care să-i conducă, soldații fură nevoiți să se bazeze pe cele învățate la instrucție, numai că se simțeau derutați de zgomot și de întuneric. Cele două grupuri de oameni se amestecaseră unii cu alții, dar lipsa de antrenament și de conducători a columbienilor nu mai conta atât de mult acum, când de o parte luptau inși răzleți, iar de cealaltă perechi ajutându-se unele pe altele. Zăpăceala și vărsarea de sânge nu dură nici cinci minute. Perechile „câștigară” bătălia. Uciseră cu cruzime și eficiență, apoi se îndepărtară târâș de locul încăierării și se ridicară în picioare, alergând spre punctul de adunare, în vreme ce supraviețuitorii din tabăra adversă continuau să tragă, îndeosebi unii în alții. Numai cinci soldați reușiră să ajungă la punctul de întâlnire: trei din grupul de atac și doi însoțitori ai lui Esteves. Jumătate dintre membrii echipei muriseră, printre care căpitanul, doctorul și radiotelegrafistul. Soldații încă nu-și dădeau seama ce se întâmplase. Datorită unei bruieri a transmisiunilor radio, nu fuseseră avertizați asupra acțiunilor declanșate de Cartel împotriva lor. Dar ceea ce știau era suficient de grav. Așa că se întoarseră la bază, unde-și strânseră lucrurile și-și luară tălpășița.

Columbienii știau chiar mai puțin. Știau că omorâseră cinci americani – încă nu-l descoperiseră pe Esteves – și că pierduseră douăzeci și șase de oameni, unii uciși probabil chiar de propriii lor camarazi. Nu aveau idee dacă scăpase vreunul dintre

dușmani, nu cunoșteau efectivul unității care-i atacase și nici măcar dacă fuseseră atacați de americani. Armele găsite erau îndeosebi de fabricație americană, însă erau folosite frecvent în toată America de Sud. La fel ca aceia pe care-i pusese pe goană și ei erau conștienți că se întâmplase ceva îngrozitor. Se strânseseră laolaltă, unii trântiți pe jos, alții vomitând, trăind cu toții șocul imediat următor ciocnirii. Experiența îi învățase că simplul fapt de-a avea o armă automată nu-i transforma neapărat în zei. Pe măsură ce-și recuperau morții, starea de șoc făcea treptat loc mâniei.

Echipa BANNER – sau ceea ce mai rămăsese din ea – nu se bucura de același privilegiu. Ei nu aveau timp să se gândească cine câștigase și cine pierduse bătălia. Fiecare primise o aspră lecție de luptă. Cineva mai cultivat poate că le-ar fi explicat că lumea nu era guvernată de determinism, însă fiecare dintre cei cinci supraviețuitori ai echipei BANNER se consola cu cea mai sumbră dintre replicile soldățești: când era să se aleagă praful, se alegea.

24

Reguli de bază

Clark și Larson porniră cu mult înainte de ivirea zorilor, îndreptându-se din nou spre sud cu microbuzul lor închiriat marca Subaru. Lângă scaunul din față se găsea o servietă-diplomat în spate erau câteva cutii cu roci, sub care se aflau ascunse două pistoale automate Beretta, cu țeștile înfășurate pentru amortizarea zgomotului. Era un sacrilegiu să așeze toate acele pietre peste arme, însă nici Clark, nici Larson nu se gândeau să le ia cu ei acasă odată îndeplinită misiunea și oricum, amândoi sperau din suflet să nu fie nevoiți să le folosească.

— De fapt, ce căutăm? întrebă Larson după ce vreme de un ceas nu deschisese gura.

— Nădărduiam întrucâtva că știi. Ceva ieșit din comun.

— Prin părțile astea nu-i deloc ieșit din comun să vezi oameni înarmați umblând de colo-colo. În caz că n-ai remarcat până acum.

— Activitate organizată?

— Și asta, însă oricum, e cazul să ne dea de gândit. Nu vom avea prea des ocazia de-a vedea activitate militară, zise Larson.

— De ce?

— Noaptea trecută trupele de gherilă au atacat din nou un mic post al armatei. Am auzit azi-dimineață la radio. Ori M-19, ori FARC. Au început să-și cam facă de cap.

— Cortez, zise imediat Clark.

— Da, mi se pare logic. O tentativă de derutare a cercetărilor.

— Trebuie cu orice preț să-l cunosc pe flăcăul ăsta, murmură Clark, cu ochii la peisajul ce defila pe lângă ei.

— Și? întrebă Larson.

— Tu ce crezi? Javra asta a făcut parte dintr-un complot în care au fost asasinați unul dintre ambasadorii noștri, directorul FBI și cel al DEA, plus un șofer și nu știu câți bodyguarzi. E un terorist.

— Îl ducem în State?

— Am eu mutră de copoi? întrebă Clark.

— Uite ce e, omule, noi nu...

— Ba eu, da. Apropo, ai uitat de cele două bombe? Dacă nu mă înșel, erai și tu acolo.

— Asta a fost...

— Altceva? chicoti Clark. Așa se spune întotdeauna: „Asta-i altceva”. Larson, eu n-am fost la Dartmouth ca tine, dar poate că deosebirea nici nu mai contează.

— Aici nu suntem la cinematograful, se înfurie Larson.

— Carlos, dacă am juca într-un film, tu ai fi o blondă cu țâțe mari și cu bluza descheiată. Află că eu mă ocup cu astfel de treburile încă de când tu conduceai mașini fabricate de Matchbox și în viața mea nu m-am lăsat copleșit de sentimentalisme. În viața mea. Nici măcar o singură dată. Nu mi se pare deloc cinstit.

Ar fi putut adăuga că era însurat și-și lua căsnicia în serios, dar la ce bun să-i mai impuie capul? Își atinsese scopul. Larson zâmbi. Tensiunea se risipise.

— Mă gândesc să te duc până acolo.

— Unde-i tipa?

— Lipsește până duminică seara. E plecată în Europa. I-am lăsat bilet în trei locuri. Vreau să zic, i-am spus să se cărăbănească. De cum se întoarce, va sui în primul avion către Miami.

— Măi, dar complicații mai sunteți. Când se termină totul, ia-o de nevastă, fă-te om la casa ta și întemeiază-ți o familie.

— M-am gândit și eu. Dar cum rămâne... adică e corect să...

— Statistic vorbind, slujba ta e mai puțin periculoasă decât să ții o prăvălie de spirtoase într-o mare metropolă. Toți confrății noștri au familie. Singurul lucru care-ți menține moralul ridicat, atunci când ești plecat în misiune cine știe unde, e gândul că ai la cine să te întorci. Crede-mă pe cuvânt că așa este, fiule.

— Deocamdată ne găsim chiar în locul unde voiai să arunci o privire. Ce facem acum?

— Începem să cutreierăm drumurile lăturalnice. Nu merge prea repede.

Clark coborî geamul portierei, trăgând în piept aerul de afară. Apoi deschise servieta-diplomat, de unde dădu la iveală o hartă topografică. Preț de câteva minute nu scoase o vorbă, încercând să raționeze în funcție de circumstanțe. Sus în munți erau soldați - oameni bine antrenați, ascunși, hăituiți de dușmani cu care evitau să aibă vreo ciocnire directă. Clark se strădui să se pună în locul lor, privind când la peisaj, când la hartă.

— Dumnezeuule, în clipa asta aș fi în stare să fac moarte de om

pentru un radio ca lumea.

E vina ta, Johnny, își zise el. N-aveai decât să ceri unul. Trebuia să-i fi spus lui Ritter că era nevoie de cineva la sol care să ia legătura cu soldații, în loc să-i contacteze prin satelit, ca într-un blestemat de studiu destinat Statului-Major.

— Ca să vorbești cu ei?

— Ascultă, fiule, câți paznici ai văzut până acum?

— Cum câți? Nici unul.

— Întocmai. Dacă aș avea un radio, i-aș chema pe soldați să coboare din munți, iar noi i-am culege cu microbuzul, i-am spăla nițel și i-am duce până la un nenorocit de aeroport de unde să ia avionul până acasă, zise Clark, cu un glas care-i trăda dezamăgirea.

— Asta-i o adevărată neb... lisuse, ai dreptate. Toată afacerea e o țicneală curată.

Acum că avusese revelația, Larson nu-și putea stăpâni uimirea la gândul că se înșelase atât de cumplit asupra întregii situații.

— Ține minte de la mine că așa se întâmplă atunci când conduci o operațiune de la Washington și nu de pe teren. Să nu uiți asta cât trăiești. Într-o bună zi s-ar putea să devii șef. Ritter gândește ca un șef peste spioni, nu ca un animal de câmp ca mine. În plus, n-a mai fost plecat în misiune de un car de vreme. Asta e buba la Langley. Tipii care regizează spectacolul au cam uitat cum e pe scenă, iar regulile s-au schimbat radical de pe vremea când infiltrau agenți la Budapesta. Mai mult decât atât: situația concretă diferă mult de felul în care și-o imaginează ei. Aici nu-i vorba de culegere de informații, ci de un război mocnit. Dar trebuie să știi și când să te deconspiri. Înțelegi deci că jocul e cu totul altul.

— Nimeni nu ne-a pomenit despre așa ceva la „Fermă”.

— Nici nu-i de mirare. Majoritatea instructorilor sunt din vechii...

Se opri brusc.

— Încetinește puțin.

— Ce s-a întâmplat?

— Oprește mașina.

Larson se supuse, scoțând microbuzul de pe drumul acoperit cu pietriș. Clark sări jos, cu servieta în mână – un gest într-adevăr straniu – nu înainte de-a lua cu sine cheile mașinii. Următoarea mișcare fu să deschidă ușa din spate, aruncându-i cheile înapoi lui Larson. Clark scormoni într-una dintre cutii, dând

la o parte mostrele de roci și-și luă pistolul Beretta cu amortizor. Purta o bluză în culori de camuflaj. Își azvârli arma în spinare, iar apoi îi făcu semn lui Larson să nu sufle o vorbă și să-l urmeze încet, la volanul mașinii. Porni pe drum, ținând în mână harta și fotografia. La o cotitură a șoselei se treziră în fața unui camion, în preajma căruia se găseau câțiva oameni înarmați. Clark tocmai studia harta, când aceștia îl strigară și el își ridică privirea, vădit surprins. Unul dintre indivizi îndreptă brusc arma în direcția lui, într-un fel care nu mai avea nevoie de cuvinte: *Vino încoace imediat, altfel trag.*

Larson simți că era pe punctul să se ude în pantaloni, dar Clark îi făcu semn să-l urmeze și se apropie fără teamă de camion. Remorca era acoperită cu o prelată, dar Clark știa deja ce se afla dedesubt. Ghicise după miros. Acesta era motivul pentru care oprise la cotitură.

— Bună ziua, i se adresă el celui mai apropiat, înarmat cu o pușcă.

— Proastă zi ți-ai ales să bați drumurile, prietene.

— Mi s-a spus că veți fi aici. Am primit aprobare, răspunse Clark.

— Ce? Care aprobare? A cui aprobare?

— Cum a cui? A lui senor Escobedo, îl auzi Larson explicând.

Iisuse, nu-i cu putință! Te implor, spune-mi că visez!

— Cine ești dumneata? Întrebă individul pe un ton iritat și bănuitor.

— Sunt prospector. Caut aur. Uite! zise Clark, arătându-i fotografia. Mi-am însemnat zona asta. Cred că aici se găsește aur. Bineînțeles că n-aș fi venit fără îngăduința domnului Escobedo. Dânsul m-a sfătuit să le spun celor pe care-i voi întâlni pe drum că mă aflu sub protecția lui.

— Aur? Cauți aur? se interesă un altul, apropiindu-se de ei.

Cel care vorbise mai întâi se retrase respectuos un pas înapoi și Clark înțelese că avea de-a face cu șeful.

— Veniți să vă arăt.

Clark îi conduse pe-amândoi în spatele microbuzului Subaru, scoțând două pietre din cutia de carton.

— Șoferul meu se numește senor Larson. El m-a prezentat lui senor Escobedo. Dacă-l cunoașteți pe senor Escobedo, cu siguranță că-l cunoașteți și pe el, nu?

Era limpede că omul nu știa ce să facă și nici ce să creadă. Clark vorbea o spaniolă corectă, cu un ușor accent, dar discuta

absolut normal, ca și cum ar fi cerut indicații unui polițist.

— Uitați, vedeți aici? adăugă el, arătând fragmentul de rocă. Țsta-i aur. Ar putea fi cel mai mare filon descoperit de la Pizzaro încoace. Sunt convins că senor Escobedo și prietenii săi vor cumpăra tot acest teren.

— Mie nu mi s-a spus nimic, încercă să tragă de timp celălalt.

— Sigur că nu. E secret. Și trebuie să vă previn, senor, să nu pomeniți nimănui despre cele auzite de la mine, altfel veți avea necazuri cu senor Escobedo!

Larson abia mai reușea să-și controleze vezica.

— Când plecăm? strigă cineva din camion.

Clark privi de jur împrejur, în vreme ce indivizii cu care vorbise chibzuiau ce să facă. În camion rămăsese șoferul și probabil încă cineva. Nu vedea și nici nu auzea alte persoane. Se îndreptă spre camion. Încă doi pași și zări ceea ce dorea – și se temea – să vadă. De sub marginea prelatei răzbătea capătul unei țevi de M-16 A2. În mai puțin de o secundă decizia sa fusese luată. Chiar și el era uluit cât de rapid îi reveneau vechile reflexe.

— Stai! Îl opri șeful.

— Pot să-mi încarc și eu mostrele în camionul vostru? întrebă Clark, fără să privească în urmă. Aș vrea să i le duc lui senor Escobedo. Vă asigur că va fi încântat să afle ce-am descoperit, adăugă Clark.

Cei doi inși alergară după el ca să-l oprească, ținându-și puștile în mână. Când ajunseră la zece pași în urma lui, Clark se întoarse. Totodată, cu mâna dreaptă scoase Beretta din tocul de la șold, în timp ce cu stânga flutura harta și fotografia. Nici unul dintre cei doi nu avu vreme să se dumirească – își dădu seama Larson. Totul se petrecuse cât ai clipi.

— Nu în camionul ăsta, senor, eu...

Pentru el fu o nouă surpriză, dar și ultima. Clark ridică brațul și-l împușcă în frunte de la cinci pași. Șeful nici nu apucă să se prăbușească la pământ că însoțitorul lui muri în același fel. Clark nu zăbovi nici o clipă, ocolind camionul prin dreapta. Sărint pe aripa roșii, văzu că în cabină nu era decât șoferul. Îl împușcă în cap și pe acesta, fără să facă nici cel mai mic zgomot între timp, Larson coborâse din mașină. Apropiindu-se pe la spatele lui Clark, fu cât pe ce să se aleagă și el cu un glonț.

— Să nu mai faci asta! se stropși Clark, trăgând la loc piedica armei.

— Dumnezeuule, dar nu voiam decât..

— Într-o astfel de situație îți anunți prezența. Pentru o asemenea imprudentă puteai plăti cu viața. Ține minte cât vei trăi. Acum, hai.

Clark sări în remorcă și trase deoparte prelată.

Judecând după veșminte, majoritatea morților erau localnici, dar printre ei existau două chipuri vag cunoscute lui Clark. În câteva clipe își aminti...

— Domnule căpitan Rojas... îmi pare rău, fiule... murmură el către cadavru.

Cine e?

— Cel care a avut comanda echipei BANNER. Unul dintre ai noștri. Ticăloșii ăștia au omorât câțiva oameni de-ai noștri.

Glasul lui suna obosit.

— Se pare că nici băieții noștri n-au stat cu brațele încrucișate...

— Să-ți explic ceva, flăcăule. Într-o luptă există două tabere: oamenii tăi și ceilalți. Cea de-a doua categorie ar putea include și necombatanți, pe care trebuie să-i cruți pe cât posibil, însă singurii care contează cu adevărat sunt camarazii tăi. Ai o batistă?

— Două.

— Dă-le încoace și urcă-i pe ăștia doi în camion.

Clark scoase capacul rezervorului de benzină aflat sub cabină. Înnodând cele două batiste cap la cap, le vârî înăuntru. Rezervorul fiind plin, batistele se îmbibară imediat cu benzină.

— Fuga înapoi la microbuz.

Clark își scoase pistolul, punându-l la loc în cutia cu pietre, iar apoi închise portiera din spate și se așeză pe locul său în față, după care își scăpără bricheta.

— Apropie-te de camion.

Larson se execută, ajungând cu microbuzul în dreptul camionului exact în clipa când bricheta se aprinse. Clark întinse brațul pe geam și îndreptă flacăra spre batistele muiate în benzină. Acestea luară foc numaidecât. Larson nu mai așteptă ordinul lui Clark, ci demară în trombă. Când izbucni vâlvătaia, deja se aflau la următoarea serpentină.

— Întoarce-te în oraș cât poți de repede, îi ceru Clark. Care-i calea cea mai rapidă de-a ajunge în Panama?

— Te pot duce acolo în câteva ore, dar asta înseamnă...

— Ai codurile radio pentru stabilirea contactului cu o bază aeriană?

— Dar, dar...

— Ești în afara granițelor, așa că s-a zis cu acoperirea, îi zise Clark. Transmite-i un mesaj iubitei tale înainte de-a se înapoia acasă. Spune-i s-o șteargă, să ia vaporul sau primul avion, numai să nu se întoarcă aici. Și ea e deconspirată. Amândoi sunteți în primejdie de moarte. Nu-i de glumă. Poate că am fost urmăriți. Ori poate că cineva te-a văzut ducându-mă cu mașina. Poate că a observat careva că ai împrumutat de două ori mașina asta. Eu, unul, nu cred, dar în meseria noastră nu apuci s-ajungi la bătrânețe dacă riști inutil. Nu mai aveți cu ce să mă ajutați în misiunea asta, așa că luați-vă picioarele la spinare cât mai urgent.

— Am înțeles.

De-abia când ieșiră în șoseaua principală, Larson îndrăzni să deschidă din nou gura.

— Ce-ai făcut mai adineauri...

— Da, ce-i cu asta?

— Ai avut dreptate. Nu-i putem lăsa să comită astfel de...

— Te înșeli. Nu știi de ce-am procedat așa, nu? îl întrebă Clark.

Vorbea ca un profesor în fața unei clase de elevi, însă se mulțumi să-i dea lui Larson numai una dintre motivații.

— Gândești ca un spion, dar aici nu mai avem de-a face cu o operațiune secretă. Oamenii noștri - soldații noștri - răătăcesc și se ascund în munții de colo. Scopul meu a fost să creez o *diversiune*. Dacă-și închipuie că americanii au venit ca să-și răzbune morții, s-ar putea să-i recheme pe o parte dintre cei trimiși în munți, trimitându-i după cai verzi pe pereți și lăsând echipele să-și mai tragă sufletul. Nu-i mare lucru, dar era singurul mod în care-i puteam ajuta.

Tăcu o clipă.

— Nu zic că nu mi-a mers la inimă. Nu-mi place să văd cum sunt uciși camarazi de-ai mei și mai ales nu suport să nu mi se îngăduie să ripostez. De prea multe ori s-a întâmplat așa - în Orientul Mijlociu și-n alte părți, când am pierdut oameni și n-am mișcat un deget. De data asta am avut o scuză. Am înghițit în sec în atâtea rânduri. Și vrei să-ți spun ceva? Află că m-a uns pe suflet, declară cu răceală Clark. Iar acum taci și vezi-ți de volanul tău. Eu trebuie să-mi pun ordine în gânduri.

Ryan se găsea în biroul său. Continua să tacă și să chibzuiască. Judecătorul Moore inventa fel și fel de scuze ca să

absenteze. Ritter își petrecea o groază de timp pe teren. Dacă amândoi lipseau, Jack nu avea cui să pună întrebări și să ceară răspunsuri. Totodată, rămânea singurul șef prezent la birou, ceea ce-i aducea pe cap o mulțime de hârțoage și de telefoane. Poate că reușea să întoarcă situația în favoarea lui. De un singur lucru era sigur trebuia să descopere ce dracu' se întâmpla. De asemenea, era limpede că Moore și Ritter comiseseră la rândul lor două greșeli. Mai întâi, își închipuiseră că Ryan nu știa nimic. Ar fi fost cazul să nu-l subaprecieze. Ryan avansase într-o funcție atât de înaltă în cadrul Agenției tocmai datorită capacității de-a înțelege ce se petrecea în jurul său. Cea de-a doua greșeală fusese aceea de-a presupune că lipsa lui de experiență îl va împiedica să pună prea multe întrebări, chiar și în cazul când ar fi mirosit că ceva nu era în regulă.

În esență, amândoi gândeau ca niște birocrati. Persoanele care-și făceau veacul în birocrăție se fereau de obicei să încalce orice fel de regulă. Era calea cea mai sigură spre concediere și oamenii se temeau să nu-și distrugă cariera. Însă decizia lui Jack în această privință era luată de multă vreme. Nici nu știa care era de fapt profesia sa. Fusese ofițer de Marină, agent de bursă, asistent la catedra de istorie, după care intrase în CIA. Se putea oricând întoarce în învățământ. Universitatea din Virginia o solicitase deja pe Cathy pentru postul de profesor titular la Facultatea de Medicină și însuși Jeff Pelt ar fi vrut ca Ryan să dea culoare cursurilor de istorie măcar ca lector temporar. Ar fi fost grozav să poată preda din nou, își zise Jack. Oricum, de-o mie de ori mai simplu decât ce făcea acum. Indiferent ce-i oferea viitorul, nu se simțea legat pe veci de slujba sa. În plus, James Greer îi dăduse cel mai util sfat cu putință: *Fă așa cum crezi că e bine*.

— Nancy, rosti Jack, apăsând pe butonul interfonului. Când se întoarce domnul Ritter?

— Măine dimineață. Urma să aibă o întâlnire cu cineva la „Fermă”.

— Bine, mulțumesc. Poți s-o suni pe soția mea și să-i lași vorbă că astă-seară am să întârzii?

— Desigur, domnule.

— Mulțumesc. Am nevoie de dosarul cu verificările FNI și de raportul preliminar SCAS.

— Doctorul Molina e plecat în Sunnyvale cu judecătorul, îl anunță Nancy.

Tom Molina era șeful Secției de Cercetări asupra Armelor Strategice, unde se efectua acum verificarea altor două departamente în legătură cu procedeele de control ale Tratatului pentru Forțele Nucleare Intermediare.

— Știu. Vreau doar să frunzăresc puțin raportul, ca să-l pot discuta cu el când se întoarce.

— Îl veți avea cam într-un sfert de oră.

— Nu-i nici o grabă, răspunse Jack, închizând interfonul.

Documentul cu pricina l-ar fi putut reține chiar și pe regele Solomon vreme de trei zile, oferindu-i o scuză cât se poate de plauzibilă pentru a rămâne peste program. Congresul începuse să se arate extrem de meticulos în legătură cu unele probleme tehnice, în vreme ce părțile negociatoare se angajau să-și distrugă ultimele lansatoare. Ryan și Molina urmau să apară în fața Congresului peste o săptămână. Jack trase masa de scris pliantă, aflată într-o parte a biroului. Acum știa ce va face după plecarea lui Nancy și a celorlalți angajați.

Cortez era un observator politic foarte atent. De asta și ajunsese atât de devreme la gradul de colonel într-un serviciu atât de birocratizat ca Direcția Generală de Informații. Bazată pe modelul sovietic al KGB-ului, DGI pregătise deja o pleiadă de funcționari, agenți și ofițeri de securitate care ar fi pus în cofă CIA, fapt ce făcea cu atât mai surprinzătoare relativa eficiență a celorlalte agenții. Cu toate avantajele de care dispuneau, americanilor le lipsea voința politică. Veșnic aveau dispute asupra unor probleme care ar fi trebuit să fie clare. Un profesor de la Academia KGB îi comparase cu vechiul Parlament polonez – o colecție de peste cinci sute de baroni bătrâni, care fuseseră nevoiți să cadă cu toții la învoială încă înainte de-a se petrece ceva. Din pricina lor nu se întâmplase nimic, astfel încât Polonia fusese jecmănită de primul sosit capabil să ia o decizie simplă.

Și totuși, în situația de atunci americanii acționaseră corect și decisiv. Oare ce se schimbase?

Schimbarea – de altfel, inevitabilă – constă în faptul că americanii ajunseseră să-și încalce propriile legi. Reacția lor fusese emoțională... și nu era drept, își spuse Felix. Ripostaseră vehement la o provocare directă și arogantă, exact cum ar fi răspuns și sovieticii – desigur, cu unele mici diferențe de ordin tactic. Aspectul emoțional era acela că dăduseră riposta cuvenită încălcându-și totodată incredibilele lor legi privind păstrarea

secretului informației. Și când te gândești că Statele Unite se aflau într-un an electoral...

— Ah! exclamă cu voce tare Cortez.

Va să zică, la urma urmei era chiar atât de simplu? Americanii, care îl ajutasera deja, aveau să-i acorde sprijinul și a doua oară. Lui nu-i rămânea decât să determine ținta potrivită. Alegerea nu-i luă decât zece minute. Ce bine că în armată avusese grad de colonel, își zise el. În toată istoria latino-americană din ultimul secol, de fiecare dată coloneii fuseseră cei ce preluaseră inițiativa.

Ce-ar zice Fidel? Ideea îl amuză atât de mult, încât aproape că-i veni să râdă în hohote. De când se știa pe lume, bătrânul ideolog îi ura pe *norteamericanos* întocmai cum ar fi detestat un evanghelist păcătos. Liderul cubanez se bucurase de cele mai mărunte necazuri pe care reușise să le pricinuiască americanilor, își trimisese toți ticiții și infractorii pe capul unui naiv ca Jimmy Carter – de altfel, oricine ar fi putut profita de prostia unuia ca el, se veseli în sinea sa Cortez – și apelase la toate căile diplomației de gherilă ca să lupte împotriva Statelor Unite. Fidel chiar că ar fi apreciat o asemenea idee. Tot ce avea Felix de făcut era să găsească un mijloc de-a transmite mesajul. Era un pas îndrăzneț, dar până acum sorții fuseseră de partea sa și ardea de nerăbdare să arunce zarurile.

Poate că fusese o greșeală, cugetă Chavez. Poate că, așezând capul retezat pe pieptul victimei, nu făcuse decât să-l înfurie pe adversar. Indiferent din ce motiv, columbienii porniseră să răscolească pădurea fără milă. Încă nu dăduseră de urma echipei KNIFE – soldații se străduiau să nu lase nici un semn al trecerii lor – dar pentru Chavez un lucru era sigur columbienii vor trage asupra lor până când îi vor scoate și din gaură de șarpe, iar masacrul nu va întârzia prea mult.

Căpitanul Ramirez încă nu pricepuse ce-i aștepta. Ordinele sale prevedeau evitarea unei ciocniri cu inamicul pe care continua să-l urmărească. Cei mai mulți soldați nu-i puneau întrebări cu privire la aceste dispoziții, în schimb Chavez se îndoia de eficacitatea lor sau, mai precis, ar fi vrut să le discute cu superiorul. Numai că sergenții nu-și luau la întrebări căpitanii – cel puțin nu prea des și asta doar atunci când sergentul ar fi avut ocazia să stea de vorbă cu căpitanul între patru ochi. Dacă tot urma să aibă loc o luptă – ceea ce părea absolut inevitabil –

de ce să nu-și asigure toate avantajele de partea lor? Zece oameni de nădejde, înarmați cu automate și grenade, plus două SAW-uri, ar fi putut crea o ambuscadă fără scăpare. Tot ce le trebuia era o pistă care să-i conducă în tabăra dușmanului. Încă mai aveau câte o săbii cu lamă scurtă și lată. Cu puțin noroc, în primele trei secunde ar fi doborât între zece și cincisprezece inși. După aceea s-ar fi ocupat de cei câțiva mai iuți de picior. I-ar fi făcut să se scape în pantaloni. Și-atunci nimeni n-ar mai fi îndrăznit să se aventureze în urmărirea lor. Cum de nu-și dădea seama Ramirez că așa trebuiau să procedeze? În schimb, căpitanul își deplasa oamenii de colo-colo, secătându-i de puteri, în loc să caute un adăpost bun pentru odihnă, ca apoi să pregătească o ambuscadă de mari proporții, căsăpindu-și adversarul și pe urmă luând-o din loc. Uneori trebuia să fii prudent. Alteori însă era cazul să lupți. Sensul cuvântului „inițiativă” – cel mai îndrăgit termen din lexiconul militar – era ca cineva să ia decizia asupra a ceea ce trebuia făcut într-un anumit moment. Chavez știa asta din instinct. Bănuiala lui era că Ramirez chibzuia prea mult. Cu privire la ce? Chavez n-ar fi putut spune, însă îndelungata ezitare a căpitanului începea să-l pună pe gânduri pe sergent.

Larson înapoie microbuzul închiriat, după care îl conduse pe Clark la aeroport cu BMW-ul său personal. În timp ce se îndreptau spre avion, acesta își dădu brusc seama că va duce dorul micului Subaru. Bagajul lui Clark consta în documente secrete și aparatură. Atât și nimic mai mult. Nu se obosise să-și mai ia cu sine altceva, nici măcar aparatul de ras; în schimb, pistolul Beretta 92-F cu amortizor se odihnea ascuns în tocul de la subsuoară. Mergea cu pas firesc și detașat, însă Larson îl știa deja cum se comporta în clipele de tensiune. Clark părea mai relaxat ca de obicei, mai degajat, poate chiar mai distrat – și cu atât mai inofensiv în ochii celor din jur. Iată o mătă blândă care zgârie rău, își zise Larson. Își aminti cum îi lichidase Clark pe indivizii din camion, alungându-le mai întâi bănuielile, ducându-i cu vorba și cerându-le ajutorul. Habar nu avea că la Agenție existau astfel de oameni.

Clark sui în avion, aruncându-și bagajul undeva în spate. Trădă o ușoară neliniște cât timp Larson se pregăti de decolare. De-abia când avionul își trase roțile sub el, reuși să-și recapete calmul său obișnuit.

— Cât facem până, în Panama?
— Două ore.
— Ia-o cât mai repede pe deasupra oceanului.
— Ți-e teamă?
— În momentul de față numai de felul cum pilotezi tu, răspunse Clark în microfonul din cască.

Privi spre Larson și zâmbi.

— Ceea ce mă îngrijorează e gândul la cei treizeci de flăcăi ai noștri. Nu cumva să atârne deja pe frânghie ca rufele la uscat.

Patruzeci de minute mai târziu ieșiseră din spațiul aerian columbian. Odată ajunși deasupra Golfului Panama, Clark întinse mâna după bagaj, apoi deschise ușa și-i făcu vânt în ocean.

— Te superi dacă te întreb...?

— Pentru moment, să presupunem că întreaga operațiune e pe cale să se ducă de răpă. Câte probe ai vrea să prezinți în cadrul audierii de la Senat?

Tăcu o clipă, apoi adăugă:

— Bineînțeles, nu riscăm prea mult, dar, dacă suntem văzuți cu toate astea după noi, lumea o să se întrebe ce reprezintă și de ce le avem asupra noastră.

— Aha. Bun, am înțeles.

— Gândește-te și tu, Larson. Henry Kissinger spunea: Chiar și paranoicii au prieteni. Dacă cei de sus nu ezită să-i lase de izbeliște pe soldații ăia, atunci cum rămâne cu noi?

— Dar domnul Ritter...

— Îl cunosc pe Bob Ritter de câțeva vreme. Abia aștept să-i pun unele întrebări. Tare-aș vrea să știu dacă îmi poate da răspunsuri satisfăcătoare. Sunt al dracului de convins că nu ne-a ținut la curent cu unele lucruri de care s-ar fi convenit să avem idee. Poate că-i vorba tot de felul în care se văd lucrurile de la Washington. Dar e posibil să existe și alte motive.

— Doar nu crezi asta cu adevărat?

— Nici nu știu ce să mai cred. Ia legătura prin radio, îi ceru Clark.

Nu avea rost să-i dea de gândit lui Larson. Nu lucra la CIA chiar de atâta timp încât să înțeleagă toate problemele Agenției.

Pilotul încuviință din cap și se conformă ordinului. Reglă radioemitterul pe o frecvență rar folosită și începu să transmită mesajul.

— Howard Approach, aici zborul special Raza X Golf Whiskey Delta. Cerem permisiunea de-a ateriza.

— Whiskey Delta, aici Howard Approach. Rămâneți pe recepție, răspunse un glas anonim de la controlul aerian, care își verifica tocmai atunci codurile radio.

Habar nu avea cine era XGWD, însă indicativul cu pricina figura pe lista sa specială. CIA, își spuse el, sau o altă agenție care-și planta oamenii pe cine știe ce coclauri. Nici nu-l interesa mai mult.

— Whiskey Delta, aici unu-trei-unu-șapte. Aveți toate condițiile pentru aterizare. Vântul suflă cu o viteză de unu-nouă-cinci la zece noduri.

— Am recepționat mesajul. Mulțumesc. Terminat.

Ceva tot a mers bine, își zise Larson.

Zece minute mai târziu așează avionul Beech pe sol, lăsându-se condus de un Jeep spre parcare de lângă aeroport. Acolo pe cei doi îi așteptau forțe ale poliției și pazei aeriene, care făcură semn celor doi ofițeri să se îndrepte spre baza de operațiuni. Aici tocmai se efectua un exercițiu de alarmă. Toți purtau uniforme verzi și cei mai mulți aveau arme. Exercițiul se adresa și șefilor direcției Operațiuni, majoritatea fiind îmbrăcați în uniformă de zbor, care le dădea un aer combativ.

— Care-i primul avion spre casă? o întrebă Clark pe o tânără femeie cu grad de căpitan.

Pe uniformă ei frumos croită se vedeau aripile argintii desemnându-i pe aviatori, iar Clark se întrebă ce fel de aparat pilota.

— Avem un 141 cu destinația Charleston, răspunse femeia. Dar, dacă vreți să suiți la bord...

— Domnișoară, te rog să te uiți în ordinul dumatăle operativ, îi zise Clark, întinzându-i pașaportul pe numele de J.T. Williams. La secțiunea 15, adăugă el îndatoritor.

Tânără cu grad de căpitan se ridică de la locul ei, trăgând sertarul de sus al fișierului secret, cel având încuietore cu cifru dublu. Scoase de acolo un dosar cu spirală și cu margini roșii, deschizându-l la ultima acțiune, cea a „Informațiilor speciale”, unde erau menționate anumite lucruri și persoane infinit mai bine păzite decât un simplu secret în câteva secunde se întoarse către Clark.

— Vă mulțumesc, domnule colonel Williams. Avionul decolează peste douăzeci de minute. Mai aveți nevoie de ceva, dumneavoastră sau pilotul care vă însoțește?

— Cereți, vă rog, la Charleston să ni se pregătească un Jeep

care să ne ducă la Washington. Îmi pare rău că v-am luat așa pe nepusă-masă. Mulțumesc pentru sprijinul acordat.

— Nu aveți pentru ce, domnule colonel, răspunse tânără, surâzând la politețea ofițerului.

— Așadar, ești colonel? îl întreabă Larson în timp ce ieșeau afară din birou.

— Nici mai mult nici mai puțin decât la Operațiuni Speciale. Destul de convenabil pentru un bătrân lup de mare înrăit ca mine, nu-i așa?

În cinci minute un Jeep îi transporta până la avionul Lockheed Starlifter. Compartimentul de bagaje în formă de tunel era gol. Avionul făcea parte din aparatele de rezervă, le explică șeful încărcătorilor. Oamenii lăsaseră la sol o parte din ceea ce transportase avionul, iar acum urmau să călătorească gratis în State. Situația îi convenea de minune lui Clark, care îndată după decolare se întinse să tragă un pui de somn.

Ulterior câte lucruri bune puteau face compatrioții săi, cugetă el, înainte să adoarmă. În numai câteva ore, de pildă, treceai de la primejdia de moarte la siguranța deplină. Aceeași țară care-și trimitea oamenii în misiune, fără a reuși să le acorde sprijinul cuvenit, își trata locuitorii ca pe niște VIP-uri atâta vreme cât dețineau o anumită legitimație sau figurau într-un anumit registru – ca și cum aceste amănunte ar fi schimbat cumva situația. *E de-a dreptul înnebunitor câte putem să realizăm și câte nu.* O clipă mai târziu sforăia lângă Carlos Larson, care-l privea uimit. Nu se trezi decât peste cinci ore, exact înainte de aterizare.

Ca și alte agenții aflate în slujba guvernului, CIA avea un program zilnic bine stabilit. La orele trei și jumătate, cei care veneau la lucru devreme, conform unui program liber ales, se îndreptau deja către ieșire, pregătindu-se să înfrunte traficul aglomerat. La ora cinci și jumătate tăcerea se așternuse chiar și asupra etajului șapte. În anticamera biroului lui Jack, Nancy Cummings puse husa peste mașina de scris IBM – lucra și cu procesorul de cuvinte, însă rămânea legată sentimental de mașinile de scris – și apăsă pe butonul interfonului.

— Mai aveți nevoie de mine, domnule Ryan?

— Nu, mulțumesc. Ne vedem mâine dimineață.

— Bine. Noapte bună, domnule Ryan.

Jack se răsuci pe scaun, ațintindu-și din nou privirea asupra

copacilor care ascundeau clădirea agenției, astfel încât să nu poată fi văzută din stradă. Încearca să se gândească, sperând să nu găsească nimic. Era conștient că fapta sa îl va costa cariera în cadrul Agenției, dar nu mai dădea doi bani.

Oare ce-ar zice amiralul?

Jack ar fi putut răspunde. Scoase din sertarul biroului un roman ieftin și începu să citească. Parcurse câteva zeci de pagini, timp în care se făcu ora șapte.

Sosise momentul. Ryan ridică receptorul, sunând în biroul pazei de etaj. După plecarea secretarelor, paznicii erau cei care executau comisioanele.

— La telefon Ryan. Am nevoie de câteva documente din dosarele centrale.

Rosti trei numere.

— Sunt mari, îl preveni el pe omul de la celălalt capăt al firului. N-ar fi rău să iei cu dumneata pe cineva care să te ajute.

— E-n regulă, domnule. Ne ducem într-o clipă.

— Nu-i nici o grabă, zise Ryan și puse receptorul la loc în furcă.

Era cunoscut ca fiind un șef îngăduitor. De îndată ce închise telefonul, sări în picioare și-și puse în funcțiune xeroxul personal. Imediat după aceea ieși din birou, oprindu-se în anticamera unde lucra Nancy și ascultă pașii celor doi paznici îndepărtându-se pe coridor.

La etajul său ușile birourilor nu se încuiau niciodată. N-ar fi avut nici un sens. Ca să ajungi până aici trebuia să treci prin vreo zece puncte de control, fiecare păzit de agenți înarmați și supravegheat dintr-un birou separat de la etajul întâi. Mai existau echipe de paznici care patrulau pe coridoare. La CIA măsurile de securitate erau infinit mai stricte decât într-o închisoare federală și la fel de stresante. Totuși, ele nu se aplicau și directorilor, astfel încât singurul lucru pe care-l avea de făcut Jack era să străbată coridorul și să intre în biroul lui Bob Ritter.

Seiful directorului-adjunct al departamentului Operațiuni – firidă ar fi fost un cuvânt mai potrivit – era construit la fel cu acela al lui Ryan, în spatele unui fals lambriu din perete. Această dispunere avea în vedere nu atât păstrarea secretului, cât unele rațiuni de ordin estetic. Jack dădu deoparte panoul, formând cifrul care deschidea seiful. Se întrebă dacă Ritter știa că Greer cunoștea combinația. Poate că da, însă cu siguranță nu bănuia că amiralul o notase undeva. Era un lucru atât de straniu pentru

Agenție, încât nimeni nu se gândise vreodată la această posibilitate. Chiar și cei mai isteți oameni din lume își aveau punctele lor nevralgice.

Bineînțeles că ușa seifului era prevăzută cu alarmă. Sistemul de alarmă era astfel conceput încât să nu se declanșeze de la sine și să funcționeze la fel ca siguranțele armelor nucleare. Oricum, nu existau altele mai bune. Dacă nu formai combinația corectă, se declanșa alarma. În caz că ratai prima încercare, deasupra discului se aprindea o lumină, avertizând că aveai la dispoziție zece secunde ca să-ți corectezi eroarea, altfel se aprindeau alte două lumini în două camere de pază separate. O a doua greșeală punea în funcțiune mai multe alarme. O a treia înclua seiful timp de două ore. Existau câțiva directori CIA care ajunseseră să înjure sistemul, devenind ținta unor glume pentru cei din echipele de pază. Nu și Ryan, pe care nu-l intimidau combinațiile de cifruri. Computerul care ținea evidența accesului la seif hotărî că era vorba de domnul Ritter – și cu asta basta.

Inima lui Jack începu să bată mai repede. Înăuntru se găseau peste douăzeci de registre, iar el nu dispunea decât de câteva minute. Tot obiceiurile Agenției îi veniră în ajutor. În interiorul copertei fiecărui dosar se afla un rezumat, specificând în ce consta Operațiunea CUTARE. Jack nu acordă prea mare atenție acestor prezentări, slujindu-se de ele doar cât să identifice temele care-l interesau. În mai puțin de două minute descoperise dosarele EAGLE EYE, SHOWBOAT 1 și 2, CAPER și RECIPROCITY. Stiva de dosare măsura în total aproape o jumătate de metru. Jack își însemnă cu grijă în minte unde era locul fiecăruia, iar apoi închise seiful, fără să-l încuie. După aceea se întoarse în biroul său, așezând dosarele pe podea, în spatele biroului. Primul pe care-l deschise era EAGLE EYE.

— Iisuse Cristoase!

Detectarea și stoparea transporturilor ilegale de droguri – înțelese numaidecât – însemna doborârea avioanelor cu pricina. Chiar atunci răsună o ciocănitură în ușă.

— Intră.

Erau paznicii, care-i aduseseră dosarele cerute. Ryan îi ragă să lase documentele pe un scaun, apoi le spuse că puteau să plece.

După socoteala sa, avea la dispoziție o oră – cel mult două – ca să realizeze ce-și pusese în gând. Pentru fiecare operațiune exista un sumar mai amănunțit al obiectivelor și metodelor, plus o evidență a evenimentelor și un raport zilnic asupra evoluției

misiunii. Xeroxul lui Jack era un aparat mare și sofisticat, care putea să ordoneze și să colaționeze foile și – mai important decât orice – le putea citi foarte rapid. Începu să vâre foile în mașină una câte una. Sistemul automat de introducere a materialului îi îngăduia să-l citească și să-l copieze în același timp. Nouăzeci de minute mai târziu copiasse peste șase sute de pagini – poate un sfert din materialul luat. Nu era suficient, dar trebuia să se mulțumească numai cu atât. Chemă paznicii, rugându-i să ducă înapoi dosarele cerute – bineînțeles, după ce-și rezervase câteva minute să le răsfoiască. De cum rămase iarăși singur, adună dosarele pe care le... le furase? se întrebă Jack. Brusc, își dădu seama că tocmai încălcase legea. La asta nu se gândise. Chiar că nu. În timp ce punea dosarele la loc în seif, își repetă că în realitate nu încălcase nimic. În calitate de director, avea dreptul să cunoască astfel de lucruri, iar regulamentul cu pricina nu i se aplica de fapt lui... Totuși – își aminti Jack – acesta era un mod periculos de-a gândi. El slujea o cauză mai înaltă. Făcea Ceea Ce Era Bine. Făcea...

— La dracu'! exclamă cu voce tare Ryan, închizând ușa seifului. Nici nu-ți dai seama ce faci.

Într-un minut era înapoi în birou.

Era timpul să plece. Mai întâi se trecu în registrul de evidență a copiilor xerox. Nicăieri în toată clădirea CIA nu se îngăduia folosirea copiatoarelor altfel decât sub semnătură, însă Ryan se gândise la asta din vreme. Un număr adecvat de pagini fură strânse în teanc și depuse în seif – chipurile, o copie a raportului SCAS pe care i-l adusese Nancy. Directorii de secții nu întâmpinau nici un fel de restricții la copierea unor asemenea materiale. În interiorul seifului descoperi manualul cu instrucțiuni pentru utilizarea cifrului. Copiile realizate în secret își găsiră loc în servieta-diplomat. Ultimul lucru de care se îngriji înainte de plecare fu să schimbe vechiul cifru, înlocuindu-l cu o combinație pe care nimeni n-ar fi fost în stare s-o ghicească. Porni spre ieșire, dând din cap spre ofițerul de pază de lângă ascensor. Coborî în garajul de la subsol, unde îl aștepta Buick-ul.

— Îmi pare rău c-a trebuit să te rețin până acum, Fred, zise Jack, suind în mașină.

Fred era șoferul său de seară.

— Nici o problemă, domnule. Mergeți acasă?

— Da.

Cu greu se stăpâni să nu înceapă lectura pe drum. În schimb,

se sprijini de spătarul banchetei, impunându-și să tragă un pui de somn. Era convins că în noaptea aceea nu va avea parte de altă odihnă.

Clark ajunse la Andrews puțin după ora opt. Prima sa grijă fu să-i telefoneze lui Ritter, însă cineva intră pe fir, înștiințându-l că directorul-adjunct nu era disponibil până a doua zi de dimineață. Neavând altceva mai bun de făcut, Clark și Larson traseră la un motel de lângă Pentagon. După ce-și cumpără o periută de dinți și ustensile de bărbierit de la magazinul de suveniruri Mariott's, Clark se culcă din nou, uluindu-l pentru a doua oară pe tânărul său însoțitor, care își simțea nervii prea încordați ca să-i urmeze exemplul.

— Cât de rău stăm în prezent? întrebă președintele.

— Am pierdut nouă oameni, răspunse Cutter. Era inevitabil, domnule președinte. Am știut de la bun început că va fi o misiune periculoasă. Știau și băieții. Ceea ce ne rămâne de făcut..

— Ceea ce ne rămâne de făcut e să suspendăm operațiunea și asta fără întârziere. Inutil să adaug că totul trebuie ținut în cel mai strict secret. Nu s-a întâmplat nimic, iar eu nu am nici un amestec, atât în ce privește victimele din rândul populației civile, cât mai ales în moartea celor nouă americani. La dracu', domnule amiral, m-ai asigurat că băieții ăștia sunt așa de grozavi, că...

— Domnule președinte, niciodată n-am crezut...

— Pe dracu' n-ai crezut! exclamă președintele suficient de tare cât să-l facă să tresară pe agentul de la Serviciile Secrete care stătea de pază la ușa biroului de la etaj. Cum naiba m-ai vârat în toată porcăria asta?

Chipul aristocratic al lui Cutter deveni dintr-odată cadaveric. Rodul muncii lui, acțiunea pe care o propusese vreme de trei ani... Iar acum Ritter culegea toți laurii. Asta îl înnebunea cel mai mult.

— Domnule președinte, am urmărit să dăm o lovitură Cartelului. Scopul nostru a fost atins. Agentul CIA care răspunde de operațiunea RECIPROCITY și care în momentul de față se află în Columbia a declarat că putea declanșa lupta între facțiunile din interiorul Cartelului, exact ceea ce-am realizat noi. Traficanții tocmai au încercat să-l asasineze pe unul de-ai lor, Escobedo.

Cantitatea de droguri introdusă ilegal în State a scăzut simțitor. Încă n-am dat publicității această știre, însă în presă a și început să se vorbească despre creșterea prețului de vânzare a drogurilor. Suntem pe cale să câștigăm.

— Grozav, n-am ce zice. Să văd cum ai să-i spui asta lui Fowler.

Președintele trânti pe birou dosarul aflat în fața sa. Sondajele electorale neoficiale demonstau că Fowler îl întrecuse cu paisprezece puncte.

— Domnule președinte, după convenție candidatul opoziției întotdeauna...

— Acum ce faci, îmi dai sfaturi politice? Până-n prezent nu te-ai arătat prea competent într-un domeniu în care se presupunea că ești specialist.

— Domnule președinte, eu...

— Vreau ca toată afacerea să fie mușamalizată, să nu răsuflă nimic. De asta ai să te ocupi personal și încă foarte repede. Dumneata m-ai vârat în porcăria asta, așa că te poftesc s-o descurci cum știi.

Cutter șovăi.

— Cum doriți să procedez, domnule președinte?

— Nu mă interesează ce faci, mie să-mi dai de știre numai când ai terminat.

— Domnule președinte, în acest caz s-ar putea să fiu nevoit să dispar pentru un timp.

— Atunci *dispari!*

— Absența mea riscă să nu treacă neobservată.

— Atunci vei spune că te afli în misiune specială și secretă, la cererea președintelui. Domnule amiral, vreau să pui punct întregii afaceri. Nu-mi pasă prin ce metode. Numai fă-o.

Cutter ciuli urechile. Încă își amintea cum se proceda în astfel de cazuri.

— Am înțeles, domnule președinte.

— Schimbă cârma, ordonă Wegener.

Panache se învârti în loc, ca urmare a rotirii cârmei și a manevrelor efectuate de mașini, întorcându-se cu prova spre Canal.

— Cârma drept la mijloc.

— Am înțeles, domnule. Cârma la mijloc. Executat manevra, anunță tânărul timonier, urmărit de privirea vigilentă a șefului

său direct, Oreza.

— Perfect. Drept înainte unu pe trei, menține cursul unu-nouă-cinci.

Wegener se uită spre ofițerul de punte.

— Preiei comanda. Dă-i bătaie.

— Am înțeles, domnule. Preiau comanda, repetă oarecum surprins locotenentul de marină.

„Dă-i bătaie” însemna de regulă „scoate-o în larg”, dar în ziua cu pricina căpitanul se arăta neobișnuit de prudent. Puștiul de la timonă nu avea cum să manevreze nava în acest loc. Wegener își aprinse pipa și urcă pe punte. Oreza veni după el.

— Nu-mi mai încap în piele de bucurie că ieșim în larg, zise Wegener.

— Înțeleg ce vrei să spui, domnule căpitan.

Avusese o zi cumplită. Una singură, dar fusese de-ajuns. Avertismentul agentului FBI căzuse ca o lovitură de trăsnet. Wegener își luase oamenii la întrebări unul câte unul – treabă pe cât de dezgustătoare, pe atât de zadarnică – încercând să afle care dintre ei o făcuse lată. Oreza bănuia ceva, dar nu era sigur și-i mulțumea lui Dumnezeu că nici nu trebuia să se convingă. Pericolul trecuse o dată cu moartea „Piraților” în pușcăria din Mobile, însă atât el, cât și Wegener învățaseră lecția. Pe viitor nu se vor mai abate de la reguli.

— Domnule căpitan, de ce crezi că ne-a prevenit tipul de la FBI?

— Bună întrebare, Navlositorule. Îmi închipui că prin informațiile stoarse de noi de la nemernicii ăia s-a ajuns la blocarea banilor în bănci. Și-or fi zis că ne-au rămas datori. În plus, agentul local spune că însuși șeful lui din Washington i-a ordonat să ne pună în gardă.

— Cred că-i datorăm și noi ceva, zise Oreza.

— De acord cu tine.

Amândoi rămaseră pe punte, bucurându-se de încă un asfințit de soare în largul mării, în timp ce *Panache* luase cursul unu-opt-unu, îndreptându-se spre punctul de control din Canalul Yucatan.

Chavez ajunsese la ultimul set de baterii. Situația se înrăutățise. Undeva în spatele lor exista un grup, ceea ce presupunea organizarea unei ariergărzi. N-ar fi trebuit să-l preocupe asta atâta timp cât se afla în fruntea echipei și totuși neliniștea continua să fie la fel de prezentă ca și febra musculară

care-l făcea să se îndoape cu Tylenol odată la câteva ore. Poate că erau urmăriți. Posibil să fi fost o simplă întâmplare, sau poate că tactica lui Ramirez de evitare a inamicului devenise previzibilă. Chavez respingea această eventualitate, însă pe de altă parte se simțea din ce în ce mai obosit ca să poată gândi limpede, fapt de care era conștient. Poate că și căpitanul pășise același lucru, îi trecu prin minte. Gândul era deosebit de îngrijitor. Sergenții primeau soldă ca să lupte, iar căpitanii ca să gândească. Dar, dacă Ramirez se simțea prea istovit pentru asta, ori cu el, ori fără el era tot un drac.

Un zgomot. Foșnetul unei crengi mișcându-se prin aer. Numai că în clipa aceea nu sufla nici cea mai mică adiere. Poate vreun animal. Sau poate nu.

Chavez se opri și ridică brațul drept în sus. Vega, care venea la cincizeci de metri în urma lui, repetă la rândul său semnalul. Ding se strecură după trunchiul unui copac, rămânând în picioare pentru a cuprinde cu privirea cât mai mult. Vru să se sprijine de copac și-l cuprinse amețeala. Își scutură capul ca să-și alunge starea de slăbiciune. Simțea cum îl ajungea oboseala.

Acolo. Mișcare. Un bărbat. O siluetă spectrală, de culoare verde, o simplă linie verticală pe display-ul ochelarilor de noapte, la circa două sute de metri în fața lui Ding și mai spre dreapta. Silueta urca povârnișul și... iată o alta la vreo douăzeci de metri în urma celei dintâi. Înaintau ca niște... soldați, cu acel pas rar și atent care părea atât de ridicol executat de alții...

Exista o singură posibilitate de verificare. În partea de jos a ochelarilor PVS-7 se găsea o mică lumină infraroșie pentru citirea hărților. Invizibilă ochiului omenesc, ea apărea clar oricui purta același tip de ochelari. Nici nu era nevoie să se manifeste altfel. Ceilalți se uitau tot timpul de jur împrejur.

Desigur, încercarea comporta și o doză de risc.

Chavez se dezlipi de trunchiul copacului. Se găsea prea departe ca să vadă dacă ceilalți purtau ochelarii speciali și dacă... Da. Cel din frunte întorcea mereu capul în dreapta și în stânga. Brusc, rămase cu privirea pironită spre locul unde se afla Chavez. Ding își săltă puțin ochelarii ca să expună lumina infraroșie, pe care o stinse și o aprinse scurt de trei ori. Apoi își puse repede ochelarii la ochi, exact la timp pentru a-l vedea pe celălalt cum repeta semnalul.

— Cred că-s ai noștri, șopti Chavez în microfonul radioemittătorului.

— Asta înseamnă că s-au rătăcit, auzi el în cască glasul lui Ramirez. Ai grijă, sergent.

Clic-clic. Era în regulă.

Chavez aşteptă ca *Oso* să-şi instaleze SAW-ul într-o poziţie convenabilă, apoi păşi spre cel din faţa sa, atent să se deplaseze pe o anumită direcţie, astfel încât Vega să-l poată acoperi la nevoie. I se părea că aveau de parcurs o distanţă nesfârşită, fără să-şi poată fixa arma asupra ţintei – dar cum să facă asta? Zări încă o siluetă, probabil că mai erau şi altele prin preajmă, pândindu-l prin cătarea armelor. Dacă nu erau oamenii lor, atunci şansele lui de-a apuca răsăritul soarelui erau aproape nule.

— Ding, tu eşti? şopti cineva la zece metri în faţa lui. Sunt eu, Leon.

Chavez încuviinţă din cap. Amândoi bărbaţii răsuflară adânc, după care păşiră unul către celălalt şi se îmbrăţişară. Date fiind împrejurările, nu ajungea o simplă strângere de mână.

— V-aţi rătăcit, Berto.

— La dracu', așa e. Ştiu bine unde suntem şi, cu toate astea, am pierdut drumul.

— Ce-i cu căpitanul Rojas?

— Mort. La fel şi Esteves, Delgato... Jumătate dintre noi.

— O.K. Aşteaptă puţin.

Ding apăsă pe butonul radioemitorului.

— Şase, aici Punctul. Tocmai ne-am întâlnit cu BANNER. Au avut necazuri, domnule căpitan. Ar fi mai bine să veniţi înapoi.

Clic-clic.

Leon le făcu semn oamenilor lui să se apropie. Chavez nu mai avu nevoie să-i numere. Se vedea limpede că lipsea jumătate din echipă. Se așeză alături de Leon, pe un buştean căzut la pământ.

— Ce s-a întâmplat?

— Am luat plasă, fiule. Credeam că-i o rafinărie. Ei bine, nu era. Acolo tre' să fi fost vreo treizeci-patruzeci de indivizi. Bănuiesc că Esteves a dat greş şi-atunci s-a dus de răpă tot planul.. S-a încins o luptă ca-n Vestul sălbatic. Pe urmă a căzut căpitanul Rojas şi... O adevărată grozăvie, *mano*. De-atunci fugim unde vedem cu ochii.

— Şi noi avem oameni pe urmele noastre.

— Ceva veşti bune? întrebă Leon.

— În ultima vreme n-am primit nimic de soiul ăsta, Berto, răspunse Ding. Cred c-a sosit vremea să ne săltăm fundu' şi s-o

luăm din loc.

— S-a marcat, încuviință sergentul Leon.

În aceeași clipă își făcu apariția căpitanul Ramirez și sergentul îi dădu raportul.

— Domnule căpitan, interveni Chavez când Leon sfârși de povestit. Suntem cu toții la pământ. Tre' să găsim un loc unde să ne refacem forțele.

— Are dreptate, îl susținu Guerra.

— Cum rămâne cu cei de pe urmele noastre?

— În ultimele două ceasuri n-am mai auzit nimic, domnule căpitan, îi reaminti Guerra. Dâmbul de colo îmi pare cum nu se poate mai potrivit.

Nu putea insista mai mult de atât, dar sugestia sa se dovedi de-ajuns.

— Du oamenii sus. Stabiliți perimetrul taberei și fixați două avanposturi. Vom încerca să ne odihnim până în zori. Între timp, sper să prind legătura și să cer ajutoare.

— Grozav, domnule căpitan! exclamă Guerra, îndepărtându-se să îndeplinească ordinele.

Chavez plecă imediat să facă o recunoaștere prin împrejurimi, în timp ce restul echipei se deplasa spre tabăra de noapte. Numai că avea să fie și o tabără de zi, își zise Chavez. Era o tentativă de umor negru, dar în împrejurările date nici nu i se putea pretinde mai mult.

— Dumnezeuule, murmură Ryan.

Se făcuse ora patru dimineața și el continua să rămână treaz din cauza cafelei și a spaimei. Descoperise destule lucruri murdare în cadrul Agenției, dar nici unul ca acesta. În primul și în primul rând trebuia să... ce?

Culcă-te puțin, măcar câteva ceasuri, se îndemnă singur.

Ridică receptorul, formând numărul de la birou. Întotdeauna la sediu rămânea un paznic de noapte.

— Aici Jack Ryan. Am să întârzii. Cred c-am mâncat ceva care nu mi-a priit. Am vomitat toată noaptea. Nu - nu, cred c-am depășit criza, însă am nevoie să dorm câteva ore. Măine... adică azi, se corectă el, vin cu mașina mea. Da, bine. Mulțumesc. La revedere.

Lasă un bilet prins de ușa frigiderului, pentru soție și se lungi pe o canapea, ca să n-o deranjeze.

Pentru Cortez, transmiterea mesajului era partea cea mai ușoară a afacerii. Oricare altul în afară de el s-ar fi văzut pus la grea încercare, însă una dintre primele griji ale lui Felix după intrarea în Cartel fusese aceea de a-și procura anumite numere de telefon din Washington D.C. Nu-i fusese prea greu. Ca de fiecare dată, problema consta în a găsi pe cineva care să știe ceea ce doreai să afli. Era una dintre specialitățile lui Cortez. Odată obținută lista de numere (îl costase zece mii de dolari, cel mai util mod în care-și cheltuisese vreodată banii – de fapt, banii altcuiva) totul se rezumă la a afla programul zilnic al fiecărei persoane avute în vedere. Bineînțeles că nu era chiar simplu. Respectivul putea să nu fie acasă, ceea ce însemna risc de descoperire, însă prefixul corect l-ar fi îndepărtat probabil pe un observator întâmplător. Secretarele unor astfel de persoane erau de regulă ființe disciplinate, care știau că excesul de curiozitate le putea lăsa fără slujbă.

Însă ceea ce-i înlesnea cel mai mult sarcina era o recentă realizare tehnologică, faxul. Aparatul reprezenta cel mai modern simbol al poziției sociale. Fiecare se cuvenea să aibă așa ceva, după cum fiecare – îndeosebi personalitățile marcante – trebuia să dețină un fir telefonic privat, care nu mai trecea pe la secretară. Firul direct și faxul erau interdependente. Cortez se dusesse cu mașina la Medellin, în biroul personal, unde tastase singur mesajul. Bineînțeles, știa cum trebuia să arate o comunicare oficială și-și dăduse toată silința s-o reproducă în cele mai mici amănunte. În susul paginii scrisese EYES-ONLY NIMBUS, iar la „expeditor” trecuse un nume fictiv. Totuși, numele „destinatarului” era real, fapt ce-ar fi trebuit să atragă atenția persoanei respective. Conținutul mesajului, concis și la obiect, indica o adresă unde urma să fie trimis un răspuns codificat. Cum avea să reacționeze destinatarul? Cortez nu putea ști. Dar, chiar și așa, i se părea că merita să riște. De îndată ce recepționă semnalul electronic al celui alt fax, începu să transmită mesajul. Cortez scoase originalul din mașină, îl împături și-l puse cu grijă în portofel.

Destinatarul întoarse surprins capul, auzind bâzâitul faxului care tipărea un mesaj. Probabil ceva oficial, întrucât numai vreo șase persoane cunoșteau numărul telefonului său particular. (Nu-i trecu prin minte nici o clipă că numărul se afla înscris în computerul companiei telefonice.) Își văzu de îndeletnicirile sale

și abia când termină întinse mâna să ia mesajul.

Ce dracu' o fi NIMBUS ăsta? se miră el. Orice-ar fi fost, era confidențial, așa că începu să-l citească, sorbindu-și cea de-a treia ceașcă de cafea. Avu mare noroc că, atunci când se înecă și-l apucă tușea, reuși să împroaște doar biroul, nu și propriii pantaloni.

Cathy Ryan era recunoscută pentru punctualitatea sa. Telefonul din sufragerie sună exact la ora opt și treizeci de minute. Capul lui Jack zvâcni pe pernă ca sub efectul unui șoc electric, întinse mâna să apuce instrumentul de tortură.

— Alo?

— Bună dimineața, Jack, îl salută veselă soția. Ce-ai pățit?

— A trebuit să stau târziu azi-noapte. Am avut ceva de lucru. Ai luat cu tine chestia aia?

— Da, dar care-i...?

— Știi și eu despre ce-i vorba, scumpo, o întrerupse Jack. Poți să dai telefon? E important.

Doctorița Caroline Ryan era suficient de inteligentă ca să prindă sensul spuselor lui.

— O.K., Jack. Cum te simți?

— Groaznic. Dar am o groază de treburi.

— Și eu, iubitele. Pa.

— La revedere.

Jack puse receptorul în furcă și-și impuse să se dea jos din pat.

Înainte de toate, un duș, își spuse el.

Cathy se afla în drum spre secția de chirurgie, așa că trebuia să se grăbească. Doctorița ridică receptorul telefonului de serviciu, formând un număr pe linia de uz intern a spitalului. Telefonul nu sună decât de două ori.

— Dar Murray.

— Dan, aici e Cathy Ryan.

— Bună. Cu ce-ți pot fi de folos într-o zi superbă ca asta, doamnă doctor?

— Jack m-a rugat să-ți spun că trece pe la tine imediat după ora zece. Vrea să-i dai voie să parcheze pe alea principală și-ar dori să nu știe nimeni din sală de venirea lui. Habar n-am ce înseamnă toate astea. Nu fac decât să-ți transmit un mesaj.

Cathy nu știa dacă era cazul să râdă sau nu. Lui Jack îi plăcea să joace farse – ea, una, le socotea destul de stupide – celor care-i asigurau acoperirea, așa că se întrebă dacă și aceasta era

tot o glumă. Jack se amuza cel mai mult jucând astfel de renghiuri prietenului său din FBI.

— O.K., Cath. Am reținut.

— Acum trebuie să fug. Am de cusut un glob ocular. Sărut-o pe Liz din partea mea.

— Cu plăcere. Mult succes.

Murray așează receptorul în furcă, în timp ce pe chip i se întipărise o expresie nedumerită. *Să nu știe nimeni din sală de venirea lui.* „Nimeni din sală” era o expresie pe care Murray o folosisese cu ocazia primei lor întâlniri, la Spitalul St Thomas din Londra, pe vremea când ocupa postul de consilier juridic la Ambasada Americană din Grosvenor Square. „Cei din sală” erau agenții CIA.

Dar Ryan se număra printre primii șase în ierarhia de la Langley, de nu cumva chiar printre primii trei.

Ce dracu’ însemnau toate astea?

— Hm!

Își sună secretara, rugând-o să-i anunțe pe oamenii de pază să-l lase pe Ryan să intre pe aleea care trecea de poarta principală a Clădirii Hoover. Indiferent despre ce era vorba, nu-i rămânea decât să aștepte.

Clark sosi la Langley în aceeași dimineață la ora nouă. Nu deținea un permis de liberă trecere – nu era genul de obiect pe care să-l păstrezi asupra ta atunci când plecai în misiune – astfel încât fu nevoit să folosească o parolă ca să se vadă dincolo de poarta principală – un moment cu adevărat conspirativ. Parcă în zona rezervată vizitatorilor – la CIA exista și așa ceva – iar apoi se îndreptă spre intrare, cotind imediat spre stânga. Aici își puse repede un ecuson electronic. O luă în dreapta, mergând de-a lungul picturilor murale care arătau de parcă un pui de uriaș ar fi mănjit pereții cu noroi de sus și până jos. Clark era convins că sursa acestor decorațiuni interioare trebuia să fi fost KGB-ul – sau poate că CIA acceptase oferta cea mai avantajoasă. Ascensorul îl duse până la etajul șapte, unde Clark porni către birourile conducerii, situate pe un coridor separat și având ferestre la fațadă. Se opri în fața secretarei directorului-adjunct al secției Operațiuni.

— Numele meu e Clark și aș dori să vorbesc cu domnul Ritter.

— Sunteți programat pentru audiență? Întrebă secretara.

— Nu, dar cred că dumnealui vrea să mă vadă, răspunse politicos Clark.

Nu avea nici un rost să i se adreseze în doi peri. În plus, fusese educat în spiritul respectului față de femei. Secretara ridică receptorul și transmise mesajul.

— Puteți intra, domnule Clark.

— Mulțumesc.

Clark închise ușa în urma sa. Desigur, aceasta era masivă și capitonată. Oricum, îi era tot una.

— Ce naiba cauți aici? îl întrebă directorul-adjunct.

— Va trebui să sistați Operațiunea SHOWBOAT, declară Clark, fără a mai pierde vremea cu alte introduceri. Situația a scăpat de sub control. Traficanții îi vânează pe băieții noștri unul câte unul și...

— Știu. Am aflat azi-noapte. Uite ce e, nici o clipă nu mi-am făcut iluzia că operațiunea se va desfășura fără pierderi de vieți omenești. Una dintre echipe a fost măcelărită aproape în întregime în urmă cu treizeci și șase de ore, dar, așa cum reiese din mesajele interceptate, se pare că pierderile celorlalți sunt mai mari ca ale noastre. Mai mult decât atât și-au reglat conturile cu alți câțiva, care...

— Acolo a fost mâna mea, îl întrerupse Clark.

— Ce? sări uluit Ritter.

— Ieri pe vremea asta mă aflam în mașină, împreună cu Larson și am dat peste trei indivizi din ăștia. Tocmai suiseră cadavrele în remorca unui camion. Nu văd ce rost avea să-i las în viață, încheie Clark pe un ton absolut firesc.

De multă vreme nimeni de la CIA nu mai îndrăznise să vorbească astfel.

— Iisuse, John.

Ritter era prea șocat ca să-l mai bruftuluiască pe Clark pentru că își periclitase acoperirea inițiind o operațiune pe cont propriu.

— L-am recunoscut pe unul dintre morți, urmă Clark. Era căpitanul Emilio Rojas, din armata Statelor Unite. Și aflați de la mine că a fost un tip de milioane.

— Îmi pare nespus de rău. Dar nimeni n-a afirmat că nu există riscuri.

— Sunt convins că familia lui - dacă are vreuna - va aprecia această precizare. Operațiunea a eșuat. E timpul să punem capăt pierderilor. Cum facem să-i scoatem pe băieți de-acolo? întrebă Clark.

— Îmi trebuie timp de gândire. Sunt silit să țin cont de încă cineva. Nu-s chiar așa de sigur că va fi de acord.

— În cazul acesta, i se adresează Clark șefului său, vă sfătuiesc să vă căutați un avocat bun.

— Mă ameninți? Întrebă liniștit Ritter.

— Nu, domnule, aș prefera să nu-mi luați vorbele drept amenințare. Pur și simplu vă previn, pe baza experienței mele, că operațiunea trebuie sistată fără întârziere. Dumneavoastră vă revine sarcina de-a explica necesitatea acestei măsuri celor care au autorizat misiunea. Dar chiar și în lipsa acordului lor, v-aș sfătui să încheiați oricum operațiunea.

— Pentru așa ceva mi-aș putea pierde slujba, îi atrase atenția directorul-adjunct.

— După ce-am identificat cadavrul căpitanului Rojas, am dat foc camionului, ca să las în urma mea niște cadavre imposibil de recunoscut. În viața mea n-am ars trupul unui prieten. Mi-a fost cumplit de greu s-o fac. Larson nu înțelege nici acum de ce am procedat astfel. E prea tânăr să priceapă asemenea lucruri. Dumneavoastră nu, domnule. I-ați trimis pe oamenii aceia în misiune și sunteți răspunzător de soarta lor. Dacă veniți și-mi spuneți că slujba dumneavoastră e mai importantă decât viețile lor, atunci să știți de la mine că vă înșelați.

Clark nu ridicase tonul, continuând să vorbească la fel ca orice om rațional care ar fi discutat o chestiune de rutină, însă pentru prima oară după multă vreme Bob Ritter se simți direct amenințat.

— Ei bine, încercarea dumată de diversiune a avut succes, în prezent, patruzeci de inși din opoziție fac investigații în cu totul altă parte.

— Excelent! Asta va înlesni operațiunea de retragere din zonă a oamenilor noștri.

— John, nu-mi poți da ordine.

— Departe de mine gândul, domnule. Eu doar v-am spus ce ar trebui făcut. M-ați asigurat că eu răspund de misiune.

— Mă refeream la RECIPROCITY, nu la SHOWBOAT.

— Acum n-avem vreme de semantică, domnule. Dacă nu rechemați soldații imediat, cei mai mulți – dacă nu cumva chiar toți – vor fi uciși. Îi veți avea pe conștiință. Nu puteți trimite oameni în misiune lipsindu-i de orice sprijin. Știți asta foarte bine.

— Sigur că ai dreptate, încuviință Ritter după o clipă. Numai că nu pot acționa de capul meu. Trebuie să-l informez pe... știți

doar... Lasă totul în seama mea. Îi vom scoate de acolo cât mai curând posibil.

— Bun.

Clark se relaxă. Ritter era un om sever – uneori chiar prea sever în relațiile cu subalternii – însă întotdeauna își respecta cuvântul dat. În plus, directorul-adjunct era mult prea inteligent ca să ajungă la conflict cu Clark într-o asemenea situație. Clark nu se îndoia de asta câtuși de puțin. La rândul său, arătase limpede pe ce poziție se situa, iar Ritter recepționase mesajul cum nu se poate mai clar.

— Cum rămâne cu Larson și curiera lui?

— I-am retras pe amândoi. Avionul lui e în Panama, iar el se află la o zvârlitură de băț de noi, la Marriott. Fiindcă veni vorba, e un flăcău de nădejde, însă în ce privește Columbia, s-a zis cu acoperirea lui. Cred că amândoi ar avea nevoie de câteva săptămâni de concediu.

— De acord. Dar dumneata?

— Dacă doriți, mă pot întoarce acolo și mâine. Poate vreți să dau o mână de ajutor la retragerea soldaților noștri.

— Nu-i exclus să fi prins un fir către Cortez.

— Zău?

— Iar dumneata ești cel care l-a fotografiat pentru prima oară.

— Aha! Unde? La vila lui Untiveros? Tipul ăla care ne-a scăpat ca prin urechile acului?

— Întocmai. L-a identificat femeia pe care a sedus-o. Oamenii trimiși pe teren sunt conduși de el, dintr-o căsuță de lângă Anserma.

— Pentru asta va trebui să-l iau cu mine pe Larson.

— Crezi că merită riscul?

— Ca să-l prindem pe Cortez?

Clark căzu pe gânduri câteva secunde.

— Depinde. În orice caz, merită să aruncăm o privire. Ce știm despre paza din jurul lui?

— Nimic, recunosc Ritter. Cunoaștem numai unde se găsește casa. Am aflat dintr-un mesaj interceptat. Ar fi grozav să punem mâna pe el viu. Știe o groază de lucruri care ne interesează. Îl aducem aici și-i punem în seamă o acuzație de omucidere. Ceva care să-i aducă pedeapsa cu moartea.

Clark dădu din cap cu un aer gânditor. Un alt clișeu al literaturii de spionaj era imaginea agentului din serviciile secrete gata să înghită capsule cu cianură sau să înfrunte plutonul de

execuție cu inima ușoară. Realitatea demonstra exact contrariul. Oamenii primeau cu îndrăzneală moartea numai atunci când nu exista o alternativă tentantă. Toată șmecheria consta în a le oferi o posibilitate de alegere – iar pentru asta nu era nevoie de geniul unui savant. Dacă-l prindeau pe Cotez, în mod normal l-ar fi adus în fața tribunalului, condamându-l la moarte – pentru asta trebuind doar să aleagă judecătorul potrivit, iar în problemele de securitate națională existau o mulțime de derogări – pentru ca apoi să înceapă cu presiunile asupra lui. La un moment dat Cortez avea să clacheze – poate chiar înainte de începerea procesului. La urma urmei, era uns cu toate alifiile și știa cum și când să cadă la învoială. Deja își vânduse propria țară. În comparație cu asta, trădarea Cartelului nici nu mai conta.

Clark încuviință.

— Dă-mi un răgaz de câteva ore să mă gândesc.

Ryan coti la stânga, spre nord-vest, ieșind de pe 10 th Street și angajându-se pe aleea principală. Peste tot mișuna de paznici în uniformă sau în civil. Unul dintre ei se apropie de mașină. Ținea în mână o listă de nume.

— Sunt Jack Ryan. Merg la Dan Murray.

— Legitimația dumneavoastră, vă rog.

Jack îi prezintă legitimația CIA. Paznicul o recunoscuse imediat și-i făcu semn unui coleg de-al său. Acesta apăsă pe un buton, ridicând bariera de oțel care avea menirea de-a împiedica eventualele mașini-capcană să pătrundă în incinta FBI-ului. Ryan trecu de barieră, apoi își găsi un loc unde să parcheze. Un tânăr agent îl întâmpină în holul de la intrare, înmânându-i un permis ce deschidea poarta electronică. Dacă cineva ar inventa virusul potrivit – își zise Jack – jumătate din membrii guvernului n-ar mai putea merge la lucru. Și poate că astfel țara s-ar afla un timp în siguranță, până când s-ar rezolva problema.

Clădirea Hoover fusese construită după un proiect bizar, unde un labirint de coridoare diagonale se intersectau cu altele cotind în unghi drept, astfel că celor străini de partea locului le era mai greu să se descurce decât în incinta Pentagonului. Ryan rătăci câțeva vreme prin clădire, până când ajunse în dreptul biroului pe care-l căuta. Aici îl aștepta Dan, care-l conduse în cabinetul său de lucru, Jack închise ușa în urma sa.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Murray.

Ryan își așează servieta-diplomat pe biroul lui Dan, după care o

deschise.

— Am nevoie de un sfat.

— Privitor la ce anume?

— La ceea ce este probabil o operațiune ilegală - de fapt nu una, ci mai multe.

— Cât de ilegală?

— Asasinat, declară Jack, încercând să nu sune dramatic.

— Te referi la mașinile-capcană din Columbia? Întrebă Murray din fotoliul său rotativ.

— Ești perspicace, Dan. Numai că n-au fost mașini-capcană.

Nu?

Dan se lăsă pe spate în fotoliu, rămânând pe gânduri câteva secunde. Nu uitase că acțiunile din Columbia constituiau represaliile pentru uciderea lui Emil și a celorlalți.

— Indiferent despre ce-i vorba, știi bine că-n privința asta legea e destul de vagă. Interdicția de-a ucide oameni în cadrul activității serviciilor secrete reprezintă un ordin executiv promulgat de președinte. Dacă președintele scrie în josul ordinului mențiunea „Cu excepția acestui caz”, atunci omorul devine legal.

— Mă rog, un fel de-a spune. Legea care reglementează asemenea probleme e de-a dreptul bizară. Aici avem de-a face în primul rând cu o problemă constituțională, iar Constituția știe foarte bine când trebuie să sune frumos și confuz.

— Da, sunt conștient de asta. Dar ceea ce face ca operațiunea să fie ilegală este faptul că mi s-a cerut să prezint Congresului informații false. În cazul în care kongresmenii ar fi la curent cu ce se petrece, acțiunea nu s-ar mai numi asasinat, ci o măsură politică guvernamentală, luată în urma unei îndelungi chibzuințe. În realitate - așa cum înțeleg eu legea - nu s-ar putea vorbi de asasinat nici dacă am comite întâi fapta și-abia apoi am anunța Congresul, întrucât am dispune de suficient răgaz spre a organiza o operațiune de acoperire în timpul cât tipii care ne verifică ar lipsi din oraș. Dar dacă mi se cere să comunic Congresului niște date false, atunci înseamnă că am comis o crimă, pentru că n-am respectat legea. Asta-i vestea cea bună, Dan.

— Continuă.

— Vestea proastă e că prea mulți sunt la curent cu ce se petrece și că, dacă toată treaba răsuflă, o parte din oamenii trimiși de noi în misiune vor da de bucluc. Deocamdată las la o

parte implicațiile politice, deși aș vrea să te previn că nu-s puține. Dar, pur și simplu nu știu ce dracu' aș putea să fac.

Așa cum îi era obiceiul, Ryan reușise și de data asta o analiză foarte corectă a situației. Totuși, comisese o singură greșeală. Nu știa care era adevărata veste proastă.

Murray zâmbi, nu pentru că ar fi avut chef de râs, ci fiindcă prietenul său simțea nevoia unei încurajări.

— Ce te face să crezi că eu știu?

Încordarea lui Ryan se mai risipi puțin.

— Păi, m-aș putea duce și la un duhovnic să-i cer sfatul, numai că n-ar avea acces la informațiile secrete. În schimb tu ai, iar FBI-ul reprezintă cea mai de nădejde instituție după biserică, nu-i așa?

Era o glumă mai veche de-a lor. Amândoi absolviseră colegiul din Boston.

— De unde e condusă operațiunea?

— Ia ghici. Nu de la Langley, adică nu chiar. Cartierul general se află pe aceeași stradă, la zece blocuri mai încolo.

— Asta înseamnă că nu mă pot adresa nici măcar procurorului general.

— Nu, fiindcă i-ar putea spune șefului.

— Va să zică, intru la apă din pricina birocrăției, glumi Murray.

— Oare merită o slujbă la guvern atâta bătaie de cap? mormăi cătrănit Jack, simțind cum îi revenea proasta dispoziție. La dracu', poate reușim să ne găsim amândoi alt serviciu. Există ceva în care ai încredere?

— Bill Shaw, răspunse fără ezitare Murray, ridicându-se din fotoliul său. Să mergem la el.

Loop era unul dintre acele cuvinte provenite din lumea computerelor și ajunse la mare vogă în vorbirea curentă. Termenul desemna lucrurile care se petreceau și persoanele care le determinau - un ciclu de acțiune și decizie existând independent de tot ce se afla în jurul său. Orice guvern deținea o colecție practic infinită de asemenea cicluri, fiecare cu propriile sale legi, înțelese numai de cei implicați. În următoarele câteva ore luase ființă un nou *loop*. Acesta includea anumiți membri ai FBI-ului, nu însă și pe procurorul general al Statelor Unite, care avea autoritate asupra Biroului. De asemenea, făceau parte și agenți ai Serviciului Secret, dar nu și șeful lor, secretarul trezorer. Cercetările de acest fel constau îndeosebi în analize și

hârțogăraie, iar Murray - care primise însărcinarea să coordoneze activitatea - observă că unul dintre „subiecți” plecase de curând într-o deplasare. Faptul că omul pleca la Baza Aeriană Andrews era de natură să complice și mai mult lucrurile.

Între timp, Ryan se întoarse la birou. Colegii îi remarcară paloarea, dar toată lumea aflase deja că îi fusese rău cu o noapte în urmă. Mâncase ceva care-i căzuse greu. Acum Ryan știa ce avea de făcut nimic. Ritter era plecat, iar judecătorul încă nu se întorsese. Nu era deloc simplu să stea cu brațele încrucișate. Dar și mai greu era să facă lucruri care în momentul de față nu contau nici cât negru sub unghie. Cu toate acestea, se simțea ceva mai liniștit. De-acum nu mai era doar problema lui. Încă nu-și dădea seama că acesta nu reprezenta un motiv de liniște.

25

Dosarul ODYSSEY

Bineînțeles, Murray trimise îndată un agent cu experiență la Andrews, acesta sosind la destinație numai bine ca să asiste la decolarea micului avion cu reacție ce-și luase zborul de pe pista unu-stânga. Folosindu-se de legitimație, agentul pătrunse până în biroul colonelului aflat la comanda escadrilei militare 89, de la care obținu planul de zbor al aparatului care tocmai decolase. Îl sună pe Murray de la telefonul din birou, punându-l în gardă pe colonel că nu călcase până atunci la Andrews și că pentru prima oară desfășura o anchetă oficială făcând parte dintr-o amplă cercetare penală, cunoscută sub denumirea codificată de ODYSSEY.

La un minut după încheierea convorbirii telefonice, Murray și Shaw se aflau împreună. Shaw descoperise că putea îndeplini îndatoririle de serviciu ale unui director plin. Era convins că nu va fi o slujbă permanentă și că, odată găsită persoana potrivită, el își va relua funcția de director-adjunct al secției Investigații, într-un fel, îi părea rău. De ce n-ar fi fost condus Biroul de un polițist cu experiență? Desigur, aici era vorba de politică, nu de treburile poliției, iar după treizeci de ani de muncă în poliție descoperise că politica nu se număra printre pasiunile sale.

— Trebuie să trimitem pe careva acolo, zise Shaw. Dar *cum*, pentru numele lui Dumnezeu?

— De ce nu pe consilierul juridic din Panama? întrebă Murray. Îl cunosc. Se poate conta pe el.

— E plecat să rezolve niște treburi la Administrația de Luptă împotriva Drogurilor. Nu revine la birou decât peste câteva zile. Pe adjunctul lui nu-i cazul să punem bază. E prea lipsit de experiență ca să conducă singur operațiunea.

— Morales e disponibil la Bogota... dar manevra nu va trece neobservată... Iar ne jucăm de-a prinselea, Bill și tipul ăla zboară înapoi cu avionul la o viteză de cinci sute de mile pe oră... Ce-ai zice de Mark Bright? Poate reușește să șterpească un avion de la Paza Aeriană.

— la legătura cu el.

— Agent special Bright, zise Mark, ducând receptorul la ureche.

— Mark, aici e Dan Murray. Am o treabă pentru tine. Ia creionul și notează.

Murray continuă să vorbească. Două minute mai târziu, Mark trase o înjurătură „mai cu perdea” și-și scoase la iveală agenda telefonică. Mai întâi sună la Baza Aeriană Eglin, apoi la Paza de Coastă și în sfârșit acasă. Era mai mult decât convins că nu va ajunge acasă ca să ia cina. Un agent se deplasă ca să-l reapeadă cu mașina până la sediul Pazei de Coastă, unde deja îl aștepta elicopterul. La un minut după ce Mark sui la bord, aparatul decolă, îndreptându-se spre Baza Aeriană Eglin.

Aviația dispunea de numai trei avioane F-15 E Strike-Eagle, toate prototipuri pentru versiunea de atac la sol a uriașului avion de luptă bimotor. Dintre acestea, două se găseau la Eglin pentru teste tehnice, până când Congresul avea să decidă dacă aparatul urma să fie construit în producție de serie. Cu excepția câtorva avioane de antrenament găzduite în altă parte, acesta era singurul model cu două locuri al avionului de luptă de mare performanță aflat în dotarea aviației. Când Bright coborî din elicopter, maiorul care-l pilota stătea în picioare lângă aparat. Câțiva militari îl ajutară pe agentul special să-și îmbrace costumul de zbor, fixându-i parașuta și vesta de salvare. Casca se găsea pe locul ejectabil din spate. În zece minute avionul era gata de decolare.

— Unde mergem?

— Trebuie să ajung în Panama cât mai repede cu putință.

— Aha, va să zică vrei să zbor cu cea mai mare viteză? rosti maiorul, izbucnind în râs. Atunci n-are rost să ne grăbim.

— Cum ai spus?

— Avionul-cisternă a decolat acum trei minute. Îl vom lăsa să atingă altitudinea de nouă mii de metri, după care pornim și noi. Un alt avion-cisternă va pleca din Panama, ca să ne iasă în cale. Prin urmare, vom avea suficient combustibil ca să aterizăm, domnule. În acest fel, putem zbura cu viteză supersonică în cea mai mare parte a drumului. Și chiar te grăbești?

— Îhî.

Bright se chinui să-și potrivească pe cap casca de zbor. Nu-i venea prea bine. În carlingă era foarte cald, iar aerul condiționat încă nu se făcea simțit.

— Ce se întâmplă dacă nu se arată celălalt avion-cisternă?

— Eagle e un aparat foarte bun, îl asigură maiorul. Nu va trebui să înotăm *prea* mult.

În urechile lui Bright răsunară pârliturile unui mesaj radio. Maiorul îl recepționează, iar apoi se adresează pasagerului său:

— Ia-ți inima în dinți, domnule. A sosit momentul.

Avionul Eagle porni spre capătul pistei, unde rămase nemișcat o clipă, în timp ce pilotul mări la maximum turația motoarelor, care huruiau făcând să trepideze aparatul. Maiorul eliberă frânele. Zece secunde mai târziu, Bright se întreba dacă decolarea prin catapultare de pe un portavion putea fi mai spectaculoasă decât experiența pe care o trăia. Aparatul F-15 E continuă să urce în unghi de patruzeci de grade, sporind mereu viteza, în timp ce Golful Florida rămânea undeva în urmă. Se alimentară cu combustibil la o sută de mile în largul oceanului – Bright era prea fascinat ca să-i fie frică, deși aparatul se zgâlțâia considerabil. Odată desprins de cisternă, F-15 E sui la altitudinea de o mie două sute de metri, iar pilotul mări puterea injectoarelor. Partea din spate a carlingii era destinată în primul rând lansării de bombe și proiectile asupra țintelor, dar dispunea și de câteva instrumente. Unul dintre acestea îi indica agentului că tocmai atinseseră viteza de o mie de mile pe oră.

— De ce ne grăbim așa?

— Trebuie să ajung în Panama înaintea altcuiva.

— Îmi poți da câteva detalii? E posibil să-mi fie de folos.

— Unul dintre avioanele cu reacție... cred că un G-III a decolat de la Andrews acum optzeci și cinci de minute.

Pilotul pufni în râs.

— Asta-i tot? La dracu', până aterizează ăla, ai timp să-ți rezervi și cameră la hotel. Deja i-am luat-o înainte. Dacă o tot ținem cu viteza asta, irosim degeaba combustibilul.

— Irosește-l.

— N-am nimic împotrivă, domnule. Ori că zbor, ori că stau locului, leafa merge înainte. O.K., reține că vom ajunge cu o oră și jumătate înaintea celuiilalt. Cum îți place călătoria?

— Unde-s băuturile?

— Tre' să fie o sticlă chiar lângă genunchiul dumatiale drept. Vin sănătos, de casă, cu buchet plăcut, dar fără pretenții.

Bright luă sticla și gustă din simplă curiozitate.

— Sare și electroliti ca să te țină cu mintea trează, îi explică pilotul câteva clipe mai târziu. Ești de la FBI, am dreptate?

— Corect.

— Cu ce treburî?

— N-am voie să vorbesc. Ce-i asta? Întrebă el, auzind un semnal în căști.

— Radarul SAM, explică maiorul. Acolo e Cuba. În punctul acela au o instalație radar care nu prea simpatizează avioanele americane. N-aș ști să spun de ce. Oricum, suntem în afara razei lui. Nu te speria. E o chestie de rutină. Ne folosim de aparatele lor ca să ne calibrăm propriile sisteme. Face parte din joc.

Murray și Shaw citeau materialul pe care li-l lăsase Jack. Problemele imediate erau ca în primul rând să afle ceea ce se presupunea că se întâmpla, iar apoi să determine dacă acțiunea era legală. În caz contrar, urmau să ia măsurile cuvenite – de îndată ce-ar fi stabilit în ce constau acestea. Ceea ce adusese Ryan pe biroul lui Murray nu era o simplă cutie a Pandorei, ci una cu șerpi veninoși.

— Ai idee cum s-ar putea termina toate astea?

Shaw se îndepărtă de birou.

— Țara nu are nevoie de încă o experiență de acest gen.

Cel puțin, nu ieșită din mâna mea, completează el în gând.

— Deja ne-a căzut o belea pe cap, indiferent că avem nevoie de ea sau nu, ripostă Murray. Recunosc că o parte din mine înclină să admită ceea ce se întâmplă acolo, dar, din câte spune Jack, e vorba de cel puțin o încălcare procedurală a legilor de supraveghere a serviciilor de informații și în orice caz de o violare a ordinului executiv.

— Afară de situația când există un codicil secret de care nu știm nimic. Ce-ai zice dacă procurorul general ar fi în temă?

— Ce-ai zice dacă ar fi chiar implicat direct? În ziua când a fost asasinat Emil, procurorul a zburat la Camp David, împreună cu toți ceilalți. Ții minte?

— Ceea ce-aș vrea eu să știu e de ce se duce amicul nostru în Panama?

— Poate că vom afla. Oricum, se duce singur. Fără pază, fără nimic. Nimeni nu suflă un cuvânt. Pe cine-ai putea trimite la Andrews să stoarcă ceva de la ei?

— Pe Pat O'Day, răspunse Murray.

Lucrurile începeau să se clarifice.

— Vreau ca Pat să se ocupe să ia legătura și cu Serviciul Secret. Au lucrat multă vreme mână în mână. Nu acum, ci la momentul oportun. Deocamdată nu suntem nici pe departe

pregătiți să luăm taurul de coarne.

— Așa e. Dispunem de optsprezece oameni care lucrează la ODYSSEY. Nu-i suficient.

— Pentru moment nu trebuie să facem vâlvă, Bill. Cred că pasul următor ar fi să găsim pe cineva de la Justiție care să aibă grijă de fundul nostru. Dar cine?

— Iisuse. Nu știu nici eu, răspunse exasperat Shaw. E cu totul altceva să desfășori o anchetă despre care procurorul general are cunoștință, deși nu este implicat direct. Nu-mi aduc aminte să fi efectuat vreodată investigații de care el să nu aibă habar.

— Atunci să nu ne grăbim. În clipa de față, esențialul e să reconstituim planul operațiunii, urmând ca acesta să fie punctul nostru de plecare.

Murray gândise cât se poate de logic. Dar în același timp făcuse și o eroare. Ziua cu pricina avea să fie o zi a erorilor.

Aparatul F-15 E ateriză la Howard Field exact la ora stabilită, cu optzeci de minute înaintea sosirii avionului de la Andrews. Bright îi mulțumi pilotului, iar acesta făcu plinul și decolă imediat spre Eglin, pentru o călătorie mai puțin stresantă. Ofițerul de informații al bazei îl întâmpină pe Bright, însoțit de șeful agenților din cadrul biroului consilierului juridic al orașului Panama – un băiat tânăr și isteț, dar prea nou în funcție pentru un caz atât de delicat. Bright își puse repede colegii la curent cu puținul pe care-l cunoștea, cerându-le să păstreze un secret absolut. Pentru început, era suficient. Următoarea escală o făcu la magazia de efecte, unde își alese niște haine de rând. Ofițerul de informații îi procură o mașină cât se poate de comună, cu număr de înmatriculare local. Lăsară automobilul la intrare, în interiorul bazei urmând să folosească o limuzină a aviației, de un albastru anonim. În momentul aterizării avionului VC-20 A, Plymouth-ul se afla chiar lângă pista de zbor. Bright își scoase din raniță aparatul de fotografiat Nikon, la care atașă un teleobiectiv de o mie de milimetri. Avionul se opri în dreptul unuia dintre hangare, coborându-și scara pliantă. Bright fixă bine aparatul de fotografiat și se apucă să tragă cadru după cadru de la câteva sute de metri depărtare, începând cu clipa când unicul pasager al avionului se ivi în capul scărilor și până când sui într-o mașină care-l aștepta.

— Iisuse, e chiar el, murmură Bright, derulând filmul și scoțându-l din aparat.

Înmânând caseta celuiilalt agent FBI, încarcă în aparat un al doilea film de treizeci și șase de cadre.

Automobilul pe care-l urmăreau - copie identică a limuzinei împrumutate de ei din parcul de mașini al aviației - trecu în viteză de postul de control, astfel încât Bright și confratele său abia avură timp să sară în cealaltă mașină. Cum colonelul de aviație aflat la volan parcă se ambiționa să participe la raliul NASCAR, Bright îl urmă la o distanță sigură de o sută de metri.

— De ce n-o fi având escortă? întrebă el.

— Mi s-a spus că de regulă nu-i interesează, răspunse Bright. Sună cam bizar, nu?

— La dracu'. Sigur că da, când te gândești cine e, ce știe și unde se află în clipa de față.

Intrară în oraș fără a se face remarcați. Limuzina aviației îl lăsă pe Cutter în fața unui hotel luxos de la marginea orașului Panama. Bright sări din mașină, prinzând tocmai momentul când Cutter rezerva o cameră - asemenea unui om obișnuit aflat într-o călătorie de afaceri. Celălalt agent îl urmă în holul hotelului, în timp ce ofițerul de informații rămăsese în mașină.

— Acum ce facem?

— Ai încredere în careva de la poliție? întrebă Bright.

— Nici pomeneală. Cunosc câțiva polițiști, băieți de treabă, n-am ce zice. Dar dacă-i vorba de încredere... Așa ceva, amice, nu există prin părțile astea.

— Oricum, există și căile bătătorite, remarcă Bright.

— E-n regulă.

Agentul de la consulatul juridic vârî mâna în buzunar după portofel și se apropie de recepție. Două minute mai târziu se întoarse lângă Bright.

— FBI-ul îmi datorează douăzeci de dolari. Tipul s-a trecut în registru cu numele de Robert Fisher. Are o carte de credit American Express.

Îi întinse lui Mark o foaie de indigo mototolită, unde figura semnătura celui pe care-l urmăreau.

— Sună la FBI și spune-le să intre în acțiune. Noi trebuie să fim cu ochii pe camera de la hotel. Avem nevoie... Dumnezeuule mare. De ce forțe dispunem?

— Nu suficiente pentru ceva de calibrul ăsta.

O clipă, chipul lui Bright se contorsionă într-o grimasă. Nu-i era ușor să ia decizia de-a da un anumit telefon. ODYSSEY era un caz cu denumire codificată, iar Murray îi ceruse mai presus de orice

să păstreze un secret absolut. Dar... - întotdeauna exista și un „dar” - pur și simplu nu avea încotro.

Cum el răspundea de întreaga operațiune, se vedea silit să dea telefonul cu pricina. Știa bine că astfel de situații puteau duce la glorie sau la pierzanie. Aerul era îngrozitor de umed și fierbinte, dar acesta nu era singurul motiv pentru care pe Mark îl treceau toate nădușelile.

— O.K. Spune-le că avem nevoie de șase oameni de nădejde, ca să ne ajute la supraveghere.

— Ești sigur că...

— În clipa de față nu sunt sigur de nimic. Omul pe care-l ținem sub urmărire - dacă-l suspectăm de ceva... Dumnezeuule mare, auzi colo, dacă-l suspectăm de ceva...!

Bright tăcu brusc.

— N-ar mai fi mare lucru de adăugat, așa-i?

— Așa e.

— Eu o să mă învârt pe aici. Spune-i colonelului să organizeze acțiunea.

Curând se dovedi că nu ar fi avut de ce să se grăbească. După trei ore subiectul - căci asta era de-acum, în opinia lui Bright - coborî în hol, arătând odihnit în costumul său tropical. Afară îl așteptau patru mașini, însă Cutter știa doar de micul Mercedes alb în care amiralul sui, pornind către nordul orașului. Celelalte trei îl urmară, păstrând exact atâta distanță cât să nu-l scape din ochi.

Începea să se întunece. Bright nu trăsese decât trei cadre din cel de-al doilea film. Îl scoase din aparat, înlocuindu-l cu o peliculă alb-negru pentru viteză mare. Făcu vreo câteva fotografii ale mașinii, cât să se asigure că prindea clar numărul de înmatriculare. La volan nu se mai afla ofițerul de informații, ci un sergent de la cercetări penale, care cunoștea zona și era emoționat la culme că lucra la un caz ultrasecret, în colaborare cu FBI-ul. Sergentul identifică imediat reședința în incinta căreia pătrunse Mercedesul. Bright ar fi trebuit să-și dea seama dinainte.

Sergentul știa un dâmb, la nici o mie de metri mai încolo, de unde se deschidea o perspectivă largă asupra casei, însă ar fi durat prea mult ca să se ajungă acolo și nici nu puteau lăsa mașina în șosea. Bright și agentul local FBI coborâră și-și găsiră o ascunzătoare - umedă și urât mirositoare - unde se postară, începând să aștepte. Sergentul le lăsă un radioemițător prin care

să-l cheme la nevoie, iar apoi le ură baftă.

Desigur, proprietarul casei era plecat cu treburi de interes național, însă avusese amabilitatea de-a le pune locuința sa la dispoziție, împreună cu servitorii – puțini la număr, dar discreți – care le aduseră oaspeților aperitive ușoare și băuturi, după care se retraseră, lăsând magnetofonele deschise (amândoi vizitatorii erau ferm convinși de asta) ca să înregistreze conversația. La urma urmei, ce mai conta?

La dracu', păi cum să nu conteze! Și unul și celălalt înțelegeau perfect că urma o discuție foarte delicată. Spre surprinderea interlocutorului, Cortez fu cel care-i propuse cât se poate de politicos să stea de vorbă afară, fără a ține seama de vreme. Amândoi își scoaseră sacourile, ieșind pe terasă și de acolo în grădină. Singurul avantaj era impresionanta colecție de aparate albăstrui, care atrăgeau și electrocutau miile de insecte. Bâzâitul lor ar fi zădărnicit orice tentativă de înregistrare a conversației. Dar cine s-ar fi așteptat ca cei doi să renunțe la aerul condiționat din interiorul locuinței?

— Vă mulțumesc că ați răspuns la mesajul meu, vorbi Cortez pe un ton deferent.

Nu era momentul de politețuri sau amenințări. Sosise vremea să treacă la afaceri, iar el trebuia să se arate umil în fața acestui om. Faptul nu-l deranja deloc. Era o atitudine necesară atunci când trata cu persoane având funcții înalte și spera să se obișnuiască s-o adopte. Indivizii ca acela cu care avea de-a face trebuiau abordați cu respect în acest fel, cedau mai ușor.

— Despre ce anume doriți să discutăm? întrebă amiralul Cutter.

— Despre operațiunile întreprinse de dumneavoastră împotriva Cartelului, bineînțeles.

Cortez își invită oaspetele să ia loc într-un fotoliu de trestie. Dispăru câteva clipe, înapoindu-se cu o tavă pe care se aflau pahare și sticle cu băutură. În noaptea aceea amândoi preferară apa minerală Perrier. Nici unul dintre ei nu se atinse de alcool. Pentru Felix, acesta era primul semn de bun augur.

— La ce operațiuni vă referiți?

— Trebuie să vă spun că n-am avut nici un amestec în asasinarea domnului Jacobs. Numai un dement ar fi putut pune la cale așa ceva.

— Și de ce v-aș crede?

— În momentul acela mă aflam în America. N-ați fost

informat?

Cortez începu să-i explice câteva detalii.

— O sursă de informații ca doamna Wolfe, încheie el, valorează infinit mai mult decât o răzbunare pătimasă și prostească. E cea mai mare tâmpenie să provoci atât de fățiș o națiune așa de puternică. Reacția dumneavoastră a fost cât se poate de îndreptățită. De altfel, operațiunile pe care le desfășurați sunt de-a dreptul impresionante. Eu, unul, n-am avut nici cea mai vagă bănuială asupra misiunilor de supraveghere a pistelor noastre de zbor decât după încheierea acestora. Pe urmă, modul în care ați simulat explozia unui automobil-capcană a fost o adevărată operă de artă – dacă pot să mă exprim astfel. Îmi puteți destăinui obiectivul strategic al operațiunii dumneavoastră?

— Domnule colonel, doar nu vă așteptați la una ca asta?

— Domnule amiral, stă în puterea mea să dezvălui presei în totalitate acțiunile dumneavoastră, reluă Felix, aproape cu tristețe. Ori îmi spuneți mie, ori propriului dumneavoastră Congres. Veți vedea că eu sunt cu mult mai îngăduitor. În definitiv, amândoi avem aceeași meserie.

Cutter chibzui o clipă, apoi îi dezvălui totul. Spre marea sa iritare, interlocutorul începu să râdă.

— Strălucit, declară Cortez, după ce se mai potoli din râs. Într-o zi mi-ar plăcea să-l cunosc pe tipul care a avut ideea asta. Un adevărat profesionist.

Cutter încuviință din cap, de parcă ar fi acceptat complimentul. O clipă Felix se întrebă dacă așa se petrecuseră lucrurile în realitate... Nu i-ar fi fost prea greu să afle.

— Trebuie să-mi cer scuze, domnule amiral Cutter. V-ați închipuit probabil că am luat în derâdere operațiunea dumneavoastră. Vă spun cu mâna pe inimă că nu-i deloc așa. De fapt, chiar v-ați atins scopul.

— Știm. Știm și că cineva a încercat să vă ucidă pe dumneavoastră și pe Escobedo.

— Întocmai, întări Felix. Desigur, aș fi încântat să aflu și cum de reușiți să obțineți atâtea informații privitoare la noi, însă sunt convins că nu-mi veți spune.

Cutter decise să-și joace cartea după cât socotea el că valora.

— Dispunem aici de mai mulți agenți decât vă imaginați, domnule colonel.

Presupusul atu nu valora cine știe ce.

— Nu mă îndoiesc, îi cântă în strună Cortez. Cred totuși că avem un interes comun.

— Și care-ar fi acesta?

— Dumneavoastră urmăriți să declanșați o luptă în interiorul Cartelului. Este și scopul meu.

Cutter se trădă prin felul în care își ținuse respirația.

— Zău? Cum așa?

Cortez știa deja că bătălia fusese câștigată. Și când te gândeai că un asemenea idiot îi dădea sfaturi președintelui Americii.

— De fapt, doresc să particip activ la operațiunea dumneavoastră și să restructurez Cartelul – ceea ce, bineînțeles, implică eliminarea câtorva membri mai periculoși.

Cutter nu era chiar sărac cu duhul, însă comise o altă eroare, punând sub semnul întrebării un fapt limpede ca lumina zilei.

— Dumneavoastră urmând a fi noul șef?

— Știți ce fel de oameni sunt baronii drogurilor? Niște țărănoi lipsiți de inimă. Neciopliți, fără un dram de educație, însetați de putere; și mai au tupeul să se plângă ca niște plozi răsfățați că nimeni nu-i *respectă*.

Cortez zâmbi, ridicându-și privirea către stele.

— Nu-s genul de persoane care să merite atenția unuia ca dumneavoastră sau ca mine. Desigur, sunteți de acord că lumea va fi mai liniștită fără ei.

— Și mie mi-a dat prin minte același lucru, cum ați precizat de altfel mai devreme.

— Atunci ne-am înțeles.

— Cu privire la ce?

— Mașinile-capcană puse de americani au lichidat deja cinci șefi ai Cartelului. Mă oblig să continuu eu însumi treaba asta. Lista neagră îi va include pe toți cei ce-au fost de acord cu asasinarea ambasadorului și a celorlalți din suită. Astfel de acțiuni nu pot fi lăsate nepedepsite, altfel lumea se va cufunda în haos. În plus, ca să vă demonstrez buna mea credință, voi reduce din proprie inițiativă cu cincizeci la sută transporturile de cocaină înspre țara dumneavoastră. Comerțul cu droguri este o îndeletnicire fără legi și adeseori violentă, declară judicios fostul colonel de informații. E necesar să fie reorganizat.

— Dar noi vrem să-l sistăm cu totul! exclamă Cutter.

Nici nu-și sfârși bine fraza, că înțelese absurditatea unei asemenea afirmații.

Cortez sorbi din paharul cu Perrier, continuând să vorbească

pe un ton cumpătat.

— Asta nu se va întâmplă niciodată. Câtă vreme cetățenii dumneavoastră vor dori să-și distrugă creierele, se vor găsi destui gata să-i „ajute”. Așadar, întrebarea e cum să procedăm ca acest comerț să se desfășoare după anumite legi. Eforturile noastre educaționale vor restrânge într-un târziu cererea de droguri până la un nivel rezonabil. Însă până atunci pot organiza acest proces astfel încât daunele aduse societății americane să fie minime. Voi reduce exportul. Ba chiar pot să vă dezvălui câteva nume importante, astfel încât scăderea exporturilor, să nu trezească bănuielele poliției. Dacă nu mă înșel, în Statele Unite e un an electoral, nu?

Cutter simți din nou că i se tăia răsuflarea. Discuția semăna cu un joc de pocher pe mize uriașe, iar Cortez tocmai îi dăduse de știre că avea cărți măsluite.

— Continuați, abia izbuti el să articuleze.

— Nu acesta a fost obiectivul operațiunilor dumneavoastră în Columbia? Să loviți Cartelul și să reduceți traficul cu droguri? Eu vă ofer reușita, acel gen de reușită pe care și-l dorește președintele SUA. Restrângerea exporturilor, câteva confiscări de marfă și arestări spectaculoase, o luptă în sânul Cartelului pentru care nimeni nu vă va putea acuza, dar de care veți beneficia și dumneavoastră. Vă ofer victoria, încheie Cortez.

— În schimbul...?

— Desigur și eu trebuie să obțin mica mea izbândă, consolidându-mi poziția printre capii organizației, așa-i? Veți retrace trupele trimise în sprijinul Beretelor Verzi pe care le-ați pus să cuture muniții ăștia îngrozitori. Mă refer la soldații pe care-i aprovizionați cu elicopterul acela mare și negru aflat în hangarul 3 al Bazei Aeriene Howard. Vedeți dumneavoastră, șefii pe care vreau eu să-i detronez sunt înconjurați de o pază numeroasă, așa că pentru mine cea mai simplă cale de a-i elimina e ca oamenii dumneavoastră s-o facă în locul meu. Din păcate însă, pentru a câștiga bunăvoința *superiorilor* mei – cuvântul fusese rostit cu o ironie mușcătoare – este absolut obligatoriu ca sângeroasa și costisitoare acțiune inițiată de mine să se încheie cu succes. O necesitate regretabilă. Dar care, din punctul dumneavoastră de vedere, rezolvă o importantă problemă de securitate. Adevărat?

Dumnezeule! Cutter evită să se uite la Cortez, privind dincolo de becurile albastrii, înspre întunericul junglei.

— Despre ce crezi că discută?

— Să mă ia dracu' dacă știi, răspunse Bright.

Ajunsese la ultimul film. Chiar și la repeziciunea cu care se derulau cadrele, pentru a obține o imagine clară era nevoie să mărească timpul de deschidere a diafragmei, ceea ce însemna să mențină aparatul absolut nemișcat, ca pe o pușcă de vânătoare ațintită de la distanță asupra unei antilope.

Cum se exprimase președintele? Sistează, operațiunea, puțin îmi pasă pe ce cale...

Dar nu pot să fac una ca asta.

— Regret, zise Cutter. E imposibil.

Cortez își desfăcu brațele în lături, ridicând din umeri în semn de neputință.

— Atunci voi informa întreaga lume că guvernul dumneavoastră a invadat Columbia, comițând un asasinat în masă. Vă dați desigur seama ce se va întâmpla cu dumneavoastră, cu președintele și cu multe alte înalte oficialități din guvern. Abia ați reușit să vă reabilitați după alte scandaluri. Trebuie să fie tare neplăcut să te afli în slujba unui guvern care nu-și respectă propriile legi, slujindu-se de ele împotriva poporului.

— Nu puteți șantaja guvernul Statelor Unite.

— De ce nu, domnule amiral? Meseria noastră comportă riscuri, nu-i așa? Pe mine era cât pe ce să mă uicideți când cu primul „automobil-capcană” și totuși nu v-am păstrat ranchiună. Riscul asumat de dumneavoastră este ca totul să fie dat la iveală. Știți bine că în casă se găsea familia lui Untiveros - soția și cei doi copii - precum și unsprezece servitori, dacă nu mă înșel. Toți au murit în urma exploziei. Fără să-i mai pun la socoteală pe paznicii înarmați. Ca soldați, știau că în orice clipă îi pândea moartea. La fel cum am știut și eu. La fel cum trebuie să știți și dumneavoastră, cu excepția faptului că nu vă asumați aceleași riscuri ca un militar. Problema dumneavoastră va fi să înfrunțați tribunalele și presa americană, precum și comisiile Congresului.

Care era crezul soldatului de altădată? se întrebă Cortez. Mai bine moartea decât dezonoarea. Era convins că oaspetele său nu avea tăria să se confrunte nici cu una, nici cu alta.

— Îmi trebuie un răgaz de...

— De gândire? Regret, domnule amiral, însă peste patru ore trebuie să fiu înapoi, ceea ce înseamnă că voi pleca de aici peste exact cincisprezece minute. Șefii mei nu știu că lipsesc din țară, așa că nu am timp. Și nici dumneavoastră. Vă ofer victoria la care visați atât dumneavoastră, cât și președintele. Dar pretind și eu ceva în schimb. Dacă nu ajungem la o înțelegere, atunci urmările vor fi neplăcute pentru amândoi. E cât se poate de simplu. Prin urmare, da sau nu, domnule amiral?

— De ce crezi că bat palma?

— Cutter nu pare prea încântat. Cheamă mașina. Se pare c-o s-o șteargă de aici.

— Cu cine s-o fi întâlnit? Nu-mi dau seama cine e. Dacă-i vreun jucător, atunci nu-i unul de prin partea locului.

— Habar n-am.

Mașina întârzie, dar celelalte două escorte îl urmară pe Cutter până la hotel. Ajungând la aeroport, Bright află că „subiectul” său își propusese o noapte de odihnă. Avionul VC-20 A avea să decoleze abia a doua zi la prânz, în direcția Andrews. Bright plănuia să i-o ia înainte, prinzând o cursă de Miami și de acolo o alta, cu destinația Washington. Va sosi în capitală rupt de oboseală, dar primul.

Ryan primi mesajul la telefonul din biroul directorului. Judecătorul Moore se întorsese în sfârșit, însă avea să ajungă la Dallas de-abia peste trei ore. În clipa când directorul-adjunct pătrunse în garaj, șoferul său îl aștepta deja, gata de plecare. Demarară fără întârziere, pornind spre Spitalul Bethesda. Cu toate acestea, sosiră prea târziu. Când Jack deschise ușa salonului, patul fusese acoperit cu un cearșaf. Doctorii deja pleaseră.

— Am fost aici chiar înainte de a-și da ultima suflare. A murit ușor, îi spuse unul dintre agenții CIA.

Jack nu-l recunoscuse, deși omul părea să-l fi așteptat tocmai pe el.

— Dacă nu mă înșel, sunteți domnul Ryan.

— Întocmai, răspunse încet Jack.

— Cam cu o oră înainte de a-și pierde cunoștința, a zis ceva de genul să vă amintiți de cele discutate împreună între patru ochi. Nu știu la ce s-a referit, domnule.

— Iar eu nu știu cine sunteți dumneavoastră.

— John Clark.

Bărbatul se apropie de Jack ca să-i strângă mâna.

— Lucrez la Operațiuni, dar amiralul Greer m-a racolat și pe mine, cu multă vreme în urmă.

Clark oftă adânc.

— Mă simt ca și cum aș fi pierdut un tată. E a doua oară în viață când trăiesc senzația asta.

— Da... încuviință cu un glas răgușit Ryan.

Era prea obosit și prea tracasat ca să-și mai ascundă sentimentele.

— Veniți, fac cinste cu o cafea. Am să vă povestesc și câteva istorioare cu bătrânul.

Clark era trist, dar în același timp obișnuit cu moartea. Era limpede că, în ce-l privea pe Ryan, lucrurile stăteau cu totul altfel – din fericire pentru el.

Cafeneaua era închisă, așa că se serviră de la automatul din sala de așteptare. Cafeaua era reîncălzită și plină de acid, însă Ryan nu se grăbea să plece acasă.

Într-un târziu își aminti că venise la spital cu mașina personală. În seara aceea era nevoit să conducă singur până acasă. Se simțea prea istovit ca să se așeze la volan. Hotărî să sune acasă și să o anunțe pe Cathy că va rămâne peste noapte în oraș.

CIA încheiase un contract în acest sens cu unul din hotelurile concernului Marriott.

Clark se oferă să-l ducă până acolo cu mașina lui, așa că Jack îi dădu liber șoferului. Între timp, amândoi ajunseseră la concluzia că n-ar fi fost rău să bea ceva.

Larson lipsea din oraș. Lăsase un bilet prin care-l vestea pe Clark că Maria sosea târziu în noaptea aceea, iar el plecase s-o aștepte. Clark avea o sticlă mică de whisky, iar la hotel se găseau pahare potrivite. Pregăti băuturile pentru amândoi și-i întinse un pahar lui Jack Ryan.

— Pentru James Greer, ultimul om cumsecade, zise Clark, ridicând paharul.

Jack sorbi o înghițitură. Clark făcuse băutura ceva cam tare și Ryan aproape că se înecă.

— Dacă v-a racolat, cum se întâmplă că...

— Vă referiți la Operațiuni? zâmbi Clark. Domnule, n-am urmat niciodată colegiul, dar Greer m-a ținut sub ochi prin câțiva prieteni de-ai lui din Marină. E o poveste lungă, din care unele

părți ar trebui trecute sub tăcere, însă drumurile noastre s-au întâlnit deja de trei ori.

— Zău?

— Atunci când au venit francezii ca să-i salte pe tipii de la *Action Direct*, identificați de dumneavoastră în fotografiile luate din satelit, eu eram ofițer de legătură în Ciad. A doua oară când au intervenit francezii, după ce-ați căzut în dizgrația celor de la ULA, mă găseam în elicopter. Și tot eu sunt țicnitul care s-a dus pe plajă ca să le aducă pe doamna Gherasimov și pe fiica ei. Și totul numai din vina dumneavoastră. Eu mă ocup de treburile ieșite din comun, explică Clark, adică de toate acțiunile în care băieții de la spionaj se scapă-n pantaloni. Bineînțeles, se prea poate ca ei să fie mai șmecheri decât mine.

— N-am știut.

— Nici nu era cazul. Regret că n-am reușit să punem mâna pe netrebnicii de la ULA. De mult voiam să vă cer scuze pentru asta. Francezii s-au descurcat foarte bine. Erau atât de încântați că ne-am asumat răspunderea misiunii *Action Direct*, încât ne-ar fi oferit pe tavă capetele ălor de la ULA. Din păcate, blestemata aia de unitate libiană tocmai ieșise la manevre și elicopterul a dat nas în nas cu noi - ăsta-i riscul atunci când zbori prea jos. Până la urmă a reieșit că tabăra era oricum pustie. Tuturor le-a părut rău că acțiunea nu s-a desfășurat așa cum fusese plănuită. V-ar fi scutit în parte de necazuri. Ne-am dat silința, domnule Ryan. Zău că ne-am dat silința.

— Spune-mi Jack, spuse Ryan, întinzându-i paharul pentru a fi umplut din nou.

— E-n regulă. Te rog să-mi spui John.

Clark turnă iarăși în pahare.

— Amiralul zicea că-ți pot relata toate acestea. Tot el mi-a destăinuit c-ai descoperit ce se petrecea acolo, în sud. Și eu am fost în Columbia, adăugă Clark. Ce vrei să știi?

— Ești sigur că-mi poți povesti?

— Așa m-a asigurat amiralul. Este... iartă-mă, *a fost* director-adjunct și-mi închipui că am voie să fac așa cum m-a îndemnat. Atâta birocrație derutează un biet om de teren ca mine, dar bănuiesc că nu greșești prea mult atunci când spui adevărul. În plus, Ritter mi-a declarat că tot ce-am întreprins acolo era perfect legal și că deținea aprobarea necesară pentru o asemenea expediție de vânătoare. Acordul cu pricina nu putea veni decât dintr-un singur loc. Cineva a decis că traficul de

droguri era un „pericol iminent” – am încheiat citatul – pentru securitatea Statelor Unite. Doar un singur om are puterea să afirme categoric așa ceva, iar dacă susține un asemenea lucru, atunci are și autoritatea de-a lua măsurile cuvenite. N-oi fi mers eu la colegiu, dar de citit, citesc pe rupte. Cu ce vrei să încep?

— Cu începutul, răspunse Jack.

Relatarea lui Clark dură mai mult de-o oră.

— Te întorci acolo? întrebă Ryan când Clark sfârși ce avusese de spus.

— Cred că șansa de a-l prinde pe Cortez merită riscul. În plus, aş putea ajuta la recuperarea băieților noștri ascunși în munți. Nu mă încântă ideea, dar așa-mi câștig pâinea îmi imaginez că nici soției tale nu-i place tot ce are de făcut ca medic.

— Trebuie să te întreb ceva. Ce-ai simțit când ai lansat bombele?

— Dar tu ce-ai simțit când ai împușcat oameni?

Jack dădu din cap.

— Iartă-mă. Cunosc sentimentul.

— Am făcut armata în Marină, la SEAL. Am stat multă vreme în Asia de Sud-Est. Primeam ordin să mă duc și să ucid oameni, ca atare, mă duceam și-i ucideam. Nici acolo nu era un război declarat, am dreptate? Nu te prea poți fuduli cu ce faci, dar așa-i meseria. De când am intrat în CIA, am mai rărit-o cu treburile astea. Adeseori regret că n-am continuat în același fel, poate că aş fi reușit să mai cruț câteva vieți omenești. Am avut capul lui Abu Nidal în cătarea puștii, dar n-am primit îngăduința să-l lichidez pe ticălos. Tot așa s-a întâmplat cu alți doi indivizi la fel de periculoși. Ar fi fost o treabă curată, ușor de dezmințit – avantajul era de partea noastră – dar „demoazele” de la Langley nu s-au dovedit capabile să ia o decizie. Mi-au cerut să văd dacă operațiunea era posibilă – deși să constați e la fel de periculos ca și să apeși pe trăgaci – însă niciodată n-am primit mână liberă să duc misiunea la bun sfârșit. Din punctul meu de vedere, este o acțiune binevenită. Nemernicii ăia sunt dușmanii țării noastre. Omoară cetățeni americani – ba chiar lichidează oameni ai Agenției și încă fără menajamente – iar noi stăm cu brațele încrucișate. Spune și dumneata, cum vine asta? Totuși, mă supun ordinelor, așa cum e de datoria mea să fac. De când sunt în activitate, o dată nu mi s-a întâmplat să nesocotesc un ordin.

— Ce-ai zice să povestești totul la FBI?

— Glumești? Chiar dac-aș vrea – dar nu vreau – principala mea grijă sunt copilandrii ăia din munți. Dacă m-ai reține aici, Jack, o parte din ei ar putea să moară. Pe seară m-a sunat Ritter ca să mă întrebe dacă doresc să mă întorc. Mâine dimineață la opt și patruzeci pornesc spre Panama, iar de-acolo înapoi în Columbia.

— Știi cum să iei legătura cu mine?

— Nu-i rea ideea, încuviință Clark.

Odihna le prinsese bine tuturor. Durerile se mai atenuaseră și toți sperau că înțepeneala din încheieturi va dispărea după primele ore de mișcare. Căpitanul Ramirez își adună oamenii, explicându-le noua situație în care se aflau. Stabilise legătura prin satelit și ceruse ca trupele să fie retrase din Columbia. Vestea se bucură de aprobarea unanimă. Din păcate, urmă căpitanul, cererea sa trebuia prezentată la nivel mai înalt și bineînțeles susținută cu căldură, așa-i spusese VARIABLE. În orice caz, elicopterul se găsea la sol, urmând să-i fie schimbat un motor. Vor mai rămâne în zonă o noapte, poate chiar două. Între timp, misiunea lor era să evite o ciocnire directă și să caute un loc prielnic de unde să fie evacuați. Identificaseră deja câteva, iar Ramirez îl indicase pe cel spre care se îndreptau. Acesta se afla la cincisprezece kilometri sud. Așadar în noaptea aceea sarcina lor consta în a ocoli grupul care-i hăituise. Nu era ușor, dar, odată scăpați de ei, puteau înainta fără teamă pe un teren deja cercetat. În cursul nopții vor încerca să parcurgă opt-nouă kilometri, iar restul în noaptea următoare. În orice caz, misiunea se încheiase, așa că se pregăteau să se înapoieze acasă. Nou-veniții din grupul BANNER aveau să formeze o a doua echipă de trăgători, sporind capacitatea de tir oricum considerabilă a lui KNIFE. Fiecare mai avea cel puțin două treimi din munițiile cu care fusese dotat inițial. Hrana era pe sfârșite, dar proviziile ajungeau pentru încă două zile, cu condiția ca nimeni să nu se plângă dacă-i mai ghiorăia stomacul când și când. Ramirez își încheie micul discurs pe o notă optimistă. Nu scăpaseră prea ieftin și nici nu le fusese ușor, însă își îndepliniseră misiunea, dând lovituri usturătoare traficantilor. Acum trebuiau să rămână în viață, ca să se întoarcă în țară împreună. Soldații încuviințară din cap, pregătindu-se de plecare.

Douăzeci de minute mai târziu, Chavez porni în fruntea lor. Ideea era să se deplaseze la o altitudine cât mai mare. Inamicul manifesta tendința de a-și face tabără mai la vale, ceea ce le

oferea americanilor mari șanse de a nu fi remarcați. Ca și până atunci, Chavez trebuia să ocolească tot ce aducea a așezare omenească. Cu alte cuvinte, să evite plantațiile de cafea și satele din preajma acestora – exact cum procedaseră și până în acel moment. De asemenea, era necesar să înainteze cât mai rapid cu putință, adică la limita prudenței – ceea ce însemna reducerea măsurilor de prevedere. La instrucție așa se proceda adeseori, întotdeauna cu încredere. Încrederea lui Ding în astfel de manevre se diminuase pe măsură ce căpătase experiență în teren. Din punctul lui de vedere, vestea cea bună era că Ramirez reîncepuse să se comporte ca un ofițer. Probabil că și pe el îl ajunsese oboseala.

Vecinătatea plantațiilor de cafea avea avantajul că vegetația nu mai era atât de deasă. Oamenii mergeau în pădure să-și ia lemne de foc, astfel încât copacii se mai răriseră. Faptul că acest obicei atrăgea după sine erodarea solului nu se număra printre preocupările lui Chavez. Ceea ce-l interesa pe el era că puteau înainta mai repede, parcurgând aproape doi kilometri pe oră – adică mult mai rapid decât se așteptase. Pe la miezul nopții durerea din picioare începu să-și spună cuvântul. Din nou afla pe pielea lui că oboseala era o stare cumulativă. Ca să-i alunge în totalitate efectele, era necesară mai mult de o zi de odihnă – indiferent de condiția fizică a fiecăruia. Se întrebă dacă nu cumva era de vină și altitudinea. În orice caz, încă se străduia să țină pasul, să se mențină în formă și să nu piardă poteca pe care trebuia s-o urmeze. Operațiunile de infanterie erau mult mai istovitoare decât își închipuia lumea, iar prima victimă a epuizării era intelectul.

Își aminti de un sătuc marcat pe hartă undeva în vale, la vreo jumătate de kilometru de locul unde se afla acum. În urmă cu un kilometru, în dreptul indicatorului, cotise la dreapta. Verificase traseul la punctul de popas, unde se opriseră să-și tragă sufletul cu patruzeci de minute în urmă. Din direcția satului răsunau diverse zgomote. I se păru bizar. I se spusese că localnicii munceau din greu pe plantațiile de cafea. La ora asta ar fi trebuit să doarmă. Ding nu remarcă semnalul, altminteri vizibil. Nu auzi nici țipătul – sau mai curând un icnet – genul de sunet scos atunci când...

Își puse ochelarii pentru vederea pe timp de noapte și zări o siluetă alergând spre el. Nu o distingea... apoi o desluși limpede. Era o fată care se mișca prin desiș cu mare dibăcie. În spatele ei

se auzeau pașii unui urmăritor mai puțin familiarizat cu jungla. Chavez transmise prin radio semnalul de primejdie. Toți cei din urma lui se opriră, așteptându-i ordinul pentru a porni din nou.

Numai că nu veni nici un ordin. Fata se poticni, schimbându-și direcția. Câteva secunde mai târziu se împiedică din nou, prăvălindu-se chiar la picioarele lui Chavez.

Sergentul îi astupă gura cu palma stângă, ducând arătătorul celeilalte mâini la buze – semnalul universal de impunere a tăcerii. Ea făcu ochii mari văzându-l – sau mai curând, zărind amestecul de culori de camuflaj parcă desprins dintr-un film de groază.

— Domnișoară, nu trebuie să te temi de mine. Sunt soldat. Nu fac rău unei femei. Cine te urmărește?

Îi luă mâna de la gură, în speranța că fata nu va țipa.

Dar și să fi vrut, ea tot nu era în stare decât să articuleze un răspuns gâfâit. Alergase prea repede.

— Un „soldat” de-al lor... Cei cu puști... Eu...

Chavez îi puse din nou mâna la gură, pe măsură ce zgomotul de pași răsună tot mai aproape.

— Unde ești? Întrebă un glas de bărbat.

Porcăria dracului!

— Ia-o pe acolo, o îndemnă Chavez, indicându-i o anumită direcție. Nu te opri și nu privi în urma ta. Fugi.

Fata o luă la picior, iar urmăritorul porni după ea, călăuzindu-se după zgomotul de pași și trecând la numai o jumătate de metru de Chavez. Sergentul îl prinse cu palma peste obraz, trântindu-l la pământ și dându-i capul pe spate. În clipa când amândoi atinseră solul, pumnalul de luptă a lui Ding făcu o singură tăietură laterală. Sunetul îl surprinse. Aerul din trahee, combinat cu sângele țâșnit din rană, produse un gâlgâit care-l înfioră până în măduva oaselor. Omul se zvârcoli inutil timp de câteva secunde, apoi rămase nemișcat. Și victima avea asupra sa un pumnal. Chavez îl înfipse în rană. Spera că bănuiala nu va cădea asupra fetei, însă făcuse tot ce-i stătuse în putință s-o ajute. După un minut apăru și căpitanul Ramirez, cătuși de puțin încântat de cele întâmplate.

— N-am avut încotro, domnule, îi explică Chavez.

În realitate, se simțea chiar mândru de fapta sa. La urma urmei, misiunea unui soldat era să-i apere pe cei slabi.

— Cară-te dracului de-aici!

Grupul se deplasa acum mai repede, ca să se îndepărteze de

locul cu pricina. Chiar dacă într-un târziu cineva veni să-l caute pe amarezul nocturn, nimeni nu sesiză vreun zgomot. Fusese ultimul incident al nopții. Ajunseră la următorul loc de popas chiar înaintea de ivirea zorilor. Ramirez își puse în funcțiune radioul, încercând să prindă legătura.

— Am înțeles, KNIFE. Am notat poziția și obiectivul nostru. Deocamdată n-am primit confirmarea pentru operațiunea de evacuare. Chemați-ne din nou în jur de optsprezece, ora Limei. Până atunci lucrurile trebuie să se clarifice. Terminat.

— Am înțeles. Revenim la ora optsprezece. Am încheiat transmisia.

— Păcat de BANNER, se adresă unul dintre radiotelegrafiști colegului său.

— Ce vrei? Se întâmplă.

— Vă numiți Johns?

— Exact, răspunse colonelul fără să-și întoarcă fața.

Tocmai se înapoiase dintr-un zbor de încercare. Noul motor – de fapt, vechi de cinci ani, dar refăcut – funcționa perfect. Pave Low III se dusese la treburile lui. Colonelul Johns se răsuci să vadă cu cine stătea de vorbă.

— Mă recunoști? îl întrebă scurt amiralul Cutter.

Era îmbrăcat în uniformă completă. N-o purtase de luni întregi, iar acum cele trei stele de pe fiecare epolet străluceau în lumina soarelui de dimineață, la fel ca panglicile și insigna de ofițer de luptă la suprafață. De fapt, efectul general al uniformei de un alb sclipitor era copleșitor, fără a mai pune la socoteală pantofii albi din piele de căprioară. Exact cum mizase și amiralul.

— Da, domnule amiral. Vă rog să mă scuzați.

— Ordinul a fost schimbat, domnule colonel. Te vei înapoia cât mai curând la baza căreia îi aparții. Adică în cursul zilei de astăzi, sublinie Cutter.

— Dar cum rămâne cu...

— Ne vom ocupa pe alte căi. Mai e nevoie să specific din a cui dispoziție mă adresez dumitale în clipa de față?

— Nu, domnule amiral, nu-i nevoie.

— Nu vei discuta această problemă cu absolut nimeni, nicăieri și niciodată. Sunt necesare și alte explicații, domnule colonel?

— Nu, domnule. Ordinele dumneavoastră sunt foarte clare.

— Perfect.

Cutter îi întoarse spatele, îndreptându-se spre mașina de serviciu, care demară fără întârziere. Următoarea escală era vârful unei coline de lângă Galliard Cut. Acolo se afla un microbuz de la transmisiuni. Cutter trecu pe lângă santinela înarmată – care deși purta uniforma Marinei, era un civil – și intră în microbuz, unde ținu un discurs asemănător celui adresat colonelului Johns. Amiralul află cu surprindere că va fi dificil să mute microbuzul din loc, pentru asta fiind necesar un elicopter, deoarece mașina era prea lată pentru a coborî pe drumeagul cel îngust. Tot ce izbuti să facă amiralul fu să ordone sistarea operațiunii de ascultare, urmând ca el să se ocupe de găsirea unui elicopter cu ajutorul căruia să scoată microbuzul de acolo. Până atunci, cei dinăuntru trebuiau să stea cuminți și să nu mai întreprindă nimic. Se deconspiraseră – le explică el – și orice alte transmisiuni n-ar fi reușit decât să pună în pericol viața celor cu care comunicau. După ce se asigură că priceuseră și acest lucru, amiralul plecă. La ora unsprezece dimineața sui la bordul avionului său. Avea să aterizeze la Washington tocmai bine pentru ora cinci.

Mark Bright ajunsese la destinație imediat după prânz. Înmână filmele unui expert de la laboratoare și se îndreptă spre biroul ultrasolicitat al lui Dan Murray, raportându-i acestuia ce văzuse.

— Nu știu cu cine s-a întâlnit, dar poate că dumneavoastră îl veți recunoaște. Cum e cu numărul cărții de credit American Express?

— E vorba de un cont CIA la care a avut acces în ultimii doi ani. Totuși, este prima oară când s-a folosit de ea. Agentul local ne-a transmis prin fax o copie, ca să-i putem lua semnătura. Grafologii ne-au furnizat deja un specimen de semnătură, zise Murray. Pari frânt de oboseală.

— Nici eu nu știu de ce. La naiba, cred că de-o zi și jumătate încioace n-am dormit mai mult de trei ore. Mi-am făcut norma la Washington. Șederea la Mobile ar fi trebuit să fie pentru mine ca un fel de vacanță.

Murray zâmbi larg.

— Bun venit înapoi în lumea ireală a Washingtonului.

— Am avut nevoie de niște ajutoare ca să descurc afacerea asta, adăugă Bright.

— Ce fel de ajutoare? întrebă Murray.

Zâmbetul i se topise.

— Niște tipi de la aviație, de la serviciile secrete și de la contrainformații. Le-am spus că misiunea era ultrasecretă. La dracu', chiar dacă le-aș fi destăinuit tot ce știu – dar te asigur că n-am făcut-o – nici eu n-am habar despre ce-i vorba. Bineînțeles, îmi asum toată responsabilitatea, dar dacă n-aș fi procedat astfel, probabil că n-aș fi izbutit să iau fotografiile.

— Sunt convins c-ai procedat exact cum trebuie, îl liniști Murray. Presupun că oricum nu prea aveai de ales. Uneori așa se întâmplă.

Bright acceptă iertarea oficială.

— Mulțumesc.

Fură nevoiți să mai aștepte încă cinci minute până când aveau să fie dezvoltate fotografiile. Birourile fuseseră eliberate în acest scop, dar chiar și prioritățile luau destul de mult timp – spre iritarea tuturor. Tehnicianul – de fapt șeful laboratorului – sosi aducând cu sine clișeele încă umede.

— Am bănuir că sunteți tare nerăbdător să vă vedeți bebelușii.

— Nu te-ai înșelat, Marv... Doamne sfinte! exclamă Murray, dar e o misiune secretă.

— Mi-ai mai spus o dată, Dan. Toți suntem cu fermoar la gură. Le mai putem mări puțin, dar va dura încă o oră. Vrei să m-apuc de treaba asta?

— Cât mai urgent posibil, încuviință Murray și tehnicianul se făcu nevăzut.

— Iisuse, murmură pentru a doua oară Murray, studiind din nou clișeele. Mark, dar prost mai fotografiezi.

— Cine e-n poză?

— Felix Cortez.

— Țsta cine mai e?

— Înainte a fost colonel de informații. Când l-am prins pe Filiberto Ojeda, Cortez ne-a scăpat printre degete.

— Căzul Macheteros?

Mark nu mai pricepea nimic.

— Nu, nu chiar, clătină din cap Murray.

Vorbise aproape cu respect. Chibzui câteva clipe, după care îl rugă pe Bill Shaw să coboare până la el. Directorul veni în birou în mai puțin de un minut.

Cum agentul Bright continua să rămână la fel de nedumerit, Murray i se adresă șefului său, arătându-i niște fotografii.

— Bill, hai să vezi ceva ce n-ai să-ți crezi ochilor.

— La urma urmei, cine dracu' e Felix Cortez? întrebă Bright.

Shaw fu cel care-i răspunse la întrebare:

— După ce-a fugit din Porto-Rico, a început să lucreze pentru Cartel. Are un oarecare amestec în asasinarea lui Emil. Nu știu exact în ce măsură, dar cu siguranță c-a fost implicat. Și acum, iată-l stând la taifas cu consilierul prezidențial pe problemele de securitate națională. Ce crezi c-au avut de discutat împreună?

— Am o fotografie - nu-i aici în teanc - unde își strâng mâna, îl înștiință agentul Bright.

Auzindu-l, Shaw și Murray rămaseră cu ochii țintă la el, iar apoi se priviră unul pe altul.

Șeful securității naționale din suita președintelui strânsese mâna cuiva care lucra pentru Cartelul drogurilor...?

— Dan, articulă Shaw, ce mama dracului se întâmplă? Oare s-a întors lumea cu fundu-n sus?

— Cam așa se pare, nu?

— Sună-l pe prietenul tău Ryan. Spune-i... Spune-i secretarei lui că-i vorba de un act terorist... Ba nu! Nu putem să ne asumăm un asemenea risc. Ce-ar fi să-l ducem cu mașina până acasă?

— Își are propriul șofer.

— Ne-ar fi de mare ajutor.

— Am înțeles.

Murray ridică receptorul, formând un număr de Baltimore.

— Cathy? La telefon Dan Murray. Da, suntem bine cu toții, mulțumesc. La ce oră îl aduce de regulă șoferul pe Jack acasă? N-a ajuns încă? Bun, atunci ascultă. Am nevoie să mă ajuți cu ceva. E foarte important, Cathy. Spune-i soțului tău ca, în drum spre casă, să se oprească la Danny's ca să... să ia cărțile. Atât și nimic mai mult, Cathy. Nu glumesc deloc. Poți să faci asta pentru mine? Mulțumesc, doamnă doctor.

Puse receptorul la loc în furcă.

— Așa-i c-am avut un aer conspirativ?

— Cine-i Ryan ăsta? Cumva din CIA?

— Exact, răspunse Shaw. Același care ne-a dezvăluit toată afacerea. Din păcate, Mark, tu n-ai acces la operațiunile secrete.

— Înțeleg, domnule.

— Ce-ar fi să-ți iei zborul înapoi spre casă și să vezi cât ți-a mai crescut bebelușul? Ai făcut o treabă foarte bună. Fii convins că n-am să uit, îi făgădui directorul în exercițiu.

Pat O'Day, proaspăt avansat ca inspector cu însărcinări în

afara sediului FBI, stătea în parcare, privindu-l pe unul dintre subordonați, aflat pe linia de zbor, într-o uniformă murdară de mecanic de aviație. La Baza Aeriană Andrews era o zi senină și călduroasă. Un aparat F-4C al Pazei Aeriene Naționale din Washington aterizase exact înaintea avionului VC-20A. Acesta din urmă se deplasa spre capătul pistei 89, din partea vestică a aeroportului. Fu coborâtă scara pe care apăru Cutter, îmbrăcat în civil. Prin contribuția serviciului de informații secrete al aviației, FBI-ul aflase deja că în cursul aceleiași dimineți amiralul luase legătura cu echipajul unui elicopter și cu un microbuz de radio-comunicații. Până în prezent, nici piloții, nici radiotelegrafiștii nu fuseseră interogați asupra motivului vizitelor respective, deoarece FBI-ul se străduia deocamdată să reconstituie evenimentele. Fără nici o șansă de succes – își spuse abătut O'Day – dar așa se întâmpla de fiecare dată la sediul central. Tânjea să se întoarcă la munca de teren, unde lucrau adevărații polițiști, deși cazul de față avea un farmec aparte. Cutter se îndreptă spre locul unde se găsea parcată mașina sa personală, își aruncă bagajul pe bancheta din spate și demară, cu O'Day și șoferul acestuia urmărindu-l de la distanță, cât să nu-l piardă din ochi. Consilierul președintelui pe problemele de securitate națională porni pe Suitland Parkway, îndreptându-se către D.C., iar odată intrat în oraș coti pe I-395. Urmăritorii se așteptau să-l vadă părăsind șoseaua la intersecția cu Maine Avenue, având ca destinație probabilă Casa Albă, însă Cutter își continuă drumul spre reședința oficială de la Fort Myer, Virginia. Pentru un observator întâmplător, putea părea una dintre deplasările de rutină ale amiralului.

— Cortez? Numele ăsta îmi spune ceva. Cutter s-a întâlnit deci cu un fost colonel de informații? Întrebă Ryan.

— Uite fotografia.

Murray i-o întinse peste birou. Cei de la laborator măriseră imaginea prin computer. Procedeu respectiv – unul dintre cele mai secrete printre multiplele tehnici FBI în sprijinul legii – transformase punctele unui cadru fotografic într-un clișeu strălucitor. Moira Wolfe îl identificase din nou pe Cortez, astfel încât nu exista nici un dubiu.

— Privește și aici.

Cea de-a doua fotografie îi arăta pe interlocutori strângându-și mâna.

— Astea vor face senzație la proces, remarcă Ryan, înapoiindu-

i clișeele.

— Numai că nu pot fi considerate probe, replică Murray.

— Cum?

Shaw începu să-i explice.

— Înalții funcționari guvernamentali se întâlnesc cu... persoane dubioase mai tot timpul. V-aduceți aminte de zborul secret al lui Kissinger în China?

— Bine, dar atunci a fost...

Ryan tăcu brusc, dându-și seama cât de stupid suna obiecția sa. Își amintise de o întâlnire clandestină cu secretarul general al P.C.U.S., dar despre asta nu putea sufla o vorbă oamenilor FBI-ului. Cu ce ochi ar fi văzut unii dintre ei un astfel de eveniment?

— Fotografiile nu dovedesc o încălcare a legii și nici măcar existența unei conspirații, decât în situația în care am afla că subiectul conversației lor s-ar abate de la prevederile legii, îi spuse Murray lui Jack. Avocatul lui Cutter va susține - probabil cu succes - că întâlnirea dintre clientul său și Cortez, în ciuda aparențelor ilegale, avea drept scop aplicarea unei politici guvernamentale delicate, dar corecte.

— Rahat, mormăi Jack.

— Procurorul ar obiecta asupra cuvintelor alese de dumneata, iar judecătorul ar cere să fie scoase din stenogramă, rugând jurații să nu le ia în considerație și totodată muștrându-te pentru felul în care te exprimi în fața unui tribunal, domnule Ryan, interveni Shaw. Ceea ce avem aici este o informație extrem de interesantă, însă nu și dovada unei infracțiuni - până în momentul în care ni se confirmă că a fost comisă o infracțiune. Bineînțeles că ai dreptate când spui „Rahat!”.

— Ei bine, l-am întâlnit pe tipul care a aruncat în aer „automobilele-capcană” o dată cu țintele lor.

— Unde-i acum? întrebă imediat Murray.

— Probabil că s-a întors deja în Columbia.

În câteva minute Ryan le relatează întrevederea sa cu Clark.

— Iisuse, cine-i omul ăsta? întrebă Murray.

— Pentru moment, aș prefera să-i trec numele sub tăcere.

— Ba eu cred c-ar trebui să stăm de vorbă cu el, obiectă Shaw.

— În schimb, pe el nu-l interesează să discute cu dumneata.

N-are chef să ajungă după gratii.

— Îți garantez că nu va ajunge.

Shaw se ridică de pe scaun, începând să măsoare încăperea în lung și-n lat.

— Poate că nu v-am spus până acum, dar și eu sunt avocat. De fapt, chiar am doctoratul în drept. Dacă s-ar încerca punerea lui sub acuzație, avocatul apărării ar invoca în favoarea clientului său cazul Martinez-Barker. Știți ce reprezintă? E un aspect mai puțin cunoscut al afacerii Watergate. Martinez și Barker au fost niște conspiratori amestecați în scandalul Watergate, așa-i? Avocatul apărării – probabil de bună-credință – a susținut că clienții săi fuseseră convinși că infracțiunea lor avea aprobarea unei înalte autorități, ca făcând parte dintr-o anchetă privind securitatea națională. Cu o majoritate apreciabilă, Curtea de Apel a decretat că nu existase nici o intenție criminală, acuzații acționând cu bună-credință, astfel încât nu fusese comis nici un delict propriu-zis. Odată aflat la bară, amicul nostru va spune că, de îndată ce auzise din gura șefilor săi formula „pericol iminent”, primind totodată asigurarea că avea aprobare de foarte sus, nu făcuse decât să se supună ordinelor date de persoanele care dețineau suficientă autoritate constituțională pentru a proceda astfel. Îmi închipui că Dan v-a precizat deja că într-un caz ca acesta nu există practic nici un fel de lege. Ce dracu', cei mai mulți dintre agenții mei ar fi încântați să-i facă tipului cinste cu o bere pentru c-a răzbunat moartea lui Emil.

— Tot ce pot eu să vă spun despre amicul nostru e că-i un veteran în meseria lui și, din câte mi-am dat seama, un om foarte cinstit.

— Nu mă îndoiesc. În ce privește cazurile de omucidere, am întâlnit și avocați care susțineau că acțiunile trăgătorilor de elită din cadrul poliției nu se deosebeau aproape cu nimic de crima cu sânge-rece. Delimitarea dintre munca de poliție și acțiunile de luptă nu-i întotdeauna atât de simplă pe cât am vrea noi. În cazul de față, cum tragi linia între omor și o operațiune antiteroristă legală? La naiba! Decizia va reflecta în primul rând convingerile politice ale magistraților care judecă procesul, recursul și toate celelalte. Asta-i politica. Vedeți, încheie Shaw, era de-o mie de ori mai simplu pe vremea când arestai un spărgător de bancă. Măcar atunci știai de partea cui era dreptatea.

— Există totuși o cheie a întregii afaceri, zise Ryan. Pun prinsoare cu voi pe ce vreți că toată tărășenia a început fiindcă suntem într-un an electoral.

În clipa aceea se auzi sunând telefonul lui Murray.

— Alo? Bine, mulțumesc.

Puse receptorul în furcă.

— Amiralul Cutter tocmai s-a suit în mașină și se îndreaptă către George Washington Parkway. Ia ghiciți unde se duce?

26

Instrumente ale statului

Inspectorul O'Day mulțumi stelei sale norocoase - fiind irlandez, credea în astfel de lucruri - că amiralul era atât de dobitoc. Ca toți predecesorii săi la postul de consilier pe problemele de securitate națională și Cutter declarase că nu-i trebuia o escortă de agenți secreți, motiv pentru care era limpede că nu avea habar cum se depista un eventual urmăritor. Amiralul străbătu la volan George Washington Parkway și porni către nord, ferm convins că circulă absolut incognito. Nu se întorsese din drum, nu încercase să creeze o diversiune angajându-se pe sens unic - într-un cuvânt, nimic din ce-ar fi putut învăța privind la televizor un film polițist sau - și mai bine - citind un roman de aventuri cu Philip Marlowe, adică exact cartea cu care-și omora timpul Patrick O'Day. Chiar și atunci când se afla în misiune de filaj îi plăcea să-și pună casete de-ale lui Chandler. Rezolvarea acelor cazuri fictive îi dădea mai multă bătaie de cap decât situațiile concrete cu care se confrunta - dovadă că Marlowe ar fi fost un meseriaș pe cinste. Misiunea de față nu-i cerea chiar așa de mult talent. O fi fost Cutter un ofițer de marină cu trei stele, dar în materie de conspirativitate se dovedea neștiutor ca un nou-născut. Mașina amiralului nici măcar nu schimbase traseul, gonind direct spre CIA. Afară doar de cazul - își zise O'Day - când amiralul avea o anumită treabă la Secția de Cercetări a Administrației Federale, de pe Fairbanks Avenue, mai mult ca sigur închisă la această oră. Singurul neajuns rămânea reluarea urmăririi în clipa când Cutter se va urca din nou la volan. Paza la CIA fiind extrem de strictă, O'Day nu prea avea unde să-și ascundă mașina. Irlandezul îi spuse însoțitorului său să coboare și să-și continue supravegherea din pădurea de pe marginea șoselei, apoi opri o altă mașină pentru a-i sta la dispoziție în caz de nevoie. Era convins că amiralul își va face apariția în curând, pornind înapoi spre casă.

Fără să aibă nici cea mai mică bănuială că era urmărit, consilierul pe problemele de securitate națională își parcă mașina în porțiunea rezervată VIP-urilor. Ca de fiecare dată, cineva îi deschise portiera, conducându-l până la biroul lui Ritter,

aflat la etajul șapte. Fără vreun cuvânt de salut, amiralul se instalează într-un fotoliu.

— Operațiunea dumitale a scăpat de sub control, i se adresează el cu asprime directorului-adjunct.

— Ce vrei să spui?

— Vreau să spun că aseară m-am întâlnit cu Felix Cortez. Știe despre trupe. Știe despre raidurile noastre pe aeroporturile lor. Știe despre bombe și despre elicopterul care sprijină misiunea SHOWBOAT. Sitez totul. Am ordonat deja elicopterului să se înapoieze la Eglin și am cerut echipei de transmisiuni VARIABLE să înceteze orice activitate.

— La dracu', n-ai putut face una ca asta.

— Să crezi dumneata că nu. Nu uita că te aflu la ordinele mele, Ritter. E limpede?

— Și cum rămâne cu oamenii noștri? Întrebă directorul-adjunct.

— Am avut eu grijă. Nu-i cazul să-ți spun în ce fel. Totul va fi mușamalizat, urmă Cutter. Ți-ai atins scopul. A izbucnit un conflict în sânul Cartelului. Exportul de stupefiante va fi redus la jumătate. Putem declara presei că războiul drogurilor e pe cale să fie câștigat.

— Iar Cortez urmează să preia conducerea, așa-i? Te-ai gândit vreo clipă că, odată instalat în fruntea organizației, va reveni la situația de mai înainte?

— Iar dumneata te-ai gândit vreo clipă că poate da oricând totul la iveală? Și-atunci ce crezi că se va întâmpla cu dumneata și cu procurorul?

— Exact ceea ce se va întâmpla cu dumneata, replică printre dinți Ritter.

— Nu-ți face iluzii. Doar am fost de față și eu și procurorul general. Președintele nu te-a autorizat în nici un fel să ucizi oameni. Și nici n-a pomenit vreun cuvânt despre invazia unei țări străine.

— Ideea operațiunii îți aparține în întregime, domnule amiral Cutter.

— Nu, zău? Deții cumva semnătura mea în acest sens? Întrebă amiralul. Dacă răsuflă toată treaba, singurul lucru la care poți spera este să fim închiși în aceeași pușcărie. Dacă se întâmplă să câștige individul ăla, Fowler, am sfeclit-o amândoi. Ceea ce înseamnă că nu trebuie cu nici un chip să ajungem până acolo, pricepi?

— Am semnătura dumitale.

— Operațiunea s-a încheiat, iar de pe urma ei nu s-au păstrat nici un fel de dovezi. Și, atunci, cum ai putea să mă demaști fără să te expui atât pe dumneata, cât și Agenția, unor acuzații infinite mai grave?

Cutter se simțea mândru de el. În timp ce se întorcea cu avionul din Panama, își pregătise cu grijă toate argumentele.

— În orice caz, eu sunt cel care comandă. Implicarea CIA în această operațiune este nulă. Dumneata ești singurul împotriva căruia există probe. Te sfătuiesc să le distrugi. Toate mesajele dintre SHOWBOAT, VARIABLE, RECIPROCITY și EAGLE EYE trebuie să dispară. Îl putem menține pe CAPER. E singura etapă a operațiunii de care partea adversă nu are cunoștință. Dacă o transformăm într-o misiune cu acoperire, ne putem încă servi de ea. Acestea sunt dispozițiile. Grăbește-te să le aduci la îndeplinire.

— Tot se vor găsi unii care să vorbească.

— Cine? Crezi că există careva dornic să ajungă într-o închisoare federală? Crezi că domnul Clark al dumitale va striga în gura mare că a ucis mai mult de treizeci de persoane? Crezi că echipajul acela de piloți de pe portavion va scrie o carte despre cum a lansat două bombe cu detector asupra unor locuințe particulare dintr-o țară prietenă? Transmisioniștii dumitale de la VARIABLE n-au văzut de fapt nimic. Pilotul avionului de luptă a cufundat în mare câteva aparate, dar cine va vorbi despre asta? Avionul-radar care-l ghida n-a văzut nimic. Cei de la Operațiuni Speciale care s-au ocupat de partea terestră a misiunii de la Pensacola nu vor sufla un cuvânt. Mai sunt cei câțiva din echipajele de zbor capturate de noi. Dar, fără îndoială, vom găsi o soluție și în privința asta.

— Uiți de soldații rămași în munți, zise încet Ritter.

Cunoștea deja acest aspect al problemei.

— Aștept să fiu informat unde se află, ca să pot organiza evacuarea lor. Dacă n-ai nimic împotriva, voi rezolva această chestiune așa cum știi. Dumneata furnizează-mi datele necesare.

— Nu.

— N-a fost o rugămintă. Vezi dumneata, te-aș putea denunța oricând autorităților și-atunci strădaniile dumitale de a mă amesteca în povestea asta ar fi socotite o încercare jalnică de-a te dezvinovăți.

— Chiar și-așa, alegerile ar putea fi prejudiciate.

— Dar în același timp, fii sigur c-ai să ajungi la pușcărie. Ce dracu', Fowler e categoric împotriva executării pe scaunul electric chiar și-atunci când e vorba de criminalii în serie. Cum crezi că va reacționa la vestea lansării de bombe asupra unor persoane care nici măcar n-au suferit o condamnare? Și cum rămâne cu „pierderile colaterale”, în privința cărora protestai cu atâta noblețe de caracter? Ascultă-mă pe mine, Ritter, nu există altă cale.

— Clark s-a înapoiat în Columbia. L-am trimis după Cortez. În acest fel, lucrurile se vor lămurii.

Era ultima carte a lui Ritter, dar nu destul de bună.

Cutter tresări violent în fotoliul său.

— Și dacă deconspiră totul? Nu merită riscul. Cheamă-ți dulăul înapoi. Și ăsta-i tot un ordin. Iar acum, dă-mi informațiile pe care ți le-am cerut și apoi distruge dosarele.

Ritter n-ar fi vrut s-o facă, dar nu vedea nici o portiță de scăpare. Directorul-adjunct se duse la seiful din perete (panoul de lemn era deja deschis), de unde scoase dosarele. În cel denumit SHOWBOAT-II se găsea o hartă tactică, pe care fuseseră însemnate punctele de evacuare. Îi întinse harta lui Cutter.

— Vreau să aduci ordinul la îndeplinire chiar în această seară.

Ritter răsuflă adânc.

— Am înțeles.

— Perfect.

Cutter împături harta, vârând-o în buzunarul hainei, apoi părăsi biroul fără a-i mai adresa lui Ritter alt cuvânt.

Va să zică, aici s-a ajuns, cugetă directorul-adjunct. După treizeci de ani de muncă în serviciul guvernului, timp în care coordonase agenți din întreaga lume, făcând tot ce era necesar în folosul țării sale, acum avea de ales între a se supune unui ordin rușinos sau a fi adus în fața Congresului, iar apoi a fi târât prin tribunale și vârât la pușcărie. În cel mai bun caz, îi putea trage și pe alții după el. Nu merita efortul. Bob Ritter continua să-și facă griji pentru tinerii ascunși în munți, însă Cutter îl asigurase că se va ocupa singur de salvarea lor. Directorul-adjunct al secției Operațiuni din cadrul CIA își repetă în gând că se putea baza pe cuvântul amiralului, deși în adâncul sufletului se îndoia de Cutter, fiind totodată conștient de faptul că ar fi fost o lașitate din partea sa să pretindă contrariul.

Ridică dosarele de pe rafturile metalice, cărându-le pe biroul

său de lucru. Lângă perete se afla o mașină de tocat hârtie – unul dintre cele mai importante instrumente ale guvernelor contemporane. Avea în fața sa singurele exemplare ale documentelor respective. Transmisioniștii poștați în vârful aceluși deal din Panama distruseseră toate hârtiile pe măsură ce expediaseră mesajele spre biroul lui Cutter. CAPER transmitea către ANS, unde nu exista o prea mare operativitate în prelucrarea informațiilor, astfel încât dosarele se rătăciseră probabil prin multitudinea de documente din subsolul complexului de la Fort Meade.

Tocătorul de hârtie era o mașină voluminoasă, cu alimentare automată. Pentru înaltele oficialități din guvern era cât se poate de firesc să distrugă anumite documente. Copiile unor dosare ultrasecrete nu reprezentau valori, ci riscuri. Nimeni nu avea să remarce că sacul de plastic golit ceva mai devreme se umpluse cu fâșii minuscule din ceea ce până nu demult fusese un important document secret. CIA ardea zilnic tone de asemenea deșeuri, folosind o parte din căldura degajată la încălzirea apei din cabinetele de toaletă. Ritter vârî foile în lăcașul aparatului, în teancuri groase de un centimetru, privind cum se alegea praful de întreaga istorie a operațiunilor sale pe teren.

— A apărut, vorbe agentul în transmițătorul său portabil. O ia spre sud.

O'Day îl preluă pe Cutter trei minute mai târziu. Mașina auxiliară era deja pe urmele lui și în momentul când O'Day îl ajunsese din urmă, era deja limpede că amiralul se înapoia direct la Fort Myer, în zona VIP de lângă Sherman Road, la est de clubul ofițerilor. Cutter locuia într-o casă de cărămidă roșie, a cărei verandă acoperită dădea spre Cimitirul National Arlington – Grădina eroilor. O'Day, fost luptător în Vietnam, nu cunoștea prea multe despre amiral și despre cazul în care era amestecat, dar chiar și așa, i se părea un sacrilegiu ca acest om să locuiască acolo. Agentul FBI își zise că poate judeca pripit. Și totuși, privindu-l pe amiral cum își încuia mașina, pornind apoi spre casă, instinctul îi spunea că nu se înșela.

Unul dintre avantajele de a lucra pentru președinte era acela că, ori de câte ori dorea, putea beneficia de o excelentă gardă personală și de cele mai sofisticate dispozitive tehnice de securitate. Serviciul Secret și celelalte agenții guvernamentale

trudeau din greu și fără încetare ca să-și ferească liniile telefonice de orice risc de interceptare. FBI-ul ar fi trebuit să lămurească orice tentativă de ascultare a convorbirilor sale, obținând în prealabil un mandat al tribunalului – însă nu făcuse nici una, nici alta. Cutter formă un număr WATS – având prefixul 800, scutit de taxă – și spuse câteva cuvinte în receptor. Oricine ar fi interceptat sau ar fi auzit întâmplător conversația, ar fi întâmpinat mari probleme ca să-i descifreze sensul. Fiecare cuvânt rostit figura primul pe o anumită pagină a unui dicționar, numărul fiecărei pagini având trei cifre. Vechiul dicționar îi fusese dat înainte de-a părăsi casa din Panama și nu peste multă vreme avea să-l arunce. Codul era pe cât de simplu și ușor de utilizat, pe-atât de eficient, iar puținele cuvinte spuse în receptor indicau pagini ale căror numere se combinau dând coordonatele pe hartă ale punctelor unde se găseau soldații americani trimiși în Columbia. Interlocutorul repetă cele auzite și închise telefonul. Convorbirea WATS va urma să apară pe nota de plată a lui Cutter drept interurbană. Codul WATS expira a doua zi. Ultima sa grijă fu să scoată din buzunar o mică dischetă. Ca mulți alții și el avea un magnet cu care lipea mesaje pe ușa frigiderului. Îl plimbă de câteva ori pe fața dischetei, ca să distrugă datele înscrise pe ea. Discheta reprezenta ultima înregistrare făcută de militarii participanți la Operațiunea SHOWBOAT. Dar în același timp era și singura posibilitate de-a relua legătura cu ei prin satelit. Aruncă mica dischetă la coșul cu gunoi. SHOWBOAT nu existase niciodată.

Sau cel puțin așa își spunea viceamiralul James A. Cutter din Marina Statelor Unite. Își pregăti ceva de băut și ieși pe verandă, privind covorul verde de iarbă presărată cu nenumărate lespezi de mormânt. De multe ori se plimbase până la Mormântul Soldatului Necunoscut, ca să se uite cum soldații din garda președintelui dădeau mecanic onorul în fața locurilor de odihnă veșnică ale unor oameni care făcuseră pentru țara lor sacrificii suprem. Îl fulgeră gândul că vor mai fi și eroi necunoscuți, căzuți prin ținuturi fără nume. Întâiul soldat necunoscut murise în Franța, în timpul primului război mondial, știind pentru ce anume luptase. Sau măcar își închipuise că știa, se corectă amiralul. De cele mai multe ori, militarii de rând habar nu aveau ce se întâmpla. Ceea ce li se spunea nu era întotdeauna purul adevăr, dar la chemarea patriei plecau cu toții să-și facă datoria. Și totuși, ca să înțelegi ce se petrecea și cum era jocul, aveai

nevoie de o perspectivă. Iar aceasta se potrivea arareori – sau poate că nu se potrivea niciodată – cu ceea ce li se povestea soldaților.

Își aminti de vremea când el însuși luptase în apele de coastă ale Vietnamului, ca ofițer inferior pe un distrugător, privind cum tunurile de 12,5 centimetri bombardau plaja și întrebându-se cum era să fii infanterist și să te tăvălești prin noroi. Dar și infanteriștii plecau fără crâcnire la chemarea patriei, fără să-și pună problema dacă aceasta avea sau nu nevoie să fie slujită. Armata era alcătuită din tineri care-și făceau datoria fără să înțeleagă pentru ce și care-și puneau la dispoziția țării propriile lor vieți – în cazul de față, propria lor moarte.

— Sărmani nenorociți, murmură el.

Într-adevăr, era mare păcat. Dar nu exista altă cale.

Toți erau uluiți că nu reușeau să realizeze comunicarea prin radio. Sergentul de la transmisiuni spuse că aparatul funcționa foarte bine, dar că nu primea nici un răspuns de la VARIABLE la 6.00, ora locală. Căpitanul Ramirez socoti faptul ca fiind de rău augur, dar decise să insiste, asupra evacuării grupului. De la incidentul cu Chavez și așa-zisul violator nu mai avusese loc nici o ciocnire, astfel încât tânărul sergent trecu în fruntea echipei, sperând că o conducea pentru ultima oară. Dușmanul cercetase deja această zonă, superficial și neprofesionist, așa că nu avea să revină prea curând. Avură o noapte liniștită. Se deplasau spre sud, în etape de câte o oră, oprindu-se din loc în loc ca să-i aștepte pe cei aflați în urmă și abătându-se de la cărare în scopul depistării eventualilor urmăritori – un luminiș la poalele unui pisc de două mii cinci sute de metri, mai mic decât adevăratele creste ale munților, dar la poalele căruia aterizarea unui elicopter ar fi trecut neobservată. Bineînțeles, elicopterul i-ar fi putut culege de oriunde, însă esențial era ca operațiunea să se desfășoare în cea mai mare taină. Vor fi evacuați de acolo și nimeni nu va ști nimic. Era mare păcat de oamenii pe care-i pierduseră, dar nu se va afla niciodată motivul pentru care fuseseră trimiși acolo, iar operațiunea – deși plătită cu sânge – reușise. Așa declarase căpitanul Ramirez.

Își postă oamenii din loc în loc pe o suprafață largă, astfel încât să poată depista pe oricine ar fi încercat să se apropie și stabili poziții de retragere sau defensive, în caz că s-ar fi petrecut ceva neobișnuit sau neașteptat. Terminând cu aceasta, instală

din nou radiotransmițătorul, începând să emită. VARIABLE nu răspundea nici de data asta. Chavez nu știa ce se întâmpla, dar până atunci nu întâmpinaseră nici un fel de probleme. În plus, orice ofițer de infanterie avea idee ce însemna perturbarea unei linii de comunicații. Chavez nu se simțea îngrijorat. Cel puțin deocamdată.

Clark fu luat prin surprindere de mesajul primit, care sosi tocmai când el și Larson plănuiau să zboare înapoi în Columbia. Acea simplă comunicare, constând în câteva cuvinte codificate, fu de-ajuns ca să-l înfurie pe Clark. Îl cuprinse o asemenea mânie, încât luptă din răputeri să și-o controleze, conștient că era cel mai periculos dușman al său. Ar fi vrut să sune la Langley, dar se hotărî să n-o facă, temându-se că ordinul va fi reformulat astfel încât să fie constrâns să-l aducă la îndeplinire. Pe măsură ce-și regăsea calmul, mintea lui începu din nou să lucreze. Acesta era marele neajuns al firii sale irascibile, își aminti Clark, îl împiedica să gândească. Iar acum, mai presus de orice, avea nevoie de luciditate. Într-un minut, decise că sosise timpul să întreprindă ceva concret.

— Hai, Larson. Ieșim puțin la plimbare.

Nimic mai simplu. În aviație încă trecea drept „colonelul Williams”, așa că nu-i fu greu să-și procure o mașină. Îndată făcu rost și de o hartă, pe care se strădui să reconstituie traseul până în vârful acelei coline. Îi luă mai mult de o jumătate de oră ca să ajungă sus, ultimele sute de metri fiind un hățiș de drumeaguri pe jumătate pietruite. Microbuzul era tot acolo, la fel și singura santinelă înarmată, care le ieși în întâmpinare cu un aer nu prea prietenos.

— Fii pe pace, amice, am mai fost pe-aici.

— A, dumneavoastră sunteți. Domnule, am ordin să...

Dar Clark îi tăie vorba.

— Nu-i cazul să-mi explici. Cunosc ordinul. De ce dracu' crezi că sunt aici? Acum fii băiat de treabă și pune arma deoparte, nu cumva să te rănești.

Clark trecu pe lângă el, spre uimirea lui Larson, care se simțea extrem de intimidat în prezența unei arme încărcate și ațintită asupra lui.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Clark, intrând în microbuz.

Își roti privirea de jur-împrejur. Nici un aparat nu era pus în funcțiune. În interior nu se auzea decât bâzâitul instalației de aer condiționat.

— Ni s-a ordonat să încetăm orice activitate, îl informă șeful echipei de transmisiuni.

— Cine a dat ordinul?

— Nu vă pot spune cine, dar așa sună ordinul și cu asta basta. Dacă vreți să aflați mai multe, discutați cu domnul Ritter.

Clark se apropie de cel care vorbise.

— Ritter e prea departe.

— Iar eu execut un ordin.

— Ce ordin?

— Să sistez activitatea, nu pricepeți? N-am transmis și n-am recepționat nimic de ieri de la prânz, se răsti omul.

— Cine ți-a dat ordinul?

— N-am voie să spun.

— Cine se ocupă de echipele aflate în minune?

— Nu știu. Altcineva. Nouă ni s-a explicat c-am fost deconspirați și că treaba noastră va fi preluată de altcineva.

— De cine? Măcar asta poți să spui, insistă Clark cu un calm straniu.

— Nu, nu pot.

— Poți chema militarii de pe teren?

— Nu.

— De ce nu?

— Aparatele lor de transmisie prin satelit au coduri. Algoritmul se află pe o dischetă. Am preluat pe dischete separate toate trei copiile codului, iar două le-am și șters. El a stat cu noi pe tot parcursul acestei operațiuni, după care a luat cu sine cea de-a treia dischetă.

— Cum poate fi restabilită legătura?

— Cu neputință. Era un algoritm unic, bazat pe transmisiunile sateliților NAVSTAR. Un mijloc absolut sigur, însă imposibil de reconstituit.

— Cu alte cuvinte, tinerii ăia au rămas complet izolați pe lume?

— Păi... nu... Tipul a luat cea de-a treia dischetă și există altcineva care...

— Dumneata chiar crezi asta? îl întrerupse Clark.

Ezitarea celui alt era în sine un răspuns suficient. Clark vorbi din nou, pe un ton ce nu mai admitea nici o replică.

— Adineauri mi-ai spus că legătura era absolut sigură și totuși ai crezut atunci când cineva pe care nu l-ai văzut în viața dumitale ți-a declarat că ați fost deconspirați. Treizeci de tineri

au rămas acolo, iar eu am convingerea că au fost abandonați. Aștept să-mi spui cine ți-a dat ordinul.

— Cutter.

— A venit *aici*!

— Chiar ieri.

— Iisuse! exclamă Clark, privind de jur împrejur.

Celălalt nu găsea curajul să-l privească în ochi. Amândoi analizaseră în gând ce se întâmplă, ajungând la aceeași concluzie.

— Cine a elaborat planul de transmisiuni pentru misiunea asta?

— Eu.

— Ce-mi poți spune despre radioemițătoarele tactice din dotarea echipelor?

— Majoritatea sunt aparate din comerț, cărora li s-au adus unele îmbunătățiri. Au o plajă de zece frecvențe SSB.

— Le cunoști?

— Păi... da... dar...

— Dă-mi-le chiar în clipa asta.

Omul vru mai întâi să-i spună că nu putea face așa ceva, dar se răzgândi. Va declara pur și simplu că Clark îl amenințase, iar el considerase că nu era cazul să se lupte amândoi în microbuz. Versiunea se apropia destul de mult de adevăr. În momentul de față, Clark chiar îi inspira teamă. Scoase din sertar lista de frecvențe. Lui Cutter nu-i dăduse prin minte să distrugă și această dovadă. Oricum, transmisionistul își fixase frecvențele în memorie.

— Dacă întreabă careva...

— Nici n-ați călcat pe-aici, domnule.

— Perfect.

Clark se strecură în întunericul de afară.

— Înapoi la baza aeriană, îi spuse el lui Larson. Trebuie să găsim un elicopter.

Cortez se întorsese la Anserma fără ca cineva să-i fi remarcat absența timp de șapte ore. Inițiasse în schimb o linie de comunicări prin care putea fi conectat, astfel încât, după ce se odihni și făcu o baie, începu să aștepte să sune telefonul. Se putea mândri cu două realizări: unu, stabilirea unei rețele de transmisiuni în America imediat după ce-și va lua în primire slujba din Cartel și doi, felul în care negociase cu Cutter – deși

nu-i fusese atât de greu. De fapt, nici n-ar fi avut cum să piardă, iar americanul îi înlesnise sarcina prin prostia de care dăduse dovadă. Cu totul altceva decât situația cu Carter și *marielitos*, deși fostul președinte fusese măcar motivat de scopuri umanitare, nu de ambiții politice. Acum nu-i rămânea decât să aștepte. Partea cea mai amuzantă era codul de carte pe care-l folosea. Exact pe dos decât de obicei. În mod normal, un astfel de cod transmitea numere prin care se identificau cuvinte. De data asta, cuvintele trimiteau la niște numere. Cortez era deja în posesia hărților tactice americane – oricine putea cumpăra hărți militare americane de la Agenția Cartografică a Departamentului Apărării – de care se slujise pentru a-și coordona operațiunea declanșată împotriva Beretelor Verzi. Sistemul codului de carte fusese întotdeauna o metodă sigură de transmitere a informațiilor, iar acum mai mult ca oricând.

Și pentru Cortez așteptarea era la fel de grea ca pentru oricare altul, așa că Felix încercă să-și omoare timpul făurind noi planuri. Știa care vor fi următoarele două mutări, dar ce se va întâmpla după aceea? Își spuse că șefii Cartelului neglijaseră piața europeană și japoneză, ambele gemând de valută forte. Dacă Japonia era mai greu accesibilă – importul legal fiind extrem de sever controlat – în schimb Europa reprezenta o pradă ușoară. O dată cu constituirea Comunității Europene și transformarea continentului într-o unică entitate politică, barierele ridicate în calea comerțului aveau să se prăbușească una câte una. Pentru Cortez, era o ocazie excelentă. Tot ce trebuia să facă era să găsească porturi de intrare cu o pază mai puțin severă sau negociabilă, după care să creeze o rețea de distribuire. La urma urmei, reducerea exporturilor spre America nu trebuia cu nici un chip să afecteze veniturile Cartelului. Europa era o piață prea puțin cunoscută, așa că va începe să extindă aici influența Cartelului, importând surplusul de producție. În America scăderea exportului va duce automat la creșterea prețului. De fapt, spera că fângăduiala lui față de Cutter – bineînțeles, pe termen scurt – va avea un efect pozitiv asupra veniturilor Cartelului. În același timp, o dată cu reducerea cantității de marfă, se va opera și o triere a rețelelor americane de distribuire, care lucrau atât de haotic. Cele puternice și eficiente vor supraviețui și, odată consolidate, își vor continua afacerile în mod organizat. *Yanquis* își băteau capul mai mult cu crime și violente decât cu consumul de droguri, care era cauza

lor directă. În momentul când va scădea valul de violențe, consumul de droguri va înceta să se numere printre marile probleme ale societății americane. Cartelul nu va avea de suferit. Câtă vreme omenirea îi va solicita produsele, organizația nu va face decât să-și sporească averea și puterea.

În același timp, Columbia va continua să fie coruptă, dar într-un mod mai subtil. Iată încă un domeniu în care Cortez fusese instruit ca un profesionist. Șefii actuali se foloseau de forța brută, pe de-o parte oferind bani, iar pe de altă parte proferând amenințări cu moartea. Și aceste practici trebuiau să înceteze. Cererea de cocaină în țările dezvoltate era doar temporară, nu? Mai devreme sau mai târziu, consumul de droguri va înceta să mai fie la modă, iar cererea va scădea treptat și ea. Iată ce nu înțelegeau șefii Cartelului. În momentul în care se va petrece fenomenul, organizația va trebui să aibă o bază politică solidă și o rețea economică diversificată, dacă voia să supraviețuiască crizei de putere. O asemenea situație necesita o poziție de compromis cu țara sa de origine, poziție pe care Cortez era pregătit s-o inițieze. Eliminarea câtorva dintre șefii cei mai periculoși va fi un pas uriaș în această direcție. Istoria îl învăța pe om că putea ajunge la un *modus vivendi* cu oricine. Iar Cortez tocmai dovedise validitatea acestui precept în clipa aceea sună telefonul. Cortez ridică receptorul. Notă cuvintele care-i fuseseră transmise, iar apoi închise telefonul și luă dicționarul. Un minut mai târziu făcea însemnări pe harta sa tactică. Totodată, constată că soldații din Beretele Verzi nu erau niște naivi. Toate taberele lor fuseseră instalate în puncte greu accesibile. Atacarea și distrugerea urma să fie scump plătită. Păcat! Însă totul are un preț. Își adună oamenii și începu să transmită mesaje prin radio. Peste o oră grupurile de urmărire aveau să coboare din munți, intrând în formație de luptă. Decise să lovească taberele pe rând. Astfel putea dispune de un efectiv superior celui inamic, înregistrând totodată suficiente pierderi cât să-i îngăduie să se folosească pe mai departe de oamenii șefului Cartelului. Desigur, nu-i va însoți personal în munți. Mare păcat. Ar fi fost amuzant să asiste la ciocnire.

Ryan dormise foarte prost. O conspirație îndreptată asupra unui inamic din afară însemna cu totul altceva. Întreaga sa carieră în CIA constase tocmai în efortul de-a întoarce o situație în avantajul țării sale – adeseori prin dezavantajarea, sau chiar

lezarea unei alte părți. În asta consta datoria sa de funcționar în slujba guvernului. Acum însă făcea parte dintr-o conspirație împotriva guvernului însuși. De aceea nu-și găsea somnul.

Stătea în bibliotecă, singura lumină din încăpere fiind veioza sa de pe birou. Avea alături două telefoane – unul sigur, altul nu. Acesta din urmă începu să sune:

— Alo?

— Eu sunt, John, zise glasul.

— Ce s-a întâmplat?

— Cineva a ordonat sistarea ajutoarelor pentru echipele în misiune.

— Bine, dar de ce?

— Poate că pur și simplu se dorește suprimarea lor.

Ryan simți un fior de gheață pe spinare.

— Unde ești acum?

— În Panama. Transmisiunile au încetat, iar elicopterul și-a luat zborul. În clipa de față treizeci de tineri răătăcesc prin munți, așteptând un ajutor care n-o să vină niciodată.

— Cum pot să dau de tine?

Clark îi indică un număr de telefon.

— Bun, te caut peste câteva ore.

— N-avem vreme de pierdut.

Se auzi un declic, semn că Clark închisese telefonul.

— Dumnezeu, rosti Jack, cu ochii pironiți în penumbra bibliotecii.

Sună la birou, ca să anunțe că va veni la lucru cu mașina personală. Apoi formă numărul lui Dan Murray.

O oră mai târziu Ryan se înapoia în clădirea FBI-ului, trecând pe sub arcada de la intrare. Murray îl aștepta și îl conduse în biroul de la etaj. Shaw era și el acolo. Fiecare își turnă o binevenită ceașcă de cafea.

— Omul nostru din Columbia mi-a telefonat acasă. VARIABLE a sistat emisia, iar echipajul elicopterului care ar fi trebuit să aducă militarii în țară a fost retras. Tipul crede că băieții vor fi... la dracu'! Crede că...

— E limpede, vorbi Shaw. În acest caz avem probabil de-a face cu o încălcare a legii. O conspirație în scopul comiterii unei crime. Să știți însă că nu ne va fi ușor s-o dovedim.

— Mai slăbește-ne cu legea ta. Ce se întâmplă cu soldații?

— Cum îi scoatem de acolo? întrebă Murray. Să cerem

sprijinul... Nu. Nu-i putem implica pe columbieni, adevărat?

— Și cum crezi c-ar primi vestea invadării țării lor de către o armată străină? replică Shaw. Cam tot așa cum am reacționa și noi.

— Ce-ar fi să încercăm unele presiuni asupra lui Cutter? propuse Jack.

— Ce fel de presiuni? îi răspunse Shaw. Ce dovezi avem? Mai nimic. Sigur, am putea sta de vorbă cu cei de la transmisiuni și cu echipajul elicopterului, însă nu vor ceda prea curând. Și chiar dacă ar accepta să-și dezlege limba, până când vom întocmi noi un dosar, tinerii ăia vor fi morți.

— Dar dacă-i scoatem de acolo, ce fel de dosare mai întocmim? i-o întoarse Murray. Toți vor fugi care încotro, sub diferite alibiuri, documentele vor fi distruse...

— Dacă-mi permiteți o sugestie, domnilor, de ce nu lăsăm deocamdată la o parte tribunalele, ca să găsim o cale de a-i evacua pe amărâții ăia din ținuturile indiene?

— Sigur c-ar fi bine să-i evacuăm, dar...

— Crezi că acuzația va fi mai bine susținută cu treizeci-patruzeci de victime? mârâi Ryan. Noi despre ce vorbim acum?

— Nu e cazul să mă iei peste picior, Jack, zise Murray.

— Pe ce vrei să-ți construiești acuzația? Dar dacă președintele a autorizat operațiunea, desemnându-l pe Cutter drept coordonator, în absența oricărui ordin scris? CIA a acționat conform unor ordine verbale, teoretic legale, cu excepția faptului că mi s-a cerut să induc în eroare Congresul în caz că ar fi pus întrebări, *ceea ce nu a făcut încă*. Mai este apoi și acea chichiță a legii care spune că putem declanșa o operațiune secretă fără a spune Congresului, indiferent despre ce e vorba - nu uitați că limitele impuse operațiunilor noastre secrete vin prin ordin executiv emis de Casa Albă - atât timp cât în cele din urmă îi punem la curent. Prin urmare, un omor autorizat de cel care emite ordinul executiv nu poate fi considerat *retroactiv* asasinat atâta timp cât *nu* survine ceva neprevăzut. Mă întreb ce cretin a conceput aceste articole dezlege? Oare au fost vreodată dezbătute cum se cuvine de juriști?

— Ai uitat ceva, interveni Murray.

— Bineînțeles. Mai mult ca sigur, Cutter va răspunde că nu-i vorba de o operațiune secretă ci de una paramilitară, îndreptată împotriva teroriștilor. Această versiune eludează integral problema coordonării misiunii de către serviciile de informații.

Intrăm astfel sub incidența Rezoluției privind forțele de luptă, având la bază cu totul alte criterii. Repet: legile astea chiar n-au fost niciodată puse în discuția unui tribunal?

— Nu prea, răspunse Shaw. Au fost dezbătute în fel și chip, fără a pune însă punctul pe i. Rezoluția privind forțele de luptă este o problemă constituțională pe care ambele părți se tem s-o supună deciziei unui judecător. Dumneata pe ce lume trăiești, Ryan?

— Trebuie să protejez o agenție, nu? Dacă aventura asta iese la iveală, atunci CIA va redeveni ceea ce era prin anii '70. De pildă, ce s-ar întâmpla cu programele voastre antiteroriste dacă noi am înceta să vă mai furnizăm informații?

Acum suntem chit, își zise Jack: CIA era un partener tacit în lupta antiteroristă, oferind FBI-ului majoritatea datelor de care dispunea - lucru fără doar și poate cunoscut de Shaw.

— Pe de altă parte, din câte am discutat în ultimele zile, pe ce bază putem construi o acuzație? Dacă prin retragerea sprijinului acordat misiunii SHOWBOAT Cutter a înlesnit lichidarea soldaților de către Cortez, atunci avem de-a face cu o încălcare a legii D.C. Cu privire la conspirația cu scop de crimă, în absența unei legi federale, o crimă comisă pe o proprietate federală cade sub incidența legii municipale referitoare la delictul respectiv. Cutter a comis infracțiunea în parte aici, în parte pe o altă proprietate federală. Iată cum se stabilește jurisdicția. Așa se anchetau cazurile în anii '70.

— Ce fel de cazuri erau? îl întrebă Jack pe Shaw.

— Totul a pornit de la audierile Comisiei Church. Pe atunci se cercetau comploturile CIA având drept scop asasinarea lui Castro și a altor câțiva. Nici până-n ziua de azi nu s-a ajuns la proces. Legea care ar fi trebuit aplicată era cea cu privire la conspirații, dar implicațiile constituționale s-au dovedit atât de nebuloase, încât ancheta s-a fâsâit de la sine - spre marea ușurare a tuturor.

— Ca și în cazul nostru, nu-i așa? Atât doar că, în timp ce noi întoarcem pe față și pe dos...

— Te-am înțeles, îl întrerupse directorul în exercițiu. Problema numărul unu e să ne repatriem militarii, indiferent pe ce cale. Există vreo modalitate de a-i evacua în secret?

— Încă nu știu.

— Eu zic că pentru început să luăm legătura cu omul nostru de acolo, propuse Murray.

— El nu...

— Îi garantez imunitatea și tot ce cere, declară fără ezitare Shaw. Pe cuvântul meu de onoare. Ce dracu', din câte înțeleg, n-a încălcat nici o lege – apropo de cazul Martinez-Barker – însă oricum, îți dau cuvântul meu, Ryan, că nu i se va întâmplă nimic rău.

— O.K., acceptă Jack, scoțând din buzunarul cămășii un petic de hârtie.

Bineînțeles, numărul lăsat de Clark nu era cel real, însă adunând sau scăzând un număr la fiecare cifră, Ryan reuși să obțină legătura.

— Sunt eu, Ryan. Te sun de la sediul FBI. Rămâi pe fir și ascultă.

Cu aceasta, îi trecu receptorul lui Shaw.

— La telefon Bill Shaw, directorul în exercițiu. În primul rând, tocmai i-am promis lui Ryan că sunteți absolvit de orice răspundere. Aveți cuvântul meu de onoare că nu vi se va imputa nimic. Mă credeți? Bun.

Shaw zâmbi surprins.

— O.K. Vă vorbesc pe linia directă. Cred că și dumneavoastră vorbiți tot pe firul privat. Vreau să știu ce se întâmplă după părerea dumneavoastră și ce considerați că trebuie făcut. Cunoaștem în ce situație sunt soldații noștri și încercăm să găsim o cale de a-i scoate de-acolo. Din spusele lui Jack, se pare că deja aveți o idee. Vă ascult.

Shaw apăsă pe butonul care acționa difuzorul telefonului și toți începură să-și facă însemnări.

— Cât de curând crezi că poate fi restabilită legătura radio? întrebă Ryan când Clark sfârși ce avea de zis.

— Tehnicienii vor începe să lucreze pe la șapte și jumătate, prin urmare, probabil până la prânz. Cum facem cu transportul?

— De asta mă ocup eu, spuse Jack. Dacă vrei să fie totul ținut în secret, atunci așa voi aranja. Ar însemna să mai cooptăm încă pe cineva, o persoană de încredere.

— N-avem cum lua legătura cu ei? i se adresă Shaw lui Clark, al cărui nume încă nu-l cunoștea.

— Nu, răspunse cel întrebant. Sunteți convinși că puteți rezolva partea voastră de treabă?

— Nu chiar, dar merită încercat, zise Shaw.

— Atunci pe diseară, încheie Clark, punând receptorul în furcă.

— Acum, tot ce ne rămâne de făcut e să furăm câteva avioane, gândi cu voce tare Murray. Poate chiar și o navă. Dacă

reușim să trecem totul sub tăcere, e cu atât mai bine, nu?

— Poftim? se miră Ryan.

Murray începu să-i explice.

La ora șase și un sfert, amiralul Cutter ieși din casă pentru alergarea zilnică. Coborî colina, îndreptându-se spre fluviu, apoi porni pe aleea paralelă cu George Washington Parkway. În urma lui venea agentul O'Day. Întrucât se lăsase de fumat, nu întâmpină dificultăți în a ține pasul cu amiralul, rămânând totodată cu ochii în patru, dar nu se petrecu nimic neobișnuit. Nimeni nu-i înmână vreun mesaj, nimeni nu se prefăcu a scăpa un obiect pe jos în calea lui. Era pur și simplu un bărbat de vârstă mijlocie care încerca să se mențină în formă.

Un alt agent îi luă locul lui O'Day, urmărindu-l pe Cutter pe drumul de înapoiere către casă. O'Day se duse să-și schimbe hainele, ca să-l supravegheze pe Cutter în timp ce se îndrepta către serviciu. Agentul se întreba dacă de data asta va remarca ceva deosebit.

Jack ajunse la birou la ora obișnuită, arătând la fel de obosit pe cât se simțea. Conferința de dimineață din cabinetul judecătorului Moore începu la opt și jumătate. În sfârșit se adunaseră cu toții – deși doar ca persoane fizice. Directorul de la Informații și adjunctul de la Operațiuni erau foarte tăcuți, mărginindu-se să dea din cap, fără a-și lua prea multe notițe.

Cei doi erau... nu chiar prieteni, își zise Ryan. Amiralul Greer fusese prietenul și mentorul său. Însă judecătorul Moore se dovedise un șef bun și, cu toate că nu se înțelesese niciodată prea bine cu Ritter, directorul-adjunct de la Operațiuni avusese întotdeauna o comportare corectă față de el. Trebuia să le mai acorde o șansă – decise Jack sub impulsul momentului. La încheierea conferinței, începu să-și adune tacticos lucrurile, așteptând ca ceilalți să iasă din cabinet. Moore pricepu îndată că dorea să mai rămână. La fel Ritter.

— Vrei să ne spui ceva, Jack?

— Nu cred că sunt omul potrivit pentru postul pe care-l ocup, zise Ryan.

— De ce faci o asemenea afirmație? întrebă judecătorul Moore.

— Se întâmplă ceva despre care dumneavoastră nu-mi suflați o vorbă. Dacă nu aveți încredere în mine, atunci înseamnă că nu-

mi merit funcția.

— Așa sună ordinele, răspunse Ritter, fără a-și putea ascunde stânjeneala.

— În acest caz, v-aș ruga să vă uitați în ochii mei și să mă asigurați că totul este legal. Trebuie să știu ce se petrece. Am dreptul să știu.

Ritter aruncă o privire spre judecătorul Moore.

— Aș dori din tot sufletul să-ți împărtășim secretul, domnule Ryan, vorbi judecătorul.

Încercă să ridice ochii spre Jack, dar nu reuși să-și ducă gestul până la capăt și rămase cu privirea fixată pe o pată din perete.

— Și eu trebuie să mă supun aceluiași ordin.

— O.K. Mai am un rest de concediu. Vreau să chibzuiesc asupra anumitor lucruri. Hârtiile mele sunt la zi. Lipsesc câteva zile. Plec peste o oră.

— Mâine e înmormântarea, Jack.

— Știu. Vor fi acolo, domnule judecător, minți Ryan, după care părăsi încăperea.

— A aflat, zise Moore în clipa în care ușa se închise în urma lui Ryan.

— Nici vorbă.

— A aflat și vrea să scape de răspundere.

— Și-n caz că ai dreptate, ce ne facem?

De data asta directorul CIA ridică privirea.

— Nimic. Deocamdată e cea mai bună soluție.

Era limpede că amiralul realizase mai multe decât își închipuia el. Distrugând cifrul prin care se efectua comunicarea radio între cele patru echipe - KNIFE, BANNER, FEATURE și OMEN - blocase toate căile prin care Agenția ar fi putut interveni în cursul evenimentelor. Nici Ritter, nici Moore nu se așteptau să-l vadă pe consilierul pe problemele de securitate națională evacuând soldații din Columbia, însă nu dispuneau de o alternativă care să nu le afecteze propria persoană, Agenția, pe președinte - și posibil chiar statul. Dacă Ryan intenționa să se dea la o parte în eventualitatea că totul ieșea la iveală - cugetă Moore - însemna că mirosise ceva. Iar directorul CIA nu-l putea condamna că voia să-și scape pielea.

Desigur, mai rămâneau de pus la cale câteva lucruri. Ryan părăsi clădirea imediat după ora unsprezece. Mașina sa Jaguar dispunea de telefon și Jack formă un număr de la Pentagon.

- Cu căpitanul Jackson, vă rog, ceru el când cineva răspunse la celălalt capăt al firului. Numele meu este Jack Ryan.
Câteva secunde mai târziu, auzi glasul lui Robby.
- Noroc, Jack.
- Ce-ai zice să luăm prânzul împreună?
- Excelent! Vin eu la tine sau tu la mine?
- Știi unde-i Artie's Deli?
- Da, pe K Street, lângă fluviu.
- Să fii acolo peste o jumătate de oră.
- S-a făcut.

Robby își zări prietenul stând la masa din colt și veni drept spre el. Tacâmurile fuseseră deja aranjate. Ryan era însoțit de încă un bărbat.

— Sper că-ți plac conservele din carne de vită, i se adresă Jack.

Arătând spre cel de lângă el, adăugă:

- Dă-mi voie să ți-l prezint pe Dan Murray.
- De la FBI? Întrebă Robby, strângându-i mâna.
- Exact, domnule căpitan. Sunt subdirector.
- În ce domeniu?
- Păi, se presupune că la criminalistică, însă de când m-am întors în țară n-am făcut altceva decât să mă ocup de două cazuri importante. Bănuiesc că ați ghicit la ce mă refer.
- Aha! exclamă Robby, mușcând din sandviș.
- Avem nevoie de ajutor, Rob, interveni Jack.
- Ce fel de ajutor?
- De pildă, să ne duci în mare taină într-un anumit loc.
- Unde?
- Aeroportul Huribut, de pe lângă...
- Eglin. Știu. De acolo decolează avioanele direcției pentru Operațiuni Speciale. E chiar lângă Pensacola. În ultima vreme, o groază de lume a împrumutat avioane ale Marinei. Șefului meu nu-i prea place chestia asta.
- Îi putem spune despre ce e vorba, îl asigură Murray, cu condiția să nu mai povestească și altcuiva. Încercăm să dregem o treabă.

— Ce anume?

— E secret, Rob, răspunse Jack. Legat de ceea ce am aflat de la tine. Porcăria e mai mare decât crezi. Trebuie să ne mișcăm foarte repede și fără știrea nimănui. Deocamdată avem nevoie

de un taxi aerian cât mai discret.

— Se poate, însă va trebui să-l pun în temă și pe amiralul Painter.

— Și după aia?

— Ne întâlnim la ora două la Pax River, în vale, la Strike. La dracu', oricum îmi doream să fac un zbor de antrenament.

— Mai întâi termină-ți sandvișul.

Cinci minute mai târziu Jackson plecă. Ryan și Murray îi urmară exemplul, pornind cu mașina spre locuința lui Dan. Jack telefonă de aici soției sale, anunțând-o că va lipsi din oraș câteva zile, dar că nu trebuia să se îngrijoreze. Încheind convorbirea, suiră amândoi în jaguarul lui Ryan.

Centrul de testări aero-navale Patuxent River se afla cam la o oră de mers cu mașina de Washington, pe malul vestic al Golfului Chesapeake. Cândva una dintre cele mai frumoase plantații ale Marylandului antebelic, terenul era acum principalul centru de testare și evaluare a avioanelor, îndeplinind majoritatea funcțiilor cunoscutei Baze Aeriene Edwards din California. Aici se afla școala de testare a piloților din cadrul Marinei, unde Robby lucrase ca instructor, precum și diverse secții de testare, dintre care una, situată la o milă sau două mai la vale de principala pistă de zbor, era cunoscută sub numele de Strike. Secția Strike se ocupa de frumoasele și rapidele avioane de luptă și atac. Legitimația FBI a lui Murray se dovedi suficientă pentru a le permite accesul în interiorul bazei. Odată efectuată verificarea la ghereta de control a secției Strike, cei doi vizitatori își găsiră un loc unde să aștepte, în vuietul asurzitor al motoarelor cu reacție. După douăzeci de minute sosi și mașina Corvette a lui Robby. Noul căpitan îi conduse în hangar.

— Aveți noroc, le spuse el. Trebuie să ducem câteva Tomcat-uri până în Pensacola. Am fost anunțați telefonic de către amiral, așa că avioanele sunt gata de plecare. Eu... da?

În fața lor se ivi un ofițer.

— Domnul căpitan Jackson? Întrebă el. Sunt Joe Bramer, se prezintă locotenentul. Am auzit că pornim spre sud, domnule.

— Întocmai, domnule locotenent. Domnii vin cu noi. Dumnealor sunt Jack Murray și Dan Tomlinson, funcționari guvernamentali care doresc să se familiarizeze cu procedeele de zbor ale Marinei. Crezi că poți face rost de salopete și căști?

— Nici o problemă, domnule. Le aduc într-o clipă.

— Voiai să călătorești incognito? Dorința ți s-a îndeplinit, râse

Jackson.

Își scoase din sacul de voiaj costumul de zbor și casca de pilot.

— Ce bagaje aveți?

— Trusa de bărbierit. Și un singur sac de voiaj, răspunse Murray.

— Perfect.

După un sfert de oră, toți urcară scărița, suind la bordul avionului. Jack se așeză lângă prietenul său. Cinci minute mai târziu, aparatul Tomcat rula spre capătul pistei.

— Ia-o încet, Rob, zise Ryan, în timp ce așteptau aprobarea de decolare.

— Ca un avion de pasageri, îi făgădui Jackson.

Lucrurile nu stăteau chiar așa. Avioanele de luptă se ridicau brusc de la sol, atingând altitudinea de zbor aproape de două ori mai repede decât un 727, însă, odată ajuns la înălțimea dorită, Jackson menținu un curs constant și lin.

— Ce e, Jack? Întrebă el prin interfon.

— Robby, nu pot...?

— Nu ți-am povestit niciodată de câte minuni este în stare bebelușul ăsta? Jack, băiete, pot să-l fac să și cânte.

— Robby, ceea ce încercăm este să salvăm niște oameni lăsați probabil de izbeliște. Dacă te-apuci să spui asta și altora - fie chiar și amiralului - n-ai să reușești decât să complici situația pentru noi toți. De-aici încolo sper că nu mai sunt necesare alte explicații.

— O.K. Cum rămâne cu mașina voastră?

— Las-o acolo unde e.

— Am să rog pe careva să pună o placardă în dreptul ei.

— Bună idee.

— Constat că suportați din ce în ce mai bine zborul, Jack. Nu te-ai văicărit nici măcar odată.

— Păi, azi mai am încă o cursă într-un blestemat de elicopter. N-am mai pus piciorul în așa ceva din ziua când mi-am rupt spinarea în Creta.

Îi făcea plăcere să spună acest lucru. Desigur, adevărata problemă era dacă vor obține sau nu elicopterul. Aici începea rolul lui Murray. Jack întoarse capul, privind în jurul său și constată uluit că celălalt Tomcat zbura la nici doi metri depărtare de aripa lor dreaptă. Murray flutură mâna în direcția lui.

— Iisuse, Robby!

— Mm?

— Celălalt avion?

— La dracu'! Doar i-am spus s-o lase mai ușor. Trebuia să se țină la o distanță de șase metri. Întotdeauna zburăm în formație.

— Felicitări, tot te plângeai că nu mă văicăresc.

Zborul dură ceva mai mult de o oră. Golful Mexic se ivi la orizont mai întâi ca o panglică albastră, apoi din ce în ce mai mare, devenind o nesfârșită întindere de apă, pe măsură ce ambele avioane de luptă pierdeau din înălțime, dirijându-se către uscat. Pistele de la Pensacola se zăriră câteva clipe undeva spre est, după care se pierdură în ceață. Lui Ryan i se părea ciudat că zborul îi inspira mai puțină teamă acum că se afla la bordul unui aparat militar. Vizibilitatea era mai bună, făcându-l să se simtă cu totul altfel. Avioanele de luptă executau și aterizarea în formație – ceea ce Jack socotea a fi o manevră nebunească și periculoasă – însă nu se întâmplă nimic. Aparatul din dreapta lor ateriză primul, iar o secundă sau două mai târziu atinse solul și cel al lui Robby. Amândouă se răsuciră în loc, îndreptându-se spre capătul pistei, unde opriră lângă două mașini. Aici așteptau câțiva oameni din personalul aeroportului, cu scările gata pregătite.

— Succes, Jack, îi ură Robby, în timp ce scara era lipită de corpul avionului.

— Mulțumesc pentru călătorie, prietene.

Jack reuși să iasă din avion fără ajutorul nimănui, începând să coboare scara. Un minut mai târziu îl ajunse din urmă Murray. Amândoi suiră în mașinile care așteptau, în vreme ce în spatele lor avioanele Tomcat se înapoiau pe pistă, ca să-și continue zborul spre Baza Aeriană a Marinei, aflată nu departe, la Pensacola.

Murray dăduse telefon în prealabil. Cel care le ieși în întâmpinare era șeful serviciului de informații 1 al flotei pentru operațiuni speciale.

— Trebuie să vorbim cu colonelul Johns, zise Murray de îndată ce se prezentă.

Deocamdată nici nu era nevoie de mai multe explicații. Trecură cu mașina pe lângă cele mai mari elicoptere pe care le văzuse Ryan în viața lui, apoi opriră în dreptul unei clădiri joase, cu ferestre ca de cazarmă. Ofițerul de informații îi conduse înăuntru, prezentându-i pe vizitatori – pe Ryan îl socotise ca fiind tot de la FBI – iar apoi îi lăsă pe toți trei singuri în încăpere.

— Cu ce vă pot fi de folos? Întrebă cu un aer plictisit colonelul.

— Am dori să discutăm despre zborurile dumneavoastră în Panama și Columbia, răspunse Murray.

— Regret, dar nu avem voie să vorbim despre misiunile noastre. De asta se și numesc Operațiuni Speciale.

— Acum câteva zile ați primit anumite ordine de la viceamiralul Cutter. În acel moment vă aflați în Panama, zise Murray. Înainte de asta, ați transportat trupe înarmate în Columbia. Mai întâi le-ați debarcat în ținuturile joase de coastă, după care le-ați recuperat de acolo, ducându-le în munți. Adevărat?

— Domnule, nu pot face nici un comentariu. Deducțiile vă aparțin dumneavoastră, nu mie.

— Sunt polițist, nu reporter. Ați primit un ordin ilegal. Dacă-l aduceți la îndeplinire, ați putea fi acuzat de complicitate la o infracțiune gravă.

Era de preferat să joace cu toate cărțile pe masă, își zise Murray. Micul său discurs avu efectul scontat. Auzind din gura unuia dintre șefii FBI-ului că ordinele ar fi fost ilegale, Johns se socoti dator să dea unele lămuriri, deși doar parțiale.

— Domnule, îmi puneți o întrebare la care nu știu cum să vă răspund.

Murray vârî mâna în sacul de voiaj, de unde scoase un plic de pânză. Luând dinăuntru o fotografie, o întinse colonelului Johns.

— Cu siguranță că cel ce v-a dat ordinul a fost consilierul președintelui pe problemele de securitate națională. Numai că înainte de-a lua legătura cu dumneavoastră, s-a întâlnit cu individul din fotografie. Este vorba de colonelul Felix Cortez, fost ofițer de informații, actualmente șeful securității din Cartelul drogurilor. A avut un rol esențial în asasinatele de la Bogota. Nu știu exact la ce înțelegere au ajuns, dar vă pot spune ce cunoaștem. Pe vârful colinei de lângă Galliard Cut se află un microbuz de radiotransmisiuni care a realizat comunicarea prin radio cu cele patru echipe în misiune. Cutter a trecut pe acolo și le-a cerut să sisteze transmiterea oricăror mesaje. După aceea a venit la dumneavoastră, ordonându-vă să vă înapoiți acasă și să nu suflați o vorbă despre misiune. Acum puneți cap la cap toate elementele, trageți concluziile de rigoare și spuneți-mi dacă doriți să fiți implicați în această afacere.

— Nu știu, domnule, răspunse mecanic Johns, cu obrazul arzând ca focul.

— Domnule colonel, echipele acelea au suferit deja pierderi.

Se pare că ordinele primite de dumneavoastră au drept scop suprimarea soldaților până la unul. În clipa de față sunt deja vânați prin munți, urmă Ryan. E nevoie de ajutorul dumneavoastră ca să-i putem evacua de acolo.

— De fapt cine sunteți?

— CIA.

— Bine, dar porcăria asta e chiar opera voastră!

— Nu, nu este, însă nu-i cazul să vă bat capul cu detalii, răspunse Jack. Avem nevoie de sprijinul dumneavoastră, altfel militarii noștri n-au să mai ajungă în vecii vecilor acasă. Iată adevărul gol-goluț.

— Va să zică, ne trimiteți înapoi pe noi, să curățăm mizeria rămasă de pe urma voastră. Așa procedați întotdeauna, ne expediați pe noi...

— De fapt, îl întrerupse Murray, intenționăm să mergem împreună cu dumneavoastră - cel puțin o parte din drum. Cât de curând vă puteți ridica de la sol?

— Spuneți-mi exact ce doriți de la mine.

Murray îi îndeplini cererea. Colonelul Johns dădu din cap, uitându-se la ceas.

— Peste nouăzeci de minute.

Elicopterul MH-53 J era cu mult mai mare decât acel CH-46 care fusese cât pe ce să-i pună capăt vieții lui Ryan la numai douăzeci și trei de ani; cu toate acestea, i se părea la fel de înfricoșător. Se uită la unica elice, amintindu-și că urmau să efectueze un zbor lung deasupra mării. Echipajul priceput și profesionist îi călăuzi pe cei doi prin interfon, spunându-le unde să se așeze și ce să facă. Ryan era extrem de atent la instructajul pentru cazurile de extremă urgență. În schimb, Murray nu-și lua ochii de la impresionantele minimitraliere cu șase țevi, instalate lângă niște lăzi enorme pline cu muniții. Aparatul era dotat cu trei astfel de arme. Elicopterul se ridică de la sol curând după ora patru, îndreptându-se către sud-vest. De îndată ce atinseră altitudinea dorită, Murray rugă pe cineva din echipaj să-l lege cu un cordon de siguranță lung de șase metri, astfel încât să se poată deplasa de colo-colo. Ușa din spate a elicopterului rămăsese pe jumătate deschisă, așa că Dan se duse să privească oceanul peste care zburau. Ryan nu se clinti de la locul său. Zborul era mai suportabil decât cele efectuate în elicopterele corpului de pușcași marini. Cu toate acestea, se

simțea de parcă ar fi stat călare pe un candelabru în timpul unui cutremur, cu elicopterul vibrând și legănându-se sub enorma sa elice cu șase palete. Privind spre partea din față a aparatului, îi văzu pe unul dintre piloți, așezat confortabil ca la volanul unei mașini. Numai că – își spuse Ryan – nu era câtuși de puțin vorba de o mașină.

Singurul lucru la care nu se gândise era alimentarea din zbor. Simți cum elicopterul lua viteză, ridicându-se ușor cu botul în sus. Apoi zări prin parbriz aripa unui alt avion. Murray se grăbi să ajungă lângă scaunul pilotului ca să asiste la manevră, postat în spatele șefului de echipaj, sergentul Zimmer.

— Ce se întâmplă dacă furtunul se înfășoară pe elice? întrebă Murray, în timp ce se apropiau de celălalt aparat.

— Nu știu, răspunse detașat colonelul. Încă n-am pățit așa ceva. Și-acum, v-aș ruga să nu mă țineți de vorbă, domnule.

Ryan se uită de jur împrejur, după vreun „accesoriu”. Descoperi ceva ce aducea cu rucsacul unui excursionist, dar ca să ajungă până acolo, ar fi trebuit să-și scoată centura de siguranță. Jack decise că era mai bine să n-o facă. Alimentarea cu combustibil se încheie fără incidente, Ryan fiind convins că acest lucru se datora exclusiv rugăciunilor sale.

Panache naviga spre portul său de domiciliu, situat în Canalul Yucatan, între Cuba și țărmul mexican, urmând exact același traseu pe care plecase. De la ridicarea ancorei, echipajul cuterului nu avusese prea mult de lucru, bucurându-se numai de simplul fapt că se afla înapoi în larg. Principala atracție în momentul de față era să stea cu ochii pe noile lor colege: o tânără cu gradul de locotenent, proaspătă absolventă a Academiei pentru Paza de Coastă din Connecticut, vreo șase femei nu prea pricepute la navigație și alte două, cu grad de ofițer inferior și specialitatea electronică, despre care bărbații se văzură siliți să admită că-și cunoșteau meseria. Căpitanul Wegener o privi pe tânăra cu grad de locotenent care era ofițer de cart pe punte. Ca orice proaspăt absolvent, fata era emoționată, preocupată și chiar puțin speriată, mai ales când căpitanul se găsea pe puntea de comandă. În plus, arăta trăsnet – ceea ce Wegener remarcă pentru întâia oară la un locotenent.

— Alo, puntea de comandă. Puntea de comandă, răsună un glas în megafon.

Wegener apucă receptorul telefonului de lângă scaunul său.

— Aici căpitanul. Ce s-a întâmplat?
— E nevoie de dumneavoastră în cabina de transmisiuni, domnule căpitan.
— Pornesc într-acolo.
Red Wegener se ridică în picioare.
— Mențineți cursul, zise el, îndreptându-se spre pupa.
— Domnule căpitan, i se adresează tânăra de la transmisiuni. Tocmai am primit un mesaj de la un elicopter al aviației. Zice că trebuie să debarce pe cineva la bord. Cică-i secret, domnule căpitan. În programul meu nu se pomenește nimic în sensul ăsta și... și n-am știut ce să răspund. V-am chemat pe dumneavoastră.

Femeia îi înmână microfonul. Wegener apăsă pe butonul TRANSMIT.

— *Aici Panache*. Vă vorbește căpitanul. Cine sunteți?

— *Panache*. Aici CAESAR. Elicopterul se îndreaptă către voi, pentru Sierra-Oscar. Trebuie să lăsăm pe cineva la bord. Terminat.

„Sierra-Oscar” se referea la o operațiune specială. Wegener chibzui o clipă, apoi decise că nu putea fi vorba de ceva prea important.

— Am recepționat mesajul, CAESAR. Definește-ți ETA³.

— ETA - zece minute.

— Am înțeles. Zece minute. Vă așteptăm. Terminat.

Wegener înapoie microfonul fetei și se întoarse pe punte.

— Alo, puntea de zbor, vorbi el în interfon. Domnișoară Walters, schimbă cursul la Hotel Corpin.

— Am înțeles, domnule căpitan.

Pregătirile se desfășurară rapid și eficient. Șeful de echipaj se adresează oamenilor săi.

— Puntea de zbor, puntea de zbor. Toată lumea la posturi.

Marinarii își aruncară țigările în apă și-și scoaseră beretele, ca nu cumva să le fie smulse de suflul vreunui motor. Locotenentul Walters verifică din ce direcție bătea vântul. Schimbă cursul navei și mări viteza la cincisprezece noduri, aducând vasul pe direcția Hotel Corpin, cea mai propice operațiunilor de zbor. Și totul fără a mai aștepta vreun ordin de la nimeni, își spuse ea cu mândrie. Wegener întoarse capul, zâmbind încântat. Era unul dintre nenumărații „primi pași” în cariera unui nou ofițer. Fata știuse ce avea de făcut și executase manevra fără vreo altă

3 Estimated Time of Arrival (engl.) - ora probabilă de sosire. (N.T.).

indicație. Pentru căpitan era ca și cum și-ar fi privit copilul învățând să meargă. Deșteaptă și frumoasă.

— Iisuse, mare mai e! exclamă Riley pe puntea de comandă.

Wegener ieși să vadă aparatul.

Elicopterul era un AF-53, mult mai voluminos decât oricare dintre cele aflate în dotarea Pazei de Coastă. Pilotul se apropie dinspre pupa, apoi întoarse aparatul astfel încât să zboare într-o parte a vasului. De cablul său era agățat un om, care fu coborât pe punte în brațele a patru marinari. În clipa când omul se desprinsese din „harnașament”, elicopterul se înclină cu botul în jos, luându-și zborul spre sud. Rapid și eficient, constată Red.

— Nu știam că avem oaspeți, domnule, comentă Riley, scoțându-și un trabuc.

— Suntem tot pe puntea de comandă, șefule, se auzi de la timonerie glasul sever al locotenentului Walters.

— Ah, domnișoară, iertați-mă. Am uitat, răspunse șeful de echipaj, furișând o privire șireată către Wegener.

Fata mai trecuse o probă. Nu se sfiise să-l dojenească pe șeful de echipaj, deși acesta era mai vârstnic decât propriul ei tată.

— Poți părăsi puntea de comandă, i se adresă căpitanul. Nici eu n-am știut, se întoarse el spre Riley. Mă duc la pupa să văd cine este.

O auzi pe domnișoara Walters dând ordine, sub supravegherea unui locotenent și a altor câțiva oameni din comandă.

Ajunse pe punte tocmai când vizitatorul își scotea costumul verde de zbor. Observă că nu avea nici un bagaj – ceea ce i se păru bizar. În clipa când omul se întoarse spre el, pe chipul căpitanului se așternu o uimire fără margini.

— Salut, domnule căpitan! zise Murray.

— Ce s-a întâmplat?

— Ai un loc liniștit, unde să putem sta de vorbă?

— Hai cu mine.

După câteva minute se găseau în cabina lui Wegener.

— Cred că ți-am rămas oarecum dator. Puteai să-mi faci zile negre după gluma aia prostească. Mulțumesc și pentru pontul cu avocatul. Mi-a destăinuit niște chestii cumplite, numai că soarta a vrut să iau legătura cu el de-abia după uciderea celor doi nemernici. În viața mea nu mai comit asemenea tâmpenii! făgădui Wegener. Ai venit să-ți iei revanșa, nu?

— Ai ghicit.

- Ce se petrece? Îmi închipui că nimeni nu-ți împrumută un elicopter de la operațiuni speciale numai așa, de ochi frumoși.
- Măine seară trebuie să fiți într-un anumit loc.
- Unde?
- Murray scoase un plic din buzunar.
- Iată coordonatele. Am și planul radiolocațiilor.
- Dan îi comunică încă vreo două detalii.
- Astea le-ai făcut de unul singur, nu-i așa?
- Da, de ce?
- Pentru c-ar fi trebuit să iei în calcul și buletinul meteo.

Bătălia de pe dealul Ninja Hill

Armatele au anumite obiceiuri. Acestea par adeseori bizare sau chiar trăsnete în ochii unui neinițiat, însă toate au un scop bine definit, învățat în cele patru milenii de-a lungul cărora oamenii s-au luptat între ei în mod organizat. Experiența acumulată este cu precădere negativă. Ori de câte ori mor oameni inutil, armata trebuie să învețe din propriile-i greșeli și astfel să se asigure că faptul nu se va repeta. Bineînțeles, eroarea revine la fel de frecvent în profesiunea armelor ca în oricare altă meserie, însă, tot ca în celelalte profesii, bunii practicieni sunt cei ce nu uită niciodată principiile de bază. Căpitanul Ramirez făcea parte din această categorie. Deși descoperise din proprie experiență că era mult prea sentimental, acceptând cu greu ideea că pierderea de vieți omenești ținea de meseria aleasă de el, își amintea și celelalte lecții învățate în cariera sa de militar, îndeosebi una bazată pe o revelație recentă și cât se poate de neplăcută. Încă spera că în seara aceea va veni un elicopter să-i ia și era destul de convins că evitase ciocnirea cu echipele trimise să vâneze echipa KNIFE. Și totuși, nu-i ieșeau din minte unele experiențe din trecut, când mulți soldați muriseră din pricina unor întorsături imprevizibile, pentru că se încrezuseră în aparențe, uitând esențialul.

Regula spunea că o unitate aflată într-o poziție fixă era întotdeauna vulnerabilă, iar pentru a reduce riscurile, un comandant inteligent elabora un plan de apărare. Ramirez cunoștea acest amănunt și nu-și pierduse simțul de orientare pe teren. Nu-și închipuia că va veni cineva să-i tulbure oamenii în noaptea aceea, doar se pregătise pentru orice eventualitate.

Felul cum își plasase soldații în dispozitiv reflecta pericolul care-i pândea. Bănuia că avea de-a face cu forțe numeroase, însă fără prea multă pregătire, în timp ce el dispunea de două avantaje deosebite: unu - fiecare militar purta asupra sa un radioemitor și doi - grupul era dotat cu trei arme cu amortizor. Ramirez nădăjduia că nu vor primi vizitatori nepoftiți, dar, chiar și-n acest caz, intenționa să le ofere câteva surprize, nu dintre cele mai plăcute.

Soldații din subordinea sa erau împărțiți în echipe de câte doi, ca să se poată ajuta unul pe altul. Nimic nu era mai rău decât să te simți singur în luptă. Eficiența unui militar creștea însutit prin simpla prezență a unui camarad. Fiecare pereche săpase trei gropi – denumite Primară, Alternativă și Suplimentară – făcând parte din trei sisteme defensive separate, bine camuflate și situate astfel încât să se poată susține reciproc. Unde fusese posibil, mai rupseseră crengi și frunziș, creând linii de tir pe o direcție oblică, astfel încât glonțul să-l surprindă pe atacator dintr-o parte, nu frontal. Planul prevedea și forțarea inamicului într-o anumită direcție, prestabilită de echipă. În sfârșit, dacă toate aceste sisteme dădeau greș, existau trei trasee de retragere, la capătul fiecăruia găsindu-se un punct de regrupare. Soldații munciseră toată ziua, săpând gropi, pregătindu-și adăposturile, plasând minele rămase, până când căzuseră rupti de oboseală, adormind numaidecât, fără a mai avea timp să stea de vorbă. Însă Ramirez, care nu fusese atât de ocupat, nu putea scăpa de gândurile ce-i dădeau târcoale.

În cursul zilei situația se înrăutățise. Legătura radio nu fusese restabilită și de fiecare dată când Ramirez chema la oră fixă celălalt post, care continua să rămână mort, explicațiile lui deveneau din ce în ce mai șubrede. Nu mai putea argumenta că ar fi fost vorba de o defecțiune a aparatelor sau de o întrerupere a curentului. Toată după-amiaza își repetă că era cu neputință să fie total izolați – nici o clipă nu-i dădu prin minte că ar fi fost *tăiată* orice legătură – însă în sufletul său începea să crească bănuiala că el și oamenii lui se găseau singuri, departe de casă, expuși unor posibile primejdii, fără alte surse decât ceea ce duceau în ranițe.

Elicopterul ateriză în același loc de unde decolase cu numai două zile înainte, iar apoi rulă către hangarul, a cărui poartă se închise imediat în urma sa. Aparatul ME-130 care-l însoțise fu și el ascuns la fel ca primul. Ryan se simțea epuizat după călătorie, așa că se îndreptă clătinându-se pe picioare către Clark, care-l aștepta. Singura veste bună era aceea că amiralul Cutter neglijase elementara precauție de-a se întâlni cu comandantul bazei, întrucât nici nu-i dăduse prin minte că ordinele sale vor fi nesocotite. În consecință, revenirea elicopterului de la Operațiuni Speciale era o simplă ciudățenie și nimic mai mult, pe lângă faptul că un aparat verde (în întuneric părea chiar negru) nu se

deosebea cu nimic de un altul vopsit în aceeași culoare.

După ce făcu un drum la toaletă și bău aproape un litru de apă de la frigider, Jack se întoarse la elicopter. Prezentările fuseseră deja făcute, iar Ryan constată că Clark și colonelul Jones discutau de parcă ar fi fost prieteni de când lumea.

— Ziceți c-ați fost la divizia 3 SOG?

— Întocmai, domnule colonel, răspunse Clark. N-am pus niciodată piciorul în Laos, însă băieții dumneavoastră i-au salvat pe vreo câțiva dintre ai noștri. De atunci au lucrat în permanență pentru CIA. Mă rog... aproape în permanență, rectifică el.

— Nici nu știu încotro s-o apuc. Idiotul ăla de la Marină ne-a cerut să distrugem toate hărțile. Zimmer își mai amintește o parte din frecvențele radio, dar...

— Am eu frecvențele, interveni Clark.

— Foarte bine, dar asta tot nu înseamnă că i-am găsit. Chiar și cu ajutorul unui elicopter-cisternă, tot nu pot efectua o căutare ca la carte. E un ținut foarte întins, iar altitudinea ne toacă rapid rezervele de combustibili. Cine-s cei trimiși pe urmele băieților?

— O mulțime de indivizi înarmați cu AK-uri. Cred că amănuntul vă spune ceva.

Colonelul schiță o grimasă.

— Așa e. Am trei minimitaliere. Fără ajutor aerian...

— Ați pus degetul pe rană. Dumneavoastră reprezentați ajutorul aerian. De minimitaliere mă ocup eu. Și-acum aș vrea să știu, dacă punctele de evacuare au fost stabilite dinainte? Întrebă Clark.

— Da. Unul principal și două secundare pentru fiecare echipă. În total douăsprezece.

— Trebuie pornit de la presupunerea că inamicul le cunoaște deja. Misiunea noastră pentru la noapte va fi să-i găsim pe băieți și să-i ducem într-un loc cunoscut de noi, dar despre care urmăritorii n-au habar. Iar mâine seară puteți zbura până acolo, ca să-i luați la bord.

— Ga să-i scoatem din... Tipul de la FBI vrea să aterizăm pe „bărcuța” aia. Mă cam îngrijorează Adele. Ultimul buletin meteo de la prânz anunța că furtuna se îndreaptă către nord, în direcția Cuba. Trebuie să verificăm.

— M-am ocupat eu de asta, zise Larson, alăturându-se grupului. Adele și-a schimbat direcția spre vest, preschimbându-se în uragan acum o oră. Viteza vântului la centru este de șaptezeci și cinci.

— Of, fir-ar să fie, înjură colonelul Jones. Cât de repede se deplasează?

— Se va apropia de noi cam mâine noapte. Diseară însă putem zbura fără probleme.

— În ce scop?

— Larson și cu mine ne vom rezezi până acolo, să localizăm echipetele.

Clark scoase un radioreceptor din sacul de voiaj adus de Murray.

— Vom străbate valea de la un cap la altul, chemându-i tot timpul prin radio. Cu puțin noroc, vom prinde legătura.

— Chiar că ai nevoie să te încrezi în șansă, fiule, remarcă Johns.

O'Day își zise că viața unui agent FBI nu era întotdeauna pe atât de impresionantă pe cât își închipuia lumea. Pe urmă, îl mai irita și faptul că, dispunând de cel mult douăzeci de agenți pentru cazul respectiv, nu putea lăsa o îndatorire atât de neplăcută pe seama unui subaltern. Oricum, acesta nu era singurul necaz. Deocamdată nimeni nu se gândise să obțină un mandat de percheziție, iar de pătruns în locuința lui Cutter fără o autorizație legală – amănunt de care FBI-ul se îngrijea rareori – nici nu putea fi vorba. Soția amiralului tocmai se întorsese acasă și în clipa de față făcea instrucție cu servitorii ca o aristocrată înnăscută. Pe de altă parte, cu câțiva ani în urmă, Curtea Supremă decretase că pentru a căuta prin gunoaie nu era nevoie de aprobare judecătorească – ceea ce-i prilejuise lui Pat O'Day un antrenament sportiv de care nu mai avusese parte de ani de zile. Nici nu mai putea ridica brațele, după ce încărcase câteva tone de saci cu gunoaie urât mirositoare în remorca unui camion alb al salubrității. Lada de gunoi pe care o căuta era una printre multe altele. Secțiunea VTP din Front Myer reprezenta totuși un punct strategic. Prin urmare, chiar și lăzile de gunoi erau așezate într-o perfectă ordine. În cazul de față, două locuințe învecinate se foloseau de aceeași ladă, golită de un serviciu de salubritate la fel de riguros organizat. O'Day însemnase sacii înainte de a-i sui în mașină, astfel că în momentul de față cincisprezece dintre ei se găseau într-unul din numeroasele laboratoare ale FBI-ului, neinclus în programul de vizite, deoarece FBI-ul arăta turiștilor numai partea frumoasă, adică laboratoarele curate și antiseptice. Sigurul avantaj era că sistemul de ventilație funcționa și că

Încăperea dispunea de câteva flacoane dezodorizante, care mai alungau miasmele pătrunse chiar și prin măștile tehnicienilor de laborator. Lui O'Day i se părea că tot restul vieții va fi un punct de atracție pentru muștele verzi. Căutarea dură o oră, timp în care gunoiul fu triat pe o masă albă: zațul de cafea și jumătățile de cornuri vechi de vreo patru zile, împreună cu albușul mucegăit și câteva scutece de hârtie, proveneau de la locuința vecină. Înaltul funcționar guvernamental care stătea alături de familia Cutter tocmai își găzduise nepoțica.

— Asta e! exclamă unul dintre laboranți, în mână înmănușată ținea o dischetă de calculator. Deși protejat de mănuși, apucă discheta de două colțuri opuse, lăsând-o să cadă într-un săculeț de plastic. O'Day luă săculețul și sui la etaj, unde se afla secția de depistare a amprentelor mai vechi.

În seara aceea doi tehnicieni rămaseră să lucreze peste program. Bineînțeles, ei „trișară” într-o oarecare măsură. Aveau deja amprente amiralului Cutter, extrase din indexul general de amprente – oricărui militar i se luau amprente încă din momentul înrolării – precum și un întreg arsenal de aparate, inclusiv un laser.

— Unde ai găsit-o? întrebă unul dintre tehnicieni.

— Deasupra unor ziare, răspunse O'Day.

— Aha! Va să zică, ferită de grăsimi și căldură. Am putea avea noroc.

Tehnicianul scoase discheta din săculețul de plastic și se apucă de lucru. Analiza îi luă zece minute, timp în care O'Day măsură încăperea în lung și-n lat.

— Am descoperit o amprentă de policar, cu zece puncte pe fața dischetei, iar pe dos o pată provenind probabil de la inelar, cu un punct clar și un altul marginal. Pare un set de amprente complet diferit, deși greu de identificat din pricina numeroaselor pete. Însă desenul e diferit, prin urmare trebuie să fie vorba de o altă persoană.

O'Day își zise că obținuse mai mult decât ar fi avut dreptul să pretindă, date fiind împrejurările. De regulă, pentru identificarea unei amprente era nevoie de zece puncte distincte – respectiv, particularități pe care se baza arta identificării amprentelor – însă numărul era întotdeauna arbitrar. Agentul O'Day avea certitudinea că discheta se găsisese în mâinile lui Cutter – chiar dacă un juriu n-ar fi împărtășit această certitudine, presupunând că ar fi sosit și ziua declanșării unui proces. Deocamdată trebuia

să afle ce conținea discheta, drept care se îndreptă spre laborator.

De la pătrunderea pe piață a computerelor personale nu mai fusese decât un pas până când acestea ajunseră să fie folosite în scopuri infracționale. Pentru investigarea unor asemenea delikte, FBI-ul dispunea de un departament special. Totuși, cei mai eficienți în această privință rămăneau consultanții particulari, a căror ocupație de bază era spargerea de programe și pentru care computerele reprezentau niște jucării minunate, oferindu-le cel mai pasionant joc. Faptul că o importantă agenție guvernamentală îi plătea ca să se distreze cu astfel de jocuri echivala pentru ei cu cariera unui fotbalist profesionist. Cel care îl aștepta pe O'Day făcea parte dintre „campioni”. În vârstă de douăzeci și cinci de ani, era încă student la colegiul din oraș, în pofida a peste două sute de ore de practică, cea mai mică notă fiind nouă.

Tânărul avea părul lung, roșcovan și purta barbă - ambele având nevoie de șampon. O'Day îi întinse discheta.

— E strict secret, zise irlandezul.

— Interesant, comentă specialistul. Discheta e un micro-floppy Sony MFD-2DD, cu două fețe, dublă densitate, 135 TPI, probabil formată pentru 800 K. Ce-ar trebui să se afle pe ea?

— Nu suntem siguri, dar presupun că algoritmul unui cifru.

— Aha. Sisteme de comunicare sovietice? S-au șmecherit rusnacii?

— Nu-i cazul să-ți spun, sublinie O'Day.

— Zău că n-aveți haz deloc, replică tânărul, introducând discheta în drive.

Computerul respectiv era un Apple Mac Intosh II X nou-nouț, la care tehnicianul operase unele adaptări concepute de el însuși. O'Day auzise despre el că n-ar fi lucrat cu un IBM nici să-l împuște cineva.

Programele folosite fuseseră elaborate de colegii lui, în scopul recuperării datelor înscrise pe dischete deteriorate. Primul se numea Rescuedata.

Operațiunea era extrem de delicată. Mai întâi capetele de citire reperau fiecare zonă magnetică de pe dischetă, copiind datele în memoria de opt megabiți a computerului II X, obținând astfel o copie permanentă de hard drive, plus o copie pe floppy-disk. Odată atins acest stadiu, nu mai era nevoie de original. O'Day îl recuperează imediat, vârându-l în săculețul de plastic.

— A fost distrusă, declară tânărul.

— Cum?

— Distrusă, nu ștearsă, nici inițializată, ci distrusă. Probabil cu un mic magnet.

— La dracu'! se înfurie O'Day.

Se pricepea îndeajuns la computere cât să-și dea seama că datele stocate magnetic fuseseră alterate prin contact cu un magnet.

— Nu te pierde cu firea.

— Ce?

— Dacă individul ar fi inițializat discheta, n-am mai fi avut nici o șansă. Însă el n-a făcut decât să plimbe un magnet pe suprafața ei. O parte din date s-au pierdut, dar probabil că nu toate. Lasă-mi un răgaz de câteva ore, poate reușesc să recuperez câte ceva din ele. Uite, acolo e un crâmpei de informație. Nu recunosc limbajul, pare să fie un algoritm de transpunere. Nu mă pricep la cifruri și altele asemenea, dar arată destul de complicat.

Aruncă o privire în jurul său.

— O să-mi ia ceva timp.

— Cât?

— Cât durează pictarea unui tablou ca Mona Lisa? Sau construcția unei catedrale? Sau...

O'Day nu mai auzi și a treia variantă pentru că se grăbi să părăsească încăperea. Puse dischetă la loc sigur în biroul său, după care se duse la sala de gimnastică, ca să facă un duș și să stea o jumătate de oră în bazinul cu jeturi de apă. Dușul reuși să-i îndepărteze mirosurile urâte și, așteptând ca masajul să-i alunge durerea din încheieturi, O'Day își zise că probele împotriva nemernicului de Cutter începeau să se adune, cazul său conturându-se din ce în ce mai clar.

— Domnule căpitan, pur și simplu nu-s acolo.

Ramirez îi înapoie căștile radio, dând din cap în semn de încuviințare. Nu avea rost să se mai amăgească. Se uită înspre Guerra, sergentul de la Operațiuni.

— Cred c-au uitat de noi.

— Asta-i o veste bună, domnule căpitan. Ce-o să ne facem acum?

— Viitorul contact e stabilit pentru ora zero. Le mai dăm o șansă. Dacă nici atunci nu răspund, o întindem de-aici.

— Încotro, domnule?

— Coborâm muntele, vedem dacă putem găsi vreun mijloc de transport și... Iisuse. Nu știu nici eu. Probabil că banii pe care-i avem ne ajung ca să o ștergem peste graniță.

— Fără pașaport, fără nici un fel de acte...

— Mda. Să încercăm la ambasada din Bogota?

— Am încălca vreo douăș'pe ordine, domnule, îi atrase atenția Guerra.

— Totul are un început, replică Ramirez. Fiecare să-și consume ultimele provizii și să se odihnească bine. Peste două ore îi chemăm din nou prin radio. Fiți cu ochii în patru toată noaptea. Chavez și Leon să patruleze în jos pe coasta muntelui, să zicem vreo doi kilometri.

Ramirez nu mai trebui să precizeze ce anume îl neliniștea. Chiar dacă rațiunea le spunea că așa ceva nu era cu putință, atât el cât și Guerra se gândeau la același lucru.

— E-n regulă, domnule căpitan, îl asigură sergentul. Totul va fi bine. Numai să prindem odată nenorocita aia de legătură radio.

Raportul asupra misiunii dură cincisprezece minute. Oamenii erau furioși și neliniștiți la gândul pierderilor suferite, nu foarte conștienți de pericolul care-i pândea, ci mai curând de propria lor mânie pentru cele întâmplate cu camarazii lor. Câtă bravadă, își zise Cortez. Cât teribilism. Idioții.

Prima țintă se găsea la numai treizeci de kilometri depărtare – din motive lesne de înțeles, voia să se ocupe întâi de cea mai apropiată – iar la douăzeci și două dintre ele se putea ajunge cu camionul. Desigur, trebuia să aștepte căderea întunericului.

Cele șaisprezece camioane demarară, fiecare transportând câte cincisprezece bărbați. Cortez le urmări îndepărtându-se, în timp ce oamenii discutau în șoaptă unul cu altul. Suita lui rămăsese, bineînțeles, la bază. Fără îndoială, îi alesese pe sprânceană. Nu-l interesase nici din ce familie se trăgeau, nici ce omoruri aveau pe conștiință. Îi selecționase în primul rând pentru pricepere. Cei mai mulți erau foști luptători în M-19 sau FARC – oameni pentru care cinci ani de gherilă fuseseră suficienți ca să capete experiență. O parte făcuseră instrucție în Cuba sau Nicaragua, unde se deprinseseră cu pregătirea militară – de fapt cu cea teroristă, ceea ce oricum îi situa deasupra „soldaților” Cartelului, dintre care majoritatea nu fuseseră antrenați în nici un fel. Ai lui erau mercenari. Singurul lor interes în a-l sluji pe

Cortez erau banii pe care-i luau de la acesta. Dar Felix le făgăduise mai mult decât atât. Niște indivizi de teapa lor nu aveau unde să se ducă. Guvernul columbian nu le putea oferi o slujbă. Cartelul nu se încredea în ei. În plus, își călcaseră jurământul de loialitate față de cele două grupări marxiste al căror capital politic scăzuse atât de mult, încât ajunseseră să se lase plătite de Cartel. Prin urmare, nu le rămânea decât Cortez. Felix era un om pentru care mercenarii ar fi ucis fără șovăire. Cortez nu avea încredere în ei și deocamdată nici nu le ceruse altceva decât să ucidă, însă toate marile mișcări porneau de la mici grupuri de oameni, ale căror metode erau tot atât de murdare ca și obiectivele propuse și care jurau credință unui singur șef. Cel puțin așa fusese învățat Cortez. Personal, nu era convins că așa stăteau lucrurile, însă pentru moment nici nu-l interesa mai mult. Nu-și făcea iluzii că ar putea, ajunge conducătorul unei revoluții. El nu urmărea decât... Oare care era termenul? O preluare a puterii prin forța armelor. Da, chiar așa? chicotind pe înfundate, Cortez intră în casă și se apucă să studieze hărțile.

— Ce bine că nici unul dintre noi nu-i fumător, rosti Larson în clipa când avionul își strânse sub el trenul de aterizare.

Undeva în spatele lor, în carlingă, se găsea un rezervor de combustibil auxiliar. Aveau două ore de zbor până în zona ce trebuia patrată și încă două înapoi, la care se adăugau alte trei de escală.

— Crezi că vom reuși?

— În caz că nu, cineva va plăti foarte scump, răspunse Clark. Ce știi despre vreme?

— Vom ajunge la destinație înainte să înceapă uraganul. Dar pentru ziua de mâine nu garantiez.

Chavez și Leon se găseau la doi kilometri distanță de cel mai îndepărtat post de ascultare al echipei. Amândoi aveau pistoale cu amortizor. Leon nu fusese cercetaș la BANNER, dar avea o deosebită pricepere la mersul prin pădure - lucru care pe Chavez îl încânta peste măsură. Vestea cea mai bună dintre toate era că nu descoperiseră nimic suspect. Căpitanul Ramirez le destăinuise motivele sale de îngrijorare. Deocamdată, cei doi sergenți nu depistaseră nici o urmă, spre marea lor satisfacție. Inițial coborâseră spre nord, iar apoi se îndreptaseră spre sud,

acoperind un arc de cerc de câțiva kilometri, cu ochii și urechile la pândă. Tocmai se pregăteau să urce din nou panta, revenind lângă camarazii lor, când Chavez se opri, privind în urma sa.

Se auzi un sunet metalic. Chavez îi făcu semn lui Leon să nu se clintească din loc și întoarse capul, sperând... Ce anume? se întrebă el. Sperând că urechile îl înșelaseră și că doar își închipuisse că auzise sunetul, își puse ochelarii speciali, cercetând cu atenție povârnișul. Undeva în vale exista un drum. Dacă cineva ar fi urcat spre ei, nu putea veni decât din direcția aceea.

La început îi fu greu să-și dea seama despre ce era vorba. Frunzișul de deasupra capului era o împletitură de nepătruns, iar lipsa de lumină îl obliga să dea contrastul la maximum. În consecință, imaginea îi apărea cețoasă, ca un semnal TV trimis prin cablu dintr-un oraș îndepărtat. Ceea ce căuta se afla departe – la cel puțin cinci sute de metri – limita maximă la care putea zări ceva printre trunchiurile mai rare de la marginea pădurii. Încordarea îi ținea toate simțurile treze, dar în același timp și imaginația o lua razna, astfel încât trebuia să-și impună să nu vadă ceea ce nu exista.

Totuși, acolo era ceva. Instinctul i-o spusese încă înainte ca zgomotul să se repete. Acum nu se mai auzeau sunete metalice, în schimb... în schimb frunzele foșneau mai tare ca de obicei, iar apoi pe coasta adăpostită de vânt a muntelui se așternu din nou tăcerea. Chavez se uită înspre Leon, care își pusese și el ochelarii, privind în aceeași direcție. Fața lui acoperită de ochelari se răsuci înspre Chavez, schițând un gest de încuviințare. Gestul nu trăda nici urmă de emoție, ci doar comunicarea profesionistă a unui gând neliniștitor. Chavez îngenunche, punând în funcțiune emițătorul.

— Șase, aici e Punctul, chemă Ding.

— Aici Șase.

— Am ajuns la limita perimetrului de recunoaștere. Am sesizat o mișcare, cam la un kilometru mai în vale. Așteptăm să vedem ce este.

— Recepționat. Fiți cu băgare de seamă, sergent, îl povățui Ramirez.

— Așa vom face. Terminat.

Leon veni lângă el.

— Cum vrei să procedezi de acum încolo? întrebă 'Berto.

— Rămânem unul lângă altul și nu ne clintim de-aici până nu vedem ce se întâmplă.

— Ai dreptate. N-ar fi rău să urcăm vreo cincizeci de metri mai la dreapta.

— Ia-o înainte. Vin chiar în urma ta.

Chavez mai aruncă o privire în vale, apoi porni după camaradul său, oprindu-se în dreptul unui pâlț de copaci groși. Încă nu reușea să deslușească mare lucru pe display. Două minute mai târziu, își luă în primire noul post de observație.

’Berto sesiză primul o mișcare și-i arătă lui Chavez înspre o potecă. Umbrele care înaintau erau mai mari decât le semnala beep-ul sistemului de detecție. Capete omenești. La patru-cinci sute de metri depărtare. Siluetele urcau panta, venind direct spre el.

Bine, își zise Chavez. Să-i numărăm.

Simți cum se relaxa. Aici se găsea în domeniul său. Mai avusese astfel de experiențe. Ideea de necunoscut rămânea undeva în spatele său. Acum avea să urmeze o luptă. La asta se pricepea ca nimeni altul.

— Șase, aici Punctul. În fața noastră au apărut o mulțime de indivizi. Se îndreaptă chiar spre voi.

— Altceva?

— Înaintează destul de încet. Cu băgare de seamă.

— Cât mai puteți rămâne acolo?

— Încă vreo câteva minute.

— Stați pe loc atâta timp cât vă aflați în siguranță, după aia o întindeți. Încercați să-i urmăriți vreo sută-două de metri. Vrem să doborâm cât mai mulți.

— Am înțeles.

— Chiar atâția inși? Mie nu-mi miroase a bine, murmură Leon.

— Și nouă ne surâde să altoim vreo câțiva dintre ei înainte s-o luăm la sănătoasa, nu?

Chavez se răsuci din nou spre inamicul care continua să se apropie. Nu păreau constituiți într-o formație de luptă. Înaintau fără grabă, suind încet panta. Acum începea deja să deslușească zvon de glasuri. Indivizii se deplasau în grupuri mici, de trei sau patru, adunându-se probabil pe criteriul amicitiei – își spuse el – la fel ca bandele de stradă. Fiecare simțea nevoia să aibă un prieten lângă el.

Bandă de stradă, repetă el în gând. Tipii nu-și băteau capul să se înroleze în armată așa cum se întâmplă la el în barrio.

Fiecare purta însă un blestemat de AK-47. Fără vreun plan strategic, fără echipe de trăgători sau de recunoaștere. Se

Întrebă dacă aveau radioemițătoare prin care să comunice între ei. Probabil că nu. Abia într-un târziu înțelese că știau precis unde se duc: Ding nu pricepea cum vine asta, singurul lucru care-l interesa era că indivizii vor cădea într-o ambuscadă de proporții. Totuși erau foarte mulți, cumplit de mulți.

— E momentul să o ștergem, îi zise el lui 'Berto.

O luară la fugă în susul pantei, mișcându-se pe cât de repede le îngăduia condiția fizică, alegându-și când un punct de observație, când altul și ținându-l pe căpitan la curent cu propria lor poziție și cu cea a inamicului. În fața lor, pe vârful muntelui, echipa avea la dispoziție aproape două ore ca să-și stabilească posturile și să pregătească ambuscada. Americanii urmau să înainteze astfel încât să îi întâlnească pe atacatori cu mult înainte de linia defensivă primară. Aceasta se întindea între două porțiuni de teren extrem de abrupte, unde se afla instalat câte un SAW cu o rază de acțiune de aproape trei sute de metri. Dacă inamicul comitea imprudența de a apuca pe acest drum... atunci o făcea pe riscul său, nu? Până în prezent, se deplasase în linie dreaptă. Poate li se spusese că acolo se afla KNIFE. Totuși, nu era decât o simplă presupunere, își zise Chavez, instalându-se cu Leon în punctul de observație, situat chiar sub unul dintre SAW-uri.

— Șase, aici Punctul. Ne găsim la post. Inamicul se află trei sute de metri mai la vale.

Clic-clic.

— I-am reperat, se auzi un alt glas în casca radioemițătorului. Grenada Unu i-a văzut.

— I-a văzut și Medic.

— La fel și SAW Unu.

— Și Grenada Doi. Ai noștri sunt.

— KNIFE, aici Șase. Toată lumea să-și păstreze sângele-rece, zise calm Ramirez. Se pare că vor bate chiar la ușa din față. Nu uitați semnalul, băieți...

Trecură încă zece minute. Chavez stinse ochelarii, ca să economisească bateriile și ca să-și adapteze ochii la întunericul din jur. Sucea și răsucea în minte planul ambuscadei organizate de echipă. El și Leon își aveau fiecare însărcinările sale bine definite. Fiecare soldat trebuia să-și limiteze tirul la un arc individual. Toate aceste arcuri, parțial intersectate, acopereau o anumită suprafață, fiecare om urmând să vâneze inamicul aflat în raza sa, nu să tragă haotic pe o arie largă. Chiar și cele două

SAW-uri erau supuse acelorași restricții. Cel de-al treilea se găsea la o oarecare distanță. În spatele liniei de tir, unde rămăseseră și o parte dintre militari, gata să sară în ajutorul camarazilor, în caz că aceștia s-ar fi retras sau s-ar fi confruntat cu ceva neprevăzut.

Inamicul ajunsese la o sută de metri de linia de tir. Avangarda era formată din vreo optsprezece-douăzeci de oameni, ceilalți făcând eforturi să țină pasul cu ei. Înaintau încet, atenți unde puneau piciorul, cu armele la piept, pregătiți să tragă în orice clipă. Chavez număra trei atacatori în aria sa vizuală. Leon nu scăpa din ochi povârnișul, cu patul armei lipit de obraz.

Odinioară, în astfel de momente răsunau salve de împușcături. Infanteriștii lui Napoleon înaintau umăr la umăr, în câte două sau patru rânduri, ridicându-și muschetele la comandă și făcând schimb de focuri cu dușmanul, într-o ploaie infernală de gloanțe și praf de pușcă. Țelul era să-și ia inamicul prin surprindere. Scopul rămăsese același: derutarea celor suficient de norocoși încât să scape de o moarte instantanee, determinându-i să-și spună că nu aveau ce căuta acolo, reducându-le capacitatea de luptă, oprindu-i în loc și subminându-le moralul. În zilele noastre, pentru atingerea acestui scop nu mai erau necesare șiruri de muschete. Era suficient să lași dușmanul să ajungă aproape, foarte aproape, efectul surprizei fiind în egală măsură psihologic și fizic.

Clic-clic-clic.

— Fiți gata! ordonă Ramirez.

Dincolo de linia de tir, oamenii își proptiră în umăr patul armei. Mitralierele instalate pe trepiede își înălțară gurile în aer. Toți ridicară piedica armei. La mijlocul liniei de foc, căpitanul își înfășură pe mână o sârmă de telegraf, lungă de cincizeci de metri, la capătul căreia era legată o cutie de tablă cu câteva pietricele. Întinse sârma cu mare precauție. Apoi o smuci brusc.

Zgomotul neașteptat păru să suspende timpul pentru o fracțiune de secundă, ca și cum totul s-ar fi oprit pentru un moment cât o eternitate. Cei din avangardă se răsuciră instinctiv spre locul de unde venise zgomotul - undeva între ei, departe de pericolul necunoscut care-i pândea din față și din flancuri, departe de degetele care deja apăsau pe trăgaci.

Clipa de imobilitate luă sfârșit o dată cu strălucirea orbitoare tășnită din țeștile armelor echipei. Cei cincisprezece din avangardă căzură toți odată, fulgerați. În spatele lor mai muriră

sau se prăbușiră răniți încă cinci, înainte ca atacatorii să se dezmeticească și să riposteze. Focul venit din susul pantei încetă. Atacatorii reacționară cu întârziere. Mulți dintre ei își goliră încărcătoarele la întâmplare, ținând undeva deasupra, însă americanii se pitiseră deja în gropile săpate dinainte, astfel încât gloanțele zburară peste capetele lor.

— Cine-a tras? Cine-a tras? Ce se întâmplă?

Era glasul sergentului Olivero, care avea un accent perfect.

Deruta era aliatul celor pregătiți din vreme. Mulți dădură năvală la locul incidentului, să afle ce se petrecuse, cine trăsese și asupra cui. Chavez și oamenii săi numărară până la zece, după care apăsară din nou pe trăgaci. Ding doborî doi bărbați, ajunși la treizeci de metri de poziția lui. La comanda „zece” mai culcă la pământ încă unul, trimițând în el trei gloanțe și răni un altul, încă vreo doisprezece inși zăceau acum în iarbă.

Clic-clic-clic-clic-clic.

— Leșiți cu toții, ordonă prin radio Ramirez.

De-a lungul întregii linii de foc comanda se execută întocmai. Câte un soldat din fiecare pereche alergă la deal vreo cincizeci de metri, oprindu-se într-un loc ales dinainte. SAW-urile, care până atunci nu trăsese decât salve scurte, ca niște puști de rând, începură să scuie foc, acoperind manevra de împrăștiere a militarilor. Într-un minut KNIFE se retrăsese din zona măturată acum de tirul necruțător. Unul dintre oameni fu atins de un glonț rătăcit, dar nu-l luă în seamă și-și văzu de drum. Ca de obicei, Chavez părăsi ultimul poziția, mișcându-se mai încet decât ceilalți, ascunzându-se ba după un copac, ba după un altul, pe măsură ce tirul devenea tot mai intens. Își activă ochelarii, ca să-și dea seama care era situația. Zona de foc era presărată cu aproximativ treizeci de trupuri, dintre care numai jumătate mai mișcau. Inamicul făcu un ocol prin sud, încercând să învâluie o poziție deja abandonată. Chavez îi văzu în locul unde stătuse cu Leon în urmă cu numai câteva minute. Aici rămaseră încremeniți, neputându-se dumiri ce se întâmplase. Răniții scoteau urlete de durere, la care se adăugară curând înjurăturile - vorbe obscene, pornite din gura unor indivizi obișnuiți să semene ei înșiși moartea în jur, nu s-o primească. Alte glasuri răsunară pe deasupra țipetelor, blestemelor și focurilor sporadice de armă. Probabil conducătorii, care-și strigau ordinele într-o limbă cunoscută tuturor soldaților americani. Chiar când era pe punctul de a-și spune că bătălia era ca și câștigată, aruncă o ultimă

privire înjur.

— La dracu'!

Apăsă pe butonul radioemitorului.

— Șase, aici Punctul. Atacatorii au un efectiv superior unei companii. Repet: efectiv superior unei companii. Deocamdată apreciez pierderile inamicului ca fiind de treizeci. Văd că încep să suie din nou panta. Vreo treizeci au luat-o la vale. Cineva le ordonă să încerce să ne încercuiască.

— Recepționat, Ding. Continuați urcușul.

— Am pornit.

Chavez țâșni ca din pușcă, alergând cu pași mari pe lângă postul lui Leon.

— Domnule Clark, m-ai făcut să cred în miracole, zise Larson, așezat la bordul elicopterului său Beechcraft. La a treia încercare, reușiră să contacteze echipa OMEN, cerându-le să se deplaseze către un mic luminiș, unde abia încăpea un aparat ca Pave Low. A doua căutare dură ceva mai mult, aproape patruzeci de minute. Încercau să dea de urma lui BANNER, sau a ce mai rămăsese din echipă, își aminti Clark. Nu știa că supraviețuitorii realizaseră joncțiunea cu KNIFE - ultima echipă ce figura pe lista lui.

Cel de-al doilea dispozitiv de apărare era prin forța lucrurilor mai dispersat decât primul și Ramirez simți cum îl cuprindea neliniștea. Oamenii săi se descurcaseră atât de bine cu prima ambuscadă, încât într-o bună zi la Școala de Infanterie s-ar fi putut ține o prelegere pe tema asta. Totuși, o lege imuabilă a operațiunilor militare spunea că rareori se întâmplă ca o manevră reușită să fie repetată. Nimic nu ajuta mai mult ca moartea la învățarea acestei lecții. Acum era rândul inamicului să se miște, să ocupe poziții de luptă, încercând să-și coordoneze oamenii sau cel puțin să profite de pe urma avantajului numeric. Și iată că atacatorii recurseseră la o măsură inteligentă, accelerând ritmul de înaintare. Acum, că descoperiseră prezența unui dușman real și necruțător, știau din instinct că cel mai bun lucru era să iuțească pasul, preluând inițiativa și impunându-și propriul plan de desfășurare a acțiunii de luptă. Era singurul lucru pe care Ramirez nu avea cum să-l împiedice. Dar nici el nu-și jucase toate cărțile.

Cercetașii de pe flancuri îl țineau la curent cu fiecare mișcare

a inamicului. Acum îl urmăreau trei grupuri, fiecare alcătuit din circa patruzeci de oameni. Ramirez nu putea opune rezistență la toate trei, însă le putea lovi pe rând. Dispunea de trei echipe de trăgători, fiecare numărând câte cinci soldați. Una dintre ele – toți supraviețuitorii grupului BANNER – fu lăsată în centru, cu un cercetaș în stânga, care s-o informeze asupra celei de-a treia poteri dușmane. Grosul forțelor fu condus spre sud și desfășurat de-a lungul unei linii de ambuscadă oblice și ascendente, având aproape forma unui L, ale cărui laturi se terminau în două cuiburi de mitralieră.

Nu trebuia să aștepte prea mult. Inamicul se deplasa mai repede decât își închipuise Ramirez, astfel încât oamenii săi de-abia avură timp să-și găsească poziții bune de tragere. Atacatorii înaintau după o traiectorie previzibilă, ceea ce urma să le fie din nou fatal. Chavez, care se afla cel mai la vale, își preveni camarazii că inamicul se apropia, drept care îl lăsară să ajungă până la numai cincizeci de metri de ei. Chavez și Leon, aflați la câțiva pași unul de altul, îi căutau din ochi pe conducătorii grupului. Misiunea lor era să tragă primii, doborând fără zgomot pe oricine ar fi încercat să-i comande și să-i organizeze pe atacatori. Iată unul, își zise Ding, văzând un bărbat care gesticula spre ceilalți, își ridică arma MP-5 și trase o rafală, fără să-l nimerască. Deși pistolul său era prevăzut cu amortizor, totuși împușcăturile se auzită suficient de tare ca să declanșeze o ripostă. Drept urmare, întreaga echipă americană deschise focul. Încă cinci atacatori se prăbușiră la pământ. Restul reacționează prompt de astă dată, grupându-se ca să ia cu asalt poziția americanilor. Numai că în aceeași clipă când fulgerele țâșniră din armele americanilor trădându-le ascunzătoarea, cele două SAW-uri se porniră să secere dușmanul fără milă.

Tabloul era oribil și în același timp fascinant. De îndată ce ambele tabere începură să tragă, ochelarii de noapte nu mai serviră la nimic. Chavez încercă să-și protejeze vederea închizând ochii, așa cum învățase la instrucție, însă fără nici un rezultat. Pădurea era luminată de limbi înalte de foc, unele preschimbându-se în mici globuri sclipitoare, care străluceau deasupra oamenilor în mișcare, ca niște reflectoare. Trasoarele țâșnite din mitraliere preschimbau victimele în niște torțe vii. Cele pornite din țevele de pușcă aveau cu totul altă semnificație. Ultimele trei salve trase din fiecare încărcător îi avertizau pe americani să-și încarce iarăși armele. Chavez nu auzise în viața

lui un asemenea zgomot, în care răpăitul armelor M-16 și al automatelor AK-47 se suprapuneau peste ordine răstite, urletele de furie și durere și gemetele disperate vestind apropierea morții.

— Fugiți!

Fusese glasul căpitanului Ramirez, care strigase ordinul în spaniolă. Americanii se regrupară din nou câte doi sau, mai bine zis, încercară să-și refacă formațiile. Doi dintre ei căzuseră în cursul aceluia schimb de focuri. Chavez se împiedică de trupul unuia dintre ei, care încerca să se târască deoparte. Îl săltă pe rănit pe umăr și începu să alerge în susul pantei, forțându-se să nu țină seama de durerea din picioare. Rănitul – era vorba de Ingeles – își dădu ultima suflare chiar în punctul de întâlnire. Dar nu era vreme de jelit. Rezerva lui de muniții fu împărțită între ceilalți camarazi. În timp ce căpitanul Ramirez încerca să-i repartizeze iar în grupuri, de undeva din vale răsunară noi salve de împușcături, urmate de alte răcnete și blesteme. Un singur american mai reuși să ajungă lângă camarazii săi. Acum echipa KNIFE număra încă doi morți și un rănit grav. Olivero îl luă imediat în primire pe rănit, ducându-l în vârful muntelui, la punctul de îngrijire a victimelor, situat lângă punctul de evacuare. În numai cincisprezece minute americanii cauzaseră inamicului încă douăzeci de pierderi, cu prețul unei treimi din efectivul lor. Dacă Ramirez ar fi avut răgazul să gândească și-ar fi dat seama că în pofida istețimii sale, totuși era sortit să piardă. Numai că nu era vreme de gândit.

Echipa BANNER reuși să descurajeze un alt grup inamic, împrôșcându-l cu câteva salve, însă pierdu un om în timp ce se retrăgea în susul muntelui. Următoarea linie defensivă se găsea la patru sute de metri. Mai strânsă decât prima, se afla îngrijorător de aproape față de cea de-a treia poziție de apărare. Sosise momentul ca americanii să-și joace ultima carte.

Inamicul încercui din nou o anumită porțiune de teren, care se dovedi a fi pustie. Încă nu puteau ști ce pierderi provocaseră acelor duhuri ale răului care apăreau pe neașteptate, ucideau și apoi dispăreau ca niște creaturi de coșmar. Doi dintre capii atacatorilor fuseseră scoși din luptă – unul ucis, iar altul grav rănit. Oamenii se opriră în loc, ca să se regrupeze, în timp ce șefii supraviețuitori se sfătuiau între ei.

În tabăra americanilor situația era destul de asemănătoare. De îndată ce evaluă pierderile, Ramirez își redistribui soldații în

dispozitiv, astfel încât să compenseze numărul redus de forțe. Pe undeva, se bucura că nu-i rămăsese răgazul să-și plângă morții și că cele învățate la instrucție îl sileau să se concentreze asupra urgențelor. Elicopterul nu va sosi la timp. Sau poate că da? Oare mai conta? Dar ce anume conta în momentul de față?

Ceea ce trebuia să facă era să reducă efectivul inamic, astfel încât o eventuală tentativă de scăpare din încercuire să aibă cât de cât șanse de succes. Trebuiau să fugă, dar mai întâi erau nevoiți să mai ucidă. Ramirez își păstrase neatinsă rezerva de explozibili. Nici unul dintre oamenii săi nu aruncase încă vreo grenadă, iar poziția în care se aflau era protejată de ultimele mine, câte una de fiecare groapă unde se găsea ascuns un om înarmat.

— Ce mai așteptați? strigă Ramirez spre cei din vale. Veniți încoace, încă n-am încheiat toate socotelile cu voi. Mai întâi vă lichidăm și pe urmă ne ocupăm de nevestele voastre.

— Țștia n-au neveste, îi ținu isonul Vega. Se regulează între ei. Haideți, frumoșilor, că v-a sosit ceasul!

Într-adevăr, urmăritorii dădură asaltul cu încrâncenarea unui boxer care-și încolțește adversarul, trimițându-l în corzi. Se apropiau fără să mai țină seama de pierderile suferite, asmuțiți de strigătele americanilor, pe care-i înjurau la fiecare pas. Numai că de data asta înaintau cu mai multă prudentă, pitindu-se după copaci, acoperindu-se unul pe altul și trăgând în direcția americanilor, ca să-i silească să rămână în ascunzătorile lor.

— Ceva se întâmplă acolo, spre sud. Vezi fulgerele de lumină? întrebă Larson. În direcția aceea, pe coasta muntelui.

— Văd și eu.

Pierduseră o oră încercând să intre în contact cu BANNER, timp în care survolaseră toate trei punctele de evacuare, chemându-i prin radio, însă fără rezultat.

Lui Clark nu-i prea surâdea ideea de-a părăsi zona, dar nu avea de ales. Dacă ceea ce zăriseră era ceea ce sperau să fie, atunci trebuiau să zboare mai aproape. Chiar cu o vizibilitate bună, emițătoarele nu băteau nici la zece mile.

— Dă-i bătaie, i se adresă el pilotului. Caută să ajungi acolo cât mai repede.

Larson retrase flapsurile și împinse regulatorul înainte.

Manevra purta numele de *pungă de foc*, un termen extrem de

sugestiv, împrumutat de la armata sovietică. Echipa americană era dispusă în forma unui vast arc, fiecare soldat fiind ascuns în groapa sa – deși patru gropi aveau una sau două mine, cu fața spre inamic. Dispozitivul american se afla în mijlocul unui pâlâc de copaci, cu vedere asupra unui spațiu deschis, rezultat probabil dintr-o cădere de stânci sau o alunecare de teren, dincolo de care se zăreau câțiva arbori prăbușiți la pământ și alți câțiva puieti. Detunăturile însoțite de fulgere de lumină se apropiară. Atacatorii se opriră în loc, fără să-și reducă tirul.

— În regulă, băieți, se adresă Ramirez oamenilor săi. La comanda mea, o ștergem cu toții de aici înapoi la punctul de evacuare, iar de-acolo la vale pe traseul X-2. Însă înainte de asta, să le mai rărim puțin rândurile.

Și atacatorii stăteau de vorbă între ei. În sfârșit conversau într-un mod inteligent, folosind nume de persoane în loc de toponime – suficient cât să le camufleze intențiile, deși din nou se deplasaseră în funcție de aspectul terenului, în loc să înainteze în linie dreaptă. Fără îndoială că nu le lipsea curajul, își zise Ramirez. Indiferent ce fel de oameni erau, nu dădeau înapoi în fața primejdiei. Dacă ar fi făcut ceva mai multă instrucție, având și conducători mai pricepuți, lupta s-ar fi încheiat demult.

Pe Chavez îl frământau cu totul alte gânduri. Pe lângă amortizor, arma lui nu scotea nici fulgere de lumină. Ding se folosea de ochelari pentru a-și alege ținte individuale, pe care le doboră fără urmă de remușcare. Ochi pe unul ce părea să fie șef. Treabă cum nu se poate mai ușoară. Răpăitul armelor inamice mască sunetul înfundat al pistolului. Verificând ranița cu muniții, constată că nu-i mai rămăseseră decât două încărcătoare și șaizeci de cartușe, în afara celor din armă. Căpitanul Ramirez optase pentru o tactică inteligentă, dar și foarte riscantă.

Din spatele unui copac apărură un cap, apoi un braț schiță un semn spre cineva din preajmă. Ding prinse omul în cătarea armei, trăgând un singur glonț. Acesta nimeri în gât și victima scoase un horcăit. Chavez nu știa că-l doborâse pe șeful urmăritorilor. Urletul lui îi îndemnă pe aceștia la acțiune. Cu un strigăt de luptă, inamicul porni la atac, strecurându-se prin ploaia de gloanțe trasă asupra infanteriștilor americani.

Ramirez îi lăsa să parcurgă jumătate din distanța până la ei, apoi apăsa pe trăgaciul lansatorului de rachete. Proiectilul răspândi o jerbă de lumină albă și strălucitoare. În aceeași clipă, fiecare soldat american declanșă minele aflate în dreptul său.

— Ah, la dracu'! Uite-i pe cei din echipa KNIFE! Asta-i luptă în toată legea, cu explozibili, cu tot tacâmul!

Clark scoase antena emițătorului pe geamul elicopterului.

— KNIFE, aici VARIABLE. KNIFE, aici VARIABLE. Intră pe recepție! Terminat.

Încercarea lui de salvare nici că putea veni într-un moment mai neprielnic.

Încă treizeci de morți și zece răniți se prăbușiră la pământ, secerăți de schijele ucigătoare ale minelor. În momentul următor, asupra atacatorilor fură aruncate grenade, precum și gloanțe incendiare. Deși destul de departe ca să scape de o moarte instantanee, atacatorii nu reușiră să evite ploaia de fosfor aprins. Câțiva fură cuprinși de flăcări, urletele lor amestecându-se cu larma nopții. Americanii începură să arunce cu grenade, doborând și mai mulți atacatori. Apoi Ramirez apăsă din nou butonul radioemițătorului.

— Retrageți-vă! Retrageți-vă cu toții chiar acum!

Numai că de data asta ordinul său se dovedi o greșeală.

În momentul când echipă KNIFE își părăsi pozițiile, se văzu confruntată cu focul armelor automate din mâinile urmăritorilor, care trăgeau din reflex. Militarii americani, care aveau asupra lor grenade fumigene sau cu gaz lacrimogen, le folosiră spre a-și ascunde plecarea. Însă la strălucirea flăcărilor soldații reprezentau o țintă perfectă, astfel că fură împrorșcați cu gloanțe din zece-douăsprezece arme. Doi se prăbușiră morți și alți doi răniți numai pentru că procedaseră așa cum învățaseră la instrucție. Ramirez reușise uimitoarea performanță de-a menține controlul asupra echipei până în acest moment, dar acum lucrurile îi scăpaseră din mână. În aceeași clipă în casca radio răsună un glas necunoscut.

— Aici KNIFE! strigă căpitanul, sărind în picioare. VARIABLE, unde dracu' ești?

— Deasupra dumneavoastră. Suntem chiar deasupra. Care-i situația la voi? Terminat.

— Beleaua dracului! Ne retragem la punctul de evacuare. Aterizați acolo! *Aterizați acolo chiar acum!*

Apoi, întorcându-se către oamenii săi, strigă:

— Fugiți la punctul de evacuare! Au venit să ne ia.

— Negativ! Negativ! KNIFE, nu putem coborî acum. Riscul e

prea mare. Scăpați de urmăritori! Confirmă! vorbi Clark în microfon.

Repetă mesajul de câteva ori, dar nu primi nici un răspuns.

Din douăzeci și doi de oameni rămăseseră în viață numai opt. Ramirez căra în spate un rănit. Casca radio îi alunecase de la urechi în timp ce alerga spre punctul de evacuare, parcurgând cei două sute de metri la deal, printre ultimii copaci, până în luminișul unde trebuia să coboare elicopterul.

Numai că acesta nu venea. Ramirez își depuse povara la pământ, privind în sus cu ochiul liber, apoi cu ochelarii pentru vizibilitate nocturnă. Nici urmă însă de elicopter, de reflectoare, de căldura unor turbomotoare. Cerul nopții continua să rămână la fel de întunecat. Căpitanul înșfăcă microfonul radioemitorului.

— VARIABLE! urlă el. Unde mama dracului ești?

— KNIFE, aici VARIABLE. Survolăm poziția voastră într-un aparat cu aripi fixe. Nu vă putem lua decât mâine noapte. Scăpați de ei! Trebuie să scăpați de ei! Confirmă.

— Am rămas doar opt. Am rămas doar...

Glasul i se frânse și pentru o clipă ucigătoare își reaminti că era un simplu om.

— Ah, Dumnezeuule!

Șovăi, dându-și seama că cei mai mulți soldați ai săi muriseră și că el, care-i comandase, purta întreaga răspundere. Însă nu-i era sortit să afle că lucrurile nu stăteau chiar așa.

Dușmanul continua să înainteze, apropiindu-se din trei părți. Rămânea o singură cale de scăpare. Traseul fusese stabilit dinainte. Ramirez privi în jos, spre cel pe care-l purtase în spate până la punctul de evacuare și-l veghe până când rănitul își dădu ultima suflare. Ridică din nou ochii și se uită rând pe rând la oamenii săi, neștiind ce să facă. Nu mai era vreme să apeleze la ceea ce învățase la instrucție.

La numai o sută de metri mai încolo, primii urmăritori tocmai se iviseră dintre copaci, deschizând focul. Americanii ripostară imediat, însă atacatorii erau prea mulți, iar muniția soldaților era pe sfârșite.

Chavez fu martorul întregii scene. Se alăturase lui Vega și Leon, dând ajutor unui camarad grav rănit la picior. Sub ochii lui, inamicul mătura întreg luminișul cu tirul său necruțător. Ding îl văzu pe Ramirez căzând cu fața la pământ și descărcându-și

arma în atacatorii care înaintau. Însă Chavez și însoțitorii săi nu-l puteau ajuta cu nimic, așa că porniră spre vest, urmând traseul stabilit pentru retragere. Nu aruncară nici o privire înapoi.

Nici nu era nevoie. Sunetele care le ajungeau la urechi erau de ajuns. Răpăitul armelor M-16 fu urmat de detunăturile asurzitoare ale AK-urilor. Explodară câteva grenade. Răsunară țipete și blesteme, toate în spaniolă. Curând nu se mai auziră decât AK-urile. Bătălia de pe munte luase sfârșit.

— Oare asta să însemne ceea ce cred eu? întrebă Larson.

— Înseamnă că un CRSN foarte sus-pus va plăti cu capul pentru ce se întâmplă, răspunse încet Clark.

Avea ochii plini de lacrimi. Trăise cândva o experiență similară. Elicopterul lui ajunsese la timp, însă cel de-al doilea întârziase. Atunci – și multă vreme după aceea – îi fusese rușine că el scăpase cu viață, iar ceilalți nu.

— Mii de draci.

Clătină din cap, încercând să-și recapete sângele-rece.

— KNIFE, aici VARIABLE. Mă auzi? Terminat. Răspunde cu indicativul. Repet, răspunde cu indicativul.

— O secundă, se auzi vocea lui Chavez. Aici Chavez. Voi cine sunteți?

— Ascultă-mă, băiete, îți vorbesc pe grabă, pentru că legătura-i compromisă. Numele meu e Clark, ne-am cunoscut cu câțva timp în urmă. Îndreptați-vă în aceeași direcție pe care-ați urmat-o în noaptea când ați făcut manevre. Îți amintești?

— Am recepționat îmi amintesc direcția. Putem porni într-acolo.

— Măine mă întorc să vă iau. Nu părăsiți poziția aceea. Însă nu sunteți în siguranță. Repet: mă întorc să vă iau. Acum întindeți-o de aici cât mai repede. Terminat.

— Ce-a spus?

— Facem un ocol prin est, coborâm coasta spre nord și o luăm iar către est.

— Și pe urmă? întrebă *Oso*.

— De unde mama dracului să știu?

— Îndreaptă-te din nou spre nord, ordonă Clark.

— Ce-i aia CRSN? întrebă Larson, executând comanda.

Clark îi răspunse cu un glas abia șoptit:

— CRSN înseamnă Câine Râios și Soldat numai cu Numele. Unul dintre nemernicii ăia ignoranți, care nu se pricep decât să dea ordine și care ne trimit pe de-alde noi la moarte. Ei bine, Larson, unul dintre ticăloșii ăștia va trebui să plătească scump. Acum ține-ți gura și vezi de aparate.

Vreme de încă o oră continuară în zadar să caute echipa BANNER, după care porniră înapoi spre Panama. Drumul de întoarcere dură două ore și un sfert în tot acest timp Clark nu scosese o vorbă, iar Larson se temuse să deschidă gura. Pilotul duse elicopterul direct în hangar, lângă Pave Low. Poarta se închise imediat în urma sa. Înăuntru așteptau Ryan și Johns.

— Ei, care-i treaba? întrebă Jack.

— Am luat legătura cu OMEN și cu FEATURE, spuse Clark. Veniți cu mine.

Îi conduse într-un birou unde se afla o masă. Aici își desfășură harta.

— Și ceilalți? insistă Jack.

Colonelul Johns nu mai avea nevoie de alte lămuriri. Expresia de pe chipul lui Clark vorbea de la sine.

— Măine seară OMEN va fi aici, iar FEATURE dincoace, îi anunță Clark, arătând două puncte însemnate pe hartă.

— Bine, de rest ne ocupăm noi, îl asigură Johns.

— Fir-ar să fie! mârâi Ryan. Cum rămâne cu ceilalți?

— N-am reușit să-l contactăm pe BANNER, dar am văzut cu ochii noștri cum a fost măcelărit KNIFE. Puțini soldați au izbutit să scape. De unul sunt sigur. Mă înapoiez să-l iau de la sol, adăugă Clark.

Apoi, întorcându-se spre pilot:

— Larson, ai face bine să te odihnești puțin. Peste șase ore am nevoie de tine tuns, ras și frezat.

— Ce se-aude cu vremea? îl întrebă Larson pe colonelul Johns.

— Furtuna aia păcătoasă tot dă târcoale. Nu se știe în ce direcție se îndreaptă, însă deocamdată n-a ajuns aici. Oricum, am mai zburat și altă dată pe vijelie.

— Bine, zise pilotul, ieșind din birou.

În încăperea alăturată se găseau câteva paturi de campanie. Se trânti pe unul dintre ele și o clipă mai târziu dormea tun.

— Te întorci acolo? îl întrebă Ryan pe Clark.

— Dumneata ce-ai vrea să fac? Să-i abandonez? N-au fost lăsați de izbeliște destulă vreme?

Clark își feri privirea. Avea ochii roșii. Doar colonelul știa că

asta nu se datora numai încordării și lipsei de somn.

— Îmi pare rău, Jack. Acolo au rămas câțiva băieți de-ai noștri. Trebuie să încerc să-i salvez. Și ei ar face același lucru pentru mine. Nu-i mare scofală, bătrâne. Știu cum trebuie să procedez.

— Cum? îl întrebă colonelul.

— Pe la amiază o să zbor înapoi împreună cu Larson. Odată ajunși, vom lua o mașină până în punctul unde sunt soldații. I-am spus lui Chavez – el e cel cu care-am vorbit – să se îndrepte către est și să coboare în vale. Vom încerca să-i culegem de acolo, să-i ducem cu mașina la aeroport și să-i scoatem din țară.

— Așa de simplu? întrebă neîncrezător Jack.

— Bineînțeles. De ce nu?

— Există o mare deosebire între a fi un erou și a fi un dobitoc, declară Ryan.

— Cui dracu' îi pasă acum de eroisme? Îmi fac meseria și atâta tot, replică Clark, după care se duse și el să se odihnească.

— Știi de fapt de ce ți-e teamă? zise Johns, odată rămas singur cu Ryan. Ți-e teamă să-ți amintești de vremea când te puteai împotrivi, dar ai tăcut. Și eu îți pot istorisi una câte una toate erorile comise în peste douăzeci de ani de armată.

Colonelul purta tunica albastră de aviator, cu însemnele de grad și toate decorațiile, care nu erau puține.

Jack rămăsese cu privirea ațintită asupra uneia, albastru-deschis cu cinci stele albe.

— Dar dumneata...?

— E frumos să mă mândresc cu așa ceva, să primesc salutul celor care au doar patru stele și mă consideră o persoană ieșită din comun. Știi însă ce contează pentru mine? Tipii cei doi pe care i-am salvat. Unul a ajuns general. Celălalt e pilot la Compania Delta. Trăiesc amândoi. Au familii. Iată ce contează cu adevărat, domnule Ryan. Desigur, nu-i uit nici pe cei pe care nu i-am putut salva. O parte dintre ei au rămas acolo, fiindcă n-am fost suficient de priceput sau suficient de rapid – sau pur și simplu suficient de norocos. Ori poate că ei n-au avut noroc. Sau... cine știe? Ar fi trebuit să-i salvez pe toți. Asta-i meseria, încheie resemnat Johns. Alta n-am.

Noi i-am trimis acolo, își zise Jack. I-a trimis Agenția unde lucrez eu. O parte dintre ei au murit, iar noi ascultăm ordinul cuiva care ne spune să nu intervenim. Și se presupune că eu sunt...

— Ar putea fi riscant să plecăm la noapte.

- Tot ce se poate. Așa-mi pare și mie.
- Elicopterul dumitale are trei minimitraliere, zise Ryan după o clipă de gândire. Și nu-s decât doi trăgători.
- N-am de unde să iau unul într-un timp atât de scurt și...
- Sunt un țintaș destul de bun, îl întrerupse Jack.

28

Răfuiala

Cortez stătea așezat la masă, făcând bilanțul. Americanii se descurcaseră de minune. Aproape două sute dintre oamenii Cartelului fuseseră trimiși pe munte. Se înapoiaseră nouăzeci și șase, dintre care șaisprezece răniți. Aduseseră cu ei chiar și un american viu. Prizonierul se găsea în stare gravă. Sângera încontinuu din cele patru răni, iar columbienii se purtaseră cu el fără menajamente. Soldatul era tânăr și plin de curaj. Își mușca buzele ca să nu țipe și tremura din tot trupul în efortul de a-și învinge durerea. Tare îndrăzneț băiatul din echipa Beretelor Verzi. Cortez nu voia să-i insulte dârzenia, luându-i un interogatoriu. De altfel, tânărul delira, iar Felix mai avea și alte lucruri de făcut.

Cum chemase și câțiva infirmieri ca să-i îngrijească pe răniții din tabăra Cartelului, Cortez se duse să ia din cabinet o seringă cu unică întrebuințare, pe care o umplu cu morfină. Înapoindu-se lângă americanul rănit, înfipse acul în vena brațului teafăr, apăsând ușor pe piston. Soldatul se relaxă imediat, durerea făcând loc unei extraordinare, dar scurte senzații de bine. Apoi tânărul încetă să mai respire și-și dădu duhul în câteva secunde. Mare păcat! Lui Cortez i-ar fi plăcut să aibă oameni ca acesta, numai că astfel de militari luptau rareori pentru altceva decât un simplu drapel. Apropiindu-se de telefon, formă un număr.

— *Jefe*, azi-noapte am lichidat unul din cuiburile inamice... Da, *jefe*, erau zece, exact așa cum am bănuît. I-am aranjat pe toți. La noapte pornim în căutarea altui grup. Totuși, există o problemă, *jefe*. Dușmanii noștri au luptat cu dinții, drept care avem cam multe pierderi. Îmi mai trebuie oameni pentru operațiunea de la noapte. *Sí*, mulțumesc, *jefe*. E perfect. Trimiteți-i la Riosucio și cereți șefilor să se prezinte la mine în după-amiaza asta. Am să le explic ce au de făcut. Poftim? Da, excelent. Vă așteptăm.

Cu puțin noroc, își zise Cortez și cea de-a doua echipă americană va lupta la fel de bine. Cu puțin noroc, putea elimina două treimi din pistolarii Cartelului într-o singură săptămână. Împreună cu șefii lor. La noapte. Acum nu mai putem da înapoi, se gândi el. Intrase într-un joc dificil și periculos, dar își luase

măsurile de precauție împotriva tuturor șmecherilor și trișorilor.

Înmormântarea avusese loc devreme. Greer rămăsese văduv, însă se înstrăinase de soție cu mult înaintea tragicului eveniment. Motivul deteriorării relațiilor dintre ei se găsea chiar lângă groapa proaspăt săpată din Cimitirul Arlington: lespeda albă și simplă a locotenentului de marină Robert White Greer, unicul fiu al amiralului, absolvent al Academiei Navale, căzut în războiul din Vietnam. Nici Moore, nici Ritter nu apucaseră să-l cunoască, iar James nu ținea la birou fotografii ale băiatului. Fostul director al secției de Informații fusese un om sentimental, dar nu plângăreț. Și totuși, cu mult înainte de a-i suna ceasul, ceruse să fie îngropat lângă fiul său. Datorită rangului și poziției lui, se făcuse o excepție, locul fiind păstrat în vederea sfârșitului său pe cât de inevitabil, pe atât de prematur. Într-adevăr, amiralul se dovedise un sentimental, dar într-un mod concret și constructiv. Însuși Ritter cunoștea numeroase exemple de tineri străluciți pe care Greer îi luase sub aripa sa ocrotitoare, aducându-i să lucreze în cadrul Agenției, interesându-se de cariera lor, pregătindu-i și tratându-i cu deosebit respect.

Ceremonia funebră fu scurtă și discretă. Erau de față cei câțiva prieteni de suflet ai lui James, precum și un număr impresionant de oficialități guvernamentale, printre care președintele și – spre marea indignare a lui Bob Ritter – viceamiralul James A. Cutter. Președintele ținu un discurs după slujba din capelă, deplângând moartea unui om care-și slujise neîntrerupt patria vreme de peste cincizeci de ani. Înrolat în Marina SUA la vârsta de șaptesprezece ani, urmasa apoi Academia, obținând tresa cu două stele, la care se adăugase cea de-a treia, o dată cu funcția de conducere din cadrul CIA. „O pildă de profesionalism, integritate și devotament față de țară, pe care puțini au egalat-o, dar pe care nimeni n-a reușit s-o întrecă” – iată cum rezuma președintele cariera viceamiralului James Greer.

Și nemernicul ăla de Cutter, care asculta, așezat chiar în primul rând! se înfurie Ritter. Dar momentul cel mai insuportabil se dovedi acela când garda de onoare formată din soldații Regimentului 3 Infanterie împături drapelul care acoperise sicriul. Pur și simplu nu avuseseră cui să-l înmâneze. Ritter se așteptase să-i fie dat...

Dar unde era Ryan? Întoarse capul, încercând să se uite în

jurul său. Până atunci nu-i remarcase absența, întrucât Jack nu sosise de la Langley o dată cu delegația CIA. În lipsa lui Ryan, drapelul fu primit de judecătorul Moore. Urmare strângerile de mână și cuvintele de rigoare. Într-adevăr, bine că măcar sfârșitul se petrecuse fără chinuri. Așa e, oameni ca el nu se nășteau la tot pasul. Da, o dată cu el se stingea și neamul Greer. Mare păcat, nu? *Regret, nu l-am cunoscut pe fiul lui, dar am auzit că...*

Zece minute mai târziu, Ritter și Moore se aflau în Cadillac-ul Agenției, în drum spre George Washington Parkway.

— Pe unde dracu' umblă Ryan? întrebă Moore.

— Habar n-am. Credeam că o să vină cu mașina lui.

Moore nu era atât supărat, cât șocat de lipsa de cuviință a lui Jack. Continua să țină în poală steagul, ocrotindu-l cu brațele ca pe un nou-născut – nici el nu știa de ce. Deodată înțelese că, dacă într-adevăr exista un Dumnezeu, așa cum asigurau predicatorii întâlniți în tinerețe și dacă sufletul lui James supraviețuise trupului, atunci nici nu exista o moștenire mai prețioasă decât cea aflată în mâinile lui. Simțea drapelul mățos între degete și, deși își dădea seama că era doar o închipuire – sau cel mult căldura soarelui absorbită de material – trăia senzația că steagul pe care James îl slujise încă din adolescență îl acuza de trădare. În dimineața aceea asistaseră la o simplă înmormântare, însă la două mii de mile depărtare se găseau niște tineri trimiși în misiune de Agenție și cărora nu le era sortit să aibă parte nici măcar de inutila consolare a unui mormânt alături de alți eroi căzuți la datorie.

— Bob, ce mama dracului am făcut? întrebă Moore. Cum de ne-am băgat în porcăria asta?

— Nu știu, Arthur. Pur și simplu nu știu.

— Zău că James a avut noroc, murmură directorul CIA. El măcar a ieșit din scenă...

— Cu conștiința împăcată? interveni Ritter.

Se uita afară pe fereastră, neîndrăznind să-și privească șeful în ochi.

— Ascultă, Arthur...

Se opri, neștiind cum să continue. Ritter lucrase la Agenție încă din anii '50, ocupând pe rând funcțiile de agent, inspector-șef, șef de serviciu și apoi șef de departament la Langley. Pierduse mulți agenți, mulți inspectori, însă niciodată nu-i trădase. În toate există un început, își zisese el și, ca o continuare firească, îi venise în minte că pentru fiecare era

rezervată și o clipă a morții, iar să ajungi în pragul eternității cu conștiința încărcată era cea mai mare dovadă de lașitate. Cel mai mare eșec al unei vieți. Dar ce altceva puteau face?

Până la Langley nu aveau prea mult de mers, așa că mașina se opri înainte ca întrebarea să-și afle un răspuns. Suiră amândoi cu ascensorul, fiecare pornind către biroul său. Secretarele încă nu se întorseseră. Plecaseră de la cimitir cu microbuzul. Ritter începu să măsoare biroul în lung și-n lat, iar de îndată ce secretarele sosiră, se duse până la doamna Cummings.

— A sunat cumva. Ryan? Ai primit vreun semn de la el?

— Nu. Nu l-am văzut deloc azi. Știți cumva unde este? întrebă Nancy.

— Regret, dar n-am idee.

Ritter se înapoie în biroul său. Nu se mai stăpâni și sună acasă la Ryan, unde-i răspunse doar robotul. Căută în agendă numărul spitalului unde lucra Cathy și o chemă pe firul direct.

— La telefon Bob Ritter. Trebuie neapărat să aflu unde e Jack.

— Nu știu, răspunse circumspectă doctorița Caroline Ryan. Ieri mi-a spus că urma să plece din oraș. N-a precizat unde anume.

Ritter simți un fior de gheață pe șira spinării.

— Cathy, trebuie să știu cu orice preț. E extrem de important. Nici nu găsesc cuvinte să-ți explic cât de important. Te rog să ai încredere în mine. Trebuie neapărat să știu unde-i acum.

— Nu știu. Cum adică, nu știi nici dumneata?

Îi glasul ei se ghicea o undă de neliniște.

Ryan știe, își dădu brusc seama Ritter.

— Lasă, Cathy, dau eu de el. Nu-ți face griji degeaba, bine?

Încercarea lui de-a o calma se dovedi o pierdere de timp, așa că Ritter se grăbi să pună receptorul în furcă și se duse în cabinetul judecătorului Moore. Pe biroul acestuia se vedea steagul încă împăturit în triumphi, ca un tricorn. Judecătorul Arthur Moore, directorul CIA, stătea tăcut în fotoliu, cu ochii ținți la drapel.

— Jack a plecat. Nevastă-sa zice că nu i-a spus unde. Jack știe tot, Arthur. Știe și s-a dus să întrepreindă ceva.

— Cum e cu putință să fi aflat?

— De unde dracu' să-mi dau seama?

Ritter chibzui o clipă, apoi își chemă șeful cu un semn al mâinii.

— Vino cu mine.

Se întoarseră în biroul lui Ryan. Ritter deschise lambriul care

masca seiful lui Jack și formă combinația cunoscută. Nu se întâmplă nimic, atât doar că pe disc apăru semnalul de avertisment.

— Fir-ar să fie, mârâi Ritter. Bănuiam eu.

— Combinația lui James?

— Mda... Știi bine cum era cu amiralul: nu-i plăceau lucrurile necurate, așa că probabil...

Ritter își roti privirea prin încăpere. La a treia încercare descoperi ceea ce căuta, sub tăblia de scris a biroului.

— Credeam că l-am format corect.

Se înapoie lângă seif și formă din nou cifrul. De data asta lumina fu urmată de semnalul de alarmă. Ritter se duse iarăși la birou, ca să verifice combinația. Pe foaia respectivă mai scria ceva. Ritter trase panoul puțin mai în afară.

— Dumnezeu!

Moore încuviință din cap și se îndreptă spre ușă.

— Nancy, spune-le celor de la pază că noi umblăm la seif. Se pare că Jack a schimbat combinația fără să ne anunțe, așa cum s-ar fi convenit să facă.

Directorul CIA închise ușa, revenind lângă Ritter.

— Știe, Arthur.

— Tot ce se poate. Dar cum verificăm?

Un minut mai târziu erau în biroul lui Ritter. Adjunctul distrusese toate documentele, însă îi rămânea memoria. Numele cuiva care primise Medalia de Onoare nu se uita prea ușor. Deschise agenda de telefon și formă numărul Bazei Aeriene pentru operațiuni speciale de la Eglin.

— Aș vrea să vorbesc cu colonelul Paul Johns, se adresă Ritter sergentului care ridicase receptorul.

— Colonelul e plecat în misiune, domnule. Nu știu unde anume.

— Dar cine știe?

— Șeful bazei aeriene, domnule. Aceasta este o linie telefonică neasigurată, îi reaminti sergentul.

— Dă-mi numărul lui.

Sergentul se conformă. Următorul apel al lui Ritter fu recepționat pe un fir direct.

— Trebuie să dau de colonelul Johns, spuse directorul-adjunct al CIA, după ce-și rosti numele și funcția.

— Domnule, am primit ordin să nu dau informații despre colonel absolut nimănui. Repet: absolut nimănui.

— Domnule maior, dacă s-a întors în Panama, trebuie neapărat să știu și eu. S-ar putea ca de asta să depindă chiar viața lui. Se petrec unele lucruri care trebuie să-i fie aduse la cunoștință.

— Domnule... am ordin...

— Dă-l dracului de ordin, omule! Dacă nu-mi spui unde este și se întâmplă ceva cu echipajul elicopterului, dumneata porți toată răspunderea. Acum ai de gând să vorbești, domnule maior? Da sau nu?

Maiorul nu fusese niciodată combatant activ, așa că pentru el deciziile pe viață și pe moarte existau doar la modul teoretic – sau cel puțin așa crezuse până în acel moment.

— Domnule, s-au întors acolo unde au fost plecați data trecută. În același loc și cu același echipaj. Mai mult de atât nu știu nici eu.

— Mulțumesc, domnule maior. Ai făcut exact ceea ce se cuvenea să faci. Te asigur că ai procedat corect. Îți sugerez să redactezi o notă scrisă asupra conținutului convorbirii dintre noi.

Ritter închise telefonul, care fusese lăsat pe microfonul exterior.

— Aici e mâna lui Ryan, încuviință directorul CIA. Și-acum, ce facem?

— Aștept să-mi spui dumneata, Arthur.

— Câți oameni vor muri din pricina noastră, Bob? întrebă Moore.

Mai mult decât orice, judecătorul se temea să-și arunce privirea în oglindă, ca nu cumva acolo să descopere o altă imagine decât și-ar fi dorit să aibă.

— Îți dai seama care sunt consecințele?

— Dă-le-n mă-sa de consecințe! Înjură fostul președinte al Curții de Apel din statul Texas.

Ritter aprobă din cap și apăsă pe un buton al telefonului. Glasul lui își recăpătase tonul liniștit și ferm de fiecare zi.

— Am nevoie de tot ce-a recepționat CAPER în ultimele două zile.

Alt buton.

— Șeful biroului din Panama să sune la mine în treizeci de minute. Spune-i să-și amâne orice alte treburi, azi va avea o zi încărcată.

Ritter puse receptorul în furcă. Trebuiau să aștepte câteva minute, însă nu era momentul potrivit ca să aștepte în tăcere.

— Domnul fie lăudat, murmură Ritter după o clipă.
Moore zâmbi pentru prima oară în ziua aceea.

Omul de pază îl aduse pe bărbatul în costum cafeniu, ținându-și arma îndreptată asupra lui. Acesta declarase că se numea Luna și că servieta sa fusese deja verificată să nu conțină arme. Clark îl recunoscuse.

— Ce cauți aici, Tony?

— Cine-i tipul? Întrebă Ryan.

— Șeful biroului din Panama, răspunse Clark. Sper că ai un motiv *bine* întemeiat.

— E vorba de un telex din partea judecătorului Moore pentru domnul Ryan.

— Ce?

Clark îl apucă de braț pe Luna, conducându-l în birou. Nu dispunea de prea mult timp. Peste numai câteva minute urma să decoleze împreună cu Larson.

— Te previn că n-am nici un chef de glumă, îl anunță Clark.

— Hei, eu nu fac decât să transmit un mesaj, ripostă Luna. Nu te mai da așa de mare. Nu uita că aici eu sunt șeful.

Zicând acestea, îi înmână lui Jack prima foaie de hârtie.

STRICT SECRET - DIRECTORULUI-ADJUNCT AL
DEPARTAMENTULUI INFORMAȚII. PERSONAL IMPOSIBIL DE
RESTABILIT LEGĂTURA CU ECHIPELE SHOWBOAT. IA TOATE
MĂSURILE PE CARE LE CONSIDERI NECESARE PENTRU A ADUCE
EFECTIVELE ÎN ȚARĂ. SPUNE-I LUI CLARK SĂ FIE PREVĂZĂTOR.
ANEXEZ CEVA CE V-AR PUTEA FI DE FOLOS. C. NU ȘTIE NIMIC.
MULT NOROC, M/R.

— Trebuie să recunoaștem să nu-s proști, murmură Jack, întinzându-i telexul lui Clark.

Mențiunea din partea de sus a paginii era concepută ca un mesaj separat, oricare ar fi fost modul de distribuire a curierului sau măsurile de securitate.

— Dar oare asta înseamnă chiar ceea ce cred eu?

— Un CRSN mai puțin care să-ți dea dureri de cap. Sau hai să zicem doi, comentă Clark, răsfoind telexurile. Fir-ar a dracului de treabă!

Puse hârtiile pe birou și făcu vreo câțiva pași prin încăpere, privind pe fereastră spre elicopterul din hangar.

— O.K., murmură el ca pentru sine.

Clark nu era omul care să-și piardă vremea elaborând planuri. Vorbi cu Ryan preț de câteva minute, după care se întoarse către Larson.

— Hai s-o întindem, băiete. Avem de lucru.

— V-ați luat emițătoare de rezervă? îl întrebă colonelul Johns în clipa când ieșeau pe ușă.

— Două, plus baterii noi în fiecare și alte baterii de rezervă, răspunse Clark.

— Ce bine-i să lucrezi cu un profesionist, zise colonelul. Ai grijă, domnule Clark.

— Ca întotdeauna, domnule colonel, îl asigură Clark, pornind spre ușă. Ne vedem peste câteva ore.

Porțile hangarului se deschiseră. Un mic transportor trase aparatul Beechcraft afară la lumina zilei, după care porțile se închiseră în urma lui. Ryan ascultă cum erau ambalate motoarele, apoi zgomotul se pierdu încet-încet, pe măsură ce elicopterul se îndepărta.

— Și noi ce facem? îl întrebă el pe colonelul Johns.

Căpitanul Frances Montaigne se apropie de ei. Cu părul scurt și negru, era la fel de franțuzoaică în înfățișare precum o arăta și numele cu vechi rezonanțe istorice. Nu era din cale-afară de frumoasă, dar din primul moment Ryan își zise că trebuia să fi fost grozavă la pat. În clipa următoare se întrebă uluit cum de-i venise un asemenea gând. Faptul i se păru cu atât mai straniu cu cât fata era pilot într-o unitate de operațiuni speciale.

— Vremea o să ne cam dea de furcă, domnule colonel, anunță ea fără alte introduceri. Adele se îndreaptă din nou către vest, cu o viteză de douăzeci și cinci de noduri.

— N-avem de ales. Poate că reușim totuși să ajungem la destinație și să-i luăm la bord pe băieți.

— În schimb la întoarcere o să fie veselie mare, domnule colonel, adăugă fata cu un aer sumbru.

— Fiecare lucru la timpul său, Francie. La urma urmei, există încă un loc de aterizare.

— Nici chiar dumneavoastră n-ați putea comite o asemenea nebulie!

Colonelul se întoarse către Ryan, clătinând din cap.

— Ai văzut cum sunt ofițerii din ziua de azi?

În cea mai mare parte a drumului zburară pe deasupra

oceanului. Larson era calm și încrezător ca întotdeauna, atent la instrumentele de bord și în același timp cu privirea la pândă în direcția nord-est. Nu exista nici o îndoială: acei nori înalți și transparentți vesteau fără excepție apropierea uraganului. În spatele lor se afla Adele, care mai înscrisese un capitol în istorie. Iscată în zona Capului Verde, furtuna se întinsese peste Atlantic cu o viteză de șaptesprezece noduri, apoi, ajunsă în Marea Caraibilor, își pierduse puterea ca s-o recapete apoi din nou, făcând ravagii în nord, vest și chiar spre est. Nu existase o alta atât de puternică de la Joan, înregistrată cu mulți ani în urmă. Acoperind o arie restrânsă, ca orice uragan și lipsită de furia brutală a Camillei, Adele rămânea totuși o furtună periculoasă, cu vântul suflând până la șaptezeci și cinci de noduri. Singurele care îndrăzneau să se apropie de ciclonii tropicali erau avioanele rezistente la uragane, pilotate de împătimiți ai zborului, pentru care confruntarea cu moartea era ceva obișnuit. Un bimotor Beechcraft n-ar fi avut ce căuta acolo, fie și cu Chuck Norris la comenzi. Larson cântărea deja în minte variantele. În caz că misiunea eșua sau dacă furtuna își schimba din nou cursul, trebuia să-și aleagă niște puncte de aterizare pentru realimentarea aparatului cu combustibil, după care să pornească iarăși spre sud-est, ocolind maelstromul cenușiu care se îndrepta direct spre ei. În atmosferă plutea un calm înșelător. Pilotul se întreabă cât va mai trece până când va izbucni vijelia.

Dar aceasta era numai una dintre primejdiile pe care urma să le înfrunte.

Clark stătea tăcut pe locul său din dreapta, cu privirea drept înaintea, cu figura senină și inuman de liniștită, în timp ce gândurile îi roiau în minte cu o viteză mai mare decât elicele elicopterului. Prin dreptul parbrizului i se perindau chipuri de oameni vii sau morți. Își amintea acțiunile de luptă din trecut, pericolele cu care se confruntase, temerile de atunci și clipele grele în care aceste chipuri jucaseră un rol. Dar mai ales își amintea ce învățase în sălile de curs sau conferințe și în primul rând, cele deprinse în experiența sa de-o viață. John Terrence Clark nu era omul care să uite. Treptat își îmborsărea memoria, selectând toate indicațiile importante aplicabile actualei misiuni, respectiv ce anume trebuia să facă atunci când se găsea singur pe un teritoriu inamic. Apoi îi veni în minte chipurile întâlnite în cursul aceleiași zile. Le „privi” așa cum i se conturau, la numai câțiva metri în fața ochilor, constatând că aveau exact expresia

la cane se așteptase și le scrută atent, străduindu-se să-i înțeleagă pe oamenii aceia. Într-un târziu, gândul îi zbură la ceea ce îi rămânea de făcut pentru ziua în curs. Chibzui la acțiunile pe care urma să le întreprindă, punând în balanță propria-i inițiativă și scopurile probabile ale inamicului. Cugetă la planuri alternative și la elemente ce i-ar fi putut scăpa de sub control. Punându-și ordine în gânduri, își impuse să revină la realitate. Știa că imaginația putea lesne să devină un dușman. Fiecare etapă a operațiunii se găsea zăvorâtă în sertarul ei, pe care Clark avea să-l descuie numai la momentul potrivit. Se bizuia pe experiență și pe instinct. Totuși, în adâncul sufletului stăruia întrebarea dacă – sau în ce moment – aceste calități îi vor înșela așteptările.

Mai curând sau mai târziu, recunosc Clark în sinea sa însă nu astăzi.

Așa își spunea de fiecare dată.

Raportul colonelului asupra misiunii dură două ceasuri, împreună cu căpitanii Willis și Montaigne, se ocupă de fiecare detaliu în parte: punctul unde vor realimenta cu combustibil, zona pe care aparatul o va survola în caz că ceva nu mergea cum trebuia, traseul de urmat în eventualitatea că situația scăpa de sub control. Fiecare membru al echipajului primise informații amănunțite. Nu mai era o simplă necesitate, ci obligație morală față de acești oameni care în noaptea aceea aveau să-și riște viața. Se cuvenea să știe pentru ce o făceau! Ca de obicei, sergentul Zimmer puse câteva întrebări, venind și cu o propunere care fu introdusă imediat în plan. Sosise momentul să fie pregătite avioanele pentru zbor. Întreaga aparatură a fiecăruia fu verificată cu cea mai mare atenție, prin procedee care durară ore întregi. În același timp, cel mai nou membru al echipajului primi instrucțiunile de rigoare.

— Ce știți despre mitraliere? îl întrebă Zimmer pe Ryan.

— N-am tras niciodată cu o minune de-asta, răspunse Jack, plimbându-și palma pe luciul uneia dintre ele.

Versiune redusă a tunului Vulcan de douăzeci de milimetri, arma era dotată cu șase țevi de calibrul 30, care se roteau în sensul acelor ceasornicului, fiind acționate de un motor electric și luându-și gloanțele dintr-un uriaș încărcător fixat pe partea stângă. Arma avea două viteze: patru mii și șase mii de rotații pe minut, adică șaiszeci și șase sau o sută pe secundă. Proiectilele erau în același timp și trasoare, dintr-un motiv pur psihologic:

lumina țâșnită din țevi arăta ca o rază laser dintr-un film științifico-fantastic. O adevărată întruchipare a morții. De asemenea, strălucirea împiedica adversarul să repereze arma, lumina fiind la fel de orbitoare ca soarele de amiază. Zimmer îl testă pe Ryan cu privire la sistemul de acționare a armei: unde se afla butonul de punere în funcțiune, în ce poziție stătea trăgătorul și cum trebuia să ochească.

— Ce știi despre luptă, domnule?

— Depinde la ce te referi, răspunse Ryan.

— Luptă înseamnă atunci când niște oameni înarmați încearcă să te ucidă, îi explică plin de răbdare Zimmer. Cu alte cuvinte, o acțiune extrem de riscantă.

— Știu. Am trăit și eu câteva experiențe de acest gen. Nu vrei să schimbăm subiectul? Parcă începe să-mi fie frică.

Ryan își privi mitraliera, apoi își aruncă ochii pe ușa deschisă a elicopterului, întrebându-se cum de fusese atât de idiot să se ofere voluntar. Dar ce altceva ar fi putut face? Să-i fi trimis pe ceilalți să înfrunte singuri primejdia? Dacă ar fi procedat astfel, n-ar fi fost cu nimic mai bun decât Cutter. Se uită de jur împrejur, cercetând interiorul elicopterului. I se părea extrem de încăpător, de rezistent și sigur - atâta timp cât rămânea pe podeaua hangarului. Numai că era vorba de un aparat proiectat să zboare în atmosfera încărcată a unui cer ostil. Un elicopter. Iar Ryan nutrea o antipatie deosebită față de acest gen de aparate.

— Poate vi se pare ciudat, dar eu zic că misiunea noastră nu-i chiar de speriat, spuse Zimmer după o clipă de gândire. Nu trebuie decât să ne vedem fiecare de treaba lui, domnule. În rest, un zbor dus, unul întors și gata.

— Tocmai de zbor mă tem și eu, sergent, replică Ryan, râzând de sine însuși.

Aterizară la Santagueda. Larson îl cunoștea pe directorul companiei aeriene locale, astfel încât îl convinse să le împrumute microbuzul său Volkswagen. Cei doi agenți CIA porniră către nord. Un ceas mai târziu ajungeau în satul Anserma. Timp de un sfert de oră îl străbătură în lung și-n lat, până când găsiră ceea ce căutau: câteva camioane care circulau pe un drum de țară mai ferit, precum și o mașină luxoasă. CAPER reperase corect locul. Clark căpătă confirmarea bănuielilor sale din cursul zborului precedent în consecință, ieșiră din sat, mergând spre nord timp de vreo oră, apoi cotiră pe un drum lăturalnic, aflat

chiar la intrarea în Vegas del Rio și care se pierdea în munți. Clark fiind cufundat în studiul hărții, Larson alege o serpentină, unde opri microbuzul. Amândoi puseră în funcțiune radioemițătorul.

— KNIFE, aici VARIABLE. Terminat.

Repetară chemarea timp de cinci minute, fără a primi răspuns. Larson își continuă drumul spre vest, strecurându-se pe poteci de vite, în încercarea de-a descoperi un loc mai înalt de unde Clark să poată retransmite iar mesajul. Se făcuse ora trei după-amiază. De abia la cea de-a cincea tentativă, în cască se auzi un glas.

— Aici KNIFE. Terminat.

— Chavez, sunt eu, Clark. Unde dracu' sunteți? Întrebă el în spaniolă.

— Mai întâi să stăm puțin de vorbă.

— Joci tare, fiule. Zău că ne-ar trebui unul ca tine la 3 SOG.

— De ce-aș avea încredere în voi? Cineva ne-a tăiat legăturile, omule. Cineva a hotărât să ne abandoneze aici.

— Nu eu am fost acela.

— Mă bucur s-aud asta, răspunse Ding pe un ton sceptic și plin de amărăciune.

— Chavez, vorbești pe-o frecvență care-ar putea fi interceptată. Dacă ai o hartă, vezi că noi ne găsim la următorul set de coordonate, îl informă Clark. Suntem doi, într-un microbuz albastru, marca Volkswagen. Verifică! Ai tot timpul.

— Am și verificat, răspunse glasul.

Clark se răsuci brusc. La numai douăzeci de pași mai încolo stătea un bărbat înarmat cu un AK-47.

— Haideți, băieți, zise sergentul Vega.

Dintre copaci își făcură apariția încă trei oameni. Unul dintre ei avea coapsa înfășurată într-un bandaj însângerat. Chavez purta și el pe umăr un AK, însă nu renunțase nici la pistolul MP-5 cu amortizor. Ding păși direct spre microbuz.

— Nu-i rău deloc, flăcăule, îl laudă Clark. Cum ai ghicit unde eram?

— Ați transmis pe ultracurte, ceea ce însemna că trebuia să căutați un loc mai ridicat. Pe hartă sunt notate numai șase astfel de puncte. V-am auzit și când ne-ați chemat prima oară, iar în urmă cu jumătate de oră v-am zărit venind înapoi. Am putea ști și noi ce mama dracului se întâmplă?

— Mai întâi să ne ocupăm de răniți.

Clark făcu un pas înainte, înmânându-i lui Chavez pistolul său,

cu țeava întoarsă către sine.

— Am în mașină o trusă de prim-ajutor.

Rănitul era sergentul Juardo, din regimentul 10 vânători de munte, cantonat la Fort Drum. Clark deschise portiera din spate a microbuzului, ajutându-i pe ceilalți să-l suie în mașină, după care îi dezveli rana.

— Te pricepi la așa ceva? îl întrebă Vega.

— Cândva am activat la SEAL, răspuse Clark, ridicând brațul și arătându-le tatuajul. Brigada 3 Operațiuni Speciale. Am petrecut multă vreme în Vietnam, cu misiuni despre care nu se vorbea niciodată la posturile de televiziune.

— Ce erai pe-atunci?

— Șef de echipaj, răspuse Clark, examinând rana.

Era destul de urâtă, însă nu foarte periculoasă atâta timp cât omul nu pierdea prea mult sânge – ceea ce până în prezent nu se întâmplase. Deocamdată infanteriștii reușiseră să facă exact ceea ce trebuia. Clark desfăcu un pliculeț de sulfamidă, presărând pulberea albă peste rană.

— Aveți cumva la voi tuburi de transfuzie?

— Luați de-aici, îl îndemnă sergentul Leon, întinzându-i ranița. Nici unul dintre noi nu știe să le folosească.

— Nu-i mare lucru. Fiți atenți la mine.

Clark apucă brațul lui Juardo, cerându-i să strângă pumnul, iar apoi înfipse acul în vena mare de la antebraț.

— Vedeți? Recunosc, am trișat puțin. Nevastă-mea e cadru medical, așa că uneori fac și eu practică la spital, adăugă Clark. Cum te simți, băiete? îl întrebă el pe pacient.

— Sunt fericit că în sfârșit pot sta la orizontală, mărturisi Juardo.

— N-aș vrea să-ți injectez un analgezic. S-ar putea să avem nevoie de tine treaz. Crezi că rezisti la durere?

— Cum să nu. Hei, Ding, ai cumva o pilulă?

Chavez îi aruncă flaconul său cu Tylenol.

— Sunt ultimele, Pablo. Ia-le doar dacă ai neapărată nevoie.

— Mulțumesc, Ding.

— Avem niște sandvișuri în mașină, își aminti Larson.

— Mâncare! exclamă Vega, năpustindu-se spre portiera din față.

Câteva clipe mai târziu, cei patru soldați înfulecau pe rupte, potolindu-și setea cu Coca-Cola din cele șase navete pe care Larson le cumpărase pe drum.

- De unde-ați luat armele?
- De la indivizii care ne-au atacat. Tocmai rămăseserăm fără muniție pentru automatele noastre M-16, așa că ne-am gândit să împrumutăm câteva arme de la ei.
- Bună socoteală, băiete, îl aprobă Clark.
- Bun și-acum care-i planul? Întrebă Chavez.
- Voi alegeți, răspunse Clark. Există două variante. Vă putem duce la aeroport, ca să luați avionul spre țară. Asta înseamnă trei ore cu mașina, plus încă trei ore de zbor și gata. Ați ajuns acasă.
- Și cealaltă variantă?
- Ia zi, Chavez, cum ți-ar plăcea să pui laba pe ticălosul care v-a tras clapa?
- Clark nu se îndoise o clipă care va fi răspunsul.

Amiralul Cutter stătea rezemat de spătarul fotoliului. Chiar în acel moment sună telefonul. Nu-i fu greu să ghicească cine era la capătul firului, după ledul care clipea în dreptul liniei respective.

- Vă ascult, domnule președinte.
- Vino până la mine.
- Am și pornit, domnule președinte.

Vara era un sezon la fel de mort pentru Casa Albă, ca și pentru majoritatea agențiilor guvernamentale. Totuși, agenda președintelui era mai încărcată ca de obicei, în ea figurând fel și fel de festivități, pe care ca politician le adora, în schimb ca om de stat le detesta din tot sufletul. De pildă, trebuia să dea mâna cu Miss Lapte Integral, referindu-se în câteva cuvinte la șirul neîntrerupt de vizitatori ai Casei Albe. Uneori se întreba dacă va avea ocazia să întâlnească și vreo Miss Prezervativ – ceea ce nu era deloc exclus, ținând cont de recenta evoluție a problemei sexuale. Corvoada era mai greu de suportat decât își putea imagina cineva din afară. Pentru fiecare astfel de vizitator, președintelui i se înmâna o foaie de hârtie cuprinzând câteva paragrafe de informații asupra persoanei respective, astfel încât aceasta să exclame în sine sa: „Extraordinar! Președintele chiar a aflat despre mine! Va să zică, se interesează de persoana mea!” Strângerea mâinilor și discuțiile purtate cu oamenii de rând reprezentau un aspect important – și de regulă, agreabil – al funcției sale, însă nu acum, cu o săptămână înainte de convenția opoziției, mai ales că afurisitele de sondaje electorale îl situau pe locul doi, după cum avea grijă să anunțe fiecare canal de televiziune de cel puțin două ori pe săptămână.

— Care-i situația în Columbia? Întrebă președintele, de îndată ce amiralul închise ușa în urma sa.

— Domnule președinte, mi-ați ordonat să sistez operațiunea, așa că am sistat-o.

— Ceva necazuri cu CIA?

— Nu, domnule președinte.

— Dar cum anume...

— Ați afirmat că nu doriți să aflați.

— Cu alte cuvinte, e vorba de ceva ce nu ar trebui să știu? Întrebă președintele.

— Domnule președinte, n-am făcut altceva decât să aduc la îndeplinire dispozițiile dumneavoastră. Ați dat un ordin, iar noi ceilalți l-am executat. Presupun că nu veți obiecta asupra consecințelor.

— Nu zău?

Cutter se mai destinsese puțin.

— Domnule președinte, realitatea este că operațiunea a fost un succes. Importurile de droguri s-au redus simțitor, urmând să scadă și mai mult în lunile viitoare. Vă veți putea oricând sluji de acest argument. Cartelul a primit o puternică lovitură. Grație Operațiunii TARPON, avem un atu de care să ne folosim ori de câte ori dorim. Prin CAPER am găsit modalitatea de-a culege în continuare informații secrete. În viitorul apropiat vom opera și câteva arestări spectaculoase.

— Cum de ești atât de sigur?

— Pentru că le-am aranjat eu însumi, domnule președinte.

— În ce fel? Întrebă președintele.

Tăcu brusc, apoi întrebă:

— Mai există și alte lucruri pe care ar fi mai bine să nu le aflui?

Cutter încuviință din cap.

— Presupun că tot ce-ai întreprins se situează în limitele legii, zise președintele, conștient că magnetofonul acționat în secret înregistra întreaga convorbire.

— Sunteți liber să faceți această presupunere.

Era un răspuns dibaci, care putea însemna totul sau nimic, în funcție de opțiunea ascultătorului. Cutter știa și el de existența magnetofonului.

— Ești convins că instrucțiunile dumitale vor fi îndeplinite?

— Bineînțeles, domnule președinte.

— Verifică încă o dată.

Operațiunea durase mult mai mult decât anticipase matematicianul cel bărbos. Agentul O'Day ținea în mână o foaie de hârtie scoasă pe imprimantă, care ar fi putut la fel de bine să fie scrisă în limba kurdă. Pagina, numai pe jumătate plină, conținea paragrafe alcătuite din cifrele 0 și 1.

— Limbaj de calculator, îl lămuri tânărul specialist. Cel care a făcut programul ăsta e un adevărat profesionist. E vorba de un algoritm de transpunere, exact așa cum mi-am imaginat.

— Asta mi-ai spus și aseară.

— Nu-i mâna rușilor. Programul preia un mesaj, pe care îl codifică. Nu-i mare scofală, oricine poate face asta. Toată șmecheria e că sistemul se bazează pe un semnal independent, unic pentru transmiterea individuală și care este de fapt cheia algoritmului deja încorporat în sistem.

— Nu încerci să fii ceva mai clar?

— Vreau să spun că undeva există un *lash-up* foarte deștept, care comandă modul de operare a programului. Asta nu-i treabă rusească. Rușii nu dispun încă de hardware pentru așa ceva, afară de cazul când au șterpelit unul meseriaș de la noi. De asemenea, acel *input* care adaugă variabila în sistem provine probabil de la unul dintre sateliții NAVSTAR. E o simplă presupunere, dar cred că există un interval de timp bine determinat pentru introducerea cheii de codificare – interval unic pentru fiecare transmisiune în ambele sensuri. Isteț ca dracu'. Asta mă trimite cu gândul la ANS. Sateliții NAVSTAR utilizează ceasuri atomice, măsurând timpul cu cea mai mare precizie, iar partea cea mai interesantă a sistemului e și ea codificată. Oricum, ceea ce avem e o modalitate inteligentă de-a scrie un semnal, astfel încât să nu poți „sparge” sau copia programul chiar dac-ai ști toată documentația de care dispunem. Am lucrat și eu o vreme la ANS, dar n-am auzit de un asemenea sistem.

— O.K. Și când e distrusă discheta...

— Atunci legătura se pierde, omule!... Se pierde definitiv și irevocabil. Dacă chestia asta e ceea ce credem noi, atunci ai în fața ochilor sistemul care controlează algoritmul și punctele de reeditare a lui. Odată șters algoritmul – după cum se pare că s-a și încercat – băieții despre care mi-ai vorbit nu mai pot comunica absolut cu nimeni și nimeni nu mai poate stabili contactul cu ei. Nu există sistem mai sigur decât ăsta.

— Ești convins? Zi-i mai departe.

— Jumătate din ce ți-am spus sunt simple ipoteze bazate pe

date științifice. Nu pot să refac algoritmul, în schimb pot să-ți explic modul probabil de funcționare. Chestia cu NAVSTAR e o presupunere, dar nu una prea hazardată. Procedura de transpunere a fost parțial recuperată și miroase de la o poștă a ANS. Cel care a realizat isprava știe să scrie un cod de computer. E unul de-ai noștri. După toate aparențele, acesta e cel mai sofisticat cod-mașină pe care-l avem. Cel care s-a servit de el trebuie să fie un mare mahăr. Individul – oricare ar fi identitatea sa – a încercat să-l distrugă. Codul nu mai poate fi reutilizat în vecii vecilor. Rezultă că operațiunea în care a fost aplicat s-a încheiat.

— Da... murmură O'Day, înmărmurit de cele auzite.

— Acum nu vă mai rămâne decât să scrieți un bilet către proful meu și să-i explicați de ce nu m-am prezentat în dimineața asta la examen.

— Am să rog pe cineva să discute cu el, îl asigură O'Day, pornind către ușă.

Ajungând la biroul lui Dan Murray, constată cu surprindere că acesta era plecat. Prin urmare, se duse să-l caute pe Bill Shaw.

Jumătate de oră mai târziu, devenea limpede pentru toată lumea că fusese comisă o infracțiune. Acum se punea problema ce era de făcut.

Elicopterul decolă fără incidente. Cerințele misiunii erau destul de complexe – chiar mai importante decât în operațiunile precedente – așa că de data asta viteza reprezenta un factor esențial. De îndată ce Pave Low atinse altitudinea dorită, făcu plinul de la ME-130E. Nu era nici o clipă de pierdut.

Ryan stătea în spate, legat cu centura de scaunul său, în timp ce aparatul MH-53J sărea și se legăna datorită curenților de aer creați de elicopterul cisternă. Jack purta un costum verde pentru zbor și o cască de aceeași culoare, precum și o vestă antiglonț. Zimmer îi explicase că vesta îl putea apăra de gloanțele de pistol și cu siguranță de schije, însă nu trebuia să se bizuie prea mult pe ea în cazul unor cartușe de pușcă. Încă un motiv de îngrijorare. Elicopterul se desprinsese de cisternă – urmau să se alimenteze încă o dată înainte de aterizare – și Jack întoarse capul, privind pe ușă afară. Norii ajunseseră deasupra lor. Erau primele semne că Adele se afla în preajmă.

Rana lui Juado complica situația, obligându-i pe ceilalți să-și

schimbe oarecum planul. Tânărul fu suit în Beechcraft, pe locul lui Clark, împreună cu un radioemițător și un set de baterii de rezervă. Restul grupului se întoarse cu microbuzul în satul Anserma. Larson se informa tot timpul cu privire la mersul vremii, care se înrăutățea din oră în oră. Peste nouăzeci de minute urma să decoleze, ca să-și îndeplinească partea sa de misiune.

— Cum ați aranjat cu armele? întrebă Clark pe când se aflau în microbuz.

— Avem tot ce ne trebuie pentru AK-uri, răspuse Chavez. Cam șaiszeci de încărcătoare fiecare. Nici nu mi-am închipuit cât de utilă e o armă cu amortizor.

— Așa e, sunt grozave. Cu grenadele cum stați?

— În total? întrebă Vega. Sunt șapte, dintre care două CS.

— De fapt, unde mergem acum? se interesă Ding.

— La o fermă de la marginea satului Anserma.

— Ce fel de pază au acolo?

— Nu știu absolut nimic.

— Hei, stai așa. În ce vrei să ne bagi? interveni Vega.

— Liniștește-te, sergent. Dacă treaba nu-i de noi, o ștergem frumușel. Deocamdată mergem doar să aruncăm o privire mai de aproape. De asta am să mă ocup eu, împreună cu Chavez. Apropo, în ranița de colo sunt niște baterii de rezervă. Aveți nevoie de ele?

— Cum dracu'? exclamă Chavez, grăbindu-se să-și scoată ochelarii speciali și înlocuind bateriile din interiorul lor. Și cine stă în casa aia?

— Două persoane pe care vrem să punem mâna cu orice preț. În primul rând, Felix Cortez, răspuse Clark, începând să le dea câteva explicații. El e tipul care a condus operațiunea împotriva echipelor SHOWBOAT – acesta fiind numele codificat al misiunii voastre, în caz că nimeni nu s-a ostenit să v-o spună. Tot el e amestecat în asasinarea ambasadorului. Trebuie să-l prind pe ticălos, dar îl vreau viu. Al doilea se numește senor Escobedo și e unul dintre șefii Cartelului. Există mulți care-i cer capul.

— Aha, încuviință Leon. Noi n-am aranjat încă nici un șef.

— Până în prezent au fost lichidați cinci-șase dintre ei. În asta a constat partea mea de misiune, spuse Clark, întorcând privirea spre Chavez.

Fusese nevoie de această declarație, ca să-i asigure credibilitatea.

— Dar când? Cum...?

— În meseria mea nu se vorbește mult, copii, îi preveni Clark. Nu ieșim în stradă strigând în gura mare c-am omorât oameni - indiferent cine v-a zis vouă cu totul altceva.

— Ești chiar atât de tare?

Clark se mulțumi să dea din cap.

— Uneori da. Dacă voi n-ați fi fost la rândul vostru al dracului de buni, n-am fi stat la taclale în clipa asta. Însă există și momente când totul depinde doar de un dram de noroc.

— Așa s-a întâmplat și cu noi, zise Leon. N-aș putea spune ce anume n-a mers cum trebuie, dar căpitanul Rojas...

— Știu. Am văzut niște indivizi care tocmai îi suiau cadavrul într-un camion...

Leon încremeni.

— Și ce...

— Ce-am făcut? Întrebă Clark. Erau trei inși cu puști în mână. I-am săltat și pe ei în camion, după care am dat foc mașinii. Nu-s chiar atât de mândru de isprava asta, dar cred că am reușit să le abat un timp gândul de la voi, de la BANNER. N-a fost mare lucru, dar era tot ce puteam să fac la vremea aceea.

— Și-atunci, cine a retras elicopterul care ne aprovizionează?

— Același care v-a întrerupt și legătura radio. Eu știu cine-i nemernicul. Când se termină povestea, va trebui să dea socoteală și el. Nu trimiți oameni în misiune ca să le faci pe urmă o figură atât de urâtă.

— Pe scurt, care sunt intențiile dumitale? insistă Vega.

— Vreau să-l văd pus în cătușe. Și-acum, flăcăi, hai să ne gândim în primul rând la noaptea care vine. Fiecare lucru la timpul său. Sunteți militari, nu femei de stradă. Mai puține vorbe și mai multă chibzuială.

Chavez, Vega și Leon înțeleseră aluzia și se apucară să-și verifice echipamentul. Microbuzul era suficient de încăpător ca ei să-și poată curăța armele. Clark ajunsese în satul Anserma pe la asfințit. Găsind un loc mai ferit, cam la o milă de casa care-l interesa, lăsă mașina acolo și, luând ochelarii speciali ai lui Vega, porni împreună cu Chavez într-o scurtă recunoaștere.

Pământul din jurul casei fusese lucrat de curând și Clark se întrebă ce fel de munci se desfășuraseră acolo. Locul fiind aproape de sat, o parte din copaci fusese tăiați ca lemne de foc, astfel încât cei doi bărbați se puteau deplasa cu ușurință. O jumătate de oră mai târziu aveau în fața lor casa, despărțită de

pădure printr-o fâșie de teren deschis de vreo două sute de metri.

— Nu-mi miroase a bine, murmură Clark, rămânând culcat la pământ.

— Am numărat șase tipi, toți cu AK-uri.

— Văd că sosesc și musafiri, adăugă agentul CIA, întorcând capul în direcția de unde auzise zgomotul.

Era o limuzină Mercedes, care ar fi putut aparține oricui din Cartel. Mercedesul înainta însoțit de alte două mașini, una în față și alta în urma sa. Cei șase oameni de pază le ieșiră în întâmpinare, verificând împrejurimile locuinței.

— Escobedo și Latorre, zise Clark, cu binoclul la ochi. Doi dintre capii Cartelului au venit să-l vadă pe colonelul Cortez. Mă întreb de ce...

— Sunt prea mulți, spuse Chavez.

— Ai remarcat că n-au schimbat nici o parolă, nici un cuvânt de ordine, nimic?

— Și ce-i cu asta?

— Le putem veni de hac, cu condiția să ne jucăm cartea așa cum se cuvine.

— Bine, dar cum?

— Pune-ți mintea la contribuție, îl îndemnă Clark. Și-acum, înapoi la mașină.

Drumul de întoarcere dură douăzeci de minute. De îndată ce ajunseră la microbuz, Clark apăsă pe butonul radioemitterului.

— CAESAR, aici SNAKE. Terminat.

Cea de-a doua alimentare cu combustibil se realiză în apropiere de plajă. Înainte de înapoierea în Panama trebuiau să mai facă plinul cel puțin o dată. Vestea bună era că Montaigne își pilota aparatul Combat Talon cu îndrăzneala ei obișnuită, cele patru elice uriașe învârtindu-se în ritm constant. Transmisioniștii de la bord comunicau deja cu supraviețuitorii echipelor de la sol, scutindu-i pe membrii echipajului de această grijă. Pentru prima oară de când pornise în misiune, echipajul aviatic putea acționa așa cum fusese instruit. ME-130E urma să se ocupe de coordonarea operațiunii și de evacuare, evitând eventualele zone periculoase și totodată asigurând alimentarea aparatului pilotat de colonelul Johns.

În spatele elicopterului era iarăși liniște. Ryan se ridică în picioare, începând să se plimbe înapoi și încolo. După câțva

timp, propria-i teamă începu să-l plictisească. Echipajul îl acceptase ca pe „un intrus venit la bord cu aprobare” și asta dintr-un motiv care pentru el însemna chiar foarte mult.

— Ryan, mă auzi? Întrebă Johns.

Jack întinse mâna spre butonul microfonului.

— Da, domnule colonel.

— Tipul de la sol ne cere să facem altceva decât am plănuit.

— Ce anume?

Colonelul îi explică.

— Pentru asta trebuie să mai facem un plin. În rest, ne descurcăm, nu-i vorbă. Dumneata hotărăști.

— Iar dumneata ești convins că reușim?

— Nu uita că asta-i meseria noastră - tocmai operațiunile speciale.

— Atunci e-n regulă. Și noi vrem să punem mâna pe nemernicul ăla.

— Am înțeles. Sergent Zimmer, peste un minut începem coborârea. Verifică toate instrumentele de bord.

Mecanicul de zbor cercetă aparatele din fața sa.

— La ordin, domnule colonel. Se pare că suntem deasupra unui teren ferm. De jur împrejur totul e verde.

— O.K. Prima escală - echipa OMEN. ETA - douăzeci de minute. Ryan, ai face bine să te ții zdravăn de ceva. Ne lăsăm jos imediat. Trebuie să stau de vorbă cu ME-130E.

Ryan nu înțelesese la ce se referea colonelul, însă descoperi de îndată ce trecură de primii munți de coastă. Elicopterul Pave Low se zgâlțâia ca un ascensor scăpat de sub control, iar odată depășite piscurile, începu să zboare oblic, cu coada în jos. Funcționând pe bază de computer, aparatul se înclinase într-un unghi de șase grade - senzația era oribilă, de parcă înclinația ar fi fost cu mult mai mare - ridicându-se sau coborând în funcție de formele de relief, ori zburând la numai câțiva metri deasupra solului. Elicopterul fusese construit astfel încât să ofere siguranță, nu confort. Ryan nu simțea însă nici una, nici alta.

— Prima aterizare peste trei minute, anunță colonelul Johns după un interval de timp cât o eternitate. Fii pregătit, Buck!

— Am înțeles, domnule colonel.

Zimmer se aplecă peste instrumentele de bord, acționând un întrerupător.

— Armele sunt pregătite pentru tragere.

— Toți trăgătorii la posturi. Asta te include și pe dumneata,

Ryan, adăugă colonelul.

— Mulțumesc, murmură Ryan fără să deschidă microfonul.

Se instalează în partea stângă a elicopterului, apăsând pe butonul de punere în funcțiune a mitralierei. Cele șase țevi încep să se rotească.

— ETA – un minut, anunță colonelul. Vizibilitate bună în față și puțin spre stânga. O.K. OMEN, aici CAESAR. Mă recepționezi? Terminat.

Deși nu auzea decât vorbele copilotului, Jack mulțumi în gând echipajului pentru că-i informa cât de cât și pe cei din coada aparatului.

— Am înțeles. OMEN, repetă care-i situația la voi. Am recepționat. Venim. Vizibilitate bună. Peste treizeci de secunde. Cei din spate să fie pregătiți, ordonă căpitanul lui Ryan și celorlalți. Asigurați armele. Asigurați armele.

Jack își luă degetul mare de pe întrerupător și îndreptă minimitraliera către cer. Elicopterul se lăsa în jos, continuând să-și țină botul ridicat în aer, apoi rămase suspendat la un metru de sol, fără să aterizeze.

— Buck, spune-i căpitanului să vină imediat la scaunul copilotului.

— Am înțeles, domnule colonel.

Ryan îl auzi pe Zimmer trecând grăbit prin spatele său și îndreptându-se spre coada avionului, apoi simți în tălpi tropăitul soldaților care suiseră la bord. Rămase cu privirea ațintită în exterior, uitându-se pe deasupra țevelor minimitralierei, până când elicopterul își luă zborul, moment în care își îndreptă arma în jos, către pământ.

— Ei, n-a fost chiar atât de rău, ce zici? comentă colonelul Johns, întorcând elicopterul pe direcția sud. Zău dacă știu la ce ne mai plătesc pentru astfel de treburi. Unde-i scara de frânghie?

— Tocmai o tragem în sus, domnule colonel, răspunse Zimmer. I-am luat pe toți la bord. Totul e-n regulă, n-avem nici o pierdere.

— Domnule căpitan...

— Ordonăți, domnule colonel.

— Am o treabă pentru echipa dumată, dacă ești de părere că o puteți duce la sfârșit.

— Vă ascult, domnule colonel.

Aparatul ME-130E Combat Talon survola teritoriul columbian,

fapt ce neliniștea întrucâtva echipajul, care știa că făcea un lucru nepermis. Principala lor sarcină era acum aceea de-a restabili comunicarea – ceea ce n-ar fi putut realiza de peste ocean, nici chiar cu echipamentul sofisticat aflat la bordul cvadrimotorului care-i seceda.

Acum ar fi avut nevoie de un radar bun. Echipa Pave Low/Combat Talon ar fi trebuit să opereze sub supravegherea unui AWAC, care însă nu exista la bord în schimb, un locotenent și câțiva ofițeri făceau însemnări pe hartă, vorbind simultan pe mai multe frecvențe radio ferite de interceptări.

— CAESAR, cum stai cu combustibilul? întrebă căpitanul Montaigne.

— Bine, CLAW. Deocamdată rămânem în vale. După aprecierea mea, vom face iarăși plinul peste optzeci de minute.

— Am înțeles. Optzeci de minute. Asigurați-vă că nu există nici o intervenție ostilă pe frecvențele radio în acel moment.

— Am recepționat mesajul.

Într-adevăr, nu era exclus să se confrunte cu o astfel de problemă. Dacă totuși Cartelul avea oameni în aviația columbiană? Oricât de sofisticate ar fi fost ambele aparate de zbor americane, un P-51 datând din vremea celui de-al doilea război mondial le putea veni ușor de hac la amândouă.

Clark îi aștepta. Acum dispunea de două vehicule. Vega furase de la fermă un camion suficient de mare pentru necesitățile lor. Curând se vădi că tânărul se pricepea să aprindă contactul cu ajutorul unei sârme, dexteritate pe care prefera să nu o destăinuie celorlalți unde o achiziționase. Elicopterul se lăsă în jos și oamenii alergară spre fasciculul de lumină pornit din lanterna lui Chavez. Clark îl trase deoparte pe șeful lor, punându-l la curent cu situația în câteva cuvinte.

Apoi elicopterul decolă și se îndreptă spre nord, ajutat de vântul care bătea din vale cu o viteză de douăzeci de noduri. Nu după mult, aparatul viră spre vest, în direcția elicopterului ME-130, pentru o nouă alimentare cu combustibil în plin zbor.

Microbuzul și camionul se înapoiară pe drumul către fermă. Mintea lui Clark continua să lucreze cu febrilitate. Un tip cu adevărat inteligent ar fi condus operațiunea din interiorul satului, unde se ajungea cu mult mai greu. Cortez dorise să se țină departe de ochii lumii, în schimb nu luase în calcul siguranța sa

personală, în sensul militar al termenului. Felix gândea ca un spion, a cărui inteligență depindea de păstrarea anonimatului și nu ca un combatant activ, pentru care siguranța însemna să dispună de arme cât mai multe și de o vizibilitate bună la tragere. Clark își zise că fiecare om își avea limitele sale. Călătoria în remorca vehiculului luat de la fermă, cu echipa OMEN adunată în jurul său și al diagramei obiectivului, desenată de mână. Ca pe vremuri, când conducea misiuni de ultimă oră, își aminti Clark. Spera că tinerii infanteriști se vor dovedi tot atât de buni ca băieții din brigada 3 SOG. Totuși, chiar și Clark își avea propriile limite: pe atunci băieții din brigada 3 SOG fuseseră și ei tineri.

— Încă zece minute, anunță el.

— E-n regulă, încuviință căpitanul. N-am discutat prea mult cu dumneata, dar să știi că dispunem de toate armele și muniția de care avem nevoie.

— Prin urmare? întrebă Escobedo.

— Prin urmare, azi-noapte am lichidat zece *norteamericanos*, iar la noapte vom mai ucide încă zece.

— Bine, dar cum rămâne cu pierderile noastre? protestă Latorre.

— Avem de luptat cu niște soldați profesioniști, extrem de bine pregătiți. Oamenii noștri le-au dat câteva lovituri zdrobitoare, dar ei au opus o rezistență înrâncenată. Numai unul a scăpat cu viață, povesti Cortez. Cadavrul lui e în încăperea alăturată. A murit curând după ce-a fost adus aici.

— De unde știi că nu-s pe undeva prin preajmă? întrebă Escobedo.

Până atunci își impusese să nu se gândească la eventualitatea unei primejdii imediate.

— Cunoscut locul precis unde se află fiecare grup al inamicului. Toți așteaptă să fie evacuați de elicopterul care sprijină operațiunea. Habar n-au că aparatul a primit ordin să se întoarcă la bază.

— Cum ai reușit isprava asta? se miră cu voce tare Latorre.

— Lăsați-mă să fac uz de propriile mele metode. M-ați angajat pentru priceperea mea, așa că n-ar trebui să vă arătați surprinși atunci când dau dovadă de această calitate.

— Și-acum?

— Grupul nostru de asalt - numărând de data asta aproape

două sute de oameni – a ajuns probabil în preajma americanilor. Cei pe care-i vor ataca au numele codificat FEATURE, adăugă Felix. Desigur, întrebarea care se pune este cine anume din conducerea Cartelului profită de pe urma situației create – sau mai precis, care dintre membrii organizației lucrează mână în mână cu americanii, slujindu-se de ei spre a-și atinge propriile scopuri. Așa cum se întâmplă adeseori în astfel de operațiuni, se pare că fiecare parte se folosește de cealaltă.

— Serios? întrebă Escobedo.

— *Sí, jefe*. Și nu trebuie să vă surprindă pe nici unul că am reușit să-i identific pe cei care și-au trădat confrății.

Cortez îi privi pe amândoi cu un surâs viclean în colțul gurii.

Drumul era păzit doar de doi oameni. Clark rămăsese în spatele microbuzului Volkswagen, în timp ce soldații echipei OMEN porniseră prin pădure în direcția obiectivului. Vega și Leon scosese unul dintre geamurile laterale, pe care Vega îl menținea acum cu mâna în lăcașul său.

— Toată lumea gata? întrebă Clark.

— Dă-i drumul, răspunse Chavez.

— Am pornit.

Clark trecu de ultima cotitură și încetini, îndreptând mașina spre cei doi oameni de pază. Aceștia își scoaseră armele din bandulieră, luând o atitudine amenințătoare pe măsură ce Clark se apropia.

— Iertați-mă, vă rog, dar m-am rătăcit.

În aceeași clipă Vega dădu drumul geamului pe care-l ținea cu mâna Chavez și Leon se ridicară în genunchi, cu armele MP ațintite asupra paznicilor, care se prăbușiră la pământ fără un sunet, loviți direct în cap. Ciudat, dar pistoalele automate răsunaseră asurzitor în spațiul închis al vehiculului.

— Bună treabă, se bucură Clark.

Înainte de-a demara, apăsă pe butonul radioemitorului.

— Aici SNAKE. OMEN, răspunde!

— SNAKE, aici OMEN. Șase. Ne-am ocupat poziția. Repet: ne-am ocupat poziția.

— Am înțeles. Rămâneți pe recepție. CAESAR, aici SNAKE.

— SNAKE, aici CAESAR. Te ascult.

— Verificați-vă poziția.

— Suntem la cinci mile depărtare.

— Am înțeles. CAESAR, rămâneți la cinci mile depărtare. Vă

anunț că pornim.

Clark stinse farurile și înaintă cu microbuzul încă vreo sută de metri. Alese un loc unde drumul făcea o cotitură. Aici opri mașina și o întoarse de-a curmezișul, blocând trecerea.

— Dați-mi una dintre grenadele voastre, ceru el, coborând din microbuz fără să scoată cheia din contact.

Mai întâi slăbi cuiul grenadei, apoi o legă de clanța portierei, atașând alt fir între cui și pedala de accelerație. Operațiunea nu dură mai mult de un minut. Prima persoană care ar fi încercat să deschidă portiera urma să aibă o surpriză nu tocmai plăcută.

— O.K., haideti.

— Isteață treabă, domnule Clark, exclamă admirativ Chavez.

— Ce vreți, băieți, eu am fost Ninja chiar înainte ca tehnica asta să ajungă la modă. Și-acum, mai lăsați vorba și treceți la lucru. N-avem timp de glume, nici de pălăvrăgeală.

Trăia senzația că redevenise tânăr. Chiar dacă sentimentul era unul dintre cele mai plăcute, s-ar fi simțit și mai bine de nu și-ar fi petrecut tinerețea făcând lucruri de care prefera să nu-și amintească. Simpla plăcere de-a conduce oameni într-o acțiune de luptă era ceva profund întipărit în memorie. Ceva teribil. Ceva primejdios. Dar, în același timp, ceva la care se pricepea ca nimeni altul - ceea ce știa foarte bine. Pentru o clipă încetase să mai fie „domnul Clark”. Redevenise „Șarpele”, omul ai cărui pași nu puteau fi auziți de nimeni.

Nu dură mai mult de cinci minute ca să ajungă în punctul de unde urma să declanșeze acțiunea. Nord-vietnamezii fuseseră niște adversari mai redutabili decât cei de acum. Toți paznicii rămăseseră lângă casă. Clark luă ochelarii speciali și-i numără, cercetând cu atenție zona, ca nu cumva să mai fi fost și alții. Nu mai descoperi însă nici unul.

— OMEN Șase, aici SNAKE. Comunicați-vă poziția.

— Suntem în pâcul de copaci situat la nord de obiectiv.

— Aprinde-ți lanterna, ca să marchezi locul.

— O.K.? S-a făcut.

Clark întoarse capul. Pe display-ul ochelarilor speciali se vedea fasciculul de raze infraroșii clipind pe pământ, la vreo nouă metri depărtare de copaci. Chavez, care asculta pe aceeași frecvență radio, îl văzu și el.

— O.K., rămâneți pe recepție. CAESAR, aici SNAKE. Ne-am ocupat pozițiile la est de obiectiv, în punctul unde alea se pierde printre copaci. OMEN se află la nord. Avem două lanterne

cu infraroșii, ca să ne recunoaștem între noi. Rămânem la o depărtare de cinci mile, vorbi colonelul cu un glas nazal, ca de computer.

— Am recepționat mesajul. Porniți la acțiune. Începe distracția. Repet porniți la acțiune.

— Am înțeles. Executăm ordinul. CAESAR intră în acțiune, cu armele pregătite de tragere.

— OMEN, aici SNAKE. Deschideți focul! Deschideți focul!

Cortez își pusese amândoi vizitatorii în situație de inferioritate, deși nici unul dintre ei nu cunoștea motivul. În definitiv, Latorre vorbise în ziua precedentă cu Felix, care-i spusese că trădătorul din sânul organizației era Escobedo. Așadar, el fu primul care scoase pistolul.

— Ce înseamnă asta? întrebă Escobedo.

— Ambuscada a fost foarte inteligentă, *jefe*, însă am ghicit ce se ascundea în spatele ei, zise Cortez.

— Ce tot spui acolo?

Înainte ca Felix să-i dea răspunsul dinainte pregătit, dinspre nord de casă răsunară câteva focuri de pușcă. Felix nu era un imbecil. Prima sa reacție fu să stingă luminile din încăpere.

Latorre continua să-și țină arma îndreptată asupra lui Escobedo, în timp ce Cortez se repezi la fereastră cu pistolul în mână, să vadă ce se întâmplă. Odată ajuns în dreptul pervazului, își dădu seama că făcuse o prostie și se lăsă în genunchi, trăgând cu coada ochiului prin colțul geamului. Casa avea pereți solizi, care cu siguranță puteau opri un glonț – își spuse Felix – în schimb ferestrele nu prezentau nici o garanție.

Tirul era slab și sporadic. Probabil doar câțiva trăgători, o nimica toată – ori el dispunea de destui oameni cane să se ocupe de eventualii intruși. Însoțitorii lui Cortez, împreună cu bodyguardii lui Escobedo și Latorre, ripostară fără întârziere. Felix își privi suita, care se mișca exact ca militarii de profesie, divizându-se în două echipe ce se deplasau și trăgeau în stilul caracteristic infanteriei. Indiferent ce se petrecea, cu siguranță că în curând situația va fi iarăși sub control. Ca de obicei, bodyguardii Cartelului erau curajoși, dar cu reacții întârziate. Doi dintre ei zăceau deja la pământ.

Da, da, își spuse Cortez, planul său dădea roade. Tirul pornit dintre copaci începea să-și piardă din intensitate. Probabil niște bandiți care într-un târziu înțeleseseră că se aruncaseră asupra

unei prăzi mai mari decât...

Atunci răsună un zgomot asurzitor, cum nu mai auzise în viața lui.

— Se vede obiectivul, îi ajunse la urechile lui Jack.

Bineînțeles, Ryan privea cu totul în altă parte. Deși stătea lângă o minimitralieră, colonelul Johns nu-l considera un trăgător – adică nu unul în adevăratul sens al cuvântului. Sergentul Zimmer se afla lângă mitraliera de pe partea dreaptă, respectiv cea din spatele scaunului pilotului. Elicopterul coborâse atât de jos încât Ryan avea impresia – *știa* – că, dacă ar fi întins mâna, ar fi atins vârfurile copacilor. Apoi elicopterul se roti. Cu tot echipamentul de protecție, Jack simți zgomotul și vibrația, iar fulgerul care însoți tunetul proiectă umbra aparatului în fața ochilor săi în căutare de noi ținte.

În mintea lui Cortez, imaginea se asocia cu cea a unui tub uriaș și curbat de neon galben. Oriunde atingea pământul, se ridicau nori groși de praf. Lumina mătură pajiștea dintre casă și copaci, pierind după numai câteva secunde. Cortez nu putea desluși nimic prin norul de praf. O clipă mai târziu își dădu seama că ar fi trebuit să zărească măcar fulgerele țâșnite din țeava armei lui. Urmară alte fulgere, undeva departe printre copaci, mai multe, tot mereu mai multe.

— CAESAR, oprește focul! Oprește focul!

— Am înțeles, se auzi în radioemițător.

Zgomotul înfiorător de deasupra capetelor lor încetă. Clark nu auzise de multă vreme ceva asemănător. Aceste sunete, care-i marcaseră anii tinereții, se dovediseră la fel de înspăimântătoare acum, ca și atunci.

— Puteți să ridicați capul, OMEN. Pornim! SNAKE pornește la acțiune. Confirmă!

— OMEN, aici Șase. Opriți focul! Opriți focul!

Tirul de arme dinspre copaci amuți.

— SNAKE, pornește!

— Haideți!

Clark știa că era absurd din partea lui să-i conducă având în mână un simplu pistol cu amortizor, însă el preluase comanda, iar un comandant adevărat trebuia să se afle în fruntea oamenilor săi. În treizeci de secunde parcurseseră cei două sute de metri care-i mai despărțeau de casă.

— Ușa, îi ordonă Clark lui Vega, care spulberă balamalele cu AK-ul, culcând ușa la pământ cu o lovitură de picior.

Clark se repezi înăuntru, aplecat de mijloc, trăgând și rostogolindu-se pe podea. Scrutând întunericul, zări în încăperea un singur om. Înarmat tot cu un AK, individul deschise focul asupra lui Clark, țintind însă prea sus. Clark îl doborî cu o rafală de pistol în plin obraz, apoi își descărcă arma în el în clipa când îl văzu prăbușindu-se. Trecerea în camera alăturată se făcea printr-un cadru de ușă fără canat. Clark schiță un semn către Chavez, iar acesta aruncă dincolo o grenadă CS. Așteptară explozia, după care se năpustiră amândoi înăuntru, continuând să-și țină spinarea încovoiată.

Aici erau trei bărbați. Unul dintre ei, înarmat cu un pistol, făcu un pas în direcția celor doi atacatori. Clark și Chavez îl împușcară în cap și în piept. Un altul, care îngenunchease lângă fereastră, încercă să se răsucească înspre ei, dar nu reuși, datorită poziției în care se găsea și căzu pe o parte. Într-o fracțiune de secundă, Chavez ajunse lângă el, pocnindu-l în cap cu patul armei.

Clark se repezi la cel de-al treilea, izbindu-l cu spatele de perete. Imediat se iviră Leon și Vega, alergând cu pași mari spre ultima ușă. Încăperea alăturată era goală.

— Nu mai e nimeni în casă! strigă Vega. Hei, eu...

— Haide, mârâi Clark, împingându-și prizonierul spre ieșire.

Chavez îl scoase afară pe celălalt ostatic, acoperit de Leon.

Vega se mișca greoi. De-abia afară înțelesesă motivul.

Clark își reglase deja emițătorul.

— CAESAR, aici SNAKE. I-am prins. Hai să plecăm dracului de aici!

— Leon! exclamă Vega. Ia uite!

— Tony... murmură sergentul.

Singurul supraviețuitor al luptei de pe dealul Ninja era un fost membru al echipajului BANNER. Leon se apropie de Escobedo, care nu-și pierduse cunoștința.

— *Canalie afurisită ce ești! AI SĂ CRĂPI DE MÂNA MEA!* urlă Leon, îndreptându-și arma asupra lui.

— Nu! răcni Clark.

Interdicția verbală nu avu nici un efect, astfel încât Clark îi repezi un pumn, culcându-l la pământ.

— Ești soldat, ce mama dracului! Poartă-te ca atare! Tu și Vega, suiți-l pe amicul vostru în elicopter!

Echipa OMEN traversă din nou pajiștea. Mai mulți dintre cei

împuşcaţi în timpul atacului nu erau decât răniţi. Americanii îi lichidară cu câte un glonţ. Căpitanul îşi adună oamenii, numărându-i cu degetul.

— Bravo, îi laudă Clark. Sunt toţi prezenţi?

— Da.

— O.K., uite că ne vine şi taxiul.

Elicopterul Pave Low îşi făcu apariţia dinspre vest, fără a se lăsa pe sol nici acum. La fel ca odinioară, îşi spuse Clark. Un elicopter care atingea pământul putea declanşa explozia unei mine. În cazul de faţă ar fi fost puţin probabil, însă colonelul ajunsese la vârstă pe care o avea tocmai pentru că obişnuia să ia în calcul toate riscurile. Clark îl înşfăcă de braţ pe Escobedo – între timp reuşise să-l identifice – îmbrâncindu-l pe podeaua elicopterului. Aici îl preluă altcineva din echipaj şi, înainte ca John Clark să se așeze împreună cu prizonierul, aparatul MJ-53J îşi luă zborul, îndreptându-se spre nord. Clark ordonă unui. Soldat să-l păzească pe senor Escobedo, apoi se duse către scaunul pilotului.

lisuse, se cruci Ryan.

Numărase opt cadavre – cele mai apropiate de elicopter, închise butonul care acţiona motorul minimitrاليerei, îngăduindu-şi să se relaxeze – de data asta cu adevărat. Tocmai descoperise că relaxarea era ceva destul de relativ. Să fii o ţintă vie era cu mult mai rău decât să zbori în coada unui blestemat de elicopter. *Uimitor*, se miră el. În clipa aceea, cineva îi puse mâna pe umăr.

— I-am prins pe Cortez şi pe Escobedo. Vii! îi strigă Clark.

— Escobedo? Ce mă-sa căuta...?

— Ai motive să te plângi?

— Ce naiba o să facem cu el? întrebă Jack.

— În orice caz, nu-l puteam lăsa acolo, nu crezi?

— Dar ce...?

— Dacă vrei, îi pot da jigodiei o lecţie de zbor, se oferi Clark, arătând din cap spre trapa din coada elicopterului. *Dacă învaţă să dea din aripă înainte de-a se izbi de pământ, norocul lui...*

— Nu, fir-ar să fie. Asta s-ar numi asasinat.

— Nici mitraliera de lângă dumneata nu-i un stilou pentru semnat tratate de negociere, îi atrase atenţia Clark, surâzând larg.

— O.K., oameni buni, se auzi din interfon, glasul colonelului, întrerupându-le conversaţia. Încă o escală şi s-ar putea zice că ne-am îndeplinit misiunea.

29

Unele completări

Totul pornise de la avertismentul președintelui. Amiralul Cutter nu era obișnuit să controleze dacă ordinele sale erau aduse la îndeplinire. În cariera lui de ofițer de Marină, învățase că ordinele erau niște dispoziții pe care le dădeai, urmând ca alții să le execute sau pe care le executai tu însuși. Sună la CIA, cerând să vorbească cu domnul Ritter, căruia îi puse întrebarea – de altfel pe cât de inutilă, pe atât de insultătoare. Cutter știa că-l umilise deja pe acest om, drept care o nouă jignire n-ar fi fost o mișcare prea inteligentă... dar dacă totuși președintele avea dreptate? Riscul era prea mare ca să nu-și ia măsuri de precauție. Reacția lui Ritter îl puse pe gânduri. Se așteptase să-i răspundă pe un ton agasat, în schimb el îi vorbise ca oricare alt funcționar guvernamental, declarând că, desigur, ordinele fuseseră executate. Ritter era un vulpoi abil și viclean, dar chiar și o fire ca a lui își avea propriile limite, dincolo de care se ghiceau adevăratele sentimente. Cutter era conștient că în relațiile sale cu directorul-adjunct acest prag fusese depășit. Ritter ar fi trebuit să se arate supărat, dar n-o făcuse.

Aici e ceva e în neregulă. Consilierul prezidențial pe problemele de securitate națională își impuse să nu se lase pradă gândurilor negre. *E posibil ca ceva să fie în neregulă.* Poate că Ritter era un adept al jocurilor minții. Sau poate ajunsese la concluzia că acest deznodământ era singura ieșire din situația creată. Cutter răsuci în minte fel și fel de ipoteze, resemnându-se să accepte inevitabilul. La urma urmei, lui Ritter îi convenea funcția de director-adjunct al departamentului Operațiuni. Acolo era „parcela” lui – cum se exprimau cei din guvern. Până și cei mai înalți funcționari de stat aveau câte un domeniu al lor. Nici unuia dintre ei nu i-ar fi surâs ideea de-a renunța la dreptul de-a avea un cabinet, o secretară, un șofer, dar mai ales la titlul care-i desemna ca fiind persoane importante, indiferent care le-ar fi fost salariul. Așa cum suna o replică dintr-un film, pierderea funcției de stat însemna reintrarea în viața de toate zilele, unde oamenii așteptau ca rezultatele concrete să confirme afirmațiile din ziarele

guvernamentale și pronosticurile Centrului Național de Date Statistice. Câți nu rămâneau în aparatul de stat numai pentru pază, avantaje și „izolare reală”? Cutter era convins că această categorie depășea ca număr pe cei ce considerau că-și slujeau poporul în mod cinstit.

Însă chiar dacă exista și un risc, își spuse Cutter, acesta rămânea deocamdată o simplă supoziție, drept care se impuneau alte câteva verificări. Așadar, sună la Hulburt Field, cerând legătura cu secția de Operațiuni Aeriene.

— Doresc să vorbesc cu colonelul Johns.

— Colonelul Johns e plecat în misiune, domnule și nu avem cum să-l contactăm.

— Trebuie să știu unde-i plecat.

— Regret, dar nu vă pot da această informație, domnule.

— Cum adică „nu mi-o poți da”, domnule căpitan?

Comandantul forțelor aeriene pentru operațiuni speciale își încheiase ziua de muncă, lăsând de permanență pe unul dintre piloții de elicoptere.

— Adică nu știu, domnule, răspunse căpitanul.

I-ar fi plăcut ca la o întrebare atât de stupidă să poată da o replică mai impertinentă, însă apelul telefonic venise pe firul scurt și nu putea ști cine sunase.

— Cine deține date asupra misiunii?

— Nu cunosc nici asta, domnule, însă mă pot informa.

Să fi fost un simplu nătăraș picat de pe altă lume? se întrebă Cutter. *Dar dacă la mijloc era cu totul altceva?*

— Toate aparatele ME-130 sunt la sol, domnule căpitan? insistă amiralul.

— Trei dintre ele sunt plecate în diverse misiuni, domnule. Destinația lor e strict secretă... Vreau să spun că destinația avioanelor noastre este de cele mai multe ori secret militar. În plus, cu uraganul care face ravagii la sud de noi, pregătim o decolare o mare parte din aparate, în eventualitatea că furtuna se va abate și pe aici.

Cutter i-ar fi putut cere pe loc informația care-l interesa, dar ar fi însemnat să-și dezvăluie identitatea. Însă chiar și atunci, subofițerul cu care stătea de vorbă și pe care-l presupunea ca fiind în vârstă de vreo douăzeci de ani, ar fi putut refuza categoric să-i răspundă, pentru că așa primise ordin. Băiețandrii ca el știau că nu vor fi niciodată pedepsiți fiindcă nu luaseră singuri inițiativa de-a comunica date despre care li se pusese în

vedere să nu discute – cel puțin nu la telefon, indiferent că linia era confidențială sau nu. În plus, o asemenea solicitare ar fi atras atenția asupra anumitor lucruri, ceea ce trebuia evitat cu orice preț...

— Foarte bine, zise Cutter într-un târziu, închizând telefonul. Imediat după aceea sună la Baza Andrews.

Primul care descoperi că vor avea necazuri fu Larson, al cărui Beechcraft survola punctul de evacuare al echipei FEATURE. În ciuda durerii provocate de rana din picior, Juardo privea pe geam, scrutând împrejurimile prin ochelarii speciali.

— Hei, băieți, văd niște camioane la sol, undeva în dreapta. Cred că-s vreo cin'spe.

— Grozav, mormăi pilotul, apăsând butonul microfonului.

— CLAW, aici LITTLE. Terminat.

— EYES, aici CLAW, răspunse elicopterul Combat Talon.

— Vă anunțăm că am reperat activitate la sol, la circa șase kilometri sud-vest de FEATURE. Repet: camioane la sol. Deocamdată nu zăresc pe nimeni. Preveniți echipa FEATURE și pe CAESAR asupra unor eventuali intruși.

— Am înțeles. Îi chem imediat.

— Iisuse, sper să nu se grăbească, vorbi Larson în interfon. Coborâm să aruncăm o privire mai îndeaproape.

— Bine gândit, băiete.

Larson extinse flapsurile, reducând la limită turația motoarelor. Vizibilitatea era minimă, iar zborul printre munți pe timp de noapte nu se număra printre distracțiile sale favorite. Juardo privi în jos prin ochelarii speciali, însă pădurea era prea deasă.

— Nu văd nimic.

— Mă întreb de câtă vreme stau acolo camioanele...

Chiar atunci la sol izbucniră lumini vii, undeva la vreo cinci sute de metri mai jos de pisc. Urmară alte câteva, mai mici, ca niște licurici. Larson vorbi din nou în microfon.

— CLAW, aici LITTLE EYES. Se pare că se dă o luptă ceva mai în vale de punctul de evacuare al echipei FEATURE.

— Am recepționat mesajul.

— Am înțeles... Ne vom conforma, răspunse colonelul mesajului primit de pe ME-130. Din partea comandantului către întreg echipajul: se pare că se trage cu arma la următorul punct

de evacuare. De data asta o să fie cu cântec!

În aceeași clipă, se întâmplă ceva neașteptat. Elicopterul se lăsa cu o tălpică pe pământ, reducând turația elicei.

— Ce-a fost asta, Buck?

— Hopa! exclamă mecanicul de zbor. Cred că avem necazuri. O scădere de presiune – probabil o valvă stricată la motorul doi. Pierdem viteză.

La trei metri deasupra capului său un resort cedase, deschizând o valvă mai mult decât era cazul. Pe acolo ieșea aerul care ar fi trebuit să circule în interiorul turbomotorului. Defecțiunea reducea combustia din motor, consecința fiind reducerea vitezei din turbine și creșterea temperaturii în conducta din coada aparatului, datorită pierderii unui volum de aer. Johns și Willis se lămuriră care era situația, prin simpla citire a instrumentelor de bord, însă așteptau ca sergentul Zimmer să le explice cauza defecțiunii. Motoarele erau specialitatea lui.

— Vorbește, Buck, ordonă Johns.

— Am pierdut 26 din putere la motorul doi, domnule colonel. Nu-l pot repara. Valva e defectă. Oricum, mai rău de-atât nu poate fi. Temperatura conductei din coada aparatului ar trebui să se stabilizeze undeva în jurul valorii maxime admise. Mă rog, e posibil să se întâmple așa. Încă n-am ajuns într-o situație disperată, domnule colonel. Sunt cu ochii în patru.

— Bine, mârâi pilotul, furios pe valvă, nu pe Zimmer.

Vestea nu era prea îmbucurătoare. Până atunci totul mersese – poate chiar prea bine. Ca cei mai mulți veterani de război, Paul Johns era un om extrem de sceptic. Începu să învârtă în minte tot felul de considerațiuni privind puterea motorului și greutatea aparatului. Trebuia să treacă peste munții ăia blestemați, să facă plinul și să se înapoieze în Panama.

Dar mai întâi avea de salvat niște oameni.

— De cât timp dispunem?

— Patru minute, îl anunță căpitanul Willis. Îi vom vedea de îndată ce vom depăși creasta de colo. Am început să pierdem viteză, domnule colonel.

— Mda, am remarcat și eu, încuviință Johns, cu ochii la instrumentele de bord.

Un motor avea puterea 104 față de cea normală, celălalt puțin peste 73. Întrucât acest neajuns nu-i împiedica să-și îndeplinească următoarea etapă a misiunii, deocamdată se bazau pe injectorul din partea superioară. Colonelul comandă

pilotului automat să urce la o altitudine mai mare. Zborul pe deasupra coamelor muntoase avea să fie ceva mai dificil acum când puterea motoarelor scăzuse, iar greutatea elicopterului crescuse odată cu suirea soldaților la bord.

— Acolo jos e luptă, nu glumă, comentă Johns după un minut de tăcere.

Instrumentele sale pentru vizibilitate pe timp de noapte îi arătau o intensă activitate la sol. Johns apăsă pe butonul radioemitorului.

— FEATURE, aici CAESAR. Terminat.

Nici un răspuns.

— FEATURE, aici CAESAR. Terminat.

Repetă apelul de încă două ori.

— CAESAR, aici FEATURE. Suntem atacați.

— FEATURE, am recepționat mesajul. De altfel, vedem și noi, băiete. V-am reperat la vreo trei sute de metri mai jos de punctul de evacuare. Suiți pe culme, vă acoperim noi. Repet: vă acoperim noi.

— Inamicul e foarte aproape, CAESAR.

— Alergați spre punctul de evacuare. Repet: alergați spre punctul de evacuare. Vă acoperim noi, vorbi calm colonelul. *Haideți, flăcăi. Am mai fost pe-aici și altădată. Știm bine cum merge treaba...*

— Întrerupeți transmisiunea.

— Am înțeles. FEATURE, aici Șase. Îndreptați-vă spre punctul de evacuare. Repet: porniți spre punctul de evacuare. Chiar acum.

Colonelul Johns apăsă pe butonul interfonului.

— Buck, toată lumea să fie pregătită! Trăgătorii la posturi! Avem probleme la punctul de evacuare. La sol sunt oameni de-ai noștri. *Repet: LA SOL SUNT OAMENI DE-AI NOȘTRI.* Așa că fiți atenți cum umblați cu afurisele alea de arme!

Pe vremea când lupta în Laos, Johns își dorise de mii de ori să fi primit o asemenea misiune. Elicopterul Pave Low era dotat cu un blindaj din titan, cântărind peste cinci sute de kilograme și care bineînțeles proteja motoarele, rezervorul de combustibil și sistemul de transmisie. Echipajul nu beneficia de veste antiglonț, mult mai puțin eficiente. Restul aparatului nu era la fel de privilegiat – chiar și un copil ar fi putut vârî o șurubelniță prin învelișul de aluminiu – dar asta era situația. Clark survolă punctul de evacuare de la o înălțime de trei metri și o depărtare de vreo

doi kilometri, rotindu-se în sensul acelor ceasornicului, ca să vadă cum stăteau lucrurile la sol. Situația nu părea deloc trandafirie.

— Nu-mi miroase a bine, domnule colonel, mărturisi Zimmer prin interfon.

Sergentul Bean, postat la una dintre mitraliere, era de aceeași părere, însă nu scotea de vorbă. Ryan, care nu văzuse nimic în nici unul din punctele de aterizare, tăcea și el.

— Am pornit, Buck.

— Așa se pare.

— O.K., mă rotesc în direcția lor. Atenție, echipaj, ne apropiem de punctul fierbinte, ca să aruncăm o privire mai îndeaproape. Puteți riposta dacă se va trage asupra voastră, dar nu faceți nici o altă mișcare decât la ordinul meu. Aștept confirmarea.

— Aici Zimmer. Confirm.

— Aici Bean. Confirm.

— Aici Ryan. Confirm.

Și-așa nu văd nimic în care să pot trage.

Situația era mai proastă decât părea la prima vedere. Atacatorii trimiși de Cartel aleseseră să se apropie de punctul de evacuare din direcția cel mai puțin probabilă. Acest traseu îi dusesese tocmai spre punctul alternativ de evacuare stabilit de FEATURE, drept care echipa nu avusese răgazul de-a pregăti un dispozitiv de apărare. Mai mult decât atât, o parte dintre atacatori supraviețuiseră luptei împotriva grupului KNIFE, așa încât câștigaseră o oarecare experiență. De pildă, înțeleseseră că uneori prudența impunea o înaintare mai rapidă, nu încetinirea pasului. Aflaseră și de existența elicopterului, însă nu cunoșteau prea multe despre el. De-ar fi știut ce arme se găseau la bordul lui, de bună seamă că ostilitățile ar fi încetat chiar în acea clipă. Însă inamicul se aștepta ca elicopterul salvator să nu dispună de arme și asta din simplul motiv că niciodată nu întâlniseră altfel de cazuri. Așa cum se întâmpla de regulă într-un conflict armat, sortii luptei se hotărau în funcție de scopuri sau erori, de știință sau ignoranță. FEATURE se retrăgea rapid, lăsând în urmă mine și explozibili instalați la repezeală, dar, la fel ca și până atunci, pentru atacatori pierderile constituiau nu atât un avertisment, cât un imbold. Oamenii trimiși de Cartel pe Ninja Hill învățaseră o lecție. Așadar, împărțindu-se în trei grupe, începură să încercuiască punctul de evacuare.

— Am prins un semnal luminos, anunță căpitanul Willis.
— FEATURE, aici CAESAR. Confirmați punctul de evacuare.
— CAESAR, aici FEATURE, ați recepționat semnalul nostru luminos?

— Da. Sosim chiar acum. Ieșiți cu toții la loc deschis. Repet: ieșiți cu toții la loc deschis, ca să vă putem vedea.

— Vreo trei de-ai noștri au rămas în urmă. Facem tot posibilul.

— Mai aveți treizeci de secunde, îi informă colonelul.

— Vom fi gata.

Ca și în celelalte ocazii, trăgătorii auziră doar jumătate din conversație, urmată de instrucțiunile adresate lor:

— Către întregul echipaj: am ordonat soldaților noștri să iasă la loc deschis. De îndată ce-i numărăm, vreau să vă ațintiți armele asupra întregii zone. În principiu, nu vor fi acolo decât oamenii noștri. Dacă zăriți vreun intrus, trageți fără milă. Ryan, asta înseamnă să bagi toți dracii în mitraliera aia pe care-o ții în mână!

— Am înțeles, domnule colonel, răspunse Jack.

— Cincisprezece secunde. Ochii în patru, băieți.

Totul se petrecu fără veste. Nimeni nu apucă să vadă din ce parte se deschisese focul. Elicopterul Pave Low se rotea, coborând rapid spre sol, însă nu putea evita complet apropierea inamicului. Șase dintre atacatori îl auziră venind, apoi zăriră silueta lui întunecată profilată pe cerul înnorat Ochiră toți șase simultan și apăsară pe trăgaci. Gloanțele de calibrul 7,62 străpunseră podeaua elicopterului. Sunetul fusese caracteristic, amintind de grindina căzută pe un acoperiș de tablă. Majoritatea celor aflați la bord îi înțeleseră imediat semnificația. Cei care încă nu pricepuseră ce se întâmplase se dumină în momentul când auziră un țipăt. Cineva fusese rănit.

— Luăm foc, domnule colonel! anunță Zimmer prin interfon.

În aceeași clipă își îndreptă arma spre sol, trăgând o rafală scurtă. Aerul vibră din nou în jurul elicopterului. Traectoria trasoarelor arăta cât se poate de clar ce fel de aparat era Pave Low, precum și poziția sa exactă. Drept urmare, atacatorii deschiseră iarăși focul.

— Dumnezeuule!

Gloanțele loveau parbrizul blindat. Nu reușeau să-l spargă, însă smulgeau mici așchii de sticlă, scoțând scântei asemănătoare unor licurici. Instinctiv, Johns smuci maneta spre

dreapta, căutând să iasă din bătaia armelor. Numai că manevra lăsa descoperită partea stângă a elicopterului.

Ryan era speriat cum nu fusese în viața lui. Avea impresia că jos erau o sută, două sute, o mie de țevi de armă, toate pironite asupra lui. Ar fi vrut să se ascundă în gaură de șarpe, însă știa că locul cel mai sigur era în spatele mitralierei cântărind peste cinci sute de kilograme. Ryan privi de-a lungul țevelor rotitoare spre punctul unde tirul părea a fi cel mai intens și apăsă pe trăgaci.

Avu senzația că ținea în brațe un ciocan pneumatic. În același timp, zgomotul îi sugera un uriaș care ar fi sfâșiat în bucăți o pânză de corabie. În fața ochilor săi țâșni o limbă de foc lungă de aproape doi metri și lată de vreun metru, atât de strălucitoare, încât aproape că-l orbea. În schimb, mănunchiul de trasoare se distingea clar și Ryan îl văzu căzând asupra fulgerelor care continuau să clipească pe pământ. Dar nu pentru multă vreme. Roti mitraliera pe soclul ei, ajutat de mișcările giratorii ale elicopterului și de incredibila vibrație a armei. Jerba de trasoare pluti deasupra țintei câteva secunde.

În clipa când își ridică degetul de pe trăgaci, fulgerele de la sol dispăruseră.

— Ei, drăcia dracului, murmură el, atât de uluit, încât pentru moment uită de primejdie.

Își alege o altă țintă și se puse pe treabă, de data asta trăgând rafale scurte. Apoi elicopterul se îndepărtă și nu mai avu în ce să ochească.

La pupitrul de comandă, Willis și Johns studiau cu atenție cadranele instrumentelor de bord. Spre marea lor surpriză, elicopterul nu suferise avarii importante. Aparatele de control, protejate și ele de blindaj, motoarele, sistemul de transmisie și rezervorul de combustibil nu puteau fi atinse de gloanțele de pușcă. Cel puțin teoretic.

— Avem niște răniți aici, în spate, raportă Zimmer. Haideți să sfârșim ce-am început, domnule colonel.

— O.K., Buck, te-am auzit.

Colonelul roti elicopterul, luând-o spre stânga și se îndreptă din nou spre punctul de evacuare.

— FEATURE, aici CAESAR. Mai încercăm o dată.

Până și Johns își pierduse tonul imperturbabil. Stilul de luptă nu se schimbase prea mult, în schimb el câștigase în vârstă și în experiență.

— Inamicul se apropie! Mișcă-ți fundu' dom'le! Suntem cu toții

aici! Suntem aici!

— Douăzeci de secunde, fiule. Atenție, echipaj! Ne înapoiem la punctul de evacuare. Peste douăzeci de secunde.

Elicopterul se opri în loc și se roti în aer, renunțând să mai survoleze în cerc. Johns spera că cei de jos vor fi luați prin surprindere de această manevră. Ambală motoarele la maximum și înclină aparatul cu botul în jos, lăsându-se rapid spre punctul de aterizare. La două sute de metri depărtare, aduse din nou elicopterul în poziție orizontală, reducând din viteză. Era o manevră în care excela și pe care o repetase de nenumărate ori la viața lui. Elicopterul își pierdu viteza exact deasupra locului stabilit și se lăsă greoi la sol, întrucât motorul doi își micșorase turația. Simțind pământul sub tălpici, Johns se încordă din tot trupul, temându-se să nu declanșeze explozia vreunei mine, însă nu se întâmplă nimic, așa că rămase acolo unde se găsea.

Urmară câteva momente lungi cât niște ani. Sub efectul adrenalinei, trupurile și creierele se supuneau unui ritm interior, care nu mai avea nimic de-a face cu ticăitul unui ceasornic. Ryan avea impresia că distinge paletele elicei învârtindu-se una câte una. Ar fi vrut să se uite spre carlingă, să vadă dacă soldații suiseră la bord, însă misiunea sa era să-și ațintească mitraliera prin ușa din stânga către sol. Brusc, își dădu seama că nimeni nu-i va ridica statuie dacă făcea economie de muniție. De îndată ce se asigură că nu avea soldați americani în bătaia gloanțelor, apăsă pe trăgaci și slobozi o rafală spre pâclul de copaci, rotind mitraliera într-un cerc larg și secerând totul în cale la o înălțime de vreo treizeci de centimetri de la sol. De cealaltă parte a elicopterului, Zimmer îi imită exemplul.

Clark privi afară pe ușa din spate. Bean se afla la mitraliera sa, fără s-o poată folosi. În fața lui se vedeau americanii alergând spre elicopter, dar dând impresia că se mișcau cu încetinitorul, în acea clipă, inamicul ascuns printre copaci deschise focul.

Din locul unde se găsea, Ryan nu putea să creadă că cineva mai rămăsese în viață acolo unde secerase el cu mitraliera. Iată însă că existau supraviețuitori. Zări o scânteie în cadrul ușii și înțelese că trebuia să fi fost un glonț tras asupra lui. Nu se mai feri. Nu avea unde să se ascundă, deși știa că părțile laterale ale elicopterului erau cele mai vulnerabile. Cercetă o clipă împrejurimile, să vadă de unde veneau împușcăturile, apoi îndreptă țevile mitralierei într-acolo și începu din nou să tragă. Avea impresia că reculul armei va răsturna elicopterul într-o

parte.

Flacăra țâșnită din mitralieră făcea o breșă în praful spulberat de elice. Printre copaci continuau să fulgere armele inamice.

Clark auzi țipete venind de afară și dinăuntru elicopterului, acoperind răpăitul de mitralieră. Simți cum gloanțele loveau în coasta aparatului, apoi văzu doi oameni prăbușindu-se chiar lângă elicea din spate, în timp ce ceilalți se grăbeau să suie la bord.

— La dracu'!

Sărind în picioare, alergă la ușă, împreună cu Chavez și Vega. Clark îl săltă în brațe pe unul dintre soldații căzuți, târându-l către ușa de îmbarcare, în vreme ce Chavez și Vega îl cărau pe celălalt. În jurul lor gloanțele ricoșau în pământ, stârnind nori de praf. Vega se rostogoli în țărână la nici doi metri de ușă, trăgându-și povara după el. Clark îl împinse pe celălalt rănit în elicopter, unde-l preluară membrii echipajului, apoi se întoarse să-i ajute pe ceilalți. Îl luă în brațe pe soldatul rănit, în timp ce Chavez se opintea să-l care pe Vega. Clark îl apucă pe rănit de subsuoară, mergând cu spatele până la elicopter. Ding îl sui pe *Oso* la bord, împingându-l de picioare înăuntru, apoi sări peste trupul lui, prinzându-se de soclul mitralierei chiar în clipa când *Pave Low* începea să se ridice de la sol. O rafală inamică pătrunse pe ușă, însă acum *Bean* avea câmp liber să ochească, așa că mătură întreaga suprafață cu o ploaie de gloanțe.

Elicopterul abia reușise să se desprindă de pământ. Acum avea o greutate suplimentară de câteva tone și încerca să zboare la peste trei mii de metri altitudine, cu turația redusă la ambele motoare. De pe scaunul pilotului, colonelul *Johns* înjură aparatul greoi. *Pave Low* se chinui să se mai înalțe câțiva metri, rămânând totuși în bătaia gloanțelor de la sol.

Furioși la culme că cei pe care voiau să-i ucidă erau pe cale să le scape, atacatorii încercară pentru ultima oară să le zădărnicească fuga. Văzând elicopterul ca pe un trofeu, ca pe o apariție sinistră care-i privase de izbândă și le omorâse camarazii, oamenii Cartelului deciseră că nu-i puteau lăsa pe americani să le scape printre degete. Peste o sută de puști deschiseră focul asupra elicopterului care se legăna deasupra lor, nereușind să se înalțe.

Ryan auzi vâjâitul gloanțelor pătrunse chiar pe ușă în care se afla. Nu știa unde ricoșaseră, în schimb era convins că fuseseră țintite înspre el și arma lui. Își învinsese teama. Fiecare fulger

țâșnit din țeștile de pușcă reprezenta o țintă, așa că-și îndrepta de fiecare dată mitraliera în acea direcție. Alegea țintă după țintă, apăsând pe trăgaci și schimbând mereu direcția de tir. Siguranța - atâta cât era - consta în eliminarea cât mai grabnică a pericolului. Nu avea unde să fugă și știa că posibilitatea de-a riposta era un lux pe care și l-ar fi dorit fiecare dintre cei aflați la bord, însă de care beneficiau doar trei persoane. Nu-și putea dezamăgi însoțitorii. Își roti mitraliera de la stânga la dreapta și înapoi, în rafale de câteva secunde care păreau lungi cât niște ore, trăind senzația că auzea vâjâitul fiecărui glonț în parte. Ceva îl izbi în casca de protecție și capul îi zvâcni spre spate, însă se aplecă din nou și apăsă iarăși pe trăgaci, revărsând în jur o ploaie de gloanțe. Deodată își dădu seama că trebuia să ridice mâinile, îndreptând în jos țeștile armei, pentru că ținta rămăsese undeva sub el. O fracțiune de secundă avu impresia că nu el, ci inamicul se îndepărta, apoi totul luă sfârșit. O clipă nu-și putu desprinde palmele de mitralieră. Încercă să facă un pas înapoi, dar mâinile refuzau să-l asculte, până când, printr-un efort de voință, le sili să se supună la comenzi. Le simți căzându-i inerte de-a lungul trupului. Își scutură capul ca să-și limpezească mintea. Era asurzit de zgomotul mitralierei, așa că-i trebuiră vreo câteva secunde până să poată auzi țișetele ascuțite ale răniților. Privi în jurul său, constatând că elicopterul era plin de fumul acid al mitralierelor, pe care curentul de aer tot mai puternic din timpul zborului îl risipea puțin câte puțin. Încă îl dureau ochii din pricina focurilor de armă și se clătina pe picioare, cuprins brusc de oboseala ce urma unei activități epuizante. Ar fi vrut să se așeze jos, să se culce, să adoarmă și să se trezească în alt loc.

Unul dintre țișete venea de undeva, de foarte aproape. Era sergentul Zimmer, care zăcea trântit pe spate, rostogolindu-se când în dreapta, când în stânga, cu amândouă mâinile încleștate pe piept. Ryan se duse să vadă ce se întâmplase.

Zimmer primise trei gloanțe în piept și acum se îneca cu propriul său sânge. De pe buze și din nări i se prelingea o spumă trandafirie. Un alt glonț îi sfărâmasese umărul drept, însă rana nu era la fel de gravă ca cea din plămâni. Sergentul pierdea sânge, stingându-se chiar sub ochii lui Ryan. Jack nu se îndoia că sfârșitul lui Zimmer nu era departe. Oare se afla vreun medic la bord? El, unul, l-ar fi putut ajuta cu ceva pe rănit?

— Aici Ryan, vorbe Jack în interfon. Sergentul Zimmer e rănit. Nu-i dau prea multe șanse.

— Buck, se auzi imediat vocea colonelului. Buck, ce-i cu tine?

Zimmer încercă să răspundă, dar nu reuși. Firul său interfon fusese smuls de un glonț. Strigă ceva ce Jack nu înțelegea. Atunci Ryan întoarse capul și răzni din toate puterile către ceilalți, care păreau să ignore sau să nu le pese de ce se întâmpla aici.

— *UN DOCTOR! UN SANITAR!* adăugă el, necunoscând termenul folosit în armată.

Clark îl auzi și porni imediat spre ei.

— Stai liniștit, Zimmer, totul va fi bine, îi spuse Jack.

Atâta lucru își mai amintea și el după cele câteva luni de stagiul în Marina Militară. Oamenii aveau nevoie să se agațe de ceva ca să trăiască.

— O să-ți bandajăm rana și-ai să te faci bine. Țin-te tare, sergent. Doare al naibii, dar o să te înzdrăvenеști curând.

O clipă mai târziu, Clark ajunsese lângă ei. Desfăcu vesta antiglonț a mecanicului de zbor, fără să ia în seamă urlatul de durere al acestuia în momentul când îi atinse umărul sfărâmat. Pentru Clark, priveliștea însemna o revenire prea violentă la anii tinereții și la imaginile de atunci, pe jumătate îngropate în negura timpului. Aproape că uitase cât de îngrozitoare, cât de cumplite erau asemenea momente. Deși își putea recăpăta sângele rece mai rapid decât ceilalți, oroarea de-a se vedea neputincios pe timpul schimbului de focuri și în fața consecințelor acestuia era un sentiment copleșitor. În această clipă se simțea neputincios, își dădea seama limpede, văzând pe unde pătrunseseră gloanțele. Ridică privirea către Ryan și clătină din cap.

— Copiii mei! urlă Zimmer.

Sergentul avea un motiv ca să trăiască, numai că acesta nu se dovedea de ajuns.

— Povestește-mi despre ei, îl îndemnă Ryan. Spune-mi ceva despre copiii tăi.

— Sunt șapte... Am șapte copii... Trebuie să... Nu se poate să mor... Copiii... copiii au nevoie de mine...

— Fruntea sus, sergent, o să te ducem la spital. Să vezi c-ai să te faci bine, îl asigură Ryan, cu ochii împăienjeniți de lacrimi la gândul rușinos că mințea un muribund.

— Au nevoie de mine...

Glasul îi devenea tot mai slab, pe măsură ce sângele îi inunda gâtul și plămânii.

Ryan înălță ochii către Clark, în speranța că mai rămânea ceva

de spus. Clark îi susținu privirea fără un cuvânt. Ryan se uită din nou la Zimmer și-l apucă de mâna teafără.

— Șapte copii? repetă Jack.

— Au nevoie de mine, gemu Zimmer, știind de-acum că nu va mai ajunge lângă ei, că nu va apuca să-i vadă crescând, căsătorindu-se și devenind părinți, că nu va fi alături de ei ca să-i povățuiască și să-i ocrotească. Nu-i fusese sortit să-și facă datoria de tată până la capăt.

— Să-ți povestesc eu ceva despre copiii tăi. Ceva ce nu știi nici tu, se adresează Ryan sergentului care trăgea să moară.

— Cum? Ce anume?

Nedumerit, aștepta să audă de la Ryan răspunsul la marea întrebare a vieții. Jack nu deținea acest secret, așa că-i spuse ce-i trecea prin minte.

— Vor merge cu toții la colegiu, prietene, murmură Ryan strângându-i mâna cu toată puterea. Ai cuvântul meu, Zimmer. Toți copiii tăi vor merge la colegiu. Voi avea eu grijă de asta. Îți jur pe ce-am mai sfânt că așa se va întâmpla.

Auzindu-l, chipul sergentului se mai destinse puțin, dar, înainte ca Jack să-și dea seama ce sentiment îl animase o clipă pe rănit, expresia acestuia se schimbă din nou și de pe fața lui se șterse orice urmă de emoție. Ryan apăsă pe butonul interfonului.

— Zimmer a murit, domnule colonel.

— Am înțeles.

Ryan fu șocat de acea confirmare plină de răceală. Nu putea ști ce gânduri roiau în mintea lui Johns: *Dumnezeule mare! Ce-am să le spun acum lui Carol și copiilor?*

Sergentul murise cu capul pe brațele lui Ryan. Jack îl dădu ușurel deoparte, culcându-l pe podeaua metalică a elicopterului. Clark îl apucă pe tânăr cu brațele sale vânjoase, trăgându-l la pieptul său.

— Așa am să fac, repetă Jack cu un glas gâtuit. Să știi că n-am mințit. Am să-mi țin făgăduiala.

— Sunt convins. Și el a fost convins. Zău că da.

— Vorbești serios?

Cu lacrimile șiroind pe obraz, lui Jack îi venea greu să repete cea mai importantă făgăduială a vieții sale.

— Chiar ești sigur?

— A înțeles ce-ai spus, Jack și te-a crezut. A fost un gest înălțător din partea dumitale.

Clark îl strânse la piept pe Ryan așa cum își îmbrățișa numai

soția și copiii sau pe cei alături de care înfruntase moartea.

Pe scaunul său din dreapta pupitrului de comandă, colonelul Johns își impuse să-și stăpânească durerea, ferecând-o într-un ungher al sufletului, de unde s-o scoată la lumină mai târziu, trăind-o cu toată intensitatea. Acum însă avea de dus la bun sfârșit o misiune. Fără îndoială că Buck ar fi înțeles acest lucru.

Avionul cu reacție la bordul căruia se afla Cutter ateriză la Hilbert Field târziu, după lăsarea întunericului. Aici pe amiral îl aștepta o mașină, care-l duse până la secția de zbor pentru operațiuni speciale. Sosit fără să fi anunțat pe nimeni, Cutter își făcu pe neașteptate apariția în biroul Operațiunii, ca un duh al răului.

— Cine dracu' e șef aici?

Sergentul de serviciu îl recunoscă imediat pe consilierul președintelui pe problemele de securitate națională, întrucât îl văzuse la televizor.

— Poftiți pe ușa aceea, domnule.

Cutter se trezi în fața unui căpitan care moțăia în fotoliul său rotativ. Când se deschise ușa, căpitanul în vârstă de douăzeci și nouă de ani își dezlipi pleoapele și în secunda următoare sări de pe scaun, clătinându-se pe picioare de emoție.

— Vreau să știu unde-i colonelul Johns, zise răspicat amiralul.

— Domnule, e o informație pe care nu am voie s-o...

— Dumneata ai idee cine sunt eu?

— Da, domnule.

— Și-atunci îndrăznești să-mi spui „nu”, domnule căpitan?

— Domnule, așa sună ordinul.

— Domnule căpitan, contramandez toate ordinele care ți-au fost date. Și-acum, răspunde la întrebare. Imediat.

Cutter ridicase tonul cu câțiva decibeli.

— Domnule, nu știu unde.

— În acest caz, găsește pe cineva care știe și adu-mi-l aici.

Căpitanul era atât de speriat, încât alese calea minimei rezistențe. Chemă la telefon pe unul dintre maiori, care locuia chiar în incinta bazei și care se prezintă în birou în mai puțin de opt minute.

— Ce dracu' se întâmplă aici? întrebă maiorul, pășind în încăpere.

— Se întâmplă că am venit eu, răspunse Cutter și că vreau să știu unde colonelul Johns. Nu el e comandantul bazei, ce naiba

dați din colț în colț?

— Da, domnule.

Ce mă-sa înseamnă toate astea?

— Vreți să spuneți că nimeni din unitatea dumneavoastră n-are habar unde se găsește comandantul?

Cutter era atât de surprins că autoritatea funcției sale nu impusese celorlalți supunere necondiționată, încât comise greșeala de a-și vărsa năduful pe alte căi.

— Domnule, în cazul operațiunilor speciale...

— Ce-i aici, tabără de cercetași sau bază militară? răcni amiralul.

— Bază militară, domnule, răspunse maiorul. Colonelul Johns e plecat în misiune. Am ordin să nu discut cu nimeni motivul și destinația operațiunii fără aprobarea autorităților competente. Regret, dar numele dumneavoastră nu figurează pe lista acestora. Așa sunt ordinele, domnule amiral.

Cutter rămase stupefiat, ceea ce avu darul să-i sporească mânia.

— Dumneata știi ce funcție am eu și pentru cine lucrez?

De peste un deceniu nu mai auzise un grad inferior adresându-i-se în felul acesta. Ultima oară distrusese cariera îndrăznețului, strivindu-l ca pe un vierme.

— Domnule, am ordin scris să procedez așa precum v-am spus. Nici măcar președintele nu figurează pe listă, declară maiorul, stând în poziție de drepti.

Scârba dracului! Auzi colo, să numească o bază aeriană a Statelor Unite tabără de cercetași! Fir-ai să fii de amiral, cu funcția ta cu tot!

Pe chipul maiorului se citeau limpede gândurile de mai sus.

Cutter fu nevoit să coboare glasul și să-și stăpânească furia. Avea destul timp să se ocupe de licheaua asta nerușinată. Deocamdată trebuia cu tot dinadinsul să obțină informația necesară. Așadar, începu prin a-și cere scuze, așa, ca de la om la om.

— Domnule maior, te rog să mă ierți. E vorba de ceva extrem de important, numai că nu-ți pot explica nici motivul, nici implicațiile insistențelor mele. Nu-ți pot spune decât că-i o chestiune de viață și de moarte. Colonelul Johns, comandantul vostru, s-ar putea găsi într-un loc unde să aibă nevoie de ajutor. E posibil ca situația să-i fi scăpat de sub control, lucru pe care trebuie să-l aflu cu orice preț. Loialitatea arătată față de

comandantul tău e cât se poate de lăudabilă. Ai dovedit un simț al datoriei absolut exemplar, numai că un ofițer trebuie să mai gândească și cu capul lui. Asta îți cer și dumitale, domnule maior. Îți repet că am nevoie de acele informații. Chiar acum, în clipa asta.

Ceea ce nu reușise prin răsteală, reuși cu vorba bună.

— Domnule amiral, colonelul s-a întors în Panama, la bordul unuia din aparatele noastre ME-130. Nu cunosc motivul și nici ce face acolo – lucru cât se poate de firesc într-o bază de operațiuni speciale, domnule. Practic, toate acțiunile noastre sunt secrete și mai ales acest compartiment. Nici eu nu știu mai mult decât v-am spus, domnule.

— Unde anume s-au dus?

— La Howard, domnule.

— Foarte bine. Cum pot lua legătura cu ei?

— Domnule, nu sunt incluși în rețeaua noastră de transmisiuni. De data asta nu am cum să vă ajut. Ei pot stabili contactul cu noi, dar nu și invers.

— Bine, dar e o nebunie, se cruci Cutter.

— Nu chiar, domnule amiral. Noi procedăm adeseori astfel. La bordul unui ME-130 echipajul se constituie într-o unitate de sine stătătoare. Printre ei se află personal de întreținere și ajutor pentru desfășurarea operațiunii și, afară de cazul când ei ne cheamă pentru ceva anume, sunt de fapt complet independenți de bază. În situația unei probleme de familie sau ceva asemănător, putem încerca să comunicăm prin biroul de operațiuni al Bazei Howard, dar pentru misiunea de față n-am procedat așa. Dacă doriți, pot încerca să stabilesc legătura pentru dumneavoastră, dar vă previn că va dura câteva ore.

— Mulțumesc, în câteva ore pot să ajung la fața locului.

— Vremea începe să strice prin părțile acelea, domnule, îl avertiză maiorul.

— Mulțumesc.

Cutter ieși din birou și se întoarse la mașină. Avionul său făcuse deja plinul. Zece minute mai târziu își lua zborul, cu destinația Panama.

Johns zbura mai ușor acum, îndreptându-se spre nord-est, paralele cu nesfârșita coastă a Anzilor, care formau coloana vertebrală a Columbiei. Zborul era liniștit, însă pe colonel îl preocupau trei lucruri. În primul rând, motoarele nu aveau

puterea necesară pentru a trece munții aflați la vest de el în condițiile actualei greutate a aparatului. Doi: în mai puțin de o oră trebuia să realimenteze cu combustibil. Trei: în fața lui, vremea se înrăutățea din clipă în clipă.

— CAESAR, aici CLAW. Terminat.

— Te ascult, CLAW.

— Când facem plinul, domnule? Întrebă căpitanul Montaigne.

— Mai întâi vreau să mă apropiu de țarm. Poate că, dacă mai consum vreo câțiva litri, mă pot deplasa mai mult spre vest, în vederea alimentării.

— Am înțeles, dar vă previn că am început să captăm semnale radar. Am putea fi detectați. Sunt radare pentru traficul aerian, dar elicopterul nostru e destul de mare ca să apară pe ecrane.

Blestemată treabă! Până atunci, lui Johns îi ieșise cu desăvârșire din minte acest lucru.

— Într-adevăr, e o problemă, răspunse el, adresându-se căpitanului Willis.

— Bineînțeles. La vreo douăzeci de minute în fața noastră există o trecătoare prin care ne-am putea strecura peste munți.

— La ce altitudine?

— Harta arată o mie opt sute. Ceva mai spre vârf valea se adâncește, dar, cu riscul de-a fi detectați... și cu situația atmosferică... Nu știi ce să spun, domnule colonel.

— Hai să vedem cât de sus poate să zboare jucăria asta, zise Johns.

În ultima jumătate de oră încercase să nu forțeze motoarele, dar acum, gata. Trebuia să vadă ce se putea face. Colonelul spori turația la maximum, urmărind pe cadran cum se comporta motorul doi. Acul indicator nu arăta nici măcar șaptezeci și cinci la sută.

— Avaria de la P3 ne dă de furcă tot mai tare, șefule, îl anunță căpitanul Willis.

— Constat și eu.

Încercară să atingă altitudinea permisă de rotor, fără să știe că și acesta suferise o defecțiune, drept care nu mai funcționa la parametrii normali. Elicopterul Pave Low se luptă să mai câștige în înălțime, dar, atingând circa două mii de metri, își încetă ascensiunea, iar apoi începu să se lase în jos, urcând iarăși câțiva centimetri, totuși pierzând treptat din altitudine.

— Dacă am consuma mai mult combustibil... zise plin de speranță Willis.

— Nu-ți face prea multe iluzii, îl temperă colonelul, apăsând butonul radioemițătorului. CLAW, aici CAESAR, nu reușim să trecem dincolo de munți.

— Venim la voi.

— Nu, e prea devreme. Trebuie să realimentăm mai aproape de țărm.

— CAESAR, aici LITTLE EYES. Am aflat de necazul vostru. Ce fel de combustibil vă trebuie pentru monstrul ăla? Întrebă Larson.

Din clipa când soldații fuseseră luați la bord, Larson se ținuse în apropierea elicopterului, conform planului.

— Iubitul, aș arde și urină, dac-aș avea destulă.

— Poți ajunge până la țărm?

— Da. Suntem pe muchie de cuțit, dar cred că reușim.

— Pot să-ți indic un aeroport la o sută de mile de coastă, unde găsești toate cele de trebuință. Am și un rănit, care sângerează și are nevoie de îngrijire medicală.

Johns și Willis schimbă o privire între ei.

— Unde vine asta?

— La viteza de acum, ajungeți în vreo douăzeci de minute. Se numește El Pindo. E un aeroport pentru avioanele particulare. La ora asta târzie din noapte, probabil că-i pustiu. Au zeci de galoane de benzină. E o concesiune a firmei Shell. Am mai fost pe acolo de câteva ori.

— La ce altitudine?

— Sub cinci sute. Aerul e bun și dens pentru elicea dumneavoastră, domnule colonel.

— Hai, zise Willis.

— CLAW, ai recepționat mesajul? Întrebă Johns.

— Da.

— Noi ne vom încerca norocul. Voi luați-o spre vest. Rămâneți destul de aproape, ca să putem ține legătura prin radio, dar evitați să fiți reperați de radare.

— Am înțeles. Ne îndreptăm spre vest, răspunse Montaigne.

În coada elicopterului, Ryan stătea așezat lângă mitraliera lui.

La bord se aflau opt răniți, care fuseseră luați în îngrijire de doi medici. Ryan nu putea face pentru ei mai mult de-atât. Se apropie și Clark.

— O.K., ce facem cu Cortez și Escobedo?

— Noi îl vrem pe Cortez. Cât despre celălalt, la dracu'! Habar n-am. Cum justificăm răpirea lui?

— Și crezi că acum o să-l aducem în fața tribunalului? întrebă Clark, vocea sa acoperind duduital motoarelor și şuieratul vântului.

— Altfel ar fi un asasinat cu sânge-rece. În prezent e prizonierul nostru, iar uciderea prizonierilor se consideră crimă, ai uitat?

Ce mă tot bați la cap cu legea? îl apostrofă în gând Clark.

Știa însă că Ryan avea dreptate. Să ucizi un prizonier constituia o abatere de la regulile meseriei.

— Atunci, îl ducem înapoi.

— Am rata operațiunea, răspunse Ryan.

Știa că vorbea prea pățimaș despre un subiect ca acela. Ar fi trebuit să rămână tăcut și gânditor, însă nu putea datorită atât împrejurări, cât și incidentului din acea seară.

— Iisuse, nu știu ce să fac.

— Unde mergem... adică încotro se îndreaptă elicopterul?

— N-am idee.

Ryan apăsă pe butonul interfonului, ca să ceară informația respectivă. Surprins de răspuns, i-l comunică lui Clark.

— Uite ce e, lasă totul în seama mea. Mi-a venit o idee. De îndată ce aterizăm, îl iau de aici. Larson și cu mine ne vom ocupa de el. Cred că știu ce se va întâmpla...

— Dar...

— De fapt, nu ții neapărat să afli, nu?

— Doar n-o să-l lichidați, protestă Jack.

— Nu, răspunse Clark.

Ryan nu știa ce să înțeleagă din vorbele lui. Dar cum i se oferise o soluție, luă lucrurile ca atare.

Larson ajunsese primul. Aeroportul era abia luminat, cu numai câteva becuri slabe, dar reuși să așeze aparatul pe sol, după care, clipind din semnalizatoare, se îndreptă spre punctul de alimentare cu combustibil. De-abia opri motoarele, că elicopterul ateriză cincizeci de metri mai încolo.

Larson făcu ochii mari. Prin palida lumină albăstruie zări mai multe găuri în trupul elicopterului. Un bărbat în costum de zbor alergă spre el. Larson îi ieși în întâmpinare, conducându-l spre furtunul de alimentare. Extrem de lung și având diametrul de doi centimetri și jumătate, acesta era folosit numai de avioanele particulare. Pompele nu funcționau, dar Larson știa unde se găsea comutatorul, așa că sfărâmă încuietoarea ușii,

descărcându-și arma în ea. În viața lui nu făcuse un asemenea gest, însă – la fel ca în filme – cu cinci gloanțe reuși să desprindă mecanismul de alamă din cadrul de lemn al ușii. Un minut mai târziu, sergentul Bean introducea furtunul de alimentare într-unul dintre rezervoare. Tocmai atunci apăru Clark, aducându-l pe Escobedo. În timp ce un soldat rămăsese cu arma ațintită spre capul acestuia, cei doi agenți CIA se sfătuiră între ei.

— Noi doi ne întoarcem, îl anunță Clark pe pilot.

— Ce? făcu Larson.

Răsucindu-se în loc, văzu că doi soldați îl scoteau pe Juado din Beechcraft, suindu-l în elicopter.

— Îl ducem pe amicul nostru înapoi la Medellin. Dar mai întâi ne rămân câteva lucruri de făcut.

— Grozav, n-am ce zice, comentă Larson.

Revenind lângă aparatul său, se cățăără ca să deșurubeze capacele rezervoarelor de combustibil. Avea de așteptat vreo cincisprezece minute. În schimb elicopterul făcea plinul printr-un furtun cu mult mai gros. Cineva din echipaj duse furtunul la locul său, în timp ce elicea începu din nou să se rotească. Curând elicopterul se ridică din nou în văzduh, dispărând în întuneric. Undeva spre nord sclipiră niște fulgere și Larson îi mulțumi lui Dumnezeu că nu trebuia să zboare în direcția aceea. Îl lăsă pe Clark să se ocupe de alimentare, iar el intră în clădirea aeroportului, să dea un telefon. Partea cea mai nostimă a afacerii era că mai lua și bani pentru ceea ce făcea. Numai că în ceea ce se petrecuse în ultima lună nu era nimic de râs.

— O.K., vorbi în interfon colonelul. Ultima escală, după care pornim spre casă.

— Temperatura motorului mă cam pune pe gânduri, zise Willis.

Motoarele T-64-CE-7 erau proiectate să funcționeze cu kerosen de aviație, nu cu benzină mult mai volatilă și cu cifră octanică periculos de mare folosită de avioanele particulare. Certificatul de fabricație garanta treizeci de ore de utilizare a acestui tip de combustibil, după care valvele injectorului se făceau scrum. Numai că certificatul nu pomenea nici un cuvânt despre valvele defecte și scurgerile de la motor.

— Se pare că va trebui să renunțăm, zise colonelul, făcând semn spre norii care se învolburau în fața lor.

— Realist ca întotdeauna, domnule colonel, nu-i așa? replică

Willis, străduindu-se să se arate cât mai detașat.

Nu era vorba de o simplă furtună cu descărcări electrice, ci de un uragan care le bloca întoarcerea în Panama. Până la urmă, riscurile erau mai mari decât atunci când se trăsesse asupra lor. În cazul unei furtuni nu puteai riposta deschizând focul.

— CLAW, aici CAESAR. Terminat, vorbi Johns în microfonul radioemițătorului.

— Te aud, CAESAR.

— Care sunt previziunile meteo?

— Proaste, domnule colonel. Vă sfătuiesc să vă îndreptați spre vest, să găsiți un punct pe unde să treceți munții și-apoi să încercați să vă apropiați de destinație venind dinspre Pacific.

Willis cercetă cadranele instrumentelor de bord.

— Hopa!

— CLAW, greutatea noastră a sporit cu vreo câteva sute de kilograme. Am impresia că trebuie să căutăm altă soluție.

— Domnule colonel, furtuna se deplasează înspre vest cu o viteză de cincisprezece noduri, iar ruta Panama se situează în cvadrantul din dreapta jos.

Adică ar urma să zburăm numai cu vântul în față, își zise colonelul.

— Dă-mi o cifră estimativă.

— Se apreciază că viteza vântului sus pe creastă va fi de șaptezeci de noduri.

— Ca la carte, comentă Willis. Asta înseamnă că, pentru a ajunge în Panama, trebuie să facem un ocol. Un ocol chiar foarte mare.

Johns încuviință din cap. Nu era destul că trebuiau să înfrunte vântul, acum ploaia adusă de el avea să afecteze simțitor eficiența motoarelor. Performanțele aparatului riscau să fie reduse la jumătate. Nici vorbă să realimenteze pe furtună. Cea mai bună soluție ar fi fost să găsească un loc de aterizare și să rămână acolo. Totuși, Johns nu se hotărî s-o facă. Apăsă din nou pe butonul radioemițătorului.

— CLAW, aici CAESAR. Pornim spre Alternativa Unu.

— Nu sunteți în toate mințile? se cruci Francie Montaigne.

— Nici mie nu-mi prea surâde ideea, domnule colonel, zise Willis.

— Foarte bine, într-o bună zi ai să poți depune mărturie împotriva mea în fața unui tribunal. Obiectivul se află la numai o sută de mile depărtare de coastă și, dacă nici așa nu reușim,

atunci o să ne folosim de vânt ca să ne catapulteze la destinație. CLAW, am nevoie de coordonatele Alternativei Unu.

Ticnitul dracului, înjură în gând Montaigne.

Apoi cu voce tare în microfon:

— Luați legătura cu Alternativa Unu. Am nevoie de coordonatele lor. Chiar în clipa asta.

Murray n-o ducea câtuși de puțin ca pe roze. Deși Adele nu era un uragan dintre cele mai puternice – așa îl asigurase Wegener – priveliștea de dovedea mult mai cumplită decât își închipuise. Valurile mării se ridicau până la doisprezece metri și *Panache*, care în rada portului îi păruse a fi o navă solidă ca un munte de oțel, sălta acum pe talazuri ca o jucărie de copil într-o cadă de baie. Agentul FBI își lipise plasturi cu scopolamină pe frunte și după urechi ca să-i alunge răul de mare, însă deocamdată remediul nu se dovedea prea eficace. Wegener stătea în scaunul său de pe puntea de comandă, fumându-și pipa ca un bătrân lup de mare, în timp ce Murray se agățase de bara de susținere de deasupra capului, simțindu-se la fel ca un acrobat ce executa salturi la trapez.

Nu se găseau în punctul unde ar fi trebuit să se afle. Wegener îi explicase că nu puteau fi decât într-un singur loc. E drept că acela se legăna în toate părțile, însă acolo trebuiau să fie, așa încât Murray îi mulțumea în gând Celui de Sus că marea se mai potolise cât de cât. Se duse până la ușă, ținându-se când de un obiect, când de altul și privi afară spre norii mari și învolburați.

— *Panache*, aici CLAW. Terminat, se auzi în difuzor.

Wegener se ridică și luă microfonul.

— CLAW, aici *Panache*. Terminat. Vă aud slab, dar înțeleg ce spuneți. Terminat.

— Care sunt coordonatele voastre?

Wegener îi indică poziția sa pilotului, care i se păru a avea un glas ca de fetiță. Iisuse, norii începeau să-i învăluie din toate părțile.

— CAESAR se află în zona voastră.

— Am înțeles. Te rog, anunță-l pe CAESAR că aici complicațiile meteorologice sunt sub limita de siguranță. Repet: pentru moment, situația atmosferică e foarte proastă.

— Am înțeles. Îi anunț imediat. Rămâneți pe recepție.

Două minute mai târziu, vocea se auzi din nou.

— *Panache*, aici CLAW. CAESAR spune că vrea să-și încerce

norocul. Puteți face față misiunii?

— Da. Oricum, cel puțin încercăm. Dă-mi timpul aproximativ. Terminat.

— Șaizeci de minute.

— Am înțeles. Suntem gata să-i primim. Ține-ne la curent. Terminat.

Wegener privi spre celălalt capăt al punții de comandă.

— Domnișoară Walters, preiau comanda. Cheamă-i imediat la mine pe Oreza și pe Riley.

— Căpitanul a preluat comanda, comunică locotenentul Walters.

Tânăra era profund dezamăgită. Iată că se găsea în mijlocul unei furtuni tropicale – cea mai palpitantă experiență trăită până atunci. Nici măcar nu suferea de rău de mare, spre deosebire de mulți membri ai echipajului. Prin urmare, de ce n-o lăsa căpitanul să se ocupe în continuare de blestematele alea de manevre?

— Cârma la stânga, ordonă Wegener. Curs nou: trei-trei-cinci. Înainte două carturi.

— Am înțeles. Cârma la stânga. Curs nou: trei-trei-cinci.

Timonierul răsuci cârma, întinzând mâna spre butoanele care acționau elicea.

— Excelent. Cum te simți, Obrecki? Întrebă căpitanul.

— Ca în trenulețul zburător. Mă întreb însă cât o să mai săltăm așa, de colo-colo, adăugă râzând tânărul, fără să-și ia ochii de la busolă.

— Te descurci de minune. Totuși, sună-mă dacă obosești.

— Am înțeles, domnule căpitan.

O clipă mai târziu își făcure apariția Oreza și Riley.

— Ce s-a întâmplat? Întrebă primul.

— Peste treizeci de minute suim pe puntea de zbor, le dădu de veste căpitanul.

— La dracu'! nu se putu stăpâni Riley. Iartă-mă, Red, dar... Afurisită mare.

— O.K., șefule de echipaj. Iar acum că te-ai răcorit, mă bazez pe dumneata să execuți ordinul, i se adresă cu severitate Wegener.

Riley primi reproșul fără comentarii, ca un adevărat profesionist ce era.

— Îmi cer scuze, domnule căpitan. Făgăduiesc să-mi dau toată silința. Să-i spun ofițerului de bord să suie în turnul de control?

Wegener încuviință din cap. Ofițerul de bord era omul cel mai

potrivit ca să comande aterizarea din turnul de control.

— Trimite după el.

Riley plecă, iar Wegener se întoarse către maistrul-timonier.

— Oreza, când mergem la Hotel Corpin, vreau să rămâi dumneata la cârmă. Preiau eu comanda.

— Domnule căpitan, pe o vreme ca asta nu există nici un Hotel Corpin.

— De aceea te și pun la timonă. Dă-i liber lui Obrecki o jumătate de oră și încearcă să stăpânești vasul. Trebuie să oferim pilotului un punct de aterizare cât mai sigur.

— Sfinte Dumnezeule! exclamă Oreza, privind afară pe fereastră. Nu zi vorbă mare, Red!

Johns menținu aparatul la joasă altitudine, rămânând la numai o sută cincizeci de metri de sol. Deconectă pilotul automat, bizuindu-se de-acum mai mult pe priceperea și experiența proprie. Lăsând maneta de gaze pe seama lui Willis, se concentrează la maximum asupra instrumentelor de bord. Vijelia se dezlănțui instantaneu. Cu numai o clipă înainte zburaseră sub un cer degajat, iar acum ploaia biciuia cu furie elicopterul.

— Nu-i chiar atât de rău pe cât mă așteptam, minți cu seninătate Johns, aplecându-se deasupra interfonului.

— Ba după toate alea, mai luăm și leafă, îi ținu isonul Willis, nu fără o nuanță de ironie.

Colonelul cercetă cadranele din fața sa. În acel moment vântul bătea din direcția nord-vest, încetinind întrucâtva înaintarea elicopterului, dar situația asta nu putea dura la nesfârșit. Privirea îi lunecă de la vitezometru la ecranul radarului orientat spre sol. Sistemele de zbor clasice sau prin satelit afixau pe monitorul computerului un punct roșu, indicând locul în care se aflau și direcția în care doreau să zboare. Un alt ecran aparținea radarului care cerceta evoluția furtunii din fața lor, colorând în roșu zonele cele mai periculoase. Pe acelea trebuia cu orice chip să le evite, însă nici zonele galbene pe care urmau să le traverseze nu-i păreau cu mult mai încurajatoare.

— Ei, drăcia dracului! strigă Willis.

Amândoi piloții ambalară motoarele la maximum. Nimeriseră într-un curent de aer descendent. Două perechi de ochi rămăseseră ațintite asupra cadranului, indicând viteza de pe verticală, măsurată în metri pe minut. Timp de câteva secunde se prăbușiră în gol cu peste trei metri pe minut, ceea ce pentru

un elicopter aflat la o sută cincizeci de metri altitudine însemna maximum cincizeci de secunde până la impactul cu solul. Dar astfel de curenți erau totuși fenomene izolate, așa că aparatul se stabilizează la șaiszeci de metri altitudine, după care se ridică din nou. Colonelul decise că deocamdată la două sute de metri se aflau în siguranță. Nu făcu decât un singur comentariu:

— Era cât pe ce...

Willis mormăi ceva în chip de răspuns.

Ceilalți pasageri se prinseseră în chingi de podeaua aparatului. Ryan mai trecuse printr-o experiență similară, așa că acum își încheștase degetele pe soclul mitralierei, ca și cum asta ar fi schimbat situația. Prin ușa deschisă vedea... de fapt nu vedea nimic. Doar o masă de nori cenușii și întunecați, străbătută din când în când de câte un fulger. Elicopterul se zgâlțâia din toate încheieturile, ca un zmeu de jucărie purtat de vânt – cu singura deosebire că cel dintâi cântărea douăzeci de mii de kilograme.

Însă Ryan nu avea de ales. Soarta lui se afla în mâinile celorlalți. Nimic din ce ar fi știut sau ar fi fost acum nu mai conta. Nici măcar vomând nu se simțea mai bine, deși atât el, cât și însoțitorii săi trecuseră prin această încercare. Nu-și dorea decât să se termine odată totul, deși cu ultima rază de luciditate își spunea că nu-i era chiar indiferent care va fi sfârșitul...

Elicopterul continua să se hâțâne în toate părțile, însă vântul își schimba direcția pe măsură ce aparatul înainta în zona afectată de furtună. Rafalele porniseră dinspre nord-est, dar nu după multă vreme începură să sufle din direcția opusă. În cele din urmă vântul se stabili în spatele elicopterului, ceea ce avu drept consecință sporirea considerabilă a vitezei.

— Nici că se putea mai bine. Acum vom economisi combustibil, remarcă Johns.

— Cincizeci de mile, declară Willis în chip de răspuns.

— CAESAR, aici CLAW. Terminat.

— Am înțeles. CLAW, suntem la cincizeci de mile de Alternativa Unu. Ne zgâlțâie un picuț...

Auzi colo „*ne zgâlțâie un picuț*”, comentă în gând căpitanul Montaigne, pilotându-și aparatul la o sută de mile depărtare, sub un cer cu mult mai îndurător.

— ... în rest, toate bune, raportă Johns. Dacă nu reușim să aterizăm, cred c-am putea încerca să ne catapultăm de partea cealaltă a munților și să ne îndreptăm spre coasta panameză.

Colonelul se încruntă, văzând că se întetea ploaia ce bătea în

parbriz. O parte din apă pătrundea și la motoare.

— Alarmă! Motorul doi nu răspunde la comenzi!

— Pornește-l din nou! ordonă Johns, luptând să-și păstreze calmul.

Înclină aparatul cu botul în jos, preferind să mai piardă altitudine, dar să-și mențină viteza, astfel încât să poată ieși de sub aversă. Și ploaia se presupunea că era un fenomen izolat. Teoretic.

— Încerc, răspunse Willis.

— Motorul unu își reduce turația, anunță Johns.

Îl ambală la maximum, reușind să mărească încă puțin turația. Acum elicopterul se menținea în aer doar cu unul dintre cele două motoare ale sale, dar și acela cu numai optzeci la sută din capacitate.

— Să repunem în funcțiune motorul doi, domnule căpitan. În clipa asta cădem spre sol cu o viteză de treizeci de metri pe minut.

— Funcționează, răspunse Willis.

Ploaia se mai potolise puțin, așa că motorul doi începu din nou să se învârtă, deși cu numai patruzeci la sută din capacitate.

— Cred că avaria de la P3 s-a agravat. Suntem în rahat până-n gât, domnule colonel. Patruzeci de mile. N-avem încotro. Nu ne rămâne altă soluție decât Alternativa Unu.

— Bine măcar că există o soluție. Niciodată n-am fost un as la înot.

Palmele colonelului se umeziseră de transpirație. Își simțea mâinile inerte în mănuși. Apasă butonul interfonului.

— Către întreg echipajul: măi avem cincisprezece minute. Repet cincisprezece minute.

Riley adunase pe punte un grup de zece marinari dintre cei mai pricepuți. Fiecare avea prinsă în jurul mijlocului o centură de siguranță. Riley verificase personal toate nodurile și cataramele. Deși echipați cu veste de salvare, recuperarea unui om azvârlit peste bord în condițiile meteorologice existente ar fi presupus un miracol săvârșit din mila unui Dumnezeu mai îndurător ca oricând, dat fiind că în noaptea aceea cu siguranță că nu-și vedea capul de treburi, își zise Riley. Cablurile și parâmele groase de cinci centimetri fuseseră pe cât posibil fixate de punte. Riley conduse marinarii la prova, așezându-i în dreptul suprastructurii, cu fața către pupa.

— Toată lumea e la posturi, comunică el prin telefon ofițerului de bord însărcinat cu controlul aerian.

Apoi către marinari:

— Atât vă trebuie, să pice vreunul dintre voi în apă, că sar peste bord și-l strâng de gât cu mâna mea.

Nimeriseră în mijlocul unui vârtej. Din câte arăta cadranul de zbor, se găseau la nord de obiectiv și zburau cu o viteză de aproape două sute cinzeci de noduri. Furtuna îi zgâlțâia mai tare ca oricând. O rafală îi precipita spre valurile întunecate, Johns reușind să redreseze aparatul la numai treizeci de metri deasupra apei. Până și pilotului îi venea să vomite. În viața lui nu zburase în asemenea condiții și constată că era cu mult mai rău decât scria în manualele de zbor.

— Cât mai avem?

— Ajungem imediat, domnule colonel, răspunse Willis. Drept spre sud.

— O.K.

Johns împinse maneta către stânga. Schimbarea bruscă a direcției în raport cu vântul risca să răstoarne aparatul, însă colonelul reuși să-i mențină poziția, înscriindu-se pe noul curs. Două minute mai târziu, se aflau în siguranță.

— *Panache*, aici CAESAR. Unde mama dracului sunteți?

— Aprindeți toate luminile! Chiar în clipa asta! strigă Wegener, recepționând mesajul.

Într-o secundă, *Panache* strălucea ca un pom de Crăciun.

— Zău că arătați grozav, se auzi glasul pilotului.

Adele era un uragan de mici proporții, haotic și nu prea puternic, pe cale de-a se transforma în furtună tropicală datorită condițiilor meteorologice locale. Vântul sufla mai slab decât se anticipase, iar nucleul rămânea mic și dezorganizat. Dar pentru aterizare, Johns avea nevoie tocmai de asta.

De regulă, se crede în mod greșit că „ochiul furtunii” este o zonă calmă. Lucrul acesta nu era câtuși de puțin adevărat, deși, după experiența vijeliei și a masei compacte de neguri, briza de cincisprezece noduri pe oră părea o nimica toată. Însă vântul își schimba mereu direcția, iar valurile din „ochiul furtunii” – deși nu la fel de înalte ca în restul zonei afectate – erau imprevizibile. Wegener aruncase ancora la o milă nord-vest de „ochiul furtunii”, care acoperea o arie de cel mult patru mile. Furtuna

Înainta cu o viteză de circa cincisprezece noduri. Singura veste bună era că atmosfera redevenise liniștită. Ploaia încetase, astfel încât echipajul vasului putea vedea valurile, ca și cum navigau printre ele.

În turnul de control aerian de la pupa, ofițerul de bord își puse căștile și începu să vorbească în microfon.

— CAESAR, aici *Panache*. Vă vorbește ofițerul de bord însărcinat cu operațiunile aeriene. Misiunea mea este să vă ghidez la aterizare. Vântul suflă cu o viteză de cincisprezece noduri și are o direcție variabilă. Nava are tangaj și ruluu, iar valurile măsoară circa patru metri și jumătate. Dispunem de vreun sfert de oră până la aterizare, așa că nu-i nevoie să ne grăbim.

Ultima frază nu urmărea decât să ridice moralul celor din elicopter. În sinea lui, ofițerul se întreba dacă exista vreo șansă de reușită a unui act atât de nebunesc.

— Domnule căpitan, dacă aș spori viteza cu câteva noduri, aș putea ține nava mai bine sub control.

— Riscăm să ieșim din câmpul vizual al pilotului.

— Știu, domnule căpitan, dar e nevoie să mai înaintăm puțin.

Wegener ieși pe punte, să vadă care era situația. Elicopterul devenise vizibil, clipind din semnalizatoare, pilotul survolă vasul, astfel încât să evalueze spațiul de aterizare.

Dacă există ceva care ar putea da totul peste cap, ăla-i ruliul, descoperi Wegener. Oreza avea dreptate când voia să crească viteza.

— Două carturi! îi strigă el timonierului aflat în spatele său, în cabină.

— Doamne sfinte, da' aia-i o bărcuță amărâtă! exclamă Willis adresându-se lui Johns.

— Bine că nu ne împiedicăm de vâsle.

Colonelul coborî puțin elicopterul, survolând vasul pentru ultima oară, apoi se apropie în linie dreaptă dinspre pupa cuterului. Rămase la altitudinea de treizeci de metri, dar își dădu seama că nu reușea să se mențină în aer așa ușor. Motoarele aveau o turație prea mică, astfel încât elicopterul se legăna când în dreapta, când în stânga.

— Țineți dreaptă afurisita aia de copaie! strigă el în microfon.

— Ne dăm toată silința, domnule, răspunse ofițerul de cart. Vă sfătuiesc să vă apropiați dinspre babord și să vă mențineți în unghi față de punte.

— Am auzit și înțeleg motivul.

Johns ambală motoarele încă o dată și se îndreaptă spre vas.

— O.K., dați-i bătaie, își îndemnă Riley marinarii.

Aceștia se împărțiră în trei echipe, câte una pentru fiecare cuplu de roți ale elicopterului.

Johns își dădu seama că puntea nu era suficient de încăpătoare pentru o aterizare pe direcția lungimii navei, în schimb venind dintr-o parte, își putea așeza toate șase roțile pe suprafața neagră a pistei. Se apropie atent, la o viteză cu cincisprezece noduri mai mare decât cea a vasului, pe care o reduse treptat, pe măsură ce se micșora distanța dintre el și obiectiv. Vântul zgâlțâia aparatul, abătându-l din cursul său. Johns înjură și se îndepărtă puțin, cu gândul să reia manevra.

— Îmi pare rău, anunță el, dar am probleme cu motoarele.

— Am înțeles, domnule. Nu-i nici o grabă, răspunse ofițerul de bord.

Ajuns la o distanță de o sută de metri, colonelul porni din nou spre vas, de data asta fără incidente. La vreo sută de metri de pupa reduse din viteză, își stabilizează cursul și zbură încet spre navă. Atinse puntea exact în punctul unde dorea, însă tocmai atunci vasul se legănă puternic, azvârlind aparatul spre tribord. Instinctiv, colonelul ambală motoarele, ridicându-se din nou în aer. În aceeași clipă, înțelese că fusese o manevră greșită.

— E teribil de greu, vorbe el în microfon, abia stăpânindu-și o înjurătură, în timp ce făcea un nou ocol cu elicopterul.

— Păcat că nu avem suficient răgaz ca să exersăm mișcarea, comentă ofițerul de la Paza de Coastă. Aterizarea a fost perfectă, numai că vasul nostru v-a jucat un renghi urât. Încercați din nou. De data asta veți reuși.

— Bine, mai încerc o dată, se auzi glasul colonelului.

Nava în ruliu se înclină în unghi de douăzeci de grade spre dreapta și spre stânga, în ciuda stabilizatoarelor și a chilelor de ruliu, însă Johns își ținu privirea pironită asupra centrului pistei, care nu se legăna, rămânând un punct fix în spațiu. Asta trebuie să fie șmecheria, își zise el. Totul e să alegi punctul care nu se mișcă. Reduse iarăși din viteză și se apropie cu mare băgare de seamă. În timp ce se îndrepta spre punte, își mută privirea spre locul unde urma să așeze roțile din față și smuci cu putere maneta. Avu impresia că elicopterul s-a izbit de punte, însă

maneta menținea aparatul pe loc.

Riley se repezi primul către elicopter, vârându-se pe după roțile din față. Îl urmă un marinar, aducând lanțurile de ancorare. Șeful de echipaj găsi ceva de care să le prindă, după care făcu semn oamenilor săi. Doi dintre aceștia traseră cu putere de lanțuri, întinzându-le la maximum, iar Riley ieși de sub elicopter, ducându-se spre partea dinspre babord a aparatului, unde se afla principalul dispozitiv de ancorare. Totul dură câteva minute. Pave Low alunecă de două ori pe punte înainte de-a se lăsa priponit, însă curând marinarii îl fixară cu cabluri groase de trei centimetri. Când își termină treaba, nimic n-ar mai fi putut clinti aparatul din loc. Echipajul de pe vas sui la bordul elicopterului, ajutând pasagerii să coboare. Riley numără cincisprezece persoane. I se spusese că vor fi mai mulți. Apoi zări cadavrele și soldații care le cărau în spate.

În carlingă, Johns și Willis opriră motoarele.

— Aici, CLAW. CAESAR a aterizat. Ne întoarcem la bază.

Johns apucase să-și scoată căștile, așa că nu mai auzi răspunsul, în schimb Willis recepționează mesajul.

— Am înțeles. Terminat.

Johns privi de jur-împrejur. Acum nu se mai simțea pilot. Elicopterul nu zbura. Se afla în siguranță. Era timpul să se preocupe și de alte lucruri. Nu putea ieși pe ușa din dreptul său fără a risca să cadă peste bord și... își impuse să nu se mai gândească la Buck Zimmer. Dar acea porțiță a minții lui se deschise de la sine. La urma urmei, își zise Johns, Buck ar fi înțeles. Colonelul trecu pe lângă panoul de bord al fostului său mecanic de aviație. Ryan se găsea la locul său. Costumul lui de zbor era murdar de vomă. Johns îngenunche lângă sergentul mort. Lucraseră împreună peste douăzeci de ani.

— Mi-a spus că are șapte copii, murmură Ryan.

Glasul lui Johns suna prea istovit ca să-i mai trădeze emoțiile. Vorbea ca un moșneag de o mie de ani, sătul de viață, sătul de zbor, sătul de tot.

— Da și-s tare drăgălași. Nevastă-sa e din Laos. O cheamă Carol. Ah, Dumnezeuule, Buck, de ce tocmai acum?

— Dați-mi voie să vă ajut, se oferi Jack.

Johns îl apucă pe Zimmer de brațe, iar Ryan de picioare. Trebuiau să-și aștepte rândul. Mai erau și alte trupuri de coborât din elicopter – câțiva morți, câțiva răniți – și bineînțeles că aveau prioritate. Jack văzu că soldații, împreună cu sergentul Bean, își

cărau propriii camarazi. Cei de la Paza de Coastă se oferă să le dea o mână de ajutor. Militarii îi refuzară blând, dar ferm, iar marinarii pricepură motivul. Ryan și Johns nu acceptară nici ei un ajutor din afară, colonelul datorită vechii sale prietenii cu sergentul, iar agentul CIA în urma datoriei asumate din proprie inițiativă. Riley și oamenii săi rămaseră să debarce ranițele și armele, după care părăsiră și ei puntea.

Cadavrele fură depuse provizoriu pe un coridor, iar răniții duși în cabinele echipajului. Ryan și ofițerii de aviație fură invitați în careul ofițerilor. Aici îi întâmpină omul care cu luni în urmă declanșase întreaga acțiune – deși nici unuia dintre cei implicați nu-i era sortit să înțeleagă vreodată cum de se întâmplase așa ceva. Tot acolo aștepta încă un bărbat, pe care Jack îl recunoscuse imediat.

— Noroc, Dan.

— A fost greu? i se adresează agentul FBI.

Jack nu-i răspunse la întrebare.

— L-am prins pe Cortez. Cred că-i rănit. Probabil că se află la infirmerie, păzit de câțiva soldați.

— Dar tu ce-ai pățit? Întrebă Murray, arătând spre casca lui Jack.

Ryan își scoase casca, descoperind pe ea o adâncitură, acolo unde un glonț de calibrul 7,62 ciupise vreo jumătate de centimetru din fibra de sticlă. Jack era conștient de faptul că ar fi trebuit să se arate impresionat, dar acea pagină din viața lui rămăsese undeva departe, la patru sute de mile în urmă. Se așeză pe un scaun, cu ochii ațintiți spre punte, fără un cuvânt. Murray îl culcă pe un pat de campanie, învelindu-l cu o pătură.

Pe ultimele două mile, căpitanul Montaigne avu de înfruntat un vânt puternic, însă era un pilot extrem de priceput, iar avionul Lockheed Hercules o minunăție de aparat. Atinse solul cu o ușoară hurducătură, după care se lăsă condusă de Jeepul aeroportului către hangar. Acolo o aștepta un bărbat în haine civile, însoțit de câțiva ofițeri. Tânăra opri motoarele și se îndreptă spre ei ca să-i salute. Îi lăsă apoi să aștepte, iar ea se duse în sala piloților, surâzătoare în ciuda oboselii, astfel încât nici un bărbat de pe întreg cuprinsul Statelor Unite nu i-ar fi putut refuza îngăduința de-a merge la toaletă. Costumul de zbor mirosea îngrozitor și părul îi era într-o dezordine cumplită, remarcă fata, privindu-se în oglindă înainte de-a se înapoia lângă

cei ce-o întâmpinaseră. Grupul o aștepta chiar la ușă.

— Doamnă căpitan, vreau să știu ce misiune ai îndeplinit azi-noapte, i se adresă civilul.

Într-o clipă, fata își dădu seama că nu era de fapt civil, deși un dobitoc înfumurat ca acela nici n-ar fi meritat să facă parte din rândurile armatei. Montaigne nu cunoștea toate dedesubturile afacerii, dar atâta lucru își putea da seama și ea.

— Tocmai m-am înapoiat dintr-o misiune de durată, domnule. Și eu și echipajul suntem frânți de oboseală.

— Vreau să stăm de vorbă cu toții despre misiunea la care ați participat.

— Domnule, echipajul se află sub comanda mea. Dacă aveți ceva de spus, vă rog să-mi spuneți mie, ripostă fata.

— Ce fel de misiune ați executat? întrebă Cutter.

Încerca să-și închipuie că nu discuta deloc cu o femeie. Nu putea ști că, în schimb, Frances nu încerca deloc să-și imagineze că n-ar sta de vorbă cu un bărbat.

— Colonelul Johns s-a dus să salveze niște militari de la Operațiuni Speciale.

Începu să-și maseze ceafa cu ambele mâini.

— I-am luat la bord... De fapt, el i-a luat... Cred că aproape pe toți...

— Unde se găsește colonelul în clipa asta?

Montaigne îl privi drept în ochi.

— A avut probleme cu motorul, domnule. N-a putut ajunge până la noi, fiindcă n-a reușit să treacă munții. A fost nevoit să zboare exact spre zona de furtună, din care n-a mai ieșit. Mai doriți să știți și altceva, domnule? Vreau să fac și eu un duș, să beau o cafea și să mă pregătesc de drum. Trebuie să-l caut și să-l ajut să iasă din dificultate.

— Aeroportul e închis, zise comandantul bazei. În următoarele zece ore nimeni nu se ridică de la sol. Cred că ai nevoie de odihnă, doamnă căpitan.

— Aveți dreptate, domnule comandant. Iertați-mă, dar trebuie să văd ce face echipajul. În câteva minute vă comunic coordonatele zonei de căutare și salvare. Nu putem rămâne cu brațele încrucișate, adăugă ea.

— Uite ce este, domnule general, eu vreau... dădu să spună Cutter.

— Domnule, v-aș ruga să lăsați echipajul în pace, zise un ofițer de aviație cu o stea pe epoleți, după care se îndreptă cu pași

grăbiți afară.

Larson ateriză pe aeroportul de lângă Medellin cam tot atunci când ME-130 se apropia de Panama. Fusesse un zbor istovitor, cu Clark în spatele său supraveghindu-l pe Escobedo, care avea mâinile legate și un pistol înfipt între coaste. Șeful Cartelului nu încetase o clipă să-i amenințe cu moartea pe Clark, pe Larson, pe prietena acestuia, care lucra la compania Avianca și pe mulți alții. Însă Clark se mulțumea să suradă îngăduitor.

— Și-acum ce vreți să faceți cu mine? Să-mi luați viața? Întrebă traficanțul în clipa când roțile elicopterului atinseră pământul.

Într-un târziu, Clark catadicsi să-i răspundă.

— Eu am propus să-ți dăm lecții de zbor acolo sus în elicopter, dar ceilalți n-au fost de acord. Înțeleg că n-avem încotro și trebuie să-ți redăm libertatea.

Escobedo nu știe ce să răspundă. Mânia i se topise ca prin farmec la auzul veștii că cei doi nu intenționau să-l ucidă. Pur și simplu nu aveau curajul s-o facă, raționă el.

— L-am rugat pe Larson să anunțe telefonic sosirea noastră, îl lămuri Clark.

— Larson, trădător mizerabil ce ești! Chiar îți închipui c-ai să scapi cu viață?

Clark îl împunse cu pistolul în coaste.

— Fă bine și nu-l supăra pe băiatul care pilotează afurisitul ăsta de elicopter. În locul dumitale, senor, aș fi încântat că mă întorc acasă. Am aranjat să fii așteptat la aeroport.

— De către cine?

— De câțiva oameni de-ai dumitale, răspunse Clark, în timp ce roțile scrâșneau pe pistă.

Larson acționează elicea în sens invers, ca să frâneze aparatul.

— Colegi de-ai dumitale, adăugă pilotul.

În clipa aceea Escobedo întrevăzu pericolul real.

— Ce le-ați spus?

— Adevărul, răspunse Larson. Că ai zburat peste graniță în împrejurări destul de dubioase, în ciuda furtunii și a intemperiilor. Date fiind întâmplările din ultimele săptămâni, m-am gândit că era o simplă coincidență...

— Iar eu am să le explic...

— Ce anume? Întrebă Clark. Că noi doi ne-am riscat viața ca să te aducem înapoi acasă? Că totul e o născocire? Ești liber să

le-o spui, cine te împiedică?

Larson frână, fără a opri motoarele. Clark îi puse lui Escobedo un căluș în gură, după care îi desprinsese centura de siguranță, împingându-l către ușă. Lângă avion se afla o mașină. Clark coborî, ținându-și pistolul cu amortizor proptit în spinarea lui Escobedo.

— Dumneata nu ești Larson, se încruntă unul dintre cei care așteptau.

În mână ținea o armă automată.

— Sunt prietenul lui. Larson e pilotul. Iată-l pe omul vostru. În schimb, dați-ne ce ne-ați promis.

— Nu-i neapărată nevoie să plecați, zise un altul, care ținea o servietă-diplomat.

— Tipul are prea mulți prieteni. E mai bine s-o ștergem.

— Cum doriți, zise cel de-al doilea. Oricum, nu aveți de ce vă teme de noi, adăugă el, înmânându-le servieta.

— *Gracias jefe*, mulțumi Clark.

Capii Cartelului adorau să li se spună astfel. Clark îl împinse pe Escobedo către ei.

— Mare prostie ai făcut că ți-ai trădat prietenii, se auzi glasul celui de-al doilea bărbat, în timp ce Clark închidea ușa după el.

— Hai s-o întindem dracului de-aici.

— Următoarea escală, Venezuela, anunță Larson, ambalând motoarele.

— Și-apoi Gitmo. Crezi că te descurci?

— Voi avea nevoie de niște cafea, iar cea de-acolo e nemaipomenită.

Avionul se ridică în văzduh.

Iisuse, își zise Larson. *Bine că am scăpat de individul ăsta.*

Afirmația era valabilă numai pentru el, nu însă și pentru alții.

30

Utilitatea sacrificiului

Când Ryan se trezi din somn pe patul de campanie, deja se aflau în afara primejdiei. Vasul reușise să navigheze înspre est cu o viteză constantă de zece noduri, iar cu vântul de cincisprezece noduri care sufla în direcția nord-vest, ajunsese în apă ceva mai liniștită după numai șase ore. Fixară cursul spre nord-est, *Panache* sporind viteza până la douăzeci de noduri.

Soldații fuseseră găzduiți la un loc cu echipajul, care-i trata ca pe niște prinți. Ca prin minune, apărură și câteva sticle de băutură – probabil din rezervele șefilor, deși nimeni nu îndrăznise să întrebe – care se goliră numaidecât. Tinerii renunțară la uniforme, primind haine curate din magazia vasului. Cadavrele fuseseră depuse în frigiderul navei, toată lumea înțelegând că era o măsură inevitabilă. Erau cinci morți, dintre care doi – incluzându-l pe Zimmer – muriseră în cursul operațiunii de salvare. Opt soldați fuseseră răniți – unul chiar foarte grav – însă cei doi medici militari, ajutați de infirmierul vasului, reușiseră să-i acorde primul ajutor. Cât dură călătoria pe mare, tinerii nu făcură aproape nimic altceva decât să doarmă, să mănânce și iar să doarmă.

Cortez, rănit la braț, se găsea în carcera vasului, păzit de Murray. Când Ryan se trezi din somn, coborî în celula prizonierului împreună cu Dan, aducând cu ei o cameră TV. După ce o fixară pe un trepied, agentul FBI începu să-l interogheze pe Felix. Se dovedi curând că acesta nu avea nici un amestec în asasinarea lui Emil Jacobs – lucru pe cât de surprinzător pentru Murray, pe atât de logic la o examinare atentă a faptelor. Era o complicație la care nu se așteptase nici unul dintre ei, dar pe care Ryan se gândea că ar putea s-o folosească în avantajul lor. Începu să-l întrebe pe Cortez despre experiența sa la DGI. Felix se arătă întru totul dispus să coopereze. Își trădase deja o alianță, astfel încât a doua oară îi era mult mai ușor, mai ales că Jack îi făgăduise să-l scape de condamnare în cazul că făcea mărturisiri. Promisiunea avea să fie respectată ad litteram.

Cutter rămase în Panama încă o zi. Operațiunea de căutare și

salvare a elicopterului suferi o întârziere, datorită condițiilor meteorologice. În consecință, pe amiral nu-l mai surprinse faptul că aparatul nu fusese găsit. Furtuna continua să se îndrepte spre nord-est, epuizându-și forțele deasupra Peninsulei Yucatan, într-o serie de vijelii care în zilele următoare dezlănțuită șase tornade în statul Texas. Cutter nu avu parte de vitregiile vremii. De îndată ce timpul se amelioră, amiralul zbură înapoi la Washington, unde ajunse la numai câteva ore după întoarcerea căpitanului Montaigne la Baza Aeriană Eglin. Echipajului i se ceruse să păstreze secretul absolut asupra misiunii, conform unui ordin pe care comandantul avusese toate motivele să-l dea.

Panache sosi la Baza Navală Guantanamo la treizeci și șase de ore după ce primise la bord elicopterul. Căpitanul Wegener luase legătura cu baza, cerând permisiunea de-a ancora sub pretextul unei probleme de ordin tehnic, dar cu gândul să iasă de sub incidența uraganului. La câteva mile depărtare, colonelul Johns porni elicopterul, înapoindu-se la bază, unde aparatul fu imediat dus într-un hangar. După un ceas își făcu apariția și cuterul, cu unele mici avarii cauzate de furtună, o parte dintre acestea fiind totuși reale.

Clark și Larson îi întâmpinară pe chei. Elicopterul lor fusese și el ascuns. Ryan și Murray li se alăturară, în timp ce o echipă de pușcași suiau la bordul cuterului, ca să-l debarce pe Cortez. După câteva telefoane necesare, cei patru bărbați începură să se sfătuiască ce era de făcut. Soluțiile nu erau lesne de găsit, nici una dintre ele nefiind în întregime legală. Soldații fură lăsați în îngrijirea spitalului bazei, iar a doua zi plecară cu avionul la Fort McDill în Florida. Tot atunci, Clark și Larson duseră elicopterul înapoi la Washington, după ce mai întâi făcuseră escală în Bahamas pentru un plin de benzină. La Washington aparatul fu restituit unei mici corporații aparținând CIA. Larson plecă în concediu, întrebându-se dacă ar fi trebuit să se însoare cu prietena lui și să-și întemeieze o familie. De un lucru era sigur, nu va mai lucra la Agenție.

Dar, cum era de așteptat, surveni un fapt imprevizibil, sortit să rămână pe veci un mister pentru toată lumea, cu excepția unei singure persoane.

Amiralul Cutter se întorsese cu două zile în urmă, reluându-și ocupațiile zilnice. Președintele era plecat într-o călătorie în

scopuri politice, încercând să-și recapete poziția în cursa electorală înainte de începerea convenției – eveniment de care-l mai despărțeau numai două săptămâni. În consecință, afacerea care îi răpise somnul consilierului pe problemele de securitate națională devenea mult mai ușor de suportat. Amiralul se cam săturase de toată tevatura asta. Își slujise președintele cum se cuvenea, făcuse ceea ce trebuia să facă, drept care avea dreptul la o răsplată. Se gândea că cea mai nimerită recompensă ar fi fost funcția de comandant de flotă – eventual de comandant suprem al departamentului de Operațiuni Navale (în sprijinul luptelor aeriene). Fusesse avertizat să se aștepte la o schimbare, numai că președintele era acela care avea ultimul cuvânt, deși amiralul își închipuia că putea obține tot ce-i trecea prin cap. Ulterior, dacă președintele ar fi fost reales, Cutter putea ajunge chiar șef de stat-major... Merita să se gândească la avansare în vreme ce-și lua micul dejun de data asta la o oră mai omenească. Îi rămânea chiar timp să facă o alergare, după ce primea raportul de la CIA. La ora șapte și un sfert se auzi soneria de la intrare. Cutter se duse să deschidă.

— Cine ești dumneata?

— Ofițerul care vă raportează zilnic e bolnav, domnule. Astăzi îi țin eu locul, răspunse vizitatorul.

Era un bărbat la vreo patruzeci de ani, cu înfățișarea aspră a unui veteran al misiunilor secrete.

— Bine, intră, îl invită Cutter, făcându-i semn să treacă în biroul său.

Omul se așeză, remarcând cu satisfacție că în încăpere se găseau atât un televizor, cât și un video.

— Prin urmare, azi cu ce începem? Întrebă Cutter de îndată ce închise ușa în urma sa.

— Gitmo, domnule, răspunse bărbatul.

— Ce se întâmplă în Cuba?

— Am totul pe caseta video, domnule.

Agentul CIA introduse caseta în aparat și apăsă pe PLAY.

— Ce-i asta? *Doamne Dumnezeule!*

Banda continuă să se deruleze timp de câteva minute, după care agentul o opri.

— Și ce-i cu asta? E declarația unui individ care și-a trădat propria țară, spuse Cutter, ca răspuns la surâsul expectativ al celuiilalt.

— Mai am ceva să vă arăt.

Îi prezintă o fotografie, care-l înfățișa pe amiral alături de personajul filmat pe casetă.

— Eu, unul, tare-aș vrea să vă văd în închisoarea federală. E și dorința FBI-ului, care urmează să vă aresteze chiar în cursul acestei zile. Bănuți, desigur, ce acuzații vi se aduc. De cazul dumneavoastră se ocupă subdirectorul Dan Murray. Probabil că în clipa de față se consultă cu procurorul general al Statelor Unite... nu știu exact care-i procedura. Și de fapt, puțin îmi pasă de toate astea.

— Atunci de ce...?

— Sunt un mare amator de filme și în plus, cândva am făcut parte din Marină. De regulă, în astfel de situații tipului de pe ecran i se oferă o șansă de-a ieși singur din încurcătură. „Pentru binele instituției sale”, așa i se spune. În locul dumneavoastră, n-aș încerca să fug. În caz că nu știți, există o echipă a FBI-ului care nu vă scapă din ochi. Dat fiind sistemul de lucru din capitală – și timpul necesar rezolvării anumitor probleme – presupun că nu se vor prezenta la dumneavoastră înainte de ora zece sau unsprezece. Dar din acel moment, domnule amiral, numai Dumnezeu vă mai poate ajuta. Veți fi condamnat la închisoare pe viață. Aș fi vrut să căpătați o pedeapsă mai aspră, dar o să vă alegeți cu detenția pe viață într-un penitenciar federal, unde cine știe ce pușcăriaș înrăit o să-și facă mendrele cu dumneavoastră ori de câte ori nu-i prin preajmă nici un gardian. Mărturisesc că nu mi-ar plăcea să asist la o asemenea scenă. Oricum...

Recuperă caseta video, punând-o la loc în servieta-diplomat, împreună cu fotografia pe care FBI-ul i-o dăduse cu condiția să se folosească de ea numai ca să-l identifice pe Cortez.

— La revedere, domnule amiral.

— Bine, dar dumneata ai...

— Ce anume? Nimeni nu mi-a cerut să păstrez secretul. Ce secrete am dezvăluit eu, domnule amiral? Dumneavoastră ați fost direct implicat în toate.

— Dumneata ești Clark, adevărat?

— Poftim? Cine să fiu? se miră „agentul”, îndreptându-se spre ieșire.

În clipa următoare, dispăru pe ușă.

Jumătate de oră mai târziu, Pat O'Day îl zări pe Cutter făcându-și alergarea zilnică în josul dealului, mai precis în direcția lui George Washington Parkway. Unul dintre avantajele

faptului că președintele lipsea din capitală, își spuse irlandezul, era acela că nu mai trebuia să-și întrerupă orice activitate la ora patru și jumătate fix ca să-l întâmpine pe șeful statului. O'Day nu așteptase mai mult de patruzeci de minute, omorându-și vremea mai mult cu exercițiile de dezmoțire a oaselor, când își făcu apariția amiralul. Agentul îl lăsă să treacă prin dreptul său, apoi porni după el, ținând pasul fără prea mare efort, întrucât Cutter era mai în vârstă. Dar asta nu era tot...

O'Day îl urmări cale de o milă, apoi încă una, apropiindu-se de Pentagon. Cutter o luase pe alea dintre fluviu și șosea. Poate că nu se simțea bine. Alerga, mai mergea puțin la pas, apoi reîncepea să alerge. Poate că încerca să-și dea seama dacă-l fila cineva, își zise O'Day. Totuși... în aceeași clipă, amiralul porni din nou în pas alergător.

Chiar în punctul unde începea zona de parcare de pe latura nordică, Cutter părăsi aleea, îndreptându-se spre autostradă, ca și cum ar fi vrut să traverseze. Agentul O'Day se apropiase la numai cincizeci de metri. Ceva nu era în regulă. Nu-și dădea seama ce anume. Parcă totuși...

...felul în care Cutter își calcula posibilitățile de-a se strecura printre mașini. Nu căuta să treacă atunci când șoseaua era mai liberă. Numai că O'Day înțelese prea târziu. Un autobuz de tranzit, mergând în direcția nord, tocmai ieșea de pe 14 Th Street Bridge și...

— Atenție!

Însă bărbatul din fața sa păru să nu fi auzit avertismentul.

Răsună un scrâșnet de frâne. Autobuzul încercă să evite pietonul de pe carosabil, dar se ciocni de o mașină, declanșând coliziunea în lanț a nu mai puțin de cinci automobile. O'Day se grăbi spre locul accidentului numai pentru că era polițist și toată lumea se aștepta ca polițiștii să ia atitudine în astfel de situații. Viceamiralul James A. Cutter din Marina Statelor Unite zăcea în mijlocul drumului, proiectat la o distanță de cincizeci de metri de locul impactului.

A vrut să pară un accident, își spuse O'Day. Însă nu a fost deloc așa.

Agentul nu-l observă pe bărbatul aflat la volanul unui automobil de duzină din parcul de mașini al guvernului. Acesta venise dinspre celălalt capăt al parcării, căscând gura la ce se întâmplase, la fel ca atâția alții. Numai că, în locul fireștii grimase de oroare, pe chipul său se întipărise o expresie de satisfacție.

Ryan aştepta la Casa Albă. Preşedintele zburase acasă cu avionul, la vestea morţii secretarului său particular. Cu toate acestea, rămânea şeful statului, preocupat de o mulţime de probleme care se cereau rezolvate. Aşadar, dacă directorul-adjunct al departamentului Informaţii solicitase de urgenţă o întrevedere cu preşedintele, atunci într-adevăr era vorba de ceva important. Şeful statului constată cu uimire că Ryan venise însoţit de Al Trent şi Sam Fellows, copreşedinţi ai Comitetului Camerei Reprezentanţilor însărcinat cu supravegherea serviciilor de informaţii.

— Poftiţi, vă rog, îi întâmpină preşedintele, invitându-i cu toate onorurile în Biroul Oval. Care-i problema aceea atât de presantă încât nu mai suferea amânare?

— Domnule preşedinte, dorim să discutăm cu dumneavoastră în legătură cu anumite operaţiuni secrete, în speţă aceea denumită SHOWBOAT.

— Asta ce vrea să însemne? întrebă circumspect şeful statului.

Ryan îi explică preţ de un minut sau două.

— A, da. Foarte bine. Operaţiunea SHOWBOAT a fost încredinţată celor două persoane de către judecătorul Moore în persoană, conform principiului operaţiunilor care comportă riscuri.

— Domnul Ryan ne-a spus că există şi alte lucruri pe care ar trebui să le aflăm şi noi. Respectiv, alte misiuni legate de SHOWBOAT, interveni congressmanul Fellows.

— Nu am cunoştinţă despre aşa ceva.

— Ba da, aveţi, domnule preşedinte, îl întrerupse liniştit Ryan. Chiar dumneavoastră le-aţi autorizat. Legea precizează că e de datoria mea să prezint Congresului aceste fapte. Dar, înainte de-a o face, am considerat necesar să vă anunţ, aşa că i-am rugat pe cei doi kongresmeni să-mi fie martori.

— Domnule Trent, domnule Fellows, mă puteţi scuza o clipă? Există lucruri cu care nu sunt la curent. Îmi îngăduiţi să discut între patru ochi cu domnul Ryan?

Răspundeţi că NU! îi imploră în gând Ryan, numai că preşedintelui nu i se putea refuza o astfel de rugămintă. Aşadar, peste câteva clipe rămaseră amândoi singuri.

— Ce-mi ascunzi, Ryan? întrebă preşedintele. Ştiu că-mi ascunzi anumite lucruri.

— Aşa e, domnule preşedinte. Vă ascund unele elemente,

ceea ce voi face și pe mai departe. E vorba de identitatea unor oameni de-ai noștri – agenți CIA și militari – care au acționat cum au considerat că e mai bine.

Ryan continuă să-i explice, întrebându-se în sinea sa cât cunoștea președintele din cele relatate și cât nu. Era convins că existau unele lucruri pe care șeful statului nu avea să le mai afle niciodată. Ryan bănuia ce se întâmplase în Columbia, dar... se hotărî să nu mai tulbure apele. *Oare era cu putință să te implici în așa ceva fără să fii atins de corupție?* se întrebă el.

— Ceea ce-a făcut Cutter – ceea ce *afirmi* dumneata că a făcut – eu unul nu cunosc. Îmi pare foarte rău. Îmi pare rău pentru soldații aceia.

— I-am repatriat pe jumătate din ei, domnule președinte. Am fost și eu de față. Asta-i ceea ce nu-i pot ierta lui Cutter. A abandonat cu bună știință niște oameni, cu scopul de-a vă oferi dumneavoastră din punct de vedere politic o...

— *EU N-AM AUTORIZAT AȘA CEVA!* aproape că strigă președintele.

— Dar ați îngăduit să se întâmple, domnule președinte.

Ryan se sili să se uite drept în ochii lui, dar președintele își feri privirea.

— Pentru numele lui Dumnezeu, domnule președinte, cum ați putut face așa ceva?

— Populația cere să fie stopată pătrunderea drogurilor în țară.

— Atunci stopați-o. Rezolvați problema, însă pe căi legale.

— Nu vom reuși.

— De ce nu? Întrebă Ryan. A protestat vreodată poporul american atunci când ne-am folosit de forță ca să-i apărăm interesele?

— Dar modul în care am fost nevoiți să acționăm nu putea fi cu nici un chip dat publicității.

— În acest scop, domnule președinte, nu vă rămânea decât să înștiințați Congresul. Acesta ar fi aprobat parțial operațiunea și n-ar fi existat nici un fel de implicații politice. Dar încălcând legea, domnule președinte, ați transformat o problemă de securitate națională într-una politică.

— Ryan, ești inteligent și priceput în meseria dumitale, dar ai rămas un naiv.

Însă Jack nu era chiar atât de naiv pe cât îl credea președintele.

— Ce-mi cereți să fac, domnule președinte?

- Cât de multe ar trebui să știe Congresul?
- Îmi cereți să mint pentru dumneavoastră? Mi-ați spus c-am rămas un naiv, domnule președinte. Cu două zile în urmă un om a murit în brațele mele – un sergent de aviație care a lăsat șapte copii orfani. Vreau să știu, domnule președinte, oare sunt un naiv pentru că momentele acelea îmi apasă conștiința?
- Nu-ți permit să-mi vorbești astfel.
- Nici mie nu-mi face plăcere, domnule președinte. Dar vă asigur că nu voi minți pentru dumneavoastră.
- În schimb, acceptți să treci sub tăcere identitatea celor care...
- Care v-au îndeplinit ordinele cu bună-credință? Da, domnule președinte, sunt hotărât s-o fac.
- Ce se va întâmplă cu țara asta, Jack?
- Sunt de acord cu dumneavoastră că nu avem nevoie de încă un scandal, însă aici e vorba de o chestiune politică. Prin urmare, va trebui să discutați cu lumea de pe stradă. Sarcina mea este să culeg informații și să execut anumite misiuni în beneficiul guvernului. Sunt un instrument al politicii de stat. Tot așa și tinerii căzuți la datorie cu convingerea că guvernul pe care l-au servit pune un oarecare preț pe viața lor. Soldații aceia – cei mai mulți aproape niște copilandri, domnule președinte – au plecat să lupte fiindcă țara lor, adică dumneavoastră, considera important ca ei să execute respectiva misiune. Ceea ce nu știau era că la Washington existau și oameni cu gânduri rele. Nici o clipă n-au bănuțit așa ceva, motiv pentru care cei mai mulți au și murit. Domnule președinte, jurământul depus de tinerii noștri la intrarea în armată le cerea să dea dovadă de „credință și devotament” față de țară. Oare nu scrie nicăieri că și țara le datorează același lucru? Nu-i pentru prima oară că se ajunge la astfel de situații, numai că până acum eu n-am fost implicat direct în concluzie, domnule președinte, nu voi minți ca să vă apăr nici pe dumneavoastră, nici pe alții.
- N-am știut nimic din toate astea, Jack. Pe cuvântul meu că nu.
- Domnule președinte, îmi permit să cred că sunteți un om de onoare. Ceea ce-ați spus adineauri trebuie interpretat ca o scuză?
- Jack așteaptă câteva clipe, dar președintele nu-i răspunde decât prin tăcere.
- Doriți să discutați cu cei doi kongresmeni înainte de raportul

meu, domnule președinte?

— Da. Te rog să aștepți în anticameră.

— Vă mulțumesc, domnule președinte.

Jack rămase în încăperea alăturată timp de o oră, frământându-se în fel și chip; apoi ușa biroului se deschise și-și făcură apariția Fellows și Trent. Plecară împreună la Langley, parcurgând tot drumul în tăcere. Odată ajunși, se prezentară în biroul directorului CIA.

— Domnule judecător, i se adresa Trent, acesta ar putea fi considerat cel mai important serviciu pe care l-ați adus țării dumneavoastră.

— Date fiind împrejurările... încep Moore.

Tăcu o clipă, apoi adăugă:

— Ce altceva aș fi putut să fac?

— Ați fi putut lăsa oamenii să moară sau ați fi putut înștiința opoziția cu privire la misiunea noastră de salvare, răspunse Jack. Într-un asemenea caz, n-aș mai fi stat acum în fața dumneavoastră. Prin urmare, vă sunt profund îndatorat, domnule judecător. Ați fi putut susține în continuare o minciună.

— Ca să trăiesc o viață întreagă cu conștiința încărcată?

Moore schiță un surâs ciudat și clătină din cap.

— Cum rămâne cu operațiunile? întrebă Ryan.

Nu cunoștea cu precizie cele discutate în Biroul Oval și-și impuse să se abțină de la supoziții.

— N-au existat nici un fel de operațiuni, răspunse Fellows. Conform principiului operațiunilor care comportă riscuri, ai făcut ceea ce se cuvenea să faci - e drept, ceva cam târziu, însă Congresul a fost înștiințat. Nu ne mai trebuie alt scandal și, după cum evoluează lucrurile, situația se va rezolva de la sine. Din punct de vedere politic, suntem pe muchie de cuțit, dar, legal vorbind, putem afirma că totul s-a făcut cu acordul lui Hoyle.

— Culmea e că misiunea poate fi considerată un succes, remarcă Trent. Operațiunea CAPER este concepută strălucit și presupun că va fi desfășurată în continuare.

— Așa e. Într-adevăr, operațiunea a reușit, interveni Ritter, deschizând gura pentru prima oară de la începutul întrevederii. Da. Am declanșat un conflict în sânul Cartelului, conflict încheiat cu uciderea lui Escobedo - dacă nu cumva lucrurile vor merge mai departe. Organizația fiind lipsită de atâția șefi, Columbia se va redresa cât de cât. Iar noi nevoie de resursele acestei țări. Nu putem renunța la avantajele pe care ni le oferă.

— De acord, vorbi și Ryan. Avem nevoie de resursele Columbiei, dar chestiunile politice nu se fac publice în acest fel, ce dracu'!

— Jack, spune-mi și mie ce înseamnă binele și ce înseamnă răul, i se adresează judecătorul Moore. Azi pari să fii expert în astfel de probleme, adăugă el fără ironie.

— Se presupune că în țara noastră există democrație. Ținem oamenii la curent cu anumite lucruri – sau măcar îi lăsăm pe ei să le afle.

Făcu un semn spre cei doi kongresmeni, apoi reluă:

— Când un guvern ia hotărârea să omoare persoane care reprezintă o amenințare la adresa intereselor de stat sau a cetățenilor, actul respectiv nu trebuie considerat neapărat o crimă. Cel puțin, nu întotdeauna. Nu știu cu precizie unde e linia de demarcație. Dar nici nu-i cazul să știu eu. Se presupune că alții trebuie să ne-o spună.

— Ei bine, începând din ianuarie, ăia n-o să mai fim noi, comentă Moore. Prin urmare, ne-am înțeles. Lucrurile se opresc aici. Fără meciuri politice.

Nici nu s-ar fi găsit două persoane cu vederi politice mai diferite decât veselul Trent din Noua Anglie și cumpătatul Fellows, mormon din Arizona. Totuși, amândoi dădură din cap în semn de încuviințare.

— Nimeni nu glumește cu așa ceva, zise Trent.

— Ar pricinui țării un mare neajuns, adăugă și Fellows.

— Iar ceea ce-am făcut noi acum... murmură Ryan.

Indiferent cum se numește asta...

— Nu dumneata ai făcut, îl întrerupse Trent, ci noi, ceilalți.

— Corect, îl aprobă laconic Jack. Oricum, nici eu nu voi mai rămâne multă vreme în funcție.

— Chiar crezi? întrebă Fellows.

— Nu-i vorba de ce cred. Nu se știe pe cine va numi Fowler.

— Probabil pe vreun avocat amestecat în politică și care i-a căzut cu tronc. Cunoscut numele de pe listă, zise Trent.

— În orice caz, pun mâna în foc că nu mă număr printre ele. Fowler nu mă simpatizează câtuși de puțin, declară Ryan.

— Nici nu-i nevoie să te simpatizeze. Nu vei fi director, în schimb vei rămâne în Agenție, îl anunță Trent.

Poate ca director-adjunct, presupuse kongresmanul.

— Vom vedea, interveni și Fellows. Dar dacă în noiembrie lucrurile vor ieși cu totul altfel? Până atunci Fowler are tot timpul

s-o scrântească.

— Sam, îți dau cuvântul meu, îl asigură Trent. Dacă totuși se întâmplă, se întâmplă și gata.

— Cu toate acestea, mai există o problemă, sublinie Ritter.

— Am discutat deja cu Bill Shaw, îl informă Moore. Pare ciudat, dar singura lege pe care a încălcat-o Ryan este cea referitoare la accesul neautorizat. Nici una dintre datele scoase în afara instituției nu era secretă din punct de vedere tehnic. Uluitor, nu-i așa?

Ryan clătină din cap și pleacă de la birou mai devreme decât de obicei. Avea întâlnire cu avocatul său, care urma să-i obțină tutela educațională a șapte copii cu domiciliul în Florida.

Infanteriștii fură plimbați prin tot centrul de operațiuni speciale de la Fort MacDill. După ce li se anunță că operațiunea reușise, li se puse în vedere să păstreze secretul; apoi li se citi lista cu avansările în grad și fură trimiși la noile lor posturi. Toți, cu excepția unuia singur.

— Chavez! îl strigă o voce.

— Dumneata, domnule Clark?

— Te invit să luăm prânzul împreună.

— Există pe aici un restaurant mexican mai acătării?

— Poate găsim vreunul. Hai să discutăm puțin despre slujba ta. Acolo unde lucrez s-a creat un post liber. Salariul e mai bun decât câștigi acum. Dar va trebui să-ți reiei studiile timp de câțiva ani.

— M-am gândit și eu la asta, răspunse Chavez.

Își spunea că avea stofă de ofițer. Nici nu voia să-și imagineze ce s-ar fi întâmplat atunci.

— Ești priceput, băiete. Vreau să lucrezi cu mine.

Chavez cugetă la cele auzite. În cel mai rău caz, se alegea cu o masă gratis.

Căpitanul Bronco Winters fu repartizat la escadrila F-15 staționată în Germania, unde se făcu remarcat, devenind curând comandant de zbor. Tânărul avea acum o fire mai domoală. Reușise să depășească momentul morții mamei sale. Winters refuzase să mai privească spre trecut. Primise o misiune, pe care o executase.

După o vară fierbinte și înăbușitoare, la Washington se

instalase o toamnă rece și deprimantă. Capitala politică rămăsese aproape pustie, datorită alegerilor prezidențiale fixate pentru luna noiembrie, o dată cu numirile pentru Camera Reprezentanților și pentru o treime din Senat, la care se adăugau sute de locuri din ramura executivă. La începutul toamnei, FBI-ul reușise să neutralizeze mai multe rețele de spionaj patronate de Cuba, însă, în mod straniu, faptul acesta nu avea nici o implicație politică. Deși arestarea membrilor unei organizații de trafic de droguri reprezenta un succes al poliției, arestarea unor spioni era considerată un eșec, întrucât o astfel de rețea nici n-ar fi trebuit să existe. Singurul avantaj politic îl reprezenta comunitatea de refugiați cubanezi, care poate că-i dăduse deja votul lui Fowler, din moment ce acesta vorbea despre „inițierea unui dialog” cu țara pe care de-abia o părăsiseră. După convenția partidului său, președintele redevenise favoritul cursei electorale; în schimb, desfășură o campanie lipsită de strălucire, mergând până la concedierea a doi importanți consilieri pe problemele de politică. Mai presus de toate însă, se simțea nevoia unei schimbări. Deși se apropiau alegerile, sondajele de opinie îl situau pe J. Robert Fowler cu numai două procente înaintea contracandidatului său. Unii vorbeau despre un nou mandat al președintelui în exercițiu, alții despre o campanie insuficient organizată atât de o parte, cât și de cealaltă. Aceștia din urmă se apropiau mai mult de adevăr, avea să-și spună Ryan după încheierea alegerilor.

În întreg orașul, nenumărați funcționari scoși din funcție se pregăteau să se întoarcă la casele lor – oriunde ar fi fost acestea – sau să-și deschidă birouri de avocatură, pentru a putea rămâne în zonă. Congresul nu-și schimbase componența foarte mult – ceea ce de altfel se întâmplă rareori. Ryan rămase la postul său, întrebându-se dacă va fi confirmat ca director-adjunct al departamentului Informații. Era prea devreme pentru a face pronosticuri. Un lucru știa cu precizie: președintele era încă în funcție și se dovedise un om de onoare, indiferent de greșelile trecutului, înainte de a-și încheia mandatul, avea să prezinte scuze tuturor celor care i le vor pretinde. Nou-veniții vor da buzna la dosare, dar lucrurile fuseseră aranjate astfel încât să nu se descopere nimic suspect, iar după ce oamenii lui Fowler vor fi primit explicațiile de rigoare – ceea ce cădea în sarcina lui Trent – era de așteptat că nimeni să nu mai redeschidă subiectul.

În prima sâmbătă de după alegeri, Dan Murray o conduse cu mașina pe Moira Wolfe până la Baza Aeriană Andrews, unde-i

aștepta un avion cu reacție. După circa trei ore aterizau la Guantanamo. Moștenire din războiul americano-spaniol, Gitmo (cum i se mai spunea) era singura bază militară situată pe pământ comunist, un ghimpe în coasta lui Castro, la fel de dureros pentru liderul cubanez ca și uriașul său vecin de dincolo de Strâmtoarea Florida.

Moira se descurca bine la Departamentul Agriculturii, unde primise postul de secretară a unuia dintre șefii cei mai influenți. Slăbise mult, dar aspectul acesta nu-l preocupa pe Murray. Moira mergea mult pe jos, ca să se mențină în formă, iar ședințele efectuate cu specialistul psiholog făcuseră minuni. Era ultima victimă, iar Dan spera că acea călătorie avea să fie spre binele ei.

Va să zică, asta-i ziua cea mare, își spuse Cortez.

Era surprins și dezamăgit de propriu-i destin, dar în același timp se resemnase în fața lui. Jucase strâns și pierduse în mod eroic. Se temea de ceea ce-i rezerva soarta, însă nu lăsa să se vadă acest lucru. Cel puțin, nu față de americani.

I se ceru să se instaleze pe bancheta din spate a unei limuzine care porni spre linia de frontieră. În fața lor mergea o altă mașină, dar Cortez nu-i acordă prea mare atenție.

Iată și gardul înalt, din sârmă ghimpată, păzit pe o parte de pușcași marini americani, în uniformele lor multicolore – din câte aflase Felix, ei le numeau „efecte” – iar pe cealaltă parte de cubanezi în uniforme militare. Poate, cine știe, își zise Cortez, îi va convinge să nu-l trimită în țară. Limuzina se opri la cincizeci de metri de poartă. Caporalul din stânga sa îi trase afară din mașină, scoțându-i cătușele, ca nu cumva să le treacă dincolo, spre profitul unei țări comuniste.

Ce tâmpenie, își spuse Felix.

— Hai, Pancho, i se adresă negrul cu grad de caporal. A sosit momentul să te întorci acasă.

Deși nu mai avea mâinile legate, doi pușcași marini îl apucară fiecare de câte un braț, „ajutându-l” să pășească spre țara sa de baștină. Dincolo de poartă zări doi ofițeri care-l așteptau cu un aer impasibil. Probabil că, odată ajuns în țară, îl vor strânge în brațe – ceea ce nu însemna nimic. Indiferent ce avea să urmeze, Cortez era decis să-și înfrunte soarta ca un adevărat bărbat. Își îndreptă spatele, zâmbind spre cei care-l așteptau ca niște rude venite la aeroport.

— Cortez, se auzi el chemat de o voce bărbătească.

Din ghereta grănicerilor își făcură apariția două persoane. Pe bărbat nu-l cunoștea, în schimb femeia...

Felix se opri brusc, cei doi pușcași aproape poticnindu-se de el. Femeia rămăsese pe loc, privind-l ținută, fără un cuvânt. Nici Cortez nu știa ce-ar fi putut să-i spună. Zâmbetul de pe buze i se topi. Văzând expresia din ochii ei, simți o săgeată în inimă. Nu avusese intenția să-i facă rău. Se folosisese de ea, desigur, totuși, nu chiar...

— Haide, Pancho, îl îndemnă din nou caporalul, împingându-l înainte.

Ajunseră chiar în dreptul porții.

— Na, că era să uit. Asta-ți aparține, Pancho, zise caporalul, vârându-i o casetă în cureaua de la pantaloni. Bun venit acasă, javră.

Și-l îmbrânci dincolo de poartă.

— Bun sosit acasă, domnule colonel! i se adresă cel mai mare în grad dintre ofițerii cubanezi.

Și, îmbrățișându-și fostul camarad, îi șuieră la ureche:

— Ai de dat socoteală pentru multe.

Înainte ca cei doi să-l tragă după ei, Felix întoarse capul încă o dată. Moira stătea tot acolo, împreună cu bărbatul necunoscut. Ultimul gând înainte de-a se îndepărta fu acela că ea înțelesese și de data asta: tăcerea era cea mai profundă dintre toate pasiunile.

Cuprins

Cuvânt de mulțumire.....	7
PROLOG Situația.....	9
1 Regele MCS.....	19
2 Creaturi ale nopții.....	43
3 Procedura Panache.....	56
4 Pregătiri.....	73
5 Începuturi.....	85
6 Descurajarea.....	100
7 Ce se știe și ce nu se știe.....	119
8 Desfășurare.....	141
9 Întâlnirea.....	168
10 Picioare uscate.....	191
11 Pe uscat.....	218
12 Cade cortina peste SHOWBOAT.....	243
13 Un weekend însângerat.....	269
14 Înșfacă și fugi!.....	308
15 Livrarea mărfii.....	338
16 Lista de ținte.....	352
17 Punerea în execuție.....	379
18 Caz de forță majoră.....	405
19 Disputa.....	432
20 Descoperiri.....	461
21 Explicații.....	484
22 Dezvăluiri.....	514
23 Jocurile sunt făcute.....	536
24 Reguli de bază.....	565
25 Dosarul ODYSSEY.....	597
26 Instrumente ale statului.....	623
26 Bătălia de pe dealul Ninja Hill.....	650
28 Răfuiala.....	674
29 Unele completări.....	704
30 Utilitatea sacrificiului.....	738
Cuprins.....	752